

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

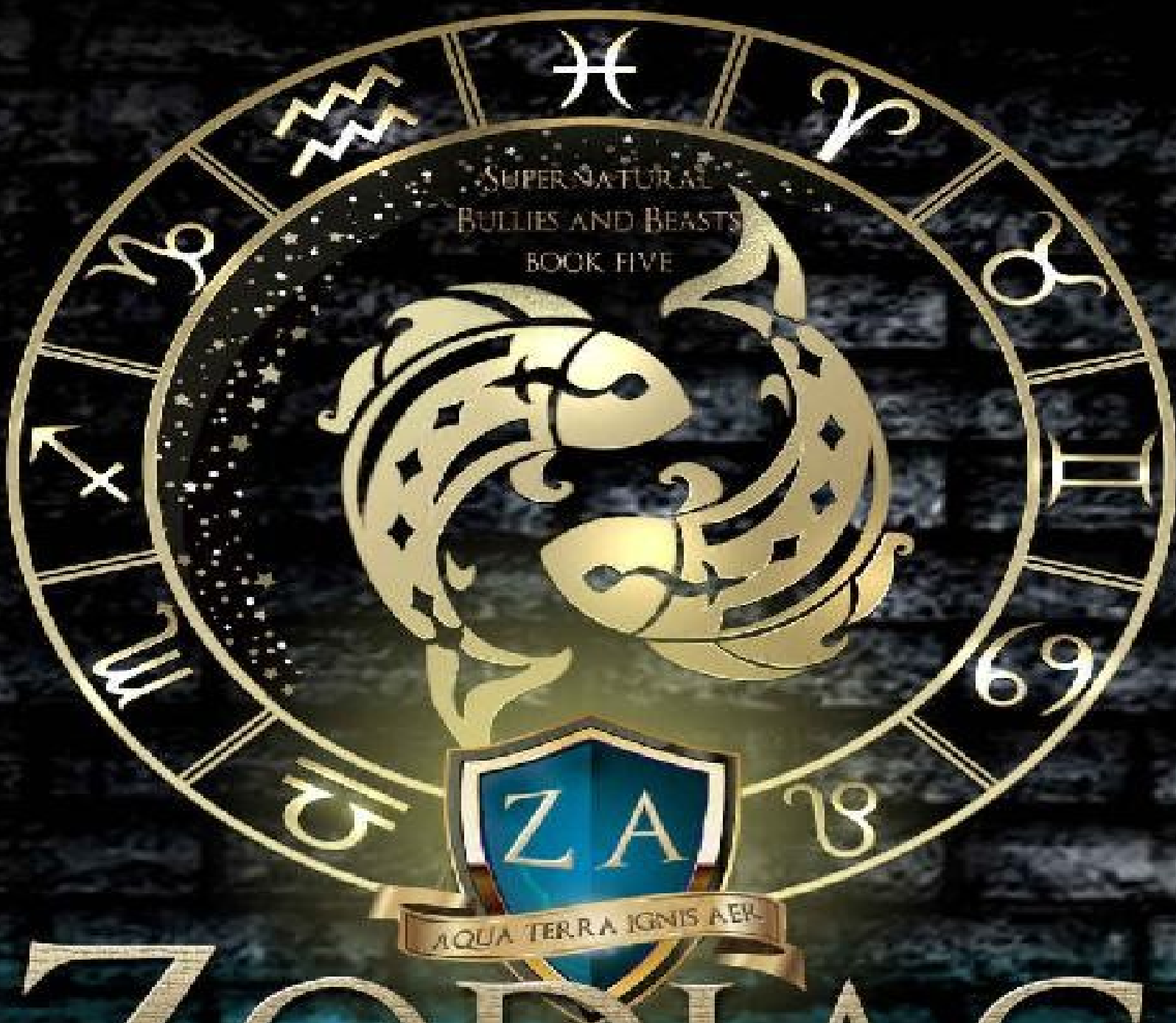
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZODIAC ACADEMY

Cursed Fates

CAROLINE
PECKHAM

SUSANNE
VALENTI

ZODIAC AKADEMİ

Lanetli

Kaderler by

Caroline Peckham & Susanne Valenti

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Zodiac Akademi'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

<u>BÖLÜM</u>	<u>23</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>24</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>25</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>26</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>27</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>28</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>29</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>30</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>31</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>32</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>33</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>34</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>35</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>36</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>37</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>38</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>39</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>40</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>41</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>42</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>43</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>44</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>45</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>46</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>47</u>

<u>BÖLÜM</u>	<u>48</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>49</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>50</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>51</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>52</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>53</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>54</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>55</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>56</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>57</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>58</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>59</u>
<u>BÖLÜM</u>	<u>60</u>

OceanofPDF.com

Zodiac Akademi'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Tüm öğrencilere not: Vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya Ağlayan Orman'da kaybolmak derse geç kalmak için geçerli bir mazeret olarak sayılmayacaktır.

Haritayı daha yakından incelemek için üzerine tıklayın.

Bu değil.

Gitmesine izin vermeyeceğim.

Onu perdenin arkasından takip edeceğim.

Gerekirse yıldızlara tırmanıp ruhunu oradan çıkaracağım. Bu. Bu.

Değil. Değil.

Etrafımda dönen kar girdabının arasında bir gölge bakışlarımı yakaladı. Anka ateşimin sönmesine izin verdim ve önümdeki kalın beyaz sisi araştırmak için başımı eğdim. Sisin içinde bir figürün hareket ettiğinden neredeyse emindim. Ya da belki de bunun doğru olması için çok çaresizdim.

"Alo?!" diye bağırdım, ileri doğru koştum, kar fırtınasının içinde körlemesine ilerlerken kayalara ve kara basıp tökezledim.

Ayak sesleri bana doğru gıcırdadı ve nabzım çılgınca ritminden saptı.

"Yardım edin!" Çığlık attım.

Birine çarptım ve tökezleyerek geri çekildim, ayağımı kaybetmeden önce eli bileğime dolandı.

Gözlerim ona takıldığında kalbim parçalandı. Çünkü kesinlikle yıldızlar bu gece beni yok etmeye çalışıyorlardı. Çağrıma cevap veren onca Fae varken, neden

O olmak zorunda mıydı? Uzun, siyah saçları karla kaplıydı, kan lekeli kıyafetlerimi incelerken alnı endişeyle gerilmişti.

"Seth," diye homurdandım, sonra elini çektim çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? "Yardıma ihtiyacım var," diye hırladım kararlılıkla.

Telaşla başını salladı ve onu insanca sürükleyebildiğim kadar hızlı bir şekilde mağaraya doğru sürüklerken hiç soru sormadan peşimden geldi. İçeri girdiğimde Orion'u yerde, solgun ve yok olmuş bir halde gördüğümde zorlukla nefes alabildim. Etrafında kan birikmişti, su birikintisi o kadar genişti ki ona ulaşmak için içinden geçmek zorunda kaldık.

"Orion," diye nefes aldı Seth ve sonra elini elimden çekti. "Ne oldu lan?"

Ona dönüp yüzünde herhangi bir merhamet belirtisi ararken ciğerlerim sıkıştı. Ama yüz ifadesini net olarak göremeyecek kadar karanlıktı ve ruhumun derinliklerinde, umursamayacağının mümkün olduğunu biliyordum. Ama bu beni durdurmuyacaktı.

"Soru sorma - ona yardım et!" Ben talep ettim.

Daha fazla gözyaşı görüşümü bulanıklaştırırken onu tüm gücümle Orion'a doğru ittim.

Seth dizlerinin üzerine çöktü ve Orion'un gömleğini yırtarak açtı. ellerini göğsüne koyup iyileştirici büyü yaptı. "Kahretsin. Darcy... Sanırım öldü."

"Ben öldü diyene kadar ölmüş sayılmaz!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki sesim mağaranın içinde çınladı ve bize kadar yankılandı. Seth'in yanına çöktüm ve ona yalvaran bir bakış attım. "En azından deneyeceksin, değil mi?" Sesim çatallaştı çünkü bilmiyordum. Seth beni çok derinden incitmiş, benden şiddetle nefret etmişti. Orion'u hiç umursamamıştı ama yardım etmeyecek kadar kalpsiz miydi gerçekten?

"Öyle değil mi?!" Onu sarsarak tersledim.

"Ona sahip olduğum her Şeyi vereceğim," diye söz verdi Seth, yeşil iyileştirici ışık ellerinden daha da yayılırken. Nefesim kesildi ve göğsümden bir hıçkırık daha koptu.

Seth'in koluna yapıŐtım, Orion'a dokunmaktan ve ne kadar soğuk olabileceğini, ne kadar hareketsiz olduğunu hissetmekten çok korkuyordum. Katıksız panik kalbime ulaŐırken gözyaşları Seth'in ceketinin üzerine yuvarlandı. Hareket etmiyordu. Hiç tepki vermiyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, başımı mağaranın çatısına doğru çevirip yıldızlara beni dinlemeleri için yalvardım. "Onu benden alma. Sana ne istersen veririm. Her Şeyi."

Seth'in gözlerini üzerimde hissettim ama aşağı baktığımda yine Orion'a odaklanmıştı.

Seth çenesini sıktı, alnı konsantrasyonla kırılırken içinden sihir akıyordu. "Hadi seni pislik, uyan ve benden nefret ettiğini söyle."

Titreyen parmaklarımla kazağımı Orion'un belinden çözdüm, bıçak yarasına bakmaya korkuyordum ama görmek zorundaydım. Bilmek zorundaydım.

Yaradan kan sızdı ve kederli bir feryatla ellerimi yaranın üzerine kapattım. "Neden çalışmıyor?"

Öne doğru düştüm, kalp atıŐlarını umutsuzca dinlerken kulağımı Orion'un göğsüne dayadım. "Lütfen beni bırakma."

Kendi çarpan nabzımın sesinden hiçbir Şey duyamıyordum ve hızla geri çekilerek Seth'in ellerini tekrar onun üzerine sürükledim.

"Denemeye devam et," diye emrettim ve elini doğrudan yaranın üzerine koydu, Orion'un kanının derisini kaplamasına izin verirken büyü ondan dalgalar halinde aktı. Seth büyüünün daha fazlasını onu iyileştirmek için akıttıkça, yeşil ışık benim ağır nefeslerimle aynı anda titreŐti. Yara kapanmaya başladı ama bu çok yavaŐtı, deri kenarlardan tekrar bir araya geliyordu ama yeterli değildi.

"Gücü benimle paylaş," dedi Seth dişlerinin arasından, kasları eforla gerilmişti.

Arkamı döndüm ve aceleyle bir Anka ateşi çizgisinin elimden yuvarlanıp arkamda kıvrıla kıvrıla yanmasına, sırtımı ısıtmasına ve yavaşça damarlarıma biraz daha büyü damlatmasına izin verdim. Sonra iki kanlı elimi Seth'inkilerin üzerine koydum ve konsantrasyonla gözlerimi kapattım. Henüz verecek fazla bir şeyim yoktu ama sahip olduğum her damla onun olacaktı. Sadece bir sorun vardı: Ölümcül düşmanımla güç paylaşımı için engellerimi yıkmam gerekiyordu.

"Yap şunu," diye homurdandı Seth ve ben gözlerimi daha da sıkarak, derimin kenarlarında demirden bir duvar gibi hissetmeme rağmen bariyeri aşağı çekmeye çalıştım.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım.

"Yapabilirsin," diye hırladı Seth. "Bunu onun için yap."

Orion'u hayal ettim, sadece ona odaklandım ve onun büyüünün damarlarıma akmasına ne kadar kolay izin verebileceğimi düşündüm. Bunu içgüdüsel olarak birçok kez yapmıştık. Nefes almak kadar basitti.

Bariyerlerim düştü ve büyüm Seth'inkiyle çarpışıp etrafından dolanarak gerçekten güçlü bir şeye dönüşürken ikimiz de keskin bir nefes aldık. Seth'e damarlarımdaki tüm gücü verirken yeşil ışık daha da parlaklaştı. Büyüsü beklediğimden daha hafıftı, soğuk, karanlık ve acımasız değildi. Sıcak bir kucaklama gibiydi, yatıştırıcı, sakinleştirici, sanki ait olduğu adam beni bu çileden kurtarmayı gerçekten istemiş gibiydi.

Yara o kadar yavaş iyileşti ki izlemek acı vericiydi ve Orion hiç kıpırdamadı. Yüzüne, ağzının etrafındaki kana, yüz hatlarının durgunluğuna bakmaya zor dayanıyordum.

Gitmene izin vermeyeceğim. Bizi bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim ve bunu yapacağım, lanet olsun. Yapacağım.

Seth'in büyüü yavaşlamaya başladı ve nefesinin altından küfrederek gücümü daha kuvvetli bir şekilde çekiştirdi, ama içim boşalmaya başlamıştı.

Artık

Yeterince hızlı yenilenmiyordum ve verecek çok az şeyim kalmıştı. Seth'in büyüünün de azaldığını hissedebiliyordum ve bunun bende yarattığı panik dayanılmazdı.

"Hayır," diye yalvardım ona, dünyaya. "Bunu yapabiliriz."

"Darcy..."

"*Yapma*," diye hırladım, Seth'le göz göze gelmeyi reddederek. "Devam et."

Başını salladı ama yeşil ışık azalıyordu ve yara yeterince iyileşmemişti.

Her taraftan üzerime gelen gerçekliği kabul etmeyi reddediyordum.

Dünya o kadar küçülüyordu ki, onsuz nasıl sığacağımı bilmiyordum. Onu kaybetmek beni mahvedecekti.

"Neredeyse bitmek üzereyim," dedi Seth ağır bir sesle, sanki gerçekten umursuyormuş gibi. Ve lanet olsun, umursamasına ihtiyacım vardı. Her birinden sihri kazıyıp çıkarmasına ihtiyacım vardı.

ve onu kurtarmaya yeteceği umuduyla Orion'a akıtıyordum. Arkamdaki ateş büyümü yeterince hızlı yenilemiyordu; büyüyü kazandığım kadar hızlı bir şekilde Seth'e aktarıyordum. Ve eğer Seth tükenirse, başarısız olacağımızı biliyordum. *Ben* başarısız olurdum. Sözümüzü bozacaktım. İçimde yandığını hissedebiliyordum ama sönmek üzere olan bir alev gibi küçülüyordu.

Umudum tekledi ve panik içime işledi, gerçeği kabul etmemi istedi. Gerçekten gitmişti. Hayatımın geri kalanında dünyam ondan yoksun olacaktı. Ve bu düşünce kalbimi bir daha onarılmamak üzere ikiye ayırmaya yetti.

Yeterince zamanımız olmadı. Ve burada, bir mağarada kırık ve soğuk bir şekilde ölmek için çok gençti. Kader kana susamış ve duygusuzdu, tek istediği kız kardeşini kurtarmakken onu bu şekilde aldı. Bu beni asla iyileşemeyeceğimi düşündüğüm bir şekilde kırdı.

Seth bir elini geri çekip omuzlarıma doladı. Onu silkelemeye çalıştım ama bırakmadı. Kavrayışı sıkılaştı ve saçlarıma sokuldu.

Altımdaki zemin titredi ve mağaranın girişine bakarken gözyaşlarımla ıslanmış dudaklarım aralandı. Kar fırtınasının içinde devasa bir şekil hareket etti ve bir saniye sonra kayboldu.

"Darius," diye nefes nefese kaldı Seth.

Umut, içimde yanan bir ışık huzmesi gibi yırtıldı. "Darius!" Çığlık attım, sesimdeki çaresizlik çok açıktı.

Bir çift eşofman altını çekiştirerek içeri girdi. Bakışları üzerimizde gezindi, Orion'un karnındaki ellerimizi tuttuktan sonra dehşet dolu bir ifadeyle en yakın arkadaşının yüzüne baktı.

"Bize yardım et!" Yalvardım ve o da diğer tarafıma diz çökerek ellerini benimkilerin üzerine koydu.

"Bariyerlerinizi indirin," diye ikimize de emretti ve nedense onunla daha kolay oldu. İki Varis'in gücü büyümü çekiştirdi ve zihnimi sırtımdaki Anka ateşine zorladım, onun gücünden yararlandım ve onları besledim, besledim, besledim.

Darius'un gücü bizimkine katılırken yeşil iyileştirici ışık bir kez daha parladı. Büyüsünün acelesi yakıcıydı, saf yıldız ışığı gibi damarlarımda parlıyordu. İyileştirme enerjisi gittikçe güçlendi ve Varislerin emirlerini yerine getirmek için damarlarımdaki her bir sihir zerresi çekilirken göğsüm fiziksel olarak acıdı.

Yeşil ışığın altındaki yarayı göremiyordum ve arkasındaki Orion'u gözden kaybedince gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

"Siktir," diye homurdandı Darius, varını yoğunu ortaya koyarken öne doğru yığıldı. "Sakın pes etme," diye yalvardım.

"Dünya için değil," diye yemin etti.

Bir inilti duyuldu ve tüm göğsüm neredeyse rahatlamayla patlayacaktı. "O Yaşıyor," diye soluk soluğa bağırdım, ışık onu ötesinde görebilmem için karartılmıştı.

"Vay anasını, işe yaradı," diye homurdandı Seth ve üçümüz birden ellerimizi çektik.

Sertçe nefes aldım. Yara gitmişti, kanın arasında derisini kaplayan kırmızı bir yara izinden başka bir şey yoktu.

Bakışlarım Orion'un yüzüne kaydı ve Seth'in üzerine atılmadan bir saniye önce gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir hırıltıyla onu geriye doğru devirdi ve dişleriyle boğazını parçaladı.

"Lance!" Çığlık attım, içimde rahatlama ve dehşet birbirine karışırken öne doğru sıçradım.

Orion vahşice ondan içerken Seth öfkeyle bağıırıyordu, boğazını yırtıp açarken elbiselerine kan sıçırıyordu.

"Hiç sihrim kalmadı - durdurun onu!" Seth onun omuzlarını iterek bağırdı.

Orion onu yere yatırdı, saçlarını kavradı ve daha fazla erişim sağlamak için Seth'in başını şiddetle yana çevirdi.

"Siktir!" Darius Orion'u omuzlarından yakaladı ama o bir hayvan gibiydi, kendi kanıyla gargara yapmaya başlayana kadar Seth'in etini parçaladı.

"Dur!" Yalvardım, onu öldüreceğini anladığımda korku kalbimi tırmalıyordu. Ben de Orion'u tuttum ve tüm gücümle geri çektim. Darius bir kükremeyle Orion'u üzerinden attı ve kendi boğazını açtı.

"Isır beni," dedi Darius. "İhtiyacın olanı al."

Orion çaresiz bir açlıkla dişlerini Darius'a geçirdi, kollarına yapıştı ve neredeyse onu ayaklarından düşürüyordu. Darius ona sarıldı ve onu tutarken yüzünü saçlarına bastırdı. "Seni neredeyse kaybettığıme inanamıyorum..." diye devam etti, onu daha da yakına çekti ve bu manzara donmuş uzuvlarıma sıcaklık gönderdi.

Titreyerek durdum ve müdahale etmemek için ellerimi birleştirdim. Beslenmeye ihtiyacı vardı. İnanılmayacak kadar bitkin düşmüştü ve şimdi onu rahatsız etmek

açıkça tehlikeliydi. Ama ona gitmek istiyordum. Kollarımı ona dolamak ve kalbinin ilahi çarpışını hissetmek istiyordum.

Seth boynunu tutarken dişlerinin arasından küfretti, kan gömleğini lekelemek için aşağı akıyordu.

"Darius," diye uyardım ve bakışları bayılmak üzere olan Seth'e kaydı.

"Pekâlâ Lance," dedi nazikçe, ağır bir iç çekişle onu kucaklayarak. "Bu kadar yeter."

Orion bir adım geri çekildi, bakışları bana yöneldi. Kana bulanmış bir canavardı, bakışları gölgeler tarafından tüketilmişti. Sonra karanlık geri çekildi ve gözleri sevgi, özür ve korkuyla doldu. Gözleri aniden kapandı ve baygın bir şekilde geriye doğru tökezledi. Darius onu yere düşmeden yakaladı ve endişeli bir bakışla yere yatırdı.

Nefes nefese kaldım, öne doğru koştum ve onun yanında diz çöktüm.

"Kan kaybı var," diye açıkladı Darius içi boş bir ses tonuyla. "İyileşmek için zamana ihtiyacı olacak."

"Evet, bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya başlıyorum," diye hırladı Seth, Darius yanına çöküp onu iyileştirmek için bir elini boynuna bastırırken. "Şükürler olsun ki o sırada büyün bitmedi yoksa beni öldürecekti."

Elimi Orion'un yanağına bastırdım, onun sıcaklığını hissettim ve kalbim yatışmaya başladığında öne doğru sarktım. O iyi olacaktı. Önümüzde uzayıp giden bir zaman vardı, yıllar, yıllar ve yıllar. Ve ben onların her birine değer verecektim. Birlikte geçirdiğimiz her ana imrenmeden bir saniyenin bile geçmesine izin vermeyecektim.

İçim rahatlamıştı ama düşüncelerim bir araya gelmeye başladığında daha karanlık bir duygu onu kovalıyordu. Öfke kalbimi ısırdı ve yuvarlandım

Darius'un üzerine hırlayarak yürüdü ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. Anka ateşim arkasında titreyerek yüzünü gölgede bıraktı.

"Neredeydin sen?!" Seth'i ayağa kaldırırken onu göğsünden iterek hırladım. "Sana ihtiyacımız vardı. *Onun* sana ihtiyacı vardı."

"I..." Darius başını salladı. "Bir şey oldu."

"Yeterince iyi değil," diye tısladım, avuç içlerimi tekrar göğsüne doğru fırlattım ve bana karşı koymak için hiçbir hareket yapmadı. "Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordun.

onu!" Çenesine bir yumruk attım, sonra da öfkemle onu pençeledim. Bu gece onu nasıl terk edebilmişti? Eğer burada olsaydı

Clara'yla yüzleşecek kadar sihir kalmıştı. Bunların hiçbiri olmazdı.

"Biliyorum," dedi Darius zayıf bir sesle ve duruşundaki bir şey o kadar yenilmiş görünüyordu ki, gelmesini engelleyen gerçekten korkunç bir şey olduğunu hissettim. "Bu nasıl oldu?"

Seth'e baktım, bu konuyu onun önünde konuşamayacağımı anlayınca yutkundum.

Seth kollarını kavuşturdu, vücudu kan içindeydi ve gözleri gölgelenmişti. "Bir açıklama yapmadan buradan çıkıp gideceğimi sanıyorsan, gerçekten kandırılmışsın demektir." Darius'a baktı. "Bir öğretmen ve lanet olası bir Vega ile benden sır mı saklıyorsun?"

Darius'un *Vega* kelimesini duyunca irkildiğine yemin edebilirdim. "Lance'le kara büyü yaptığımı biliyorsun," dedi, sesi boş gibiydi. bana baktı. "Devam et. Onun önünde konuşabilirsin, ona güveniyorum." Yanımdan geçip Orion'un yanına indi ve onu kollarının arasına aldı.

"Ben de ona güvenmiyorum," dedim acı bir sesle ve Darius'un arkasından Orion'un alnına elimi sürüp hâlâ iyi olup olmadığını kontrol etmek için ilerledim.

"Clara geri döndü," dedim Darius'a öfke çukuruna düşmeden elimden geldiğince sakın bir şekilde. Nefret çukuruna düşmeden. Onu geri getirmeye yardım etmişim, neredeyse her şeyde parmağım vardı.

Orion'u kaybetmek. Ama Darius burada olsaydı... Tory olsaydı. O neredeydi?
"Bunu Orion'a Clara yaptı. Gölgelelerin arasında kaybolmuş gibiydi."

"Dur bakalım, Clara Orion, yani kız kardeşi mi?" Mağaradan çıkarken Seth yanıma yaklaşarak tereddüt etti. Darius Orion'u göğsüne bastırmış, arkadaşına söyleyecek binlerce kelimesi varmış gibi ona bakıyordu.

"Uzun hikâye," dedim bıkkınlıkla.

Seth sert bir sesle, "Evet ve bunu duymak için bekliyorum," dedi.

"Şimdi olmaz." Ona baktım ve kaşlarını çattı, bana dokunacakmış gibi uzandı ama sonra vazgeçti.

"Pekâlâ," diye homurdandı. "Sen... iyi misin?"

"O iyi olduğunda ben de iyi olacağım," dedim ve dönüp tekrar Orion'a baktım.

Saçlarında kar taneleri toplanıyor ve yanaklarına düşenler etinin sıcaklığıyla eriyordu. Bu manzara içimde çığlık atan tüm sinir uçlarını yatıştırdı.

Darius kaşlarını çatarak bana baktı, bakışlarında bir şeyler vardı. Hatamı fark ettim, karanlıkta beni incelerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Gölgele silüetinden başka bir şey göremiyordum ama bakışlarını hissedebiliyordum. Orion'a olan hislerimi saklayamazdım, şu anda değil, hâlâ içim içime sığmazken değil. Bu yüzden sessiz kaldım ve Darius da sessiz kaldığında ona minnettar oldum.

"Seth," diye homurdandı Darius, kar üzerimize yağarken durdu. "Gitmen gerek. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" Seth önce bana, sonra da Orion'a umurundaymış gibi bakarak sordu. Sanırım umurunda olmalıydı yoksa

hala orada duruyor olabilirdim. Bu düşünceyle ne yapacağımı bilemeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Seth Capella hayatını kurtarmıştı. Elinden geleni yapmış, yardıma ihtiyacım olduğunda yardımına koşmuştu. Ve bu pek çok açıdan yüzleştiriciydi, şu anda bununla başa çıkamazdım.

Darius kararlı bir şekilde, "Hayır, onu eve götüreceğim," dedi.

Seth kaşlarını çatarak başını salladı ve fırtına onu saniyeler içinde yutarak sahile doğru uzaklaştı.

"Tory nerede?" Onun yokluğunun da kızınkiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ederek sordum.

"Bilmiyorum," diye homurdandı, Orion'u yere bıraktı ve eşofmanlarını çıkardı. "Bizimle geliyor musun yoksa evine mi dönüyorsun?"

"Geliyorum," dedim bir saniye bile tereddüt etmeden. "Ben alabilirim-"

"Geliyorum dedim," diye hırladım ve Anka ateşi gözlerimin kenarlarında parladı.

Sessizce başını salladı, benden uzaklaştı ve öne doğru sıçradı. Muazzam Ejderha formu bedeninden kopup önüme düştü.

Orion'u nazikçe pençeli ayaklarından birine aldı, sürüngen gözleri bana dikilmişti. Her zamankinden daha az altın rengi olduklarına, karanlıkla çevrili olduklarına yemin edebilirdim.

Paltomu çıkardım ve gömleğimi çıkarıp altındaki askılı yakalı spor sütyenimi ortaya çıkardım. Anka kuşu kanatlarımı serbest bıraktım ve kanatlarımı açtığımda iki yanımdan alevler yayıldı. Darius'un eşofmanlarını yanıma aldım, muhtemelen bu uçuşun diğer ucunda onları takdir edeceğini düşündüm. Kendimi gökyüzüne fırlatırken midem kalktı, benden uzaklaşan altın ejderha kuyruğunu takip ederek Kar fırtınası.

Dondurucu havayı kovmak için damarlarıma ateş doldurdum ve Darius'un altından geçerek kalın bulutların arasından süzıldüm. Ellerimi Orion'a bastırdım ve kanımdaki ateşin ona da geçmesine izin verdim. Hiçbir şey onun teninin benimkine değmesi kadar iyi hissettirmiyordu. Ölüme çok yaklaşmıştı, zihnim hala burada benimle olduğunu bilmenin şokunu yaşıyordum.

Girdapta yelken açtık, kampüs boyunca yarıştık ve çok geçmeden Asteroid Place'in yakınındaki ormana indik.

Darius, Orion yer değiştirmeden bir an önce onu yere bıraktı ve ben de kanatlarımı geri çekerek bizi karanlığa gömdüm. Darius'a onun Eşofmanlarını giydikten sonra Orion'u tekrar kollarına aldı ve kapıya doğru ilerledi. Ona yakın durdum, bir profesör bizi burada bu şekilde, kanlar içinde, baygın bir öğretmenle, özel konutlarına gizlice girerken bulursa ne olacağını merak ediyordum.

Kapıya ulaştığımızda Orion'un elini tuttum ve sihirli imzasıyla kilidi açmak için avucunu kapıya bastırdım. Havuzun yanından sürünerek ilerledik ve Orion ile Washer'ın dağ evleri arasındaki ara sokağa girdik. Elini tekrar kapıya dokundurdum ve Darius onu bir omzunun üzerinden geçirerek kendi elini de kapıya doğru tutmasını sağladı.

"Bu kapıda bir sürü sihirli kilit var," diye mırıldandı açıklama yaparken, kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaşıyordu.

Bir an sonra kapı içeri doğru açıldı ve aceleyle içeri girdik.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve içimi saran sıcaklıkla rahat bir nefes aldım, Darius'u Orion'un yatak odasına kadar takip ettim ve onu yatağa yatırdım.

Hemen üzerine sürünerek yanına gittim ve elini tuttum. Darius karanlıkta bir gölge gibi bizi izliyordu ama Orion'a olan hislerimi gizleyemiyordum. Çok hamdılar, kalbim çok açıktaydı.

"Onu önemsiyorsun," dedi, sesi korkunç derecede boştu.

"Evet," dedim güçlü bir şekilde, meydan okurcasına. Çünkü o Orion'un arkadaşıydı ve şu anda bilip bilmemesi umurumda değildi. Nasıl olsa bir gün bunu kabul etmek zorunda kalacaktı, Çünkü onu sevmekten asla vazgeçmeyecektim.

"Ve seni önemsiyor mu?" Sesinde hâlâ anlamadığım garip bir boşluk vardı.

Orion adına cevap vermeyecektim, bu yüzden sessiz kaldım. Ama belki de bu yeterli bir cevaptı. "Bu gece neredeydin, Darius?" Ses tonum keskin bir şekilde sordum. "Arkadaşına yardım etmekten daha önemli ne vardı?"

"Onu biraz daha iyileştirebilmek için sihrimi yenilemem gerekiyor," dedi, sorumu tamamen görmezden gelerek. "Birkaç saat içinde döneceğim." Pencereye yöneldi, iterek açtı ve başka bir şey söylemeden dışarı atladı.

Bu gece Orion'u terk ettiği için bana bir açıklama bile yapmayacağına inanamayarak öfkeyle arkasından kaşlarımı çattım. Pencereyi kapatmak için hareket ettim, sonra aceleyle banyoya gidip mutfaktan bir sürahi sıcak su almadan önce havluları getirdim.

Orion'u yarı ölü ve kanlar içinde görmeye dayanamıyordum. Bu yüzden yanına oturdum, elimden geldiğince kanı yıkadım ve beni neredeyse ikiye bölen acıyı silmeye çalıştım. Ama içimden bir ses bu gecenin bir parçasının hep benimle kalacağını, göğsümün iç kısmında yara izleri bırakacağını söylüyordu. Onu neredeyse gölgelere, kız kardeşine kaptırıyordum. Ve şimdi Seth de bu işe karışmıştı. Yalan söylemesine izin vermezdi, bir açıklama isterdi.

Arkamda bir ateş yaktım, büyümü geri kazanmaya çalışırken havada dönüp dans ediyordu. Clara ona zarar verdiğinde kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Ve onun gölgelerinin Emrimi bu şekilde bastırabilmesi, içimdeki gölgelerin kontrolünü ele geçirmesi ve Anka Kuşumu zapt etmesi beni dehşete düşürdü.

Orion'un gömleğinden arta kalanları çekip çıkarırken ve kollarındaki, karnındaki, ağzındaki lekeleri yıkarken korkunç korkuları kovmaya çalıştım. Nefes alış verişi yumuşaktı ama alnı bir kâbusun içindeymiş gibi sıkışmıştı. İşim bittiğinde yanına kıvrıldım ve başımı ve isimsiz bir melodi mırıldanıyordu, sadece burada olduğumu bilmesini sağlayacak bir şey. Gökyüzündeki tüm yıldızlar düşüp bu gece dünyayı yakmaya karar verse bile hiçbir yere gitmiyordum.

OceanofPDF.com

Saat neredeyse sabahın üçüydü ve partiyle geçen bir gecenin yorgunluğu üzerimdeydi, ama nedense uyumaya çalışacak kadar kendime gelemiyordum. Ne zaman uyuklasam, sanki bir şey beni tekrar uyandırıyormuş gibi hissediyordum, sanki lanet olası yıldızlar sakinleşmeme izin vermek istemiyordu.

Beynim aşırı hızda çalışıyordu ve gücüm dikkatimi dağıtacak kadar azalıyordu. Asıl istediğim şey Tory Vega'ydı ve ne zaman aklımı bu fikirden uzaklaştırmaya çalışsam, sanki adı kulağıma fısıldanıyormuş gibi dönüp dolaşıp yine ona geliyordu. Ama gecenin bir yarısı onu uyandırırsam, beni bir haftalığına köpek kulübesine kapatacağından oldukça emindim. Her şeyin yolunda olduğundan bile emin değildim. Her halükarda bize geri dönecekti. Noel'de bu fikri açıkça reddetmemişti ama günlüğüne bir tarih de koymamıştı. Noel'de tekrar sormamı söylemişti. yeni yıl olmasına rağmen ve teknik olarak yeni yıldı...

Başımı yastığıma yaslayarak inledim ve Atlas'ımı daha da yaklaştırdım. Bir mesajdan zarar gelmezdi ve eğer gerçekten şanslıysam, işe yarayabilirdi.

Caleb:

*Uyuyamıyorum ve tek yaptığım seni yatağında tek başına düşünmek...
Arkadaş ister misin? ;)*

Uzun bir süre mesaja baktım, uyanık olduğunu ve mesajı okuduğunu bana bildirmek için kırmızı tiklerin yanıp yanmayacağını görmek için bekledim. Kırmızı tik işaretleri belirlediğinde dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Tory:
Buraya gel.

Tory:
Ama soru sorma.

Ne hakkında sorular? Bunun bir soru olduğunu fark etmeden önce neredeyse bu cevabı yazıyordum. Tory'nin öfkesiyle çoğu zaman o uyarıda bulunmadan ince bir çizgi üzerinde dans ediyordum, bu yüzden onu kızdırıp yatağında bir gece geçirme şansımı kaybetme riskini göze alamazdım. Soru sormama kuralıyla başa çıkabilirdim.

Yataktan fırladım, üzerime bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört geçirdikten sonra spor ayakkabılarımı giydim ve Atlas ile anahtarlarımdan başka bir şey almadan odamdan çıktım.

Vampir hızımı kullanarak Terra Evi'nden çıktım ve kampüs boyunca koştum, Küre'yi ve diğer okul binalarını geçtikten sonra güneye, Ignis Evi'ne doğru hızla ilerledim.

Bir ateş parıltısı gökyüzünü aydınlattı ve ayın üzerinden geçen devasa bir Ejderha silüetini görmek için tam zamanında yukarı baktım. Darius geç kalmıştı. Kısa bir süre onu neyin ayakta tuttuğunu merak ettim ama dikkatim daha çok beni bekleyen kıza odaklanmıştı.

Ignis Evi'nin kapısının üzerindeki sembole bir avuç ateş fırlattım ve kapı açılır açılmaz içeri daldım, merdivenleri hızla çıktım, ortak salondan geçtim ve Tory'nin kapısının hemen önüne gelene kadar tekrar yukarı çıktım.

Koşudan sonra sarı buklelerimi biraz evcilleştirmek için bir elimi soktum ve kapısını çaldım.

Bir an sonra kapıyı açtı, kapüşonumun önünü yakaladı ve beni öpmek için parmak uçlarına doğru iterken beni içeri sürükledi. Işıklar kapalıydı ama dışarıdaki kardan parlayan ayın serin ışığı onu görmeme yetiyordu.

Bol bir eşofman altı ve büyük boy bir sweatshirt giymişti ve saçları başının üstünde dağınık bir şekilde düğümlenmişti. Ama Tory Vega patates çuvalı giyse bile yine de bir tanrıça gibi görünebilirdi. Daha kapısını çalmadan sikim kalkmıştı ve dilini ağzıma soktuğunda içimden bir özlem iniltisi yükseldi.

Belini yakaladım ve onu yukarı kaldırdım, bacakları kalçalarımın etrafına dolandı ve sertleşmeme karşı topraklanırken beni neredeyse patlatan bir inilti çıkardı.

Onu masasının kenarına oturttum ve eşofmanının eteklerini çekiştirirken geri çekildim, başının üzerinden çekerken öpüşmemizi kestim.

Altına hiçbir şey giymemişti ve göğüslerinin tüm kabarıklığını içime çekerken kalbim biraz daha hızlı çarptı, ağzımı bırakıp hemen sol meme ucunu yakaladım.

Tekrar inledi, dişlerimi çakıllı etin üzerinde gezdirirken bana daha fazla erişim sağlamak için arkasına yaslandı, elim diğer göğsünü avuçlarken o meme ucuyla da oynadım.

Tory aramıza uzanıp kapüşonumun fermuarını açtı ve sert bir taleple omuzlarımdan geriye itti. Üzerimden silkelerken dik durdum.

Ellerini bedenimde gezdirirken bakışlarını göğsüme indirdi.

Kanım sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyor, ondan daha fazlasını almam için beni zorluyordu.

Kana susamışlığım arttıkça dişlerim serbest kaldı ama kendimi tuttum, kanının tadını çıkarmadan önce onun bedeninden zevk almak istiyordum.

Çenesini yakaladım ve ona bakabilmek için başını geriye doğru eğdim. Gözlerindeki arzuyu görmeyi ve dolgun dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirmeyi arzuluyordum.

Tory talebime bir süre direndikten sonra başını kaldırıp bana baktı, uzun kirpikleri göz göze gelene kadar havalandı.

İrislerini iki siyah halka çevreliyordu ve içgüdüsel olarak geri çekildim, elim çenesinden düştü ve ona bakarken dudaklarım şokla ayrıldı.

"Ne oluyor Tory?" Nefes aldım. "Sen Star Crossed'sun. Nasıl... *kim?*"

"Sana soru sormak yok demiştim," diye homurdandı ve tekrar bana uzandı. "Ben sadece unutmak istiyorum."

"Delirdin mi sen?" Bunu sindirmeye, herhangi bir düzeyde anlamaya çalışırken başımı sallayarak talep ettim. Kim kaderine böyle hayır diyebilirdi ki? Kim tek gerçek aşkına sırtını dönecek kadar deli olabilirdi ki? "Ne yaptın sen? Bunu sana kim yaptı? I-"

"Bitti, Caleb," diye tersledi ve bir an için irislerinin etrafındaki siyah halkalar büyümüş ve tüm gözleri gölgelerle kaplanana kadar alevlenmiş gibi göründü. "Geri dönüp bunu değiştiremem ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Titreyen bir nefes aldı ve parmakları oturduğu masanın kenarına kıvrılırken gözlerini kapattı.

Yaklaştım, göğsüm bu konuda bir şeyler yapma ihtiyacıyla sızlıyordu, yıldızları değiştirmek, kaderini düzeltmek, ne kadar imkansız şey varsa

onu tükettiğini görebildiğim acının bir kısmını hafifletebilirdi.

Elini elime aldım, ateş büyüü derisinin altında parıldarken parmakları sıcaktan yanıyordu ve yanmamak için kendi gücümü çağırmamı sağladı. Gözlerini açtı ve hayal ettiğim o karanlık gitmişti, artık sadece iki siyah halka kalmıştı ama nedense bu daha kötüydü.

"Ama Tory..." Sadece ona bakıyordum, zihnim başka bir pisliğin Tory tarafından seçildiği gerçeğini kabullenmeye çalışırken dönüp duruyordu.

yıldızların onun olması için. Onun mükemmel eşi. Tek gerçek aşkı. Ama o hayır demişti. Ya da o demişti. Ve ben bunu anlayamadım. Onu daha önce görmüştüm ve o zaman gözlerinde siyah halkalar yoktu, yani bu daha yeni olmuş olmalıydı.

"Bana unuttur Caleb," diye nefes aldı Tory, sesi yalvarışla çatlıyordu.

Artık ondan gelen acıyı, çaresizliği hissedebiliyordum. Kırılıyordu, kırılmıştı... Bunu ona biri yapmıştı. Birisi bunu ona yapmayı seçmişti ve ben bunu anlayamıyordum. Eğer yıldızlar onu benim için seçmiş olsaydı, bir kalp atışında onu yakalar ve asla bırakmazdım.

Büyük, yeşil gözlerine bakıyordum, onları çevreleyen siyah halkalar dikkatimin her santimini alıyordu. Mantıklı gelmiyordu, anlayamıyordum... Kimse Yıldız Çarpması olmayı seçmemişti. Eğer yıldızlar size Elysian Mate'ini seçme şansını yakaladın. Sorgusuz sualsiz. Ne olursa olsun. Kendimi o lanet şapkalı çocuğun karşısında bulsaydım evet derdim.

"Çok üzgünüm, Tory," diye fısıldadım. Bedenim ona duyduğum arzuyla yanıyordu ve sanki yıldızlar beni buraya yönlendirmiş, beni buraya sürüklemişti.

Bu acıyı iyileştirmesine yardım etmek için ona doğru.

"Üzgün olmanı istemiyorum," diye cevap verdi, bakışları sertleşmişti.
"Sadece unutmak istiyorum."

Gözlerindeki ateş beni tekrar harekete geçirmeye yetti. Ona olanları düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama istediği şeyi yapabileceğime emindim.

Onu tekrar öptüm ve beni daha yakına çekti, elleri saçlarımı kavradı ve ona karşı yumuşak davranmamı istemediğini belli edecek kadar çekiştirdi.

Dudağımı ısırdı ve kalçalarını sıkıca kavradığımda homurdandım. Parmaklarım eşofmanının kumaşına bastırıyordu. Ellerimi bel bandına doladım ve çekiştirerek onu kalçalarını kaldırmaya zorladım, böylece onu üzerinden çekip çıkarabilecektim.

Dizlerimin üzerine çöküp ayak bileklerinden çektim ve orada kaldım, onu yutmak için ilerlerken bacaklarını ayırdım.

Sol dizini omzumun üzerinden geçirdim ve masanın kenarını kavrarken ağzımı kalçasının iç kısmında gezdirdim, nefesi ağırlaştıkça başı geriye eğildi, daha talepkâr oldu.

Onun merkezine ulaştığımda, açlıkla ileri doğru bastırdım, dilimi üzerinde gezdirdim, cesaretle inlerken tenim karıncalandı, kalçaları bana doğru sallandı.

Uyluklarını kavradım, ona ziyafet çekmeye devam ederken onları daha geniş ittim, zevkinin sesi beni o kadar sertleştirdi ki onu şimdiden alma dürtüsüne karşı savaşmak zorunda kaldım.

Elimi kaydırđım ve iki parmağımı içine soktum, vücudunu arzuma göre bükerken inlemeleri odayı dolduruyordu.

Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum ve daha sert emerken inledim, o parçalanırken parmaklarımı bir kez daha içeri soktum. Onun zevkini yuttum, masaya geri sarkana kadar onu sürdüm.

Aletim ihtiyaçtan zonkluyordu ve ayağa kalktım, pantolonumu ittim ve spor ayakkabılarımla bir kenara attım.

Tory'nin gözbebekleri arzuyla büyümüştü ve masanın üzerinden kayarak beni sertçe öptü, daha fazlasını talep ediyordu. Güvenceye ihtiyacı olan kırılgan bir şey değildi, vücudunu rehin almamı ve ona hayır diyen pisliği unutturmamı istiyordu. Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Belini ellerimin arasına aldım ve onu duvara doğru itmeden önce sırtı bana dönük olacak şekilde çevirdim.

Ona doğru bastırdığımda nefesi kesildi, arzumun her santimi kıcına doğru ilerliyor ve onu ne kadar çok istediğimi bilmesini sağlıyordu.

Biraz inledi, başını yana çevirdi ve omzunun üzerinden uzandı, böylece beni tekrar öpmek için kendine çekebildi.

Heyecanla dişlerim alt dudağını sıyırdı ve kanı dilimin üzerine döküldü. Emir formum yüzeye çıkarken içimden bir hırıltı yükseldi ve yardım edemedim ama dudağını ağızıma aldım, bunu yaparken kanından ve gücünden bir damlayı içime çektim.

Bacaklarını ayırdığımda Tory'nin nefesi kesildi ve aletimi yukarı ve içine doğru yönlendirmeden önce tabanını kavradım. Yavaşça içeri ittiğimde aç bir şekilde inledi, etrafımda ne kadar sıkı olduğunu hissetmenin tadını çıkardı ve onu duvara sabitlediğim pozisyona uyum sağlamasına izin verdi.

"Daha fazla," diye nefes aldı ve ben tekrar homurdandım, kalçalarımın keskin bir itişiyile ona istediğini verdim.

Kendimi ona her soktuğumda inledi ve ellerimle kıcını kavradım, parmaklarım etini ısırırken ona daha sert ve daha sert vurdum.

"Siktir," diye inledi Tory. "Daha sert."

Ona istediğini verdim, onu öperken ağızım boynunu buldu ve ona daha hızlı, daha sert çarptım, ona her şeyi verdim, biraz daha tutmaya çalışırken çaresiz bir ağrı beni doldurdu.

"Isır beni," diye yalvardı ve başını yana eğip boğazını bana doğru açtığında şaşkınlıkla ona baktım. Bunu daha önce seks sırasında hiç yapmamıştık ve içgüdülerim beni ne kadar arzulasa da, ısırılmaktan gerçekten hoşlanmadığını biliyordum, bu yüzden ondan bunu hiç istememiştim.

"Gerçekten mi?" diye sordum. diye sordum, çünkü bunu yapmama yarım saniye kalmıştı ve birini ısırmayı daha fazla istediğimden emin değildim.

"Evet," diye nefesini tuttu ben tekrar içine girerken. "Yap şunu!"

Kendimi tutmaya çalışmaktan vazgeçtim ve onu daha da sert becerirken dişlerim derisini deldi, içimdeki baskı o kadar şiddetliydi ki sadece bir saniye daha tutabileceğimi biliyordum.

Vücudunu bir orgazm daha yaşamaya zorladığımda Tory haykırdı ve dilimin üzerinde yuvarlanan kanının tadı bir saniye sonra içinde patlamama neden oldu.

Onu duvara öyle bir yapıştırmıştım ki etinin titremesi bedenimi sarsıyordu. Kanı ve gücü kalbimi hızlandıracak şekilde içimi doldururken ondan derin bir içki içtim.

Nabzının coşkulu bir ritimle attığını duyabiliyordum ve gitmesine izin verirsem bayılacağından emindim.

Kana susamışlık beni sıkıca kavradı ve daha fazla yuttum, vücudunun ve gücünün birleşiminin tadını çıkarırken beni dolduran ecstasy.

Dişlerimi biraz zorlukla etinden çıkardım ve geri çekildim, nefesimizi tutarken onu yatağa çektim.

Saçlarının bir kısmı bağladığı dağınık düğümden düşmüştü ve ona bakarken saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

Bana yarım bir gülümseme sundu ama gözlerine ulaşmadı. Başına gelenlerin acısı çoktan geri gelmeye başlamıştı ve ona hayır diyen o pisliği öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

"Bana onun kim olduğunu söyle," diye hırladım. "Sana bunu yaptığı için onu yok edeceğim."

Tory bir an kaşlarını çatarak bana baktı ve parmaklarını çenemde gezdirmek için uzandı.

"Hayır diyen o değildi," dedi yavaşça.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama aynı anda Atlas'ım çalmaya başladı. Tory'nin gözleri yüzümden kapının yanında yerde duran kapüşonuma kaydı, Atlas'ım hâlâ cebindeydi.

"Buna cevap vermelisin," diye nefes aldı.

İtiraz etmek istedim ama artık gecenin bir yarısıydı. Önemli olmadıkça kimse beni bu saatte aramazdı. Kalkmadan önce Tory'nin boynundaki ısırtığı iyileştirmek için uzandım. Kan yastığını lekeliyordu ve göğsünden meme ucuna kadar akmıştı. Öne doğru eğilip kanı yalayarak temizledim ve o da kapüşonlu gözlerle beni izledi.

Çağrı çaldı ve hemen ardından tekrar başladı.

Onu yatakta bırakmak için kendimi zorladım ve telefon tekrar çalmadan hemen önce Atlas'ımı bulana kadar kapüşonumu karıştırdım.

Telefonların yanı sıra on üç mesaj aldığımı fark ettiğimde kaşlarımı kaldırdım. Belli ki Tory'ye o kadar dalmışım ki gelen mesajları duymamışım bile.

Hiçbirini okuyamadan tekrar çalmaya başladı ve açmadan önce kimlikte Seth'in adını gördüm.

"Hey, dostum. Ne oluyor-"

"Cal... ne yapacağımızı bilmiyoruz. Hiçbir şey söylemeyecek... Bu çok kötü. Hemen King's Hollow'a git. Sana ihtiyacımız var." Seth'in sesi tamamen paniklemiş gibiydi ama ben cevap veremedim telefon kesildi. Göğsümde bir buz kütlesi oluştu. Bir şeyler yanıltı. Gerçekten yanıltı.

Eşofman altımı kaptığım gibi üzerime geçirdim ve suçlulukla Tory'ye baktım.

"Özür dilerim," dedim. "Acil olmasaydı gitmezdim. Ama bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama-"

"Sorun değil," dedi, şaşırmış gibi bile görünmüyordu. "Sadece git."

"Yapabilirsem geri geleceğim," diye söz verdim ona, onu bu şekilde bırakmak istemiyordum ama başka bir seçeneğim de yoktu.

"Özür dilerim Caleb," dedi sesi çatallaşarak. Alt dudağını çiğniyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Neden?" diye sordum. Tekrar ona doğru ilerlerken kaşlarımı çatarak sordum ama başını salladı ve yaklaşmadan bir hava kalkanına çarptım.

"Sorun ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Sana gelmeni söylememeliydim," dedi, gözyaşlarına karşı savaşıırken nefesi kesiliyordu. "Bencilceydi, aptalcaydı. Ne düşünüyordum bilmiyorum, bir an için onun olduğunu unuttum... Özür dilerim."

"Neden üzgün olasın ki?" Kaşlarımı çatarak sordum, Tory gözyaşlarını yanaklarından silerken kalkanı itmeye çalıştım ama daha fazlası yere düştü.

onları değiştir.

Atlas'ım tekrar çalmaya başladı ve göğsümde batan bir hisle Tory'ye kaşlarımı çatmadan önce Max'in ismine baktım. Yıldızlar bu gecedan önce onu eşine doğru itiyor olmalıydı ve onun bu şekilde çekildiğini bildiğim sadece bir Fae daha vardı. Eğer aletimle düşünmeye bu kadar dalmamış olsaydım, o zaman aradaki bağlantıyı kurabilirdim.

Noktaları daha önce. Neden onları daha önce birleştirmemiştik ki? Çok açıktı, çok açıktı. Kalbim kaburgalarımı acıtacak kadar sert çarpıyordu ve korkularımı dile getirme arzusunun karşı savaşıırken kulaklarımda hafif bir cınlama vardı. Çünkü eğer haklıysam, az önce yaptığımız şey...

Tory uzun bir süre bana baktı ve ben de gözlerindeki karanlık halkalara bakmaktan kendimi alamadım. Önsezilerimin yanlış olduğunu umuyordum ama

Atlas'ım tekrar çalmaya başladığında, öyle olmadığımı güçlü bir şekilde hissettim. Boğazımdaki kalın yumruya karşı yutkundum ve bir adım geri attım.

Hâlâ soruma cevap vermemişti, ama ben onu istemediğimi fark ettim. için.

"Arkadaşlarının yanına gitmelisin," dedi, çenesini kaldırarak ne kadar acı çektiğini saklamak için.

"Seni burada böyle bırakmak istemiyorum..."

"Sana söyledim, gelmene izin vermemeliydim. Sadece unutmaya çalışıyordum ama bu yanlış, özellikle de seninle... Gerçekten üzgünüm ama artık gitmeni istiyorum."

"İyi olduğuna emin misin?" Yavaşça sordum, o bu kadar kırık dökük görünürken onu gerçekten bırakıp bırakmamam gerektiğinden emin değildim.

"Ben büyük bir kızım Caleb. Seçimlerime sahip çıkmalıyım, bu yüzden bana acımamalısn," dedi ve yastıklara yaslanırken battaniyeleri üzerine örtmek için yukarı çekti. Ama gerçekten uyuyacağı izlenimine kapılmadım.

"Tamam. Sonra görüşürüz o zaman." Bir an tereddüt ettim ama beni durduracak bir şey söylemedi, ben de spor ayakkabılarımı giydim, eşofmanımı aldım ve koridora çıktım.

Atlas'ımın çınlaması durmuştu, bu yüzden Vampir hızımla Ignis House'dan çıktım ve Ağlayan Orman'dan doğruca King's Hollow'a koştum.

Devasa ağacın dibinde kayarak durdum ve içeri girmek için kendimi hazırlarken derin bir nefes aldım. Yanağımın içini çiğnedikten sonra nefesimi tekrar dışarı üfledim. Eğer işleri berbat ettiysem, bunu kabullenmeliydim. Bununla başa çıkmalıydim.

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim ama daha merdivenlere adımımı atamadan Max merdivenlerin dibinde belirdi. Onun susturucu baloncğunu hissettim.

Yumruğu çeneme çarpmadan yarım saniye önce üzerime düştü. Acı içimde alevlendi ve darbenin şiddetiyle bir adım geriye sendeledim.

"Ne oluyor Cal?" diye kükredi, bana doğru yaklaştı ve tekrar vurma isteğiyle savaşıyor gibi görünürken beni duvara yasladı. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Bu ne içindi?" Lanetler yağdırdım, saldırının gerginliği vücudumu sararken dişlerim fırladı ve omuzlarımı dikleştirerek ona hırladım.

"Üzerindeki şehvetin kokusunu bir kilometre öteden alabiliyorum," diye homurdandı Max. "Tory Vega'yla birlikteydin, değil mi?"

Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum çünkü bunun onu bu kadar kızdırmasının tek bir nedeni vardı ve düşüncesi beni hasta ediyordu.

"Darius muydu?" Boş bir sesle sordum, içimdeki mücadele bir anda söndü. Bana fırlatmak istediği her şeyi hak etmişim.

"Tabii ki öyleydi! Başka kim olabilirdi ki?" Max böğürdü ve Siren yetenekleri alevlenirken duyguları havada dans ederken öfkesi bana çarptı.

Öfkesinin gücüne yenik düşmemek için zihinsel kalkanımı güçlendirmek zorunda kaldım ve söylediklerinin tüm anlamlarını kavradıkça inleyerek başımı arkamdaki duvara vurdum.

"Özür dilerim dostum," diye nefes aldım. "Ben sadece... Bu gece oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyorum. Yatağa gittiğimde zil zurna sarhoştum ama sonra uyandım, ayıktım ve onu düşünüyordum... daha çok ona kafayı takmışım. Ve harekete geçene kadar hiç sakinleşemedim-"

"Yıldızlar yüzünden," diye homurdandı Max aniden, aşağı inip en alt basamağa oturdu ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Onlar zaten

onları ayırmak için çalışıyor..."

Havadaki öfke sönüp zihinsel duvarlarımı yalayıp geçen umutsuzluğa dönüşürken kaşlarımı çattım. Max'in kalbi Darius için kırılıyordu ve göğsümde açılan keder uçurumu bana benimkinin de kırıldığını açıkça söylüyordu.

Bu gece Tory'ye doğru nasıl çekildiğimi, ona gitme isteğime nasıl karşı koyamadığımı ve gelmeme izin verdiği için benden özür dilediğinde ne kadar yıkılmış görüldüğünü düşündüm. O da beni itmişti. Yıldızlar onun seçiminin bedelini ödemek için oyunlarını oynamaya başlamışlardı bile.

"*Siktir,*" diye nefes aldım ve Max'in yanına çöktüm. "Ne yapacağız?"

"Bu benim hatam," diye inledi. "Darius ve Tory arasındaki çekimi hissedebiliyordum. Hatta bu konuda benden yardım istemeye çalıştı ama ben... ben onu susturdum. Ona karşı çalışmaya devam etmesi için onu zorladım. Onu dinleseydim, aralarında hissedebildiğim bağı doğru düzgün düşünseydim belki ona daha iyi tavsiyeler verebilirdim."

"Kaderinde sevmek olan kızla yattım ve *sen* kendini mi suçluyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Bunu hissedebiliyordum Cal," diye ısrar etti Max. "Sadece hissetmek istemedim. Ben sadece

Bunun olacağını görebilecek tek kişi bendim. Ona karşı hissettiği çekimin şehvet ve karasevdadan daha fazlası olduğunu fark etmesi gereken kişi bendim. Benimle konuşmaya çalıştığında onu dinleyerek zaman geçirseydim-"

"Bu senin suçun değil Max," diye homurdandım, kolumu ona doladım ve onu kendime çektim. Beni o kadar sıkı bir kucaklamanın içine çekti ki morardı ve teni benimkine bastırıldıkça ve temas yeteneklerinin gücünü arttırdıkça bana damlayan acısını hissedebiliyordum.

"Senin de suçun yok," diye kabaca cevap verdi. "Lanet olası yıldızlar... bir *Vega*. Kahretsin, bu kadar berbat bir şeyi kim bulmuş olabilir? Sanki onlar

bunun başına gelmesini istedi. Lanetlendiğini düşünmeye başladım. Hayatında o kadar çok pislikle uğraşmak zorunda kaldı ve sonunda iyi, saf ve hafif bir şey teklif edildi ve bu, dünyayı asla teklif edemeyeceği tek kişiyle olmak zorunda."

"Ona gitmeliyiz," dedim, ama içim ona ihanet ettiğim duygusuyla rahatsız bir şekilde burkuldu.

"Ona nerede olduğunu söyleme," diye nefes aldı Max ve ben bu öneri karşısında sustum. Diğer Varislerden birine hiç böyle yalan söylememiştim.

"Mecburum," diye cevap verdim, ikimiz de ayağa kalkıp merdivenleri çıkmaya başlarken başımı sallayarak. "Benden yalanlardan daha fazlasını hak ediyor."

"Şu anda hissettiği çaresizlik gibi duyguları hiç hissetmemiştim," diye nefes aldı Max. "Öğrenirse ne yapacağını bilmiyorum."

"Bana istediğini yapabilir," diye cevap verdim karanlık bir şekilde. "Bunu hak ediyorum."

Max buna katılıp katılmadığından emin değilmiş gibi kaşlarını çatı. "Bunu hak eden yıldızlardır."

"Beni ona doğru itmiş olabilirler ama ben kendimin adamıyım. Hareketlerimden ben sorumluyum."

Max susturucu baloncuğunu bırakmadan önce, "Bundan emin değilim," diye mırıldandı.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve en üstteki kapıya ulaştığımızda göğsümdeki gerginlik arttı. Max bir elini omzuma attı, endişemi yatıştırmak için bana bir sakinlik hissi verdi ama ilk kez onun gücüne izin vermedim beni etkiledi. Buna sahip çıkmalıydım. Mazeret yok.

Darius ateşin yanındaki geniş, arkalıklı sandalyede oturuyordu. Alevlere bakarken bakışları mesafeliydi ama Max kapıyı arkamızdan kapattığında bize doğru baktı. İrislerini çevreleyen siyah halkayı fark ettiğimde keskin bir nefes aldım. Tory'nin gözlerindeki farklılık yüzleştiriciydi ama Darius'u hayatımın büyük bölümünde neredeyse her gün görmüştüm ve

Aslında gözleri bundan önce de karanlıktı, ama gözlerindeki değişim çok derindi.

Seth onun arkasında bir ileri bir geri volta atıyor, Kurt içgüdüleri onu açıkça Darius'u rahatlatmaya iterken yumuşak inilti çıkarıyordu. Gerçi denediğinde tesellisinin pek hoş karşılanmadığını tahmin ediyordum.

Ben kapının yanında oyalanırken Max kanepeye oturmak için hareket etti.

Öne atıldım ve beni durduramadan Darius'u kollarıma çektim. "Çok üzgünüm dostum," diye nefes aldım, o orada öylece oturup bana izin verirken ona sıkıca sarıldım.

Teninin sıcaklığı neredeyse yakıyordu ama duruşu gevşekti, sanki artık hiçbir şey umurunda bile değildi.

Bırakmadım ve sonunda uzun bir nefes verdi. "Onun gibi kokuyorsun," diye mırıldandı.

Bana yumruk atmış gibi irkildim, bir an Max'e baktım ama o sadece kaşlarını çatı.

"Özür dilerim," dedim, sesim ne kadar ciddi olduğumu gösteriyordu. "Bilmiyordum, bunu yapmak istememiştim... Bunu mazur gördüğümünden değil. Gözlerini gördüğümde fark etmeliydim, ben sadece-"

Darius uzun bir süre bana baktı, çenesi gıcırdıyordu ve ben de öfkesini üzerime boşaltmasını bekledim. En azından bunu hak etmiştim.

"Benim olmamayı seçti, bu yüzden artık ne yapacağı konusunda söz hakkım yok, değil mi?" dedi sonunda, sandalyesine geri çöktü ve bir kez daha benden uzaklaşıp ateşe doğru baktı.

Seth kısık bir uluma sesi çıkardı ve ben de elimi başımın arkasında gezdirdim, bana yumruk atmış olsaydı hissedeceğimden on kat daha kötü hissediyordum.

"Bunu düzeltebiliriz," dedi Seth, benimle Max'in arasına cesaretle bakarak. "Yıldızların fikirlerini değiştirmelerini sağlamanın bir yolu olmalı, değil mi?"

"Dersi dinlemiyor musun?" Max homurdandı.

"Herkes sadece bir şansın olduğunu bilir," diye alçak sesle ekledim, sanki bu sözlerimin anlamını azaltacakmış gibi.

"Biz Solaria'daki en güçlü Fae'leriz!" Seth tersledi. "Biz söylersek yıldızlar bizi dinler!"

Darius ayağa kalktı ve odanın içinde altınlarını sakladığı sandığa doğru yürüdü. Bir sürü yüzük çıkarıp teker teker parmaklarına taktı, ardından bir avuç dolusu altın zinciri çıplak göğsüne dayanması için başının üzerine attı.

Büyük sandığı homurdanarak kollarının arasına aldı ve içindekilerin geri kalanını sandalyesinin üzerine yığıldıktan sonra altın sikkeler ve mücevherlerle dolu sandığın ortasına oturdu.

"Lance'e odaklanmam gerekiyor. Yıldızlara meydan okumak gibi imkansız fikirlere değil," dedi Darius ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Lance'in nesi var?" Ben sordum.

"Onu Aer Cove'daki bir mağarada yarı ölü buldum," diye mırıldandı Seth.
"Bu

Bazı kara büyüler yanlış gitti. Onu hayatta tutmak için ben, Darius ve Darcy her şeyimizi harcadık. Ve ben hala onun bu şekilde kalacağına ikna olmuş değilim."

Darius bu öneri karşısında karanlık bir şekilde homurdandı ve Seth hemen konuşmayı kesti.

"Bu gece ne oldu, Darius?" Max yumuşak bir sesle sordu, sandalyesinde öne doğru eğildi ve onu rahatlatmak için Siren gücünü odanın her tarafına yaydı.

Darius bakışlarını parmaklarındaki yüzüklere indirdi ve başını salladı. "Bu konuda konuşamam. Lance iyileştiğinde belki açıklayabilir ama benim..." Babasının üzerinde kullandığı Karanlık Baskı sayesinde bu cümleyi tamamlayamadan sustu.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Max, çenesi bu durum karşısında öfkeyle sıkılmıştı.

"Peki ya Tory?" Seth, Darius'a yaklaşıp sonra tekrar geri çekilerek, onun için ne yapması gerektiği konusunda içgüdülerıyla savaş halindeymiş gibi sordu. "Neden hayır dedi?"

"Neden öyle düşünüyorsun?" Darius ters ters bakarak Seth'e kendini durduramadan hırlamasına neden olacak kadar zehirli bir bakış fırlattı. Hepimiz Alfaydık ve aramızdaki doğrudan çatışmalar hiç kimse için iyi sonuçlanmazdı.

İkisinin arasına daldım ve Darius çıldırmadan önce onu yatıştırmak için elimi Seth'in koluna koydum. Seth gerginliği uzuvlarından uzaklaştırdı ve başka tarafa bakarak aralarındaki atmosferi daha fazla tırmanmadan dağıttı.

"Sadece anlamaya çalışıyor," dedim alçak bir sesle.

Darius'un gözleri bana bakarken bir an daha öfkeyle parladı ama sonra içindeki mücadele yine söndü.

"Bana tam bir liste vermedi," dedi acı bir şekilde. "Ama onu neredeyse boğduğum zamanı da içerdiğini tahmin ediyorum, onu yaktığım zamanı da tüm Meclis'in önünde giydirdiğimde, onu çamura ittiğimde ve ona fahişe dediğimde, itibarını yok etmeye çalıştığımız Cadılar Bayramı fiyaskosunda yer aldığım da ve bunun gibi binlerce şey."

"Ölümlü dünyada çok uzun yaşadıkları için," dedim, bir cevap olmasa da bir cevap arıyordum. "Sadece anlamadı. Bu kararın ne kadar nihai olacağının farkında değildi. Anlamış olamaz. Bana Tutulma'da sana çekildiğini söylemişti, eğer harekete geçmek için bir şansı olsaydı bu duyguları seninle yaşasaydı-"

"Onlara göre hareket ettik," diye tersledi Darius. "Bisikletimi parçaladığında onu yakaladıktan sonra ve yine Noel'de sarayda. Belli ki seks benim hakkımdaki fikrini değiştirmeye yetmemiş."

Bu itiraf karşısında kaşlarım kalktı çünkü bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Ama onunla yattığına göre seni daha fazla tanımış olmalı, öyle mi?"

Max kaşlarını çatarak sordu. "Elbette tüm bu güç iddiası saçmalığının ötesini gördü ve-"

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm prenses, ama bu bir aşk ilanı değildi. Aramızda yanan ateş karşı konulamayacak kadar alevlendiğinde ikimizin de buna teslim olmasıydı. Ama onun için her şeyin bundan ibaret olduğunu yeterince açık bir şekilde ifade etti."

"Peki ya bunun senin için anlamı neydi?" Seth sordu.

"Ona yaptığım onca şeyden sonra, teklif ettiğinden daha fazlasını beklemek bana düşmezdi, o yüzden zorlamadım." Darius sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını sandalyesine yasladı. "Açıkçası şimdi keşke farklı şekilde davransaydım diyorum... Sadece zamanımızın tükenmekte olduğunu fark edemedim..."

Max'in yüzü Darius'un duygularından nasibini aldığı anda acıyla buruştu ve Seth tavana doğru kederli bir uluma daha saldı.

"Bu doğru değil," diye homurdandım, hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilsem de.

"Hak ettiğim bu," dedi Darius, sesi bir kez daha boş çıkmıştı. Gözlerinde bir an için karanlık belirir gibi oldu ama ben daha yakından bakmadan gözlerini kapattı. "Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim, çünkü zaten işe yarayabilecek söyleyecek tek bir şey bile bulamıyordum.

"Uyumana yardım edeyim," diye teklif etti Max, ayağa kalktı ve elini uzatarak Darius'a doğru yürüdü.

"Bu duygudan kaçmayı hak etmiyorum," diye mırıldandı Darius.

"Ayrıca, sihrimi geri kazanır kazanmaz eve dönmek zorundayım.

Kendimle yüzleşmek zorundayım.

Baba, basın bu konuyla nasıl ilgileneceğine karar vermek isteyecektir ve... evde kontrol etmem gereken başka şeyler de var."

"Eğer istemezsen acını almayacağım. Sadece seni Uyu," diye yemin etti Max. "Lionel'la yüzleşmek zorunda kalmadan önce sadece birkaç saatliğine." Darius bir süre daha tereddüt ettikten sonra Max'in elini tutmak için uzandı.

Max'in gücünün beni de uykuya doğru ittiğini hissedebiliyordum ve Seth yanımda genişçe esnedi.

Max'in büyüüne kapılıp Hollow'da kendime ait olduğunu iddia ettiğim yatak odasına gitmeden önce kolundan tutup odadan çıkmasına rehberlik ettim.

Oda büyüktü, yatağın üzerinde beyaz çarşaflar vardı ve Pitball madalyalarından ders kitaplarına kadar her türlü ıvır zıvırım etrafa saçılmıştı. Uzak duvar boyunca uzanan uzun bir pencere vardı ve karla kaplı ağaçlara bakan bir manzarası vardı.

"Ne yapacağız?" Kapıyı arkamızdan kapatırken Seth yumuşak bir iniltiyle sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim yatağın kenarına çöküp manzarayı seyrederken.

Seth yanıma oturdu ve şefkatle omzuma sokuldu.

"Bu gece gerçekten çuvalladım," diye nefes aldım ve Tory'nin gözlerinin etrafındaki siyah halkaları gördüğüm anı düşündüm. Onun kim olduğunu hemen anlamam gerekirdi. Ama sanki düşüncelerim düzene girmemişti ve tek istediğim kendimi onun içinde kaybetmekti.

Seth elimi tutup sıkarak, "Bilmiyordun," diye mırıldandı. "Yıldızlar şimdi onları ayırmak için her şeyi ve herkesi kullanacaklar. Sen onların arasını açmak için kullanacakları pek çok şeyden sadece ilkiydin..."

"Bu doğru değil."

"Biliyorum. Ama ne yapabiliriz ki?"

"Bir şey. Herhangi bir şey. Henüz ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama bunu telafî edeceğim," diye yemin ettim. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

OceanofPDF.com

Öyle yoğun bir karanlıktan uyandım ki , her yerimi sarmış ve beni esir almıştı. Dünya bulanıktı ve kâbuslarımın hangi bölümlerinin gerçek, hangilerinin hayal ürünü olduğunu bir araya getiremiyordum. Kalbime bir ağırlık çöktü ve sağ kolumdaki bir karıncalanma elimin seğirmesine neden oldu.

Ama acı verici bir şekilde tanıdık gelse de bu hissin ne olduğunu bir türlü çözemişyordum.

Sıcak bir vücut beni yere bastırdı ve onu sadece kokusundan tanıyarak ona uzandım. Ama odada başka bir koku vardı ve onunla uyandığım bu mükemmel olması gereken anla ilgili her şeyi lekeliyordu. Kan kokusu.

Ne oldu? Hangi cehennemdeyim ben?

Yavaş yavaş her şey bir araya geldi, anılar kalın bir yağ birikintisi içinde zihnimde kıpırdanmaya başladı. Clara'yı geri getirmiştik ve sonra...

Ben ürperdim ve Darcy uykusunda hafifçe inledi.

Clara... öz kardeşim, içimi boşaltan hançeri bana saplamış ve kanımdan çok fazla içmişti. Mavi'nin bana baktığını, her bir gözyaşının içimi acıttığını hatırladım. *Seni seviyorum* sözcükleri dudaklarından dökülmüştü ve dünyanın en tatlı şarkısı gibi geliyordu kulağıma. Sonra karanlık, karanlıktan başka bir şey yoktu.

Başım zonkluyordu ama göğsüm büyüünün yakıtıyla memnun bir şekilde uğulduyordu ve o mağarada uyanık olduğumu, Darius'tan içtiğimi ve-

"Siktir!" Birden ayağa fırladım ve her şey altüst oldu. *Seth*.

Darcy telaşla dizlerinin üzerine çöktü ve şok içinde bana baktı. "Sen iyi misin?" Elime uzandı ve titrediğini fark ettim.

"Mavi," diye inledim, onu tutup kendime doğru çektim, nefes almak için havaya ihtiyacım varmış gibi ona ihtiyacım vardı.

Bacaklarını boynuma doladı, yüzünü boynuma gömdü ve sanki yapmazsa dünya duracakmış gibi bana tutundu. Tüm vücudunu saran bir hıçkırık çıkardı ve içindeki acı benim de canımı yaktı.

"Sorun yok," diye susturdum
onu. "Lance, hiçbir fikrin yok-"

Onu bir öpücükle susturdum, ağzını aradım ve onu o kadar yakınımaya çektim ki kalplerimiz etlerimizin arasından çarpışmak üzereymiş gibi hissettim. Büyülü bariyerlerimi indirdim ve nefesi kesildi, güçlerimiz birleşti ve birbirlerini özlemiş gibi dans ettiler.

"Ne oldu?" Bilmek isteyip istemediğimden emin olamadan uzaklaşırken ağır ağır sordum. "Buraya nasıl geri geldim?"

"Darius," dedi alnını benimkine dayayarak. Beline sıkıca sarıldım, aramızda bundan daha fazla boşluk olmasına izin vermedim.

"Sonunda ortaya çıktı, değil mi?" Öfkeyle dişlerimi göstererek hırladım. Düşüncelerim hâlâ sisliydi ve olanların şoku üzerimdeydi. işlemek için çok fazlaydı. Ama Darius'un beni hayal kırıklığına uğratmasına duyduğum öfke daha önce olduğu kadar keskindi.

"Bir şey olduğunu söyledi." Başını salladı, belli ki bundan daha fazlasını bilmiyordu.

"Peki ya Tory?"

"Bilmiyorum. Atlas'ımı mağarada bıraktım. Seninki kırılmış." Komodinimin üzerindeki cihazı işaret etti, büyük bir çatlak merkezinde.

Bir elimi kaldırdım ve kanla kaplanmış saçlarından bir tutamı elime doladım.

"Hadi," dedim nazikçe, onu kollarıma alıp banyoya götürmek istiyordum ama gücüm tükendi. "Kahretsin," diye tısladım bir titreme bedenimi sararken. Kan kaybından başım dönüyordu ve gözlerimi perdeleyen karanlığı kırıpıştırarak uzaklaştırdım.

"İşte, sorun yok." Beni yataktan çıkardı ve onun önünde zayıf görünmekten nefret ederek hırladım.

Söylememiz gereken çok şey vardı ama ikimiz de kirli ve kanlıydık ve onu bir saniye daha öyle görmeye dayanamadım, bu yüzden birkaç kıyafet toplamasına ve beni evin içinden geçirerek salonun diğer tarafındaki banyoya götürmesine izin verdim. Henüz Clara'yı düşünmek istemiyordum, çünkü düşündüğümde kalbimin kırılacağından oldukça emindim.

Doğruca büyük duş ünitesine girdik ve suyu açtığımda görüşüm bir anlığına duraksadı. Kanlı kıyafetlerine ve etine baktım ve kalbim göğsümde ezildi. Onu çevirdim, saçlarındaki kanı yıkadım, kıyafetlerini çıkardım ve her kanlı izi aldığıma emin oldum. Omurgası boyunca çürükler buldum ve onları iyileştirirken boğazımdaki jilet gibi keskin yumruyu geri çektim.

Bu benim hatam. Dün gece orada olmasını isteyen bendim. Güvenli olmadığını fark etmeliydim. Clara'nın kendinde olmayabileceğini.

Su etrafımızda dönüyor, ayaklarımızın dibinde kızıla dönüyor, bu gecenin kanıtlarını da beraberinde götürüyor ama içimdeki kalıcı acıdan hiçbir şey götürmüyordu. Yara izi

Karnımdaki yaralar muhtemelen hiçbir zaman tamamen geçmeyecekti ama yine de üzerine bir çizgi iyileştirici büyü sürdüm ve biraz daha solmasına yardımcı oldum.

Darcy temizlendiğinde bana döndü, çırılçıplak soyunmuştu ve gözleri acı ve rahatlama doluydu, bu iki duygu o kadar çığdı ki kalbimi kemiriyordu. Kıyafetlerimi çekiştirerek çıkardı ve tenimdeki kalıcı kan izlerini, suyla aramızda söylenmemiş kelimelerden oluşan bir denizden başka bir şey kalmayana kadar yıkadı.

İçimden bir ses bunları dile getirmek istemediğini söylüyordu ve ben de kesinlikle bu gecenin etkisiyle yüzleşmeye hazır değildim. Bu yüzden onu duvara yasladım ve gözlerindeki dehşeti kovmak için üzerine öpücükler bıraktım. Onu koşturdu

Gerçek olduğumdan emin olmak istercesine ellerimi üzerimde gezdirdi ve kendimi onun bedeninde kaybetmeden önce tenimin her santimini keşfetmesine izin verdim. Dudaklarımızdan geçen tek kelime seni seviyorum oldu ve şu anda önemseydiğim tek kelime de onlardı.

Dünya biraz daha hafifleyene ve ben nihayet yeniden doğru düşünebilene kadar birlikte kaldık. Sonra duştan çıktık ve ben bir çift eşofman giydim, Darcy de benim tişörtlerimden birini çekti.

Banyodan çıkarken pencereye doğru baktım, gökyüzünün solmaya başladığını, karın hâlâ camlara çarptığını gördüm. İçimden bir ses bugün güneş doğduğunda dünyanın çok daha karanlık bir yer olacağını söylüyordu.

Darcy'yi odama geri götürdüm ve tam o sırada bir hareket sesi duydum. kapıdan içeri adım atmadan önce. Darius pencerenin yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuştu ve vücudu zincirlerden yüzüklere ve kalın bir bileziğe kadar altınla kaplıydı.

Gözlerindeki farkındalıkla aramıza baktı ve ben çenemi sıktım. Öfke beni parçalara ayırdı ve bizi birlikte görmesini umursamadım bile Çünkü *siktir et onu*.

"Neredeydin?" Ben tersledim, o da başını eğdi.

"Yalnız konuşmamız gerekiyor," dedi. "Gwen, senin gidip kız kardeşinle konuşman gerekiyor."

"Neden? O iyi mi? Ona ne yaptınız?" Darcy sordu, ben de kaşlarımı çatarak Darius'a baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Onda farklı bir şeyler vardı ama genel yenilgi havası dışında ne olduğunu anlayamıyordum. Ağırlığını göğsümde hissettiğimde ciddi bir şey olduğunu anladım. Koruyucu bağı biraz daha sıcak bir şekilde yanıyor, ona yardım etmemi talep ediyordu ve ben buna şiddetle içerliyordum çünkü *ona* ihtiyacım olduğunda neredeydi?

Darius onun bakışlarından kaçınarak, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi. "Bunu bize o yaptı."

"Bu da ne demek şimdi?" Darcy hırlayarak pencereye doğru koştu.

"Bu fırtınada böyle dışarı çıkamazsın," dedim telaşla, bir adım öne çıkarak.

Bakışlarında Anka ateşi dönerken bana baktı. "Ben iyi olacağım." Darius'a baktı. "Eğer ona zarar verdiysen, seni öldürürüm."

Darius onu duymamış gibi başını salladı ve bana veda eden bir bakış fırlattığında kalbim parçalandı.

"İyi olacak mısın?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

"Evet. Git," diye ısrar ettim, ama şu anda ondan ayrılmak isteyeceğim son şeydi. Ama Darius'un bana ihtiyacı olduğu açıktı. O anda kafasını koparmak istesem bile. Bağ bana fazla seçenek bırakmıyordu.

Darcy pencereden dışarı süzüldü ve Darius arkasından pencereyi iterek kapattı, perdeleri sertçe çekti.

Yüzümü ona döndüğümde komodine doğru yürüdü, lambayı yaktı ve beni yanına çağırdı.

"Neler oluyor?" Alçak bir ses tonuyla sordum, ona doğru ilerledim, yarı yarıya bu gece gelmediği için onu yumruklamak istiyordum, ama gözlerindeki bakış elimi tutuyordu. Yaklaştıkça fark ettim ki bu sadece gözlerindeki bakış değildi. Gözlerinin etrafında siyah bir halka vardı.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdım, omuzlarından tutarak emin olmak için iyice yaklaştım, bunun doğru olmaması için yıldızlara yalvarırken bakışlarım her bir gözbebeğinin arasında gidip geliyordu.

"İlahi Anımızı yaşadık," dedi Darius düz bir şekilde, sanki bunu herhangi bir duyguyla söyleyecek kadar enerjisi yokmuş gibi.

"Kim?" Nefes aldım ama kim olduğunu biliyordum. Adını söylemesine gerek yoktu ama yine de bana söyledi.

"Tory," diye iç geçirdi, ona Roxy'den başka bir şey dediğini ilk kez duyuyordum. "Hayır dedi, Lance." Bana sarıldı ve ben de kollarımı ona dolayarak sıkıca kavradım, dünya yeniden parçalanıyor gibiydi. Dün gece her şeyi değiştirmişti. Neredeyse ölüyor olmanın kötü olduğunu düşünmüştüm ama bu...

"Kahretsin... Darius." Onu daha sıkı kavradım, acısı aniden daha şiddetli bir şekilde içime akarken aramızdaki bağ neredeyse feryat ediyordu. Yapabileceğim tek şeyi yaparak çenemi sıktım, başının arkasını kavradım ve hareket edecek gücü bulana kadar orada durdum.

"Her şey bitti," diye homurdandı. "Her şey bitti."

İnkâr edercesine başımı salladım ama ağızımdan tek kelime çıkmadı. En iyi arkadaşım Yıldız Geçidi'ndeydi. Ve dünya tarihinde hiç kimse bu kararı verdikten sonra yıldızlara karşı gelememişti. Ama yine de bu çok nadir bir seçimdi... sadece bir tane ünlü vardı

Bir kadının babasının ölümünden sorumlu olan Elysian Eşini reddettiği bir vakayı çok net hatırlayabiliyordum. Ama o seçim bir şekilde mantıklıydı, Tory'ninki değil. Darius onu incitmiş olabilirdi ama

Bu tür bir Yıldız Bağının ağırlığını anlayabilir misiniz? Her şeyin, *her şeyin* üstesinden gelebilirdi. Darius hayatının geri kalanını ona yaptıklarını telafi etmekle geçirirdi, onu ayın dünyayı koruduğundan daha fazla korurdu. Ona dünyayı verirdi.

Vazgeçtiği şeyin büyüklüğünün farkında mıydı acaba? İçinde aşk olmayan bir hayatı seçecek kadar inatçı mıydı gerçekten?

Hayatının geri kalanında Darius'un hasretini çekmeye ve ona asla sahip olamamaya mahkûmdu. Yıldızlar artık onları ayrı tutmayı kendilerine görev edinmişlerdi. Kararından pişman olsa bile hiçbir şey yolunda gitmeyecekti. Bu imkânsızdı. Düpedüz zalimceydi. Kendisine karşı. Ona karşı.

Darius beni yatağa geri itti ve yanıma çökerek kollarını belime daha sıkı doladı. Aramızdaki bağ daha önce hiç olmadığı kadar alevlendi çünkü ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu benim boyumu aşıyordu.

Kontrol. Ama yine de harekete geçmeye, önerebileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen bunu düzeltmek için bir şeyler yapmaya zorlandım.

Neyse ki ona bu kadar yakın olmak acımı hafifletmeye başlamıştı ve elim saçlarında düğümlenene kadar aramızdaki bağ ihtiyaçla uğuldadı. Onu öpmemek ya da duşa sürükleyip Darcy'ye yaptığım gibi onu yatıştırmamak için her şeyimi verdim. Bu tamamen berbat bir durumdu.

Siktir git Lionel. Yaptığın her şey için kışına tekme basacağım.

"Her şeyin yoluna gireceğini söyleme," diye homurdandı Darius. "Söylemeyeceğim," diye iç geçirdim.

"Yanında olamadığım için üzgünüm," dedi. "Yıldızlar adına, ölebilirdin." Kaba çenesi benimkine sürtündü ve ben inledim, bu bağ beni çok fazla kontrol altına almadan önce yeterince geri çekilmeye çalıştım.

"Sorun değil, ben yapmadım."

"Bu iyi değil. Lanet olsun, Lance. Bu gece daha kötü olabilir miydi?"

"Sanmam," diye mırıldandım. Teni benimkine karşı fokur fokur yanıyordu ama ağzından dumanlar çıkarken bile gitmesine izin vermedim. Bana bu kadar yakın olması gerekiyordu ve gerekirse onun için yanabilirdim.

"Özür dilerim," dedi ve Ejderhasını dizginlemeye çalışırken gözlerini kapattı. "Sadece çok acıyor. Şimdi ne yapacağım ben?"

Bir cevabım olmasını dileyerek başımı salladım ama elim boş döndüm. Sessizleştik ve o başına gelen bu korkunç şeyle başa çıkmaya çalışırken alnını omzuma yasladı. Ve yarın herkes öğrenecekti. Tüm akademi gözlerindeki halkaları görecekti. İnsanların onlara karşı davranışları değişecekti. Elysian Eşleri hiçbir Fae'nin hafife aldığı bir şey değildi.

"Clara'ya ne oldu?" Darius sordu, sesi sanki sormaya korkuyormuş gibi ağırdı. "Seni bıçaklayan o muydu?"

Acı göğsümü parçaladığında başımı salladım. "O gitti... Nereye gittiğini bilmiyorum. O olup olmadığını bile bilmiyorum, her şeyden şüphe ediyorum." Kalbim parçalanmaya başladı. Hâlâ bununla yüzleşmek istemiyordum ama Darius'un odaklanacak başka bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden seslendirmeye hazır olmasam da bağ kelimeleri dışarı itti. "Belki de o değildi, sadece bir hayaletti. gölgeler."

"Sana zarar verecek kadar gerçektir," diye homurdandı. "Kahretsin, ya..." Sözü nü kesti ve yüz ifadesini daha iyi görebilmek için arkama yaslandım.

"Ne?" Bastırdım.

"O da babama bağlıydı, tıpkı senin bana bağlı olduğun gibi. Eğer bu bağ hala devam ediyorsa, belki de... kahretsin, belki de ona gitmiştir."

Bu fikir boğazımı düğümledi. Korkunç bir düşünceydi. Kalbinde hâlâ Darius'un babasına karşı bir bağlılık besliyordu. Ama eğer Gölge ler kız kardeşimden geriye kalanları gerçekten tüketmişti, bu karanlık yola doğru çekilmesi mantıklıydı.

"Umalım öyle olmasın," diye nefes aldım, şimdi ne yapacağımı merak ediyordum. Onu bulmam gerekiyordu ama eğer beni öldürmeye razı olduysa, bulacak bir şey var mıydı bilmiyordum. Belki de o sadece karanlıkla dolu bir kabuktu. Belki de yüzü sadece bir hatıraydı ve sözleri sadece onun emirlerini yerine getirmemiz için söylediği tatlı yalanlardı.

Gölgelerde Tory'yi nasıl incittiğini düşündüm ve bu kadar pervasız olduğum için kendime lanet ettim. Blue'yu ona bu kadar yaklaştırdığım için. Onu kurtarmış olması bir mucizeydi.

Sonunda kalbim parçalandı ve kız kardeşimi kurtarabileceğimi düşündüğüm süre boyunca neredeyse iyileşmiş olan yaram açıldı. Beni tüm bedenimle parçalayan bu kayıp, şimdi bedenime musallat olmak için geri dönmüştü.

Darius, "Benden iç," dedi ama ben başımı salladım. "Lütfen, bu En azından bunu yapabilirim." Başını bir yana eğdi, beni daha yakına çekerken elini saçlarımda dolaştırdı. Burnum boynuna değdi ve nabzının atışları beni bir Siren'in şarkısı gibi çağırdı.

"Sana daha fazla acı çektirmek istemiyorum," dedim dişlerimin arasından, içimi oyan açlığa rağmen geri çekilmeye çalışarak.

"Yapamayacaksın." Beni yaklaştırmaya zorladı ve ben de dürtüsüne yenik düşerek dişlerimi boğazına geçirdim ve kanının sarhoş edici sıcaklığını tattım.

İnledim, gücünü ağız dolusu yutarken onu hareketsiz tuttum. Bağ keskinleşti ama ben Mavi'ye odaklandım ve Darius'la ilgili tüm hain düşünceleri kafamdan kovdum. Lionel'ın çarpık büyüü uğruna güvenimizi asla bozmayacaktım.

Sonunda kendimi geri çekecek gücü buldum ve sırtüstü yatarak aramıza biraz mesafe koydum. Darius da benim yanımda sırt üstü yattı ve sessizce tavana baktık.

"Seni o mağarada gördüğümde düşündüm ki..." Darius boğazını temizledi. "Ben de seni kaybetmek üzere olduğumu düşünmüştüm." Elimi tuttu ve ben de otomatik olarak parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sensiz kaybolurdum. Her şey için çok üzgünüm. Babamın yaptıkları için, Clara için."

Boğazımı parçalayan yumruyu yuttum ve elini sıktım. "Ben de üzgünüm, Darius."

Ağır bir nefes verdi ve şimdi her şeyi söylemenin tam zamanı olduğunu düşündüm. Çünkü ölümle yaşadığım sıyrık benim için pek çok şeyi perspektif haline getirmişti.

"Darcy Vega'ya aşığım," dedim ona bakmadan. "O da beni seviyor."

Darius alçak bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Onu o mağarada senin için ağlarken gördüğüm anda anladım ve seni onunla bu odaya girerken gördüğüm anda da anladım."

Çenesi kilitlenmiş ve gözleri hâlâ tavana dikili olduğu için bu konuda ne hissettiğini kestiremiyordum. Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için beklerken kalbim küt küt atıyordu.

"Tory ile birlikte olduğunuz günü sana anlatmaya çalıştım ama sonra..." Kaşlarımı çattım, Vegas konusunda nasıl tartıştığımızı hatırlayınca içim burkuldu. Şimdi ne kadar aptalca görünüyordu.

"Onlar hakkında söylediklerim yüzünden senden nefret edeceğimi düşündün," diye tahmin etti kırık bir ses tonuyla.

Cevap vermedim, çünkü hala böyle bir olasılık vardı. Başına gelenlerden sonra bile, bunun onlara bakışını nasıl değiştirebileceğini bilmiyordum. Belki onlardan daha çok nefret ederdi. Ama öyle olsun ya da olmasın, rol yapmayı bırakmıştım. Ve Darius buna nasıl tepki vermeye karar verirse versin bununla başa çıkacaktım.

Mavi için.

Aramızda sessizlik uzadı ve Darius elimi bıraktı. Ayağa kalkıp bana bakarken bağırmasını ve aklını kaçırmalarını beklerken kalbim sıkıştı. "Onu asla bırakma, Lance. Son nefesine kadar onun için savaşacaksın, duydu mu beni?"

Oturmak için hareket ettim ve büyük bir rahatlamayla alnımı onunkine vurdum. "Teşekkür ederim."

Omzuma vurdu. "Paylaşmak istediğin başka derin karanlık sırların var mı kardeşim? Neredeyse şafak söküyor ve biz de başlayabiliriz. yarın aramızda tek bir yalan olmadan."

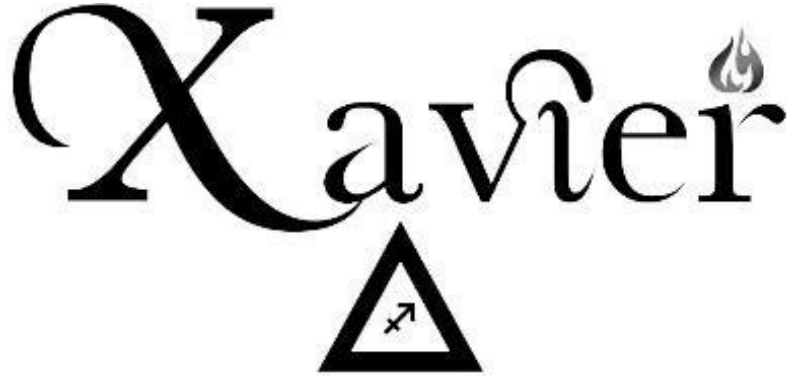
"Sadece bir tane," dedim kaşlarımı çatarak. "Seth bizi Cadılar Bayramı partisinde öğrendi. Nova'ya söylemekle tehdit ediyor, Darcy'ye eziyet etmek için her şeyi yaptırıyor."

Darius'un boğazından tehlikeli bir hırıltı çıktı. "Artık seni rahatsız etmeyecek."

İçime dolan rahatlama kalbimin etrafındaki düğümü gevşetirken başımı öne eğdim. Ancak ben ve Blue için bir umut ışığı, arkadaşım ve kız kardeşi için ömür boyu sürecektir bir ıstırapı beraberinde getirdi.

"Darius," dedim ciddi bir şekilde, bakışlarımla onu sabitleyerek. "Her şeyim üzerine yemin ederim ki, eğer kaderini değiştirmenin bir yolu varsa, onu bulacağım."

Ağzı seğirdi ama sözlerimin ona hiç umut vermediğini görebiliyordum. Bu yüzden onu tekrar kollarıma aldım ve kuşlar şafağı söyleyene ve güneş binlerce ton ağırlığında gökyüzüne doğru sürüklenene kadar ona sarıldım.

bulutların üzerinde özgürce uçuyor, süzülüyor, dönüyor, parlayan güneşin altında yarışıyordum. Sonra karanlık bir şey görüş alanıma doğru pençeleriyle ilerledi ve bulutlar ağır bir gölge tarafından tüketildi.

Bir kışneme sesi duydum ve gölgeler yaklaşıp göremeyinceye kadar etrafımda dolanırken irkildim.

Sarsılarak uyandım ve odamdaki soğuk hava beni sarınca titredim. İç çekerek yorganımı çenemin altına doğru çektim. Annemle babamın kanı Sipariş formlarıyla ısıniyordu ve babam bana ısıtma nezaketini göstermeyi reddediyordu. O iş seyahatindeyken evin daha sıcak olmasını sağlayabilirdim ama ne yazık ki evdeydi.

Yılbaşı gecesi, topsuz bir Pitball maçı izlemek kadar eğlenceliydi. Ailem Tucana'daki bir galaya katılırken, ben burada sessizce saniyelerin cehennemde bir yıla daha doğru ilerleyişini izlemekle baş başa kalmıştım. Tek iyi şey Sofia'dan gelen bir mesajdı. Telefonumu yastığımın altından çıkarıp tekrar okudum, ağzımın bir köşesinde bir gülümseme belirdi.

Sofia:

Mutlu yıllar, Phillip! Umarım tüm hayallerin gerçek olur x

Umarım onlar da biliyordur. Çünkü onlardan biri seninle tanışıyor.

Penceremin ötesi aydınlıktı ve komodininin üzerindeki saat sabahın erken olduğunu gösteriyordu. Çoğu gün alarm kurma zahmetine girmezdim.

kalkmak için mi?

Annem Noel'de bana yeni bir Xbox almıştı, yani en azından Bu odadan tek bir şekilde kaçabilirdim. Ama oyun oynamaktan bıkmıştım. Vega sarayında Tarikat formuma geçtiğimden ve Herkes karlar içindeyken ben malikânenin ötesine geçmeyi arzuluyordum. Koşmak, uçmak ve bulutların arasında süzölmek istiyordum. Bu *adil değildi*.

Yataktan kayarak çıktım, pencereye doğru ilerledim ve perdeleri geri çektim. Kar dünyayı örtmüştü, gri gökyüzü hala tembelce yere doğru dönen kabarık beyaz pullar bırakıyordu.

Karla kaplı çimenliğin ötesinde karanlık bir figür gözöme çarptı ve hareketsiz kaldım. Gözlerimi kısıp daha iyi görmeye çalıştım ama gizlenmişlerdi ve uzaktaki donmuş gölün kenarında duruyorlardı.

Babama haber vermem gerektiğini düşünerek omzumun üzerinden baktım ama arkama dönüp baktığımda gitmişlerdi. Onları ararken kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Birkaç kat altımdaki eve kadar karda bir yol açılmıştı.

Omurgamı bir ürperti sardı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

"Baba!" Seslendim.

Kanlı bir el pencereye çarptı ve kalbim düzensiz bir şekilde çarparken alarmla soluk soluğa geriye sıçradım. Bir kız pençeleriyle penceremin pervazına tırmandı, vücudu bir pelerin gibi etrafında dönen canlı bir gölgeyle sarılmıştı. Kukuletası yüzünü ortaya çıkarmak için geriye doğru süzöldü.

ve saf karanlığın gözleriyle karşılaştım. Ağzına ve çenesine kan bulaşmıştı ve dudaklarında zalim bir gülümseme vardı. *Vampir*.

"Baba!" Kapıya doğru koştum ve pencerenin açılma sesi bana ulaştı.

Karanlık bir bulanıklık yanımdan hızla geçti ve kız kolumu yakaladı, beni döndürdü ve inanılmaz bir güçle kapıya doğru fırlattı. Kendini bana doğru bastırırken gözleri manik bir ışıltıyla parlıyordu. Benden kısıydı ama ben daha Uyanmış bile değilken Solaria'da bunun pek bir anlamı yoktu.

"Xavier!" Yanakları sırtmaya başladı ve kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldı. "Boyun o kadar uzamış ki seni kardeşin sandım."

"Kimsin sen?" Titreyen parmaklarımla arkamdaki kapı koluna uzanarak talep ettim. Korkmak istemiyordum ama lanet olsun ki bu kadın Resident Evil'dan fırlamış bir canavara benziyordu.

"Ben prensesim," diye açıkladı, kulağını göğsüme bastırmak için başını eğdi. "Ve sen de kralın oğlusun," diye nefes aldı. "İçinde çok fazla güç var, onları hissedebiliyor musun?"

"Neyi hissetmek?" Gergin bir şekilde sordum. Elimi kapının koluna dolamıştım ama kapı içeriye doğru açılıyordu.

"Gölgeler," diye mırıldandı ve etrafındaki pelerin görünmez bir esintiyle hareket ederek karşılık verdi. İki parmağını göğsümde gezdirdi ve Karanlık, uçların etrafında dönerek içimdeki derin bir şeyi çekiyordu. Onları boynuma kadar götürdüğünde, içimdeki gölgeler bir mıknatıs gibi beni takip etti ve tatlı kucaklarına çekti.

Karanlık içimde mırıldanırken paniğimi unuttum ve kızın parmaklarını şakağımda durduğu yere kadar takip ettim. Kıvrıldılar

ve kalbimin her atışında içimde güç titreşiyordu.

"İşte," diye nefes aldı. "Onları saklamak zorunda değilsin. Dışarı çıkmak istiyorlar."

"Kimsin sen?" Tekrar sordum. "Adın ne senin?"

"Beni hatırlamıyor musun, aptal?" Başını iki yana eğerek geri çekildi. Ağzının etrafındaki kanı sildi ve bakışlarım onun yüz hatlarında gezindi. Birdenbire peri burnunu ve yanaklarını kaplayan çilleri hatırlayınca dudaklarım aralandı. Ama bu imkânsızdı. Darius bana Lance'in kız kardeşine ne olduğunu anlatmıştı. Şimdi nasıl burada olabilirdi?

"Clara?" Nefes nefese kaldım ve o da gözyaşlarının eşliğinde başını salladı. "Beni hatırlıyorsun!" Tekrar kollarıma atıldı ve fark ettim ki Kaçmak için bu fırsatı değerlendirmeliydim ama gölgeler beni sakinleştiriyordu.

Tarikat formunun gücüyle bana sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında nefesim kesildi. "Oh Xavier, o gitti. Gitti, gitti, *gitti*."

"Kim gitti?" Mırıldandım.

"Küçük kardeşim," diye burnunu çekti ve bir anda kendini toparladı. Gözyaşlarını silmek için geri çekildi ve sonra iç çekti. "Ölmesi gerekiyordu, hiç de iyi bir kardeş olmadı."

"Bekle, *Lance'i mi* kastediyorsun?" Paniğim yeniden su yüzüne çıkarken, kalbimin etrafında sürünen gölgelerden çıkmaya çalışarak talep ettim.

Suratını asarak başını salladı, sonra yanımdan geçip kapı koluna uzandı. "Kana kan, kana kan." Omuz silkti, beni öyle sert bir şekilde kenara itti ki kapıyı açarken neredeyse düşüyordum. "Beni ona götür. Kralım nerede?"

İçimdeki gölgeleri çekiştirdiğini hissettim ve yavaş bir nefes alarak onu takip etmek için koridora doğru ilerledim. Gölge kederimden besleniyordu ve sanki bir uçurumun kenarında durmuş düşmeyi bekliyor gibiydim.

Lance gitti. Onu öldürdü.

"Xavier!" Clara kararlı bir şekilde söyledi. "Beni babana götür." Bir dal parçası

Gölge ondan sıyrılarak belime dolandı ve beni yanına çekti.

"Ne oldu sana böyle?" Sesim çok gergin olduğu için sordum.

Gölgeler bana bu acıdan kurtulacağımı vaat ediyordu ama kendimi onlara çok fazla kaptırmak istemediğim için onlara elimden geldiğince direndim. Darius'a odaklandım ve ona olan sevgimin beni olduğum kişiye bağlamasına izin verdim. Kardeşimin en iyi arkadaşını kaybettiği düşüncesi kalbimi burktu ve keder beni biraz daha keskin kesti.

"Karanlıkta kayboldum." Koridorda babamın ofisine doğru yürürken Clara bana döndü.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve bir an için çocukluğumda tanıdığım kıza benzedi. Lance ve Darius'la birlikte bahçede onunla oynamış, ormanda kamp kurmuş ve gölde birlikte yüzmüştük. Çok tanıdıktı ama yine de onda çok yabancı bir şeyler de vardı.

Sanki gölgeler onun bir parçasını kendilerine mal etmişlerdi ve o parçası vahşi bir yabancıydı.

Eğer kardeşine gerçekten zarar verdiyse... onu öldürdüyse... o zaman bu benim tanıdığım ve sevdiğim kız değildi.

Babamın ofisine vardık ve onu burada rahatsız etme düşüncesi içimi korkuyla doldurdu. Bu kadar dünyayı değiştirecek bir şey için bile olsa. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Çünkü onu iş yerinde rahatsız etmek, yumruklarının öfkesiyle karşılaşmak demektir. Nokta. Ama bu sefer öyle olacağını düşünmemiştim.

Kapıyı çaldım ve Clara kolu tuttu. "Bekle-" O

kapıyı açmadan bir saniye önce nefesim kesildi.

Babam masasından başını kaldırıp alaycı bir tavırla baktı ama Clara'yı görür görmez yüzündeki ifade kaybolarak alarma geçti.

"Kralım!" İleri atıldı, masasının üzerinden atladı ve kucağına indi.

Babam şaha kalkıp onu bir kükremeye boğazından masasına çarparken ağzım açık kaldı. Diğer eli alevlerle doluydu ve gözleri Emir formuyla yeşil renkte parlıyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?!"

Clara onu incitmiyormuş gibi gülümsüyor, sanki sevgi dolu bir kucaklaşmayı paylaşıyorlarmış gibi koluna yapışıyordu. "Benim," diye mırıldandı. "Clara. Koruyucunuz."

Shadows kolunu bükerek onu serbest bırakmaya zorladı ve yüzü tanınmayacak hale geldi. Kız onu yakmış gibi kolunu çekti, sonra sağ kolunu öyle bir kıvırdı ki yırtıldı. Orada Yengeç burcunun damgasını gördüm ve Clara kendi kolunu kaldırarak babamın burcu olan Koç'la eşleşen bir damga gösterdi.

Kaşlarımı çatarak kapıya doğru geri geri gittim. Clara babama Guardian olarak mı bağlanmıştı? Ne zamandan beri?

"Yıldızlar adına," diye nefes aldı Peder, masasının üzerinde yatan kızını çevreleyen gölgeleri inceleyerek.

Kanlı elleriyle ona doğru uzandı ve adam onu ayağa kaldırdı, burada olduğumu unutmuş gibiydi. Yüzündeki bir tutam saç almak için uzandı ve yüz hatlarını incelemek için çenesini sıktı. "Bunca zamandır gölgelerde miydin?"

Başını salladı, kirpiklerinin altından ona baktı. "Seni hep hissettim, sana ulaşamadığım için acı çektim. Sen de beni hissetmedin mi?"

Babam bir parmağını kolundaki ize bastırdı. "Hayır. Ama şimdi seni hissediyorum."

Ona neredeyse şefkatle baktı ve ben burada neye tanık olduğumdan emin olamayarak çenemi sıktım. Darius ve Lance'in aralarındaki bağ nedeniyle birbirleri arasında garip bir bağ hissettiklerini biliyordum ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

böyle bir şeydi. Lance'i düşündüğümde, gölgeler tekrar yükseldi, göğsümü doldurdu ve acımı içti.

"Lance'i o öldürdü," diye kelimeleri zorlayarak söyledim ve babam kaskatı kesildi, gözlerini bana dikti.

"Ne?" diye hırladı vahşice ve Clara geri çekildi.

"Kardeşim gelip beni kurtarmadı," dedi Clara savunmacı bir tavırla. "O beni *terk etti*."

Lionel dişlerini göstererek kızın bileğini kavradı. "Bana bunun doğru olmadığını söyle!"

Babamın sıkı tutuşundan dolayı irkildi ve gölgeler babamın koluna dolanarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Babam sertçe yutkundu, onu süzerken gözleri endişeyle parlıyordu. Delicesine güçlüydü. Bir tehditti. Ve ben

Aklının bu konuda ne yapacağını düşündüğünü görüyorum.

"Kana ihtiyacım vardı," diye tısladı Clara, içinden saf karanlık akıyordu. Parmağını babamın göğsüne sapladı ve boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Sakın beni azarlamaya *cüret etme*. Sen benim kralım olabilirsin ama ben Gölge Prenses'im!"

Vay anasını.

Babam yüz ifadesini düzeltti ve elini tutmak için uzandı. "Bağışlayın beni Prenses," dedi yumuşak bir mırıltıyla ve çenem neredeyse yere çarpacaktı. Onun hiç kimseyle kibarca konuştuğunu duymamıştım. Kibarca belki, ama *kibarca*? Hiç şansı yoktu.

"Yıkanmak istiyor olmalısın?" diye önerdi. "Sana yeni giysiler getirebilirim, ister misin?"

"Evet," dedi Clara hevesle. "Geçirdiğim günden sonra tam da ihtiyacım olan şey bu."

Lionel onu kapıya doğru yönlendirdi, yaklaşırken bakışları yine bana takıldı. "Kardeşini ara," diye mırıldandı. "Onunla ilgili her şeyi öğren. bunu biliyor."

Başımı salladım, onu koridorun sonuna kadar götürürken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ve o da kendi kendine mırıldanmaya başladı, yürürken kolunu okşadı.

"Seni her zaman koruyacağım," diye şarkı söyledi ona.

Benden uzaklaştıkça gölgeleri daha fazla kontrolüm altına aldım. Onları uzaklaştırdım ve daha derine battıkları an Vücudumun girintileri, keder üzerime yuvarlandı. Kendimi sabitlemek için kapı aralığına yaslandım, Lance'in ölümünü düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu. O benim ve kardeşim için iyi bir arkadaştan daha fazlasıydı, *aileden* biriydi.

Kendimi hareket etmeye zorlayarak odama döndüm ve kapıyı kapattım. Titrek bir nefes aldım ve yatağıma doğru yürüdüm, telefonumu kaptım ve Darius'u aradım. Cevap vermesi için onu üç kez aramam gerekti ve cevap verdiğinde de homurdanarak cevap verdi.

"Darius?" Nefes nefese kaldım. "Ne oldu? Lance gerçekten öldü mü?" "Ne?" Darius homurdandı. "Bunu sana kim söyledi?"

Ağzım bir an açılıp kapandı çünkü bunun kulağa delice geleceğini biliyordum. "Clara Orion burada," diye fısıldadım, sanki duvarlar beni dinlemek için eğilmişti.

"Kahretsin, babama gitmesinden korkuyordum," diye tısladı. "Ne haltlar dönüyor?" Yalvardım.

Darius, "Onu Gölge Diyar'dan geri getirdiğinde Lance'i neredeyse öldürüyordu," diye açıkladı.

"Neredeyse mi?" Bu umut ışığına tüm kalbimle sarıldım.

"O iyi," dedi Darius, sesinde bir ağırlık vardı. "Ama ucuz atlattık."

"Yıldızlar adına, Darius, neler oluyor?"

Onu nasıl geri getirmeyi planladıklarını, Clara'nın Vega ikizleriyle nasıl bir bağ kurduğunu anlatmaya başladı.

onları gölgelerin içine gönderdi. Bu çılgınlığı anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oldu.

"Xavier... dün gece olanların hepsi bu değil," dedi Darius kalın bir sesle ve ses tonundaki bir şey kanımı dondurdu.

"Dahası var mı?" Ne söyleyeceğinden korkarak sordum.

Derin bir iç çekti. "Roxy Vega ve ben İlahi Anımızı yaşadık."

İçimde umut çiçekleri açarken donup kaldım, telefonu kulağıma sımsıkı tuttum. Bu, kilometrelerce karanlığın içinde bir güneş ışığıydı. Kardeşimin kendine ait olduğunu iddia edebileceği bir mutluluk kırıntısıydı. Kimse bunu reddedemezdi, babam bile.

Darius, "Eşim olmayı reddetti," diye zorladı ve kalbim binlerce parçaya ayrıldı. "Biz Yıldız Çaprazıyız."

"Hayır," dedim ve lanet olasıca bir şekilde reddettim. Bu doğru değildi.

"Evet," dedi Darius sessizce ve kalbinin kırıldığını duyar gibiydim. "Bir yolu olmalı-"

"İmkânı yok," dedi açıkça. "*Darius.*"

"Xavier... Yakında eve geleceğim. O zaman konuşabiliriz."

"Elbette," diye boğuldum. "Çok üzgünüm Darius."

Hat kesildi ve dizlerimi göğsüme çekerek yere yığıldım. Gölgele yakınımıdaydı, duygularımın kenarlarını kemiriyor, acımı almalarına izin vermem için yalvarıyorlardı. Ama hayatım boyunca kim olduğumun reddedildiği ve dövüldüğü bir çatı altında yaşamıştım. Biliyordum ki Gerçek beni babamdan nasıl koruyacağını. Ve eğer bunu ondan saklayabiliyorsam, gölgelerden saklamak kolaydı. Ben olmak utanç vericiydi.

şimdi cehennem gibi acıyor.

Darius

Lance'in yatağının kenarına tünediğimde Atlas'ımı kucığıma indirdim, kardeşimin kalp ağrısı kulaklarımda çınliyordu. Ve bu her şeyin sonu bile değildi.

Bundan sonra karşılaştığım her insandan aynı soruları, aynı çaresizliği ve aynı acımayı duyacaktım, ta ki hepsi öğrenene kadar. O noktada acıma duygusunun azalacağını tahmin ediyordum ama asla tam anlamıyla yok olmayacaktı. *Zavallı*

Darius Acrux, güç için o kadar açlık çekiyordu ki kendisine sunulan tek iyi şeyi yok etti.

Derin bir nefes aldım ve Lance'e bakmak için döndüm. Uyurken alnı acıyla kırıışmıştı ve sadece o anı yeniden yaşadığını hayal edebiliyordum.

Dün gecenin dehşeti. Sonunda kız kardeşini gölgelerden geri getirmesi, ancak kız kardeşinin ona sırt çevirmesi, onu öldürmeye çalışması...

Bunu düşününce içimi bir öfke kapladı. Bu sefil dünyada kendim için pek bir şey kalmamış olabilirdi ama ona sahiptim. Ve bunun böyle kalmasına izin vermeyi reddettim. Bunu düzeltmek bana ona da mal olsa bile.

Ayağa kalktım, eşofman altımı indirdim ve Atlas'ımın etrafına katlayarak odanın diğer tarafına geçip pencereden dışarı süzıldüm.

Evinin etrafından dolaştım ve arka bahçesine yöneldim, orada yer

değiştirebilecektim.

"Merhaba koca oğlan!" Washer mırıldandı ve ben de etrafıma baktığımda onu Orion'un yanındaki bungalovun penceresinden dışarı bakarken buldum.

Kaşlar sallanıyordu. Çırılçıplaktı ve sikini cama dayamıştı, ama şu anda kendi aletim ortada olduğu için buna bir şey diyemeyeceğimi tahmin ediyordum.

"Gardiyanımı görmem gerekiyordu," diye homurdandım, omzumun üzerinden ona bakarken, dönüp ona tam bir gösteri yapmayı reddediyordum.

"Yaramaz, yaramaz," diye azarladı, kalçalarını sallarken bana bir parmağını salladı ve cam, aleti üzerinde sürtünürken gıcırdadı. "Neyse ki sende şehvet tadı alamıyorum yoksa hikâyeler anlatmak zorunda kalırdım."

Homurdandım ve eşofman altımı ve Atlas'ı yere bırakırken gözümü ondan kaçırdım. *Lanet olası sapık.*

"Aslında... senden aldığım tek şey çok güçlü bir... *umutsuzluk* hissi..."

Dişlerimi sıktım ve zihinsel kalkanlarımı sıkıca kapattım.

"İşini kaybetmek istemiyorsan kafamdan uzak durmanı öneririm, seni güneşte pişmiş, budala top torbası," diye hırladım ona tekrar ters ters bakmak için etrafıma bakarken.

"Oğlum!" Washer'ın nefesi kesildi, odağını gözlerime sabitledi ve bakışlarını dehşet doldurdu. Kalbim sıçradı, battı ve tozdan çok daha önemsiz bir şeye dönüştü. "Gözlerin! Sen-"

Hızla yer değiştirdim, kemiklerim genişlerken ve derim Ejderha formuma uyum sağlamak için gerilirken ateş uzuvlarımı yırttı. Dört pençeli ayağım yere çarptı ve içimden yükselen hırıltı onu susturmaya yetti.

Eşofman altımı ve Atlas'ı dişlerimin arasına aldım ve olabildiğince hızlı uçmaya başladım.

Sorunlarımdan kaçmak daha önce bana pek yardımcı olmamıştı ama bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda değildim. Benimle onun arasında olanlar

Roxy, o... bizimdi. Berbat, çiğ ve kanlı olması önemli değildi, yine de bizimdi. İçimiz dışımız onunla işaretlenmişti ve farklı olmasını ne kadar dilemiş olursam olayım bu durumu değiştirmiyordu.

Gökyüzünde koştum, içimdeki acının bir kısmını yakmaya çalışırken çenemden ateş fışkırdı ama sadece daha şiddetli bir şekilde alevlendi.

Ignis Evi'ne doğru süzıldüm, açık pencereme doğru fırlarken son saniyede yer değiştirdim ve odamın ortasında durmadan önce Fae formumda birkaç adım ileri koştum. Eşofman altım ve Atlas'ım ayaklarımın dibindeki halıya yuvarlandı ve içimdeki öfkeyi yatıştırmaya çalışırken nefesimi tuttum. Acıyı.

Bakışlarım yatağıma takıldı ve Roxy'yi bütün gece kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan edemedim. Nasıl bu kadar kör olabilmişim? Hissetmişim. Uyanışından sonra Küre'ye girdiğinde onu ilk gördüğüm andan itibaren ona doğru bir çekim hissetmişim. O anda her şey yerine oturmuş olmalıydı. İkiz kardeşinin yanında duruyordu, ikisi ayna görüntüsü gibiydi ve yine de tüm odağım ondaydı. O ilk saniyeden itibaren onu arzulamıştım, o zamandan beri her sessiz anda onu inceledim. Küre'nin karşısında ya da Element derslerimizde kaç kez oturup onu izlediğimi muhtemelen bilmiyordu. Her seferinde

Bir odaya girdiğinde tenim ona gitme ihtiyacıyla karıncalanmış ve yanmıştı. Ve lanet bir aptal gibi tüm bu istek ve arzularımı tam da babamın benden yapmamı istediği şeye kanalize etmişim. Onu incitmek, ona saldırmak, onu yok etmeye çalışmak. İçimdeki her şey beni ona aşk için sürüklemişti, ama onun zehrinin bunu nefrete dönüştürmesine izin vermişim. Ne için?

Güç.

Eğer onunla yalnız kalacaksam gücün ne anlamı vardı? Geceleri beni sıcak tutmazdı. Bana gerçekten istediğim hiçbir şeyi vermezdi. Benim

Hayatım boyunca kendimi pek çok açıdan yalnız hissettim. O da öyle. Ama bir araya gelmek yerine, kendimizi ayrı tuttuk.

Sert bir nefes verdim ve zihnimi Roxy Vega'dan ve onun olabileceği her şeyden uzaklaştırdım.

Bunun için kendime işkence etmenin bir anlamı yoktu. Hiç şüphe yok ki yıldızlar, benim üzerinde durmama gerek kalmadan bunu yeterince iyi anlayacaklardır.

Ve artık kendim için yaşayacak bir şeyim olmayabilirdi. Ama bu sorun değildi. Artık kendimi adayabileceğim başka şeyler vardı. Mesela Clara Orion'un sürünerek çıktığı cehenneme bir daha geri dönmeyeceğinden emin olmak için.

Gölgeler derimin altında keskin bir şekilde yaladı ve parmaklarımın arasında kıvrıldıklarında onları kucakladım, kollarımın etrafında kıvrıldılar ve kalbimdeki acıyı yakıp odaklanmamı sağlarken etimi öptüler. Gücün gerçek çağrısını anlamışlardı. Ve içimdeki karanlıkla ziyafet çekmelerine izin verdiğimde, her zaman sahip olduğum susuzluk yeterince kolaydı.

Bazen babama çok benzediğimden korkuyordum. Böyle anlarda, içimdeki bu yozlaşmadan zevk alırdım.

Kalbim durana kadar gölgeler derimin altında birikti. Ağrım tamamen kesilmedi; tüm Gölge Diyarı'nda bu acıyı bastırmaya yetecek kadar gölge olduğundan şüpheliydim ama odaklanmam için yeterliydi.

Odayı geçtim ve çekmecemden bir kot pantolon ve siyah bir eşofman altı çıkardım, hızlıca giyindim ve bir çift bot giydim.

Yatağımın ayak ucundaki sandık açık duruyordu ve ona doğru ilerledim, ellerimi altın sikkeler ve mücevherlerle dolu yığınların içine soktum ve mücevherlerle saklanan karanlığı ararken büyümün yenilenen titreşiminin tadını çıkardım.

Boşalan hançerime eşlik eden o ham enerji hissine kilitlenmem sadece bir anımı aldı ve kara büyü beni çağırırken onu hazinenin ortasından coşkulu bir iç çekişle çektim.

Bıçağı büyülerimle gizlemeye çalıştım, kalçama bağladım ve sahip olduğum her yetenek damlasını onu gözden saklamak için harcadım. Yerleştirdim

üzerindeki illüzyonlar ve gizleme büyülerini ile bakan herkesi Tekrar uzağa bakmasına doğru. İyice gizlendiğinden emin olduktan sonra, üst çekmecemden bir kese yıldız tozu almak için hareket ettim ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Kendimi tekrar altın mücevherlerle kaplamak biraz fazla cazipti. Lance'in benden beslenmesine izin verdikten ve sadece birkaç saatimi doldurmaya harcadıktan sonra bir kez daha azalıyordum ama yapmam gereken şey için yeterli param olmalıydı. Hoş bir şey olmayacaktı. Hızlı, acımasız ve gerekli olacaktı. Clara Orion bir zamanlar olduğu kız değildi. Bundan şu anda her şeyden daha çok emindim. Bundan önce asla Lance'i öldürmeye çalışmazdı. Şu anda onun derisini giyen her kimse, o değildi. Gölge Diyarı'ndan bir tür canavarı geri getirmişlerdi ve onu babamın pençelerinden kurtarmak için hayatımı seve seve riske atardım.

Sadece Lance'in bu iş bittikten sonra beni affedebileceğini umuyordum.

Derin bir nefes aldım ve evimi düşünerek yıldız tozunu başımın üzerine attım. Acrux Malikânesi bana hiç evim gibi gelmemişti. Ama büyüdüğüm yerdi, bu yüzden heybetli duvarlarına yapışan dehşet ve korku bulutuna rağmen, buranın gerçekten evim olduğunu tahmin ediyordum.

Zodyak Akademisi'ndeki odam varoluşumdan sıyrıldı ve yıldızlar beni alıp götürürken etrafımda parıladı. Bir an için Fısıldaştıklarını, alay ettiklerini, komplo kurduklarını duyduğuma yemin edebilirdim ama sonra botlarım Acrux Malikânesi'nin yolunun dibindeki kara battı ve tekrar gözden kayboldular. Sanırım şimdi bana karşı komplo kuruyor olsalar şaşırırmazdım. Bana sunabilecekleri en büyük hediyeyi sunmuşlardı.

ve Roxy'nin teklifi geri çevirmesine neden olacak kadar sabote etmişim. Sanırım ben lanetlenmişim.

Bakışlarımı tüm kâbuslarımın yaşadığı eve çevirdim ve çenem dik bir şekilde uzun yolda ilerledim.

Güvenlik görevlileri beni fark etti ve bir Ejderhayı alacak kadar büyük kapısı olan devasa girişe doğru ilerlerken saygıyla başlarını salladılar.

Jenkins'e geldiğimi bildirmek için bir mesaj gönderdiklerine şüphe yoktu ve tam Ejderha büyüklüğündeki canavarın içine yerleştirilmiş küçük kapıya ulaştığımda, kapıyı çekti ve açtı.

"Efendi Darius," diye mırıldandı, başı öne eğikti. "Ne beklenmedik bir zevk."

"Babamla konuşmam gerek," dedim, havadan sudan konuşmaya zahmet etmeden.

Jenkins baştan aşağı babamın adamıydı, ben büyürken birden fazla kez dayak yememi sağlamıştı, çizgiyi aşan en ufak bir şey yaptığımda beni her zaman ispiyonlardı. Ve anlattıklarıyla beni neye mahkum ettiğini de çok iyi biliyordu. Annemin beni birçok kez iyileştirdiğini görmüştü. Tek kelime etmedi, sadece dudaklarını büzdü ve sanki üzerlerine kan akıtarak onu gücendirmişim gibi parkelerdeki kanı temizledi. Aile uşağıyla aramızda kesinlikle bir sevgi bağı yoktu, yine de sanki yürüdüğüm zemine tapıyormuş gibi ayaklarıma kapanmaya ve eğilmeye devam etti.

"Elbette. Sigara içme salonunda rahatınıza bakmak ister misiniz, ben de sizi ne zaman ağırlayabileceğine bakayım-" Jenkins konuşurken yayından başını kaldırıp bakışlarımı yakaladı, irislerimi çevreleyen siyah halkaları görünce ağzı açık kaldı.

Kaçınılmaz soruya katlanmak zorunda kalmadan önce, Xavier önümdeki geniş merdivenin tepesinde belirdi, eli altın trabzanı o kadar sıkı kavıyordu ki parmak eklemleri deriden bembeyaz parlıyordu.

"Buna inanmak istemedim," diye nefes aldı, yüz hatları kalp kırıklığıyla boyanmıştı ve bu da beni derinden etkiledi.

Ağzımı açtım ama dudaklarımdan hiçbir şey çıkmadı ve bir dakika sonra Merdivenlerin dibine kadar geldi ve boğuk bir hıçkırık kaçarken kollarını bana doladı. Sarılışı morartıcıydı ve bir an için tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp kardeşimin kollarında olmanın verdiği küçük rahatlığı kabullenmek oldu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı bana bakmak için geri çekilirken. Yine de başını eskisi kadar eğmesi gerekmiyordu. Babasının ihmaline rağmen, Xavier bir erkek olarak büyüyordu ve etinin altında gizlenen bir Ejderha olmamasına rağmen, içinde hala bir güç vardı. bakışları onun direncini gösteriyordu. Bu evde kalın bir deri geliştirmeden ve acıyı nasıl güce dönüştüreceğinizi öğrenmeden hayatta kalamazdınız. "Neden hayır desin ki? Seni seviyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum, aranızda hissedebiliyordum, ben-"

"Yeter," diye homurdandım kalbim zonklayıp parçalanırken. "Her ne gördüğünü sanıyorsan, öyle bir şey değildi. Bana çekilmiş olabilir ama beni yeterince net gördü. Ruhumun içinde gizlenen iblisle göz göze geldi ve ona bağlanmaktansa benden uzak durmasının daha iyi olacağını anladı."

"Darius!" Xavier'in nefesi kesildi. "Böyle söyleme! Onun böyle olmamasının daha iyi olacağına cidden inanıyor olamazsın-"

"Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyuz?" Babamın soğuk sesi bizi ayırdı ve Xavier kenara sıçrarken beni serbest bıraktı. Bu evde yumuşaklığa müsamaha gösterilmezdi. Kendi annemiz bizi kucaklamayı uzun zaman önce bırakmıştı ve ikimiz arasındaki açık sevgi gösterileri daha sonra cezayla sonuçlanacaktı.

Merdivenlerden yukarı bakmak için döndüğümde nefesimi içime çektim. Jenkins gitmişti, belli ki babama burada olduğumu söylemek için sızıışmıştı ve annem

ortaya çıktı.

Tereddüt etmeyi reddettim ve merdivenlerin başında duraklayan ikisine bakarken çenemi kaldırdım. Doğruca annemin gözlerinin içine baktım. Benimkini çevreleyen siyah halkaları görünce gözlerinden boğuk bir çığlık kaçtı.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken en üst basamaktan fırladı ve bana doğru koştu.

"Bu nasıl oldu?!" diye bağırdı bana ulaştığında, elleri yüzümü kavrarken bakışlarımı kendi gözlerine indirmeye zorladı ve koyu kahverengi gözlerinde yaşlar yüzdü.

Annem güzel bir kadındı ama ondan gerçek duygulara dair bir şeyler görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yürüyen, konuşan, babamın koluna asılan ve etkilemek istediği insanlara kirpiklerini kırpan güzel bir oyuncak bebek gibiydi. Bir keresinde, siyasi anlaşmalar yapmak için bazen onu arkadaşlarına kiraladığı, gündemine destek vermeleri karşılığında onunla bir gece geçirmelerine izin verdiği söylentisini duymuştum.

Konsey. Buna inanmak istememiştım ama soğuk ve alaycı bir yanıım bunun doğru olduğundan neredeyse emindi. Ve onun bu konuda ne hissettiğini söylemek benim için imkansızdı. Ya da çoğu zaman herhangi bir şey hakkında bir şey hissedip hissetmediğini.

Ama şu anda bana kalbi kırılmış gibi bakıyordu. Sanki benim başıma gelen bu şey onun da başına gelmiş gibiydi.

"Kimdi o?" Babam sordu ve bakışlarım ona kaydı, gözleri cevap için yanıp tutuşuyordu. Kalbinin kırılmadığı açıldı. Aslında, bir kalbi olduğundan bile şüpheliydim.

Derimin altındaki gölgelerin serbest kalmasına izin verdim, onları acımın bir kısmını bastırmak için kullandım ve ona cevap vermek için Annemden uzaklaşırken bunu ondan saklamaya çalıştım.

"Roxanya Vega," diye homurdandım, adı yutulamayacak kadar acı bir hap gibi dilime yapışmıştı.

Babamın dudakları zalim bir sırtışı dönüştü, gözleri anlam veremediğim bir zaferle parlıyordu.

"Demek ki iyi emir alabiliyor," diye mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ejderham derimin altında kayarken elim yumruk şeklinde kıvrıldı ve merdivenlerden ona doğru ilerledim.

"Sadece Noel'de ona nasıl baktığınızı gördüm," diye cevap verdi omuz silkerek. "Ve onu ikinizin iyi bir çift olmadığınızı konusunda uyardım. Görünüşe göre o da bu konuda benimle aynı fikirdeydi."

"Bana bunu yapması için onu zorladın mı?" Bakışlarında çirkin bir gerçek belirdiğinde alçak bir ses tonuyla sordum ve kalbim bu olasılık karşısında yerinden fırladı. Bu olmazdı

Ama bana gerçekten hayır demek istemediğini biliyorsam, bu da *bir şeydir...* Yine de bunu düşünürken, buna gerçekten inanmadığımı biliyordum. Kalbimi göğsümden söküp aldığı anda yeterince açık konuşmuştu. Tam olarak neyi ve neden seçtiğini biliyordu. Ve ben bunu da biliyordum. Bu kadarı onun sayesinde hak etmiştim. Başka bir şeyin hayalini bile kuramayacak kadar çok kez başarısız olmuşum.

"Saçmalama," diye yanıtladı babam. "Neden kendi oğlumun bu kadar mutsuz olmasını isteyeyim ki? Ayrıca, senin bir *Vega* ile çiftleşeceğini nasıl tahmin edebilirdim ki?" Alaycı tavrı ona yumruk atma isteği uyandırdı ve yumruğum sıkıldı ama kendimi tuttum. Henüz babamla yüzleşmeye hazır değildim. Ve buraya yapmak için geldiğim başka bir şey daha vardı.

"Clara'nın sana geldiğini biliyorum," dedim, patlamadan önce konuyu değiştirerek. "Lance onu Gölge Diyarı'ndan döndürmek için savaştıktan ve o da onu öldürmeye çalıştıktan sonra."

Babam kaşlarını kaldırdı, sanki nereye varmak istediğimi anlamış gibiydi ve belli ki beni takip etmeye hiç niyeti yoktu.

"Evet. Ona teþekkür borçluyum. Koruyucum bana sağ salim geri döndü." Soğuk gözlerindeki heyecanı fark etmemek imkânsızdı ve bedenimin altındaki gölgeler onu parçalama arzusuyla kıpırdandı.

"Neredeyse ölüyordu," diye hırladım. "Belli ki akli dengesi yerinde değil ve-"

Arkasındaki koridorda bir kapı çarparak açıldı ve bir hareket bulanıklığı bana doğru fırladığında kafamı kaldırdım.

"Darius!" Clara ciyak ciyak bağırarak bana doğru öyle bir hızla ateş etti ki, bana çarpmadan önce çarpışmaya zar zor hazırlanabildim.

Kollarını ve bacaklarını bana doladığında ve giydiği ince bornoz çıplak vücudunu ortaya çıkaracak şekilde açıldığında trabzanlara doğru savruldum.

Onun dokunuşuyla içimdeki gölgeler kükredi ve etimin altında canlandı. Bir an için, dizlerim bükülürken onlar tarafından kör edildim ve üzerime binerken onun altındaki basamaklara yığıldım.

Nefes nefese kaldığımda ellerini saçlarımanın arasına soktu ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla buluşturmak için yukarı kaldırdı.

Bir zamanlar kardeşim gibi sevdiğim kız bana baktı ama yüz hatları keskinleşmişti, soluk teni neredeyse yarı saydamdı ve etinin altında renkli siyah damarlar atıyordu.

"Bak ne kadar büyümüşsün," diye soludu Clara, sesi neredeyse çocuk gibiydi ama artık aynı kız olmadığı konusunda beni uyaran bir karanlık da vardı. "Çok büyük ve güçlüsün, tıpkı baban gibi." Elleri göğsümde, kollarımda geziniyor, dokunduğu her yerde içimdeki gölgelerden gelen bir karanlık dalgasını ateşliyordu.

Onlar tarafından hareketsiz bırakılmıştım, ona bakarken uzuvlarım kilitlenmişti. Kucağımda kıpırdandı ve çıplak vücuduna bakarken kaşlarımı çattım, tüylerim diken diken oldu. Solgun teninde neredeyse dövme gibi izler vardı,

Ama canlı gölgeler gibi bir yerden bir yere hareket ederek teninde kıvranıp dans ediyorlardı.

"Sorun ne, Darius?" diye nefes aldı, o kadar yakınımına eğildi ki nefesi dudaklarımda gezindi, is ve tebeşir tadı dilimi kapladı. "Kalbin Roxanya için mi kanıyor?"

Parmağıyla göğsümde kalbimin üzerine bir haç çizdi, tırnağı eşofmanımın üzerinden derime battı ve kan akmasına neden oldu.

"Gölgelere teslim olursan onu unutursun," diye fısıldadı. "Ve sonra istersen onu birlikte yok edebiliriz..."

Dudakları dudaklarıma değdi ve Ejderha ateşi uzuvlarımdan akıp derimin altına sürdüğü gölgeleri yakarken göğsümde derin bir hırıltı yankılandı.

Bu yaratık Lance'i öldürmeye çalışmıştı, karanlık ve çarpıktı ve babama bağlıydı. Burada bulunarak neden olabileceği tek şey daha fazla acıydı. Ve ben bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Dudaklarını benimkilere daha sıkı bastırdı ve ben de kalçamdaki boşaltma hançerini kaptığım gibi doğruca karnına sapladım.

Parmakları son saniyede bileğimi yakaladı, saldırımı durdururken kavrayışı inanılmaz derecede güçlüydü ve gölgeler o kadar kalın bir şekilde yükseldi ki karanlığın ortasında ondan başka bir şey göremedim. Dişleri fırladı ve bana doğru hamle yaptı ama ben çoktan diğer elimi aramıza atmıştım.

Ateş, bir patlamanın şiddetiyle ona çarptı ve gölgeler etrafından yükselirken o benden savrulup merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Babam durmam için bana bağırdı ama merdivenlerin başında kalıp kavgamızı izlediği için müdahale etmedi. Annem ve Xavier giriş holünün ötesindeki koridora kaçmışlardı ama benim gözlerim sadece arkadaşımı öldürmeye çalışan canavarı görüyordu. Öfke beni bir cehennem gibi tüketti,

Kaslarım gerilirken ve büyüm derimin altında yanarken kederimden besleniyor ve bana bir çıkış yolu sunuyordu.

Hançeri bıraktım ve öfkeyle kükreyerek peşinden atıldım, sahip olduğum tüm güçle ona buzdan mızraklar ve ateşten bir cehennem fırlattım.

Clara acı içinde çığlık attı ve bir an için onu bitirmeyi başardığımı düşündüm ama avantajımı kullanamadan gölgeler ondan uzaklaştı ve uzuvlarımın etrafından dolandı.

Gölgeler etrafımı sararak içime doğru ilerlerken, boğulurken, boğulurken acı dolu bir çığlıkla duvara çarparak geriye doğru savruldu. Kalbimin ıstırabını parçaladılar ve barındırdığım acının keskinliğini, ruhumu etimden ayıran hiç bitmeyen bir sel halinde içime akıttılar.

Hiçbir şey duyamıyor, hiçbir şey göremiyor, tüm başarısızlıklarımın acısını, hayalini kurduğum ve asla sahip olamayacağımı bildiğim her şeyin umutsuzluğunu hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

Beni içten dışa doğru yiyor, içimdeki iyi olan her şeyi tüketip yutuyor ve acı uzuvlarımda gürlerken nefret dolu, acımasız her parçamı derimin yüzeyine çekiyordu.

"Bu kadar yeter Clara," dedi babamın sesi gölgelerin sisini yararak ve aniden geri çekildiler. "Artık sadece bir varisim var."

Dünya tekrar odaklanmaya başladı ve kendimi merdivenlerin dibinde nefes nefese sırtüstü yatarken buldum, Clara üzerimde duruyordu, gölgelerden oluşan bir pelerin artık çıplaklığını gizliyordu.

"Bu hiç hoş değildi, Darius," diye dudak büktü. "Ben Gölge Prenses'im ve sen de bir prenssin. Birlikte mutlu olmalıyız."

"Siktir git," diye nefes nefese kaldım. "Lance'i öldürmeye çalıştın."

"Özür dilerim," dedi, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Ama o kötü, çok kötü bir kardeşti. Babam ona ihtiyacımız olduğunu söyledi, bu yüzden onu incitmeyeceğim.
tekrar."

"Baba mı? Baban öleli uzun zaman oldu Clara," diye homurdandım, sihriime ulaşmaya çalıştığımda gerçeklik duygusunu yitirip yitirmediğini merak ediyordum ama hepsi gitmişti. Tamamen tükenmişim ve onun merhametine kalmıştım.

"Aptal, beni doğuran adamı kastetmiyorum." O kıkırdadı ve babamın ayak sesleri yaklaşp o da başımda dikilirken kaşlarımı çattım.

"Clara'nın bana taktığı küçük bir lakap var," dedi babam hafifçe, sanki bu hiç de tuhaf değilmiş gibi.

Clara dönüp ona hayranlıkla baktı, parmak uçlarına basarak dudaklarına bir öpücük kondurdu ve eli belinden aşağı inip aletini avuçladı. Babamın ona bakışı bunu hiç umursamadığını gösteriyordu ve ben ağzımdaki kusma isteğiyle savaştım.

"Karın tam şurada," diye homurdandım ve arkasından annemle Xavier'in ne olup bittiğini anlamamış gibi bizi izledikleri yere baktım.

Babam sadece omuz silkti. "Bir Gardiyan ve Koğuşu arasındaki bağ diğer tüm bağılılıkların üstündedir. Bunu Lance ile olan ilişkinizden çok iyi biliyor olmalısınız. Catalina, Lance ile olan bağımın ihtiyaçlarına açık.

Clara yerine getiriliyor."

Annem buna cevap vermedi, endişeli bakışları bana sabitlenmişti, sanki tüm bu olanlarda önemseydiği tek şey benim iyi olduğumdan emin olmaktı.

Tiksintimin yüzümden okunduğuna emindim ama umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. Clara onun kızı olacak kadar gençti - tabii artık gerçekten Clara ise. Gözlerinde eskiden tanıdığım kızın parladığını kesinlikle göremiyordum.

"Sadece üzgün olduğunu söyle Darius ve tekrar arkadaş olabilelim," dedi Clara suratını asarak.

"Siktir git."

"*Söyle,*" diye tersledi babam ve ses tonuna öyle bir Karanlık Baskı karıştı ki itaat etmekten başka çarem kalmadı.

"Özür dilerim." Sözcük dudaklarımdan döküldü ama nasıl bir küçümsemeyle söylendiği herkesin duyabileceği kadar açıktı.

Ancak Clara bunu umursamıyor gibiydi ve gölgelerini kullanarak beni ayağa kalkmaya zorladı, sonra da omurgamı bükerek Soğuk dudaklarını tekrar dudaklarıma değdirdi.

"Her şey affedildi," diye nefes aldı geri çekilirken, hançerimi tekrar ona karşı kullanmamdan hiç korkmuyormuş gibi rahatça elime geri koydu.

"Lance'e onu affettiğimi de söyle. Babam affetmem gerektiğini söylüyor."

"Güzel." Babam onun elini tuttu ve koridordan sigara içme salonuna doğru ilerlerken onu benden uzaklaştırdı ve hepimiz onun peşinden gittik.

Öfke ve yenilgi içimi kemirirken hançeri kemerime bağladım ve her zamanki gibi hizaya geri döndüm. Ama yakında bir gün, bu gidişatı bozmaya kararlıyım.

Xavier endişesini belirtmek için bana geniş gözlü bir ifade verdi ama ben omuz silktim. Vücudumdaki fiziksel acı, kalbimdeki iç burkucu acının yanında hiçbir şeydi zaten.

Lance ve Clara'nın annesi Stella'nın ateşin yanında bir sandalyede oturduğunu görünce bir an tereddüt ettim, ama başka kimse yorum yapmadı, bu yüzden zaten bir süredir burada olduğunu tahmin ettim. Kızının yeniden ortaya çıkmasından dolayı da pek telaşlı görünmüyordu. Aslında, Clara parmaklarını babamınkilere geçirmiş kasıla kasıla içeri girerken, kesinlikle sinirli görünüyordu. Sanırım eğer gerçekten

Clara'yı becermeye başlayacaktı ve bu, annesi olarak eski yan parçası için garip olacaktı.

"Teyzeni selamlamayacak mısın, Darius?" Stella mırıldandı ve ateşin yanına oturmadan önce sivri elmacık kemiğine bir öpücük kondurmak için öne doğru ilerledim.

Babam karşıma oturdu ve Clara hemen onun kucağına tırmandı. Stella onaylamıyormuş gibi dilini şaklattı ve bu yeni gelişmeyi tartışıp tartışmayacaklarını ya da babamın onu daha genç bir modelle takas edip öylece bırakmayı planlayıp planlamadığını merak ettim.

Anne ve Xavier eşiği geçtiler, ancak Baba onlara ters ters baktı ve bir rüzgâr göndererek onları daha önce odanın dışına itti. İyi bir önlem için kapıyı vurarak kapattı. Üzerimize bir susturucu balon fırlattı ve ben de bunun nereye varacağını görmek için bekledim.

"Tartışmalarımızı böldün Darius, ama sanırım bize katılman mantıklı olur," dedi karanlık bir sesle. "*Ama bunların hiçbirini tekrarlayamazsın. Bu odadan çıktıktan sonraki planlar.*" Karanlık Baskı derimin altına işledi ve boynumu sıkan bir zincir gibi beni onun sözlerine bağladı.

"Ne planı?" diye sordum. Onları tekrar edemeyebilirdim ama nasıl yapılacağını bulabilirsem onlara karşı çalışabilirdim.

"Gölgeler sıkıca elimizdeyken ve Clara bana dönmüşken, ben Tahtta kendim için hak iddia edecek kadar güç elde etme hedefime yaklaştığıma inanıyorum. Artık Beşinci Element'i kontrol edebildiğime göre, Vegas'a karşı açık bir avantajım var ve-"

"Onların da gölgeleri var," dedi Clara ve sanki hiçbir şey olmamış gibi sakladığımız sırrı açıkladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Dışarıya karşı herhangi bir tepki vermemek için kendimi zorlarken dişlerimi sıktım, ama içimde nabzım atıyor ve korku içimi kaplıyordu.

Roxy

benim olmak istemeyebilirdi, ama bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirmiyordu. Ona bir şey olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Ne?" Babam oturduğu yerden sıçradı ve Clara'yı neredeyse kık üstü yere düşürüyordu. Clara toparlanmayı başardı ve babam volta atarken ateşin önünde bir ileri bir geri gidip geldi.

"Emin misin?" Stella kızına sordu.

"Evet, anne. Oldukça eminim. Kısa bir süre önce Tory'yi neredeyse karanlıkta bana katılmaya ikna ediyordum ve Darcy'de de tadına baktım. Gölgelele bana asla yalan söylemez," dedi Clara çocuksu bir gülümsemeyle.

Roxy'yi kendisine çekmekle neyi kastettiğini bilmiyordum ama sevdim. Gölgelele tarafından baştan çıkarıldığını biliyordum ve ona yardım etmek için elimden geldiğince sık kontrol ediyordum ama bu kolay olmamıştı

Benimle Yıldız Geçidi olmayı seçmeden önce. Şimdi onlara karşı ona nasıl yardım edebilirdim ki? Aksine, üzerimizdeki bu lanet onu onlara daha da yaklaştıracaktı.

Sessizlik çöktü ve babamın bakışlarındaki karanlığı içime çekerken kalbim küt küt atmaya başladı. İşte bu, bardağı taşıran son damlaydı. Anka Kuşu Tarikatı'nın ortaya çıkması ve şimdi de gölgelele ele geçirmeleriyle birlikte, kendisinden daha güçlü olduklarını inkâr etmesi imkânsızdı.

Ve bunun tek bir anlamı olabilir. Onları öldürmek isteyecektir.

"Büyülerinde ustalaşmaya yakın bile değiller," dedim hemen. "Ve gölgelele öğrenmenin bir yolu yok, bu yüzden-"

"Kalbini söküp rüzgâra savurduktan sonra cidden orospunu benden korumaya mı çalışıyorsun?" Babam alay etti. Hangimizin bağı reddettiğini sormamıştı bile. Sadece biliyordu. Biliyordu ve bıçağı saplamak istiyordu.

"Vega Varislerini öldürmeye çalışmanın son derece riskli olacağını düşünüyorum.

Eğer biri bunu anlarsa-"

"Vegas, senin yardımın olmadan çözebileceğim bir sorun *evlat*. Onlar yüzünden muhakeme yeteneğinizin zayıfladığını açıkça belirttiniz. Ama endişelenme, Roxanya'nın sana yaptığı lanete alışmak için zamanın olduğunda, eminim onu herhangi bir şeyden korumak için daha az istekli hissedeceksin. Ve ondan intikam almaya hazır olduğunda, sana yardım etmek için bekliyor olacağım. Bu arada, bence daha acil olan rakibime odaklanmalıyız. Tahtta kendim için hak iddia etme yolunda ilerleme kaydetmemin zamanı geldi. Gölgeler üzerindeki hakimiyetim geliyor. Diğer Göksel Konsey Üyelerinin üzerine çıkmaya hazırlanmalıyım."

Bunu düşününce kalbim küt küt atmaya başladı. Bunun olacağını biliyordum ama daha fazla zamanımız olmasını umuyordum. Ve bana uyguladığı Karanlık Baskı yüzünden diğer Varisleri aileleri için geldiği konusunda uyaramadım bile.

"Ne zaman?" Nefes aldım, bu planları raydan çıkarmak için ne kadar zamanım olduğunu merak ediyordum, Ona nasıl meydan okuyacağımı ve onu Yangın Encümeni görevinden alıp yerine nasıl geçeceğimi ne kadar süre düşünmem gerektiğini.

"Yakında." Babam homurdandı, beni bağladığı halde bundan fazlasını vermeyi reddediyordu. "Bu arada okula dönmen ve benim için o kızlara göz kulak olman gerekiyor. Bir süre daha senin boyunduruğunda kalmalarını sağla. Basına küçük... *olayınız* hakkında bilgi vereceğim."

Omuz silkmeden önce bakışları bir an için gözlerimdeki siyah halkaları inceledi. "Onlara reddedecek kişinin sen olduğunu söyleyeceğim. Varis olarak sorumluluklarını kaderin bencil arzularının önüne koyduğunu. Ve iyi bir önlem olarak, sanırım senin düğününü de öne alacağız."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Yapamazsın, mezun olana kadar evlenemem, kanun böyle. Zodiac'ta iki buçuk yılım kaldı-"

"Peki," diye tersledi, sanki kanunlar onu rahatsız etmekten başka bir işe yaramıyormuş gibi. Ve teknik olarak öyle olduğunu tahmin ettim çünkü sadece

Diğer Meclis Üyeleri de bu kararın değiştirilmesi için onunla birlikte oy kullandı. "O zaman mezuniyetinizden iki gün sonra yaparız. Ama bence daha fazla zaman harcamanız ihtiyatlı olur.

Nişanlıyla toplum içinde vakit geçirmek. Hafta sonu için bir fotoğraf çekimi ayarlayacağım... ve güzellik uzmanlarına da onun üzerinde biraz çalışma yaptıracağım... ve fotoğrafları photoshopladıklarından emin olacağım... belki çekimi gece yaparız, böylece bolca gölge olur..."

Roxy Vega kalbimi ikiye bölüp ruhumu ateşe verdikten birkaç saat sonra Mildred Canopus'la evlenmem için krallığı heyecanlandırmaktan bahsederken dudaklarımı aralayarak ona baktım. Benim iğrenç ikinci kuzenim

Kişiliği yüzünden bile daha iğrençti. Ama umurunda değildi. Bu onun umurunda bile değildi. Onun için her şey bir oyundu ve ben sadece satranç tahtasındaki bir taşım. Hayatını devam ettirmek için küçük, güzel Ejderha torunlarına ihtiyacı vardı.

Acrux ismi ve onunla birlikte olmak için sikimi asla yeterince sertleştiremeyecek olmam kimin umurundaydı ki? Zaten bunu anladığında muhtemelen onu dölletecekti. Juniper Teyzemi hamile bırakmak için onunla yatmadığında Fırtına Ejderhası hayvanına da böyle yapmıştı. Ve şimdi ayak bileklerinin etrafında koşuşturan üç oğlan çocuğu vardı ve Emirleri Ortaya Çıktığında onların da Fırtına Ejderhalarına dönüşüp dönüşmeyeceklerini görmek için bekliyorlardı.

Çünkü babamın yaptığı buydu. Kendi yolunu bulurdu. Her konuda. Diğer insanlara neye mal olursa olsun. Dante Oscura'yı karısı olmayan bir kadından asla göremeyeceği çocuklara baba yapması umurunda değildi, sadece Acrux adını taşıyan Fırtına Ejderhaları istiyordu. Ve doğru türden Varisler ürettiğim sürece beni sefalet dolu bir hayata bağlamak da kesinlikle umurunda değildi.

Hayatımı sikeyim.

Sonunda, babam sessizliğimden ve mutsuz ifademden sıkıldı ve biraz daha kibar kelimeler kullansa da bana siktirip gitmemi söyledi. Biz

Her Şeyden sonra misafirler. Akademiye geri dönüp Lance'in yine de iyiydi. Sanırım ben de herkesle yüzleşmek zorundaydım. Dönemin geri kalanı boyunca herkesin Roxy ve benim hakkımda fısıldayacağına Şüphe yoktu ve bunu dört gözle beklediğimi söyleyemezdim.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Ona dünyayı sunmuŐtum ama bunu yapmak için çok uzun süre beklemiştim. Şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşmek ve tüm bunların benim hatam olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundaydım. Ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir Şey yoktu.

OceanofPDF.com

"T ory!" Darcy'nin sesi beni uykuda saklandığım yerde buldu.

Yuvarlanırken inledim, kapımda aralıksız bir gümbürtü başladığında başımın üzerine bir yastık çektim.

"Neler oluyor, Tor? Beni içeri al!"

Uyanıklığa doğru kaydım ama bedenim orada bulacağım şeyden korkuyormuşum gibi geri çekildi. Düşüncelerim uykudan bulanıklaşmıştı ama bir şey vardı.

Bedenimdeki sızı, içi boş ruhuma kadar yankılanıyordu. Nedenini hatırlayamıyordum. Hatırlamak da istemiyordum.

Kapının patlayarak açılma sesi bana saldırdı ve her şey tekrar üzerime çökerken yatağıma daha da gömüldüm. Kar fırtınası, Darcy ve Orion'a verilen sözlerin tutulmaması, Darius'un gözlerindeki bakış-

"Ne haltlar dönüyor burada?" Darcy talep etti. "Ve hangi cehennemde Dün gece neredeydin? Sana ihtiyacımız vardı, Tor! Sana ihtiyacım vardı." Sesi son cümlede kesildi ve kalbim acıyla çarparken battaniyeleri üzerimden ittim.

Darcy gözyaşlarını durdurmak için ellerini yüzüne kapatmıştı ve ben de hemen ayağa fırlayıp kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim.

"Özür dilerim Darcy," diye nefes aldım, onun acısını hissettikçe ruhum sızlıyordu. Dün gece onu hayal kırıklığına uğratmışım. Orion'la birlikte o mağarada bizi bekliyordu.

Ne zaman- "Ne oldu?" Bilmek istemeyebileceğimden korkarak sordum.

"Clara'yı geri aldık, senin ve Darius'un sayesinde değil," dedi.
kollarımdan kurtuldu ama ben bırakmadım. "Köprüyü oluşturmak *her* şeyimizi aldı. Ve sonra... sonra..."

"Ne?" Nefes aldım, sesindeki çaresizliği hissederken içimi bir korku kapladı.

"Sonra bize sırtını döndü. *Ona*. Ona kan emici hançeri sapladı ve o kadar çok kanını içti ki neredeyse bir damlası bile kalmadı. İkiniz bize yardım etmek için orada olmasaydınız neredeyse *ölüyordu!*"

Darcy kendini kollarımdan kurtardı ve dudaklarım binlerce boş özür dileyerek ayrıldı. Ama ne diyebilirdim ki? Onun dediğini yapmıştım. Bana her zamankinden daha çok ihtiyacı varken onu yüzüstü bırakmıştım. Bunu bile doğru yapamadım.

Benden, tutulmayan sözler ve anlamsız özürlerden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Darcy benden uzaklaşarak yatağımın ayak ucuna doğru yürüdü, içinde savaşılan bazı duyguları dizginlemeye çalışırken yumruklarını sıktı ve bakışlarımı ayaklarımın yanındaki halıya bıraktım.

"Onu nasıl kurtardın?" Sordum çünkü neredeyse ölmek üzere olduğunu söylemişti ve o iyi olmasaydı şu anda burada olmayacağını, vaktini benimle harcamayacağını hayal edebiliyordum.

Darcy acımasız bir kahkaha attı. "*Seth*. Yardım çığlıklarımı duydu ve ahlaksızlığının derinliklerinde bir tür ruha sahip olduğunu kanıtladı. Ve sonra Darius nihayet geri kalanına yardım etmek için ortaya çıktı. Üçümüzle bile kıl payı kurtulduk."

"Darius sana yardıma mı geldi?" Nefes aldım, adını söylerken kalbim acıyla çarpıyordu.

Darcy acı acı, "Geç olması hiç olmamasından iyidir," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve halının üzerinde kıvrılan ayak parmaklarıma baktım. Tüm bunlardan önce bir sebepten dolayı ayak tırnaklarımı pembeye boyamıştım ve gözlerimi bu renkten alamıyordum. Çok hafif, mutlu ve masumdu. Bebek pembesi gibi. Bana hiç yakışmıyordu. Neden böyle neşeli bir renk seçmiştim ki?

"Kendini bile açıklamayacak mısın?" Darcy bana doğru dönerek sordu ama bakışlarımı ona doğru kaldırmadım. Gözlerimi görmesini istemiyordum. Sırf yıldızların zamanlaması boktan olduğu için onu hayal kırıklığına uğratmam sorun değilmiş gibi ona bu bahaneyi sunmak istemedim.

"Çok özür dilerim," dedim, nefesim göğsümde düğümlenirken Parmaklarım o kadar sıkıydı ki tırnaklarım avuç içlerimi kesiyordu. "Ama özür dilemek yeterli gibi. Bu durumu düzeltmez. Seni bu şekilde hayal kırıklığına uğratmamı mazur göstermez..."

"Peki neden yaptın?!" Darcy çığlık atarak beni irkiltti. Bana daha önce hiç böyle bağırdığından emin değildim.

Başımı salladım, dün gece nerede olduğumu hatırladıkça kalbim acıyla çarpıyordu. Aer Cove'a gidip herkesle buluşmaya hazırlanırken birden kendimi geç kalmış bulmuştum. Göğsümde hissettiğim, odamdan çıkmamı isteyen, sonra da beni kız kardeşimden, Orion'dan ve bir parçası olmaya söz verdiğim büyüden uzaklaştıran ve beni geri dönemeyeceğim bir yola sürükleyen o acil çekişi. Çıplak ayaklarım kara basıyordu çünkü ayakkabı bile almamıştım.

tek başına bir palto. Kendimi ipte sallanan bir kukla gibi hissetmişim, bilmediğim bir melodiyle dans ediyordum ama yine de korkmamıştım. Umutluydum. En azından beynim kalbimi yakalayana kadar umutluydum.

"Söyle bana, Tory!" Darcy bana doğru yürüdü ve öfkesi ve kalp acısı hareketlerini körüklerken beni itti.

Yatağıma doğru bir adım geri attım ve ona hala bir cevap veremediğimde beni tekrar itti.

"Bizi hayal kırıklığına uğratacak kadar acil olan ne olabilir ki? Böyle mi?" Beni üçüncü kez ittiğinde bacaklarım yatağıma çarptı ve kıcımın üzerine düştüm.

Derin bir nefes verdim ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

Darcy dehşetle nefesini içine çekti, titreyen parmağını bana doğru kaldırırken geri çekildi. "Gözlerine ne oldu böyle?"

Alt dudağımyı çiğnedim, ona söylemem gerektiğini biliyordum. Bunu söylemek beni parçalasa bile bunu benden duyması gerekiyordu.

"Dün gece, ben... Nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum ama seninle buluşmayı beklerken bir şey oldu. Sanki zaman elimden kayıp gitmiş gibiydi ve birden yıldızlar beni kendilerine çağırdı. Gitmeyi ben seçmedim, onlar beni götürdü ve belirledikleri yolu takip ettiğimde karda bir açıklığa geldim ve..."

"Ve ne?" Darcy nefes alarak yanımdaki boşluğa çöktü ve elimi avuçlarının içine aldı. Avuç içlerimdeki hilal şeklindeki yaralardan parmaklarına kan bulaşmıştı ama bu konuda yorum yapmadı.

Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum. "Darius beni bekliyordu," diye mırıldandım.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama devam etmek için kendimi zorladım. O açıklıkta onun karşısında durmuştum ve o bana sanki her şey bir şekilde

Onun için anlamlıydı. Kalbim onun için çarpıyordu ve doğruca kollarına atılmak ve asla bırakmamak istiyordum. Ama ruhumda bunun doğru olmadığını bildiğim için kendimi tutmuştum. Son zamanlarda onun için hissettiklerim böyle değildi.

onu gördüğüm zaman. Evet, onu istiyordum, onun için yanıp tutuşuyordum, onu arzuluyordum ama aynı zamanda ondan nefret ediyordum, ondan korkuyordum, onu küçümsüyordum. Onun içinde bir şey vardı.

O yerin büyüsü tüm bunları unutmamı istiyordu ama biliyordum ki

kendi kalbim. Bunu *biliyordum* ve benden başka kimse tarafından yönetilmesine izin vermeyecektim.

Darcy yavaşça, "Anlamıyorum," dedi. "Yani seni bir şekilde oraya mı çekti, yoksa-"

"Hayır. Yıldızlar onu da getirdi. Takımyıldızlarımız gökyüzünde belirdi ve dünyadaki hiç kimsenin ve hiçbir şeyin parçalayamayacağı bu küçük yalnızlık balonuna kilitlendik. O bizim balonumuzdu. O buna kader diyordu."

"Ne kaderi?" diye fısıldadı, sanki zaten biliyormuş gibi parmaklarımı sıkıca kavradı. Ki biliyor olmalıydı. Bunu sınıfta öğrenmiştik. Bunu Gabriel'le konuşmuştuk. Gözlerimi görmüştü. Sadece buna benden daha fazla inanmak istemiyordu.

"Görünüşe göre yıldızlar onu benim için seçmiş," dedim. "Ve beni de onun için. Ve bizim de onu seçmemizi istediler..."

"O senin Elysian Eşin mi?" Darcy fısıldadı.

"Erkekler konusunda her zaman berbat bir zevkim olmuştur," diye mırıldandım. "Belli ki yıldızlar da benim için kötü seçimler yapıyor."

"Bunu sana o mu yaptı? Hayır mı dedi-"

"Bendim," dedim başımı sallayarak. "Bunu o istedi. Beni istedi. Bana sahip olmak, beni elinde tutmak ve hayatımın sonuna kadar beni elinde tutmak istedi."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum, Tory. Seni sevebilirdi, sevebilirdi-"

"Aşk mı?" Alay ettim. "Beni kim sevdi ki? Bana yaptığı onca şeye baksana. Bu sevgi değil. Bu nefret."

"Ama belki değişmiş olabilir. Her zaman o kadar kötü değildir. Daha önce ona ihtiyacın olduğunda seninle ilgilendi, Nimflere karşı birlikte savaştınız. Hatta onunla iki kez yattın. Neden kendini bu şanstın mahrum edesin ki-"

"Çünkü bu bir şans değildi Darcy," dedim acı acı. "Sonsuza kadardı. Ya hep ya hiç. Evet demek, onun bana sahip olmasına izin vermek demektir. Bana ne yaparsa yapsın onu sevmek zorunda olduğum anlamına geliyordu. Ya nefret ederken olduğu gibi aşıkken de bana karşı acımasızsa?"

"Seni incitmeye devam edeceği bir hayata sıkışıp kalmış olabileceğini mi düşünüyorsun?" Darcy bunun böyle olmayacağı çok açıkmiş gibi başını sallayarak sordu.

"Evet...hayır...belki. Mesele şu ki, bilmiyorum. Bana bu şekilde davranan biriyle sonsuza kadar birlikte olmayı nasıl kabul edebilirdim? Dün gecedan önce yaptıklarının hiçbirini telafi etmeye çalışmadı bile. Kaderin kendisi için seçtiği kıza tüm bunları yaptığını fark edene kadar bir damla bile pişmanlık duymadı."

Darcy umutsuzca, "Ama Tory *hala* onunla sonsuza dek beraber olacaksın," dedi, gözleri benim için yaşlarla dolmuştu. "Onun seni sonsuza dek sevmesi yerine, sen sonsuza dek onun özlemini çekeceksin. Profesör Zenith'in Elysian Eşleri hakkında bize ne söylediğini hatırlamıyor musun? Sadece bir tane alırsın. Ve eğer yapmazsan Onları seçersen, bir daha asla başkasını sevemez ya da başkası tarafından sevilemezsin..."

"Ne fark eder ki?" Mırıldandım. "Zaten beni hiç kimse sevmedi, Darcy."

"Saçmalama!" diye tersledi, ne yaptığının farkına varmamı istercesine kolumu salladı. Ama ben çoktan fark etmiştim. Ve artık çok geçti. İstesem bile değiştiremem.

"Karar vermek için uzun zamanım yoktu," dedim yavaş bir nefes vererek. "Tek bildiğim, birdenbire orada durmuş, beni defalarca incitmiş bir adamı seçmem isteniyordu. Beni boğmaya çalışan, bana eziyet eden ve... Artık bir önemi bile yok."

"Öyle," diye ısrar etti Darcy.

"Neden *daha önce* özür dilemedi?" Sordum, gözyaşlarım Gözlerimin arkası. "Eğer bunun için üzöldüğünü, bana yaptığı her şeyi zerre kadar umursadığını bilseydim, belki o zaman başka bir seçim yapmalıydım."

"Onunla birlikte olduğunuzda size hiçbir şey söylemedi mi?" Darcy usulca sordu.

"Öyle bir şey yok. Bana takıntılı olduğunu ve benim üzerimde hak iddia etmek istediğini söyledi ama bu aşk değil. En iyi ihtimalle karasevda. Sanki ben

fethetmek istediğı bir meydan okuma ya da kazanmak istediğı bir ödöl vardı. Neden bunu kabul etmek zorunda olayım ki?" Sesimdeki ısıruk acı, sert ve tamamen zorlamaydı ve bunu anlayabileceğini biliyordum. Ama elimdeki tek şey buydu. Çünkü bu kalp ağrısının acısına teslim olursam, içinde ne kadar karanlık olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Darcy zayıf bir sesle, "Belki de onunla konuşmalısın," diye önerdi. hiçbir fark yaratmayacağını benim kadar iyi biliyordu. Karar verilmişti. Geri dönüşü yoktu. Onunla konuşmak bunu değiştirmeyecekti. "Benimle konuşmak istediğini sanmıyorum," dedim ve ondan uzaklaşarak bulutlarla dolu gökyüzüne bakmak.

"Onu Lance'in evinde gördüm, çok iyi görünmüyordu... Pek iyi olduğunu sanmıyorum..."

Bu bilgiyle içime bir acı saplandı. Onu incitmek istememiştim. Sadece özgür olmak istemiştim. Kaderden, yazgıdan ya da yıldızlardan bağımsız. Kendi hayatımı seçmekte ve bana söylenen şekilde değil, istediğim şekilde yaşamakta özgürdüm.

"Onunla konuşmayı denemeye değer olmalı..." Darcy itti.

"Benimle konuşmak istemeyecek," diye ısrar ettim.

"Eminim yaptığınız seçimi neden yaptığınızı anlayabilir. Ve belki de konuşursanız bir yol bulmaya çalışabilirsiniz-"

"Bundan daha kötüsü de var," diye mırıldandım, dün gece yaptığım şeyin gerçekliği içimi yakıyordu. "Caleb olaydan sonra bana mesaj attı ve ben... Nedenini bile bilmiyorum ama canım çok yanıyordu ve bunu unutmaya çalışmak istedim. Bir şeyler hissedebileceğimi kanıtlamak için Başka biri ve yıldızlar beni bundan mahrum edemezdi..."

"Oh, Tory..." Darcy nefes aldı ve bende hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Kahretsin, ben de kendimi hayal kırıklığına uğratmışım. Kendimi sorunlarımdan uzaklaştırmak için her zaman kullandığım eski alışkanlıklarına geri dönmüştüm. Ve

Daha da kötüsü, Caleb Darius'un en yakın arkadaşlarından biriydi. Bunu planlamamıştım, yapmak istememiştim ama bana mesaj attığında boğuluyordum, acı ve kalp ağrısı içinde yanıyordum ve kendimi çok yalnız hissediyordum. Bu bencilce ve aptalcaydı ve kendimi daha da kötü hissetmeme neden olmuştu, sanki hiçbir zaman onun olmamış olmama rağmen Darius'a bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi. Hayatımın geri kalanı böyle mi geçecekti? Ne zaman başka biriyle birlikte olsam onu düşünecek, sırf kendi kaderimi kendim seçmek istediğim için hatalı olduğumu mu hissedecektim?

"Belki de mutluluğu hak etmeyen benim," dedim. "Belki de Darius *benden* daha iyisini hak ediyordur."

"Tabii ki bilmiyor," diye hırladı Darcy. "Sana davranışını değiştirmek için her türlü fırsatı vardı. Sana karşı iddia ettiği kadar güçlü duygular besliyorsa özür dilemek için her türlü şansı vardı. Neden böyle bir karar verdiğini anlıyorum."

"Ama buna katılmıyor musunuz?"

Aramıza sessizlik girdi ve Darcy beni kollarına çekti. Yüzümü omzuna gömdüm ve tekrar teslim olduğumda gözyaşlarım tutunduğum yerden kurtuldu.

Ona sarıldığımda ağrıyan kalbim biraz daha az yıpranmış hissetti, ancak hiçbir şekilde iyileşmedi.

"Aynı fikirde olmadığımından değil," diye fısıldadı. "Sadece... Artık lanetli olduğun fikrine katlanamıyorum. Bu yüzden asla aşık olamayacaksın. *Onun yüzünden.*"

"Beni kırmak istedi. Sanırım istediğini aldı."

Darcy başını salladı, ama bunu gerçekten inkâr edemezdi. Onu reddettiğimde kalbime saplanan bu acı giderek daha da keskinleşiyordu. Yakın zamanda iyileşmesini beklemiyordum. Aslında hiç iyileşmesini de beklemiyordum.

Kendi kaderimi kendim seçmek istemiştim ve buna karar vermiştim. Yani bununla yaşamak zorundaydım.

Darcy beni yatağa çekti ve yatağın altına kıvrıldık. Küçükken yaptığımız gibi birlikte örtülerimizi örtüyorduk. Bana bu konuda başka bir şey sormadı çünkü söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Ve bildiğim tek aşktan alabildiğim teselliye almaya çalıştım.

***

Duştan sıırıslıklam saçlarla ve sıırıslıklam bir ruh haliyle çıktım. Elimde değildi. İçimdeki sızı geçmiyordu ve Darius Acrux'tan başka bir şey düşünmek neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Darcy yatağımda oturuyordu ve ben üzerime sardığım bir havluyla odanın ortasına doğru yürürken Atlas'ından başını kaldırıp bana baktı.

"Orion?" Atlas'ı pırıldarken ve ağzının köşesi İçten dışa doğru aydınlandığını söyleyen o gizli gülümsemesiyle kıvrıldı.

"Sürekli iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ve bu konuda benimle alay ediyor," dedi Atlas'ını kaldıracakmış gibi indirerek.

"Yapma bunu," dedim o Şeye el sallayarak. "Darius'la olan ŐeĒimimin sen ve Orion'la hiĒbir ilgisi yok. Bir daha asla senin gibi hissetmeni istemiyorum. mutluluĒunu benden saklamak zorundasın."

"Sanmıyorum," diye cevap verdi ama g  zlerinin etrafındaki gerginlik gerĒeĒi ele veriyordu ve ben de iĒ Ēektim.

B  t  n g  n benim odamda saklandık. Darcy   Ēle yemeĒinde atıŒtırmalık bir Şeyler bulmak iĒin gizlice dıŒarı Ēıktı ve FaeBook'a da g  z kulak oluyordu. Belli ki

Darius'u da hen  z kimse g  rmemiŒti, Ē  nk   hakkımızda hiĒbir hik  ye ĒıkmamıŒtı ama geleceklerdi. Sonsuza kadar burada saklanamazdım. Saklanmayacaktım da.

Bug  n, Noel iĒin evlerine giden t  m   Ērenciler, derslerin yarın yeniden baŒlaması iĒin zamanında akademiye d  nm  Œlerdi ve K  re'de bir d  nem baŒı yemeĒi d  zenleniyordu.

Geraldine b  t  n g  n bize mesaj atıyor, saat kaĒta geleceĒimizi ve ne giyeceĒimizi sanki kraliyet t  renindeymiŒiz gibi iki kez kontrol ediyordu. Cevaplarla Darcy'nin ilgilenmesine izin veriyordum. D  r  st olmak gerekirse, kendi Atlas'ıma dokunmaya cesaret edememiŒtim. Bir Atlas bulma fikriyle y  zleŒemezdim.

Darius'tan gelen mesaj. Ya da daha k  t  s  , bulamamak.

"Geraldine pembe giymemizi   nerdi," dedi Darcy hafif  e ve ben kendimi g  lmemek iĒin zor tuttum.

DuŒtaki su akıŒının altında, g  lgelerin beni ele geĒirmesine izin verirdim. Beni s  p  r  p acılarımı Ēaldılar ve ben onları tekrar kovmadan   nce tenimi bir karanlık tabakasıyla kapladım. Bunu her yaptığımda daha da kolaylaŒtı. Ve biraz daha iyi hissettim. ĒaĒrılarının baĒımlılık yaptığını biliyordum ama nihai hedefimize o kadar odaklanmıŒım ki umursamıyordum. Onlarda ustalaŒmam gerekiyordu. Olmam gerekiyordu.

herkesten daha iyi kullanabiliyor. Orion ya da Darius'tan ve   zellikle de Lionel'dan daha iyi. Artık yanında G  lge Prenses vardı ve bunun ne anlama geldiğini h  l   bilmiyorduk. Ama bunun bizim iĒin iyi bir Şey

olamayacağından emindim. Ve itiraf etmeliydim ki acımdan kaçmak ve batmak

Bir süreliğine gölgelere çekilmek, riskleri olsa da hoş bir rahatlamaaydı.

"Peki. Pembe giyelim," diye kabul ettim.

"Ona kırmızı giyeceğimizi söyledim. Zaten dolabındaki o şirin eteğe bakıyordum ve bence bu elbiseyi giymelisin."

Elbiseyi bana sunarken ona baktım. Pegasus planım aklıma gelmeden önce, Cadılar Bayramı'ndan önce belli belirsiz bir şeytan kostümü düşüncesi ile satın almıştım. Kısa ve dekolteydi ve bir nevi yatmak istiyorum diye bağıırıyordu ki bunu bir daha yapmama kesinlikle gerek yoktu yakın zamanda.

"Orb'da akşam yemeği için biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum. "Bak Tor, seni korkutmak falan istemiyorum ama biliyorsun ki

İnsanlar senin ve Darius'un Yıldız Kesişmesi yaşadığınız gerçeğini hiçbir şey olmamış gibi kabullenmeyecekler. Sorular, işaretler ve fotoğraflar olacak ve bunlar kesinlikle basına sızacak ve eğer kalbi kırılmış bir kız gibi görünmek istemiyorsan, o zaman..."

İçimi çektim, elbiseyi kabul ettim ve Darcy saçımı ve makyajımı yapmak için ilerlerken ona gülümsedim. Ben asla böyle bir bakım istemezdim ama o buna en çok ne zaman ihtiyacım olduğunu biliyordu ve şu anda ikimiz için de bir ikiz şımartma seansının gerekli olduğu açıktı. Orion'un iyi olduğu ortaya çıkmış olabilirdi ama yine de çok korkmuştu ve şu anda onunla birlikte olamamanın onu öldürdüğünü biliyordum. Sırf öğrenci öğretmen ilişkileriyle ilgili yasayı değiştirip onları serbest bırakabilmek için lanet olası tahtta hak iddia etmek istiyordum.

Hazırlanmak için acele etmedik ve Darcy yeni siyah halkalı gözlerime yavaşça eyeliner sürerken açıkça oyalandığım gerçeğinden bahsetmedi bile. Makyaj Yıldız Çarpı işaretimi daha da belirginleştirmişti, zaten bu yüzden bunu yapmaya karar vermiştim. Yara bandını söküp atmam gerekiyordu.

dışarıda kaltak suratım yerinde dursun ve meraklıların Bu akademideki orospu çocukları bu konuda ne isterlerse hemen söyleyeceklerdi. O zaman bu dünün haberi olur ve ben de hayatıma devam edebilirdim. Kolaydı. Ya da o kadar değil, ama ne olursa olsun bir asker gibi öne çıkacaktım.

Sonunda kaçınılmaz olana boyun eğip gitmek için ayağa kalktığımda, Darcy ellerimi ellerinin arasına aldı ve beni durdurdu.

"İnsanlara bu konuda ne söylememi istiyorsun?" diye sordu, aradaki farkı kavrarken bakışları kararsızca gözlerim arasında gidip geliyordu.

Gözlerimdeki değişimi bu işin en zor kısımlarından biri olarak görüyordum. Aptalca bir kibir yüzünden değil, artık Darcy benim tek yumurta ikizim olmadığı için. Saçlarımız yıllardır farklıydı ve zamanın yarısında oldukça farklı kıyafetler giyiyorduk ama bunların hepsi yüzeyseldi. Hızlı bir boya işlemi ve bir dizi uyumlu kıyafet ve kimse aramızdaki farkı asla söyleyemezdi... şimdiye kadar.

"Hiçbir şey," dedim, başımı sallayarak bana verdiği gevşek buklelerin omurgamda dans etmesini sağladım. "Onlara hiçbir şey söyleme. Bunu kendileri de anlayabilirler. Arkadaşlarımıza basit bir açıklama yapacağım, hepsi bu. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil zaten."

Darcy'nin gözleri sanki kalbi benim için kırılıyormuş gibi yaşırdı ve ben de çenemi kaldırarak ağlayarak kollarına düşme isteğimle savaştım. Bunu seçen bendim. Bu konuda ağlayıp surat asamazdım. tarafından yapıldı. Daha önce her zaman eylemlerimin sonuçlarıyla yaşamıştım ve şimdi de durmaya niyetim yoktu.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve Atlas'ımı almak için uzandım. Bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmeden bu odadan çıkamazdım. Yapamazdım.

Ekranı beliren ilk şey bu sabahki burç yorumumdu ve üzerine dokunduğumda iç çektim.

Günaydın, İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Bugün, hayatınızda daha az dolaştığınız yollarda yürümeyi öğreneceğiniz yeni bir bölümün başlangıcına işaret ediyor. Eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşmenin ve bu sonuçlardan sağ çıkıp çıkamayacağınızı öğrenmenin zamanı geldi. Belki de

Bugün bir Aslan burcuyla darbeler, ama yüreğinizi ferah tutun, eğer en az

Direnç gösterirseniz bir çarpışmadan tamamen kaçınabilirsiniz. Ancak yıldızlar size kızgın ve şansınızın bir süre daha aşağı doğru gittiğini görebilirsiniz.

"Zekice," diye mırıldandım, Darcy'ye göstermek için Atlas'ımı çevirdim ve o da hızla taradı.

"Bir Aslan ile yumruklaşmaktan kaçınabileceğinizi söylüyor, bu yüzden en azından onunla tartışmak zorunda değilsiniz gibi görünüyor."

"Evet, eğer en az direnç göstereceğim yolu seçersem ki sanırım bu da ondan tamamen uzak durmak anlamına geliyor. Ve bu kulağa harika geliyor, onunla aynı binada yaşadığım, onunla derslere girdiğim, yemeklerimi onunla yediğim gerçeğini bir kenara bırakırsak Onunla aynı yerde olmak ve o lanet tahtı çevreleyen bir siyasi geleceğe sahip olmak beni hayatımın geri kalanında onunla karşı karşıya getirecek. Küçük gölge derslerimizden bahsetmiyorum bile." İçimi çektim ve tekrar Atlas, Darcy'nin bu asık suratlı söylenmeye bir yanıt vermek zorunda kalmaması için, ama eli yine de koluma geldi ve beni biraz sıktı.

Geraldine ve Sofia'dan birkaç mesaj vardı, gazete makalelerinde birkaç söz vardı ama ben manşetlerin ötesini okumadım.

Noel'de sarayda yaşanan su perisi saldırısıyla ilgili çok karışık hikayeler vardı ve ne okuduğunuza bağlı olarak ya günü kurtarmıştık ya da herkesin ölümüne neden olmaya çok yaklaşmıştık. Tüm gazetelerin hemfikir olduğu tek şey bizim Anka Kuşu olduğumuzdu ve birkaç taneden fazla röportaj ve fotoğraf çekimi talepleri). Darius'tan bir şey yok. Ama yine de ne bekliyordum ki?

Böyle acınası küçük sesler çıkarmayı alışkanlık haline getirip getirmeyeceğimi merak ederek tekrar iç çektim ve Atlas'ımı kilitledim. Darcy'ye gülümsedi. Dar kırmızı bir etek ve üzerinde güller olan sevimli siyah bir üst giymişti. Dün gece neredeyse tüm dünyası başına yıkılmış gibi görünmüyordu ve umarım ben de öyle görünmüyordum.

"Gidelim," dedim, topuklu ayakkabılarımı tekmeleyip kapıya yöneldim.

Parmaklarım kapının kolunda tereddüt ederken Darcy yanıma geldi ama ne yapacaktım, sonsuza kadar odamda mı saklanacaktım? Hayır. Bu ben değildim. Eski sevgilim Zane beni terk ettikten sonra hastaneden çıktığımda Arabasında boğulmam için evine gitmiş, tüm pantolonlarının paçalarını kesmiş, en sevdiği eşyalarını ön bahçeye yığmış, çakmak gazı sıkmış ve o gelir gelmez her şeyi ateşe vermiştim.

Pislik herif eşyalarını kurtarmak için daldığı sırada bana deli fahişe deme küstahlığını gösterdi ve ben de onu tersledim ve her gün okula giderken evinin önünden geçtiğim eski rutinime geri döndüm. Asla izin vermedim O kazayla ilgili kabuslar gördüğümü ve boğulduğumu hayal ederken haftalarca çılgılık atarak uyandığımı gösterdim. Evinin önünden her geçişimde kalbimin hızla çarpmasına ve avuçlarımın kayganlaşmasına rağmen okula gitmek için asla farklı bir yol seçmedim. Ne kadar çok olursa olsun ona bir daha asla tek kelime etmedim.

defalarca dikkatimi çekmeye çalıştı. Çünkü siktir et onu, acımı yaşamasına izin vermeyi siktir et. Beni farklı bir yoldan yürütmesine ve

Bir kez bile özür dilemeye kalkışmamışken ve ölmediğimi kontrol etmek için hastaneye bile gelmemişken onunla konuşmak.

Bu yüzden şeytanlarımla yüzleşmek için bolca pratik yapmıştım. Mükemmel bir poker suratım vardı. Ve tek bir kişinin bile Darius Acrux için kanımın aktığını görmesine izin vermeyi reddettim.

Odamdan çıktık ve kimseyle karşılaşmadan Ignis'in evinin önünden geçtik. Geç kalmıştık ve görünüşe göre dönem başı yemeği büyük bir olaydı. Hem benim Atlas'ım hem de Darcy'ninki Ass Club'dan gelen ve ne kadar kalacağımızı soran mesajlarla dolup taşıyordu ve cevap verme işini ona bıraktım.

Küre'ye yaklaştıkça müziğin sesi ve kahkahalarla yükselen heyecanlı sesler bize ulaştı ve nabzım atmaya başladı. Kan kırmızısı dudaklarımı yaladım, cehennem çemberlerinden biri olduğunu düşündüğüm yere yaklaştığımızda arkasına saklanabileceğim kalın bir savaş boyası tabakasına sahip olduğum için mutluydum.

Sanırım kimsenin fark etmeyeceğini ummak saflık olur.

Darcy'nin parmakları benimkilere dokundu ama bununla tek başıma yüzleşmem gerektiğini bildiği için elimi tutmadı.

Jestini takdir ettiğimi belirtmek için ona sıkıca gülümsedim ve o da başını sallayarak karşılık verdi.

Küre'nin kapısına vardığımızda kapı açıldı ve Max ve Seth'le yüz yüze geldiğimizde nefesim boğazımda düğümlendi.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik ama gözleri sanki oradaki siyah halkaları görmemeyi umuyormuş gibi benimkilere kilitlendi.

Dilimi ısırđım, bana ne söyleyeceklerini görmek için bekledim ve kendimi sözlerinin sertliğine hazırladım, ama gelmediler.

Max bana bakarken yüzünü buruşturdu ve hediyeleriyle acımı hissettiğini anladım. Onu engellemeye çalışacak enerjim bile yoktu.

Seth usulca inledi, parmaklarını rahatlatıcı bir hareketle kolumda gezdirmek için uzandı ve ben o kadar şaşırmıştım ki irkilmedim bile.

Dördümüzün arasında acı veren uzun bir an geçti, sonra Max kenara çekildi ve içeri girebilmemiz için kapıyı geniş tuttu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım etraflarından dolanırken. Teşekkürümün kapı için mi yoksa bana sundukları pisliğin yokluğu için mi olduğundan emin değildim.

Tavandan sarkan buz sarkıtları ve her yüzeyi kaplayan kırağı ile bir kış harikalar diyarı gibi dekore edilmiş olan The Orb'un kalabalık alanına girerken tereddüt ettim.

Kapı arkamdan kapanmadan önce Seth'in birkaç kelimesini yakaladım. "Sence ortaya çıkacak mı?"

Max alçak sesle, "Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı ve ben daha fazlasını duyamadan kapı aramızda kapandı. Ama bu bile kalbimin çarpmasına neden oldu. Darius burada değilmiş gibi geliyordu. Bu da iyi bir şeydi. Yoksa öyle miydi? Artık bunu bile bilmiyordum.

Darcy kalabalığın arasından Ass Club'a doğru ilerledi ve ben de onu takip ederken idamıma yürüyormuşum gibi hissetmemeye çalıştım.

İnsanlar bizim için kenara çekildi, bazıları selam verdi ama Marguerite'i geçene kadar hiçbiri gözlerimi fark edecek kadar yakından bakmadı.

"Ne-" Kolumdan tuttu ve ısıltılı gümüş elbisesinin içinde bana bakabilmek için beni etrafında döndürdü. Kızıl saçları güzel yüzünün etrafına dökülmüştü ve nefret dolu bile görünmüyordu, sadece şok olmuştu.

Kolumu onun elinden çektim ve ceset denizine geri daldım. Ama ben giderken arkamdan fısıltılar yükselmeye ve haber yayılmaya başladı.

"Buraya gelin kraliçelerim!" Geraldine'in sesi kalabalığın üzerinde yükseldi ve bir sandalyenin üzerinde durup coşkuyla el sallarken onu herkesin üzerinde gördüm.

Kabarık pembe bir etek ve kocaman göğüslerini zar zor kapatan mavi bir bluz giymişti.

"En görkemli yiyeceklerden oluşan nefis bir ziyafet hazırladık! Ağzınıza peynirli bir top atmalı ve onu bir güzel emmelisiniz. Ve smaçlarınızı kremaya batırmayı unutmayın-"

Geraldine bakışları gözlerime odaklandığında sessizleşti ve dudakları aralandı. Titreyen bir parmağını kaldırdı ve başını iki yana sallamaya başladı.

umutsuz bir inkar.

Etrafımızdaki herkes onun bu davranışını fark etti ve teker teker bakışları benim üzerime çevrildi.

Nefesler ve küfürler etrafta dolaşıyordu ve üzerimde o kadar çok göz olduğunu hissedebiliyordum ki yanaklarımın altında bir kızarıklık oluşmaya başladı.

Sofia ve Diego gözlerini dikmiş bakıyorlardı ve Angelica ağlamaya başladı. Milton'ın gözleri o kadar açılmıştı ki kafasından düşecek diye endişelendim. Sanki hepsi birden konuşacakmış gibi görünüyordu ama konuşamadılar,

Geraldine ancak pterodaktıl çığlığı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı.

Odadaki herhangi biri bize bakmıyorsa bile şimdi bakıyordu ve yardımsever küçük bir dangalak müziği bile kesti.

İki bin kişiyle dolu bir odanın sizi görebilmek için sessizliğe bürünmesinin oldukça korkutucu bir yanı var. Cidden kaçmak istiyordum. Ve bunu neden bu şekilde yapmanın en iyisi olacağını düşündüğümü merak ediyordum. Darcy arkadaşlarımızın odama gelmesini önermişti, böylece tüm kampüs öğrenmeden önce onlara söyleyebilecektim. Ama ben böyle yapmak istemiştim. Tek seferde. Bitti ve bitti. Rip

yara bandını çıkarmıştım. Yine de böyle düşündüğüm için aptalmışım gibi görünmeye başlamıştı.

"Oh, leydim!" Geraldine ağladı, kelimeler ona geri döndüğünde Tarih öncesi bir patlama. "Yıldızlar adına, büyük ve soğanlı ayın ışığında ve uzun zorlu gecede ne oldu? Büyük gargoyeler, dörtmala koşan Griffinler, korkunç gulaşlar ve devasa ceylanlar! Leydi Petunia ve dünyada yanlış olan her şey aşkına, Solaria'da böyle bir rezalet nasıl meydana geldi?"

Geraldine gözyaşlarına boğuldu, o kadar yüksek sesle hıçkırarak ağlıyordu ki istesem de cevap veremezdim.

Yavaşça nefes verdim ve bir sandalyeye çöktüm, bir tabak pizzayı kendime yaklaştırdım ve bir ısırık aldım. Tadı kartona benziyordu.

Etrafımda bir gürültü patırtısı koptu ve özellikle bir soru kulaklarımda çınlamaya devam etti. *Kim? Kim? Kim? Kim? Kim?*

Darcy yanımdaki koltuğa oturdu ve Sofia soluma geçerek bir kolunu bana doladı. Diego'nun eli omzuma indi ve şaşkınlıkla ona baktığımda Milton'ı da orada buldum. Geraldine sesi duvarlarda yankılanacak kadar yüksek sesle hıçkırmaya devam ederken tüm arkadaşlarım etrafıma toplandı.

"Ah tatlı işkence, ah en saf cehennem, kader nasıl bu kadar acımasız olabilir?!" Geraldine ağladı.

"Öğrencilerin dikkatine!" Müdür Nova'nın herkesi düzene sokan sesiyle kurtuldum ve dikkatlerini çekmek için birkaç kez daha bağırıktan sonra tüm öğrenciler yerlerine dönüp ona baktılar.

Geraldine hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam ediyordu, ben de Angelica ile birbirlerine sarılıp başıma gelenleri kabullenmeye çalışırken etraflarına bir susturucu baloncuk fırlattım. Tamamen abartılı bir Geraldine tarzında tatlıydı ve onu bunun için sevdim ama bu ben değildim. Elbette, bunun için ağlardım.

Ama burada değil, herkesin kanadığını görebileceği bir yerde değil. Bunu reddettim. Ama özgürlüğü için onu kıskanıyordum. Her zaman utanmadan kendisiydi.

"Devam etmekte olan Nymph durumu nedeniyle, sizi ağağıdaki konularda bilgilendirmek benim görevimdir

Önümüzdeki haftalarda akademide yeni ve daha sıkı güvenlik önlemleri uygulamaya konulacak." Müdür Nova seslendi ve ben de dönüp ona baktım öğrenci denizi boyunca.

Üzerimde hâlâ çok fazla göz vardı ama onları görmezden geldim. Bakmalarına izin verdim. Eninde sonunda sıkılacaklardı. Acım ilgilerini kaybedecekti. Benim seçim, insanların beni yargıladığı ve sonra unuttuğu başka bir şey haline gelecekti. Bu gerçekleşene kadar fırtınayı atlatmak zorundaydım.

"Kampüs çevresindeki güvenlik önlemlerini sıkılaştırıyoruz. Büyülü kalkanlar kurulacak ve bu sayede hiçbir uçan Emir tespit edilmeden kampüse girip çıkamayacak. Dış duvarın etrafında devriye gezmeye başlayan yüzden fazla yeni güvenlik personelimiz var. Bu nedenle, artık kampüs içinde sokağa çıkma yasağı uygulama ihtiyacı hissetmiyoruz, ancak

Kendi güvenliğiniz için gerekli olmadıkça kampüs dışına çıkmamanızı tavsiye ediyoruz. Ayrıca sadece büyük öğrencilere değil, hepinize Elemental Combat öğretmeye başlayacağız ve zaman çizelgeleriniz bunları içerecek şekilde ayarlanacaktır

sınıflar," dedi Nova. "Buna ek olarak, okul sonrası tüm kulüpler ekstra bir personel tarafından denetlenecek. Profesör Prestos Aqua Lake'teki yüzme yarışlarına yardımcı olmayı kabul etti, Profesör Washer Pitball ve Amigoluk antrenmanlarında Profesör Orion'a katılacak-"

Washer odanın ön tarafındaki pozisyonundan genişçe gülümserken amigo kızlar arasında bir inilti yükseldi.

Bu harika. Sanki amigoluğun daha acı verici olması gerekiyormuş gibi.

Darcy aniden sandalyesinde doğruldu ve Orion odaya girerken

bakışlarını takip ettim. Kimse onun gerçekten geldiğini bilemezdi.

Dün gece  l me çok yakındı. Dışarıdan her zamanki gibi görünüyordu ama bakışları benimkilerle buluştuğunda, kalbim suçluluk duygusuyla keskin bir şekilde çarptı. Birlikte olmalıydık.

Ona yardım etmek için oradaydım. Onu kaybetseydi Darcy'ye ne olacağını düşünmeye dayanamazdım.

Nova hâlâ ekstra güvenlik önlemlerinden bahsediyordu ama Darius Orion'un arkasından içeri girdiğinde aniden odadaki tüm oksijen damlaları çekilmiş gibi oldu.

Bakışları doğrudan bana yöneldi ve koyu kahverengi irislerinin etrafındaki koyu halkaları çok net bir şekilde fark ettiğimde kalbim durdu. Aramızdaki geniş boşluğa rağmen.

Kulaklarım çınlamaya başlarken Darcy'nin elini sıkıca kavradım ve içimde bir acı kuyusu açıldı. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum ve kesinlikle gözlerimi onun orada öylece durmuş, yıkılmış görüntüsünden ayıramıyordum.

Hareket etmedi. Neredeyse olduğu yere yapışmış gibiydi.

Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki canım acıyordu ve gözlerimin arkası yanmaya başladı.

"Hayır!" Marguerite aniden çığlık atarak Nova'nın konuşmasını böldü ve ayağa fırlayıp Darius'u işaret etti. "Sen olmazsın! Sen ve o değil! O orospu senin kaderin olamaz!"

Herkes şaşkınlıkla bana ve Darius'a bakarken sözlerinin ardından    saniye boyunca çınlayan bir sessizlik oldu ve birden herkes aynı anda konuşmaya başladı, Nova dikkatlerini geri çekmek için seslendiğinde onu tamamen görmezden geldiler ve hepsi vermeyi reddettiğim cevapları talep ettiler.

Gözlerimin arkası daha şiddetli yanarken görüşüm bulanıklaştı ve elimi Darcy'nin avuçlarından çekip koltuğumdan iterek onu devirdim ve arkadaşlarımın arasından geçtim.

"Tory, bekle!" Darcy seslendi ama ben sadece başımı salladım.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye boğulurken dönüp kaçmaya çalıştım ama etrafımı saran ceset duvarı kaçmamı imkânsız hale getirdi. "Çekilin!" Talep ettim ama yapmadılar ve ben nefes alamadım. Oradan çıkmalıydım, bu odadan, bu insanlardan, *ondan* kaçmalıydım.

Ellerimi önümde havaya kaldırdım ve kapılara doğru koşmadan önce bir hava akımıyla bir kaçış yolu oluşturdum.

Kimse beni durduracak kadar hızlı toparlanamadı ve arkamdan kapatıp bana kaçmak için zaman kazandırmak üzere üzerine bir kat sarmaşık atmadan önce çıkıştan hızla çıktım.

Avluyu geçerek Ay Dinlencesi binasına doğru koştum ve binanın gümüş duvarlarını aşarak uzak taraftaki gölgelere ulaştım.

Soğuk duvara yaslandığımda kalbim kaburgalarıma çarpıp parçalandı ve kollarımı kendime sarıp parçalanmamaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı.

Bu benim seçimimdi. *Benim seçimimdi*. Kalbimin sesini dinlemek bu kadar acı vermemeliydi. Yaptığımı sandığım şey de buydu. Ama eğer durum böyleyse neden içim dışım parçalanıyormuş gibi hissediyordum?

"Genelde ağlama konusunda iyi değilimdir," Orion'un sesi bana doğru geldi ve gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalışırken ellerimin topuklarını hızla gözlerime sürttüm. "Yine de benim yüzümden durma. Kaçmakla iyi iş çıkardın ama bir Vampiri geride bırakmak diğerlerinden biraz daha zor." Başka ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi uzun bir süre beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi olup olmadığını görmeye geldim ama belli ki değil-"

Kendimi ona doğru attım ve kollarımı boynuna doladım, gerçekten karşımda durduğundan emin olmak için onu sıkıca kavradım.

"Çok üzgünüm Lance," diye nefes aldım. "Dün gece sana yardım etmek için orada olmalıydım, ölebilirdin, sana mal olabilirdim-"

"İkimiz de biliyoruz ki, nerede olman gerekiyorsa ol, yıldızların çağrısına karşı koyamazdın. Ayrıca, ben ölmedim," diye cevap verdi, kolları yavaşça bana sarılırken omuz silkmeye çalışıyordu, ama ikimiz de biliyorduk ki bundan çok daha fazlasıydı. Çok fazla acı. Kız kardeşini geri almıştı ama onun bir canavar olduğunu, gölgelerin onu tanınmayacak kadar bozduğunu öğrenmişti. Bunun acısını hayal bile edemezdim.

"Hâlâ üzgünüm," diye mırıldandım, geri adım atarken kendimi onu bırakmaya zorladım.

"Dari- hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye nefes aldım. "Yapamam... Sadece hayatıma devam etmem gerekiyor."

Orion bana acıyan bir bakış attı ve bunu yapabileceğime bir an bile inanmadığını söyledi.

"Kararını anlıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Bundan nefret etse de. Neden bunu yapmak zorunda hissettiğini biliyor..."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Lance," dedim yanaklarımdaki yaşları silerken.

"Ama artık ikimizin de bu konuda ne düşündüğünün bir önemi yok, değil mi?"

"Ama artık ikimizin de ne düşündüğünün bir önemi yok, değil mi?"

Yıldızlar bize şans verdi ve bu iş burada bitti."

Bana bakışından bunu değiştirmek için bir şeyler yapmak istediği anlaşılıyordu ama yapamayacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

"Sadece onun babası olduğunu düşünmeni istemiyorum," dedi Orion bu konuşmanın bir anlamı olmadığını biliyormuş gibi yenik bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim çünkü Darius hakkında bu kadarını anlıyordum. Onu yaratan canavar değildi, ama yine de içinde gereğinden fazla karanlık vardı ve ben bunun yükünü çok sık çekmişim.

Orion daha fazla şey söylemek ister gibi görünüyordu ama sadece yenilgiyi ifade eden bir iç çekti. "Seni evine geri götürmemi ister misin?" diye sordu Küre'de parti yapan öğrencilerin sesi yavaş yavaş yeniden yükselirken.

"Evet lütfen," dedim ona gerçek bir gülümseme sunarak. Şu anda yapmak istediğim tek şey kaçmaktı.

Yarına kadar herkes şoku atlatmış olacak ve ben de başım dik, dudaklarım mühürlü bir şekilde onların arasında yürüyecektim. Başka hiç kimsenin

Darius'la aramızda geçenlerin ayrıntılarını bilmiyordum. Yıldız Çarpışması olduğumuz gerçeği yeterliydi.

"Atla o zaman," diyerek bana arkasını döndü ve ben de bir kahkaha atarak üzerine atladım. Bu işe ilk başladığımda Kardinal Sihir Profesörümün beni kampüste sırtında gezdireceği kimin aklına gelirdi?

Okul mu?

Orion Vampir hızıyla uzaklaştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Ignis Evi'nin dışında durmuştuk ve ben tekrar yere doğru kayıyordum.

"Blue'ya nereye gittiğini söyleyeceğim," dedi ve bir adım geri çekildi ama ben uzanıp bileğini yakaladım ve tekrar ateş edemeden onu durdurdum.

"Teşekkürler."

"Biliyor musun, benim de sana bir özür borcum var," dedi ve ben onu bırakmadan duraksadım.

"Ne için?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Buraya ilk geldiğinizde ikinizin de zayıf kızlar olacağınızı, doğduğunuz pozisyona sahip çıkmak için yükselemeyeceğinizi varsaydım. Her türlü şey olabileceğinizi düşündüm ve bunlardan hangisi doğru olursa olsun, doğuştan gelen hakkınızı talep edebileceğiniz fikrini bir kez bile düşünmedim. Ya da bunu hak edebileceğini. Ve bu konuda yanılmışım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ama ona karşılık verecek bir kelime bulamadım.

"Ve ne olursa olsun... Darius da bunu görmeye başladı. Kabul etmeye hazır olmayabilir ama senin potansiyelini görebiliyor. Ve biliyorum ki

Seni boyunduruğu altında tutmak için sana yaptığı her şeyi düşünmesi için onu yok etmek. O sırada bunu yapmakta haklı olduğuna inansa bile."

Aramızda uzun bir süre sessizlik oldu ve ben hüzünle gülümsedim.

"Darcy'nin seni neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedim sonunda ve Orion'un kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Şimdi de özlü sözler söyleyen arkadaşlar mı olduk?" diye sordu, bu fikri en az benim kadar dehşet verici bulduğunu belli eden bir ses tonuyla.

"Hâlâ bir pisliksin ama aynı zamanda iyi bir adamsın." Hâlâ kolunu tuttuğum parmak uçlarımdan sihir döküldü ve Orion bana şaşkınlıkla bakarken ben küçük kahverengi sarmaşıklar yarattım, onları bileğinin etrafında bir halka oluşturma kadar ördüm ve ördüm.

"Bu ne?" diye sordu, incelemek için elini kaldırdı ve ben de çok iyi bir iş çıkardığımı söylemek zorundaydım.

"Sana arkadaşlık bileziği sözü vermiştim," diye takıldım. "Pijama partisi için başka zaman bir araya gelebiliriz."

Geri çekilirken bana bir kahkaha attı. "Bunu her zaman saklayacağım. İyi geceler, Tory."

"İyi geceler."

Benden uzaklaştı ve ben yalnız kaldım, ama bir şekilde bu artık o kadar da yalnız görünmüyordu.

Yeni dönemin ilk günü midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Çok şey değişmişti. Yine de okul hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Ama Tory'nin karanlık kaderi yıldızlarda yazılıydı, Orion'un kız kardeşi düşmanlarımızla bir araya gelmişti ve damarlarımda yaşayan gölgeler ufukta büyüyenlerin yanında hiçbir şeymiş gibi geliyordu.

Her geçen gün, sanki korkunç bir şey olmasını bekliyormuşuz gibi hissediyorduk. Lionel'ın taht için bir hamle yapmasını ya da Clara'nın başladığı işi bitirmek için geri dönmesini. Orion'u neredeyse kaybetmek beni kırılğan ve zayıf hissettirmişti. Ama inanılmaz derecede şanslıydık. Ve şimdi bu zamanın daha güçlü olmak için harcanması gerektiğini biliyordum. Daha hazırlıklı. Çünkü Clara ya da Darius'un kâbus ailesinden herhangi biri tekrar ortaya çıkarsa, bir daha asla sevdiğim birine zarar vermemelerini sağlamaya hazır olacaktım.

Üniformamı giyerek odamdan çıktım ve içimde kök salan huzursuzluğu yatıştırmaya çalışırken derin bir nefes aldım. Gölgele Bugünlerde daha açım, beni her zaman karanlık ve tatlı vaatlerle dolu bir çukura çekmeye çalışıyorlar. Ama her nasılsa, şimdi onlardan uzaklaşmayı daha da kolay buldum. Beni çekiştirdiklerinde tek görebildiğim Orion'un kanıydı. Hissedebildiğim tek şey onun gittiğini düşünmenin verdiği o içi boş, korkunç korkuydu. Onlar

bana Clara'yı, hayatımın en kötü gecesini hatırlattı. Ve beni almalarına asla izin vermezdim.

Atlasımı çıkardım ve koridor boyunca merdivenlere doğru yürürken burcumu okudum. Şu andan itibaren onlara ciddi bir şekilde dikkat edecektim. Yıldızların günümle ilgili bir uyarısı varsa, onu bulacak ve dikkate almaya çalışacaktım. Ama bazen o kadar şifreli oluyorlardı ki, sanki ancak gerçekleşikten sonra anlam kazanacak şekilde tasarlanmış gibiydiler.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Şu anda dünyanın üzerinize geldiğini hissedebilirsiniz. Tek başınıza üstesinden gelemeyeceğiniz kadar küçük hissettiğiniz büyük bir görev karşınıza çıkıyor. Ama alın

Cesaret, etrafınızdakiler dengede olduğu sürece sizin de olmanıza gerek kalmayacak. Haritanızda Ay varken, şu anda kendinizi daha duygusal hissedebilirsiniz. Ancak onun sakinleştirici varlığıyla rahatlayın. Önümüzdeki günler için düşünme, odaklanma ve hazırlık zamanıdır.

"Günaydın, bebeğim."

Kaşlarımı çatarak Atlas'ımdan başımı kaldırdım ve merdiven boşluğunda duvara yaslanmış Seth'i gördüm. Siyah saçları ve kaslı vücuduyla zalim bir tanrıya benziyordu, köşeli yüz hatları soğuk bir kayıtsızlık içinde mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. *Beni mi bekliyordu?*

Yüzde doksan dokuzumun yürümeye devam etmek istemesine rağmen önünde yavaşlayarak durdum. Ondan hâlâ nefret ediyordum. Ama şimdi damarlarımda görmezden gelemeyeceğim bir şey dolaşıyordu. Minnettarlık.

Eğer o olmasaydı, Orion ölmüş olacaktı. Bu kadar basitti. Ve bu ne kadar çarpık ve berbat olsa da, yine de gerçektir. Bunun en zor yanı, onun o kadar da kötü biri olmadığını kabul etmek zorunda olmamdı.

İçinde, yaptıkları yüzünden asla görmezden gelemeyeceğim bir parça iyilik vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerimi kısıtım ve öne doğru ilerleyerek kolunu omuzlarıma attı ve beni merdivenlerden aşağı indirdi.

Omuz silkmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu ve kasları beni olduğum yere kilitleyince çenemi sıktım. Ondan kurtulmak uğruna bir kavga başlatmanın anlamını göremiyordum. Ve belki de söyleyecekleri birazcık ilgimi çekmişti.

"Biraz sohbet edebiliriz diye düşünmüştüm." Elini salladı, böylece etrafımızda bir sessizlik balonu genişledi ve ben de ona ters ters baktım.

"Ne istiyorsun?" Ses tonum keskinleşerek bastırdım. Ona minnettar olabilirdim ama yine de saçının tek bir teline bile güvenmiyordum.

"Çok şüphecisin," diye alay etti. "Belki de sadece hava durumu hakkında konuşmak istiyordumdur. Ya da saç köklerinin nasıl olması gerektiğinden." Saçlarıma baktı ve ben kaşlarımı çatarak onu tekrar omuz silkmeye çalıştım. Karanlık bir şekilde güldü. "Ya da belki ben Yılbaşı gecesi erkek arkadaşınla o mağarada ne yaptığınız hakkında konuşmak istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim, kalbim göğsümde daha sert çarpıyordu.

"Evet, görüyorsun... bu bok benimle uçmayacak bebeğim. Bir borcum var açıklama." Bana keskin bir bakış attı ve her zamanki gibi bir hıyar olduğunu kanıtladı. "Kara büyü yaptığını biliyorum. Ama bilmediğim şey Orion'un nasıl şişlendiği. Çünkü bıçaklamayı biri yapmış gibi görünüyordu."

Ruhlar Sarayı'nda bulduğum annemin yüzüğünü endişeyle parmağıma taktım. "Neden Darius'a sormuyorsun? O senin kankan, değil mi? O mu?" diye sordum ve sözlerim üzerine kaşları daha da çatıldı. Eğer Darius

Bu konuda açık olmak, o zaman bu ona bağılıydı. Ama bunun benden gelmeyeceğı kesindi.

"*Sana* bunu soruyorum," diye hırladı.

"Islak bir kayanın üzerinde kaydı ve akan hançerinin üzerine düştü," dedim kesin bir ifadeyle. Seth beni etrafında döndürdü ve hırlayarak duvara doğru fırlattı.

Öğrenciler korku içinde ciyaklayarak etrafımıza dağıldılar. Çenemi sıktım ve büyü kanıma karışırken Seth'e ters ters baktım. Korkmamıştım, kızmıştım. Damarlarımı kavuran türden bir kızgınlık. Bir parçam onu yakıp kül etmek ve bir daha asla onun saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalmamak istiyordu. Ama bir Varis'i öldürmenin sorunlarımı çözeceğini sanmıyordum. Harika hissettirecek olsa bile.

Ellerini iki yanımdan duvara bastırdı, üst dudağı kurt gibi hırlarken beni içine hapsetti. "Bana yalan söyleme Vega. Bana gerçeğı *borçlusun*."

Duvara tekme attım, içimdeki öfke daha da alevlenirken yüzüne doğru yaklaştım ama bu öfke başka bir şeyle karışmaya başlamıştı. Görmezden gelmek istediğim daha yumuşak bir şey. "Senin sorunun bu, değil mi Seth? Karşılığında bir şey almadıkça iyilik yapamazsın. Onu kurtarmış olman, ikimizin de sana bu konuda bir şey söyleyeceğı anlamına gelmiyor. Gece."

Hayal kırıklığı içinde avucunu duvara vurdu. "Seni nankör küçük-"

Öfkem yerini kalbimin o hain parçasına bıraktı ve bir anlık çılgınlıkla öne atılarak kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Onun toprak kokusu burnumun dibine kadar geliyordu ve sert vücudunun sıcaklığı bana onun sadece soğukkanlı bir varlık olmadığını hatırlatıyordu.

"Minnettarım. *Çok* minnettarım." Gözlerim yaşardı ve bu kadar duygusal olmamın suçlusu ay mı yoksa

Sadece Seth'le olan ilişkim o kadar karmaşık bir hal almıştı ki artık ona karşı hissettiklerimi ifade edecek kelimeler bulamıyordum. İçimde yaşayan, gittikçe daha derine inen acı bir nefret vardı. Ama şimdi ona karşı da aynı derecede dirençli bir sıcaklık vardı. Çünkü Orion'a hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu sihri verdiği için ona olan borcumu *asla* ödeyemezdim.

Geri adım attım ve Seth bana kocaman gözlerle baktı, yüz hatları sert ve mesafeli olmak yerine aniden çocuksu bir hal almıştı.

"Ama bir iyiliğin, yapabileceğin en iyi iyilik bile olsa, sana bir kez bile güvenmemi sağlayacağını düşünemezsin.

İkincisi," dedim nefes nefese, ciğerlerim çok zor çalışıyordu.

Seth'ten hoşlanmadığım o kadar açıldı ki, şimdi bulanık olmasından nefret ediyordum. Ona sarıldığım için nefret ediyordum. Ona karşı öfkeden başka bir şey hissetmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. O benim saçımı kesen, beni ve Orion'u talepleri için rehin tutan, benimle alay eden ve beni aşağılayan adamdı. Bunu asla unutmayacaktım.

Kaşları çatıldı ve yavaşça başını salladı. Susturucu baloncuğu dağıttı, geçmeme izin vermek için geri adım attı ve ben daha alçak bir basamağa inerken gözlerimi onunkilere kilitledim.

"Bana bunu bir daha sorma," dedim kararlı bir şekilde ve dudakları, herhangi bir şeyden mahrum bırakılmaktan nefret ettiğini gösteren o kendini beğenmiş zengin çocuk tavrıyla büzüldü.

Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim, merdivenlerden inerken sakinleştirici bir nefes aldım.

"Hala sana sahibim!" Seth arkamdan seslendi, sesi merdiven boşluğunda cınlıyordu. Göğsüm sıkışmasına ve çenem gerilmesine rağmen cevap vermedim.

Bunu Darius Acrux seninle konuştuğunda göreceğiz, pislik.

Kahvaltıdan sonra dönemin ilk Kardinal Büyü dersine gittim. Tory yemeğe gelmemişi ve içimi bir endişe kapladı.

Jüpter Salonu'na vardığımda, büyük beyaz avludan geçip üst kattaki sınıfa doğru ilerliyordum.

Öğrenciler içeri doluşuyordu ve ben de Diego ve Sofia ile birlikte içeri girip her zamanki yerlerimize oturdum.

"Umarım Tory iyidir," dedi Sofia üzgün bir ifadeyle, bana bakarak. "Bu sabah kapısını çaldım ama cevap vermedi."

"O iyi olacak," dedim otomatik olarak.

Tory tanıdığım en güçlü insandı. Ama içten içe kırıldığını biliyordum. Bu, savaşamayacağı, yumruklayamayacağı ya da aşağılayamayacağı bir düşmandı. Sonsuza kadar onunla yaşayacak sessiz bir şeydi, aşkı asla bulamayacağı bilgisi onu her zaman parçalayacaktı. Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemezdim ama ne olursa olsun onun yanında olacaktım.

Dokuzu on geçte, Tory umursamaz bir ifadeyle geldi, saçları mükemmel dalgalar halinde etrafına dökülüyordu ve gözleri, irislerini çevreleyen koyu halkalara gerçekten dikkat çekmek istermiş gibi kalın göz kalemi ile kaplıydı.

Odaya sessiz bir sessizlik çöktü ve dilimi çiğnedim, ona etrafta dolaşan bir hayaletmiş gibi davrandıkları için herkesi tokatlamak istedim yer.

Koltuğuna çöktü, Atlas'ını çıkardı ve bir şangırtıyla masanın üzerine fırlattı.

"Hey," dedim hafifçe.

Tory'nin dünyada en son isteyeceği şey, insanların ona camdan yapılmış gibi davranmasıydı. Bu yüzden platinden yapılmış gibi davranıyordu. Bunu, inşa edebileceği en güçlü duvarla karşılayacaktı. Ama içten içe acı çektiğini biliyordum.

Kahvaltıda onun için ayırdığım poğaçayı çıkarıp masasının üzerine koydum. Sırıtarak bana baktı. "Sen bir hayat kurtarıcısın, Darcy." Poğaçayı kaptı, bir ısırık aldı ve keyifle inleyerek koltuğunda arkasına yaslandı, odanın dört bir yanından gelen bakışları görmezden geldi.

Kapıya baktım, Orion'un gelmesini beklerken kalbim daha hızlı atıyordu. her an gelebilir. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Belki de yılbaşı gecesinden beri onu her gördüğümde hâlâ nefes aldığını hatırladığım içindi. Ve onu göremediğim süre boyunca kalbim yine korkunç bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ya da onun kurtarıldığını hayal ettiğimi ve sahte, güzel bir yanılsama içinde yaşadığımı.

Tyler Corbin büyük bir paket Order Snaps çıkardı ve Atlas'ına heyecanla vururken çiğnenebilir şekerleri (farklı Order'ların çok renkli versiyonları vardı) incelemeye başladı.

Kapı hızla açıldı ve Orion sanki zamanında gelmiş ve dünyanın geri kalanı erkenciymiş gibi odaya girdi. Sınıfın önüne geldiğinde ağzım kurudu, masasına bir kahve fincanı koydu ve bir yığın kâğıdı rahatça karıştırdı. Sonra başını kaldırdı ve bakışları benimkilere çarptı. Ciğerlerime hapsolmuş bir nefesi serbest bıraktım ve ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşti. Gözleri bir an için ışıkla dans etti ve yemin ederim o ışığın içinde sonsuza kadar yüzebilirdim.

Canlı. Güvende. Aynı eski Orion.

Vampir hızıyla bir anda döndü, elindeki kalemle tahtaya bir şeyler yazdı.

HEPINİZİN KÜÇÜK KIRLI SIRLARI VAR.

Sınıfa döndüğünde birkaç kişi gergin bir şekilde kıkırdadı, Atlas'ına bakmaya ve Order'ı fırlatmaya devam ederken gözleri Tyler'a sabitlendi. Aralıklı olarak ağzına atıyor. Orion bir bulanıklık içinde ona doğru fırladı, şekerleri kaptı ve duvara fırlattı, böylece her yerde patladılar. Bir sonraki nefeste Tyler'ın Atlas'ını kaptı ve kollarını kavuşturup ona ters ters bakmadan önce kendi masasının üzerine fırlattı.

"Sınıfımda yemek yeme!" Orion havladı, sert ses tonu damarlarıma adrenalin enjeksiyonu gönderdi.

Tyler ona bön bön baktı ve koltuğunda dönerek hâlâ böreğini yemekte olan Tory'yi işaret etti. "Ama Tory Vega yiyor!" diye yakındı.

"Tory Vega'nın orada kendi fırını açması ve Polaris'i oklava olarak kullanması umurumda değil, *seninle* konuşuyorum Corbin," diye tersledi Orion ve bir kahkahayı bastırdım, sırtırken Tory ile bir bakış paylaştım.

"Bu hiç adil değil," diye yakındı Tyler.

Orion omuz silkerek, "Adil olmak bir kavramdır," dedi.

"Ama sen bir Terazî'sin!" Tyler öfkeyle söyledi. "Senin her şeyin adaletle ilgili."

"Yanlış. Terra'dan 10 puan. Teraziler adaletle ilgilidir. Ve bunun benim için ne anlama geldiğine ben karar veririm. Ve eğer Tory Vega'nın bir kek satışı yapabileceğini ve kız kardeşini kek standı olarak çalıştırabileceğini söylersem, o zaman büyük açılış için ilk sırada ben olacağım. Ama *sen*, Corbin. Bu hakka sahip değilsin. O yüzden kendine çeki düzen ver. Perşembe günü gözaltında görüşürüz."

Tyler dudaklarını büzdü, oturduğu yerden kalktı ve Yerlere saçılmış şekerleri toplamaya başladı ve kayırmacılık hakkında mırıldandı.

"En sevdiğim öğrenciler beni kızdırmayanlardır," diye tersledi Orion.

"Ve onun sikini en iyi yalayanlar," diye fısıldadı Kylie kıkırdayarak arkamdan ve Orion masasına doğru fırlarken üzerime bir hava hücumu geldi.

Orion'un Kylie'nin sandalyesini masasının üzerine kaldırdığını ve geriye doğru yatırırken ön iki ayağını tuttuğunu gördüğümde dudaklarımı ayırarak döndüm. Kylie çılgınca çığlık attı, hava büyüsü yapmak için ellerini havaya kaldırdı ve güçlerini kontrol edemediği için insanların defterleri etrafa saçıldı.

"Sınıfımda bir daha böyle bir şeyi ima edersen, ayın geri kalanında sadece cezalı olmayacaksın - ki bu arada cezalıydın - lanet olası çantanı toplayacaksın." Sandalyenin ayaklarını bıraktı ve her şey sıranın üzerinden geriye doğru devrilirken kız feryat etti. Kafası yere çarpmadan bir saniye önce hava büyüsüyle kendini yakalayarak yere çakılırken nefesim kesildi.

Orion hızla sınıfın önüne döndü, kravatını rahatça düzeltti ve az önce bir öğrenciyi neredeyse ölümcül bir şekilde yaralamamış gibi kahvesinden bir yudum aldı.

"Tamam," dedi sanki hiç kesinti olmamış gibi. "Bugün bir gizleme büyüsü öğreneceksiniz. Bir nesneyi gizlemede etkili olabilecek üç büyü türünü bana söyleyebilecek olan var mı?"

Sofia diğer birkaç öğrenciyle birlikte elini kaldırdı ve Orion onu işaret etti. "Bayan Cygnus?"

Sofia boğazını temizledi. "İllüzyon, kafa karıştırma ve etki." "Güzel, Ignis'e on puan," dedi Orion, tahtaya dokunarak bir örneklerin listesi.

Gizleme Büyüleri

İllüzyon - büyüü saklanma yerleri

Şaşırtma - gizlenmiş nesneye yaklaşan herhangi bir Fae'nin kafasının karışmasına ve neden orada olduklarını veya ne aradıklarını unutmalarına neden olur

için

Etkileme - gizlenen nesneye yaklaşıldığında fiziksel veya psikolojik bir tepkiye neden olma

"Şaşırtma ve etkileme daha ileri düzey sihirlerdir, bu nedenle bugün basit bir illüzyon öğreneceksiniz. İllüzyona örnek verebilecek biri var mı? gizleme?" Orion sordu.

Diego'nun eli kalktı ve onu işaret etti. "Gizli bir cep mi?" diye tahmin etti.

"Doğru," diye onayladı Orion. "Diğer örnekler gizli bir kapı ya da zemin boşluğu olabilir, hatta bir nesne göz önünde gizlenebilir ve çevresiyle karışması sağlanabilir. İllüzyon büyüü maske gibi çalışır. Eğer son sınıfa kadar gelebilerseniz, bu maskeler daha gelişmiş sihirler için de kullanılabilir. Yüzünüzü gizleyerek başka bir Fae gibi görünmek gibi." Bir elini yüzüne doğru kaldırdı ve avucunu yüzünde gezdirerek soluk mavi bir ışığın derisinin üzerinden süzülmesini sağladı. Bir an sonra yüzü Tyler Corbin'in yüzü olarak belirdi. Herkes gülmeye başladı, ama Tyler yerde diz çöktüğü yerden etrafına baktığında, Orion illüzyonu dağıttı ve bunun yerine ona sert bir ifade verdi. "Ayrıca size kimliklerinizi korumanız da öğretilecek. Çoğu Fae görünüşlerine etkili bir anti-taklit büyüü koyabilir. Ancak, güçlü Fae'ler bu bariyerleri aşabilir, bu yüzden tamamen etkili değildir. Bu da zaman içinde size öğretilecek bir şey."

Tory'ye kaşlarını çatarak baktım, birinin şu anda istediği zaman kimliğimizi alabileceği fikrinden hoşlanmamıştım. Büyü yapabildikleri sürece. Ve güçlü düşmanlar listemiz her geçen gün büyüyordu. Ben yakında bir excel tablosuna başlamak gerekecek.

Orion endişeli konuşmalar başladığında sırttı. "Barlar, kulüpler, bankalar ve diğer tüm özel kurumların kapılarında anti-taklit teknolojisi var, bu yüzden değerli kimlikleriniz için endişelenmeyin," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Kimse çoğunuzun kimliğine bürünme zahmetine girmez," diye mırıldandı nefesinin altından. "Kafa karıştırıcı bir gizleme büyü örneği verebilecek olan var mı?"

Ön sıralardan bir kız "Tuvalet ihtiyacı olan var mı efendim?" diye sordu.

Orion sırtarak, "Evet, olağanüstü bir sıçma vakası bir Fae'yi gizlediğiniz nesneden güzelce uzaklaştırabilir," dedi ve herkes kıkırdadı. "Ama bir Fae'nin bedenini bu şekilde etkilemek için güçlü bir büyü gerekir. Özellikle de onu atmak için orada olmadığınızda."

Orion masasına doğru ilerledi ve altın paralarla dolu bir kavanoz aldı. Sınıfta dolaşmaya başladı ve onları herkese fırlattı, yakalamaya çalışmalarını sağladı, böylece paralar her yere uçtu.

"Pitball Kalecisi!" diye havladı ve bir tanesini bana doğru fırlattı; yerimden sıçrayıp son anda yakaladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözleri memnuniyetle parlayarak sırttı. "Her şeye rağmen bir sonraki maçta Aurora Akademi'yi yenme şansımız olabilir."

Sırttım ve Tory'ye bir tane atarken yerime çöktüm. Dikkatini bile vermemişti ve masasından öyle sert sekti ki, Diego'ya çarptı ve gözüne isabet etti. Diego'nun Tory'nin yanında olduğu düşünülürse bu oldukça garipti, bu yüzden Orion'un havasını kullandığına dair içimde sinsi bir his vardı.

ona doğru göndermek için sihir.

"Hijo de puta," diye tısladı Diego, gözünü avuçlayarak.

"Dil, Polaris. Aer'den beş puan," diye tersledi Orion onu ve ben dudaklarımı büzdüm. Bazen tam bir pislik olabiliyordu.

Herkesin bozuk parası olduğunda Orion sınıfın önüne giderek kendi bozuk parasını sıranın üzerine bıraktı.

"İllüzyon tamamen incelikle ilgilidir," diye açıkladı madeni paranın yanındaki tahtaya vurarak. "Kopyalayacağınız alanı incelemeniz ve nesnenin etrafında yarattığınız maskenin kusursuz olduğundan emin olmanız gerekir. Zayıf gizleme büyüler, sakladığınız şeyi arayan biri tarafından bir mil öteden fark edilebilir."

Hepimize şöyle bir göz gezdirdi. "Ve eminim en az birinizin gözlerden uzak tutmayı tercih ettiği eşyaları vardır. Ben kendi adıma, birinci sınıfların odalarını düzenlemekten hiç zevk almıyorum. Keşfetmekten hoşnut olmadığım ne kadar çok sipariş porno ve tuhaf ve harika seks oyuncağı olduğunu ancak hayal edebilirsiniz. Bu büyüyü doğru yaparsan, onları saklama şansın olur. Tabii ki, ne yazık ki gizleme büyülerini keşfetme konusunda çok yetenekliyim.

Sihirli imzanızı da gizleyemezseniz, büyük ihtimalle boku yediniz demektir."

"Caleb Altair'in odasının etrafında kaç tane ışıltılı Pegasus boynuzu vibratörü sakladığını merak ediyorum," diye düşündü Tyler, elinde dolu bir şekerleme torbasıyla yerine otururken ve sınıfta kahkahalar patlarken.

Tory'ye sırtarak baktım ama gülümseyecek hali bile yoktu. Bu da kalbimi paramparça etti.

Orion dilini yanağına bastırdı, masasına yaslandı ve kenarından tuttu. "Ben sadece bir tane buldum ama Bay Altair'in becerisi sayesinde odasındaki her lamba, mum ve saksı bitkisi ışıltılı penisler saklıyor olabilir. Yargıladığımdan değil."

Odada daha fazla kahkaha yükseldi ve Tyler heyecanla koltuğunda sallandı. "Muhtemelen kışında her zaman bir tane saklıyordur!"

"Terra'dan bir on puan daha," diye bağırdı Orion ve sınıf tamamen sessizliğe gömüldü.

Orion bugün ciddi ciddi Jekyll ve Hide'ı oynuyordu ve dudaklarında dans eden gülümseme bundan büyük keyif aldığını gösteriyordu. Pislik herifin tekiydi ama yine de birazcık psikopat olduğu için onu sevmekten kendimi alamıyordum. Onun eğlence anlayışı sadistçe küçük bir bükülme ile geldi. Ve bunun için ateşliydim.

Tyler oflayarak koltuğuna çöktü ama başka bir şey söylemedi.

Orion parmaklarını masasının üzerindeki madeni paraya bastırdı. "Saf enerjiyi parmak uçlarına getir ve onu içine gizlemeye çalıştığın yüzeyi hayal et. Hayal ettiğiniz görüntü ne kadar net olursa, büyüyü şekillendirmek de o kadar kolay olacaktır. Onu kavradıktan sonra, bunun gibi basit bir el hareketiyle-" Parmaklarını madeni paranın üzerinde gezdirdi ve para anında yok oldu. "İşe yarayacaktır. Eğer yardımı olacaksa, bu hareket bir kitabın sayfasını çevirmeye benzer. Nazik, az çaba gerektiren bir hareket. Eğer hareketleriniz çok sert olursa..."

Sanki bir işaretmiş gibi, Diego büyüyü yapmaya çalışırken masa tam ortadan çatladı ve Orion bunu işaret etti. "*Bu* olabilir. Ve eğer Polaris'ten daha güçlüsünüz - ve kabul edelim ki dünyanın çoğu öyle - o zaman ondan çok daha fazla zarar verebilirsiniz. Başlayın."

Odanın içinde konuşmalar başlarken ve herkes büyüyü denerken Diego nefesinin altından homurdandı.

Orion ellerini arkasında kavuşturarak Diego'nun önünde durdu. "Tekrar," dedi ve Diego nefes aldı, Orion'un bakışlarının yoğunluğu altında biraz terlemiş görünüyordu, elini madeni paranın üzerine kaldırdı. Paranın üzerinde ince bir gezinti yaptı ve para zift gibi karardı.

Orion'un ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Yüzeye odaklan." Masaya vurdu.

"Deniyorum," dedi Diego kararlı bir şekilde. "Ama tek gördüğüm, bana bakan o kara gözleriniz efendim."

Orion gözlerini devirdi ve onun yerine önümde durmak için yanımdan geçti. "Polaris'i utandır, Mavi," diye teşvik etti ve parmaklarımı madeni paramın üzerinde tuttum.

"Haklı efendim, orada Azrail gibi dikilerek dikkat dağıtıyorsunuz," dedim hafifçe.

Ellerini masamın üzerine koydu ve dişlerini göstererek bana doğru eğildi. "Ya iki saniye ötede polisler varken bir cinayet silahını gizlemen gerekirse, hm? Ya stres yüzünden bunu doğru yapamazsan?"

"Bana cinayetten paçayı sıyırmayı mı öğretiyorsunuz efendim?" Alay ettim ve o da alçak sesle kıkırdadı.

"Sana baskı altında büyü yapmayı öğretiyorum," dedi beni sıkıştırarak. O sonsuz karanlık gözleri. Midem bulandı ve omurgamdan aşağı bir sıcaklık süzüldü. *Evet. Resmen dikkatim dağıldı.*

Bakışlarımı madeni paradan ayırdım ve etrafındaki masa yüzeyine odaklandım.

Orion'u engellemek kolay değildi ama elimi kaldırıp bize öğrettiği şekilde parmaklarımı madeni paranın üzerinde hafifçe gezdirmeden önce bunu neredeyse başarmıştım. Madeni para masayla uyum sağlamak için renk değiştirdi ama yine de görülebiliyordu. Dudaklarımı büzerek Orion'a işaret etmesi için baktım ve o da elimi tutmak için uzandı. Parmaklarımı madeni paranın üzerinde gezdirirken aramızdan geçen çılgın enerji nabzımı hızlandırdı.

"Orada olmadığına tüm kalbinle inanmalısın," diye fısıldadı, sesi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Kalın bir şekilde yutkundum ve parayı bırakırken bakışlarımı madeni paraya çevirdim.

Parmak uçlarımdaki sihir yine onun elime rehberlik etmesiyle ortaya çıktı. Masayı üzerinde bozuk para olmadan hayal ettiğim ve bu resmi zihnimde canlı bir şekilde tuttuğum an, yok oldu, bu kadar basit.

Tory'nin gergin bir ifadeyle bizi taklit ettiğini görmek için ona baktım ve o da bunu başardı.

Orion sırtarak aramıza baktı, sonra sesini alçalttı. "Bu Varislere derslerimde daha ileri düzey görevler verilir. Eğer siz ikiniz kendinize meydan okumak isterseniz, sadece sormanız yeterli." Jillian'ın masası tavana fırlayıp parçalara ayrılırken ona yardım etmek için hızla uzaklaştı.

Tory'nin gözleri bana bakarken bir an için parladı ve bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bunu yapmalıyız," dedi. "Arayı kapatmak için oynamalıyız. Hem de çok."

Başımı sallayarak onayladım. "Kesinlikle. Ve bir gün yanlarından geçip gideceğiz ve onları toz izlerimizde bırakacağız."

Ağzının köşesi biraz yukarı kalktı ama gerçekten gülümsemedi. Ve buna dayanamadım. Onunla Darius arasında olanları düzeltmek için yapabileceğim bir şey olsaydı, hiç şüphesiz yapardım. En kötüsü de bunu seçmiş olmasıydı. Alternatifine tercih etmişti. Fakat Yıldızlar gerçekten o kadar acımasız mıydı ki, onu inciten bir adamla çiftleşmeyi seçmediği için hayatının geri kalanında cezalandırılmalıydı. anlatılamaz yollarla mı?

Ellerimi masanın üzerinde yumruk yaptım, onun adına içimde yaşayan tüm öfke ve acıyla ne yapacağımı bilemiyordum. Gölgele derimin altında pençeleriyle ilerliyor, bu acıdan beslenmeye, onu almaya çalışıyorlardı. Ama bunu yapamazlardı. O benim acımdı ve beni pasifize etmelerine izin vermeyecektim.

Ders sona erdiğinde Diego büyüüyü doğru yapmıştı ve Orion bana ve Tory'ye büyülü imzalarımızı nasıl gizleyeceğimizi öğretmişti. Gizlemeler de. Bu, az önce yaptığımız büyüün etrafındaki enerjiyi geri çekmek, gizleme için mümkün olduğunca az kullanılana kadar sifonlamak ve bir nesnenin orada olduğuna dair hiçbir ipucu bırakmamak gibiydi. Bunu gerçekten kullanacağım için heyecanlıyım ve bunu daha önce nasıl yapacağımı bilmediğim için biraz sinirliydim Kova Ay Taşı'nı Seth'ten saklamak için. O asla

ona pire verdiğimi anladı. Ama dürüst olmak gerekirse, ona karşı bu darbeyi vurduğumu bilmesi oldukça iyi hissettirdi. Bana yaşattığı onca boktan şeyden sonra, sürüsünden biraz izolasyon ve sürekli kaşınan toplar kesinlikle hak edilmişti.

Zil çaldı ve hepimiz kapıya doğru yönelmeye başladık.

"Seninle Sipariş hediyeleri kâğıdın hakkında konuşmam gerekiyor, Mavi," Orion'un sesi havayı yarararak geldi ve kendimi tutarak sııttım.

Tory bilmiş bir bakışla, "Sana Tarot'ta bir yer ayıracağım," dedi ve Orion'un masasına doğru kaymadan önce teşekkür etmek için kolunu sıktım.

Biri kolumu çekti ve Diego'nun solgun bir ifadeyle orada olduğunu görmek için arkama baktım.

"Darcy, seninle konuşabilir miyim?"

"Şimdi olmaz Polaris," diye tersledi Orion ve elini sallayarak Diego'ya çarpan bir hava akımının onu son öğrencilerle birlikte kapıdan dışarı uçurmasını sağladı. Kapı çarparak kapandı ve bir elimi kalçama koyarak Orion'a ters ters baktım.

"Bu çok kabaydı," dedim sertçe. Bir eliyle susturucu bir işaret yaptı. Sonra kabarcık bana doğru fırladı, beni Tyler'ın masasına geri fırlatıp dilini dudaklarımın arasına bastırırken nefesimi ciğerlerimden aldı.

"Ben kabayım," diye hırladı ağzımın içine.

İnledim, etinin sıcaklığı bedenimi canlandırırken ellerimi saçlarına doladım. Her parçama şarkı söyleten bu adama sarıldığımda her şeyi unuttum, dünya etrafımızda puslu gri bir bulanıklıktan ibaretti. Kalbim ona yaklaşmak için göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum ama bunun durması gerektiğini biliyordum. Bir okul gününün ortasındaydık ve yaklaşan herkesi duyabileceğini bilsem de, nabzım hala adrenalinle çarpıyordu.

"Lance, eğer yakalanırsak..." Kalçalarımı kalçalarının etrafında daha da genişletmeye zorlarken nefes nefese söyledim.

Parmaklarını gömleğimde düğümleyerek, "Yapmayacağız," diye homurdandı.

Beni tekrar öptü, düğmelerimi çözdü ve elini sütyenimin içine soktu, çakıllı ve onun için ağrıyan meme ucumu bulduğunda bir arzu hırıltısı onu terk etti. Hassas bedenimi çimdiklerken nefesim kesildi, diğer eli eteğimin altından geçip külotumun ortasını okşadı.

"Ah," diye nefes aldım, başparmağı kalçalarımın arasındaki o mükemmel noktanın üzerinde geziniyordu.

Birbirimize o kadar açtık ki, hareketlerimizdeki her şey çılgınca ve mincıklayıcıydı. Başımı yana yatırdı, bir damarı ararken ağzı boynumda geziniyordu, kanıma duyduğu arzu onunki kadar keskindi benim için arzu.

Kapı çalındı ve inleyerek alnını hayal kırıklığıyla omzuma bastırdı.

Susturucu balonu dağıtmak için parmaklarını şıklattı ve bağırdı, "Meşgulüm! Daha sonra gelin."

"Sadece... bu oldukça önemli," diye seslendi Diego'nun sesi kapının arkasından. "Şimdi olmaz dedim!" Orion havladı, ama ben elimi göğsüne bastırdım, titreyerek Kafam.

"Önemli olduğunu söyledi," diye fısıldadım ve Orion elini gömleğimden çekti, parmak eklemlerini yanağımda gezdirirken kaşları birbirine dikildi.

"*Sen* önemlisin," diye homurdandı, başparmağı kalçalarımın arasına bastırırken aynı anda bir eliyle ağzımı kapattı.

"*Lance*," diye yalvardım avucuna karşı, ama kalçalarım genişleyerek durması için yalvardığımı ele veriyordu.

Kapı tekrar çalındı ve Orion'un kafası gözlerinde cinayetle kapıya doğru döndü.

"Konu... konu kız kardeşiniz efendim," diye tısladı Diego ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Orion'un bileğini yakaladım, elini eteğimden çekip kurtardım ve onu geri ittim. Telaşlanmışım ve her tarafım ateş içindeydi ama bu bekleyebilecek bir şey değildi.

Gömleğimin düğmelerini hızla ilikledim ve Orion masasına gidip arkasındaki koltuğa oturmadan önce beni kontrol etti. O Pantolonunu yeniden düzenledi ve masanın önünde durmak için hareket etmeden önce bir sırtışıla savaştım, sonra kapıyı açmak için rahatça bir el attı.

"İçeri," diye seslendi Diego'ya, kapıyı arkasından çarpmak için parmaklarını çevirdi.

Diego bize doğru ilerlerken siyah beresinin bir kenarını çekiştiriyor, gözlerinde endişe titreşiyordu.

Orion bir susturma balonu daha fırlattı ve Diego'ya kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

Diego parmaklarını birbirine düğümleyerek aramıza baktı. "Şey... sen Sana büyükannemin bu şapkayı nasıl yaptığını anlatmıştım ya?" Onu işaret etti. "Nasıl unutabilirim ki?" Orion kuru bir sesle sordu, koltuğunda arkasına yaslanarak

Şüpheli bir ifade.

Diego boğazını temizledi ve ben de ona cesaretlendirici bir bakış attım. "Ailemin ruhlarıyla bağlantılı. Bunu birbirimize bir şeyler göstermek için kullanabiliriz... anılarımız gibi."

"Bu çılgınlık," diye nefes aldım. "Yani anne babanın düşüncelerini görebiliyor musun?" "Evet." Başını salladı. "Ama sadece birbirimizle paylaşmayı seçtiklerimizi Yine de. Bir kez paylaşıldığında, büyükannemin red de alamas'ı aracılığıyla bağlanan herkes tarafından erişilebilir. Onun ruhlar ağı."

"Beyni sulanmış bir akbaba gibi konunun etrafında dönüp duruyorsun Polaris. İşe koyul," diye tersledi Orion.

Diego'nun boğazı düğümlendi ve ben de ona yaklaşarak elimi koluna koydum. "Sorun yok," dedim. "Ne oldu?"

"Ailem Acrux'lara yardım ediyor." Orion'a endişeyle baktı. Orion dudaklarını ıslatarak sandalyesinde öne doğru oturdu. "Dinliyorum."

"Dün gece onları ziyarete gittiler ve ağa bir anı eklediklerini hissettim. Baktığımda gördüm... Gördüm..." Terlemeye başladı, şapkasını çıkardı ve onunla alnını sildi.

Orion elini sabırsızca masaya vurdu ve Diego irkildi.

"La Princesa de las Sombras'yı gördüm," diye nefes aldı Orion'a bakarak. "Gölge Prenses. Senin kız kardeşin."

Midem düğümlendi ve Diego'nun kolunu daha sıkı kavradım. "O ne yapıyordu?"

"Size gösterebilirim," dedi. "Yardım etmek istiyorum."

"Kendi ailene karşı mı geliyorsun?" Orion ölümcül bir ses tonuyla sordu. "Neden?"

Diego şapkasını parmaklarının arasında sıktı. "Açıklaması çok zor." "O zaman dene," diye homurdandı Orion.

Dudağımı çiğneyerek Diego'nun konuşmasını bekledim, ona güvenip güvenmediğimden emin değildim. Kalbim bana onun gerçekten yardım etmek istediğini söylüyordu. Ama bundan nasıl emin olabilirdim?

Diego boğazını temizledi, bakışlarını yere çevirirken yanakları kızardı. "Gerçek şu ki, buraya gelmeden önce hiç evim olmadı.

Zodiac Akademi'ye. Hayatımdaki herkes için bir hayal kırıklığı oldum. Ailem işe yaramaz olduğumu düşünüyor. Bir süre ben de öyle düşündüm... ama bu konuda yardımcı olabilirim. Faydalı olabilirim. Ama onlara değil, arkadaşlarıma." Dudaklarında kalbimi sızlatan belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Beni olduğum gibi kabul eden, benden asla benden başka bir şey olmamı istemeyen insanlara."

Ona güven verici bir gülümseme verdim, ailesi hakkında böyle düşünmesine üzüldüm. Ama doğruyu söylediğinden emindim. İçinden bir ses

Bana bunu.

"Peçete kutusunu çıkarıp dünyanın en küçük kemanını çalmaya başlamazsam kusura bakma Polaris, ama ikna olmak için acıklı bir hikâyeden daha fazlasına ihtiyacım olacak." Orion oturduğu yerden kalktı, masanın etrafında dolanırken aleti kalkmış görünüyordu ve gözlerini kısarak Diego'ya baktı.

"Ona bunu kanıtlaması için bir şans verin," dedim çenemi kaldırarak. "Ben ona inanıyorum." Orion'un bakışları bana kaydı ve sözlerimi düşünürken çenesi titredi.

"Aptalca riskler almayacağım."

"Risk yok," diye söz verdi Diego. "Sana gölgeler aracılığıyla anıları gösterebilirim. Hepsi bu kadar. Senin onları gördüğünü asla söyleyemezler."

Orion dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek korkutucu bir duruşla Diego'ya yaklaştı. "Eğer bana kazık atmaya kalkarsan evlat, vücudundaki her kemiği kırarım. Ve eğer Vegas'ı sikmeye kalkarsan, söz konusu kırık kemikleri teker teker blendırdan geçirir ve size Saman. Her şey boyunca hayatta kalmanı sağlayacak bazı kötü büyüler biliyorum. Mark. Benim. Sözlerimi."

Dudaklarım aralandı ve o anda ondan utanç verici bir şekilde tahrik olmuşum.

Diego omurgasını dikleştirdi ve yumruklarını sıktı. "Yemin ederim yapmayacağım." Elini uzattı. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa yıldızların üzerine yemin ederim."

Orion'un gözleri Diego'nun aralarında uzanan eline kaydı, sonra dilini şaklattı ve dönüp masasına doğru yürümeye başladı. Masasını açtı. Çekmeceleri teker teker karıştırarak bir şeyler aradı ve sonunda güzel bir mavi Lapis Lazuli kristali çıkardı.

"Daha iyisini yapacağım," dedi, ölümcül bir sakinlikle. "Benimle ve Mavi'yle bir yıldız sözü vereceksin. Sonra Darius ve Tory'yi gördüğünde onlarla da yapacaksın. Eğer sözünü tutmazsan, bunu hissederiz. Ve yıldızlar

lanetleyecek

geri kalan sefil günleriniz için. Bu da toplamda bir gün olacak ve bu süre zarfında kemik kıran smoothie festivali başlayacak."

O kadar ciddi görünmeseydi gülerdim. Gerçekten de çılgın Profesör sevgilimin Diego'ya dünyanın en berbat milkshake'inde kendi kemiklerini içireceğini düşünmüştüm.

"Güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Diego elini uzatmaya devam etti ama Orion elini tutup kristali avucunun içine bastırduğunda elinin biraz titrediği kesindi ve kristal parlamaya başladı. Üzerine çizgiler çizdi ve ben de Diego'nun Kova takımyıldızını kristal gibi parlayan bir işaretle derisine çizmesini izlemek için yaklaştım. Sonra kendi avucuna Terazî takımyıldızını işaretledi ve Diego'nun elini morartıcı bir kavrama gibi görünen bir şekilde tuttu. "Birlikte konuştuklarımız hakkında tek bir kelime bile etmeyeceğine, benimle, Vegas'la ya da Darius Acrux'la geçirdiğin zamana dair tek bir anını ya da düşünceni bile paylaşmayacağına yemin edeceksin. kabul ediyorum."

"Yemin ederim." Avuçlarının arasında büyü parladı ve Orion elini bıraktı, benimkini almak için ilerlerken memnun görünüyordu. Elimî kaldırdı, kristali avucuma bastırdı ve İkizler takımyıldızını çizdi nazikçe vuruyordu. Kirpiklerimin altından ona baktım ve gördüm ki Yüz ifadesindeki endişeyi ve onu yatıştırabilmeyi diledim. Nasıl hissettiğini biliyordum. Korkuyordu. Dünyanın her an ayaklarımızın altından kayıp gitmesinden korkuyordu. Ben de aynı şeyden korkuyordum.

Üzerimizde dolaşan onca karanlığın arasında o, odaklanabileceğim sağlam bir ışık kaynağıydı. Önemli olan tek şey o ve Tory'ydi. Onları korumalı, yakınımda tutmalıydım. Ama öylece saklanamaz ya da kaçamazdık. Ayakta durmalı ve savaşmalıydık. Ve eğer Diego bunu yapmamıza yardım edebilecekse, o zaman bu şansı değerlendirmeliydik.

Diego ilerleyerek elimi tuttu ve Orion bana daha önce söylediği sözleri tekrarlamamı işaret etti. Diego kabul ettiğinde, damarlarıma serin ve güçlü bir büyü doldu. Orion'la yaptığım diğer anlaşmayla birlikte kalbimin etrafında kayan anlaşmanın ağırlığını hissettim. Birlikte kalmak için ne gerekiyorsa yapacağımıza söz vermiştik.

"Göster o zaman," diye sordu Orion, çenesi gergin bir şekilde Diego'ya bakarak. "Şu anıyı görelim."

Diego'nun eli hâlâ benimkini tutuyordu ve Orion'unkini almak için uzandı.

Orion, Diego'yla el ele tutuşmayı ne kadar istiyorsa, kendini en yakın pencereden aşağı atıp kafasını aşağıdaki kaldırım taşlarına çarpmayı da o kadar istiyor gibi görünüyordu ama yine de uzanıp bunu yaptı.

Diego, "Gölgeler aracılığıyla bağlantı kurmalıyız," diye açıkladı. "Onlarla bana ulaşın."

Yavaş bir nefes aldım ve konsantre olurken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Gölgeler hazır bekliyordu, göğsümün içinde avını arayan bir yılan gibi kıvrılmışlardı. Fazla cesaretlendirmeden Diego'ya doğru kayıyorlardı ve ben

beni çevreleyen sükunet.

Nabzım kulaklarımda yavaş ve sabit bir şekilde atıyordu, uçuşuma doğru sürüklenmeye başladığımda duyabildiğim tek şey nabzımın güm güm güm sesi idi.

Diego ve Orion'un varlığı çevremde parıladı ve Diego'nun bizi karanlığa çektiğini, gölgelerin göbeğine, derinlere, derinlere götürdüğünü hissettim.

Fae dünyasına olan hakimiyetim, ağırlıksız hale gelip bir hiçlik denizinde yüzerken elimden kayıp gidiyordu. Bu korkutucu olmalıydı, ama

Gölgeler içimi sarıyor, zihnimi sakın tutuyor ve nabzım o her zamanki melodiyle atıyordu.

Güm, güm, güm.

Bir ışık önümüzde genişledi ve aniden görünen şeye bakıyordum. Karanlıkta önümüzde asılı duran bir bulut gibiydi. Beyazdı ama yine de normal bir buluttan daha yoğun görünüyordu, sanki parmaklarımı daldırdığımda beni bekleyen köpüklü bir doku bulabilirdim.

Işık titreşimleri dans ediyordu ve her parlayışta yüzler, manzaralar, anlar görüyordum. Diego'yu karanlıkta bir tepede duran genç bir çocuk olarak gördüm, gözleri geniş ve yanakları kırmızı boyayla beneklenmişti. Sonra flaş patladı ve onu Zodiac Akademisi'ne kabul mektubunu tutarken gördüm, yüzü coşkuyla parlıyordu. Atmosferin kıvrılıp büküldüğünü hissettim.

Birdenbire hepsinin arasından bir anı parladı, bulutun yüzeyine çekildi ve tamamını doldurdu, sonra zihnime kayana ve kendi gözlerimden görüyormuşum gibi oynayana kadar daha da arttı.

Lionel Acrux'un evindeydim ve Clara'nın yemek masasının üzerinde ayağa kalkışını izliyordum. Lionel en uçta otururken aşağılık yandaşları masanın etrafında toplanmış, gölgeleri uzuvlarının uzantısıymış gibi kullanan Clara'ya hayretle bakıyorlardı. Vücudu karanlığa bürünmüştü ve tonozlu tavanın tamamını gölgeyle doldurarak hepsini kasvetli tonlara büründürüyordu. Lionel gözlerinde uğursuz bir zafer duygusuyla ona baktı. Sanki bu savaşı çoktan kazanmıştı.

Orion'a zarar veren kıza bakarken içim bir öfke yumağına dönüştü. Onun kanından olduğunu biliyordum ama gözlerinin ardında gizlenen bir canavardan başka bir şey görmüyordum. Ve eğer bu bir anı olmasaydı, Anka ateşimle onu parçalamaya çalışır, kardeşine el sürdüğü için onu yok ederdim.

"Clara Orion bize gölgelerin yolunda rehberlik edecek," diye duyurdu Lionel. "Hepimiz için karanlıkta acı çekti ve şimdi ona minnettarlığımızı borçluyuz." Masadan kalktı ve bir bıçak kaldırarak kolunu geri çekip kolunu kesti.

Lionel kanını kristal bir bardağa akıtıp karanlık bir gülümsemeyle Clara'ya uzatırken, bu anıyı yaşadığım bedenle aynı anda soluk soluğa kaldım.

Clara bardağı almak için öne atıldı, masanın üzerinde onun önünde diz çöktü ve bardağın son damlasına kadar yuttu.

"Siz de benim gibi onu onurlandıracaksınız," dedi Lionel, ses tonunda bir keskinlik vardı ve masanın etrafındaki herkes ona kan sunmak için acele etti. "Gölge Prensesimiz!"

Daha fazla kan bardağına dalmadan önce hatıra kayboldu ve kendimi karanlıktan çekilmiş buldum, etrafımdaki odayı alırken keskin bir şekilde göz kırptım. Diego'yu serbest bıraktığımızda gözlerim Orion'unkilerle kilitlendi.

ellerim ve kalbim çılgınca ritm dışı çarpıyordu.

Orion'un alnı kırıışmıştı ve solgun görünüyordu, kırılmıştı, kalbi paramparça olmuştu. Hemen öne atılıp kollarımı ona dolamak ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz vermek istedim. Kız kardeşi konusunda ne yapacağımızı bulacağımıza dair. Ama Diego oradayken, ona bakmaktan ve ruhuma çarpan bir dalga gibi ondan yayılan tüm acıyı hissetmekten başka bir şey yapamazdım.

"Sana her şeyi gösterebilirim," diye nefes aldı Diego. "Gösterilecek her şeyi."

"Teşekkür ederim Diego," dedim içtenlikle ve ona sarılmak için ilerledim. Onunla birlikte Lionel'a giden bir hattımız vardı. O bizim kendi gölge casusumuzdu, düşmanlarımızın önüne geçmek için bir şanstı.

Darius

Draco Adası'nın denizdeki küçük kumsalında oturmuş, Air'i oluşturan kayalıkları seçebildiğim kıyıya doğru bakıyordum.

Zihnim aynı şeyleri tekrar tekrar gözden geçirirken koy.

Roxy. Lance kan içinde. Roxy. Clara babamın gölgeler üzerindeki hakimiyetini güçlendiriyor. Roxy. Babam Göksel Konsey'i yıkmak için planlar yapıyor ve beni kara büyüyle sessizce bağlıyor. Roxy. Annemin mükemmel yüzü sonsuza dek ilk kez paramparça olduğunda. Roxy. Xavier'in acısı o cehennemde kilitli kaldı. Roxy. Gölge beni yaklaşmaya çağırıyor. Ve Roxy.

Yükselen aya bakarken uzun bir nefes verdim. Yıllar geçtikçe güneşin ve ayın gökyüzündeki konumuna bakarak zamanı söylemekte aptalca derecede iyi olmuşum, böylece uçmaya gittiğimde izimi kaybetmiyordum ve gölge dersimiz için Air Cove'da diğerleriyle buluşmama yaklaşık yarım saat vardı.

Ama ondan önce yapmam gereken bir şey vardı. Bunu erteliyordum çünkü diğer Varisler de dahil olmak üzere herkesten kaçıyordum ama halledilmesi gereken bir mesele vardı.

Kendimi ayağa kaldırdım ve kum boyunca koşmaya başladım, öne doğru sıçradım ve aynı hareketle yer değiştirdim. Mükemmel bir geçiş yaptım.

Ejderha, altın pulların parıltısıyla etimden fırladı ve pençelerim dalgaların uçlarında süzülürken çenelerimden ateş fışkırdı.

Kanatlarımı sertçe çırpıttım ve gökyüzüne doğru havalandım, yıldızlara küçümseyerek baktım ve onlara doğru alev alev yanan bir ateş seli gönderdim. Umursadıklarından değil. Lanetli mi doğmuştum, yoksa acılarımdan o kadar çok zevk alıyorlardı ki, artık tadını çıkarmaya mı başlamışlardı, bilmiyordum. Her iki durumda da, gökler bana payıma düşenden daha fazla kötü şans sunmuştu.

Kampüse doğru geri dönerken alaycı parıltılarını görmek istemediğim için onlardan uzaklaştım. Nova'nın beni kampüse girip çıkarken kaydetmiş olmasını umursamadan tespit büyülerinin arasından uçtum. Bir Ejderha'nın uçmak için kilometrelerce boş gökyüzüne ihtiyacı vardı ve kampüsün etrafında dönmek benim için yeterli değildi. Özellikle de Tarikat formumun rahatlığına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğum şu anda. Çoğu gece uyumaktan çok uçuyordum ve bunu yakın zamanda kısıtlamaya hiç niyetim yoktu.

Kısa süre sonra önümde uçurumlar belirdi ve onlara doğru koştum, Aer Tower'ın yakınına inmeden ve Fae formuma geri dönmeden önce kendimi yavaşlatmak için birkaç kez daire çizdim. Eşyalarımın üzerine yerleştirdiğim gizlenme büyüsünü çözdüm ve Atlas'ımı alıp Seth'e gelip benimle burada buluşması için bir mesaj göndermeden önce siyah eşofman altımı ve spor ayakkabılarımı giydim. Geldiğinde konuşmamızı gizli tutabilmek için bölgenin üzerine bir susturucu baloncuk fırlattım.

Göğsümün sağ tarafında yılan gibi kıvrılan dövmelere baktım; bu dünyada en çok değer verdiğim insanların baş harfleri, sırtımdaki Ejderha'nın ağzından omzuma doğru akan alevlerin desenine işlenmişti. Başparmağım X, L, M ve C harflerinin üzerinde gezindi.

Sonunda bir acı titreşimi hissedecek kadar sertçe bastırdığım S'nin üzerinde durdu.

Ateş büyümle kanım ısınıyordu ve ince bir dans yapıyordum. Zaten çoğu gün öfke ile doluydum, bu yüzden birazını boşaltmak için bir bahanem olmasını pek umursamadım.

"Hey, dostum, n'aber?" Seth görüldüğünde seslendi, kulenin etrafında koşarak bana doğru ilerliyordu. "Senin için endişeleniyorduk... Hollow'da takılmak ister misin?"

Bütün hafta boyunca dersler dışında diğer Varislerden uzak durmuştum ve onları gördüğümde de söyleyecek pek bir şeyim olmamıştı. Bana yardım etmek istediklerini biliyordum ama Max'in bana her yaklaştığında sanki duygularımın en ufak bir ipucu ona fiziksel acı veriyormuş gibi huysuzlanması, Seth'in sızlanması ve sürekli bana sokulmaya çalışması ve Caleb... lanet olası Caleb'in lanet olası yüzü, lanet olası sarı saçları ve lanet olası dişleriyle kızıma çok sık yaklaşması, lanet olası vücudunun geri kalanıyla yaptıklarından bahsetmiyorum bile ve-

Benim kızım değil.

Asla benim kızım olmadı.

Çenem titredi ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana acıyan bir bakış atan Seth'e doğru yürüdüm.

"Bir sorunumuz var," diye homurdandım, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Seth uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırarak sordu.

Bakışları yumruklarıma kaydı ve bunun benimle onun arasında bir sorun olduğunu fark etmiş gibi omurgasını dikleştirdi.

"Lance ve Gwendalina Vega ile yatıyor muydun?" Karanlık bir şekilde sordum.

Seth alt dudağını yaladı, bakışları ne kadar bildiğimi ve bana ne kadar bok yedirebileceğini merak ediyormuş gibi üzerimde gezindi.

"Bu sadece biraz eğlence, dostum. Hepimiz Vegas'la dalga geçmeyi kabul ettik ve-"

Ona doğru hamle yaparken hırladım ve Seth yüzüne doğru bir yumruk savururken kenara kaçmaya çalıştı.

Parmak eklemlerim son saniyede bir hava kalkanına çarptı ve kalın sarmaşıklar ayaklarımın dibinde yerden fışkırıp bacaklarımı yakalayıp beni yerime sabitlerken bana hırladı.

Seth ulaşamayacağı bir yerde dururken yüzüme doğru işaret etti ve ben de ona ters ters baktım. "Kalbin söküldüğü için seni bu konuda serbest bırakıyorum ama bir daha üzerime gelmeye kalkarsan ciddi bir-"

Bedenimden alevler fışkırdı ve bir kalp atışından daha kısa bir sürede sarmaşıkları yok etti ve bir saniye sonra onun üzerindeydim.

Parmak eklemlerimi buzla kapladım ve sahip olduğum tüm güçle etrafına fırlattığı hava kalkanına çarptım.

Seth bir kurt gibi hırlarken altımdaki zemin sarsıldı ve titredi. "Darcy Vega'ya işkence etmemden sana ne?" diye hırladı. "Buraya geri döneceklerini öğrendiğimizde hepimiz bunu yapmak için anlaşmıştık!"

Tüm sihrimi yumruğumu çevreleyen buza fırlatırken ona doğru kükredim ve yumruğum tekrar buza çarptığında kalkanı paramparça oldu.

Anında üzerine atıldım, onu boğazından yakaladım ve vücudumu sarsan bir Ejderha hırıltısıyla Aer Tower'ın taş duvarına doğru fırlattım.

Seth'in yumrukları kaburgalarımın çarptı ve bir an için boğazını kavrayıp onu olduğu yerde sabitlerken bana verdiği acıyla yıkandım. Lanet olası kalp ağrısından başka bir şey hissetmek çarpık bir tür rahatlamaydı. Neredeyse onu serbest bırakıp, bir süreliğine farklı türden bir acıdan kaçmak için beni eşek sudan gelinceye kadar dövmesine izin verecektim.

"Lance sınırların dışında," diye hırladım. "Bu da sevdiği kızın da sınırların dışında olduğu anlamına geliyor."

"Siktir git. Kuralları sen koyamazsın!" Seth bağırarak bana öyle sert bir yumruk attı ki kaburgalarımnda bir çatlak sesi duyuldu.

Avuç içleri açıldı ama o büyüsünü beni savurmak için kullanamadan, ben kendi buzumu ellerinin üzerine yönlendirdim, onları arkasındaki duvara bağladım ve büyüsünü hareketsiz hale getirdim.

Ona dişlerimi gösterdim, boğazını bir saniyeliğine daha da sıktım ki hayatını avucumun içinde tuttuğumu bilsin. Böylece burada hangimizin üstün geldiğini tam olarak görebilecekti.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu ama korkudan değil. Daha çok ihanet gibiydi.

"Öz kardeşin yerine lanet olası bir Vega'yı mı seçiyorsun?" diye tısladı, bana zehirli bir bakış fırlatırken artık bana karşı mücadele etme zahmetine bile girmiyordu. "Şu anda kimsin sen, Darius?"

Bir nefes çektim ve tutuşumu gevşettim.

"Kimseyi kimseye tercih etmiyorum," dedim alçak bir sesle. Gölgele derimin altında titreşiyor, kulaklarıma kana susamışlık fısıldıyor ve içimdeki öfke çukurunu körüklüyordu. "Ama babamın kendi hayatını benimkine bağlarken Lance'in üzerine koyduğu laneti hiç düşündün mü?"

Seth'in bakışları ön koluma kaydı, Terazi burcu damgası diğer tüm burçlara yaptırdığım dövmelelerin arasında kırmızı renkte göze çarpıyordu.

"Solaria'nın en güçlü adamlarından birine bağlı olmaktan daha kötü şeyler de var gibi görünüyor," diye tısladı Seth küçümseyerek.

Tekrar homurdandım, derimin altındaki ısı alevlendi ve kontrol altına almadan önce onu yakarken yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Bundan önce bir *hayatı* vardı. İsteddiği şeyler vardı, kazandığı şeyler vardı. Şu anda Solarian Pitball Ligi'nde oynayarak hayallerini yaşıyor olmalıydı. Burada sıkışıp kalmış *öğretmenlik* yapmıyordu. Annesi lanet olası bir psikopat, kız kardeşi yıllar önce kayboldu ve babam kendi mutluluğu için tek bir karar bile vermedi.

onu bana bağladı. Ama bir şekilde, tüm bu saçmalıkların arasında sevecek bir kız buldu. Ama sen, bencil orospu çocuğu, bunu da mı ondan koparmak istiyorsun?" Yüzüne karşı bağırıyordum ve umurumda bile değildi. I

Babamın hayatıma, oynayabileceği bir şeyden başka bir şey değilmiş gibi davranmasından bıkmıştım ve Seth'in bunu Lance'e yapmasına izin vermeyecektim.

Mutlak güç kesinlikle yozlaştırır. Bu, insanların dillerine doladıkları ama üzerinde fazla düşünmedikleri sözlerden biriydi. Ama bunda gerçek payı vardı. G, tüm sorunlarımın kaynağıydı. Her birinin. Ve artık etrafımdaki insanların ellerindekini kötüye kullanmalarına seyirci kalmayacaktım.

"Peki," diye homurdandı Seth, içindeki mücadele tükenirken duvara yaslandı. "Zaten onlardan kimseye bahsetmeyecektim. Sadece onlarla uğraşmak hoşuma gidiyordu, hepsi bu."

Uzun bir süre kahverengi gözlerine baktım, bakışlarında dürüstlükten başka bir şey göremedim ve boğazından kavrayışımı çekip bir adım geri atmadan önce hayal kırıklığıyla ofladım. zerindeki buzun eriyip gitmesine izin verdim.

Ama o olduğu yerde kaldı ve bir sonraki adımda ne yapacağımı bilmiyormuş gibi beni izledi. Ve ben bunun cevabını bile bilmiyordum, bu yüzden ona yardım edemedim.

"Neden?" diye sordum. "Onunla birlikte olmasını neden bu kadar önemsiyorsun?" nk Seth acımasız bir pislik olabilirdi ama başkalarının ilişkileriyle uğraşmak onun alışıldık tarzı değildi ve bu konuda bir şeyler bana mantıklı gelmiyordu.

"Bilmiyorum," diye tersledi ama bakışlarımla onu sabitledim ve bekledim. Seth duygularını benden ve diğer Varislerden saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı ve bakışlarımla altında geçirdiği birkaç dakikadan sonra çözüldü. "Peki.

Belki de umurumdadır. Belki de onu onunla görmekten hoşlanmıyorum,

gölüyor ve

gülümseyerek ve kirpiklerini kırpıştırarak, sanki o en iyi insanmış gibi

ve onun siki o kadar büyük ki, ona doyamıyor. Ve-

"Kıskanmış gibisin," diye homurdandım ona ters ters bakarken. "Bunun sebebi bu mu?"

Ona aşık falan mı oldun?"

"Hayır," diye tersledi Seth, ama bu hiç de inandırıcı değildi. "Hayır... gerçekten değil." Derin bir nefes verdi ve başını Aer Tower'ın duvarına yaslayıp parmaklarını boynuna dokundurarak etine yerleştirdiğim morlukları ve yanıkları iyileştirmeye çalıştı. "Bu sadece...bilirsin, bir insan için

Kurtadamlar ve eşlerimiz. İçimdeki Alfa bir dengimle tanışmamı istiyor. Gücümle eşleşebilecek birini ve bunu bulamazsam, kimseyle o gerçek bağı kuramayacağım. Ve pek çok kişiyle tanıştım.

Lanet olası Kurt kızlar ve erkekler, hatta kendi başlarına Alfalar bile, ama hiçbirisi benimle mücadele edecek kadar güçlü değil. Ve bazen... Sürü alemlerinden bıkiyorum ve sadece *benim* diyebileceğim birini istiyorum."

"Darcy Vega bir Kurt Adam değil," diye homurdandım, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kırık kaburgalarımından gelen keskin acıyı çarpık bir memnuniyet dalgasıyla hissettim.

"Hayır, biliyorum. Ama o güçlü. Ayrıca, benim için öyle değil. Evet, Capella'ların çoğu Kurtadam ama biz de nesli tükenmekte olan bir tür değiliz. Eşimi bulduğumda Tarikat tipime sadık kalmam annemin umurunda bile değil. Sadece çocuklarımızın güçlü olması için benimle eşleşecek kadar güçlü biri olmasını istiyor. Ama mesele de bu zaten, kimse benimle boy ölçüşemez. Dördümüzün gücü rakipsiz, bu yüzden böyle gerçek bir eş bağı kurabileceğim birini bulma şansım yok ve benden daha düşük bir eş alma düşüncesi çok iç karartıcı. Ama sonra Vegas ortaya çıktı ve Darcy benden hoşlandı. En azından saçını kesmeden önce. Beni öptü. O da beni istedi, en azından o anda."

"Yani eşin için bir Vega alacağını ve bunda herhangi bir sorun olmayacağını mı düşündün?" İnanamayarak sordum. Belli ki aklını kaçırmıştı. Bir Vega ile evlenemeyeceğini o da benim kadar iyi biliyordu. Vega tüm konseyi tehlikeye atmadan. Onun çocukları hepimizden daha güçlü olacak ve bu da her şeyin dengesini bozacaktı. Annesinin ya da bir başkasının buna izin vermesine imkân yoktu ve bunu o da benim kadar iyi biliyordu. Roxy'ye kafayı taktığımda bu fikir üzerinde yeterince düşünmüştüm. Ayrıca, durduğum yerden Darcy Vega'yı seviyormuş gibi görünmüyordu. Daha çok, hayattaki çoğu şeyde olduğu gibi parmaklarını şıklatıp ona sahip olamadığı için sinir krizi geçiriyor gibiydi.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye iç geçirdi. "Tek bildiğim, eğer başlangıçta ona karşı bu kadar hıyar olmasaydım, belki şimdi her şey farklı olurdu. Belki de ikimiz..." gözlerimin içine bakarken sözlerini yarıda kesti ve çenem bir kez daha zorlukla bastırılmış bir öfkeyle titredi.

"Evet, bunu anlıyorum. Ben de böyle bir iki düşünceye kapılmıştım," diye hırladım acı acı. "Kaderinde gerçekten benim olmak olan Vega hakkında. Ta ki benimle birlikte yıldızların altına adım atana ve bana herhangi bir şekilde bağlanmaktansa hayatının geri kalanında yalnız ve sefalet içinde acı çekmeyi tercih edeceğini söyleyene kadar."

Seth arkamdan inlerken ondan uzaklaştım ve gölgelerin çekimine karşı savaşıırken ellerimi siyah saçlarıma bastırdım. Etimin altında keskin bir şekilde yaladı, boş ruhumda kök salmış olan karanlığın tadına bakmak için can atıyordu.

"Üzgünüm dostum," diye nefes aldı Seth arkamdan, omzumu kavramak için uzandı ve kırılan kaburgalarımı onarmak için bedenime iyileştirici büyü yaptı. Keşke bunu yapmasaydı diye düşündüm. Acı hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu. "Bunu yapmak istememiştim. sen ve Tory ile karşılaştırmak. Kastettiğim bu değildi..."

"Sorun yok," diye homurdandım, karanlık denize bakarak. Değildi, ama hiçbir şey değildi, bu yüzden sızlanmanın bir anlamı yoktu.

"Lütfen bu gece Hollow'a gel ve bizimle takıl. Seni özledik, sana ihtiyacımız var. Üçümüz sana nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz ama-"

"Bunu düşüneceğim," dedim umursamazca ve ikimiz de gelmeyeceğimizi biliyorduk. "Önce gitmem gereken başka bir yer var. Sadece Lance ve Gwen'den uzak dur."

"Tamam. Ama sonra gel. *Lütfen*."

Ondan uzaklaşarak elinin omzumdan düşmesine neden oldum ve yürümeye devam ederken arkama bakmadım. Onları Hollow'da görecektim miydin?

Bu gece mi? Şüpheliyim. Sorunlarımı çözmek istediler ama onlar için bir çözüm yoktu. Roxy seçimini yapmıştı ve o ben değildim. Babam beni onlara ihanet etmeye zorlamış ve onları uyaramayayım diye dilimi kara büyüyle bağlamıştı. Arkadaşlarımla arasında oturduğumda kendimi bir hain ve yalancı gibi hissediyor, söyleyemediğim ve hissetmemem gereken her şeyle yanıp tutuşuyordum. Bu onların suçu değildi ama bunu değiştiremezdim de. Sadece berbattı. Hayatımdaki hemen hemen her şey gibi.

Seth'i arkamda bırakırken alçak bir uluma beni takip etti ve kalbim suçlulukla çarptı. Diğer Varisleri dışarıda bırakmak istemedim. Ama onları nasıl içeri alacağımı da bilmiyordum.

Aşağıdaki sahile inen uçurumun kenarına oyulmuş merdivenlerden aşağı inerken Atlas'ımdaki saate baktım ve erken geldiğimi fark edince iç çektim. Ama zaten yapacak başka bir şeyim de yoktu.

Sahil boyunca gölge derslerimizi yaptığımız mağaraya doğru yürümeye başladığımda tenim karıncalandı. Beni tamamen mahvettiğinden beri ilk kez Roxy'nin yanında birkaç saat geçireceğim gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalıştım. Onu neredeyse hiç görmemiştik bile. O gecedan beri kesinlikle konuşmamıştık. Açıkça kaçıyordu.

Ben de ona yaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştım, geceleri uyanık kalıp bunu dilememe rağmen. En fazla, herkes uyurken kapısının önünde durup gölgelerin cazibesine kapılıp kapılmadığını kontrol etmeye yaklaşmıştım.

Ne yazık ki, açıkça onları kullanıyordu ve onu geri çekmek için büyümü birden fazla kez ona doğru bastırmak zorunda kaldım. Ama ben olduğumu hiç fark etmemiş gibiydi. Kendini gölgelerden çıkarmak için tutunduğu şey için kapısının ötesini kontrol etmeyi hiç düşünmedi. Ve bundan memnundum. Çünkü ben olduğumu anlarsa, bunu yapmayı bırakmamı isteyebilirdi. Ve onu gölgelerin cazibesine tek başına terk etmemin imkanı yoktu.

Ona söylemek için can attığım binlerce şey vardı ama ne anlamı vardı ki? Artık çok geçti.

Kendi kişisel acıma partime o kadar kapılmıştım ki, köşeyi dönene kadar erken gelen tek kişinin ben olmadığımı fark etmemiştim bile mağaranın önüne geldi ve neredeyse yerde bağdaş kurmuş oturan Roxy'nin üzerine doğru yürüyordu.

Ona bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ağzım kurudu ama gözleri kapalıydı ve beni fark etmemiş gibi görünüyordu bile.

"zr dilerim," diye mırıldandım, onu rahatsız ettiğim için değil, aramızdaki diğer tüm saçmalıklar için de.

Gözleri birden açıldı ve kısa bir an için göz bebeklerinin tamamı gölgelerle siyaha boyandı, sonra onları uzaklaştırmayı başardı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kalbim onun için korkuyla çarparken, ses tonumdaki ısıruk niyet ettiğimden daha güçlü bir şekilde ortaya ıktı. Ama lanet olsun, tek başına gölgelerle oynamamalıydı ve bunu biliyordu.

"Pratik yapıyorum," dedi buz gibi bir sesle, ayağa kalktı ve tıpkı onu ilk öptüğümde olduğu gibi bana ters ters baktı. O anı beni yaralamış ve kanlar içinde bırakmıştı ama ya fark etmemişti ya da umursamamıştı. Muhtemelen ikisi de.

"Arkanı kollayacak başka biri olmadan bu saçmalıkları yapmamalısın," dedim ve bakışlarım onun üzerinde gezinirken ona doğru bir adım attım.

Ama ona yaklaşmadan sert bir hava kalkanına çarptım ve hareketsiz düştüm. Onun kalkanı kullandığını bile görmemiştim, bu da eskisinden çok daha hızlı olduğu anlamına geliyordu.

"Kendi arkamı kollayabilirim," diye cevap verdi, elimi kalkanına bastırmamı izlerken gözleri tetikteydi. Onu kırmaya çalışmadım. Sadece avucumu üzerine koydum, büyüsünün tenimi nazikçe okşadığını hissettim ve kendini benden onunla koruması gerektiğini düşünmesine alınmamaya çalıştım. "Artık buna alışmam gerekecek zaten."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Artık hep yalnız olacağım, değil mi? Sonsuza kadar." Siyahla çevrili yeşil gözleri parladı ve kısa bir an için bu kelimenin dudaklarından geçerken ona verdiği acıyı gördüm, sonra tekrar kilitledi.

"Özür dilerim," diye nefes aldım, bize neye mal olduğumun suçluluğu üzerime çökerken bakışlarım onunkilerden uzaklaştı. Koşu kıyafetlerini giymişti, siyah bir tayt ve parlak mavi bir spor sütyeni, etini bana acı verecek kadar açıkta bırakıyordu.

Avucumun altındaki hava kalkanı düştü ve o bana bakarken kendimi ondan bir adımdan daha uzakta buldum, aramızdaki hava çatırdıyordu.

Gök gürültüsü tepemde gümbürdedi ve biraz önce açık olan ama şimdi bir şekilde bulutlarla dolu olan gökyüzüne bakarken kaşlarımı çattım.

"Darius..." Roxy'nin sesi birden yumuşadı ve ben de bakışlarımı anında ona çevirdim, bulutları ve diğer her şeyi unutup onun konuşmasını dinledim. "Ciddi olup olmadığını bilmem gerek. Yıldızlar bizi bir araya çağırdığında bana söylediklerinde. Eğer gerçekten pişman olduysan-"

Birkaç metre ötemizdeki kuma şimşek çaktı ve Roxy çığlık atarak geri sıçradı. Tökezleyerek kenara çekildim ve kalbim korkudan yerinden fırlarken neredeyse kığımın üstüne düşüyordum ama kendimi toparlayamadan buz gibi sulu kar yağmaya başladı.

bir sel halinde göklere yükselir.

Vücuduma ısı yaydım, karla karışık yağmuru yakıp bizi sağanaktan korurken onu da korumak için Roxy'ye yaklaştım. Cebimden süzme hançerimi çıkarıp mağarayı bize açacak işaretleri kayalara hızla çizdim.

Tökezleyerek içeri girdiğimizde şimşek tekrar kuma çarptı ve Roxy'nin elini tutarak onu fırtınadan uzaklaştırdım.

Küçük temas noktasından etime ısı yayıldı ve ona bakarken kalbim bir kasırga gücüyle çarptı.

Elini çekmedi ama bana bakarken gözlerindeki acı içimi parçalayacak kadar keskindi.

Mağara zemini aniden ayaklarımızın altında titremeye başladı ve etrafıma bakarken lanet ettim ve çatıdan kayalar düşmeye başladı.

Roxy bizi onlardan korumak için başımızın üzerine bir hava kalkanı attı ama sarsıntılar daha da şiddetlendi, dışarıdaki fırtına öfkeyle uluyordu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Roxy'nin nefesi kesildi, yer bizi tökezletecek kadar sert bir şekilde sarsılırken parmaklarımdaki tutuşu sıkılaştı ve o da toprak büyüsunü uygulamak için mücadele etti.

Sanki hava ve yerin kendisi bize saldırmak için bir araya gelmiş gibiydi, gök gürültüsünün ve depremin şiddeti

her geçen saniye büyüyor.

Tekrar Roxy'ye baktım ve aklıma korkunç bir d ş ne gelince kalbim burkuldu. Elini tutmayı bıraktım ve birkaç adım geri gittim.

Sarsıntılar anında azaldı, gök gürültüsü de sesini kaybetti.

Daha da geri çekildim ve bakışlarım ona kilitlenirken mağaranın çatısından düşen taşlar durdu. Gözlerindeki siyah halkalar, onlara her baktığımda sanki sadece canımı yakmak için yaratılmışlar gibi benimle alay ediyordu.

"Oh," diye nefes aldı o da neler olduğunu anladığında. "Yıldızlar artık birbirimize yakın olmamızı istemiyor mu?"

"En azından bir daha sana zarar vermem konusunda endişelenmene gerek yok," dedim acı bir şekilde, bunun gerekliğı üzerime çökerken. Yıldızlar bizi cezalandırmadan ona yaklaşamıyordum bile.

Ondan sonsuza dek uzaklaşmak, ona asla sahip olamayacağımı bilmenin açtığı yaraya tuz basmaktan başka bir ie yaramadı. Mağara çıkışına doğru yürüdüm. " nk  bir metre bile yaklaşamıyorum."

Azalan fırtınaya adımımı atamadan Lance, Gwen ve o tuhaf şapkalı çocukla birlikte önümde belirdi.

"Nereye gidiyorsun?" Lance şaşkınlıkla bana sordu ve mağaradaki sarsıntılar durulup yağmur gökyüzünden yağmayı bıraktığında durakladım.

"*Gidiyordum*," dedim, kollarını kavuşturmuş ve dolgun dudaklarında bana kızgın olduğunu belli eden bir somurtmayla duran Roxy'ye bakarak, ama bu yeni bir şey değildi. "Yıldızlar bizi ayırmak için o fırtınayı yarattı..." Bulutlar yavaş yavaş dağılırken gökyüzüne baktım ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim. "Sanırım... sadece birlikte yalnız kalmamızı istemiyorlar."

Lance'in bakışları ben ve Roxy arasında kararmıştı ama şapkalı çocuğa doğru bir bakış atarken söylemek isteyebileceği herhangi bir şeyi geri çekti.

"O zaman burada bir daha yalnız kalmayacağından emin olacağız," dedi Lance, ses tonunda bundan nefret ettiğini belli eden bir ağırlıkla. Ve kahretsin, ben

Biraz da nefret ediyordum. Yıldızların bize karşı çalışacağını biliyordum ve Max zaten beni Caleb'in geçen gece takıldıklarında Roxy'ye doğru itildiğine ikna etmeye çalışıyordu ama bu... birlikte yalnız kalmaya çalıştığımızda dünya bizi fiziksel olarak ayırıyordu. Bu da neydi böyle?

Ne hakkında?

Bir an için gözlerimi kapattım, dikkatimi buraya gelme nedenimize odaklamaya zorladım ve tekrar açmadan önce bir nefes verdim.

"Burada ne yapıyorsun?" Şapkalı çocuğa sordum. Danny mi? David mi? Onun gibi bir şeydi. Onun hakkında gerçekten bildiğim tek şey, Roxy'nin o gece The Orb'da sarhoş olmasına yardım etmek için biraz fazla hevesli olduğu ve Cadılar Bayramı partisinde de benim önümde ona ellerini sürdüğüydü. Söylemem yeterli, ondan hoşlanmamıştım. Hem de hiç.

"Polaris bize yardım teklif etmeye geldi," dedi Lance ve çenesindeki gerginlik çocuktan hoşlanmadığını da gösteriyordu.

"Öyle mi?" diye sordum. Ona karanlık bir bakış fırlatarak sordum, bu da Gwen'in ona yaklaşmasına neden oldu, bir şey yapmaya karar verirsem onu benden koruyabileceğini düşünmüş gibi bir elini pazısına doladı.

"Ailenizle birlikte çalışan aile üyelerinin anılarına erişimi var. Zamanı geldiğinde bu işi lehimize çevirebilecek içeriden bilgiler verebilir," diye açıkladı Lance.

Şapkasını gergin bir şekilde çekiştirirken bakışlarım tekrar çocuğa döndü. O ürkütücü triko hakkında her şeyi biliyordum ve şapkası için para harcamaya hiç niyetim yoktu.

Ruh büyükannesiyile ya da içinde her kim varsa onunla her zaman.

"Bu, burada yapacağımız başka bir şey için kalması gerektiği anlamına gelmiyor," dedim ve botlarına bakana kadar gözlerini tuttum.

"Anlaştık," dedi Lance. "Sadece bize ihanet etmeyeceğinden emin olabilmemiz için seninle ve Tory ile bir yıldız sözü vermesini istiyorum."

Dennis bana bakarken, "Yemin ederim sadece yardım etmek istiyorum," dedi. Kesinlikle D bir şeydi.

"Peki," diye kabul ettim, gitmesini her şeyden çok istiyordum. Cadılar Bayramı'nda Roxy ile dans ederkenki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum ve daha da kötüsü, tüm bunların benim yüzümden olduğunu biliyordum. Max'in ona o iksiri vermesini engelleyebilirdim ama yapmadım. Güç arzumun ve babamın isteklerinin eylemlerimi tekrar tekrar etkilemesine izin verdim.

Lance cebinden bir Lapis Lazuli kristali çıkardı ve hem benim hem de Roxy'nin Denzel ile bağ kurmasını sağladı. Bunu yaparken onun elini kendi elimde ezmiş olabilirim ama bakışlarım sahip olamadığım kıza sabitlendiği için emin olmak zordu.

Darren siktir olup gittikten sonra gölge dersimize devam ettik ve Roxy bana bakmamak için her türlü çabayı gösterirken ben de onun yaptığı her hareketi izlemeye başladım.

Ama gölgelerin arasına dalma sırası ona geldiğinde, ona bakan tek kişi ben değildim. Lance'in boşaltıcı hançerini ve bir an bile tereddüt etmeden avucunu kesip açtı ve gölgelerin akıp derisini kaplamasına izin verdi. Göz açıp kapayınca kadar etinin her santimini gölgelerle kapladı ve gözleri zift gibi karardı.

Roxy avucuna oturması için bir gölge topu çizerken Lance karanlık bir sesle, "Pratik yapıyormuşsun," dedi. "Bunu yapmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Bunu kabul edeceğimi sanmıyorum," diye cevap verdi Roxy, Beşinci Element'in gücüyle bezenmiş sesi omurgamda bir ürperti yarattı.

"Peki," diye hırladı Lance. "Madem kendini onlarla zorlamaya bu kadar kararlısın, o zaman bakalım sandığın kadar kontrolün var mı? Benimle onlarla yüzleşmeyi deneyebilirsin."

"Bu iyi bir fikir mi?" Gwen gözlerini kız kardeşi ve Lance arasında gezdirerek sordu. "Ya biriniz yaralanırsa? Kara büyü yaparken aldığınız son yaranın iyileşmesi pek de kolay olmadı-"

"Haklı" dedim, kaşlarımı çatarak arkadaşıma baktım ve onun yerine geçmek için hareket ettim. "Hâlâ tam olarak iyileşmedin. Onun yerine benimle yüzleşmesine izin ver."

Roxy'nin bakışları sonunda bu öneriyle bana kaydı ama gözlerinde yüzen gölgeler ne düşündüğünü anlamayı imkânsız hale getirdi.

Lance bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilmiş gibi tereddüt etti ama onun önünde durmak için hareket ettiğimde beni durdurmadı.

"Ona saldırmanı istemiyorum," dedi Lance. "Sadece onu dizginle. Eğer düşündüğün kadar kontrol sahibiyse, bunu acı çektirmeden yapmak yeterince kolay olmalı."

Roxy cevap vermedi ama bakışlarını bana sabitlediğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi ve boğazıma bir yumru oturdu. Tabii ki bana saldırmak için bahanesi olduğu için yeterince mutlu olurdu. Gözlerindeki acının kaynağı bendim.

Gölgeler onun etrafında yükseldi ve karanlık enerjiyi onun saldırısına karşı daha kolay savunmaya yönlendirebilmek için kendi süzme hançerimi avucumu kesmek için kullandım.

Derimin altında bir coşku dalgası yuvarlandı ve gölgeler bana doğru koşarken derin bir nefes aldım.

Güçlerini memnuniyetle karşıladığımda her şey soluklaşıyor ve kayboluyor gibiydi, sadece en karanlık duygularım tam olarak hissedecek kadar keskin kaldı.

Roxy'ye bakarken çenem gerildi, hissetmemeye çalıştığım öfke etimin altında bir iz bırakıyordu. Bu yolu bizim için o seçmişti.

Mutluluk şansımızı çalmıştı.

Bu hislerimi kontrol altına alamadan Roxy bana doğru bir gölge ağı fırlattı.

Bana gönderdiği gölgelerin kontrolünü ele geçirmek için savaşıırken karanlık görüşümü perdeledi, onları isteğime göre büktüm, böylece beni içlerinde hapsedmek yerine etimi kaplamak ve kendi gücüne katkıda bulunmak için hareket ettiler.

Beklediğimden daha fazla çaba harcadım ama kararlı bir homurtuyla gölgeler emrime girdi.

Ama Roxy'nin işi bitmemişti, bana ikinci bir ağ gönderdi, ardından bir üçüncüsünü ve bir dördüncüsünü gönderdi, gölgeler onun etrafında çılgınca dans ediyordu, böylece uzun saçları güçleriyle omuzlarının etrafında dalgalanıyordu.

İkinci ağ kontrol altına aldım ama alnımda ter damlaları oluşmaya başlamıştı ve üçüncüsü bana çarptığında bir adım geriye sendeledim. Roxy'nin gölgeleri soğuk bir kararlılıkla etrafımı sardı, arkamdaki kaya duvara çarpana kadar beni geriye doğru itti ve beni hareketsiz hale getirirken uzuvlarımı birbirine bağladı. Birkaç dakika daha onları kontrolüm altına almak için mücadele ettim ama ona karşı koymayı reddettim.

Gölgelerin çağrısı çok güçlüydü, onların arzuları çok ölümcüldü. Bana ne yaparsa yapsın kara büyüü onun üzerine salmayacaktım.

Roxy ilerlerken Lance, "*Yeter*," diye bağırdı, bakışları gölgelerin karanlığıyla titreşiyordu. Ölümcül, güzel ve kullandığı güç tarafından tamamen tüketilmiş görünüyordu.

Bir an için üzerime gelmeyi bırakacağını düşünmedim ama Gwen ona seslendiğinde, hareketsiz kaldı.

Gölgeleri geri çekmesi birkaç saniye daha sürdü ama sonunda etrafındaki titrek karanlık geri çekildi ve beni yerimde sabitleyen gölgeler de dağıldı.

"Dürüst ol, o zaman onları geri çekmek senin için ne kadar zordu?"
Lance onu bakışlarıyla sabitlerken sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Onu zapt etmek için onları kullandıktan sonra daha zor oldu ama yine de başardım," dedi, gözlerini yine benden kaçırarak. Adımı söylemekten kaçınma şeklini kaçırmadım ve bunun beni yakmasına izin vermemeye çalıştım.

"Sadece Darcy'nin sana demir atmasıyla," diye yanıtladı huysuzca.
"Bence bu gecelik bu kadar yeter. Ama seni uyarmalıyım ki, sürekli gölgeler."

Roxy dönüp çıkışa doğru yürümeden önce alaycı bir tavırla, "Hay hay, kaptan," diye cevap verdi.

O giderken mağaradaki havanın daraldığını hissettim ve peşinden gitme dürtüsüyle dolduğum için göğsümdeki donuk ağrı keskinleşti, ama bir santim bile hareket etmedim.

Darcy, Lance'le endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. "Onun iyi olduğundan emin olmalıyım. Onunla konuşacağım ve gölgeler konusunda fazla ileri gitmediğinden emin olacağım."

"Keder ve acıyla besleniyorlar," diye homurdandı Lance, bana bir bakış fırlatarak
yarım saniyeliğine özür dileyen bir bakış attı. "Artık onların çağrılarına her zamankinden daha duyarlı olacak."

"Merak etme, o güçlüdür. İyi olacak." Gwen de bana baktı ve gözlerindeki suçlama içimi parçaladı. Kız kardeşinin başına gelenler için beni suçluyordu.

mutsuzluk ve bunu tam olarak inkar edemezdim.

Lance bir an için onun parmaklarını sıktı ve parmak uçlarına basarak dudaklarına bir öpücük kondurdu, çıkışa yönelmeden önce bana bir bakış daha atarken yüzü pembeleşti.

"Seth'in icabına baktım," diye seslendim arkasından, o dışarı çıkmadan önce. "Artık ikinizi de rahatsız etmeyecek."

Gerginlik vücudundan bir dalga halinde düşüyor gibiydi ve bana bir Geniş gülümsemesi o kadar rahatlatıcıydı ki neredeyse havadaki tadını alabiliyordum. "Teşekkür ederim, Darius," diye nefes aldı dönüp Roxy'nin peşinden aceleyle çıkmadan önce.

Lance bana döndü, yüz hatlarımı tararken bir elini kısa sakalının üzerinde gezdirdi. "Fırtına sizi ayırmaya çalışmadan önce onunla hiç konuşabildin mi?"

"Ne hakkında?" Uzuvarımdan süzülen çekip gitme arzusuna rağmen kendimi kalmaya ve onu dinlemeye zorlayarak sordum.

"Her şey hakkında... *Siktir*, Darius, *her şey* hakkında."

"Hayır. Ne anlamı var ki?"

"Ciddi misin? Kendine acımaya ve üzülmeye devam mı edeceksin? İçinde bundan daha fazla mücadele olduğunu sanıyordum," diye hırladı.

"Ne için savaşacaksın? Bu kaderi değiştiremem. Ve ben üzölmek için değil, kabullenmek için savaşıyordum." Omuz silktim, gerçi şimdi o söyleyince küçük bir sürtük gibi davranmaya başlamıştım.

"Sana söyledim, senin için kaderin bu saçma versiyonunu kabul etmeyeceğim," diye homurdandı Lance, kişisel alanıma doğru adım attı ve içimdeki Alfa'yı anında hırlatan bir itme hareketi yaptı. "Yani bu Sen de bunu kabul ediyormuşsun gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi."

"Başka ne yapabilirim ki? Bunu aşmanın bir yolunu bulsan bile, ki bulabileceğine bir an bile inanmıyorum, *yine de* benden nefret ediyor, yine de beni reddetmek için tamamen geçerli bir nedenler listesi var. Ne fark eder ki?"

"Hiç," diye tersledi. "Ona babanın suretine bürünmüş bir canavardan daha fazlası olduğunu kanıtlamadığın sürece hiçbirisi."

"Belki de tam olarak öyleyimdir. Benden nefret ettiğı şeylerden herhangi birini yaptığımı inkar edemem."

"Bu kadar mı yani? Vaz mı geçiyorsun? Hayatını onun hasretiyle geçirecek, Mildred'le evlenecek, babanın planlarına uyacak ve iyi bir küçük varis mi olacaksın?"

"Siktir git." Onu iterek geçtim ve çıkışa doğru yürüdüm ama daha çıkamadan sert bir hava duvarına çarptım.

"Hayır, Darius. Siktir git! Yıllar boyunca babana karşı mücadele etmek, onun mirasını değiştirmek için çalışmak ve ondan daha iyi bir adam olmak hakkında bana söylediğin tüm saçmalıkların canı cehenneme. Solaria'yı daha büyük bir krallık haline getirmek için diğer Varislerle birlikte hüküm sürmek için zamanını kullanmak hakkında söylediğin yalanların canı cehenneme ve Tory Vega'ya çok geç olmadan onun hakkında ne hissettiğini söyleyemeyecek kadar korkak olduğun için senin de canın cehenneme!"

Geri döndüm, öfke dolu bir çılgınlıkla ona fırlatmadan önce yumruklarımın etrafında ateş patladı. Gölgeler derimin altından yukarı sıçradı ama ateşin lehine onları görmezden geldim. Beşinci Element'in uyuşukluğunu istemiyordum, yanmak istiyordum.

Ateş topu Lance'in kalkanına çarptı ve kıpkırmızı alevler içinde kalkanın üzerinden geçerek söndü.

"Daha iyi," dedi Lance, yüz hatlarını aydınlatan aç bir gülümsemeyle. "Şimdi bu dövüşme arzusunu iyi bir şekilde kullan. Ve Tory ile aranızdaki bu boku düzeltmek için kullanın."

"Bunu nasıl yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Bana nasıl baktığını gördün. Benden nefret ediyor."

"Nefret çoğu zaman sevgiyle ince bir çizgide dans eder. Bunu düzelt, Darius. O zaman size kaderde bir şans daha vermenin bir yolunu gerçekten bulabilirsem, ikiniz de farklı bir seçim yapmaya hazır olacaksınız." Bana doğru yürüdü ve ben sözleriyle sarsılırken beni kenara itti.

Arkasından bağırarak için döndüğümde gitmişti. Ve ben kalakaldım. Karanlıkta tek başıma, bana eşlik edecek şeytanlarımdan başka bir şeyim olmadan.

OceanofPDF.com

İki hafta bazı açılardan uzun, bazı açılardan ise kısa bir süreydi. Görünüşe göre çoğu insanın gözlerime ve yeni siyah halkalarına bakmayı bırakması için yeterince uzun bir süreydi. Çoğu insan, hepsi değil. Ama bu bir başlangıçtı. Ayrıca Geraldine'in her beş dakikada bir kendiliğinden gözyaşlarına boğulmadan benimle konuşabilmesi için de yeterince uzun bir süreydi. Artık on beş dakikaya kadar indirmiştik.

İnsanların fısıldaşmayı bırakıp kaba bir şekilde ayrıntıları sormaya başlaması için yeterince uzun bir süreydi.

Uyuyana kadar ağlamayı bırakmam için yeterince uzun sürdü, ancak yine de yanaklarımda gözyaşlarıyla uyandım.

Ve görünüşe göre Darius'un basınla bir röportaj ve fotoğraf çekimi planlaması için de yeterince uzundu.

Koşum normalden uzun sürdüğü ve Ass Club toplantısını kaçırdığım için The Orb'da oturup kahvaltımı tek başıma yiyordum. Bakışlarım *Darius* başlıklı yazıyı başlatan iki parlak fotoğrafın üzerinde kaydı *Görevdeki Acrux, fedakârlık ve tek gerçek aşkı*. Bir tanesi Darius'un kameraya bakıp için için yandığı, tişörtünü çıkardığı, dövmelelerini gösterdiği ve koyu kahverengi gözlerini çevreleyen iki koyu, siyah halkanın yakın çekimiydi. Çok ateşli görünüyordu ki bu da başlı başına bir işkenceydi.

İkinci fotoğrafta ise tertemiz bir takım elbise giymiş, taht gibi kocaman bir sandalyenin arkasında durmuş, kolunu sandalyenin arkasına atmış, sandalyede oturan kıza bakıyordu. Mildred Canopus, nişanlısı, beyaz bir elbise giymiş, sol elini utangaç bir şekilde kaldırıp ağzını kapatmış, yüzük parmağında kocaman bir nişan yüzüğü parlıyordu. Kaba küçük gözleri onu canlı gördüğümünden daha büyük ve parlak görünüyordu, bıyığı elinin altında gizlenmişti, teni

Makyaj ve belki biraz düzenleme ile kusursuz ve kıvrırcık kahverengi saçları etrafında mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş.

Yazıyı okumak için aşağı kaydırırken kalbim küt küt atıyordu, Atlas'ımı kapatıp hiç görmemiş gibi davranmam gerektiğini biliyordum. Ama yapamadım. Bunu bildiğim halde kendimi geri dönmeye zorlayamazdım. bu canımı yakacaktı. Sanki ceza ve acı içinde dövülmüştüm ve bana ne kadar zarar verirse versin buna doyamıyordum.

Göksel Varis Darius Acrux, Solaria'yı kadere tercih edip Roxanya Vega'ya asla onun olamayacağını söylediğinden beri ilk röportajını veriyor.

Bu samimi röportajda, bizim için en iyisinin bu olduğunu bildiği için Elysian Eşinden vazgeçen Varis ile kalp acısı ve aşk üzerine konuşuyoruz. Krallığı'nı ziyaret ediyor ve göklerin planlarına rağmen yıldızlara meydan okuyup nişanlısı Mildred Canopus'la aşkı nasıl bulduğunu anlatıyor. Düğünleri mezuniyetlerinden sadece iki gün sonraya alındı ve tüm Solaria bu harika gün için sabırsızlanıyor.

"Elbette Roxanya'ya karşı bir çekim hissettim ama kalbimde onun bir Göksel Konsey Üyesi için asla uygun bir eş olamayacağını biliyordum. Küstah ve eğitimsiz, bencil ve benim yanımda hüküm sürmeye, tahtta hak iddia etmekten daha uygun değil. Ayrıca onu sürekli başka erkeklerle görmenin kalp ağrısına da katlanamam. Ben tek kadınıam.

ve tüm kalbimi, bedenimi ve ruhumu sadece bir kadına vermek istiyorum. Ve o kadın da Mildred."

Tabii ki, Roxanya Vega'nın seks bağımlılığının onu baştan çıkarma ve şantaj yoluyla birinci sınıftaki her bir erkeği uyutmaya yönelttiği çoktan belgelenmişti ve söylentilere göre kadınlara da başlamıştı-

Bir el Atlas'ımın üzerine indi ve başımı kaldırdığımda Darius'un başımda dikildiğini görerek irkildim.

"O sözlerin tek birini bile söylemedim," diye homurdandı, gözleri çiğ bir öfkeyle yanıyordu. "O muhabirin peşinden hukuk ekibimi gönderdim bile ve o makaleyi kaldırtacağım ve bir tekzip yayınlatacağım."

Başımı kaldırıp ona baktığımda boğazım düğümlendi, Küre'nin dört bir yanından gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim.

"Gerçekten düğününüzü öne mi aldınız?" Sözlerimin bu kadar yumuşak çıkmasından nefret ederek ve bu soruyu gerçekten sorduğum için daha da nefret ederek sordum.

Darius'un çenesi titriyor ve bakışları kemiklerimdeki etleri kavuran bir yoğunlukla yanıyordu ve beni güçsüz bırakıp onun için acı çekmeme neden oluyordu.

"Babam tarihi öne çekti," diye itiraf etti ve bu acı vermemeliydi ama verdi.

Atlas'ımı tuttuğu yerden geri çektim ve aniden ayağa kalktım, onu önümde doğrulmaya zorladım ve ona o kadar yakın durdum ki göğsüm onunkine değdi.

Etrafta bize tanıklık edecek o kadar insan varken yıldızlar bunu umursamıyor gibiydi ama o anda bizi birbirimizden ayırmalarını diledim.

"Ama yine de devam ediyorsun?" Sadece onun duyabileceği alçak bir sesle sordum. "Dönüp koridorda yürüyeceksin ve-"

"Yine Caleb'le mi görüşüyorsun?" diye homurdandı ve bu beni olduğum yerde dondurdu.

Günün ilk dersinin başladığını bildiren zil çaldı ve ben öylece durup ona bakarken diğer öğrenciler altın kubbenin içindeki devasa alandan çıkmaya başladılar.

"Hayır," diye nefes aldım sonunda. "O gece aptaldım, bencildim ve kalbim kırılmıştı. I-"

"Artık birlikte olup olmama konusunda söz hakkımız yok." Darius karanlık bir sesle konuştu ve duruşundaki gerginlik içimi acıttı. Ona ulaşmak, onu rahatlatmak, omuzlarında gördüğüm ağırlığı hafifletmek için bir şeyler yapmak istedim ama ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bir yanımda onu teselli etmek istemiyordu zaten; intikamcı, kindar yanımda onun acısından zevk alıyor ve bunu hak ettiğini haykırıyordu ama kendi kalp ağrımın ardından bazen bu fikre tutunmak zor oluyordu.

"Biliyorum," dedim ve ona Mildred'i sormamam gerektiğini biliyordum ama o tam bir pislikti. Onunla, Lord ve Leydi Acrux'la, her biri tıpkı onunki gibi kabarık küçük bıyıklara sahip Ejderha bebekleriyle süslü evlerinde birlikte olma fikri beni... *gah*.

"Yani, Caleb seni mutlu edecekse..." Cümlesini tamamlamadı ve bu cümlemin dudaklarından çıkmasına izin vermek ona fiziksel acıya mal olmuş gibi görünüyordu. Çenesini kilitledi ve parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Bunu bana neden söylüyorsun?" Ben talep ettim.

"Çünkü..." Darius bir nefes verdi ve bakışlarıyla beni esir aldı. "Belki de bu yüzden artık asla mutlu olamayacağın gerçeğiyle yaşamak istemiyorum."

"Mutlu olmamı mı istiyorsun?"

Hafif bir tıslama sesi başladı ve yanağıma ıslak bir damla düşerken şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Küre'nin tavanını süsleyen buz sarkıtları, onlardan daha fazla damla düştükçe tıkırdamaya başladı ve ayaklarımın dibindeki zeminde hafif bir sarsıntı gümbürdedi.

Öğrencilerin geri kalanı gitmişti ve ben ondan gelecek o tek cevabı beklerken bile yıldızlar aleyhimize çalışmaya başlamıştı.

Ben onu alamadan Darius döndü ve benden uzaklaştı. Odadan çıkarken ceketinin geniş omuzları üzerinde nasıl gerildiğine baktım ve buz sarkıtları tıkırdamayı bıraktı.

Az önce önerdiği şeyi düşünürken kaşlarımı çattım. Şimdi Caleb ile bir şeyler iddia etmeye çalışmak istiyor muydum? Dürüst olmak gerekirse, bu fikir hiç aklıma gelmemişti. Yıldız Çarpması'ndan sonra birlikte geçirdiğimiz o geceden beri onu bırakın düşünmeyi, neredeyse hiç görmemiştim bile. Zaten aramızda sıradan bir ilişkiden fazlası da yoktu. Evet ondan hoşlanıyordum ve beni güldürüyordu ama Darius'la hissettiklerimle karşılaştırdığımda onunla ilgili her şey bana biraz boş geliyordu. Birine özlem duymak için zaman harcadıysam, hepsi ona yönelikti. Bu lanetin amacı da buydu, değil mi?

Elimdeki Atlas'a baktım ve Mildred ile onun resmine kaşlarımı çatarak baktıktan sonra Atlas'ı kapattım.

Onunla evlenmesini düşünmesem daha iyiydi zaten.

***

Elemental Savaş dersleri normal zaman çizelgemize uymuyordu, bu yüzden bize dersleri gündüz yerine akşamları yemekten sonra haftada üç kez vermeye karar verdiler ve bunu hiç umursamadığımı fark ettim.

Dersler fiziksel ve sihirsel olarak o kadar zorluydu ki bittiğinde oldukça bitkin düşmüştüm, bu yüzden bir iki saat daha çalıştıktan sonra uyuyakaldım ve aslında uyudum. Ki bu benim için o anda oldukça zordu.

Bazen geceleri yatağıma uzandığımda ve gölgeler parmaklarımın arasında kıvrıldığında, eski liselerimdeki öğretmenlerimin şimdi benim hakkımda ne düşüneceklerini hayal etmeyi severdim. Hiçbir zaman kendimi Darcy'yle bu dönem olduğu gibi derslerime vermemiştim ve gece yarısından sonra uyumayıp her gece ders çalıştığım düşüncesi o zamanlar benim için düşünülemezdi. Ama son birkaç hafta içinde Darcy'ninkine rakip olabilecek bir bilgi ve öğrenme iştahı geliştirmiştim. Tamam, tarihle ya da diğer akademik konularla o kadar da ilgili değildim ama büyüye olan susuzluğum

bilgi doyurulamazdı. Ek dersler alıyorduk ve Orion ve Gabriel becerilerimizi geliştirmek için bizimle saatler geçirmek için kendi yollarından çıktılar. Ve gerçekten de gelişi-yorduk. Tüm derslerimizde en iyiydik ve sınıf arkadaşlarımızın çoğundan daha ileri düzeyde büyü öğrenmeye başlamıştık.

Ama yine de yeterli değildi. Çünkü ben artık Varisler. Ve onların becerileriyle eşleşmekle kalmayıp onları geçene kadar yavaşlamayı reddettim.

Derslerin yapıldığı Uluyan Çayır'a doğru ilerlerken Darcy'nin yanında yürüyordum. Taytlar ve spor sütyenleri giymiştik, saçlarımızı arkadan bağlamıştık ve uyumlu kıyafetlerimiz içinde ikiz gibi görünüyorduk. Bu hoşuma gitmişti.

"Bugün Marguerite'in mantikrapları olduğuna dair bir söylenti duydum," dedi Darcy alçak sesle, söz konusu kızı ileride gördüğümüzde. Gülüyor ve kızıl saçlarını savuruyor, çayırın ortasındaki kayaların üzerinde tembel tembel oturup her zamanki gibi gösterişli büyülerle şov yapan Varislerin dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Darius aslında katılmıyordu ama onlarla birlikte duruyordu ve bakışlarım otomatik olarak onun açıkta duran pazularına ve onları kaplayan mürekkebe takıldı.

"Bu beni şaşırtmazdı," diye cevap verdim. "Onun bir kadın olduğunu düşünürsek

Bana sürekli fahişe diyor, şu anda Pitball alt takımının yarısıyla yattığını duydum."

"Görünüşe göre Kylie de Seth'i kışkandırmak istiyor. Umalım da ikisi de aynı adamdan mantikrap yakalasınlar ve tam da senin amigo kız takımıyla ponpon kızlık yapmandan önce büyük bir kavga etsinler," diye şaka yaptı Darcy.

"Hatırlatma bana," diye inledim.

Ekibim ve ben aslında rutinimizde oldukça iyi bir ilerleme kaydediyorduk ve artık bundan nefret ettiğimi bile iddia edemezdik. Ancak Washer antrenmanlarımıza katılmaya başladığından beri, antrenmanlara yepyeni bir korku seviyesi eklenmişti. Esneme hareketleri için ufacık da olsa bir yardıma ihtiyacımız var mıydı? Hayır, hayır ihtiyacımız yoktu.

Sanki zihnim tam da düşündüğüm adamı canlandırmış gibi, Washer kalabalığın arasından sıyrıldı ve önümüzde durdu.

"Bunlar benim en sevdiğim ikizler değil mi?" diye mırıldandı.

Bu ders su kenarında yapılmadığından, neyse ki mayo giymek için herhangi bir bahanesi yoktu, bu yüzden onun yerine Kıyafetler. Ancak bu dersler mesai saatleri dışında olduğu için her zaman açık giyinirdi. Bugün hayatımda gördüğüm en dar deri pantolonu giymişti, yanında da kaplan desenli bir düğme vardı ve gövdesini sarışına bakılırsa içinde bolca likra vardı.

Tabii ki düğmelerin yarısını açık bırakarak güneşte pişmiş göğüslerini ortaya çıkarmıştı.

Kıpırdamadan durmak ve ne söyleyeceğini görmek zorunda kaldığımız için Darcy ile bakiştık ve beklendiği gibi bakışları bana odaklandı.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun, benim küçük Yıldız Çaprazlı kuzum?"

"Peki," dedim ama bana attığı dudak büken bakıştan saçmalık kokusu aldığını anladım.

Zihinsel kalkanlarıma daha fazla büyü yaptım, ama Darius'a bağlı kalmamaya karar verdiğimden beri, savaşan duyguların girdabı içimi meraklı Sirenlerden tamamen korumak giderek zorlaşıyordu. İstilalarını Anka ateşimle yakıp yok edebiliyordum ama bunu her zaman sürdüremezdim.

"Müdür Nova'yla bu küçük engebeyi aşmana yardımcı olmak için sana özel bir seans vermek konusunda konuştum," diyerek elini bana dokunacakmış gibi kaldırarak yaklaştı.

Bunun mümkün olmadığından emin olmak için geri adım attım ve ona ters bir bakış fırlattım. "Hayır, teşekkürler. Kimsenin kafamı kurcalamasına ihtiyacım yok."

"Şey, tatlı yanak, bu sana bağlı olmak zorunda değil. Eğer senin gibi güçlü biri duygularıyla baş etmekte zorlanıyorsa, bu büyü ve hatta düzenli patlamalara yol açabilir ve eğer senin *denge*siz olduğuna inanmak için bir nedenimiz varsa, o zaman okulun görevi danışmanlık hizmeti alman konusunda ısrar etmektir.

kalifiye bir personel ile seanslar. Biz sadece yardım etmek istiyoruz." Beni kucaklamak ister gibi kollarını iki yana açtı ve ben de hissettiğim tiksintiyi gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedim.

Darcy beni ondan korumak istercesine öne doğru kayarak, "Kız kardeşim dengesiz değil," diye hırladı.

"Eğer bir an için bile Profesör Sapık ile kilitli bir odada küçük seanslar yapacağımı düşünüyorsanız, o zaman ciddi

olarak kafanızı kışkırtmaktan vazgeçin ve-"

"Tory şimdiden benimle teke tek seanslar yapıyor," Gabriel'in sesi arkamdan geldi ve onu orada dikilirken bulmak için döndüm, Gömleğini çıkarmış, dövme

Sanki yeni inmiş gibi sırtını dönmüştü. "Tam da bu toplantıyla ilgili bir öngörü gördüm ve bu sabah Nova ile kendim ayarladım."

"Oh," dedi Washer, ellerini kalçalarının üzerine koyarak, sanki az önce En sevdiği oyuncağı ondan çalındı. Ya da belki de oyuncaktan çok atıştırmalık bir şeydim. Bahse girerim ki tüm bu duygusal sıkıntılar bir Siren için gerçekten çok lezzetliydi ve muhtemelen şu anda oldukça karşı konulmaz görünüyordum. "Sen

Bu iş için doğru adam olduğundan emin misin, Gabe?" "Bana Gabe deme," diye tersledi Gabriel.

"Sadece ben gönül işleriyle uğraşmaya biraz daha uygunum. Bir Siren olarak, Bayan Vega'nın derinliklerine inebilir ve gerçekten Sorunlarının her birinin peşine düşerken derisinin altında kıpırdanıp duruyoruz. İçindeki karanlık kuytlara ve çatlaklara girmekten ve tüm bu stresi onun kıvrak genç bedeninden çıkarmak için gerçekten çok çalışmaktan korkmuyorum. Büyük kötü Ejderha'nın ona yaptığı tüm yaramazlıklar üzerinde çalışabilir ve her küçük detayın üzerinden geçebiliriz, ta ki-"

"Anka ateşi Siren saçmalıklarını yakar," dedim, sanki ona hakaret etmiyormuşum gibi yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirerek. "Yani benim kuytu köşelerime yaklaşamayacaksın."

Bu ifadenin iğrençliği karşısında tüylerim diken diken oldu ve Washer yenilgiyle içini çekerken Gabriel bir kahkaha attı.

"Eğer içinde dolaşacak *nitelikli* birine ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Duygularını açığa vurmak istemesen bile, onun yerine seni her zaman memnun edebilirim," dedi Washer, yüzünde tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi bir ifadeyle.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordum ve cevap olarak Washer, zihinsel savunmalarına karşı yıkanan ve tekrar onlardan kayan mutlu bir duygu dalgasını üzerimize itti.

"Gördün mü? Seni mutlu edebilirim," dedi masum bir omuz silkmeye.

Darcy tiksintisini gizlemeye bile çalışmadan, "İğrenç," dedi.

Washer yenilgiyle içini çekti ve deri pantolonu gıcırdayarak kalabalığa doğru ilerledi.

"Bu pislik nasıl yanına kâr kalıyor?" Biz onun gidişini izlerken Darcy homurdandı.

"Principal Nova'yı beceriyor ve ne kadar iğrenç olsa da Sirenler yatakta gerçekten çok iyiler - yetenekleriyle şehveti ve zevki o kadar artırabiliyorlar ki Fae'ler onları becermeye bağımlı hale geliyor," diye açıkladı Gabriel yüzünde belli belirsiz bir korku ifadesiyle.

"İğrenç, ahbap," diye yorum yaptım. "Yemeğimi hemen burada kusmama neden olacaksın."

Gabriel bir kahkaha attı ve dikkat çekmek için seslenirken kalabalığın içine doğru ilerledi.

Tüm öğrenciler bu derslere katılıyordu ve ilk birkaç dersten sonra, dersi yürüten öğretmenler bizi sınıflara göre ayırmaya karar verdiler.

beceri ve güç seviyeleri. Bir grup son sınıf öğrencisi, Geraldine ve diğer yıllardan birkaç yüksek güçlü öğrenciyle birlikte en yüksek ikinci seviye gruba yerleştirilmiştik. Elbette Mirasçıların da kendilerine ait bir grupları vardı. "Bugün grupları değiştiriyoruz!" Orion'un sesi okulun Kalabalığa döndüm ve onu kalabalığın uzak tarafında dururken gördüm.

Darcy'nin gözleri onu her gördüğünde olduğu gibi parıldadı ve ona bakarken gülümsememi bastırdım. Gerçekten de umutsuzca aşık olmuştu.

"Herkesin becerilerini değerlendirdik ve tüm grupları yeniden atadık, bazılarınız bizi etkiledi ve yükseliyorsunuz, bazılarınız ise Zodyak Akademisi'nde olmak için yeterince Fae olup olmadığınızı sorgulamamıza neden oluyor ve aşağı ineceksiniz. Başınızın üzerinde altın bir sayı belirdi, şimdi gidin ve ait olduğunuz gruba katılın!"

Yukarıda sihirli bir şekilde parıldayan rakamlardan oluşan bir deniz belirdi Kalabalıktaki herkes ve ben de Darcy'ninkine baktım, tıpkı onun benimkine baktığı gibi.

"Evet!" Darcy ciyakladı ve parıldayan bir numaraları gördüğümüzde bana beşlik çıktı. "Varislerin kıcını tekmelemek için sabırsızlanıyorum."

"Bana uyar," dedim yüzümde sahte gibi duran bir sırıtişla ama elimde değildi.

Oraya gidip bir kavgada Varislerin suratlarını nasıl çamura bulayacağımı öğrenmek ister miydim? Tabii ki evet! Darius Acrux ile küçük bir grupta sıkışıp kalarak daha da fazla ders geçirmek istiyor muydum? Bu sorunun cevabıyla ilgili en rahatsız edici şey, bunun sadece düz bir hayır olmamasıydı. Çünkü bu aptal lanet onu özlememe ve ona hasret kalmama neden oluyordu ve onun yanında zaman geçirmenin bana verdiği acıya rağmen, içimdeki o çarpık küçük parça da o tatlı acı öpücüğünü arzuluyordu.

"Kutsal guacamole, hanımlarım! Hepimiz bir bütün olarak ilerledik!" Geraldine kalabalığın arasından bir buldozer gibi geçerken heyecanla bağırdı, başının üzerinde de parıldayan bir numara vardı.

Bizi kutlama amaçlı bir kucaklaşmaya sürükledi ve beni güçlü kucağında ezerken güldüm.

Üçümüz kalabalığın arasından çayırın ortasındaki devasa kayanın etrafında uzanmakta olan Varislere doğru ilerledik.

"Vay, vay, vay, bunlar Vegas ve özel korumaları değil mi?" diye mırıldandı Seth, kayanın tepesinde oturduğu yerden bize bakarken.

"Büyük çocuklarla oynamaya gerçekten hazır olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

"Büyük çocuklar mı?" Geraldine şaşkınlıkla sordu. "Hiç büyük oğlan tanımıyordum.

grubumuza katılıyorlardı! Onları gösterin Usta Kurt, ben de onlara güzel bir karşılama yapacağım."

Bakışlarım biraz daha alçak bir kayanın üzerine tünemiş olan Caleb'e kayarken gülümsemek için dudağımı ısırdım, gözlerimle buluştuğunda duruşunda hüznü bir gerginlik vardı. Max'in tüm dikkati Geraldine'in üzerindeydi ve ona bakarken dik durmak için hareket etti. Dürüst olmak gerekirse, hedeflediği türden bir saplantıyı kazanmak için ona yatakta tam olarak ne yaptığını merak etmek zorundaydım.

Çünkü onun ilgisini sürekli görmezden gelmesine rağmen, yine de onu kazanmaya kararlı görünüyordu. Belki de Leydi Petunya, Siren'in aletini cezbetmek ve sonra da büyüünden asla kurtarmamak için tasarlanmış sihirli bir vajinaydı.

"Sanırım benim ne kadar büyük bir çocuk olduğumu biliyorsun Grus," diye mırıldandı Max, ona yaklaşırken kayadan tekmeleyerek indi. "Ve eğer istersen sana hatırlatmaktan her zaman mutluluk duyarım."

Geraldine kestane rengi saçlarını savurdu ve içtenlikle güldü. "Senin için fark etmeyecekse bahçemi yeni bir ota karıştırmayı tercih ederim, bal porsuğu."

"Bal porsuğu mu?" Max kaşlarını çatarak sordu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bilirsin işte," dedi Geraldine, adam karısının kazağının altında kasları esnerken ve gözleri parlarken parmaklarını ona doğru savurarak. "Peşimden koşma şeklinle bal gibi tatlısın ve ilk başta tadın harika. Ama kimse balın içinde boğulmak istemez - çok yapışkandır ve yıkanması çok zordur."

"Peki ya porsuk kısmı?" Max cevap vermeden önce Seth hevesle sordu.

"Çünkü rahatsız edici bir porsuk tabii ki," dedi Geraldine, sanki bu çok belliymiş gibi gözlerini devirerek ve birden kendimi Mirasçılarla birlikte bir şeye gülerken buldum.

Seth yine de uludu ve Caleb kıs kıs gülerken Max çenesini sinirli bir şekilde yere vurdu ve Darius... Darius'a henüz bakmamıştım ama Hain gözler yine de ona doğru dönüyordu.

Kayanın kenarına yaslanmıştı, sinir bozucu bir şekilde dikkatimi dağıtan bir nedenden ötürü gömleğini çıkarmıştı, kollarını kavuşturmuştu, fazlasıyla mükemmel yüzünde karanlık ve düşünceli bir ifade vardı. Ona doğru düzgün bakmamak için elimden geldiğince direndim ve sonunda daha fazla dayanamayıp gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Bana bakıyordu. Tabii ki bana bakıyordu. Ne zaman aynı yerde olsak bakışları beni yakıyordu. Onun bir erkek olup olmadığını bilmiyordum. Cezaya mı susamıştı, yoksa elinde mi değildi, ama nedeni ne olursa olsun, eğer birbirimizi görecektir olursak, gözlerinin üzerimde olacağını garanti edebilirdim. Ve ben de kendi gözlerimi ondan uzak tutmak için savaşırdım.

"Bununla daha ne kadar savaşılmaya devam edeceksin Grus?" Max sinirli bir şekilde sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Demek istediğim,*" diyerek Max ona yaklaştı ve uzanıp saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı. "Ne zaman o kalkanının kaymasına izin versen benden ne kadar hoşlandığını hissedebiliyorum ama seni engelleyen şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum."

Hepimizin arasına bir sessizlik çöktü ve Geraldine çenesini kaldırıp bakışlarını Max'e dikti.

"İnanması zor gelebilir ama gerçek bir leydi, sırf çimenlerini tatmin edici bir şekilde sulamayı başardı diye acımasız bir serseriye talip olarak kabul etmez. Kişisel ahlaki standartlarınıza fazlasıyla uyum sağladım ve kendimi onlara indirgemeye hiç niyetim yok. Buna ne dersiniz deyin, aptallık, inatçılık ya da sadece gerçek bir centilmenle ağımlı karıştırmak için saf ve gerçek bir arzu ama iş oraya geldiğinde, Maxy oğlum, ölçüldün ve eksik bulundun. Şimdi lütfen kaygan paletlerinle bana dokunmaktan kaçın ve dersimize geri dönelim."

Geraldine, Orion sınıfı yönetmeye başladığında onu dinlemek için arkasını döndü. Max dilini onunkinin içine sokarken Darcy ile baktık.

ondan da uzaklaşmadan önce yanağından öptü.

"Şey," dedi Caleb alçak bir sesle. "Bu çok garipti."

Bir kahkaha attım ve ağzının etrafında oynayan bir sırıtışla gözüme takıldı. Birden Darius'un bana onun hakkında söylediklerini hatırladım ve hayatımın ilk kez ne zaman bu karmaşık yola girdiğini ve hiç böyle bir noktaya gelip gelmediğimi merak ederek gözümü hızla başka tarafa çevirdim. değiştirdi.

Sınıfın tümü kendi gruplarında eşleşip savaşlarını yürütmek için alanın etrafında biraz boşluk bırakırken, kendimizi devasa bir alan çemberi içinde kitlelerin ortasında bulduk.

"Ne dersin Darcy?" Geri kalanımız bir şey öneremedi Seth meydan okudu. "Hayatını cehenneme çevirdiğim için kıcıma tekme basmak mı istiyorsun?"

"Kesinlikle evet," diye homurdandı Darcy, Seth'e bakarken bakışları daraldı ve Seth, inişini yavaşlatmak için hava büyüsunü kullanarak kayadan aşağı atlarken güldü.

Orion yanından geçerken kayıtsızca, "Sipariş hediyesi yok," dedi. "Elimizde kızarmış bir varise ihtiyacımız yok."

Seth sinirli bir şekilde, "Buna imkân yok," diye homurdandı, Darcy'nin kendisini Anka ateşiyle bu kadar kolay alt edebileceği düşüncesinden hoşlanmadığı belliydi.

Hangisiyle dövüşmek zorunda kalacağımı merak ederek diğer Varislere göz gezdirdim ama Darius ben kimseye meydan okuyamadan konuştu.

"Neden bugün sırayla dövüşmüyoruz?

becerileri ilerliyor mu? Bu turu izleyebiliriz."

"Tamam," dedim ve dikkatimi önümüzdeki boşlukta karşı karşıya gelen Seth ve Darcy'yi izlemeye çevirdim. Yine de onun kıcının tekmelenmesine tanık olmaktan çok mutluydum.

Seth, "Sana yumuşak davranmamı istiyorsan bebeğim, kibarca istemen yeterli," diye alay etti. "Sadece dizlerinin üzerine çök ve en tatlı sesinle lütfen de ve-"

Darcy ona o kadar hızlı bir su püskürttü ki, yüzüne çarpıp kıçının üstüne düşmeden önce siper alacak zamanı bile olmadı.

O bir kahkaha attığında ve yerden sarmaşıklar fırladığında sııttım. Seth ayağa kalkmak için çabalarken ona dolanmıştı. Sınıfta ve sınıf dışında çok sıkı çalışıyorduk, birbirimizi rakip olarak kullanıyorduk ve işimiz bittiğinde Geraldine'in uzuvlarımızdaki yorgunluğu iyileştirmesini sağlıyorduk, böylece geri kalan çalışmalarımızı da tamamlamalıyız.

Sarmaşıklar Seth'in etrafını sararken Darcy yüzünde vahşı bir sırıtışla ilerledi ama Seth bir elini kurtarmayı başararak sarmaşıkların kontrolünü ele geçirdi ve kararlılıkla hırlarken ayaklarının altındaki zeminin titremesine neden oldu.

Darcy ona bir su patlaması daha fırlattı ama su bir hava kalkanına çarpıp üzerinden geçti ve biz izlerken üzerimize sıçradı. Bundan kaçınmak için bir adım geri attım ve birine çarpınca irkildim.

Döndüğümde Darius'u arkamda buldum ve temas yüzünden tenim yandığı için hızla geri çekildim.

Hiçbir şey söylemedi ama artık arkamda olduğunu bildiğim için tüylerim diken diken oldu ve nefeslerim sığlaştı.

Seth ayağa kalktı, Darcy kalkanına su çarparken konsantre olarak dişlerini sıktı ve kalkanı korumak için savaştı. Ama diğer elinin bir hareketiyle, yerden fırlayan devasa bir sarmaşığı Darcy'nin ayaklarının dibine gönderdi.

Sarmaşık onu uçururken Darcy haykırdı, sarmaşığı yakarak kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken ona ateş fırlattı ama Seth çok hızlıydı. Giderek daha fazla sarmaşık

Her yönden ona çarpıyor ve ellerini de hareketsiz hale getirmeden önce vücudunu sıkıca sarıyorlardı.

Kız bir hüsran homurtusuyla onlara dolanarak yere yığıldı ve Seth kız onların altında nefes nefese kalırken zaferini gökyüzüne haykırdı.

"Boyun eğiyor musun bebeğim?" diye sordu, onun üzerinde durmak için hareket etti ve ben sinirlenerek dişlerimi sıktım. Ama sorun değildi. Onunla boy lşemeyeceğimizi biliyorduk.

Henüz varisler. nemli olan yakında bunu yapabilecek olmamızdı. Ve gücümüzle onları iyi bir önlem için ezebiliriz.

"Evet," diye iç geçirdi Darcy. "Teslim oluyorum."

Sarmaşıklar düştü ve kadın ayağa kalkarken ona elini uzattı.

"Güzel," diye havladı Orion tekrar yanımızdan geçerken. "Sırada Darius, Tory'ye karşı."

içim tuhaf bir takla atarken Darius'a baktım ama bakışları Orion'a kilitlenmişti.

"Hayır," diye hırladı. "Onunla dvşmeyeceğim."

"Benimle bir hafta cezaya kalmak istemiyorsan, öylesin," diye karşılık verdi Orion, durup ona ters ters bakarak.

"*Hayır* dedim," diye tekrarladı Darius, kolları açık bir reddedişle kavuşturulmuştu.

Orion tam bir pislik gibi davranmaya hazırlanırken aralarına baktım ve dramatik bir şekilde i çektim.

"Sorun nedir, Darius? Kıına tekmeıi basıp herkesin önünde küçük bir sürtük gibi grnmeni sağlayacağımdan mı korkuyorsun?" Siyah halkalı gözlerine bakmak için dönerek alay ettim.

Bakışları yavaşça üzerimde gezindi ve sıcaklık, okşadıkları etimin her santimetresinde gözlerinin izlediği yolu takip etti.

"Pek sayılmaz."

"O zaman sorun ne?" Ben talep ettim.

Uzun bir süre tereddüt ettikten sonra omuz silkti. "Seni incitmek istemiyorum."

Bu açıklama karşısında dudaklarım aralandı ve bu sözlerin samimiyeti, inkar edemeyeceğim bir gerçekle içimde yankılandı.

Uzun bir süre sadece birbirimize baktık, sonra dinleyicilerimiz olduğunu hatırladım ve hızla gözlerimi devirdim. "Bir genç için çok ukalasın. Benimle yüzleşmekten bile korkan bir pislik. Sadece gel ve benimle dövüş - ikimiz de bunu gerçekten istediğini biliyoruz."

Bu değerlendirme karşısında gözleri kısıldı ama yine de kıpırdamayı reddetti. "Hayır." "Peki... *Ben* dövüşeceğim. Eğer beni aptal yerine koymak istemiyorsan muhtemelen karşılık vermek istersiniz."

Orion arkamdan karanlık bir şekilde kıkırdadı ve Darius'un kasları kendini tutarken esnedi.

"Haydi Ejderha çocuk," diye alay ettim ve birden onun her zamanki meydan okumalarını ve alaycı yorumlarını özlediğimi fark ettim. Bana karşılık vermesini istiyordum, benim saçmalıklarına karşı çıkmasını ve beni eleştirmesini istiyordum.

"Hayır."

"Lanet olsun, beni gerçekten yalvartacak mısın?" Ona bakarken dudak büktüm ve dudaklarının köşesinde bir gülümsemenin en ufak ipucu belirdi.

"Kesinlikle deneyebilirsiniz."

Mümkün değil. Ama aklıma başka bir plan gelince dudaklarım yukarı doğru çekildi.

Uzanıp elini tuttum, çekiştirdim, böylece kollarını açmak zorunda kaldı ve aramızda elektrikli bir sıcaklık geçerken bana şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Gökyüzü kararmıştı ve yıldızların yanımızda biri olsa bile birbirimize dokunmamıza uzun süre tahammül edemeyeceklerine bahse girmeye hazırdım ama sorun değildi, sadece elini tutmayı planlamıyordum.

Gardını düşürdüğü anda diğer elimi kaldırdım ve avucumu onun sert göğsüne çarptım. Ciddi anlamda güçlüydü ve eminim ki

Avucumdan fırlayan bir kasırganın gücü olmasaydı onu bir santim bile oynatamazdım.

Darius'un gözleri şaşkınlıkla açılıp geriye doğru savrulurken boğazımdan bir kahkaha koptu ama hâlâ diğer elimi tuttuğunu hesaba katmamıştım.

Beni sıkıca kavradığında çığlık attım ve ikimiz de büyümlle uçtuk, adrenalin uzuvlarımda gürlerken bir yığın halinde çimenli tepeye çarptık.

Çimlerin üzerinde yuvarlandık ve ben onun üzerine çıktım, onu aşağıda tutmak için altındaki toprağa seslenirken avantajımı hızla kullandım.

Ben onu bağlamak için mücadele ederken, etrafımızdaki otlar yeşerdi ve uzuvlarını sardı ama o ateşi kullanarak otları büyüdükleri hızla yakıp yok etti.

Tüm odağımı çimleri onu tutmaya zorlamaya verdiğim için beni kolayca atması gerekirdi ve saldırısını bekleyerek kendimi hazırladım ama saldırmadı.

"Bana hâlâ yumuşak mı davranıyorsun, Darius?" Üstünde oturduğum yerden ona bakarken homurdandım.

"Sana söyledim, seni bir daha incitmeyeceğim Roxy," diye cevap verdi, toprak büyümlü hızla yakıp yok etmeye devam ederken.

"İstemiyormuş gibi davranma," diye ittim. "Hayır dediğim için benden nefret ediyor olmalısın."

Darius hırladı ama yine de bana saldırmadı. "Senden nefret etmiyorum."

"O zaman daha aptalsın." Onu itmeye çalıştım ama kalçalarımın yakaladı ve bulutlar tepemde kararmaya devam ederken tehlikeli bir hırıltıyla beni yerimde tuttu.

Gözlerimi ona diktim ve saldırımı suya çevirdim, etrafında bir baloncuk oluşturdum ve başının üzerine kapattım, böylece

çıkarmak için beni üzerinden itmek zorunda kaldı.

O kendi büyüyle yüzündeki suyu yönlendirip, başını sallayıp siyah saçlarından damlacıklar uçuşurken ben de ayağa kalkarak kenara yuvarlandım ve kollarımı ateşle kapladım.

Kollarımdaki alevleri ona fırlattım ve o da hemen kendi büyüünü kullanarak alevleri püskürttü. Ona daha fazla ateş fırlattım, sonra su, hava, toprak ve o bir kez bile karşılık vermeden saldırılarımın her birini etkisiz hale getirdi.

Bu durum uzadıkça daha da çileden çıktım, sahip olduğum her şeyle onun savunmasını kırmak için daha çok mücadele ettim, ama onları kıramadım bile.

Darius'un gözleri aç bir heyecanla parlıyordu ve saldırılarımda ne kadar sinsi olmaya çalışsam da, hatta arkalarına kaba kuvvet eklesem de, yine de bir yol bulamıyordum.

Sıcaklık omurgamı yaladı ve saldırılarımı ateş aleviyle yaktığı ya da buzdan bir kalkanla durdurduğu her seferinde kendimi onun aptal, kendini beğenmiş suratını yumruklamak isterken buldum. Kalbim çarpıyor, derim karıncalanıyordu ve bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama çok fazla Aramızdaki bu sıcaklığa birkaç kez teslim olduğumuzda, onun etinin benimkine karşı hissettiği duyguyu hatırladım.

"Yeter!" Orion sonunda seslendi ve ben nefes nefese kalırken ellerimi dizlerime indirdim. "Geçilmez bir savunma için Ignis'e elli puan, Darius. Fırsatın varken rakibine saldırmadığın için eksi elli. Ve kararlılığınız için bir puan alabilirsiniz, Bayan Vega."

Onu tersledim ve derse son verip diğer öğrenciler dağılmaya başladığında gözleri eğlenceyle parladı.

Üzerime bir gölge düştü ve Darius yaklaşırken başımı kaldırdım.

"Biliyorsun, bir gün savunmanı aşmayı başaracağım," diye uyardım onu, dik durup gözlerinin içine bakarken. "Ve o zaman

"Kıcını tekmelemeden önce karşılık mı vereceksin yoksa iyi bir sürtük gibi dayağı mı kabul edeceksin?"

"Belki de dayağı ben yiyeceğim," dedi alçak bir hırıltıyla, bana o kadar yaklaştı ki göğüslerimiz neredeyse birbirine değecekti. Soğuk bir rüzgâr etrafımızda vahşice savruluyor, saçlarımı savuruyordu ve fark ettim ki neredeyse

herkes gitmişti. Eğer kendi isteğimizle ayrılmazsak yıldızlar bizi zorla ayırmak üzereydi. "Ne de olsa bunu kesinlikle hak ediyorum."

"Hatalı olduğunu kabul edebileceğini düşünmemiştim," diye nefes aldım.

"Ben de öyle. Ama beni çamura yatırarak cezalandırmaya devam etmek istiyorsan, bundan şikayetçi olmayacağım."

Sözlerindeki sıcaklıkla yanaklarıma kan hücum etti ve kendimi durduramadan dudaklarımı yaladım, onun saf erkeksi kokusu beni bir uyuşturucu gibi sardı.

"Fazla umutlanma, bir dahaki sefere çizmelerim seni toprağa gömecek," diye uyardım.

"Dört gözle bekliyorum."

Rüzgâr şiddetle arttı ve yukarıdan gelen bir çığlık, bir Griffin'in gökyüzünden düşüp az önce durduğumuz yere çarpmasıyla kenara sıçramak için tam zamanında etrafıma bakmamı sağladı.

Fae formuna geri dönüp çığlık atmaya başladığında dudaklarım şokla aralandı.

"Yardım edin! Sanırım kık kemiğimi kırdım!" diye bağırdı ve Geraldine ona yardım etmek için ileri atılırken ben geri çekildim.

"Sana yardım edeceğim, dostum!" diye bağırdı. "Bölgede yırtık olup olmadığını kontrol etmeme izin verin."

Kadın onu kalçalarından yakalayıp kıcını havaya kaldırdıktan sonra elini kıcına vurarak onu iyileştirmeye çalışırken adam tekrar çığlık attı.

"Kahretsin," diye nefes aldım, tekrar geri çekilirken ve rüzgâr etrafımızda esmeye devam ederken kahkaha ve suçluluk arasında kaldım. Bu girdabı yaratan yıldızlardan Darius'la benim sorumlu olduğuma emindim ve gülmek kesinlikle bir pislik olduğum anlamına gelirdi.

Ama adam Geraldine'in kıcını okşamasına boyun eğdiğinde ve Max onu ellediği için ona küfretmeye başladığında, kendimi tutamadım. Dudaklarımdan bir kahkaha koptu ve saklamak için elimi dudaklarımın üzerine kapatmak zorunda kaldım. *Ben kesinlikle bir pislik.*

Rüzgâr uğuldamaya devam ederek saçlarımın dalgalanmasına neden oldu ve alanın uzak tarafındaki birkaç öğrenci çılgık atarak saklanmak için koşmaya başladı.

Birkaç adım daha attım ve Darius elimi yakalayınca irkildim, ama ne yaptığını sorgulayamadan avucuma küçük, siyah bir kutu sıkıştırdı.

"Kusura bakma geç oldu," dedi sert bir sesle ve dönüp tepeden aşağıya doğru benden uzaklaştı.

Rüzgâr nihayet dindiğinde onun gidişini izledim, bakışlarım Sırtına hakim olan Anka Kuşu ve Ejderha dövmeleri ve içimde ona gitmemesi için seslenmek için garip bir sızı.

Geraldine Griffin'i iyileştirmeyi bitirdiğinde kargaşa yatıştı ve Max'in öfkesinden uzaklaşmadan önce, aleti ellerinde ve çıplak kıcı koşarken kıpırdarken, Eşek Kulübü'ne sarsılmaz sadakatini ilan etti.

Geraldine, Max'e huysuz bir kabuklu dedi ve Darcy'nin peşinden bana katılmaya gitmeden önce onun da gitmesini istedi.

Onlar da kutuya bakmak için yaklaştıklarında ve rüzgâr nihayet durulduğunda kutuya bakıp ne olabileceğini merak ettim.

"Beni merakta bırakmayın leydim! Eğer merak içinde bir an daha beklemek zorunda kalırsam, gerginlikten zavallı sinirlerim paramparça olmuş bir kapı tokmağı gibi düşüp öleceğim!" Geraldine'in nefesi kesildi.

Hafifçe alay ettim, açma dürtüsü ile atma dürtüsü arasında kaldığım için küçük kutuyu kavrayışım sıkılaştı. *Gah.*

"İstemiyorsan açmak zorunda değilsin," dedi Darcy, tam olarak ne düşündüğümü anlamak için ikiz hislerini kullanarak.

Ama açmamak, açmaktan daha kötüydü. Çünkü o zaman o lanet şeyi düşünecek, onu merak edecektim. Ve zamanımı Darius Acrux'a kafayı takarak geçirmek için yeni bir nedene ihtiyacım yoktu.

Hayal kırıklığıyla kutunun kapağını çektim, parmaklarımın üzerinde Darius'un ki olduğunu anladığım küçük bir büyü sızısı dolaşıyordu.

Geraldine gözlerini yelpaze gibi açarak, "Oh, sadece sana açmak için heceledi," diye iç geçirdi.

"Yemin ederim Geraldine, bir daha ağlamaya başlarsan bunu çöpe atarım," diye uyardım onu.

Dudağını ilikledi ve ben kutunun üstünde duran beyaz karta baktım, onu çıkardım ve Darius'un kıvrık el yazısıyla yazılmış kısa notu okudum.

*Bu olayda, saçmalamış olabilirim.
İkimiz de senin kazandığını biliyoruz.
Umarım ödülünüzün tadını
çıkarsınız Lot J, en üst kat,
otoparkta.*

Altında gümüş bir kağıt mendil tabakası vardı ve onu yavaşça açmaya çalışırken kalbim alışılmadık bir ritimle çarpıyordu, parmaklarım Darius'un büyüünün dokunuşuyla bir kez daha karıncalanıyordu.

Kağıdı açtım ve kağıdın içine yerleştirilmiş siyah bir bisiklet anahtarı buldum, üzerinde gümüş renkli Yamaharpie logosu göze çarpıyor ve nefesimi kesiyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldım. "O gerçek mi?" "Sana bisiklet mi aldı?" Darcy'nin nefesi kesildi.

"Onu bir konuda yendiğimi kabul ettiğine inanamıyorum," dedim yavaşça. Bu hiç de *Darius'a yakışmayan bir şeydi*.

"Ne kadar romantik!" Geraldine fişkırdı.

Başparmağımı anahtarın üzerinde gezdirirken "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye mırıldandım.

Ama kendime karşı gerçekten dürüst olsaydım, belki de öyleydi. Sadece birazcık.

Orion'un üzerine uzandım, ona sırtırken mavi saçlarımdan bir perde bizi çevreledi. Bu günlerde nadiren ayrı uyurduk. Bunun pervasızca olduğunu biliyordum, ikimiz de biliyorduk. Ama o ölüme bu kadar yaklaşmışken ve dünya

her an kendi ekseninde dönecekti, ikimiz de ayrı bir saniye bile geçirmek istemiyorduk. Onun evinde kalmak muhtemelen delilikti ama çift kişilik yatağı olan tek kişi o olduğu için her zaman buraya gelmeyi tercih ettim. Şu anda fazladan alanı kullandığımızdan değil; Orion'u kendi yatağım haline getiriyordum. Ama yaylar yerine karın kasları vardı.

Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı ama kendimi yorgun hissetmiyordum. Hissediyordum.

Tamamen uyanıktım ve onun arkadaşlığını dünyanın en tatlı kokteyli gibi içmek istiyordum. Vücudum hala onun etkisiyle uğulduyordu.

beni sahipleniyordu. Öpücüklerinin sıcak balmumu gibi tenime damladığını, dokunuşlarının görünmez dövmeler gibi olduğunu hissettim.

Bir daha asla onunla geçirdiğim tek bir anı bile hafife almayacağım.

"Clara için endişeleniyor musun?" Nazikçe sordum. Lionel'in evine gidip kız kardeşi için bir şey yapamamanın onu içten içe yiyip bitirdiğini biliyordum.

Darius'un babası, 'alışmak' için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek onun oraya gitmesini yasaklamıştı. Ama bunun asıl anlamı Lionel'ın bile

onu kontrol etmek. Darius'un eve yaptığı ziyaretle ilgili anlattıklarına bakılırsa, Clara değişken, şiddet yanlısı ve ne yapacağı hiç kestirilemeyen biriydi. Orion'un Diego'dan mümkün olduğunca ona Clara'yı göstermesini istediği anılar da bunu doğruluyordu. Bize hiçbir konuda yardımcı olmasalar bile; Lance sadece onda gelmeyeceğinden korktuğum bir değişiklik bulmak için umutsuzca çabalıyordu. Ve bu konu hakkında her konuştuğumuzda gözlerinde kalbimi paramparça eden o çığ acı vardı.

Bakışları yüzümden kaydı ve ifadesi karardı. "Gerçekten mi? Onun için çok korkuyorum, Blue. Bana saldırdığını biliyorum, kendinde olmadığını da biliyorum. Ama bu gölgeler, o değil." Kolumu tuttu ve gözleri tekrar yukarı kayarak bakışlarımı avladı. "Sen de buna inanıyorsun, değil mi?"

Bu konuda benim tarafımda olmama ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama Clara'nın o bıçağı ona sapladığını, dişleriyle boğazını parçaladığını ve vücudundaki kanı emdiğini gördükten sonra, acıdan başka bir şey hissedemedim

ona karşı. Nefret. O bir canavardı. Gördüğüm kadarıyla o bedende Fae'lerle uzaktan yakından alakası yoktu. Ama Orion'un denememe ihtiyacı vardı, böylece ona sahip olduğum en küçük umut kırıntısını sunabilirdim.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe ve kasları altımda dalgalandı. Arkasını dönememesi için yanağını kavradım, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. "Ama eğer onu bu hale getiren gölgelerse, onu onlardan kurtarmak için elimden gelen yardımı yapacağım."

Başını sallarken boğazı duyguyla titriyordu. "Eğer ona gidebilseydim..."

"Peki yapabilseydin ne yapardın? Ya sana tekrar saldırırsa?" Onun kıza yaklaştığını düşündükçe kalbim kafesteki bir hayvan gibi çarpıyordu. Lionel'ın onu ziyaret etmesini engellemesine içten içe sevinmiştim, Çünkü onu neredeyse öldürecek olan o yaratıkla birlikte o eve girme fikri ciğerlerim patlayana kadar çığlık atma isteği uyandırdı bende.

"Darius ve ben gölgeleri onun bedeninden çıkarmanın yollarını tartışıyoruz," dedi, çenesi ona yardım etmek için basit bir çözümü olmadığı için sinirlenmiş gibi titriyordu. "Bir yolunu bulacağım. Bulacağım," diye ekledi, sanki benim kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Alnındaki saçları taradım ve başımla onayladım. "Eğer onu kurtarmanın bir yolu varsa, bunu bulacağını ve yapacağını biliyorum. Ama lütfen aptalca riskler alma. Seni kaybedemem, Lance. Seni orada kanlar içinde, acı çekerken, *ölürken* görmenin ne kadar korkunç olduğunu *bilemezsin*."

Beni öptü, beni yakın tutmak için ensemden kavradı ve kalbim bir kez daha daha sabit bir ritim buldu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

"Yıldızlarla bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu?"

Başımı salladım, bana sarılmış olmasının verdiği hisle boğuluyordum. "Seni kurtaranın Seth olması gerektiği için üzgünüm," dedim hıçkırıklarla gülerek.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "Dürüst olmak gerekirse işi bitirmemesine şaşırdım."

Bunun üzerine düşündüm ve küçük bir iç geçirdim. "Sanırım o kadar da büyük bir kötü kurt değilmiş."

"Evet, olay örgüsü tamamen değişti; küçük kırmızı başlıklı kıızı kanlar içinde bulduğunda onu yemek yerine kurtardı."

"Sen daha çok koca sakallı kapüşona benziyorsun," diye işaret ettim ve o da bir kahkaha attı.

"Kahretsin, son sürüş sırasında başlığımı takmayı unutmuş olmalıyım." Kıçıma şaplak attı ve misilleme olarak onu gıdıklamak için arkama yaslanmadan önce şaşkınlıkla nefes aldım.

Güldü ve bileklerimi yakalayıp göğsüne bastırırken çıkan ses beni içten içe aydınlattı. "Kötü kız."

Sırıttım, Orion tavuk oynarken ellerimin etrafına buz büyüü yaptım, gittikçe daha soğuk. "Ben böyle oyunlarda kaybetmem," dedi hınzır bir sırıtışla. "Peri Panayırı'nı hatırlıyor musun?"

Benden özür dilemek için sirk çadırında elektrik çarptığını hatırlayınca ağzım bir karış açık kaldı. Dudağımı ısırđım, biraz kan çekerken savunmasını nasıl aşabileceğimi çok iyi biliyordum.

Hırladı, beni bir anda serbest bıraktı ve dudağımdan emmek için ayağa kalktı. Öpüp emerken güldüm ve ellerimi dudağıma bastırdım. Omuzları onu yatağına geri itti.

"Ben kazandım," diye şarkı söyledim ve o da sırıtarak gözlerini kapadı.

"Senin benim zayıf noktam olman benim için sorun değil, Blue. Çünkü bu demek oluyor ki benim zayıflığıım, damarlarında yeterince ateş olan, belalı, ateşli bir Phoenix. Güneşe rakip. O yüzden bana gelin yıldızlar, ben yenilmezim!" Tavanı işaret etti ve ben güldüm, kendimi tekrar göğsüne yasladım ve acaba bu gülümsemeyi yüzümden atamayacağımı düşündüm.

"Yıldızları kışkırtma." Onu omzundan dürttüm. "Bunu bir meydan okuma olarak algılayacaklar."

Kıkırdadı, dudaklarını ısırır gibi yaptı ve kalp atışlarımızdan başka sessizliğı bozan hiçbir şey olmadan bir süre sessizlikte uzandık.

Parmakları benimkilerin arasından geçti ve başparmağı parmağımdaki annemin yüzüğünün üzerinde gezindi.

"Bunu giymem garip mi?" Nefes aldım. "Bazen onun iyi bir insan olmadığından endişeleniyorum."

Kaşlarını çatarak bir tutam saçını kulağımanın arkasına sıkıştırdı. "İyi bilmem Mavi ama seni korumak için her şeyi yapacağını biliyorum."

"Sence beni seviyor muydu?" Fısıldadım, ondan gerçekten bir cevap bekliyor muydum yoksa sadece bu düşüncayı yüksek sesle merak mı ediyordum emin değildim.

Evren. Annesi tarafından sevilen bir kız çocuğu olduğum bir gerçeklik var mıydı? Beni göğsüne yaslayıp, bir daha hiç gelmemem için dua etti mi? Zarar mı? Büyüyünce nasıl bir kız olacağımı gerçekten önemsiyor muydu? Ve olduğum kişiyle gurur duyar mıydı?

Orion başparmağını çenemde, boynumda ve köprücük kemiğimde gezdirdi, bakışları onun izlediği yolu takip etti. "Seni nasıl sevmez?"

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı ama gülümsedim ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. Çünkü bana verebileceği en tatlı cevap buydu.

Başımı göğsüne yasladığımda "Ölümlü dünyayı özleyor musun?" diye sordu, sesi sert ve lezzetliydi.

Parmakları kürek kemiklerimin etrafında kıvrılıyor, içime derin bir ürperti gönderiyordu. Bazen onun etine bağımlı olup olmadığını merak ediyordum. O ecstasy'nin vücut bulmuş haliydi, zihnimi mutluluk sisi içinde bırakan bir uyuşturucuydu. Hayatımın büyük bir kısmını onsuz geçirdiğimi düşünmek çok garipti. Şimdi, ayrı bir gelecek imkânsız görünüyordu. Dayanılmaz.

"Pek sayılmaz," dedim düşünceli bir şekilde. "Orada kendimi hiç evimde hissetmedim, hep başka bir yer beni çağırıyormuş gibi hissettim. Sadece onu nerede arayacağımı bilmiyordum."

"Sanırım sonunda seni buldu," dedi sesinde bir sırtışıla. "Ya da daha doğrusu, *ben* seni buldum."

"Tam olarak ne zamandır bizi takip ediyordun?" Başımı kaldırıp gözlerimi şakacı bir şekilde kısarak sordum.

Kıkırdadı, elini kığıma indirdi ve sıktı. "Takip etmiyordum, izliyordum."

"Aynı şey," diye belirttim.

"Sadece düşündüğümüz kişi olduğundan emin olmak istedim."

"Peki bunu yaptıktan sonra hangi Vega ikizinin hangisi olduğunu nasıl anladınız?" Düşündüm.

"Büyülü imzalar," dedi o profesör ses tonuyla ve beni ateşledi.
"Seçkinler doğumda kaydedilir. Seni okuyabilmek için özel bir cihazım vardı."

"Hmm, ne tür bir özel cihaz?" Sırıttım, kalçalarımı ona doğru salladım ve dudaklarından bir inilti çıkardım. Ona olan açlığım doymak bilmiyordu. Ne zaman doyduğumu düşünsem, kendimi yeniden onun için açlık çekerken buluyordum.

"Bacaklarımın arasında yaşayan uzun, sert bir alet. Ve senden hoşlanıyor. çok," diyerek beni oyaladı ve sağ yanağındaki gamze belirdi, onu yalamak için öne eğildim. Güldü, kalçalarımı kavradı ve arzu dolu bir hırıltıyla beni kendisine doğru itti.

Odanın içinde bir yerde çan sesi duyuldu ve Orion sarsılarak beni üzerinden attı ve komodinden telefonunu aldı. Cevap verdiğinde kaşlarımı çattım, kaslarındaki gerginlik beni endişelendiriyordu.

"Francesca?" Orion cevap verdi ve dudaklarımı büzdüm. *Neden Fran için kişisel bir zil sesi var? Ve neden bu kadar geç saatte arıyor?*

"Nerede?... Tamam. Evet, otuz dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapattı, yataktan kalktı ve birkaç kıyafet alıp giyinmek için dolabına doğru yürüdü.

Kaşlarım birbirine çarparak doğruldum ve göğsümdeki kıskançlığın savaşı çekişini görmezden gelmeye çalıştım. "Neler oluyor?"

Kot pantolonunu çekti, bana doğru ilerlerken tokasını taktı, eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Lanet *alnıma*. "Şafaktan önce döneceğim."

Onu yataktan çıkarken takip ettiğimde gözlerimi kıstım ve o da gömleğini giymek için arkasını döndü.

İç çamaşırlarımı sürükledim ve ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Açıkla," diye talep ettim. "Çünkü sanki gecenin bir yarısı eski kız arkadaşının telefonuna cevap vermişsin ve şimdi de parmaklarını şıklatır şıklatmaz onu görmeye koşuyormuşsun gibi geldi."

Orion kaşlarını çatarak bana döndü. "Mavi..."

"Ne?" Kaşlarımı kaldırıp bekledim, kalbim rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu. Bu duygudan hoşlanmamıştım. Aramızdaki bağın koparılamaz olduğunu biliyordum. Ama yine de sağlam bir açıklama yapmadan bu işin peşini bırakmayacaktım.

İçini çekti, kot pantolonumu ve gömleğimi yerden almak için uzandı. Gözleri kararırken onları bana uzattı. "Sana söylediğimde gelmek için ısrar edeceksin. Tartışmayı geçip sadece yakınımda dur ve emirlerime uy diyeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Koyu yeşil gömleğimi başımın üzerinden sürükleyerek ilerlerken sordum. Kollarımı gömleğimin içine soktum. Daha sonra kollar, yürümeye başlayan bir çocuk gibi giyinmek istemediğim için kot pantolonumu elinden kaptı.

Orion çenesini kaplayan kalın kirli sakalını ovuşturdu. "Ben ve Darius, Nymph nüfusunu kontrol altında tutmak için yıllardır Francesca ile birlikte çalışıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerindeki gerçeği görünce içimdeki düğüm çözülürdü ama kalbim bambaşka bir nedenle çarpmaya başladı.

"Francesca'nın krallığın her yerinde Nimfleri gözetleyen gözleri var. Genelde onlarla ilgilenen bir FIB görev gücü var ama son birkaç yıldır sayıları kontrolden çıkmaya başladı. Bu yüzden onlarla başa çıkmak için bizi ve bir grup diğer yeraltı ajanını işe aldı. Elbette bu tamamen yasadışı, ama Francesca sivilleri güvende tutmayı işini tehlikeye atmaktan daha çok önemsiyor. Ben ve Darius da gönüllü olduk çünkü bu işte çok iyiyiz."

"Sen ve Darius... Nimfleri mi öldürüyorsunuz?" diye nefes aldım, bu gerçek bana çok mantıklı gelmişti. Tıpkı onu Tucana'da bir barda Fran'le konuşurken gördüğüm zamanki gibi, birini öldürmeyi tartışıyorlardı. Konu bununla ilgiliydi. Kaşlarımı çatarak Orion'un göğsüne vurdum. "Bunu neden şimdi duyuyorum?"

Dudakları çekik bir gülümsemeye dönüştü, gözleri ona vurmamdan hoşlanıyormuş gibi parladı. "Yıllardır kaçmıyoruz ve dediğim gibi, bu çok yasadışı. FIB kapımızı çalarsa seni suçlamak istemedim."

Kollarımı kavuşturdum, bakışlarımı ona diktim. "Senin hakkında bilmediğim başka ne var?"

Güldü, öne doğru ilerledi ve yanağımı avuçladı. "Artık açık bir kitaptan başka bir şey değilim, söz veriyorum. Bu benim son sırrım."

"Neden sana inanmıyorum?" Fısıldadım ve o da ağzını sıkıca benimkine yapıştırdı.

"Yapacaksın," diye söz verdi ve bu sözün tadını dudaklarımda hissettim. "Eğer istediğin buysa, döndüğümüzde sana tüm hayatımı tek tek anlatacağım ama gitmemiz gerek." Elim tuttu, beni dolabına doğru çekti ve gelmek isteyip istemediğimi sormasına bile gerek kalmadığı için ağzımı bir gülümseme kapladı. Tabii ki istiyordum. Anka ateşimi Nimfleri yok etmek için kullanabilirdim ve bana yardım edebileceğini bilmek iyi hissettiriyordu.

bazı kullanımlar.

Orion dolabının üstündeki raftan büyük bir tahta kutu aldı, aşağı indirdi ve yatağın üzerine koydu. Kapağını çevirip açtı ve içindeki uzun, gümüş bıçağı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Onu hemen tanıdım; Nimfler Pitball stadyumuna saldırdığında kullanmıştı.

Bıçağı çıkarıp inanılmaz bir kolaylıkla elinde sallarken dudaklarım aralandı. "Bu bir Sun Steel bıçağı," diye açıkladı. "Çok nadir bulunur. FIB

Nimflerle savaşmak için kullanıyorlardı ve Francesca bana bir tane verdi." Kutudan bir kın aldı ve beline bağladı.

Tabii ki yaptı. Fran çok cömert biri.

Eski sevgilisinin ona süslü bir kılıç hediye ettiğini ve benim ona doğum günü için verdiğim tek şeyin el yazısıyla yazılmış bir sürü I.O.Us olduğunu aklıma not ettim. Doğum günü olduğunu bilmediğim için buna hazırlanacak vaktim yoktu ama yine de. Yılın en iyi hediyesi dln kazanmış sayılmazdım. Hayır, Fran bunu garantilemişti.

"Ateşiniz daha da etkili olacak," diye ekledi Orion, gözlerinde bunun için heyecanlanmış gibi bir parıltıyla. Ben de biraz yleydim.

Kılıcı inanılmaz bir ustalıkla bir saniye boyunca salladı ve kınına sokmadan önce hayranlıkla inceledi. *Kahretsin Fran, neden havalı olmak zorundasın?*

"Neden bana geride kalmamı söylemiyorsun?" Merakla sordum.

"İstiyor musun?" Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve ben hemen başımı salladım.

Ağzını karanlık bir gülümseme kapladı. "Sana kalmanı söylemiyorum çünkü birincisi, sen hesaba katılması gereken lanet bir gsn, güzelim. Ve

İkincisi..." Bir adım daha yaklaştı, elimi tuttu ve arkasından sıkıca öptü. "Biz mükemmel bir takımız, bunu yapmazsam bize kötülük etmiş olurum. seni geride bırakacağım."

"Beladan nasıl kurtulacağınızı çok iyi biliyorsunuz Profesör." Kaşlarımı kaldırdım ve o da yüz ifadem karşısında sırttı.

"Ben de nasıl yalayacağımı biliyorum Bayan Vega." Mstehzi bir şekilde sırttı ve beni kapıdan dışarı çekerken güldüm. Salondan gri spor ceketimi aldım ve Orion beni arka kapıya götürmeden önce deri ceketini silkti.

Gecenin karanlığına karıştık ve Asteroid'i çevreleyen çitlere doğru ilerlerken bir elimi kaldırarak etrafımızda bir susturucu baloncuk oluşturdum

Yer. Üzerinden atlamak için hava büyüsu kullandık ve ardından Toprak Bölgesi'ndeki ağaçların arasından koşmaya başladık.

"Fark edilmeden kampüsten nasıl çıkacağız?" Yanında koşarken sordum.

Fiziksel Gelişim dersleri ve acımasız Pitball antrenmanları sayesinde kondisyonum on kat artmıştı. Hatta kaslarım belirginleşmeye başlamıştı ve spagetti kollarımı özlediğimi söyleyemezdım.

"Kampüs çevresindeki koğuşların yerleştirilmesine yardım ettim," dedi. "Kendim ve Darius için bir boşluk bıraktım."

"Bu güvenli mi?" Kaşlarımı çattım. "Ya biri içeri girerse?"

"Onu asla bulamazlar," dedi kendinden emin bir şekilde. "Diğerlerini uzak tutmak için üzerine her türlü gizleme büyüsu yaptım. Ama sana bir kez gösterdiğimde, sen de kullanabileceksin. Gerçi bensiz kampüs dışına çıkmaya gerek yok." Bana sert bir bakış fırlattı ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Yani sana karşı kötü olduğum sürece kötü olabilir miyim?" Alay ettim.

"Aynen öyle." Sırıttı, bana doğru hamle yaptı ve beni üzerine fırlattı. omuz. Vampir hızıyla uzaklaşırken ve dünya bir bulanıklığa dönüşürken şaşkınlık çığlığını yuttum.

Kısa süre sonra dış çitin karanlık bir köşesine ulaştık ve beni yere yatırdı, üstümüzde uzanan demir parmaklıklara bakarken biraz başım dönüyordu.

"İşte." Orion elimi tuttu, parmaklıklar arasında gezdirdi ve üzerinde güneş sembolü olan bir tanesinin üzerine koydu. Parmaklarım parmaklığa dokunduğu anda parmaklık kayboldu ve Orion beni boşluktan geçirerek diğer taraftaki çalıların arasına götürdü. Görünüşte sağlam olan parmaklıklara şaşkınlıkla baktım ve arkamızdan siyah kapüşonlu bir adam parmaklıkların arasından geçerken kalbim yerinden fırladı.

Darius'un gözleri hemen bana kaydı ve olduğu yerde durdu. "Vega'nın nesi var?" diye homurdandı ve ben de çenemi sıktım.

Orion'un en yakın arkadaşıydı ve ona minnettar olmam gereken çok şey vardı

Orion'u kurtarmaya yardım ettiğinden beri, ama aynı zamanda ondan nefret edecek çok şeyim de vardı. Varisler neden son zamanlarda ahlaki pusulamla bu kadar çok oynuyordu?

"Mavi yardım edecek," dedi Orion kararlı bir şekilde ve Darius'un omzuna vurmak için ilerledi. "Sorun mu var?"

Darius kaşlarını çattı ve sonra başını salladı. "Her neyse, sorun çıkarmadığı sürece sorun yok."

"*Onun* bir adı var," dedim havalı bir şekilde. "Ve onun hakkında üçüncü şahıs olarak konuşmazsan *çok* memnun olur."

"Pekâlâ Gwen, sakın ol," diye alay etti Darius ve boğazımın arkasında bir hırıltı gümbürdedi.

"Adım Darcy," diye düzelttim. "Gwen'e cevap vermeyeceğim. Eğer bir su perisi kışınızdaki büyüü emmeye başlarsa, yardım isterken doğru ismi kullanmak isteyebilirsiniz."

Darius kaşlarını kaldırdı ve Orion'a bakarken şaşkın bir kahkaha attı. "Gwen'in bu gece karnında ateş var."

"Şu üçüncü şahıs saçmalığını kes. Ve bana Gwen deme," dedim ve Orion Darius'u kolundan iterek bana çarpmasına neden oldu.

"Ona Darcy de, salak, yoksa sana Demelza demeye başlarım," diye homurdandı ve Darius omuz silkti. "Hadi gidelim."

Darius cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı ve kara halkalı gözleriyle beni süzdü. Bu manzara kalbimi sıkıştırdı, ben de başka tarafa baktım. Ona acıdığımı mı yoksa kız kardeşimi incitmesinin bedelini ödediği için sevindiğimi mi bilmiyordum. Ama onun da cezalandırılıyor olması beni öldürüyordu.

"Hazır mısın?" Darius sordu ve Orion elimi tuttu, beni daha yakına çekti ve parmaklarını bana kenetledi, sanki Darius'un

beni arkada bırakacaktı. Ben de ona hak vermezdim.

Başımızı salladık ve o da parıldayan yıldız tozlarını havaya fırlattı.

Sonsuz galakside ilerlerken, atomlar arasındaki boşluktan geçip hedefimize varmak için onun gücünü kullanırken, bir yıldız denizinin içine çekildim ve nefesim kesildi.

Ayaklarım sert zemine çarptı ve Orion'un beni sıkıca kavradığını hissederek tökezledim. Yüzüm yine de sert bir omuza çarptı ve başımı kaldırdığımda Darius'un da beni sabitlediğini gördüm.

Duman kokusu bir bulut gibi etrafını sarmıştı ve Ejderha'nın gözlerinin arkasından baktığını görebiliyordum, karanlıkta yanan bir altın parıltısı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, bir adım geri çekilip üzerinde durduğumuz karanlık tepeye baktım, ay bir bulut denizinin ardına gizlenmişti.

Darius omuz silkti, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sarsılmaz bir zemine inmeye hazırlanırsan her zaman sorunsuz inersin."

Yanaklarım kızardı ve başımı salladım. "Ben her zaman sakar olmuşumdur."

"Fae'ler kendilerini her şeyden eğitebilirler," dedi Darius kararlı bir şekilde ve ben bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Zarif olmanın yakınından bile geçebileceğimi hayal edemiyordum. Beşinci üvey annem Bayan Cockleford, ben dokuz yaşındayken bizi bir keresinde bir sanat galerisine götürmüştü. Bir Bengal kaplanı heykelini devirmiş ve sanatçıya binlerce dolar zarar vermiştim. Tory kararlı bir şekilde bizi bir hafta sonra koruyucu aileye geri göndermesinin nedeninin bu olmadığını söylemişti. Ama ben öyle olduğunu biliyordum. Yemin ederim ne kadar az sakar olmaya çalışırsam, o kadar çok yıkıma neden oluyordum. Hayatım boyunca tanıdığım herkesten daha fazla kemik kırmış ve daha fazla acil servise gitmiştim. Muhtemelen ağaçlara tırmanmayı, derelerde oynamayı seven bir çocuk olmamın da bir faydası olmamıştı.

her yere çıplak ayakla koşmak. Ama bu tür şeyleri yapmamamın söylenmesinden de hoşlanan bir tip değildim.

"Bu özelliğini seviyorum," diye yorumladı Orion. "Bu seni her zaman yakalayabileceğim anlamına geliyor."

"Sen bir Vampirsin, nasıl olsa beni her zaman yakalayabilirsin," diye güldüm.

"Benden uçup gittiğinde değil," diye hırladı.

"Gökkuşaağına çarpıp gökten düşecek kadar beceriksiz olduğumu mu sanıyorsun?" Alay ettim ve o da kıkırdadı.

"Francesca nerede?" Darius sağımızda uzanan karanlık ormanlık alana doğru dönerek sordu. Bakışlarını takip ettim ve uzun ağaçların arasında duran büyük, eski bir gotik ev gördüm. Binada hiç ışık yanmıyordu ve bir şey omurgamda karıncalanma hissi uyandırdı.

"Nimfler bu kadar uzakta ne arıyor?" Orion mırıldandı. "Kim bilir," diye homurdandı Darius. "Ama öldürmek için can atıyorum."

Sağ tarafımda bir ışık parlaması dikkatimi çekti ve Fran ağaçların arasından çıkarken ben de diğerleriyle aynı anda ona doğru döndüm. Kıvrımlı vücudunu saran siyah bir tulum giymişti, ela saçları yüksek bir at kuyruğı şeklinde toplanmıştı ve gözleri bana dikilmişti.

"Bu yedek de neyin nesi?" diye sordu, koşarak yanımıza geldi ve kim olduğumu anlayınca yavaşladı. "Yıldızlar adına, lanet olası bir Vega mı getirdin,

Lance?" Ona döndü ve yemin ederim, bu gece bir kez daha üçüncü şahıs muamelesi görürsem kendimi kaybedecektim.

"Yardım edebilirim," diye konuştum ondan önce. "Ruhlar Sarayı'nda bir grup Nymph öldürdüm."

"Duydum," dedi Fran soğukkanlılıkla. "Ama sen hâlâ sorumluluk yaratacak bir çömezsin. Bu çocuk oynacağı değil."

"Birincisi, neredeyse on dokuz yaşındayım ve ikincisi, bunun çocuk oyuncuğu olmadığının farkındayım. Kendi hayatım ve ailemin hayatı için savaşıırken de farkındaydım. saraydaki arkadaşlar. Akademi saldırıya uğradığında Lance'in yanında savaştığımda farkındaydım. Anka ateşimin gücüne dayanamadıkları için bir grup Nymph'i toza çevirdiğimde de farkındaydım. Yani açık olmak gerekirse, farkındayım."

Orion sırtıtmaya karşı koyarak Fran'e baktı, o da sıkıntıyla dilini şaklatıyordu. "Bu senin başının belası, Lance."

"Not edildi." Adam onu selamladı ve kadın gözlerini devirdi.

"İstihbarat nedir?" Darius, Nimfleri öldürmeye başlamak için ciddi anlamda sabırsızlanarak sordu.

Fran daha dik durdu, daha profesyonel görünüyordu. "Bazı çocuklar aşağıdaki terk edilmiş evde oynuyormuş. Aileleri eve çılgılık atarak geldiklerini ve bir Nymph gördüklerini söylemiş. Ciddiye almazdım ama geçen hafta bu taraflarda birkaç kez görülmüştü. Muhtemelen bir şey yoktur ama emin olmak için bunu birlikte kontrol edebiliriz diye düşündüm."

"Nimfler neden burada olsun ki?" Orion kaşlarını çatarak sordu.

"Beslenecek neredeyse hiç Fae yok. Bu onların her zamanki tarzı değil."

"Beni aşar." Fran omuz silkti. "Buradan çok uzak olmayan bir kasaba var, Belki ormanda başıboş dolaşan birkaç kişi vardır. Ama bu kadar uzakta mı? Bana pek olası görünmüyor. Muhtemelen bir saat içinde yataklarımıza dönmüş oluruz."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Darius. "Haydi."

O gotik binaya doğru eğimli ağaçların arasına daldı, ben de Orion ve Fran ile birlikte onu takip ettim. Ağaçlar sıkı ve takip ettiğimiz patika o kadar büyümüştü ki yıllardır kimsenin kullandığını hayal bile edemiyordum.

Orion ileriye doğru yol göstermek için loş bir Faelight yaktı, kehribar rengi parıltı yolu aydınlatmaya yetiyordu. Fran onun arkasına geçti, böylece ben de arkada kalmaya zorlandım ve bunun kasıtlı olduğunu hissettim.

Bir baykuşun ötüşü kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oldu ve sinirlerimi çelikleştirmek için avuçlarımda büyü topladım.

Ben damarlarımda kova dolusu güç taşıyan bir Solarian Prensesiyim. Nimfler korkmalı. Kesinlikle tam tersi değil. Kesinlikle kesinlikle.

Tepenin eteklerinde ağaçlar açıldı ve uzun süredir terk edilmiş gibi görünen devasa malikânenin önüne geldik. Yosun tırmanıyordu Koyu tuğla duvarlar ve eski kapı menteşelerinden sarkıyor, rüzgârda savruluyor ve kanımı donduran bir gıcırtı çıkarıyordu. Pencerelerin çoğu kırılmıştı ve içerisi gölgelerle kaplıydı.

"Burası da neresi?" Darius'un etrafımızda bir susturucu baloncuk oluşturduğunu hissederek fısıldadım.

"Bununla ilgili tek bilgi Kreevan Dire adında birine ait olduğu," diye yanıtladı Fran ve Orion sertçe ona doğru döndü.

Kaş kırıışması.

"Dire?" diye sordu, çenesi gergindi.

"Evet, hiç duydun mu?" diye merakla sordu ve pencerelerden birine yaklaşp içeri bakan Darius'a baktım.

"Babamın eski bir arkadaşıydı," diye mırıldandı Orion kılıcı belinden çıkarırken, gergin ifadesi söylemediğı daha fazla şey olduğundan emin olmamı sağladı. Bu da Fran'den sakladığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda ondan sır sakladığı anlamına da geliyordu. Bu da beni sakladığı şeyin ne olduğu konusunda daha da meraklandırdı.

Eve doğru yürüdük ve Fran, Orion'un kolunu tuttu. "Etrafı tarayalım ve arka tarafa doğru gidelim." Beni Darius'a doğru yönlendirdi. "Sen

İki kişi ön odaları kontrol etsin. Eğer bir şey bulursan, Darius, her zamanki sinyali kullan."

Orion hemen, "Ben Darcy ile kalacağım," dedi.

"Saçmalama, Lance, bu sadece bir süpürme. Ayrıca, o dedi ki *farkında*, hatırladın mı?" Fran onu çekiştirerek ısrar etti ve bu alaycı yorumu yüzünden at kuyruğunu çekiştirmeyi aklımdan geçirdim.

"Sorun değil," diye söz verdim Orion'a. Fran'in bu görevde öğretmeninini elini tutması gereken korkmuş küçük bir fare olduğumu düşünmesini istemiyordum.

Ama Orion'un beni o kadar kolay terk etmeyeceğini biliyordum.

gözlerini kaçırdı ve koluna yapışan güzel Fae'yi görmezden geldi. "Ben Darius'un yanında olacağım."

Çenesini sıktı ve arkadaşına döndü. "Gözünün önünden ayrılmıyor."

"Anladım," diye onayladı Darius, sonra kendini bir pencereden içeri attı ve beni de peşinden çağırarak içeri girdi.

Fran, Orion'u evin diğer ucuna doğru götürdü ve o da omzunun üzerinden kaşlarını çatarak bana baktı. Ona bir başparmak işareti yaptım ve kaşlarını çattı, görünüşe göre bu onu rahatlatmamıştı. Ama eğer benim bu kadar

Bu durumda bana bebek bakıcılığı yapmasını beklememeliydi.

Pencereye doğru yürüdüm, çıkıntıya tutundum ve kendimi evin içine doğru çektim. Darius bana yardım etmek için elini uzattı ama görmezden geldim, bir saniye sonra onun yanında yere indim ve ellerimdeki pisliği kotuma sildim. Kibarlık mı yapıyordu yoksa benim beceriksiz olduğumu mu düşünüyordu bilmiyordum ama eğer ikincisiyse ona yanıldığını kanıtlayacağımdan emindim.

Oda küf kokuyordu ve eski mobilyalar etrafta çürüyordu.

Duvarlarda garip açılarla asılı duran resimler, çerçevelerindeki her şeyi gizleyen tozla kaplıydı. Ürkütücü olduğunu söylemek on yılın en hafif tabiriydi.

"Yakın durun," diye mırıldandı Darius, etrafımızdaki susturucu baloncuğunu sıkılaştırdı ve üzerimize alçak bir Faelight yaydı. O odadan çıkarken büyüyü parmak uçlarıma kadar getirdim, attığımız her adım Döşeme tahtaları gıcırdıyor, kulaklarımda acı verici bir sesle çınılıyordu. Susturucu baloncuğa rağmen yine de nefesimin hızlanmasına ve kalbimin pıt pıt atmasına neden oldu.

Ahşap bir merdivenin başka bir kata çıktığı eski bir koridora girdik, ancak ön odalardan stratejik bir şekilde geçip temiz olup olmadıklarını kontrol ederek koridoru geçtik.

Büyük bir mutfağa vardık ve iğrenç bir koku boğazımın arkasına çarptı. Eski bir buzdolabı açık duruyordu ve içindeki her şeye küf yapışmıştı. Yıllar ve yıllar öncesine ait olmalıydı ama kokusu hâlâ öğürmemi neden olacak kadar keskindi.

"Burada ne oldu böyle?" Tısladım.

Darius, "Görünüşe göre burada kim yaşıyorsa aceleyle kalkıp gitmiş," diye mırıldandı.

"Ya da aceleyle öldü," dedim kalın bir sesle ve ağzımı kapattım.

"Evet, ya da o," diye homurdandı, odaya bir göz attıktan sonra beni geldiğimiz yöne doğru götürdü. "Burada bir şey yok."

"Orada bir kapı var." Arkasını işaret ettim. Kapının hemen ötesindeydi. Buzdolabıydı ve kolu yoktu, ama koruyucu ailelerimden birinde gizli bir oyun odasına açılan buna benzer bir kapı vardı.

Darius kaşlarını çatı, panellerle uyumlu ahşap kapıya doğru ilerledi ama kenarlarında hafif bir boşluk olduğu belliydi. Parmak eklemlerini tahtaya vurdu ve karşılık olarak gelen boş ses şaşkınlıkla bana bakmasına neden oldu. "Ne kadar da gözlemci bir şirretmişsin."

"Daha az şirret," dedim dudaklarımı büzerek.

"Sana Gwen diyemem, sana cadaloz diyemem..." diye mırıldandı nefesinin altında, açılıp açılmayacağını görmek için kapıyı iterken.

Vermedi ve arkasından yaklaşırken bir gülümsemeyle savaştım. Ama ona bunu görme zevkini tattırmıyacaktım.

Darius parmaklarını tahtaya dayadı ve üzerinde bir ışık titreşimi belirdi. Bir kilit tıkladı ve açmadan önce beni yaklaşmaya çağırđında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kapıyı iterek açtığında her an büyü yapmaya hazır bir şekilde sakinleştirici bir nefes aldım. Üzerine bir toz tabakası döküldü ve kapı ardına kadar açılırken menteşeler itiraz etti. Daha da iğrenç bir koku bana çarptı ve burnumu kırıştırdım, gözlerim yanıyordu. Ölüm her yerde asılı duruyordu. Orada olduğunu anlamak için cesedi görmeme bile gerek yoktu. Ama Darius'la birlikte odaya girdiğimde onu gördüm.

Ölü adam bir masanın üzerinde kambur duruyordu, iskeletinın üzerinde hâlâ yırtık pırtık, güve yeniğı giysiler vardı. Kemikli parmakları bir kâğıt parçasının üzerinde duruyordu ve merakıma yenik düşerek elimi yüzüme götürdüm ve kokuyu dışarıda tutmak için ağızımın ve burnumun etrafına bir hava kabarcığı yerleştirdim. Kokudan irkildim. Ölü Fae'nin gözsüz çukurları, kâğıt parçasını elinin altından çektim ve başparmak kemiğinin kırılıp yere yuvarlanmasına neden oldum. *Oh lanet olsun.*

Bir uğultu kulaklarımı doldurdu ve Astrum'un büyüünün tanıdık ürpertisi havada beni çağırınca nefesim kesildi. Bunu burada hissetmek hiç mantıklı gelmiyordu ama iliklerime kadar doğru olduğunu biliyordum. Yakınımda bir Tarot kartı vardı ve bakışlarım cesedin üzerinde gezinirken diğeri elinde tuttuğı kartı fark ettim. Darius çoktan kapıya doğru dönmüştü. Bu odayla işim bitti ve arka cebime sokmadan önce hızlıca kaptım.

Omzumun üzerinden Darius'a baktım, tam o sırada ayaklarımızın altından bir yerden takırtı sesi geldi.

"Kiler," diye tısladı Darius, dönüp odadan hızla çıktı. Peşinden fırladım, sayfayı katlayıp cebime koyarken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bodrumdan tüyler ürpertici bir ses gelmişti, demek ki oraya gidiyorduk. Harika. Mükemmel. Hiç sorun değil.

Karanlık koridora ulaştık ve Darius merdivenlerin altındaki kapıya doğru koştu. Kapı aralık duruyordu ve o kapıyı iterek açtığı anda kalbim duracak gibi oldu. Ona yakın durdum, boşluğa adım attığımızda kolum onunkine sürtündü, Faelight'ı yeraltına inen gölgeli merdivenlerin üstünü aydınlatıyordu.

Aşağıda bir yerden bir patlama sesi geldi ve kalbim sarsıldı. *Kahretsin, kahretsin.*

"Muhtemelen sadece bir hayvandır," diye fısıldadı Darius, susturucu baloncuğunun içinde fısıldamak zorunda olmamasına rağmen. "Ama hazırlıklı olmalıyız."

Ellerimi kaldırdım ve başımla ona destek verdim. Merdivenlerden inmeye başladı ve ben onun gölgesi kadar yakın durdum, yavaşça kalp atışlarımı sakinleştirmek için nefes alıyordum. Bir başka patlama göğsümün daralmasına neden oldu ve merdivenlerin dibine ulaştığımızda. Darius ışığını söndürdü ve bizi tamamen karanlığa gömdü.

Eli benimkinin etrafında kıvrıldı ve beni vücudunun yan tarafına doğru sıkıca çekti. "İşte," diye nefes aldı, sonra parmakları göz kapaklarımın ve büyüünün üzerinde gezindi karıncalandı. Gözlerimi yeniden açtığımda önümdeki yolu görebiliyordum. Gün ışığı gibi değildi, daha çok gölgeler nereye gittiğimi görecektik kadar kalkıyordu.

Darius taş bir kemerden geçerek ilerledi ve ben de onu takip ederek kutularla dolu ve paslı raflarla kaplı büyük bir mahzene girdim. Havada rutubet kokusu vardı ve soğuk ısıırıyordu.

Çürüyen çöplerin labirentine doğru ilerledik; yığın yığın küflenmiş gazeteler, rafları dolduran metal aletler ve her türden

İşe yaramaz nesneler her yere yığılmıştı.

Kulaklarımda bir çınlama duydum ve kalbim göğüs kafesimde gümbürdedi.

Burada bizimle birlikte bir şey var.

Raflardan oluşan bir koridorun sonuna geldik ve bakışlarım odanın en ucunda yere diz çökmüş, etrafını bir yığın eşya sarmış adama takılınca nefesimi tuttum. Üstsüzdü ve çılgınca kutuları karıştırıyor ve avuç dolusu çöpü bir kenara atıyordu. Ne zaman metal bir şey bulsa dikkatle bakıyor, sonra da kafatasımda yankılanan bir çınlamayla yere fırlatıyordu. Sırma saçları uzundu ve terli tenine yapışıyordu. Homurdanmaya, nefes nefese kalmaya başladı, daha fazla kutuyu devirip içindekileri parçalara ayırırken çaresiz görünüyordu. Bir şey aradığı belliydi ama ne?

Darius ellerini kaldırdı ve parmak uçlarında alevler titreşirken boğazım sıkıldı.

"Ne yapıyorsun?" Tısladım. Adam deli olabilirdi ama bu ona saldırmamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Su perisi," diye hırladı, sesindeki nefret çok açıktı.

"Nereden biliyorsun?" Adam bir kutu tornavidayı duvara fırlattığında ve her yere saçıldıklarında nefes aldım.

"Yapamam," diye homurdandı, sonra öne doğru bir adım attı ve havaya bir ateş patlaması gönderdi.

Adamın etrafını sararak eski bir şiltenin içine kök salıp bacaklarında öfkeyle alevlenirken nefesim kesildi. Adam dehşet içinde çığlık attı, etrafında dönerken gözleri karanlıkta bizi buldu ve kalbim boğazıma fırladı. Onda hiç de Fae olmayan bir şey vardı, karanlığın yarattığından başka bir şey olmadığını kanıtlayan bir şey.

"Fae!" diye tükürdü, sonra derisi parçalanarak yerini son kâbusumdan fırlamış devasa bir canavara bıraktı. Ağaç gibi devasa vücudu

Koyu kırmızı gözleri kana susamış bir şekilde parlıyordu.

Darius ellerini daha yukarı kaldırdı ve ateş Su Perisi'nin etrafında kükredi, kabuğa benzeyen derisini yaladı ve ondan bir acı çığlığı çıkardı. Vücudunda bir çingirak başladı ve büyümüşü zayıflatmaya başlamadan önce sadece saniyelerimiz olduğunu biliyordum.

Ben de ellerimi kaldırdım, Anka ateşini avuçlarıma getirdim, ısı derimin altında bir cehennem gibi parlıyordu. Vücudumdan kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir sel halinde patladı, Su Perisi'nin etrafında döndü ve bir kül yığınının dönüşüne kadar onu parçaladı. Arkasında bıraktığı köz bulutu Benim ve Darius'un ateşi söndüğünde hava ve her şey bir kez daha karardı.

Derin bir nefes aldım, gözlerim karanlıkta Darius'unkileri buldu. Konuşmak için ağzımı açtım ama korkunç bir kıymık sesi kulaklarımda kamçı sesi gibi yankılandı. Hep birlikte yukarı baktık ve tavanın ortasını yırtan devasa, örümcek ağı çatlağını gördüm. Nefes nefese kaldım, ciğerlerim

Üst katın tamamı çöktü. Bir ton moloz bize doğru yuvarlanırken ölümümü gördüm ve içgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım, etrafımıza bir kubbe şeklinde hava kalkanı ördüm ve içine mümkün olduğunca çok büyü yaptım. Üstüne bir küvet çarptı, sekti ve üzerimize düşmeye devam ederken banyo takımının geri kalanı arasında parçalara ayrıldı. A

Boru patladı ve su sağanak halinde aşağı aktı, etrafımızda yığılan katliamla birlikte kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir hareket gözüme çarptı ve Orion'u bir zamanlar üstümüzde banyo olan yerin kapısında gördüm. Gözleri korkudan çılgına dönmüştü ama bizi aşağıda, katı zeminin içinde gördüğü anda omuzları çöktü.

Darius, "Bil diye söylüyorum, B Planı benim bir Ejderha'ya dönüşüp bunun yükünü üstlenmemdi," dedi ve ben de rahatlamış bir gülümsemeyle ona döndüm.

"Yine de buradasınız, Fae boyutunda ve güvendesiniz."

Bir sırtışı attı ama gözleriyle buluşmadı ve bu kalbimin çarpmasına neden oldu.

Orion'un üzerine bir gölge düştüğünde ona baktım ve "Dikkat et!" diye bağırdım ama sesim sadece Darius'un susturucu baloncuğunda çınladı. Orion yine de etrafında döndü ve kılıcını kaldırarak gözden kayboldu.

Ciğerlerim korkuyla sıkıştı ve altımızdaki hava büyüsunü zorlayarak bizi bir sonraki kata yükselttim. Ayaklarımız kapı aralığındaki küflü halıya çarptı ve ikimiz de ilerlemek için mücadele ederek koşarken hava kalkanını serbest bıraktım.

Orion görünürde yoktu ama yakınlarda bir yerden gelen kavga seslerini ve bağırışları duyabiliyordum. Koridorun sonundaki odanın duvarında bir gümbürtü duyuldu ve çaresizlik içinde doğruca oraya koştuk, yatak odasına girerken küflenmiş duvar kağıdının yanından geçtik.

Orion bir Su Perisi tarafından duvara sıkıştırılmıştı; yaratığın bağırsaklarını bıçaklayıp dururken sondaları göğsüne doğru yönelmişti. Yaratık bir çığlık atarak geriye doğru tökezledi ve ben de meydan okuyan bir haykırıyla bir Anka ateşi hattı saldı, toz haline gelmeden önce onu ikiye böldüm.

Orion'un iyi olup olmadığını kontrol etmek için koştuğumda ve kolları yarım saniyeliğine bana sarıldığında nefesim kesildi. Onu yine o mağarada yerde yatarken hayal ettiğimde korku damarlarıma kadar işlemişti, etrafı kan gölüne dönmüştü.

Hayır, hayır, hayır, Tanrım hayır.

"Gitmeliyiz," diye homurdandı. "Burası istila edilmiş durumda."

"Bunların burada ne işi var?" Darius, kan donduran bir çığlık havaya karışmadan hemen önce başını salladı, gürültü alt kattan geliyordu.

"Siktir!" Darius ve ben koridor boyunca ilerleyip dar merdivenlerden aşağı inerek kapıya doğru koşarken Orion soluk soluğa önümüze fırladı.

Francesca önümüzde yerdeydi, Nymph'in ayağı ona doğru uzanırken kaburgalarına baskı yapıyordu, çıkardığı tıkırtı ve emme sesi büyüsünü çalıyordu. Kendi gücümün bastırıldığını hissettim ve savaşmak için ellerimi kaldırırken hırladım. Ama Orion çoktan oradaydı, kılıcını fırlatarak havada bir uçtan bir uca savurdu ve tam ortasına sapladı.

Yaratığın kafatasına sapladı. Su Perisi bir kül yığınınna dönüşerek patladı ve Orion ileri atılarak bıçağı yere düşmeden havada yakaladı.

Fran'in yanına diz çöktü, bir elini onun yanına koydu ve yaralarıyla ilgilendi.

Tamamen iyileşmeden önce "Dışarıda daha fazlası var," diye inledi.

"Onlarla ben ilgilenirim," diye homurdandı Darius, en yakın pencereye doğru koşarken giysilerini çıkardı.

Pencere pervazından atlayıp tüm binayı sarsan sağır edici bir kükremeye devasa altın Ejderha formuna büründüğünde kalbim boğazıma düğümlenerek peşinden koştum.

Altı Nimf, Fae formunda ağaçlara doğru ilerliyordu ve taşıdıkları çantaları görünce kaşlarımı çattım, hepsi de evden almış olmaları gereken eşyalarla doluydu. Çürümeye yüz tutmuş eski bir konaktan ne istiyorlardı ki?

Darius'un Ejderha ateşi geceyi aydınlatıyor, onları takip ederken ağaçların arasından bir yol açıyordu. Acı çığlıkları en az bir tanesini yakaladığını söylüyordu ama gölgelik altında hepsini yakalamasına imkân yoktu.

Döndüğümde Fran'in tekrar ayağa kalktığını ve teşekkür ederken Orion'un koluna tutunduğunu gördüm. Ona öyle bir bakıyordu ki, yüzündeki ifadeyi tokatlamak istedim. Ama bundan kurtulmak için yeterince iyi bir açıklama yapabileceğimi sanmıyordum.

"Çantaları vardı," dedim. "Evden bir şey almışlar."

Orion parmak eklemlerini çenesinde ovuşturdu, alnı düşünceden kırıışmıştı.

"Hepsinin gittiğini kontrol etmeliyiz," dedi Francesca, durumun kontrolünü tekrar ele alırken omurgasını dikleştirerek.

"Eğer dışarıdaki Ejderha'dan kaçmadılarsa, eminim kaçmak üzeredirler," dedim.

Fran kararlı bir şekilde, "Yine de kontrol etmeliyiz," dedi ve ben de başımı sallayarak koridoru geçip kafamı en yakın odaya soktum.

Yatağın arkasındaki raftan ürkütücü bir oyuncak bebek sergisi bana bakıyordu ama Nymph yoktu. Bundan daha rahatsız edici bir şey olamazdı. Şimdi.

"Her şey yolunda," diye anons ettim ve geri döndüğümde Orion'u tam arkamda buldum.

Beni kontrol ediyormuş gibi gözlerini üzerimde gezdirdi ve ben de ona yarım bir gülümseme vererek evin geri kalanını birlikte dolaştık, başka Nymph olmadığından emin olduk.

Fran koridorda yeniden belirttiğinde, "Mutfağın yanındaki odada bir ceset var," dedi. Başını ağrıtmış gibi iç çekti. "Kemikleri yakmak için bir Kadavra İmha Ekibi çağırمام gerekecek. "Kemikleri yakmak için Dire'in hangi güç seviyesinde olduğundan emin değilim ama düşük seviyeli Fae cesetleriyle bile başa çıkılması gerekiyor. Sadece burada olduğuma dair iyi bir mazerete ihtiyacım var."

"Ne demek halledildi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Orion ondan önce cevap verdi. "Fae büyüü öldükten sonra sahibinin kemiklerinde kalır. Kara büyü kullananlar tarafından yasadışı olarak kullanılabilir."

Söyledikleri karşısında boğazım düğümlendi ve başımı salladım, bana babasıyla birlikte böyle şeyleri ele geçirmek için mezarları kazdıklarını anlattığını hatırladım. Yüzündeki ifadeden Frannykins'in bu küçük şeyi bilmediğini tahmin ettim.

ya da başka bir kara büyü işiyle uğraşıyordu. Kadın elini endişeyle saçlarında gezdirirken ona döndü.

"Bununla biz ilgileneceğiz. Darius kemikleri yok edebilir," dedi Orion kararlılıkla. "Bu seni zahmetten kurtarır."

"Emin misin?" Fran umutla sordu, ona parlak zırhlı şövalyesiymiş gibi bakıyordu. Ve elindeki bıçakla, geçebileceğini tahmin ettim. Ama onun şövalyesi değildi. O *benim şövalyemdi*.

"Evet, sorun değil," dedi Orion, ön kapıdan çıkıp büyümüş çimenlere doğru ilerlerken.

Darius tepemden uçtu ve üst kattaki bir pencereden içeri dalmadan önce yer değiştirirken hava saçlarımı karıştırdı.

"Teşekkürler, Lance," dedi Fran, onu kucaklamak için ilerledi, göğüsleri göğsüne sıkıca bastırdı. "Yakında görüşürüz, tamam mı? Belki senin evinde düzgün bir sohbet yapabiliriz?" Kanımı kaynatan bir şekilde sırttı ve yanağına bir öpücük kondururken boğazımın dibinde bir hırıltı oluştu. Sonra havaya bir avuç yıldız tozu savurdu ve o daha cevap vermeden ortadan kayboldu.

"Hırılıyor musun, Mavi?" Orion alay etti ve ben de saçlarımı omzumun üzerinden savurarak yüz ifademi düzelttim.

"Tabii ki hayır."

Bir anda bana doğru koştu, belimi kavradı ve sırtarak bana baktı. "Öyleymişsin gibi geldi. Aslında, sanırım Francesca'ya tam bir Fae gibi davranmak üzereydin." Sanki bu onu tahrik etmiş gibi gülümsemesi genişledi ve ben de kendi gülümsememin ağzımı çekmesine engel olamadım.

"Dünyanın en berbat ebeveyn gecesini böldüğüm için üzgünüm ama şu Nymph'ler hakkında konuşmamız gerek," dedi Darius girişte giyinik bir şekilde belirlediğinde, ben ve Orion ayrılırken kollarını kavuşturarak.

Orion karanlık bir ses tonuyla, "Tuhaf davranıyorlardı," dedi.

"Ne aldılar?" Nefes aldım.

"Kim bilir," dedi Darius. "Ama iyi bir şey olamaz. Bu bana her türlü yanlışı hissettiriyor."

Bir süre sessizlik oldu ve Orion kaşlarını çatarak nefesini bıraktı, sonra da evi işaret etti. "Francesca'ya cesetle ilgileneceğimizi söyledim."

Darius kaşlarını kaldırdı, ağzını bir sırtıma kapladı. "İyi düşünmüşsün."

Onları evin içine kadar takip ettim, ikisinin şifreli ifadelerine baktım.

Onlar cesedi yakmak için odaya girerken ben kokuşmuş mutfağın dışında bekledim ve içimi kaplayan heyecanla cebimden bulduğum Tarot kartını çıkardım. Bir Faelight yarattım ve onu görebilmek için üzerimde gezinmesine izin verdim. Görüntü Kule'ye aitti, gri Aşağıdaki karanlık ormandan yükselen duvarlar. Çalışmalarımdan, bunun anlamının bir arkadaşlığın sonu ya da terk edilme anlamına gelebileceğini biliyordum. Arkasındaki kıvrımlı gümüş harfleri okumak için çevirdiğimde damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

Kayan bir yıldız, boş bir mezar, ebedi bir yemin.

Kıranı ara.

Birkaç kez daha okuduğumda kalbim titredi, cebime geri iterken neye atıfta bulunduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu daha sonra Orion'la tartışacaktım. Belki ne anlama geldiğine dair bir ipucu bulabilirdi. Sonra cesedin yanında bulduğum kâğıt parçasını çıkardım, gözlerim kelimeleri taradı.

Bu notu her kim bulursa, bu sözler benim son sözlerim olacak.

Mirasımdan verecek bir şey kalmadı, altınlar gitti, banka hesabım boş duruyor. Sahip olduğum her şey toza dönüşsün, benimle birlikte çürümeye terk edilsin.

Ardımda yarım kalan tek bir işim var.

Sahip olduğum tüm karanlık eşyalar arasında, beni hala en büyük pişmanlıklarla bağlayan bir tanesi vardı. Elimden geldiğince iyi sakladım ama

Gölgeler etrafını sarar, sanki kötücül gücü tarafından çağrılıyorlarmış gibi.

Doğanın kendisine meydan okuyan bu eseri dünyadan kaldırmak için onu yok etmeye çalıştıysam da gücü çok büyüktü.

Sonunda, aklıma koyduğum tek iyi işi başaramadım.

İşte bu yüzden, yanlış ellere düşmeden önce son bir umut eylemi olarak onu bezle bağlayarak güvende tutacağını bildiğim bir Fae'ye gönderdim.

Zayıflığım için beni affedin yıldızlar, ama bu dünyada daha fazla kalamazdım. Karanlık uzun yıllar boyunca ruhumun parçalarını aldı. Şeytanlarımı dinlendirmenin zamanı geldi. Ve her kim bunu bulursa, yıldızlar kaderinde ıslıl ıslıl parlansın. Ama bu uyarıyı dikkate alın. Eğer buraya bu iğrenç nesnenin peşinde dünyevi eşyalarımı karıştırmaya geldiyseniz, arayışınızın burada sona ermesi umuduyla ölüyorum.

Kimse bu güce sahip olmamalı.

Ben değil.

Sen bile.

Kraveen Dire

Orion ve Darius salona dönerken içimde bir titremeye başımı kaldırdım ve Darius'un omzuna asılı büyük bir çanta gördüm. Onu işaret ederken kaşlarım birbirine çarptı.

"O cesedi o çantaya koydun, değil mi?" Kestirip attım.

Darius ve Orion neşeli bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra omuz silkti. Orion hafifçe, "Boşa harcama, boşa harcama," dedi.

"Merak etme Darcy, bu konuda nazik davrandım," dedi Darius karanlık bir gülümsemeye. "Onu kurutulmuş et gibi kuruttum ve sonra origami gibi katladım, değil mi Lance?"

"Yaptı, aslında çok zevkliydi," diye düşündü Orion ve ikisi de kıs kıs güldüler.

Başımı iki yana salladım ve dudaklarımda belirmeye başlayan gülümsemeye engel olmaya çalıştım. "O zaman yakında kemik büyüğü dersi almalı mıyım?"

"Sanırım Lance sana şimdiden bir sürü *kemik* dersi vermiştir, değil mi?" Darius espriyi patlattı ve boğazımdan bir kahkaha yuvarlandı. Bu ürkütücü evde durup onca insan arasında onunla birlikte gülüyor olmak oldukça tuhaftı.

"Evet ve bu gece o dersleri muhteşem bir şekilde kesintiye uğrattı, o yüzden hadi eve gidelim," dedi Orion, elimi tutmak için ilerleyerek.

Eve. Sonunda gerçek bir yer gibi gelmişti. Sadece hayallerimde ve fantezilerimde yaşayan bir yer değil. Gerçekten ait olduğum bir yer vardı. Ve o da benimle birlikte oraya aitti.

"Bekle, bak." Darius'la bu kadarını paylaşabileceğimi düşünerek notu Orion'a uzattım. Ama yine de kartı onunla paylaşacak kadar ona güvenmiyordum. "Sence bu ne anlama geliyor?" Okumayı bitirip Darius'a uzatırken sordum.

"Sanırım bunun anlamı... Periler buraya her ne bulmaya geldilerse çoktan gitmişler," dedi Orion, gözlerinde bir gölge titreşimiyle.

"En azından bu iyi," diye nefes aldım, bir ürperti bedenime doğru yol alıyordu. "Çünkü Kraveen her ne saklıyorsa, kulağa hiç de iyi gelmiyor."

"Hayır," diye onayladı Orion. "Hiç de iyi değil."

"Kimdi o?" Ben sordum. "Babanı tanıdığını mı söylemiştin?"

Orion başını salladı, yüz hatlarında ciddi bir ifade belirmişti. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Uzun zaman önceydi ama ara sıra evimi ziyaret ederdi. Büyülü nesnelerin tüccarıydı ama uzmanlık alanı karaborsaydı. Babam ondan sayısız eşya satın aldı."

"Kraveen'in notunda bahsettiği arkadaşın o olduğunu mu düşünüyorsun?" Darius düşünceli bir şekilde sordu ve ben de Astrum'un kartında bahsettiği kişinin o olup olmadığını merak ettim.

"Belki." Orion omuz silkti. "Kişisel olarak ne kadar yakın olduklarını bilmiyorum ama ne zaman ziyaret etse sık sık birlikte iş konuşturlardı."

"Yani Nimfler her ne arıyorsa... belki de babanda vardı," diye tahmin ettim, önemli bir şey bulduğumuzu hissediyordum.

"Eğer babamda varsa, hiç şüphe yok ki şimdi sefil annemde. Ya öyle ya da hâlâ bodrumdaki eşyalarının arasında." Orion'un kaşları birbirine yaklaştı. "Ama ne olduğunu öğrenene kadar bunun bize pek faydası olmaz. Bugünlerde evde pek hoş karşılanmıyorum. Yine de gerekirse içeri girebilirim."

"Gizemli bir nesneyi körü körüne arayamayız," diye yorumladı Darius. "Ya bir Su Perisi'ni yakalayıp ondan işkenceyle bilgi alırsak?"

Ona bakarken burnum kırıştı. Nimfleri bir sonraki Fae'den daha çok sevdiğimden değil, ama bir tanesine işkence etmek kulağa oldukça karanlık geliyordu.

"Fena fikir değil," diye onayladı Orion, bakışları bir an için boynuma takıldı. Aç olduğunu anlamam bir saniye daha uzun sürdü ve saçlarımı omzumun üzerinden rahatça kaydırarak bir teklifte bulundum.

İleri atılmadan önce dudaklarını yaladı, belimi kavradı ve dişlerini boğazıma geçirdi. Bir tutam acıyı, büyümü etkisiz hale getiren zehir dalgası izledi ve ihtiyacı olanı alırken elimi başının arkasına koydum.

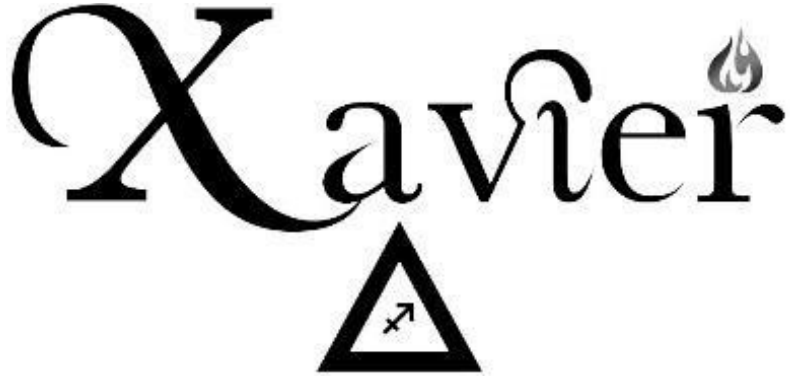
Geri çekilip yarayı iyileştirmek için başparmağını nazikçe boynumda gezdirdiğinde, Darius çenesi gergin bir şekilde aramıza baktı. Bunu o kadar çok yapmıştık ki artık nefes almak kadar normaldi. Orion teşekkür etmek için beni nazikçe öptü ve yüzümü aydınlatan bir gülümseme etrafımızı saran karanlığı yakıp geçti.

Darius kollarını kavuşturarak, "Siz ikiniz... birlikte olamayacağınızı söyleyen kanunun canı cehenneme," dedi.

Sözleri kalbimi sıkıştırdı ve gözlerinde o kadar çok acı gördüm ki öne doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım. Onu affetmiş değildim, hatta kız kardeşim için yeterince iyi olduğuna bile inanmıyordum. Ama belki de olabilirdi. Belki daha iyi seçimler yapsalardı, gururları yerine kalplerinin sesini dinleselerdi.

"Yıldızları da sikeyim, Darius," diye nefes aldım ve beni yakın tutarken kasları etrafımda sıkılaştı. "Parlayan, ışıldayan her birini sikeyim."

Son zamanlarda , kendimi pencereden dışarı ya da duvarlara bakarken buldum, zihnim son zamanlarda olan her şey üzerinde çalışıyordu. Gerçeklikten kaçmak için video oyunları oynamak artık o kadar çekici gelmiyordu. Belki de bunun nedeni gerçekliğin bugünlerde çok gürültülü olması, kulaklarımda çığlık atması ve beni dikkatimi vermeye zorlamasıydı. Ya da belki de hayatımın ne kadar büyük bir bölümünü dışarıda geçirdiğimi fark ettiğim içindi. Ve bu berbat bir şeydi.

Her zaman bir şeylerin olmasını bekliyormuşum gibi hissettim. Sanki kafesimin kapısının açılacağı ve kendimi özgürlüğe yürürken bulacağım o kaçınılmaz ana kadar zaman geçiriyordum. Ama belki de bu sadece hayatı daha katlanılabilir kılmak için kendimi inandırdığım bir şeydi. Çünkü gerçek şuydu ki, babam beni asla bırakmayacaktı. Emrimin tüm aileye utanç getirebileceğini bildiği için bırakmayacaktı. Ve hayatımın geri kalanında kafese kapatılıp saklanmaktan mı yoksa bir gün geçireceğim beklenmedik bir 'kaza' sonucu ani, lanet olası trajik ölümünden mi daha çok korktuğumu bilmiyordum.

Aralık ayında on sekiz yaşıma girecektim ve eğer babam beni bu yıl bir akademiye kaydettirmezse, yapması gereken bazı açıklamalar olacaktı. Ve bir kez sorular sorulmaya başlandığında, beni okulda tutmak onun için daha zor olacaktı.

Sır. Bu yüzden her geçen gün korkum daha da arttı. Çünkü şu anda damarlarımda hiçbir güç yoktu, hayatımla ilgilenen hiçbir basın yoktu ve ortadan kaybolmak için mükemmel bir konumdaydım. Belki de mesele artık babamın beni öldürüp öldürmeyeceği değil, *ne zaman* öldüreceğiydi.

Odamda kalmak için kahvaltıyı atlardım ve endişeyle bir plan yapmaya çalıştım. Keşke annemi buradan çıkarabilseydim. Kaçabilseydik... gidecek güvenli bir yer bulabilseydik. Ama bana yardım etmeye kalkıştığı tek seferde Stella onu yakalamıştı. Ve şimdi babam bunu bekliyor olacaktı. O da

daha fazla güvenlik önlemi almalıydım. Bu ev benim hapis hanemdi ve burada ölmek istemiyordum. Gerçekten *yaşamadan* önce olmazdı.

Telefonum çaldı ve komodinin üzerinden alıp yatağıma bıraktığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sofia'dan beni bekleyen bir mesaj bulduğumda tenim parıldamaya ve ışıldamaya başladı. Açmaya bile çalışmadım.

Damarlarımda mırıldanırken ve kalbime huzur veren bir melodi söylerken Emrimi bastırdım. Bir anlığına onun tadını çıkarmaya, onunla rahatlamaya ihtiyacım vardı. Yer değiştirme ihtiyacı, yanmaya dönüşen bir kaşıntı gibiydi. Her gün daha da zorlaşıyordu. Bazen duştan sonra kendimi banyoya kilitleyip birkaç dakikalığına Pegasus formuma geçiyor, aynadaki leylak yansımasına bakıp uçmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Vegas, Lance ve Varislerle birlikte Ruhlar Sarayı'nda geçirdiğim o günden beri bunu daha da sık yapıyorum. O güne imrenmişim. Kafamda binlerce kez canlandırmışım. Hayalini kurdum, her saniyesini yeniden yaşadım. Bana kendimi meydan okuyan. Ve meydan okur gibi hissetmek, harekete geçmesem bile harekete geçiyormuşum gibi görünmeme neden oluyordu. Ama duştan sonra başımı süsleyen parlayan gümüş boynuza bakarak geçirdiğim her ekstra dakikada çenem biraz daha yukarı kalkıyordu. Ve ruhum biraz daha parlak yanıyordu. Ben bir Pegasus'tum. Pegasus'un koca kıçlı bir

aygırıydım. Ve bir Pegasus olmaktan gurur duyuyordum.

Sofia:

Bir keresinde bir fırtınanın içinden uçtum ve yıldırım çarptı.

*Bir keresinde bir Nemean Aslanı tarafından ısırıldım ve
neredeyse kan kaybından ölüyordum.*

Zodiac'a geldiğimden beri A'dan daha düşük bir not almadım.

Birkaç gündür iki doğru bir yalan oynuyorduk ve ona söyleyecek eğlenceli doğrularım tükenmeye başlamıştı. Hayatım pek renkli sayılmazdı. Toplamda sıfır maceralı şey yapmıştım. İstemediğim için değil, hiç fırsatım olmadığı için. Fırsat verilse bir fırtınanın içinden uçarak geçerdim. Gülmek için bir Nemean Aslanı'na binmeyi de denerdim. Ama bunun için insanları tanımam gerekirdi. Ve bugünlerde ailem dışında kaç kişiyi tanıdığımı saymak için bir hesap makinesine ihtiyacım yoktu.

Tarikatım ortaya çıktıktan sonra babam beni liseden alıp yeni bir telefon vererek tüm eski arkadaşlarımdan kopardı. Gerçi o zamanlar hayatımda bir sürü gerçek insan yoktu. Sınıfımın yarısı Acrux olduğum için bana yalakalık yapmış, diğer yarısı da aynı nedenle bana içerlemişti. Herkesin güce aç olduğu ve yükselmek için bir yol aradığı bu dünyada gerçek bir bağ bulmak yeterince zordu. Bunun içinde doğduğunuzda, diğer Fae'ler üzerinizdeki kokuyu yeni çekilmiş kan gibi alabiliyordu. Ve sırtlanların etrafınızda dolaşması uzun sürmedi.

Yalanını ortaya çıkarırken sırttım. Zeki olduğunu anlamıştım ve bu hoşuma gitmişti. Ama cevabı bildiğime dair bir his vardı içimde. Ve diğer ikisini atlatacak kadar sert biri olduğunu düşündüm.

Philip:

Bahse girerim Lance Orion kimseye doğru dürüst cevap vermiyordur.

Sofia:

*Çok doğru! Ama aynı zamanda not da vermiyor. Ya geçer ya da kalır.
Onun sert biri olduğunu nereden biliyorsun?*

Philip:

O bir aile dostu.

Ne yaptığının farkına varmadan gönder tuşuna bastım. Kahretsin. Böyle bir bilgi vermemem gerekiyordu. Benim Philip olmam gerekiyordu, lanet olası Xavier değil. Hızlıca bir cevap daha yazdım, kalbim ritmini kaybetmişti. Eğer izin verirsem ve Sofia diğer Fae'lere anlatırsa, başım ciddi belaya girecekti. Ve bu sefer babamdan bir dayak yemenin yeterli olacağını sanmıyordum.

Philip:

*Arkadaş dediysem, kuzenim onunla bir ay falan çıktı.
bir kere.*

Gözlerimi ovuşturdum, bu yalanın yeterli olmadığını biliyordum. Umarım Sofia ikiyle ikiyi bir araya getirmezd. Ne de olsa yardım isteyen Darius'tu. Ve o bir aptal değildi.

Ona yalan söylemekten nefret ederdim. Kim olduğumu kimseye söyleyeceğini sanmıyordum ama bunu riske atamazdım.

Sofia:

Harika. Haklıymışsın... Ben pek iyi not alamıyorum. Ve o Nemean Aslanı ısırığı çok acıttı - muhtemelen yıldırımdan daha fazla ;)

Aptalca sırtarak ekrana baktım ve mesajını birkaç kez okudum Oyuna nasıl devam edeceğimi düşünmeden önce. O anda aklımda tek bir gerçek vardı. *Senden çok hoşlanıyorum ve şu anda hayatımla ilgili en nefret ettiğim şey seninle asla tanışamayacak olmam.*

İç çekerek telefonumu yatağa fırlattım, daha sonra cevap vermek için daha neşeli bir şey bulacağımı düşündüm. Şu anda, bir sonraki mesajımda kan kaybedecekmişim gibi hissediyordum ve mutsuzluğumun Sofia'ya dokunmak. Hayatımda yaşayan karanlık tarafından lekelenemeyecek kadar tatlı ve saftı. Hayır, bunu sıkıca kilitlenmiş ve mühürlenmiş kapıların ardında tutmak istiyordum. O benim ışığımdı, tüm yıldızların toplamı kadar parlıyordu. Ve o ışığın sönmesine asla izin vermeyecektim.

Aşağıda vahşi bir çığlık kulağıma çalındı ve Clara'nın bağırmaya başlarken uzaktan gelen sesine kaşlarımı çattım.

Merakıma yenik düştüm ve yatağımdan kayarak odamdan çıktım ve aceleyle aşağıya indim. Sesi yemek salonundan geliyordu ve ben de kalbim deli gibi çarparak oraya doğru ilerledim. Clara ne zaman sinirlense, ne kadar ileri gideceğinden endişe ederdim. Neredeyse kendi kardeşini öldüreceğini bilmek, onun yanında beni geriyordu, hatta onun lanet bir gölge sürük olduğu gerçeğinden bile daha fazla. Eğer Lance'e zarar verebiliyorsa, bu onu her şeyi yapabilecek biri yapıyordu.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Clara bağırdı ve ben de aralık duran kapıdaki çatlaktan içeri baktım. İçeride her ne halt oluyorsa ona bulaşmak istemiyordum. Özellikle de Clara beni ürperttiği için. Ama Darius'a önemli görüldüğü takdirde ona her türlü bilgiyi vereceğime söz vermiştim. Ve bununla ilgili bir şey önemli diye bağıırıyordu.

Clara uzun ahşap masanın etrafında dolaşıyor, bir dizi ürüne bakıyordu. nesneler serilmişti. Hançerler, eldivenler, kadehler, hatta kocaman, pırıl pırıl parlayan bir

Kabzasına mücevherler işlenmiş bir kılıç. Ne zaman birini eline alsa, "Hayır!" diye bağırarak odanın diğer ucuna fırlatıyordu.

Masanın başındaki babamı gördüm, onu incelerken dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı.

Gözüme bir hareket çarptı ve Polarisler ortaya çıktı. Drusilla, Miguel ve Alejandro.

Drusilla kısa, sıkıca kıvrılmış siyah saçları ve solgun yüz hatlarıyla zayıf bir kadındı; kocası da aynı derecede zayıftı, gözleri zayıftı ve karısının her sözüne hemen atlayan, omurgasız biri havası vardı. Drusilla'nın kardeşi Alejandro hepsinden uzun boyluydu, gözleri acımasızdı ve dudakları ince bıyığının altında kısıtılmıştı.

Aylardır bizimle yemeklere katılıyorlardı ve onlarla ilgili bir şey beni geriyordu. Belki de üzerlerinden hiç çıkarmadıkları tuhaf trikolarla ilgiliydi. Drusilla her zaman bir çift sarı yün eldiven giyerdi, Miguel o çirkin turuncu kazağı dünyadaki en sevdiği şeymiş gibi giyerdi ve Alejandro'nun kırmızı yün atkısı onun mülayim görünümüyle tam bir çelişkiydi.

Ya da belki Drusilla'nın kutuplara özgü varlığıydı ya da kocasının gözlerinde hiç ışık yokmuş gibi görünmesiydi. Kıpırdamadan oturduğunda neredeyse bir ceset gibi görünüyordu. Şu anda her seferinde irkiliyordu. Clara *hayır diye* bağırdığında Drusilla'nın çenesi sanki bir şey söylemek için patlayacakmış gibi daha da yukarı kalktı. Alejandro'nun parmakları aralıklı olarak bükülüyordu ve korkmuş görünmeyen tek kişi oydu.

"Burada değil," diye açıkladı Clara sonunda, bitkin bir halde sandalyeye dramatik bir şekilde yığıldı.

"Arama çalışmalarının iki katına çıkarılmasını sağlayacağız," dedi Drusilla kararlılıkla. "Onu bulacağız," diye homurdandı Alejandro inançla.

Babam tehlikeli bir ses tonuyla, "Bunu uzun zamandır söylüyorsun," dedi. "Bu fanteziyi düşündüm ama sabrım tükeniyor."

Miguel yanında titrerken Drusilla başını öne eğdi. "Özür dilerim, Lord Acrux. Ama sizi temin ederim, bize biraz daha zaman verirsiniz-"

Clara elini masaya vurdu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Kralımızın kaybedecek zamanı yok. Harekete geçmeden önce seni bekliyor."

Drusilla başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi. "Dediğim gibi, sadece özür dileyebilir ve daha çok çalışacağıma söz verebilirim."

Alejandro kız kardeşine sert bir bakış atarak, "Sizi temin ederim ki bu maskaralığı kontrol altına alacağım lordum," diye söz verdi.

"Ya da bu hayali ilişkiden vazgeçeriz ve ben de hamlemi yaparım. Babam sert bir şekilde "yarın onun yardımı olmadan," dedi ve boğazımda yükselen yumruyu yuttum, daha ne kadar ayakta kalabileceğimi merak ediyordum Burada keşfedilmeden önce.

"Ah, ama kralım!" Clara'nın sesi birdenbire masum bir tatlılığa dönüştü. Oturduğu yerden kalktı, avucunu adamın göğsüne koydu ve aşağı doğru gezdirdi gömleğini. "Dışarıda bir yerde olduğunu *hissediyorum*. Gölgeler de onu arıyor. Dayanmalısın."

Babamın bakışları ona kaydı ve bakışlarına yumuşaklığa benzer bir şey girdi. Bana ya da kardeşime karşı hiç görmediğim bir şeydi bu. Bir elini kaldırdı ve kızın çenesini sıkıca tutmuş gibi görünen bir şekilde kavradı. "Böyle bir hediye için biraz daha bekleyebilirim sanırım."

Bir kedi gibi gülümsedi, parmaklarını kolunda gezdirdi ve dudaklarını yaladı. "Buna degecek, baba. Söz veriyorum."

Bu lakaptan ürperdim.

Babam Polaris'lere baktı. "Görevden alınıyorsunuz. Çabalarınızı ikiye katlamakla kalmayın, üçe katlayın. Bir yıl içinde varlığına dair somut bir kanıt istiyorum.

hafta."

"Evet lordum," diye mırıldandı Drusilla ve ben bir saniye bile kaybetmeden odadan uzaklaşıp mutfığa saklandım.

Buzdolabına yöneldim, biraz portakal suyu aldım ve bir bardak doldurdum. Orada durup duyduklarımı düşünürken zar zor içebildim ve Darius'a gördüklerimi bildirmek için bir mesaj gönderdim.

Peşinde oldukları şey her neyse bir bela olmalıydı. Ve ne olduğunu bulmaya kararlıyım. Çünkü evden çıkamayabilirdim ama kendi sessiz isyanımı başlatabilirdim. Ve istihbarat toplamak için mükemmel bir konumdaydım. Ghost Recon tarzı.

***

Doğu kanadındaki son teknoloji spor salonunun tam bir kenarı boyunca uzanan aynalı duvarın önünde üstsüz duruyordum. Nadiren kullanılırdı çünkü

Darius taşınmıştı. Annem havuzda sonsuz turlar atmayı tercih ediyordu ve babam o kadar sık dışarı çıkıyordu ki buradaki ekipmana nadiren ihtiyaç duyuyordu.

Bugünlerde hayatım buna bağılıymış gibi çalışıyordum. Büyü olmadan babama rakip olamayacağımı biliyordum. Ama forma girmek, beni köşeye sıkıştırdığı çaresizlik hissine karşı koymanın bir yoluydu. Ayrıca, gölgeleri iyi kavramaya başlamıştım, sanırım bu da benim lehime olacaktı. Clara annesinin derslerini devralmıştı ve onun yanında vakit geçirmekten nefret etsem de, itiraf etmeliyim ki onları ciddi bir hızla kullanmama yardımcı oldu. Her geçen gün onları derimin yüzeyine çekmek ve serbest bırakmak daha kolay hale geliyordu. Elemental büyülerime henüz erişemiyordum ama artık kendimi savunmaktan tamamen aciz değildim...

Etimin altında belirmeye başlayan kaslara baktım, başparmağımı göğsümde gezdirdim ve nasıl değiştiğimi inceledim. Vücudumu etkileyen sadece ağırlıklar da değildi. Geçtiğimiz yıl boyum uzamış, omuzlarım genişlemiş, yüz hatlarım çocuksu yumuşaklığını kaybetmişti. Darius'un Ejderha cüssesi gibi değildim; vücudum yağsız kaslardan oluşuyordu. Hız ve emin adımlarla yürümek için yaratılmıştım. Bu bana çok uygundu, Çünkü hayalini kurduğum tek şey bu hayattan kaçmaktı. Ve yakında bir gün, bu şansı elde etmeyi umuyordum. Ama şanslar sadece yıldızlar tarafından yaratılmıyordu. Kendi fırsatlarımı kendim yaratmalıydım, bu yüzden hapishanemin duvarlarında çatlaklar bulmaya başlamalıydım.

Gömleğimi kaptığım gibi spor salonundan çıktım ve üst kattaki banyoya doğru koşmaya başladım. Sessizce hareket ediyordum ve bunun nedeninin babamın hâlâ evde olması olduğunu biliyordum. Bir sonraki iş seyahatini bekliyordum ve bugün gelmesini diliyordum. O ne zaman burada olsa, tüm ev nefesini tutmuş gibi hissediyordu. Tedirgin yaşamaktan nefret ediyordum; her kapı çarpması beni ürkütüyor, her ağır ayak sesi boğazımı sıkıyor ve kaslarım dayak beklentisiyle geriliyordu.

Hızlıca duş aldım ve kısa süre içinde bir çift pantolon ve gri bir gömlek giyerek öğle yemeği için aşağıya indim. Jenkins'ten bana bir şeyler getirmesini istemek yerine kendim hızlıca bir şeyler atıştırmayı tercih ettim. Nefret ettiğimi defalarca söylememe rağmen şefe benim için yaptığı her şeyin içine turşu koymasını emrederdi. Unutkanlık numarasının sahte olup olmadığını bilmiyordum ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu. Babamın öğle yemeği söz konusu olduğunda siparişi asla unutmazdı. Bunun için kafayı verdi.

Annem bordo renkli, uzun kollu, vücudunu saran bir elbiseyle odaya girdiğinde ızgara peynir yapma niyetiyle birkaç dilim ekmek aldım.

"Bugün ailecek ögle yemeği yiyeceğiz Xavier," dedi havalı bir sesle. "Git yemek odasına otur." Beni kapıya doğru götürdü ama duruşundaki gerginliği fark ederek geri çekildim.

"Neler oluyor?" Kaşlarım birbirine çarparak sordum.

"Baban seninle bir şey konuşmak istiyor," dedi içi boş bir gülümsemeyle ve kalp atışlarım hızlandı.

"Ne hakkında?" Endişe damarlarımda dolaşarak sordum. Babam benimle hiçbir şey hakkında konuşmazdı. Misafirleri olmadıkça ve benimle konuşmak zorunda kalmadıkça.

Onların önünde kibarca sohbet etmek.

"Git otur," diye ısrar ederek benden uzaklaştı ve ben onun yanından geçerken omuzlarının titrediğine yemin edebilirim. Arkama baktığımda her zaman olduğu gibi boş bir ruh gibi peşimden süzülüyordu.

Yemek odasına doğru ilerledim ve dört kişilik uzun masayı buldum. Annem ve ben masanın ortasına karşılıklı oturduk ve benim için önceden doldurulmuş olan su bardağını elime alıp bir dikişte içtim. Sessizlik aramızda uzayıp giderken ayağım masanın altına endişeyle vuruyordu. Anneme ne söyleyeceğimi hiç bilemiyordum. Onun cevapları her zaman çok sık ve yüzeyseldi. Ona kalbinin hala atıp atmadığını sorsam muhtemelen gülümser ve başını sallardı. Hatta bunu kanıtlamak için gelişigüzel bir damarı kesip açabilirdi. Ama bana asla *gerçek bir şey* söylemezdi.

Üstümüzdeki odanın bir yerinden bir patlama sesi geldi ve ikimiz de aynı anda yukarı baktık. Patlama sesi tekrar tekrar geldi ve Clara'nın sesi kalbimi buruşturup erik haline getirerek bize ulaştı. "Evet, baba- evet evet evet!"

Çenem gevşedi ve kafatasımın tabanında yanan sıcaklıkla aşağıya baktığımda annemin cam gibi başımın ötesine baktığını gördüm.

Babam küfretmeye başladı ve üzerimizdeki avize, içinden sarsıntılar geçerken çınladı.

Öfke içimde parladı, daha önce hiç bilmediğim kadar keskin. Annem tam burada oturuyordu. Aşağıdaki odada beklediğimizi biliyordu. Bir susturma balonu atma nezaketini bile göstermedi.

Göğsümde biriken öfkeyle ilgili ne yapmayı planladığımı bile bilmeden ayağa kalkmıştım ki, annemin gözleri yeniden odaklandı ve beni kesmeye başladı. "Otur, Xavier," diye ısrar etti ve ben çenemi sıktım, orada dururken bir kan damarımı patlatmak üzereymişim gibi hissediyordum.

"Ah benim Ejderha kralım - ah!" Clara çığlık attı ve ben gözlerimi sıkıca kapatıp sertçe koltuğuma geri düştüm.

"Sana böyle saygısızlık etmesine nasıl izin verirsin?!" Ben talep ettim.

Anneme asla bağırmazdım ama bu çok fazlaydı. Yüzündeki boş ifade umursamadığını söylüyordu ama bu nasıl olur da göğsüne dolanarak içindeki yaşamı söküp almazdı? Belki de o kadar uzun süredir kırılmıştı ki artık hissetmiyordu bile. Çoğu zaman hayattan koptuğunu düşündüm.

Ama keşke yapmasaydı. Keşke bu çatı altında acımı paylaşabileceğim tek bir kişi olsaydı. En kötüsü de, eğer buradan hiç çıkamazsam, babam beni sonsuza kadar kilit altında tutarsa, sonumun böyle olacağını bilmemdi. Akılsız, uyuşmuş. Ve buna dayanamazdım.

Clara hayatının en iyi orgasmını yaşıyormuş gibi inledi ve ben de bakışlarımı yemek tabağıma sabitledim, kulaklarım kesinlikle kanamak üzereydi.

Babam da sözlerini bitirdiğinde inledi ve ben de ellerimi

Tabağımın yanındaki bıçağı. Ya bu işte çarpık bir zalimlik vardı ya da kimin dinlediğini umursamıyordu. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra ikisi birden odaya girdiler ve arkamda olduklarını hissedince boynum diken diken oldu.

Babam iç çekerek masanın başındaki koltuğuna oturdu, elindeki su bardağını silip uzun bir yudum aldı. Clara kıkırdayarak babasının sağındaki koltuğa oturdu ve parmaklarıyla açık kahverengi saçlarını taradı

arkasından çıkan vahşi saç tellerini evcilleştirmek için. Bir elbise giymişti. Soluk pembe vardiyalı elbiseyi annemin olarak tanıdım ve bu başlı başına bir hakaretti.

Jenkins sanki gölgelerde efendisinin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi elinde bir el arabasıyla belirdi. Ben babama bakarken o yemeklerimizi hazırladı, dişlerimi sıkarken çenemdeki kaslar sert bir şekilde çalışıyordu.

"Clara'ya eşyalarını almasını söyledim," dedi Lionel hazırlıksız bir şekilde. "Senin için sakıncası yok, değil mi tatlım?"

Annesi bir an için gözlerindeki sertlikle Clara'ya baktı, sonra kibar bir gülümsemeyle başını salladı. "Tabii ki hayır."

"Teşekkür ederim Catalina Teyze," dedi Clara şekerli bir sesle ve hepsi bu kadar.

Tabuttaki çivi. *Yeterince* içmiştim.

Yumruğumu masaya vurduğum ve babamın buz gibi bakışları üzerime çarptı. Ama burada öylece oturup bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Anneme böyle hakaret etmeye nasıl cüret edersin?" diye çıktım. "O senin *karın*."

Acı verecek kadar uzun bir sessizlik geçti ve babamın bakışlarına ölümcül bir parıltı girdiğinde bakışlarını kıramadım.

"Bu ne cüret?" diye yankılandı ensemdeki tüyleri diken diken eden ölümcül bir ses tonuyla. "Tam olarak neyi kastediyorsun evlat?" Ses tonunda bir meydan okuma vardı, sanki hayatımda ilk kez ona karşı durmak için ne kadar ileri gideceğimi görmek istiyordu. Ve eğer bunu yaparsam, sonuna kadar gidecektim. Bu beni çok korkutsa bile.

Oturduğum yerden kalktım, hiç değilse ona karşı boy avantajı elde etmek istiyordum. Boğazımda bir hırıltı oluşurken gözleri masumiyetle açılan Clara'yı işaret ettim. "Senden yirmi yaş küçük. Çocukken benimle oynardı. Neredeyse kız kardeşim gibiydi. Nasıl olur da sorun yokmuş gibi onu becerirsin? Sanki bunların hiçbirisi sorun değilmiş gibi!" Tabağımı kaptığım gibi odanın öbür ucuna fırlattım ve duvara çarptım.

Ses kulaklarımda cınladı ve babam parmağını bana doğru savurarak göğsüme doğru vahşi bir hava patlaması gönderdi. Kapalı kapılara doğru fırlatıldım, omurgam ahşaba çarptı ve yere düşmeden önce çatırdayarak kapıları parçaladı. Babamın ayak sesleri bana doğru geliyordu ve annem korkudan olsa gerek mırıltılı bir ses çıkardı.

Babam beni tutmak için uzandı ama o kadar kolay boyun eğmeyecektim. Bugün değil.

Onun saçmalıklarından bıkmıştım.

Ellerimi havaya kaldırdım ve gölgeler üzerimde patladı, babamı bir adım geri atmaya zorladım, o da karşı saldırı için ellerini kaldırdı. Babamın elleri Bedenimden akan gölgeler aniden kesildi ve çevremde Clara'yı gördüm, elini bana doğru kaldırmış, gücümü göğsümün derinliklerine kilitlemişti.

Babam yakamın arkasından tutup beni odadan dışarı çekerken ve Clara bizi takip ederken çılgınca gülerken panik vücuduma yayıldı.

"Dilini ısırman için sana iyi bir sebep vereceğim evlat," diye hırladı ve ben kurtulmak için çabalarken beni koridorda yürüttü.

İttire kaktıra kütüphaneye girdi ve arkasındaki hava büyüyle beni yere fırlattı. Parke zemine büyük bir gürültüyle çarptım, en yakın kitap rafına çarptım ve bir grup kitap üzerime yuvarlandı.

Kalbim kulaklarımda delicesine çarparak ayağa fırladım. O kadar uzun süredir kontrol altında tutuluyordum ki açlıktan ölmek üzere olan bir canavarın gücüyle karşılık vermek için yanıp tutuşuyordum. Yaptığı her şey için onu parçalara ayırmak istiyordum. Darius'a, anneme, bana. O bu dünyanın başına belaydı ve damarlarımda dolaşan kanının her damlasından nefret ediyordum.

"Senden nefret ediyorum!" Yumruğumu ona doğru savurarak kükredim.

O kadar şaşırmıştı ki siper almayı unuttu ve eklemlerim çenesine çarparak onu geriye doğru tökezletti.

Clara kocaman gözlerle bize bakıyor, topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyordu ve ben baltanın düşmesini beklerken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Şimdi başın büyük belada," diye hınzır bir sırtıyla nefes aldı ve babamın üst dudağı geriye doğru sıyrılırken dövüşmeye hazırlandım.

"Demek sonunda bir omurga geliştirdin," diye alay etti. "Ama bu seni daha fazla erkek yapmaz. Ve kesinlikle seni daha fazla bir Acrux," diye tısladı, gözleri ayakkabısının üzerindeki bir kir parçasıymışım gibi üzerimde geziniyordu. "Sen her zaman bu ailenin saklamak zorunda olduğu bir utanç kaynağı olacaksın. Ya da belki bizi bu zahmetten kurtarır ve seni solucanların bile bulamayacağı kadar derine gömerim."

"Yap o zaman!" Nefeslerim çılgınca gelirken tersledim.

Aklımı kaybetmiş olabilirim ama umurumda değildi. Artık saklanmaktan bıkmıştım.

Gölgeler ve parmak uçlarında evin etrafında dolanarak babamın benden bıkaacağı günü bekliyordum. Artık yorulmuştum. Ne kadar korkutucu olursa olsun.

Dişlerimi sıktım, ona bir daha vuramayacağımı bilmeme rağmen yumruklarımı kaldırdım. Ama bir korkak gibi dizlerimin üzerine çökmeyecektim.

"Gitmemi istiyorsun, o zaman bitir şu işi," diye bağırdım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Benden nefret etmesi canımı yakıyordu. Beni hor görmesi. Tüm kalbimle umursamamayı diledim. Ama nefreti içimi acıtiyordu. Çünkü *neden?*

Bunu hak edecek ne yapmıştım ki? "Sana var olmak dışında hiçbir şey yapmadım," diye tükürdüm, içimde çalkalanan tüm acıyı bastırırken gözlerim yanıyordu. Onun sevgisini kazanmaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım ama öz babama yük olmaktan başka bir şey olmamanın acısını

bir parçam asla tam anlamıyla iyileştiremeyecekti. "Öyleyse yap," diye
bastırdım o beni soğuk bir ifadeyle değerlendirmeye devam ederken,

boş bir bakış. "Var olmamı engelle ve küçük sorunun ortadan kalksın."

Hızla üzerime geldi, hava büyüyle uzuvlarımı bağlamak için bir elini salladı ve korku beni zehir gibi istila etti. İlk yumruğu beni yere düşürdü ve kaburgalarımı kırdı. Tekmelemeye başladığında acı uzuvlarımdan sekerken hırıldadım.

Clara her vuruşunda tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve iyi bir şeylere tutunmaya çalıştım. Hayatımda gerçekten tatlı olan çok az an vardı, ama binlerce kez tekrar ziyaret ettiğim birkaç tane vardı. Kardeşimle arazideki gölde oynamak, ormanda Faeflies yakalarken onunla ve Lance'le gülmek, arkadaşlarımla kartopu savaşı yapmak. Beni tanıyan, *seven* gerçek insanlar.

Babam her tekmede "Değersiz, lanet olası *zamanımı* boşa harcıyorsun," diye homurdandı ve acı beni kör etmeye başladı.

Parçalanmış kemiklerimi kemirdi ve damarlarıma doğru ilerledi. Ona çılgılık atma zevkini tattırmadım ama acım hiç şüphesiz yüz ifademde, kanımda yazılıydı. Belki de bundan besleniyordu. Belki de şeytanlarını beslemeye devam etmek ve korkumla gelişmek için bana canlı ihtiyacı vardı. Belki de bu acıya asla son vermeyecekti. Çünkü canavarların ziyafet çekecek avlara ihtiyacı vardır ve bensiz açlıktan ölür.

Birden yüzüme baktı, üzerime diz çöktü ve gömleğimi yumruklarıyla kavradı. "Bana bir daha böyle cevap verirsen gerçekten son nefesin için geri sayıyor olacaksın, beni duyuyor musun?" Kendimi başımı sallamaya zorlamadan önce beni sarstı, sözlerini kulaklarımdaki ağır çınlamanın arasından duyuyordum. Kırık burnumdan parlak ayakkabılarına kan bulaşmıştı ve bir mendil kapıp üzerime çıkmadan önce bir tutamla sildi. "Yirmi dakika içinde bir misafirin gelecek, şık ol. Bu senin son şansın,

Xavier. Onun için çaba göster yoksa bir daha merhamet etmeyeceğim." Arkasını dönüp odadan çıktı ve beni Clara'yla baş başa bıraktı.

Kendi içime kıvrıldım ve ateş derimin altına doğru ilerlerken acıdan inlemeye başladım. Merhametli mi? Yaptığı herhangi bir şeyin merhametli olduğunu nasıl düşünebilirdi? O zalimliğin vücut bulmuş haliydi. Ruh olmaya bir dinsiz.

Hıçkırık sesleri kulaklarımı doldurdu ve Clara aniden çığlık atarak önüme düştü ve beni kollarının arasına aldı.

Yüzünü boynumun kıvrımına yaslayıp gözyaşlarını tenime akıtırken iyileştirici sihir onun bedeninden benimkine geçti.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, bana sıkıca sarıldı ve ben onu itmek için hareket etmeyi başaramadım. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm Xavier."

Gücü bedenimde kök saldı, acıyı aldı ve yol boyunca her kırığı ve çürüğü iyileştirdi. Clara yanaklarıma öpücükler kondurdu ve ben de onu sırtıma bastırmak için uzanırken homurdandım. Gözlerinin derinliklerinde kırık bir bakışla bana baktı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve onu neredeyse insan gibi gösteriyordu.

"İyisin," diye fısıldadı. "Seni koruyacağım."

Elimi uzattım, saçlarını yüzünden uzaklaştırırken boğazım düğümlendi, aklıma onu istila eden tüm bu karanlığın ardında hâlâ gerçek Clara'nın olabileceği düşüncesi geldi. Ama sonra beni yere bıraktı ve ellerini birbirine vurarak ayağa kalktı.

"Aptal çocuk, bir daha babana yaramaz şeyler söyleme." Bana sert bir bakış attıktan sonra zıplayarak odadan çıkarken şarkı söylemeye başladı.

Kendimi ayağa kaldırdım ve elimin tersiyle yüzümdeki kanı sildim. Sarsılmıştım ama yılmamıştım. Kabuğuma çekilip ondan saklanmayacaktım. Artık saklanmayacaktım. Bir daha olmayacaktı.

Odadan çıktım ve annemi yemek salonunun ötesinde dururken buldum, bana bakarken gözleri parlıyordu. Boğazı düğümlendi ve sonra

merdivenleri işaret etti. "Bay Gravebone gelmeden gidip yüzünü yıka ve gömleğini değiştir."

"Kim o?" Kan sıçramış gömleğime bakarak sordum.

Red Dead Redemption'da aranan bir çetenin başı gibi. Pek rahatlatıcı değil.

"Sadece git," diye ısrar ederek benden uzaklaştı ve ben de içimde bir düğümle yukarı çıktım. Annemin değil de Clara'nın beni iyileştirmiş olmasından nefret ediyordum. Çünkü

Annemin beni gerçekten önemseydiğini hissettiğim tek an, babam bana vurduktan sonra yaralarımı ilgilenmeye geldiği andı.

Gömleğimi değiştirdim, yüzümü yıkadım ve aşağı indiğimde bu adam her kimse onunla yüzleşmeye hazırdım. Ama hazır olmadığım şey, merdivenlerin dibinde beni bekleyen babamdı. Elini omzuma koyarak beni koridorun soluna doğru yönlendirdi ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı, içimi bir huzursuzluk duygusu kapladı. Bir şeyler ters gidiyordu. İçgüdülerim kaçmamı, lanet olası hayatımı kurtarmamı söylüyordu.

"Bay Gravebone ne derse onu yapacaksın," dedi babam kulağıma, sesi ölümcül bir fısıltıya dönüşmüştü. "O ne derse. Bir ay içinde onunla ilerleme kaydetmeni bekliyorum. Aksi takdirde, umarım bu evde hayatın çok daha rahatsız edici olabileceğini anlamışsındır, oğlum."

Boğazımda yükselen yumruyu yuttum ve beni salonun en ucundaki salona yönlendirirken dudaklarımı mühürledim. Uzun odanın bir tarafında çtırdayan bir ateş vardı ve iki yanında iki koltuk oturuyordu. Bir adam birinden yükseldi, soluk gri gözleri beni aşağıya doğru sürükledi. Beyaz saçları başının üzerinden geriye doğru taranmıştı ve yüzünün her açısı bir ustura kadar keskin görünüyordu. Etrafında kan kırmızısı bir cübbe asılıydı ve boğazında mükemmel bir ayçiçeğini tasvir eden altın bir tokayla tutturulmuştu.

Babam beni diğer koltuğa yönlendirdi ve beni oraya itti, yanımda dururken eli omzumda kaldı. "Beni anlıyorsun

Gravebone?" diye homurdandı ve adam başını eğdi.

"Biliyorum lordum. Bu dört duvarın ötesinde tek bir kelime bile edilmeyeceğinden emin olabilirsiniz," diye cevap verdi yumuşak ve tüyler ürpertici bir sesle.

"Güzel. Her seansın sonunda paranı alacaksın. Ve eğer görmezsem yakında sonuçlanırsa, müşterilerinin geri kalanının senin bir sahtekâr olduğunu bilmesini sağlayacağım."

"Ben sahtekâr değilim," dedi çenesini kaldırarak. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım." Babam başıyla onayladı ve beni Sör Creeps'le baş başa bırakarak odadan çıktı.

Me-Out ve derimin altında kıpırdayan karıncaların hissi.

Gravebone cüppesinin içine uzandı ve büyük bir altın sarkaç çıkardı, uzun parmaklarından sarkıtarak bana doğru ilerledi. "Neden burada olduğunu biliyorsundur umarım?"

"Hayır," dedim, sandalyemde arkama yaslandım ve onu görüş alanıma aldım. "Kimsin sen?"

"Ben bir Sipariş Dönüşüm Terapistiyim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Çılgınca bir tahminde bulunabilecek olsam da dişlerimi sıktım.

"Baban sırrını bana emanet etti. Ve ben anlıyorum Solaria'daki en güçlü Ejderha ailesinin arasında bu kadar düşük seviyeli bir Tarikat olarak ortaya çıktığınız için kendinizi utanç içinde hissediyor olmalısınız. Yardım etmek için buradayım."

Dilim kurşundu, nabzım çok hızlı atıyordu. *Yardım* kelimesi kulağa *zarar vermek* gibi geliyordu.

Bu konudaki düşüncelerimi bu adamla paylaşmak istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Bir Pegasus olarak ortaya çıktığımdan beri, Tarikatımdan utanmayı bekliyordum. Ama meğer hissettiğim şey hiç de bu değilmiş. Elbette, dehşete düşmüştüm. Korkmuştum. Ama sadece babamın bu konuda ne düşüneceğini bildiğim için. Bir Ejderha olmayı önemseddiğim için değil. Hep hayal etmişim.

Kardeşimle birlikte uçmayı. Bana da kanatlar hediye edilmişti ama onunki gibi pullu ve altın rengi değillerdi. Yumuşak, tüylü ve leylak rengindeydiler. Ve ben bununla iyiydim. Sadece dünyadaki diğer herkesin de öyle olmasını diledim.

Gravebone ince dudaklarını yalayarak sarkacı gözlerimin önünde kaldırdı. "Biz konuşurken sarkacın hareketlerini izlemeni istiyorum." Sarkacı sallamaya başladı ve ben itaat etmek yerine bakışlarımı onun yüzünde tuttum.

"Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?" Damarlarımdaki sıcaklık yükselirken sordum.

"Kendini hangi Düzen'le özdeşleştirdiğini değiştireceğiz genç Xavier," dedi bakışlarında parlak bir parıltıyla.

Sanki boynuma bir ilmik geçirilmişti ve babam da ayağımın altındaki zemini düşürmek üzere olan cellattı. Bunu kabul etmeyi reddedemezdim. Hayatımı çekilmez hale getirecekti. Ve eğer annemle kaçmak için bir şansım olacaksa, bir plan yapmak için kendime bu zamanı kazandırmalıyım.

Ateşin sıcaklığı üzerime çöktü. Çok sıcaktım ve bu adam bana çok yakındı. Üzerindeki tütsü ve tütün kokusunu alabiliyordum ve bana bakış şeklinden hoşlanmamıştım. Sanki onun yeni evcil hayvan projesiydim.

Koltuğumda kıpırdandım ve gözlerimin aptal sarkaca kaymasına izin verdim. "şimdi ne olacak?"

"İlk Ortaya Çıktığında nasıl hissettin?" diye sordu.

Dilimi dişlerimin arasında gezdirerek bu oyunu nasıl oynayacağımı düşündüm. "Korkuyordum," diye gerçeği itiraf ettim. "Artık ailemde bir yerim yokmuş gibi hissediyordum." Bir başka gercek.

Babam ne olduğumu öğrendiği güne kadar bana kayıtsız davranmıştı. Bunca yıl boyunca bunun bir lütuf olduğu hiç aklıma gelmemişti. şimdi, nefretinin yükünü ben çekiyordum. Sahip olduğu her damla kızgınlık ve hayal kırıklığını bana akıtırken yumrukları etime saplanıyordu.

beni etkilemeye çalışıyordu. Ve bana hayatın bundan daha kötü olabileceğini söylediğinde, buna inanmayacak kadar aptal değildim.

"Hâlâ inanmıyorum." "Tarikatlar kendi içlerinde bir ailedir," dedi

Gravebone başını sallayarak.

Anlayışlıydı ama yine de gözleri bana karşı gerçek bir sempati duymuyormuş gibi mesafeliydi. "Şu anda diğer Pegasusların arkadaşlığını arzuladığına şüphe yok, değil mi?"

Başımı salladım, gözlerim hâlâ Sarkaç'la birlikte sallanıyordu.

Uzuvlarıma bir ağırlık çöküyordu ve ben onunla savaştıkça o beni daha fazla ele geçiriyordu.

"Ama sen onlardan biri değilsin, genç Xavier," diye nefes aldı ve sesi daha da uzaklaşmış gibiydi.

Uyku iliklerime kadar işliyordu ve düşüncelerimi kavramakta zorlanıyordum. "Onlardan biri değil," ağzım kelimelerle birlikte hareket etti, ancak onlara katıldığımı hatırlamıyordum.

"Pegasuslar, Acrux kanına sahip olmaya layık olmayan aşağılık yaratıklardır," dedi Gravebone daha bir şevkle, sesindeki tiksinti açıkça belli oluyordu. "Sen onlardan biri değilsin."

"Ben onlardan biri değilim," dedim tekrar ve kelimelerimi tutmaya çalışırken sesim çatallaştı.

Gözlerim kapalıydı ama görüntüler görüş alanımda yüzmeye başlamıştı. Üstümdeki bir tepede gururlu bir Ejderha ailesi duruyordu ve aşağıda bir Pegasus sürüsü kişiyor ve birbirlerine sokuluyordu. Kalbim görmezden gelemeyeceğim bir şekilde onları çağırıyordu. İçgüdüsel olarak onlara doğru hareket ettim ve acı kafatasıma öyle yoğun bir şekilde çarptı ki çığlık attım.

"Gerçek aileni seç." Gravebone'un sesi karanlıkta bana ulaştı. "Sen bir Pegasus değilsin."

"Ben bir Pegasus değilim," diye soludum acı azalırken ve düşüncelerim birbirine karışırken, bir an için kendimden emin olamadım. "Ben bir Pegasus değilim."

onlardan."

OceanofPDF.com

Erken kalkmaktan her zaman nefret etmişimdir ama son zamanlarda uyumak o kadar da rahatlatıcı gelmiyordu. Aslında, gölgeler etrafımda dolanırken ve kırık kalbim bembeyaz çarşıların üzerinde kanarken yatağımda uzanmak oldukça dayanılmaz hale gelmişti. Bu da beni yeni bir rutine başlamaya yöneltti. Yeni bir rutin.

aslında iyiydi. Dönüp durarak ve gölgelerle savaşıarak geçirdiğim bir gecenin ardından (ya da bir süreliğine gölgelerin içine daldıktan sonra, ki bugünlerde bu daha sık oluyor) yataktan kalktım, koşu takımlarımı giydim ve koşmaya başladım.

Bunda güzel bir sadelik vardı. Sabahın soğuk ve berrak havasına çıkmak ve akademiyi uyanırken görmek kendimi merkeze koymama yardımcı oldu.

Ignis'in evinin merdivenlerinden koşarak inip kapıyı iterek açtığımda, kış havasını derin bir nefesle içime çektim ve gölgeleri zihnimin köşelerinden gülümseyerek uzaklaştırmasına izin verdim. Saat sabahın altısıydı - bir Şimdiye kadar hiç aşına olmadığım ama sevmeye başladığım bir zaman. En azından biraz.

Hızlı bir esneme hareketine başladım ve aniden Darius'un kapının yanındaki duvara yaslandığını fark edince irkildim. Üzerinde

Eşofman altı ve kolları kesilmiş ince bir kapüşonlu, kaslı kolları uzun bir süre bakışlarımı üzerine çekerken koyu renk gözleri benim üzerimde de gezindi.

O bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Ama ben koşmak için yola çıktığımda o da koşmaya başladı.

Ateş Bölgesi'nde her zamanki rotamı izledim, ana yoldan Su'ya doğru döndüm ve o da beni takip ederken ayak sesleri arkamda kaldı. Çok yakın değildi. Yıldızları kızdıracak kadar değil. Egzersiz yapan, kütüphaneye giden ya da Emir Formlarını uzatmaya çalışan o kadar çok insan vardı ki aslında yalnız değildik. Ama onun beni takip etmesiyle ilgili bir şey kalbimin koşudan başka bir nedenle çarpmasına neden oldu.

Rotam beni Parıldayan Pınarlar'ı oluşturan kaya havuzlarına götürürken hızımı artırdım, yanaklarım biraz kızardı.

Bu yerde bir araya geldiğimizde aramızdaki tutkunun ne kadar sıcak olduğunu hatırladım. Belki de ona karşı hissettiklerimin şehvet ve nefretin birbirine karışmasından daha öte bir şey olduğunu o zaman fark etmeliydim. Ama fark etmiş olsaydım bile, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini tahmin ediyordum.

Yine de suçlu bir yanımdı, onu burada kendimden uzaklaştırmasaydım her şeyin farklı olup olmayacağını merak ediyordu. Yalan söylemeseydim ve ona benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyleseydim...

Darius'un ayak sesleri yol boyunca peşimi bırakmazken kampüsün dışına ve çevresine doğru koşmaya devam ettim, her bölgeden geçtim. Tenim karıncalandı, kanım ısındı ve ona hiç dönüp bakmamış olmama rağmen ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamadım.

Sonunda Dua Lipa'nın Physical şarkısı kulaklarımda çınlarken ve nabzım baş döndürücü bir melodiyle atarken The Wailing Wood'dan geçerek The Orb'a doğru koştum. Bir Harpies sürüsü ormanın üzerinde daireler çiziyordu.

muazzam altın kubbe, güneşin doğuşuyla sihirlerini tazeliyor ve ben yardım edemedim ama kendim uçmak için can atıyordum.

Hızımı artırarak büyük binanın kapısına doğru koştum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğildim.

Kafamı kaldırdığımda Darius'u orada buldum, kapüşonunu çıkarmıştı ve terden kayganlaşmış teninde dövmleri belli belirsiz parlıyordu. Kendimi gerçekten çok zorlamış olabilirim ya da olmayabilirim, bu yüzden Bana ayak uydurmak için çalışması gerekiyordu. O da en az benim kadar nefes nefese kalmıştı, yani bu da bir şeydi.

Kapı, bir Pegasus sürüsünün bulutlarda uçmak için kıkırdarak içeri dalmasıyla açıldı. Darius kapıyı kapanmadan yakaladı ve içeri ilk ben girebileyim diye benim için tuttu. İçeri girip kahvaltı için kendime biraz kızarmış ekmek ve bir kase meyve almadan önce ona belli belirsiz bir gülümseme verdim.

Kahvemi almak için geri dönmeden önce yemeğimi bırakmak için köşedeki bir masaya yöneldim, ancak ben bir adım bile atamadan Darius tekrar ortaya çıktı. Dumanları tüten bir fincan kahveyi masama bıraktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, Tenindeki duman, sedir ve ter karışımını yakalayabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Bir anlığına taht odasına geri döndüm, elleri üzerimdeydi ve dudaklarım dudaklarına yapışmıştı ama şehveti gözlerimden uzaklaştırdığımda o gitmişti.

Bir kahve ve kahvaltılık burrito aldıktan sonra arkasına bile bakmadan doğruca Küre'den çıkışını şaşkınlıkla izledim.

Bedenimde dans eden heyecanlı enerji nihayet durulmaya başladığında bir nefes verdim ve yemek için sandalyeme oturmadan önce su büyüü kullanarak tenimdeki teri temizledim.

Bu çok garipti.

Tuhaf Ejderha şekil değiştirenlerin düşüncelerinde o kadar kaybolmuştum ki, Caleb karşımdaki sandalyeye oturana kadar yaklaştığını fark etmedim.

"Günaydın tatlım," dedi rahat bir gülümsemeyle, kolunu sandalyenin arkasına atıp alanıma hükmederken. Ama tehditkâr bir şekilde değil, daha çok aurası o kadar büyüktü ki buna engel olamıyordu. Tüm Varisler çoğu zaman böyleydi ve bugünlerde buna pek aldırış etmediğimi fark ettim.

"Şimdi de benimle mi konuşuyorsun?" Kayıtsızca sordum ama içten içe ürperiyordum.

Beni ele geçiren savaşçı duygulardan uzaklaşmak için tostumdan bir ısırık aldım.

"Mmm, seninle hiç konuşmuyordum. Sadece olmaya çalışıyordum Darius'un duygularına saygılı ol," dedi, tostumdan bir dilim çalmak için öne doğru eğildi ve ben ona kaşlarımı çattım. Yani, cidden, bir kızla kahvaltısının arasına girme. "Ama sonra dün gece bana öyle bir şey söyledi ki yeniden düşündüm."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Evet... dolambaçlı bir yoldan ikimizin takılmasını kabul ettiğini söyledi. Bunun için bizi ya da yıldızları bile suçlamıyor."

"Peki bu konuda ne hissediyorsun?" Ensemden aşağı bir karıncalanma inerken sordum.

Darius, beni mutlu ediyorsa Caleb'la takılmaya devam etmem gerektiğini söylemişti ama hepsi bu kadardı. Mutlu etmedi. Caleb'den hoşlanıyordum ve çok iyi biriydi ama o gece birlikte olduktan sonra tek düşünebildiğim Darius'tu. Ve ikimiz birlikte olmasak da, hiç birlikte olmamış olsak da, Caleb'ın kollarına tekrar düştüğüm için kendimi suçlu hissettim.

"Dürüst olmak gerekirse, bence bu bir bok çuvalı. Darius ilk takıldığımız andan itibaren birlikte olmamızdan nefret etti. Sanırım bunun aptalca bir rekabetten ya da kampüsteki en seksi kızı tavlamamı kıskanmaktan öte bir şey olduğunu fark edecek kadar dikkat etmemiştim.

yapabilirdi. En iyi zamanlarda okunması kolay biri değildir... Her neyse, konudan uzaklaşıyorum."

"Peki ne demek istiyorsun?" Bir dilim kızarmış ekmeğimi bitirip meyve kâsemi elime alırken sordum.

"Sıçıp batırdığımı. *Biz* sıçtık. Sen benim için yaratılmamıştın, Tatlım." Bana o kazanan gülümsemelerinden birini verdi ama gözlerinin etrafındaki gerginlik, bu konuda iddia ettiği kadar rahat olmadığını gösteriyordu.

İçimi çektim ve cevap vermeden önce bir çilek yuttum. "Hayır. Bunun yerine bana eziyet eden ve beni yok etmek için çalışan bir adam için yaratılmışım. Kader benimle dalga geçmeyi seviyor gibi görünüyor."

"Pişman olduğumu söylemiyorum," dedi Caleb yavaşça. "En azından çoğundan değil.

Sen ve ben, birbirimize uyuyoruz, birlikte eğleniyoruz ve çok gülüyoruz, sen çok seksisin, ben daha da seksiyim-"

Ona gözlerimi devirerek bir kahkaha attım.

"Bunun bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Sadece havayı yumuşatmak istedim." Masumca omuz silkti. "Seni özlediğimi söylesem inanır mıydın?"

"Ben hiçbir yere gitmedim," diye belirttim.

Caleb'ın gözleri uzun bir süre benimkilerin arasında gezindi ve gözlerindeki koyu halkaları inceledi. "Sanırım değil."

"Gerçekten üzgünüm," diye ağzımdan kaçırdım, tekrar gitmek üzere olduğunu hissediyordum. "O gece söylediğimi biliyorum, ama... Ben ve arkadaşşımdan sonra çok karanlık bir yerdeydim.

Darius Star Crossed'du. Ben de senden hoşlanıyorum Caleb, eğleniyoruz ve dürüst olmak gerekirse seksi her zaman hayatımdaki en boktan şeylerden kaçmak için kullandım. Bu mazeret değil ve yemin ederim bilerek yapmadım. Sanırım bir süredir kafamda seni diğer Varislerden ayırıyorum.

çünkü sen tam bir pislik değilsin-"

"Teşekkürler mi?" Caleb bana kaşlarını kaldırdı ama o beni durduramadan devam ettim.

"Demek istediğim... kasıtlı değildi. Seni arkadaşınla o duruma sokmak için. Bana mesaj attığında boğuluyordum. Sadece acımı bastıracak bir şeye ihtiyacım vardı ve-"

Caleb iç çekerek, "Bunun için endişelenme, tatlım," dedi. "Boktan bir durumdaydın ve seni uçurumun kenarından çekip alacak birine ihtiyacın vardı.

Ayrıca, sen ve Darius başlangıç bloğundan hiç çıkamadınız, değil mi? Lanet olası yıldızların cevaplaması gereken çok şey var. Elysian Eşleri hakkında gizemli bir sürü şey olduğunu biliyorum, ancak bazı insanlar yıldızların altına çağrılmadan önce birbirlerini yıllarca tanıyabilirler. İkinizi de kadere cevap vermeye zorlamak, oldukça muhteşem birkaç aydan sonra Hayır demenizin nedenleri zalimceydi."

"Belki de yıldızlar hep bunun olmasını istemiştir." İçim yanmıyormuş gibi omuz silktim ve Caleb ayağa kalkarak çenemi kavrayıp ona bakmamı sağlamak için uzandı.

"Öyle mi? O zaman belki yıldızlar da sikilebilir," dedi hiddetle, lacivert gözleri yanıyordu. "Gözlerinize halka takabilirler ama sizi sefil olmaya zorlayamazlar."

"Öyle değil mi?"

"*Hayır. O* yüzden derin bir nefes al ve sineye çek tatlım. Çünkü o havuzda neredeyse boğulduktan sonra bize saldırarak geri dönen kız, kimsenin ona ne yapacağını söylemesine izin vermez. Kaderin bile."

"Peki, ne yapmamı bekliyorsun? Yıldızlara bakıp onları havaya uçururken ve saçmalıklarını yerle bir ederken *siktir git diye* bağırمامı mı?" Bu fikir kanımı kaynatsa da şaka yaptım, çünkü tam olarak yapmak istediğim şey buydu. Hiçbir zaman kimsenin bana kendi fikrimi söylemesine izin verecek türden bir kız olmamıştım. Hiçbir zaman kadere boyun eğecek türden biri olmamıştım. I

kendi kaderimi kendim çizdim. Ve hayatımın geri kalanını Darius Acrux'un hasretini çekerek geçirmek gibi bir arzum yoktu.

"Evet. Ben de tam olarak bunu bekliyordum." Caleb bana gerçek bir gülümseme sundu ve ben de yardım edemedim ama karşılık verdim. Kabul etmeliydim ki, bu bana oldukça iyi geldi.

***

Gabriel'i yakalamak için gökyüzünde bir yol çizerken, rüzgâr kanatlarımdan yanan korların çıkmasına neden olurken, akademinin ötesindeki denizin üzerindeki bulutların arasından süzıldüm. Darcy, Kardinal Büyü Profesörü ile birkaç saat geçirmek için uçuşunu kısa kesmişti ve Seth'in geri çekilmesiyle bunu daha kolay yapabildiğine sevinmiştim.

Sonuç olarak, Varisler aslında... tam olarak iyi değillerdi ama kesinlikle daha az iğrençlerdi. Ve bundan hoşlandığımdan emin değildim. Yani, elbette her zaman iğrenç pislikler olmalarını istemiyordum ama sırf Darius'un kaderi olmam gerektiği için durmalarını da istemiyordum. Artık pislik olmak istemedikleri için durmalarını istiyordum. Ya da daha iyisi, artık pislik *olmadıkları için*.

"Darcy'nin bulduğu tarot kartını bana sorduğunu gördüm," diye seslendi Gabriel bana doğru dönerken ve geleceği önceden görmek için imgelemlerinden birini kullandığında sakladığı kendini beğenmiş sırıtışını bana sundu.

"Bu da bir olasılık," diye kabul ettim, altımızdaki suya bakarken rüzgâra seslendim.

"Eğer sorarsan sana bir cevabım olabilir," diye alay etti.

Ona gözlerimi devirdim ve kampüse doğru döndüm. "Peki ya O zaman Neptün Kulesi'ne geri dönelim. Oraya ilk sen varırsan sorarım.

Ama oraya önce ben gidersem, bu konuşmanın nasıl geçeceğine dair beni zorlamadan bir özet verir misiniz?"

"Kötü seçim, Tor, Harpy'ler Anka Kuşları'ndan çok daha hızlıdır," diye alay etti Gabriel ve bana Darcy'nin takma adıyla hitap etmeye karar vermesini özlememiştim ama hoşuma da gitmişti.

"Sadece birazcık," diye alay ettim. "Ayrıca... o rüzgâr için endişelenmeme gerek yok." "Ne rüzgarı?"

Bir elimi kaldırdım ve onu bulutların arasında yuvarlanmaya gönderecek kadar sert bir hava duvarı patlattım ve fiziksel olarak yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde kampüse doğru uçarak uzaklaşırken kahkahaları beni takip etti.

Alevli kanatlarım öfkeyle çarptı ve bir an sonra Anka ateşi tüm vücudumda canlandı. Bedenimi tüketmesini engellemek için savaşmak zorunda kaldım.

giysilerim ve konsantre olduğum için biraz hız kaybettim.

Gabriel *bir an için kirli bir hileye benzeyen bir şey* bağırdı bir su seli üzerime çökmeden önce. Alevlerimin sıcaklığı karşısında cızırdayarak yok oldu ve Gabriel'in kahkahası beni bir anlığına kör eden buharın içine gömüldüm.

Etrafımdaki havaya buharı temizlemesi için komut verdim ve kovalarken kanatlarımı daha sert çıırttım, kampüs boyunca yarışırken kule önümüzde belirdi.

Gabriel Harpy'lerin daha hızlı olduğu konusunda haklıydı...*sadece*. Ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu. O kulenin çatısına doğru dalışa geçerken, ben de tüm gücümü hava büyüüne vererek altında güçlü bir hava akımı yarattım ve onu tekrar bulutların üzerine fırlattım.

Çatıya doğru fırladığımda onun küfürleri benim kahkahalarımınla buluştu, hafifçe yere indim ve bacaklarımı kenardan sarkıtarak kırmızı kiremitlerin üzerine oturdum.

Alevleri derimden çektim ama onun gelmesini beklerken kanatlarımı serbest bıraktım.

Gabriel bir kuyruklu yıldız hızıyla bulutlardan atlayıp yanıma indi ve hüsran dolu bir of çekerek aşağı indi.

"Bir prenses için kirli dövüşüyorsun," diye hırladı.

"Solaria'da prenses olmanın bunu gerektirdiğinden oldukça eminim," diye belirttim. "Haklı olabilirsin."

"Fae olmak bunu gerektirir, değil mi? Acımasız, kararlı, vahşi, kalpsiz olmalısın-"

"Her zaman değil," diye cevap verdi alçak bir sesle. "Yeterince sık."

Bu gerçek omuzlarımıza yüklenirken sessizlik içinde oturduk ve Gabriel'in kolu benimkine yaslandı. Onda beni rahatlatan bir şey vardı. En iyi zamanlarımda bile ciddi güven sorunları yaşadım ve hiçbir zaman kolay arkadaş edinemezdim. Aslında, çoğu zaman bir arkadaşımın İnsanlar sadece Darcy'nin bir uzantısı olarak benimle takılmak istiyorlardı. Benden bir şey istemedikleri sürece. Ama Gabriel'le öyle değildi. Onunla, bunların hiçbirisiyle ilgisi olmayan ve her şeyin ikimizle ilgili olduğu gerçek bir bağ hissettim.

O beni şakacı bir şekilde dürttü, ben de onu. Bunu ikinci kez yaptığında beni o kadar sert itti ki çatıdan düştüm.

Düşmeye başladığımda çığlık attım ve çatının kenarına tutunup kanatlarımı çırparak tekrar yukarı tırmanırken eli benimkini yakaladı.

Kalbim küt küt atarken tekrar yanına oturduğumda "Sik kafalı," diye nefes nefese kaldım ve o da güldü.

"Kaybetmeyi sevmiyorum," dedi omuz silkerek, sanki bu beni çatıdan aşağı itmesinde bir sakınca yokmuş gibi.

"Şerefsiz," diye mırıldandım ama ben de sırtıyordum.

Benim saçmalıklarına karşı duracak, dinlenen sürtük suratına karşılık olarak kılınacak, beni kendi saçmalıklarımla çağırarak, onu aldattığımda beni çatıdan aşağı itecek ve acımasız, acı sona kadar arkamı kollayacak türden bir arkadaşı. Sür ya da öl. Kısacası, var olan en iyi arkadaş türüydü. Onu tanıdığım kısa süreyi göz önünde bulundurduğumda bu bana delice geliyordu ama durumun böyle olduğunu biliyordum.

Yıldız bağları üzerine aldığımız dersi düşündüm ve onun benim Nebula Müttefikim olup olmadığını merak ettim. Ona ihtiyacım olduğu için yıldızların benim için özel olarak seçtiği türden bir arkadaş. Gerçi yıldızlar benim bok listemdeydi, bu yüzden bu doğru olsa bile onlara herhangi bir minnettarlık sunmayacaktım. Ama onun da bunu hissedip hissetmediğini ya da sadece onun en iyi arkadaşı olduğumu iddia eden garip bir sapık olup olmadığını sormak istiyordum.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum," dedi o bilmiş sırtışıyla.

"Henüz sormadığım sorulara cevap vermeyi kes. Bu çok garip." Yine de hoşuma gitti.

"Pfft. Ne söyleyeceğini zaten biliyorken sormanı bekleyerek zaman kaybetmenin ne anlamı var? Ayrıca, eğer ben gerçekten senin Nebula Müttefikin isem, o zaman bundan gerçekten hoşlanıyor olmalısın çünkü bunu her zaman yapıyorum ve eğer bu senin canını sıkıyorsa, o zaman bana katlanamazsın." Gözlerimi devirdim ama inkâr etmedim. "Ayrıca, bu benim ilk rodeom değil. Birkaçtan fazla Nebula Müttefikim var, bu yüzden işaretleri nasıl tespit edeceğimi biliyorum. Ben, sen ve Darcy, gerçekleşmeyi bekleyen küçük bir rüya takımı gibiyiz. Kankalar için hayat."

Alaycı tonunu özlememiştim ama yine de hoşuma gitmişti. "Yıldızların bana bir kez olsun iyi bir şey vermesinin zamanı geldi," dedim. "Beni her zaman sikip atmak yerine."

Bacaklarımızı on kat aşağı atarken aramızda bir sessizlik oldu ve Gabriel iç çekti. "Darcy'nin bulduğu yeni tarot kartıyla ilgili konuşmayı sana borçluyum ama şu anda sana bu konuda herhangi bir fikir veremem. Sadece

Yıldızlardan çıkarabildiğim şey, bunun ölçülemeyecek kadar önemli bir şeyle ilgili olduğuydu, ama bana bundan daha fazlasını vermeyi reddettiler. Onun yerine size hoşunuza gitmeyecek bir şey söyleyeceğim. Sen de sinirlenip fırça atacaksın ve sonra bana daha da kızacaksın çünkü bunu tahmin etmiştim ve sen de sinirlenmeyeceğini söyledin ama yine de sinirlendin."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum. Ciddi anlamda iyi bir ruh hali içindeydim. Güzel bir gündü, Tarot ve İksir çalışmalarım da ilerleme kaydetmiştim ve Orion'un bir haftadan uzun süredir üzerinde çalıştığımız ileri düzey bir gizlenme büyüsünde ustalaşmıştım. Takımımın tezahürat rutini harika görünüyordu.

Antrenman yapıyordum ve bugün Darius'a sadece beş kez surat asmıştım. Kahretsin, bütün öğleden sonra gölgelere bile dokunmamıştım. Bir nektarin kadar şeftali gibiydim ve bunun değişeceğine dair hiçbir işaret göremiyordum. "Sinirlenmeyeceğim, Gabriel. *Nasıl* sinirleneceğimi bile bilmiyorum. Olabildiğince sakinimdir."

"Bu tam bir saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz. Her neyse, ben gitmiyorum

Özür dilerim çünkü bunu duymanız gerekiyor. *Gördüm*. Ayrıca sen gittikten sonra hafta sonu için eve gideceğim ve pazartesi sabahı Tarot dersinde benden istemeyerek özür diliyor olacaksın... Oh, bunu bir kenara bırak, hala

bütün gün bana kızgın ve asık suratla bakabilir. Haklı olduğumu anlamanın ne kadar süreceğini belirleyecek birkaç faktör var. Bu sadece sizin ne kadar dik kafalı olduğunuza ve geçmiş sicilinize bağlı..."

"Şifreli konuşmayı bırak ve bana doğruyu söyle," dedim. "Peki. Ama bana yumruk atma. Aslında-" Gabriel, bir şey bulana kadar yer değiştirdi.

Aramızda iyi bir metre boşluk vardı ve ona kaşlarımı kaldırdım. "Bana yumruk atmaya çalışacaksın ve eğer biri bizi görürse, bir öğretmene saldırdığın için Nova ile başın derde girecek. O baş ağrısını düzeltmek için

harcayacağım eforla uğraşamam. Bu arada güzel sağ kroşe."

"Gabriel, çıkar ağızındaki baklayı," dedim.

"Tamam." İcini çekti ve bana karanlık bir bakış fırlattı; bu bakışlar bizim neşeli ileri geri konuşmalarımızdan oldukça farklıydı. "Sen az önce Yıldızlar seni mahvetti, ama buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu, bakışlarıyla beni kıştırarak. Gözlerinde çok tanıdık bir şey vardı, beni içine çeken ve ona güvenmek istememe neden olan bir şey. Kendimi güvende hissettiriyordu.

"Elbette buna inanıyorum. Bana zalimlik ve şiddetten başka bir şey göstermemiş olan bir Cennet Eşi seçtiler. Bana onu seçme fırsatı bile vermediler," diye homurdandım, bunun üzerine acım şiddetle artıyordu.

"Yani yıldızlar ve Darius'un kendisi arasında tamamen onların suçlu olduğunu düşünüyorsun. Hiçbiri sana düşmüyor mu?" diye sordu. Ve haklıydı, onu yumruklamak istedim.

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp kampüse bakarken dilimi yanağıma bastırdım. "Neyi farklı yapmalıydım? Öylece teslim olup bana yaşattığı tüm o saçmalıklara katlanmalı mıydım? Beni aşağılamasına izin mi verseydim? Beni mağdur et, benimle alay et ve bana zorbalık yap, kıyafetlerimi yak, basına benim hakkımda yalanlar söyle, kız kardeşime zarar vermek için arkadaşlarıyla işbirliği yap, beni perişan etmek için elinden geleni yap, bana her türlü zalimce şeyi söyle ve beni *boğmaya* çalış ve sonra kendi kendime, iyi ki nedenleri vardı, boş ver, beni de sahiplenmesine izin vereceğim mi diyeyim?" Sözlerim hararetiydi ve dilimi yakıyordu. Kızgınlığım, hayal kırıklığım, öfkem, hayal kırıklığım, hepsi içimde, kalbimin olması gereken yerde, sert bir çukurda toplanmıştı ve en ufak bir provokasyonda ortaya çıkıyordu.

"Bunun için onun yakasını bırakman gerektiğini düşünmüyorum. Ama bence sen de kendi payına düşen sorumlulukları üstlenmelisin. Darius bu dünyanın, etrafını saran bu insanların, onu yaratan canavarın bir ürünü. Lionel Acrux gibi bir baban olsaydı nasıl davranırdın sence? Kim

Vahşi Kral hiç ölmemiş olsaydı ve seni kendi suretine göre şekillendirseydi ne olurdu sence?"

"Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?" Homurdandım. "Ama Darcy ve benim hayatımız hiç de kolay olmadı. Oradan oraya savrulduk, hiç istenmedik, sürekli bir yerlere gönderildik. Bizi tutarlı bir şekilde yetiştirecek kimsemiz yoktu ama yine de büyüyünce tam bir pislik olmadık. *O kesinlikle öyle olmadı.*"

"Solaria'dan önceki hayatınızın izlerini ruhunuzda taşıdığınızı biliyorum. Tıpkı Lionel'ın Darius'u şekillendirdiği gibi seni de şekillendirdiler. Ancak Lionel'ın Darius'u kendi suretinde yaratmak için elinden geleni yapmasına rağmen, o hala babasına karşı savaşıyor. Bedeli ne olursa olsun kardeşini korumaya çalışıyor. Ve sana yaptığı her şeyde, ne kadar berbat olursa olsun

Solaria için en iyisinin bu olduğu inancıyla hareket ediyordu. Vahşi Kral'ın yönetimi sırasında hayatta olan herkese sorun, size deli bir adamın kurallarıyla yönetilirken krallığımızın ne kadar korkunç bir yer olduğunu söyleyeceklerdir. Bunun yanı sıra, Darius yıllardır babasına meydan okumak ve Göksel Konsey'deki yerini zorla almak için hazırlanıyor. Bunu yapmak istiyor ki kendisi ve diğer

Varisler bu krallıkta daha da fazla ilerleme kaydedebilir. Bu yüzden krallığı elinden almanızı engellemek için bu kadar çok mücadele etti. Bu onun hatalarını mazur göstermez ama açıklar."

"Ve bu bana yaptıklarını değiştirmiyor," diye inatla homurdandım. "Asla özür dilemedi, biliyorsun. Bir kere bile. Ta ki çok geç olana ve biz Yıldızların altında durmuş bize ömür boyu bağlı kalmak isteyip istemediğimizi soruyorlardı. Sonra birdenbire pişmanlıkla doldu. Ama bunun *bana yaptıklarından dolayı pişmanlık mı* yoksa eşine yaptıklarından dolayı pişmanlık mı olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Siz aynısınız."

"Hayır, değiliz. Çünkü ben hayır dedim. Çünkü benim bin tane Kendi hatalarım. Zaman zaman inatçı, bencil ve affetmeyen biri olabilirim. Sert, haşın ve hasarlı olabilirim ama kendime duyduğum saygı, başka çarem kalmadığında ağızımdan kaçan gecikmiş bir özürden daha değerli olduğumu bilmeme yetiyor."

"Haklısın... ama senden Darius'tan uçuş derslerimiz için yıldız tozu almanı istediğim geceyi hatırlıyor musun? Gece yarısından önce gittiğin sürece istersen evet diyeceğini söylemiştim."

"Ne olmuş yani?" Mırıldandım.

"Konuşmanızın ikinize ve yaptığınız seçimlere bağlı olarak iki yol izleyebileceği konusunda sizi uyardığımı hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

"Belli belirsiz."

"Peki bu uyarıya kulak verdiniz mi? Ona gittiğinizde, konuşmanızın daha karanlık bir yola girmesini engellemeye çalıştınız mı?"

"Hatırladığım kadarıyla, odasına girdiğim andan itibaren tam bir pislik gibi davrandı."

Gabriel, "Seninle makul bir şekilde konuşmaya çalıştığına eminim," diye karşı çıktı. "Tüm arkadaşlarınızın özel konuşmalarını gözetliyor musunuz?"

Bu benim için ayırdığın özel bir ikram mı?" Gözlerimi kısarak sordum.

"İmgelemlerimin bir nedeni var ve *gözetlememin* tek nedeni Çünkü bunun senin için öyle ya da böyle bir dönüm noktası olabileceğini biliyordum. Bu önemliydi." Gabriel sinsi ve meraklı öngörülerini hakkında hiçbir endişesi yokmuş gibi omuz silkti ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Yani Elysian Eşleri olacağımızı biliyor muydun?" Bunu düşününce kalbim küt küt atarak sordum. Eğer bilseydi ve beni uyarmasaydı, lanet boynunu kırar ve tüm tüylerini yolduktan sonra ağlarken yakardım.

"Hayır. Tabii ki hayır. Hiç kimse bu tür yıldız bağlarını tahmin edemez. Gökler bunu bizden saklıyor. İnanın bana, biliyorum - uzun zaman önce onları tahmin etmeye çalışmak için çok zaman harcadım."

"O zaman neden bizimle bu kadar ilgileniyordun?" Ben talep ettim.

"Yıldızlar bana Darius'la olan ilişkinizin önemli olduğunu anlamamı sağladı. Sadece senin için değil, tüm Solaria için. Hâlâ da öyle, şimdi bile. İkinizin de kaderinde bu krallığı yönetmek var ve öyle ya da böyle bir gün bunu çözmeniz gerekecek."

"Ne olmuş yani? Eğer ben de mantıklı olsaydım, beni tekrar inciteceği düşüncesiyle çıldırmak yerine Darius'la konuşsaydım, o zaman bu her şey farklı sonuçlanabilirdi?" Alay ettim. "Tek bir konuşma yüzünden mi?"

"Savaşlar daha azına dayanır. Kader değişken ve huysuz bir yaratıktır."

O geceyi düşündüğümde kaşlarımı çattım. Darius bana beni önemsediyini söylemişti ve ben buna inanmak istememiştim. Her şey için özür dilemeye çok yakın görünüyordu, kelimeler neredeyse boğazında düğümleniyor gibiydi ve en uzun an için gerçekten onları söyleyeceğine inanmıştım. Ama konuşmadı. Ben de bunu yapacak cesareti bulması için beklemedim.

"Kavga ettik," dedim, acı gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyordu. "Bana yine hakaret etti ve ben de kendimi kaybettim. Ona karşı hislerimin değiştiğini itiraf etmemi istedi, Ay Tutulması gecesi Neredeyse öpüşecektik, bu *daha fazlasını* ifade ediyordu."

"Ama sen kapıyı yüzüne kapattın ve ona hiçbir şey olmadığını söyledin. Değişti," dedi Gabriel üzgün bir şekilde, sanki bunu yaptığımı bilmek onu da incitmiş gibi. "Ve sen ona hâlâ ondan nefret ettiğini söyledin."

"Başka ne demem gerekiyordu ki?" Hırladım. "Bana sadece kendimi kesip açmamı, ona kalbimi göstermemi ve bırakmamı mı söylüyorsun?"

Onun için kanımı mı akıttım? Bana yaşattıklarının hiçbirini için *üzgün* olduğunu bile söyleyemezken kendimi ona karşı savunmasız bıraktım?"

Gabriel sözlerim ona acı vermiş gibi iç çekti ve üzüntüyle başını salladı. "İkiniz de orada farklı seçimler yapabilirdiniz. Eğer özür dileseydi, eğer dürüst olsaydınız... o gece birlikte olabilirdiniz. Bu pek çok şeyi değiştirebilirdi."

Alay ettim çünkü inanmadım. Ya da belki inanmak istemedim. Belki çok inatçıydım ama artık ne fark ederdi ki?

Gabriel devam etmeden önce duraksadı, kanımın nasıl kaynadığını ve öfkenin beni nasıl körüklediğini görmüş gibiydi. "Siz birlikte olduktan sonra

Shimmering Springs, ona bunun senin için önemli olmadığını söyledin, bunu önemsemedin, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledin."

Dişlerimi sıktım. O zaman bunu neden söylediğimi biliyordum. Darius bana adını koyamadığım bir şekilde bakıyordu ve yine zalimce bir şey söyleyeceğinden ya da yapacağından korkuyordum. Ve bunu kaldıramadım. O anda çok hamdım, çok savunmasızdım, hiçbir şey ifade etmemesi ve aynı anda her şeyi ifade etmesi için çaresizdim. Kendimi korumak için önümde bir kalkan gibi duran zehirli sözler ve yalanlar.

"Onun için hiçbir şey ifade etmediğini düşündüm. Sadece bir fetih olduğumu sandım," diye mırıldandım.

"Sana aşık oluyordu ve sen onun kalbini söküp aldın," dedi Gabriel sessizce. "Bu dünyada bundan daha büyük bir acı yoktur. İnan bana. Ben biliyorum. Bunu yaşadım."

"Yani şimdi kendimi suçlu mu hissetmeliyim?" diye sordum. "Sorumlu mu? Her şeyden sonra mı? Her şeyden sonra mı? Bunu bana hiç söylemedi. Bana hiç söylemedi-"

"O sana söyledi. Sen sadece duymak istemedin," diye araya girdi Gabriel.

"*Bunu* duymak istemiyorum," diye tersledim, gözyaşlarım düşmek üzereyken ayağa kalktım. "*Bunu* duymak zorunda değilim."

Gabriel de ayağa kalkarak, "Evet, öyle," diye homurdandı. "Çünkü bunda senin de suçun olduğunu kabul etmen gerekiyor. İkiniz de yıldızların size verdiği sınavlarda başarısız oldunuz-"

"Ben-"

"Taht odasında, sen onunla birlikteyken, sana şimdi benim sana söylediğim kadar açık bir şekilde seni istediğini *söyledi*, sana sahip olmak istediğini söyledi, senden her şeyi istediğini söyledi, sen-"

"Seks hayatımla ilgili hayaller mi görüyorsun?" Tersledim. "Bu seksle ilgili değil," dedi yüzünü buruşturarak, sanki beni görme fikri ve Darius'un bunu yapması onu dehşete düşürdü. Öyle de olmalıydı çünkü onun hem görüntü gözetlemesi hem de görüntü hırsızlığı yapması fikri o kadar iğrençti ki kusabilirdim. "Ben bunu görmüyorum. Önemli olan kısımları, söylediğiniz ve hissettiğiniz şeyleri görüyorum ve ikinizin de ne kadar önemsedığınızı biliyorum-"

"Yeter!" Gözyaşlarım nihayet savunmamı aşırp yanaklarımdan aşağı dökülürken bağırdım. "Bu kadar *yeter*. Kimin hatası olduğu ya da buraya gelmemek için kaç şansımız olduğu umurumda değil. Biz buradayız. Her şey bitti. Kaderin canı cehenneme. Yıldızları siktir et. Kaderin canı cehenneme. Darius Acrux'u sikeyim. Ve *sen de siktir git*."

O cevap veremeden çatıdan atladım, kanatlarımı sertçe çırpıp kampüs boyunca havalanırken takip edemeyeceğinden emin olmak için arkamdan sert bir hava kalkanı fırlattım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece sözde kankam Gabriel Nox'tan uzaklaşmam gerektiğini bilmiyordum.

Hayatımın geri kalanında bu bokla yaşamak zorunda olmam yeterince kötü değil miydi?

Hayat mı? Gerçekten de her şeyi tekrar tekrar gözden geçirmek zorunda mıydım? Tüm bunlar için Darius'u suçlamama ve en azından kendi hayatımda rahatlamama izin veremez miydi?

Masumiyet mi? Beni suçlamasına da ihtiyacım yoktu. Ve gerçekten de haklı olabileceğini düşünmeye ihtiyacım yoktu.

Gah! Lanet psişik Harpy pisliği.

Bir sihir dalgası tenimi sardı ve kampüsü çevreleyen sihirli bariyerin içinden uçup geçtiğimi fark ettiğimde ürperdim.

Dönüp geri gitmem gerektiğini biliyordum ama akademinin ötesindeki yeşil tepelerin üzerinden geçerken bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Düşünmek için biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı.

Gabriel'in suçlamalarını dinlemek istemeyebilirdim, ama yine de kafamın içine doğru ilerliyorlardı. Kafamın arkasındaki huysuz küçük ses, Darius'un bana duygularını ifade ederken söylediklerine güvenmemek için her türlü nedene sahip olduğumu haykırmasına rağmen. Ben ve kız kardeşim dışında kimseye güvenmemem gerektiğini defalarca öğrenmiştim - özellikle de güzel vaatler ve zalim niyetlerle dolu güzel pisliklere - Şüphelenmeye başlamıştım.

Eylemleri sözlerden daha ciddiye almayı uzun zaman önce öğrenmiştim ve Darius'un eylemleri her zaman ondan nefret etmekte haklı olduğumu kanıtlamıştı. Öyle değil mi?

Onun kollarında uyandığım anılar öfkemden süzülüp geçti ve bu his dudağımı ısırma neden oldu. Eğer aramızdaki bağı en keskin şekilde hissettiğim bir an varsa, o da o andı. Hiçbir şey olmaya çalışmadığımız, hiçbir şey söylemediğimiz, hatta hiçbir şey yapmadığımız, sadece *biz* olduğumuz sessiz anlarda. Güçlerimizi paylaştığımız ya da dans ettiğimiz, Cadılar Bayramı partisinden sonra dalış tahtasına tırmandığımız ya da Noel'de kar...

O anlarda acı vardı ama hüznü bir güzellik de vardı.

Gözyaşlarım bir kez daha dinmişti ama uçarken ıslak yanaklarım serin rüzgârda yanıyordu.

Altımda çimenli bir tepe açıldı ve oraya doğru dalarken kanatlarımı kıstırdım.

Hafifçe yere indim, kanatlarımı geri çekerek etrafımdaki yeşil alana baktım.

uzakta batan güneşle birlikte. En son ne zaman böyle yalnız kaldığımı hatırlayamıyordum. Çok huzurluydu.

Derin bir nefes aldım ve çimlerin üzerine oturdum. Hava soğuktu ve zemin nemliydi ama her iki sorunu da iyileştirmek için küçük bir ateş büyüğü parıltısı yeterli oldu ve en başa dönüp düşünürken bakışlarımı gökyüzünü boyayan turuncu ve pembelere çevirdim. Darius Acrux'u ilk kez gördüğüm ve her şeyin yanlış gittiği yerleri ve bunun ne kadarının gerçekten benim yüzümden olduğunu anlamaya çalıştığım zamana.

"Roxanya?" diye bir kadın sesi geldi arkamdan ve korku içinde çığlık atarak ayağa fırladım, avuçlarımda ateş patlamadan bir an önce etrafıma bir hava kalkanı fırlattım.

Darius'un annesi Catalina Acrux'u tanıdığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı; mükemmel şekillendirilmiş kumral saçları, tasarım bir elbise ve ıslak zemine batan muhteşem topuklu ayakkabılarıyla mükemmel bir şekilde dikilmiş göğüsleri vardı. Bakışlarım onlara takıldığında parmaklarını oynattı ve altındaki çamur sertleşerek daha iyi satın almasını sağlar.

"Ne istiyorsun lan sen?" Kaçmak istememe rağmen yerimde durarak hırladım. Psikopat kocası ağaçların arasında mı saklanıyordu? Bir yerlerde mi? Beni tekrar yakalamayı mı planlıyorlardı? Etrafıma dikkatlice bakındım, buna dair bir işaret göremeyince bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Peki sen nereden geldin?"

"Birkaç personele para vermeyi başardım.

Kampüsten ayrılmak," diye itiraf etti utangaç bir şekilde. "Ve büyüleri takip etme konusunda oldukça ustayım. Lionel ile evlenmeden önce

FIB'e katılma yolundaydım.

ayarlandı ve..." Birden konuşmayı kesti, bir an için neredeyse boğulacak gibi oldu, sonra hiçbir şey olmamış gibi başını salladı.

"Neden?" Ben talep ettim.

Catalina'nın büyü yetenekleri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama güçlü olduğundan hiç şüphem yoktu. Lionel sadece en iyisiyle evlenirdi. varislerini üretmeye adaydı. Güzel olmasının davasına yardımcı olduğundan emin olsam da, tüm bu saçmalık katmanlarının altında bundan çok daha fazlası olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Bilmem gerek-" yine kısa kesti, bir şeyle mücadele ediyor gibi görünürken burun delikleri alevlendi.

"Ne?" Bakışları benimkilere kilitlenince gözlerimi ona diktim ve kalın kalın yutkundum.

"Neden?" diye sordu sonunda ve ne demek istediğini anlamak için bundan daha fazlasını sormasına gerek yoktu.

Gözlerinin içine baktığımda yavaş bir nefes aldım ve orada acı gördüm, oğlu ve onun yaşadıkları için gerçek bir acı. Porselen kusursuzluğunun içinde bir yerlerde saklanan bir kalbi olduğunu tahmin ettim ve bu, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde içimin burkulmasına neden oldu. Ama onu umursayan bir ebeveyne sahip olma fikri karşısında kıskançlık ve özlem duygusu hissetmemek de zordu. Büyürken böyle bir ebeveyn için her şeyimi verirdim.

"Bir canavarla evlisin. Bu kadarı kendim için istemem için bir neden düşünemiyor musun?" Gabriel'in yaralarımıdeşmesinden sonra verdiğim kararın acısıyla hırladım.

"Darius onun babası değil," diye nefes aldı.

Bir yanım ona hak vermek istiyordu ama bir yanım da vermiyordu. Darius için o kadar üzülmüştüm ki artık onun hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Yıldızlar mı beni cezalandırıyor ve ona özlem duymamı sağlıyordu, yoksa

Hayır demeden önce de ona bu kadar bağılıydım ama bunu kendime itiraf edemeyecek kadar inatçı mıydım?

"Lionel..." dudaklarını büzdü ve sonra tekrar başladı. "Seni uyardı mı ya da Darius hakkında hayır demen gerektiğini hissettiren bir şey söyledi mi?"

Çenem bu soruya vereceğim cevaba kilitlendi. Evet, Lionel bana oğlundan uzak durmamı söylemişti. Aslında, beni Darius'un kalbini kırmaya zorlamak için Karanlık Zorlama'sını kullandı ve bunun anısı içimi kemirdi. Çünkü Zümrüdüanka güçlerimin beni onun beni bağlamaya çalıştığı şeyden korumasına rağmen, yine de tam olarak onun emrettiği şeyi yaptığım gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Ve onun planlarına alet olma fikri

öfkeyle tükürmek istememe neden oldu. Ama bunu onunla tartışacak mıydım?

Hiçliğin ortasında bana saldırmak için buraya gelen karım mı? O kadar da değil.

"Bir daha gelip beni bu şekilde köşeye sıkıştırma yoksa Anka ateşine karşı savunmanın ne kadar iyi olduğunu öğrenirsin," diye uyardım.

Kanatlarım sırtımdan kırmızı ve mavi alevler saçarak fırladı ve tepeyi o kadar parlak bir şekilde aydınlattı ki bir an için neredeyse kör olacaktım.

Kalkışa hazırlanmak için kanatlarımı açtım ama Catalina beklediğimden de hızlı hareket etti. Bir tahta mızrak, dikkatlice hedeflenmiş bir saldırıyla kalkanımda bir delik açtı ve beklemem için bağırırken bileğimi tutarak kolunu deliğe soktu.

Kalbim yerinden fırladı ve Anka alevlerim beni korumak için ortaya çıktı, beni tuttuğu noktada derimden fırlayıp bedenine çarptı.

Catalina nefes nefese kaldı, alevlerim onunla çarpıştığında kara gözleri kocaman açıldı ama etini yakmak yerine etinin altına daldılar ve aniden damarlarında dolaşan büyüyle bir bağlantı kurduğum için kalbim çarpmaya başladı.

Emir hediyelerim etinin altında titreşirken gözlerimiz şok içinde buluştu, alevler bir şeyi avlıyormuş ve ben sadece onları izlemekle yetiniyormuşum gibi derisinin altında yanıyor, kovalıyor, dans ediyordu.

Birdenbire alevler karanlık bir duvarla karşılaştı. Önlerinde uçsuz bucaksız bir hiçlik denizi gibi yollarını kesiyordu. O kadar yabancı, o kadar *yanlış* bir şey vardı ki içgüdülerim onu derhal yok etmem için beni zorladı.

Anka kuşumun alevleri kükreyerek Catalina'nın zihnindeki duvarı yarı ve içindeki karanlık yutulurken Catalina haykırdı. Ateşim duvarı yok ettiği anda hızla ilerledi ve Catalina'nın kolumdaki tutuşu sıkılaştıkça bir başkasını buldu.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, ardından Anka kuşumun alevleri derisinin altına girip orada gizlenen her karanlık ve yozlaşmış şeyi yakıp yok ederken bir saniye daha.

Her şey bittiğinde, alevler bana geri döndü ve ben nefes nefese kaldım, kanatlarım sırtımda aşağı sarkarken yorgunluktan titriyordum.

"O da neydi öyle?" İnledim, yorgunluktan dizlerimin üzerine çöktüğümde hava kalkanımın geri kalanı parçalandı.

"Sen... Ben özgürüm," diye soluklandı Catalina, geri çekilirken beni tutuşunu bıraktı, dolgun dudaklarını ısıltılı bir gülümseme kaplarken elleri göğsünde kenetlendi.

"Neyden özgür?"

"Lionel'in üzerimde uyguladığı Karanlık Baskı... beni bağladığı her bir emir... yok oldu." Gözleri duygularla parıldıyordu ve az önce olanlara alışmaya çalışırken birden dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Seni bir şeyler yapmaya mı zorladı?" Şaşkınlıkla sordum.

Şüpheli yanım hâlâ ona karşı temkinli olmak istiyordu ama şu anda ondan gelen ham duyguları ya da zihninde yıktığım karanlık duvarları inkâr etmek zordu.

"Beni uzun zamandır büyüü altında tutuyordu," diye hıçkırdı.

"Çocuklarımın sevgisini benden çaldı. Beni onlara karşı soğuk ve kırılğan yaptı... onları aldı... o..." Catalina aniden bana baktı, Darius'unkilere çok benzeyen koyu renk gözleri beni yere mıhladı ve rehin aldı. "Bunu öğrenmemeli. Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Bunu yapmayacağım," dedim, gözleri kararlılıkla parlarken başımı sallayarak.

"Oğlumun yanına dönmeme izin ver Roxanya. Xavier'e geri dönüp onu oradan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Lionel bunu bilmiyorsa Üzerimdeki hâkimiyetini kaybettiğinde onu oradan çıkarabilirim." "Xavier'e ne yapıyor?" "Xavier'e ne yapıyor?" diye sordum.

Gözlerinde çaresiz bir bakış.

"Xavier'in utanç verici bir sırrı var," diye fısıldadı korkuyla.

"Onun bir Pegasus olduğunu biliyorum," diye hırladım. "Ve bunda hiç utanılacak bir şey görmüyorum."

Catalina'nın dudakları bunu beklemiyormuş gibi aralandı ama hemen geçiştirdi. "Lionel bir şeylerin peşinde. Ne olduğunu bilmiyorum ama Xavier ve Tarikatı ile ilgili.

bu sır saklı."

"Ona zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" İçim endişeyle dolup taşarken sordum.

Lionel zaten oğullarının hayatını cehenneme çevirmişti, o yüzden bu kadar korkuyorsa

Belki de ona zarar vermekten daha fazlasını yapacağından korkuyordu ve bu fikir kalbimin çarpmasına neden oldu. Xavier'in kalbimde bir yeri vardı, onun o canavarla birlikte o evde kilitli kalması fikrinden nefret ediyordum ve eğer hayatı gerçekten tehlikedeyse ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum.

"Lionel, Xavier Tarikatı'nın utancına katlanamıyor. Şimdilik onu saklamakla yetiniyor ama bu sonsuza kadar devam edemez. Yakında bir gün insanlar liseyi neden bıraktığına dair sorular sormaya başlayacaklar. Ya da neden gelecek yıl Zodiac'a katılmayacağını ve... Korkarım onu öldürmeyi planlıyor." Boğuk bir hıçkırık kaçtı. "Daha önce onun için bir koruma sağlamayı başarmıştım ama Lionel bunu geri almak için yorulmak bilmeden çalışıyor. Bir kez

Xavier'in ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorum. Lionel gerçek düzeninin öğrenilmesine asla izin vermeyecektir. Onu o evden çıkarıp saklamanın bir yolunu bulmalıyım. Lütfen, beni onun Karanlık Baskısından kurtardığını kimseye söylemeyeceğine dair bana yemin et."

Catalina bana elini uzattı ve yıldızlar üzerine yemin etmemi istediğini biliyordum. Ama ondan daha fazla bir şey almadan bunu kabul edecek değildim.

"Bir şartla," diye homurdandım. "Lionel'in Clara'yla yaptığı her şeyden beni haberdar edeceğine söz verdiğin sürece bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Kız kardeşimi ve beni tehlikeye atabilecek her şeyden. Eğer bize saldırmayı planlıyorsa, bilmem gerek. Eğer gölgelerle bir şeyler yapıyorsa, bunu da bana söyle."

"Evet. Sana her şeyi anlatacağım, yemin ederim," diye hırladı şiddetle ve kara gözlerinde parlayan tek şey çocuğunu korumak için saf, ham bir kararlılıktı. Ve bu tür bir bağlılığın İçimde uyanan bu duygu reddedilemezdi.

Avucumu onunkine vurdum ve aramızda bir büyü şakırtısı yankılandı. "Ve karşılığında bundan kimseye bahsetmeyeceğime yemin ederim."

"Bana Atlas numaranı ver, ben de sana mesaj atayım," diye ısrar etti ve kendi Atlas'ını tuşlayabilmem için bana uzattı. "Kaçırılmadan önce malikâneye geri dönmeliyim."

"Ben ve Darcy her geçen gün daha da gleniyoruz," dedim ikimiz yollarımızı ayırmaya hazırlanırken. "Bir gün Lionel için geleceğiz ve ona Solaria'daki en güçlü Fae'lerin kimler olduğunu göstereceğiz." Bu sözler üzerine gölgeler derimin altında keskin bir Şekilde yalandı ve Catalina'nın gözleri bir anlığına umutla parladı.

"Darius'la yaptığın Őeim sana aitti, değil mi?" diye zgn bir sesle nefes aldı. "Lionel'ın Karanlık Zorlaması sende kök salamazdı, değil mi?"

"Benimkiydi," diye kabul ettim, sesimde sert bir ton vardı.

Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve cebinden bir kese yıldız tozu çıkarırken geri adım attı. "Keşke senin aŐkını kazanmak için yeterince Şey yapabilseydi, Roxanya."

Yıldız tozunu başının üzerinden fırlattı ve ben cevap veremeden ortadan kayboldu.

Boğazımdaki kalın yumruya karşı yutkundum ve havalanmadan önce kanatlarımı genişçe açtım, gökyüzünde akademiye doğru bir yol açtım, her Şeyin gerçekten hissettiğim kadar derin bir Şekilde deėiŐip değişmediğini merak ettim.

Marguerite Helebor: *Darius Acrux'un o orospuya neden hayır dediğini tahmin etmek zor değil ama yoluna devam etmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyacağım.*

Tyler Corbin: *Darius seni uzun zaman önce terk etti ama neden çaresizlik trenine binmeye devam edip nereye varacağını görmüyorsun? Çaresiz kışına karşı yasaklama emri çıkarması ne kadar sürecektir merak ediyorum. #ToryVegaishotterthanyou #desperatefordragonidick #theheirdontcare #beingbittergivesyouwrinkles #iheardyouvegotmanticrabs*

Marguerite Helebor: *Herkes biliyor ki Darius ve ben onun hissettiği tek gerçek aşkı paylaştık #istepedasideforhisbride #oncehehasheirswewillbetogetheragain*

Tyler Corbin: *Kimi kandırıyorsun @Margurite Helebor? Pompalandın ve terk edildin ve çuvalda da bok olduğunu duydum #hititandquit #nextdayregrets #ihopedariusgotansticheck #toryvegaiswaaaaaayhotterthanyou #yousuckinthesack #uyku sırasında düştüğünü duydum*

Darius Acrux: *@Margurite Helebor, seni bir daha becermezdim eğer Solaria'daki son Fae'lerdi ve eğer yapmazsam aletim düşerdi. Dostum hakkında saçma sapan konuşma. Bir kelime daha edersen seni yok ederim #trymebitch*

Darius Atlas'ını masasına vurup Kardinal Sihir sınıfında gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünen Marguerite'e alaycı bir bakış fırlatırken şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Darius kelimenin tam anlamıyla FaeBook gönderilerine hiç yorum yapmadı. Asla. Muhtemelen kaçması ve bize bir su gösterisi yapması en iyisi olurdu çünkü kışını Dragon tarzı barbekü yapmaktan bir saniye uzakta olduğuna bahse girmeye hazırdım.

Darius ona ters ters bakmaya devam ederken Marguerite de bunu fark etmiş gibiydi, avuçlarının altından masaya buzlar yayılıyordu. Ayağa fırladı ve kapıya doğru koşmaya başladı ama sınıfın yarısına geldiğinde görünmez bir bariyere çarparak yere düştü ve burnu kırılırken çığlık attı.

"Ignis'ten yirmi puan," dedi Orion Atlas'ından başını kaldırmadan tembelce oturduğu yerden. "Sınıfımdan izinsiz ayrılmaya çalıştığın için. Bir on puan da kalkanıma çarpmadan önce onu fark edemediğin için. Eğer yerimi kanatırsanız on puan daha alacaksınız Bayan Helebor."

Marguerite ayağa fırladı, hıçkırıklarla yüzünü iyileştirdikten sonra sandalyesine koştu ve kollarına sarılarak ağlamaya devam etti. Orion onun üzerine bir susturucu baloncuk fırlattı, böylece hiçbirimiz onu dinlemek zorunda kalmadık ve dudaklarımın kenarından bir sırıtma geçti. O pislik herif, ağladığında vahşi olabiliyordu.

olmak istedim ve bu hoşuma gitti. O vahşiliği bana yöneltmediğini varsayıyorum.

"Ee, Darius, Tory hediyesini beğendi mi?" Caleb rahatça sordu ve ben donakaldım.

Konuşmalarımızı engellemek için etrafımızda bir susturma balonu vardı. Her zamanki gibi özeldi ama yine de bunu öğrencilerle dolu bir sınıfta ona sormak cesur bir seçimdi. Sanırım bu kadar tanık varken güvende olduğunu düşünüyordu.

Darius canileşti.

Yani, evet, hepimiz sınırlı sayıda üretilen ve türünün tek örneği olan boyalı süper motosikleti park yerinde gördüğümüzden beri nasıl karşılandığını öğrenmek için yanıp tutuşuyorduk ama hiçbirimiz bu soruyu sormaya cesaret edememiştik. Görünüşe göre Cal bugün ölmek istiyordu. Ya da belki de Darius'u Ejderha Ateşi ile kızartmaya çalışırsa Vampir hızıyla onu geçebileceğini düşünüyordu.

"Hediye değildi," diye homurdandı Darius. "Bir iddiaya girdik ve o kazandı. Ben sadece ödemeyi yapıyordum."

Parayı ödemek, motorun üzerine elmaslarla işlenmiş İkizler takımyıldızıyla özel bir boya işi gerektirmiyordu, ama bunu belirtecek olsaydım lanet olsun. Güven fonu bu güzellik için ciddi bir darbe aldı.

"Peki, kazancını nasıl buldu?" Cal bastırdı ve ben de onu masasının altından tekmeledim, duygularını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ama bu kez beni engelliyordu. Yine de dudaklarında küçük, çarpık bir gülümseme vardı, bu yüzden bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmek zorundaydım.

Darius iç çekti ve bu seste dünyanın ağırlığı vardı. Canımı yaktı. Gerçekten. Sanki acısının ruhuma işlediğini hissedebiliyordum. O kadar mutsuzdu ki sanki boğuluyor gibiydi ve onu tekrar yüzeye çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey aklıma gelmiyordu.

"Henüz bakmaya gelmedi. Baktığında büyüsünü hissetmek için etrafına bir tespit büyüü yerleştirdim ama... Sanırım anahtarı yüzüme geri itmediğine sevinmeliyim."

Seth elini uzun saçlarının arasından geçirerek üzüntüyle inledi. Orion bize yüz yanılsamaları çalışması yaptırmıştı ve ben de arkadaşşıma odaklanırken biraz da ona dikkatimi veriyordum.

"Seveceğini biliyorsun," dedi Caleb omuz silkerek. "Neden ona filmi seninle birlikte izlemesini söylemiyorsun?"

Ağır bir sessizlik çöktü ve bir an için Darius'un çılgına dönüp masasını yakacağından emin oldum ama bunun yerine Caleb'a kaşlarını çatı ve sorusunu yanıtladı.

"Çünkü eğer birlikte yalnız kalırsak, yıldızlar fırtınalara neden olur ve Depremler ve Griffinler lanet olası gökyüzünden aramıza düşecek ve kim bilir daha neler bizi ayıracak, pislik."

"Evet... ama bu tam olarak nasıl işliyor?" Seth bilinmeyen bir nedenle söze karışmaya karar vererek sordu. "Çünkü her gün onunla birlikte koşuyorsun ve bundan paçayı sıyrırıyorsun."

"Onunla koşmuyorum. Arkasından koşuyorum ve nedense bana henüz defolup gitmemi söylemedi. Görünüşe göre, gerçekten etkileşime girmediğimiz sürece etrafta sadece birkaç kişi varken ona birkaç metre yaklaşabiliyorum. Sanırım yıldızlar bunu ona olan özlemim olarak görüyor ve kendime işkence etmeme izin vermekten memnunar."

"Yani boşluklar mı var?" Kendimi durduramayarak sordum. Ayrıca, bu Olaydan bu yana Tory Vega ile olan durumu hakkında ilk kez iki kelimeden fazla konuşmuştu ve ben de bu konuyu çok merak ediyordum.

Darius omuz silkerek, "Sanırım," diye cevap verdi.

"Sınıfta yaptığın gibi, etrafta başka insanlar varken onunla konuşabilmen gibi mi?" Cal bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi parmağını dudaklarına vurarak sordu.

"Evet. Orada bir kişi daha olduğu sürece ona yaklaşabilirim, onunla konuşabilirim... ama ona dokunursam, fırtınalar ve saçmalıklar yeniden başlar." Darius işine geri döndü ve konuşmayı sonlandırdı.

Çenemdeki kirli sakalları kaşıdım ve yıldızların onun için neden böyle acımasız bir kader yarattığını merak ettim. Belki de çok fazla İçinde karanlık vardı ama ona boktan bir baba ve zor bir hayat verilmişti. Bir Elysian Eşi, eksikliğini hissettiği her şeyin cevabı olabilirdi.

Sevgi, şefkat, bağlılık, ama onu reddetmek, en başta hiç sunmamaktan çok daha kötüydü. İkisinin de bu konuda bir seçim şansı olduğunu biliyordum ama doğdukları andan itibaren şansları ciddi şekilde aleyhlerine işlemişti. Göksel Varisler kraliyet ailesiyle evlenmezdi. Hiç evlenmediler. Evlenmezlerdi de. Tabii Konsey'deki yerlerini bir kardeşe kaptırmak istemiyorlarsa. Ama Darius yerini almak için çok çalışmıştı ve Xavier'in böyle bir arzusu yoktu. Ayrıca, artık bir kraliyet üyesi olarak Pegasus Lionel'ın onun yükselmesine izin verme ihtimali sıfırdı.

Caleb benimle bir şeylerin peşinde olduğunu gösteren bir bakış alışverişinde bulundu ve sırf benimle alay etmek için bir kurnazlık dalının savunmasını aşmasına izin verdi.

Kapı patlayarak açıldı ve Orion'un kesintiye hırlamasıyla başımı kaldırdım, kimin geldiğini gördüğümde kalbim duracak gibi oldu.

Müdür Nova yüzünde kibar bir gülümseme ve arkasında onu takip eden bir kızla odaya girdi. Sıradan bir kız değil. Mildred Canopus. Darius'un ikinci kuzeni ve nişanlısı.

Erkek bir Ejderha değiştiricinin tüm cüssesine sahipti, geniş ve kaslı vücudu neredeyse benimkiyle yarışıyordu. Her yöne doğru uzanan ve tepesine puantiyeli bir fiyonk iliştirilmiş kıvrırcık kahverengi saçlardan oluşan bir aslan yeleği vardı. Alt çenesi üst çenesinden daha çıkıktı, bu da onu biraz shitzu gibi gösteriyordu ve üst dudağında, odanın arka tarafındaki konumumdan bile görebildiğim ince bir kıl tabakası vardı.

Darius korkutucu bir şekilde hareketsiz kalırken "Kahretsin," diye nefes aldım.

Babasının hafta sonları Mildred'le vakit geçirmesini sağladığını, akşam yemeklerine çıktıklarını ve paparazzilerin onları bilerek yakalamasına izin verdiğini söylemişti ama belli ki Mildred'in geleceğini bilmiyordu. Burada da.

Mildred'in gözleri sanki neye odaklanacağına bir türlü karar veremiyormuş gibi garip bir şekilde geziniyordu.

Darius'u fark ettiğinde pozisyonlarını kolayca belirledi.

Nova sınıfımıza yeni bir öğrencinin katıldığını anlatmaya başladığında "Snookums!" diye bağırdı.

"Sikerim böyle işi. Hayatım yeterince berbat değilmiş gibi bir de onu *buraya* göndererek sırtıma hançer mi saplayacak?" Darius homurdandı ve içinden süzülen öfke kanımı kaynatmaya yetti.

Kollarını iki yana açarak odanın bir ucundan diğerine koştu, sanki adamın üzerine atlayıp onu kucaklayacağını düşünüyordu. Şimdiden tepkisini filme alan birkaç pislikten fazlası vardı ve eğer ona coşkulu bir selamlamadan daha azını verirse Lionel'ın onları olasılıklara meydan okuyan büyük bir aşk hikâyesi olarak gösterme planı suya düşecekti. Ve bu sadece Darius'a zarar verebilirdi.

Ona yardım etmek için bir şey yapmayı düşünemeden Mildred'in ayağı aniden takıldı ve yere düştü. Yere sertçe çarptığında ayağına dolanmış yeşil bir sarmaşığa gözüm takıldı, çenesi döşeme tahtalarına çarptı, böylece alttan kesilmiş çenesi kıllı üst dudağını kesti. A

Az önce olanlardan dolayı şok olmuş gibi soluk soluğa kalırken gülümsemesini elinin altına saklamadan önce yarattığı toprak büyüsunü yok etmek için parmaklarını oynatırken Seth'ten gelen kendini beğenmiş bir memnuniyet duygusu hislerime çarptı.

"Canopus!" Orion ayağa kalkarken havladı. "Senin sıran sınıfın ön tarafında, sana göz kulak olabilirim ve buradaki diğer öğrencilere ayak uydurup uyduramayacağını görebilirim. Nişanlını kendi vaktinde karşılayabilirsin!"

Mildred itiraz etmeye başladı ama adam parmaklarını şıklatarak onu bir rüzgârla havaya kaldırdı ve sınıfın önündeki boş sıraya fırlattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Darius, bakışları sınıfın önündeki Seth ve Orion arasında gidip geliyordu.

"Bayan Canopus'un irtibat görevlisi olabileceğinizi düşünmüştüm, Lance?" Nova masasına doğru ilerlerken Mildred'in odaya giriş şeklini tamamen görmezden gelerek ona sordu.

Öğrencilerin geri kalanı heyecanla fısıldaşmaya başlamıştı, gözleri Darius ve Mildred arasında gidip geliyordu. Yarısından fazlası yeni öğrencimizin haberini FaeBook'a yükledikçe Atlas'ım bildirimlerle pinglemeye başladı ve Tory Vega'nın oturup oturmadığını merak ettim. Bir yerlerde bir sınıf bunu okuyor ve reddettiği adam kadar boktan hissediyordu.

Bir an için gerçekten öyle olmasını umdum. İkisini lanetlemesinin bedelini ödemek için yüreği burkulmuş ve gözleri yaşarmış bir halde orada olmasını umdum. Ama sonra onun duygularının Darius'un duygularını nasıl yansıttığını hatırladım ve ona karşı eskisi gibi kin besleyemediğimi fark ettim. O da bu yüzden acı çekiyordu. Ve her şey ne kadar berbat olsa da, keşke başka bir seçim yapsaydı diye düşünsem de, neden hayır dediğini anlayabiliyordum.

Özellikle de burada büyümediği için. Kader kavramı ve Elysian Eşler ve lanetler onun için hâlâ o kadar yeniydi ki, reddederek onları neye mahkûm ettiğini tam olarak anladığından bile şüpheliydim. Fakat şimdi açıkça bedelini ödüyordu.

Dersin geri kalanında sessizlik içinde çalıştık ve zil çalmadan beş dakika önce Orion, Darius'tan gidip Su Elementi Lagünü'ndeki Profesör Washer'a bir mesaj iletmesini istedi. Bu açıkça bir Mildred'den kaçmasını sağlamak için tasarlanmış saçma bir görevdi çünkü ders bitmeden buraya dönme şansı yoktu ama öğle yemeğinden sonra bir sonraki dersimizde kaçmak pek mümkün olmayacaktı.

Darius tek kelime etmeden ayrıldı, grup sohbetinde bize bir mesaj göndererek öğle yemeği sırasında uçmaya gideceğini ve daha sonra görüşeceğimizi söyledi. Zihnimde

Tarot'a yemesi için birkaç denizaltı götürmeyi not ettim ve herkes dışarı çıkmaya başlarken eşyalarımı toplamaya başladım.

"Altair, Rigel ve Capella, beklemenizin bir sakıncası yoksa konuşmamız gerekiyor," diye seslendi Orion. "Ve Canopus, siz de ayrılmadan önce Ev tahsisatınızı halletmemiz gerekiyor."

Mildred Orion'un masasına doğru yürürken geniş göğsünü kabarttı ve ona yaklaşırken komik çalımlarına bakmaktan kendimi alamadım. Darius birkaç hafta önce bize Mildred'in irileşmesine yardımcı olmak için kendisine performans artırıcı Faeroidler enjekte ettiğinden emin olduğunu söylemişti. Erkek Ejderhalardan daha küçük olmaktan hoşlanmıyordu ve kas yapısının (ve buna eşlik eden vücut kıllarının) varlığını daha otoriter hale getirdiğine inanıyordu ki bu da ona göre bir Varis'in müstakbel eşi olarak rolüne uygundu.

Yıllardır üçümüz Darius'la bu tuhaf kızla nişanlanması konusunda dalga geçiyorduk, her şey hiçbir zaman gerçekleşmeyecek berbat bir şaka gibi görünüyordu. Ama Lionel onları giderek daha fazla bir araya getirmeye, düğün tarihlerini öne çekmeye ve basına haklarında yazılar yazdırmaya başlayınca, bu artık komik olmaktan çıkmıştı.

Orion, Mildred masasının önünde dururken, "Anladığım kadarıyla sende Ateş ve Toprak büyüü var," dedi ve üçümüz geriye çekildik.

"Evet," diye cevap verdi, gururla omurgasını dikleştirerek.

"O halde Terra Hanesi'ni seçmeniz konusunda ısrar etmek zorundayım. Biz

Sen bizim gözetimimiz altındayken öğrencilerin seks yapmasına izin vermene ve Bay Acrux ile bir ilişki içinde olduğunu bilmeme rağmen, seni günaha sokacak bir pozisyona sokmana vicdanım el vermiyor."

Bu açıklama karşısında dilimi ısırdım. Evet, öğrenci rehberinde bir yerlerde seks yapmama kuralı olduğundan emindim ama Bu okul her fırsatta her dolapta, köşede ve ormandaki açıklıkta tavşanlar gibi sevişiyordu ve o bunu biliyordu. Öğretmenler asla

Bu kurala uymadığımızı açıkça biliyordu ve ceza yerine cinsel eğitim dersleri veriyordu. Ama Mildred yeni olduğu için Terra Evi'ne girene kadar bunu anlayamadı ve geri dönemedi. Çarpık bir dahilikti.

"Ama Lionel Amca bana hemen yan tarafta bir oda ayarlayacağını söyledi ve-"

"Kesinlikle olmaz. Bu uygun olmaz. Planlanmamış bir hamileliği ona nasıl açıklarım? Hayır. Terra Evi'ne gideceksin.

Bu akşam dersler var ve Bay Altair size bir oda ayarlayacak."

Cal orta parmağıyla onu selamladığında Mildred suratını astı ve hayal kırıklığı içinde odadan çıktı.

"Artık senden biraz daha az nefret ediyorum," diye mırıldandı Seth Orion'a sırtırken ve göt herif de ona sırtarak karşılık verdi.

"Bence bu özel durumda, Darius'u Mildred'den ve Lionel'in ona atmaya karar verdiği diğer her şeyden korumak için dördümüzün birlikte çalışması iyi bir fikir. Sizce de öyle değil mi?" Orion sordu.

"Kesinlikle evet," diye homurdandım.

"Güzel. Bu arada, Darius ve Tory'nin kendi üzerlerine koydukları bu laneti kırmanın bir yolunu araştırmaya çalıştığımı da söyleyebilirim diye düşündüm. Eğer bu konuda bir şans daha elde etmeleri için bir yol varsa, onu bulacağım."

"Ama herkes bir şansın daha olmadığını biliyor," dedim çaresizce. "İşte bu kadar. Sonsuza dek ayrı kalacaklar, özlem duyacaklar ve asla bir başkasını sevmeyecekler ve-"

Orion, "İnsanların Yıldız Krosuna dönüştüğü o kadar az vaka oldu ki, boyun eğmeyi ve buna bu kadar kolay inanmayı reddediyorum," diye homurdandı. "Peki üçünüz bana yardım edecek misiniz?"

"Ama nasıl?" Bunu yapmayı her şeyden çok isterken aynı zamanda kendimi sonsuz bir çaresizlik içinde hissederek sordum.

"Araştırmayı ben halledebilirim," dedi. "Ama üçünüzden istediğim şey Tory'yi kazanmasına yardım etmeniz. Çünkü onu hâlâ istemiyorsa, yıldızların fikirlerini değiştirip ona bir şans daha vermelerini sağlamanın bir yolunu bulmamın anlamı yok."

"Onu istiyor," diye homurdandım. "Aralarındaki sıcaklığı bir mil öteden hissedebiliyorum."

"Onu becermek istiyor olabilir ama sevmek istemiyor," dedi Seth karanlık bir sesle. "Ve sorun da bu, değil mi?"

"Onu sevmesini nasıl sağlayacağız?" Ben sordum. "Bırakın fikirlerimize değer vermeyi, bizden hoşlanmıyor bile."

Caleb, "Ve ikisi, lanet yer ve gökyüzü onları tekrar ayırmaya çalışmadan birbirlerine yaklaşıyorlar bile," diye ekledi. "İşte üçünüzün çözmesini istediğim sorunlar bunlar," diye ekledi Orion.

tersledi. "Yoksa bu iş için ellerinizi kirletecek kadar önemsemiyor musunuz?"

"Umursuyoruz," diye homurdandım, onun kaderini değiştirebileceğimiz düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Güzel. Çünkü siz yaşayan en güçlü üç Fae'siniz. Ve inanıyorum ki eğer hepimiz bu işe gönül verirsek başarmak." Orion üçümüzün arasına baktı ve elini uzatarak teklifte bulundu.

"Bunun için yemin etmemizi mi istiyorsun?" Seth eğlenerek sordu.

"Evet, istiyorum. Hepimizin kardeşimiz uğruna tüm zorlukların üstesinden gelmek için elimizden gelen *her şeyi* yapacağımıza yemin etmemizi istiyorum. Ne diyorsunuz?" Orion sordu.

"Kesinlikle evet," diye onayladı Cal, avucunu Orion'un yumruğuna vurdu, ben de sırtarak benimkini yumruğun üstüne sıkıştırdım.

Seth ve Orion elini üstüne koymadan önce birbirlerine dolu dolu baktılar ve hepimiz aynı anda yemin ettik.

Aramızda büyü çınladı ve geri adım atmadan önce sırttık. Yıldızlar bize karşı dizilmişken başarı şansımız çok yüksek olmayabilirdi ama bir *şeyler* yapıyor olmak oldukça iyi hissettiriyordu.

Orion Vampir hızıyla odadan fırladı ve üçümüz de peşinden gittik.

Yürümeye başladığımızda Cal yavaşça, "Bir fikrim var ama çılgınca olabilir," dedi.

"O da ne?" Seth sordu.

"Yıldızların onları ayırma yönteminde boşluklar var. Onları göründükleri kadar mükemmel bir şekilde izlediklerine ikna olmadım. Ama bunu daha fazla araştırmam gerek. Belki Gabriel'den geleceğe dair bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğimi sorarım."

Seth düşünceli bir tavırla, "Tamam ama onları birbirlerine yaklaştırmak ancak onu tanıdığı en kötü insan olarak görmezse işe yarar," dedi. "Bence büyük bir jest planlamak için biraz yardıma ihtiyacı var."

Bu konuda başarılı olup olamayacağını merak ederek bir kahkaha attım. Demek istediğim, bisiklet oldukça büyük bir jestti ama Seth'in aklında biraz daha halka açık bir şey olduğunu tahmin ediyordum ve Darius'un bunu yapacağını düşünemiyordum. Özellikle de babası onun her hareketini izlerken ve Xavier'in güvenliğini fidye için elinde tutarken.

"Eğer ona Darius'un iyi özelliklerini anlatmaya başlarsam Tory Vega'nın beni dinleyeceğini sanmıyorum," dedim yavaşça. "Ama benim tanıdığım bir Cerberus'u dinleyecek kadar önemseyebilir."

"Sadece Grus'u kullanmak istiyorsun, böylece onun pantolonuna girmeye çalışacaksın.

Yine," diye dalga geçti Cal ve aslında bu konuda hiç de haksız sayılmazdı. Ama aynı zamanda sağlam bir plandı. O Tory'nin arkadaşıydı. Varis'e karşıydı. Eğer *onu* Darius konusunda ikna edebilirsem, Tory'nin işi çok kolay olacaktı.

"Hayır, bu sağlam bir plan. Ama eğer bunun bir parçası olarak Grus'u tekrar yatağında bulursam, kesinlikle şikayetçi olmayacağım."

Jüpiter Salonu'nun ötesinde güneşe çıkarken diğerleri gülüyordu ve ben bu planı uygulama düşüncesiyle göğsümde bir hafiflik hissettim. Elbette, işe yaraması milyonda bir ihtimaldi. Ama denemek zorundaydık. Bunu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmadan Darius'un hayatının geri kalanında acı çekmesini izleyemezdim. Şimdi tek ihtiyacım olan Geraldine'i yalnız yakalamaktı.

***

Venüs Kütüphanesi'nin üst katlarından birinde tek başıma oturmuş, bir gözüm Grus'ta bir gözüm de Venüs'te ileri düzey yıldız haritası ödevim üzerinde çalışıyordum.

Vegas ve bazı küçük eşek takımı arkadaşları.

Kütüphanenin alt katındaki grup masalarından birinin etrafında oturmuş ders çalışıyorlardı. Hiçbiri beni burada fark etmedi. Küçük rutinlerini çözmüş ve akşam yemeğinden hemen sonra buraya gelip gizlenme ve dikkat dağıtma büyülerini kullanarak kendimi neredeyse görünmez hale getirmiştım.

Burada oturup çalışan başka bir öğrenci olduğunu belli belirsiz biliyorlardı ama bundan daha yakından bakmaları için bir neden olmadığından, hiçbirinin ben olduğumu anlamayacağından emindim. Ayrıca, bu gece dikkatimi dağıtacak hiçbir arkadaşşıma, takipçime ya da özentili hayranıma ihtiyacım yoktu - çünkü bir görevdeydim.

Arkadaşlarının geri kalanı yavaşça odadan dışarı süzüldü, vedalaştılar ve havadan öpücükler gönderdiler. Şapkalı çocuk oyalandı, Vegas'a bakışlar atarak

O da gitmeden önce onlardan birine aşık olup olmadığını merak ettim ve sonunda karanlık kütüphanede sadece üçü ve ben kaldık.

Orada kaldılar, farklı görevler ve ödevler arasında ilerlediler, alçak sesle konuştular ve zaman zaman güldüler.

Tory'ye çok fazla bakmamaya çalıştım. Onda tenimi karıncalandıran bir karanlık vardı. Tarikat yeteneklerimi derimin yüzeyine bastıran ve beni gidip onun büyüünden beslenmeye iten derin bir hüznün. Onun kadar güçlü bir Fae'yi duygusal çalkantılar içinde görmek ilkel bir ihtiyaçtı.

Tarikatım sınıflandırmada asalak bir Tarikat olarak adlandırılıyordu ve siyah beyaz terimlerle bunun doğru olduğunu tahmin ediyordum, ancak Sirenler sadece başkalarından duygu ve büyü emmek için yapılmış sülükler değildi. İçimizde doğuştan gelen bir ihtiyaç vardı.

Huzur ve sükûnet sağlamak, yeteneklerimizle başkalarını yatıştırmak ve duygularının yükü ağırlaştığında onlara yardım etmek. Acı ve hüznle beslenmeyi sevmemin bir nedeni vardı ve bunun zevk almakla hiçbir ilgisi yoktu.

Başkalarının çektiği acılar ve içimde onlara yardım etmek için duyduğum o içgüdüsel ihtiyaçla ilgili her şey. Ve şu anda Tory Vega'nın böyle bir yardıma ihtiyacı vardı. Eğer bana izin verirse, kalp ağrısını dindirebilir ve onu en azından bir gece rahat uyumasını sağlayacak bir huzur duygusuyla doldurabilirdim. Ama ben teklif etmeden kabul etmeyeceğini biliyordum. Darius bile ona yardım etmeme izin vermedi.

Bunun gibi. Böyle hissetmeyi hak ettiğinden o kadar emindi ki, bunun yükünü hafifletmeme izin vermeyi reddetti, ona ne kadar acı verirse versin, her yürek burkan, bağırsak çalkalayan dakikasını kendi başına hissetmekte ısrar etti.

Sonunda Vegaslılar geceyi noktlayıp yola koyuldular ve Grus'u kullandığı bir kitabı iade etmek üzere raflarda dolaşırken geride bıraktılar.

Sandalyemden kaydım, önümdeki ferforje parmaklığı kavrayarak üzerine çıktım ve atladım. İnişimi yavaşlatmak için hava büyüü kullandım.

ve Grus'un geçtiği sıraya doğru ilerlemeden önce etrafımı saran gizlenme büyüsünü yok ettim.

Odanın en arka köşesinde ona yaklaştığımda nefesinin altında şarkı söylüyordu, kalçalarını kafasındaki bir ritimle sallıyor ve bakışlarımı uzun bir süre kışına çekiyordu. Burası karanlıktı, kütüphanenin ana bölümündeki lambalardan gelen ışık ancak aydınlatmaya yetiyordu. böyle sessiz köşelerde.

Kitabı yüksek bir rafa geri koyarken ona yaklaştım, omzumu rafa yasladım ve eteğinin yukarıya doğru sıyrılışını izledim. niformasıyla eşleştirdiği yüksek çorapların st kısımları.

"Bana bilerek mi şov yapıyorsun yoksa hiç denemeden mi bu kadar ateşlisin?" Sert bir sesle sordum.

"Zıplayan muzlar, seni kaygan yılan balığı!" Geraldine bana bakmak için dönerken şaşkınlıkla bağırdı.

Şok, korku, heyecan, şehvet - Zihinsel duvarlarını sıkıca kapattı, ama onu yakalamıştım ve bu benim için fazlasıyla yeterli bir cesaretlendirmeydi.

"zr dilerim Gerry, seni korkutmak istememiştım." Gözlerim onu içine çekerken ona tembel bir gülümseme verdim ve o da bana baktı. Kravatımı ve ceketimi çalışma masamda bırakmıştım ve birkaç dğmemi açmıştım, göğsümün bir kısmı görünüyordu ve bakışları uzun bir süre orada oyalanınca neredeyse homurdandım.

"zr usulüne uygun olarak not edildi ve kabul edildi. İyi geceler." Beni geçmek için bir hamle yaptı ve ben de onun yoluna doğru kaydım.

"Konuşmamız gerek," dedim.

"Korkarım ki ilgilenmem gereken ve hilekar bir tuna gerektirmeyen meseleler var-"

"Eğer bir an durup beni dinlemeni sağlayacaksa, o gün için sik halkası olarak tereyağlı bir simit takacağım. Senden yardım istiyorum, Gerry, ve ben

Bunu kolay kolay yapma," diye homurdanarak sözünü kestim.

Geraldine bir tuzak sezmiş gibi dudaklarını büzdü ve hayal kırıklığıyla inlememek için kendimi zor tuttum.

"Size söyledim, ikinci bir tur için balıklarla birlikte dönmeye niyetim yok ve-"

"Tory ve Darius hakkında. Ama beni her gördüğünde aklının doğrudan sikime gittiğini bilmek güzel."

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Söyleyecek faydalı bir şeyiniz varsa leydimin sözlerini söyleyin. Bu gece sivri yıldızlarla randevum var ve gece yarısına kadar gözlemesine gitmeliyim."

"Pekâlâ, sadede geliyorum. Ben ve diğer Varisler artı Orion, kaderi zorlamak için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını görmeye karar verdik. yeniden düşünmek."

"Göklere meydan okumak mı istiyorsun?" diye nefes aldı. "Ama nasıl? Onlar böyle bir kadere karar verdikten sonra-"

"Orion gerçek yıldız bağları üzerinde çalışıyor. Ben ve çocuklar ise olaya daha kişisel bir açıdan bakıyoruz. Yani, ikisinin de sorunlarını bir şekilde aşmalarına yardımcı olmak niyetindeyiz. Ama Tory Vega'yı palyaço kıyafeti giyerek bir country and western grubu kurmaya ikna etme şansım, bu konuda beni dinlemesini sağlama şansım kadar. Bu yüzden yardımınıza ihtiyacım var."

"Yani... gerçek ve dürüst aşkın peşinden koşmaktan başka hiçbir neden yokken, düzeltilemeyecek bir şeyi düzeltmek ve yıldızlara meydan okumak mı istiyorsunuz?"

Nefes aldı, bana tam olarak tarif edemediğim bir şekilde bakarken gözleri genişledi. Sanki bende daha önce var olduğunu düşünmediği bir şey görüyordu ve masmavi gözlerinin parlaması hoşuma gitmişti.

"Şey... evet, sanırım öyle." Omuz silktim, parmaklarımı pantolonumun ceplerine sokarken dudakları aralandı, bakışları üzerimde gezindi.

Bana bu şekilde baktığı için kendimi garip bir şekilde açıkta hissettim ve rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim.

"Yani ateşkes mi öneriyorsun? Sen ve ben gerçek aşkın peşinde bir araya mı geliyoruz? Doğru ve adil olan için göklere karşı savaşmak mı?" diye nefes aldı ve her şeyi benim sadece arkadaşşıma göz kulak olmaya çalışmam yerine Kral Arthur'un şövalyelerinden birinin görevi gibi gösterdi.

"Evet. Ne dersin, onu Darius'un o kadar da kötü olmadığına, ikinci bir şansı hak ettiğine ikna etmeme yardım eder misin, böylece eğer Orion yıldızları-

Geraldine aniden öne çıktı ve ağzı ağzıma gelmeden bir an önce yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Beni kitaplığa doğru iterken özlemle inledim, belini kavradım ve öpücüğünün derinliklerine dalarken onu kendime doğru çektim.

Dudakları dilimi almak için ayrıldı ve bizi döndürüp sırtını rafa yasladığımda aç bir şekilde inledi, sonunda ondan arzuladığım şeye teslim oldu.

Bu kızla ilgili ne olduğunu bilmiyordum, sunduğu meydan okuma mı, yoksa bir skandala neden olacağını bildiğim gerçeği mi? Herkes bizi öğrendi, ama onu istemekten kendimi alıkoyamadım. Sanki o Ay Tutulması gecesi gözlerimi onda inkar edemeyeceğim bir şeye açmıştı. Ve buna o kadar çaresizce ihtiyacım vardı ki sonuçları umurumda bile değildi.

Elleri aşağı doğru hareket etti, göğsümün derisini keşfederken gömleğimin daha fazla düğmesini çözdü. Benim ellerim daha aşağıya kayd, eteğinin kenarını bulup yukarı kaldırmadan önce kıcının mükemmel kıvrımını avuçladı.

Parmaklarımı daha yukarılara doğru takip ettim, külotunun kenarını bulup kavradığımda ihtiyaçla inledim.

Önünde diz çöktüm ve parmaklarını mohawk'ımdan geçirmek için uzandı, külotunu aşağı kaydırduğımda gözleri arzuyla kaplandı.

Tereddüt etmeden dışarı çıktı, ben arzu dolu bir hırıltıyla eteğini yukarı iterken kalçaları benim için ayrıldı. Bu sefer aklını öyle bir başından alacaktım ki, bunu reddetmeyi aklımdan bile geçiremeyecekti. Aramızdaki bu ateşi tekrar yükseltecektim. Onu paramparça edecek, yok edecek, zevkle yeniden inşa edecek ve işim bittiğinde daha fazlası için yalvarmasını sağlayacaktım.

"Yağmala beni, seni şeytani çörek," diye emretti ve yemin ederim ki o bu saçma cümleyi söylerken sikim daha da sertleşti.

Saçlarımı sıkıca kavradı ve başımı iki elinin arasına aldı. Uyluklarımda, yerine getirmeye fazlasıyla istekli olduğum açık bir emir vardı.

Onun tadına bakarken inledim, o cesaretle yüksek sesle inlerken dilim açlıkla ona sürtünüyordu.

"Ah lanet olası bagetler, beni dut çalısına götürün," diye inledi ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hoşuma gitti.

Onu öptüm ve yaladım, başımı kalçalarının arasına sokmaya devam ederken onu açlıkla yuttum, tırnakları beni hırlatacak şekilde kafa derime batıyordu.

Nefes nefese kalıyor, yalvarıyor, kendine özgü, gülünç bir şekilde küfrediyordu ve ben de kendimi öyle kaptırmıştım ki aklımı kaçırmışım gibi hissediyordum. Tadı o kadar güzeldi ki asla doyamayacağımı düşünüyordum ama dilim klitorisinin üzerinde defalarca dönerken, benim için uçuruma düşmek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Piknikte salatalık turşusu, yaz esintisinde savrulan bir karahindiba kadar iyi hissettiriyor ve *oh!*" Geraldine o kadar yüksek sesle haykırdı ki, kütüphanede başka biri daha olsaydı, az önce ona ne olduğu konusunda hiçbir şüphe duymayacaklarından emindim.

"Lanet olsun Gerry, sen bambaşka bir şeysin," diye homurdandım kitap raflarına yaslandığı yerden ona bakarken.

"Ayağa kalk, seni sulu kalamar," diye nefes nefese emretti ve neden aletimin bu sözler üzerine patlayacakmış gibi hissettiğini ciddi anlamıyordum ama patladı. Görünüşe göre bu kızın söylediği tüm çılgınca şeyler için bir fetişe sahiptim ve içimde bundan hoşlanmayan tek bir parçam bile yoktu.

Dudaklarını tekrar yakaladım ve bana karşı erirken özlemle iç çekti. Hediyelerimle şehvetinin alevlerini daha da körüklemeye çalıştım ama zihinsel duvarları her zamanki gibi aşılmaz kaldı ve aslında bundan hoşlandığımı fark ettim. Benim olduğum şeyden tahrik olmuyordu, Solaria'daki en güçlü Sirenlerden birinin vücuduna itebileceği zevki hissetmek istemiyordu. Varis pozisyonum için beni ele geçirmeye çalışmak bile istemiyordu.

Hayır, bana verdiği ve aldığı her şey benden ve ondan başka bir şeyle ilgili değildi. Ve bu duygunun içinde sonsuza kadar boğulmak istememe neden olan derin bir saflık vardı.

Elleri kemerime ulaştı ve kemerimi çözerken inledim, parmaklarını boxerımın altına daldırıp sikimi okşamadan önce fermuarımı gevşettim.

"Sen büyük bir deniz levreğisin, değil mi Maxy?" diye mırıldandı aç bir şekilde, beni o kadar iyi hissettiren bir şekilde okşadı ki cevap bile veremedim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni geri itti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Siktir, Gerry, seni çok istiyorum, yapamam-"

Sikimi dudaklarının arasından kaydırdı ve beni küfrettiren bir özlem iniltisiyle boğazının arkasına kadar çekti.

O kadar iyi hissettirdi ki, bunu anlatacak kelime bile bulamadım. Aniden beni tekrar tamamen içine almadan önce geri çekilirken dili beni okşadı ve etrafımda döndü. Ve tekrar.

Beni yutarken tırnakları kıcıma battı ve şaftım dudaklarının arasında kalınlaştıkça inledim, beni tamamen merhametine tutarken serbest bırakma ihtiyacı ile toplarım ağrıyordu. Gelmemeye saniyeler kalmıştı ve ne kadar kendimi tutmak istesem de yapamadım, tamamen onun büyüğü altındaydım ve beni unutulmaya doğru iterken sadece inleyebildim.

Masaların olduğu yönde hafif bir çınlama başladı ve aniden geri çekildi.

"Bir yaz sabahında Venüs'ün ışığında, geç kaldım!"

"Ne?" Nefes nefese ona bakarken düşüncelerim karmakarışık, çünkü o öne doğru eğilip sikimin başına bir öpücük kondurdu.

"Sana veda etmek zorundayım Maxy," diyerek ayağa fırladı ve külotunu yerden aldı. "Ama leydimin gerçek aşkı için seninle birlikte yıldızlara karşı çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Cidden beni burada yine sikim dışarıda mı bırakacaksın?" Ben talep ettim ama o çoktan kaçmıştı.

Yüksek sesle inledim, o gözden kaybolurken azgınlığıma baktım ve yıldızlara ne yaptığımı merak ettim. Çünkü kesinlikle onlar benimle de alay ediyorlardı.

Dünya Gözlemevi'nin dışında durmuş, burnumu büyük bir kitaba dayamıştım. Orion Anka kuşları hakkında bulduğu tüm kitapları bana ve Tory'ye vermişti ve biz de elimizde başka hangi hediyelerin olabileceğine dair ipuçları aramak için koleksiyonda yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Şimdiye kadar yeni bir şey keşfetmemiştik ama sayfayı çevirdiğimde Anka ateşi ve farklı malzemeler üzerindeki etkileri hakkında koca bir bölüm vardı.

"Hey şuna bakın." Tory'ye göstermek için kitabı çevirdim ve o da gözlerini Atlas'ından kaldırıp kitaba baktı.

"Harika, boku eritebiliriz," dedi sırtarak ve ben de güldüm, kitabı tekrar çevirdim.

"Sadece eritmekle kalmıyor, gücümüzü eşyaların içine de yerleştirebiliyoruz. Bak."

Yanımda durmak için hareket etti ve Diego ve Sofia da yakınımaya geldi, ben bir bölümü yüksek sesle okurken sayfaya baktılar.

"Quarrel Kadehi ve Kestrian Düklerinin Kutup Arması gibi bazı kadim nesneler, içlerindeki Anka ateşinin devam eden gücünü keşfetmek için test edildi. Üç binden fazla olduğu düşünülen kadeh yıllık olan ve suyla doldurulduğunda hâlâ Anka alevleriyle titreyen Kutup Arması'nın sahibini zihinsel istiladan koruduğuna inanılıyor. Bu eşyalar

ayrıca var oldukları onca yıl boyunca neredeyse hiç aşınma göstermemişlerdir. Ve kapsamlı testlerden sonra yok edilemez oldukları düşünülüyor."

"Ooh," diye mırıldandı Sofia. "Sihir nasıl çalışıyor?" "Yazmıyor." Suratımı astım, sayfayı çevirdim.

"Bekle, bu da ne?" Tory sayfayı geriye itti ve önceki sahibi tarafından yazılmış olması gereken küçük bir şerhe dokundu. Gözlerimi kısarak sayfayı yaklaştırdım ve karalanmış el yazısını okumaya çalıştım.

"Yıldız tozuyla ısıtın. Nüfuz et. Dövün. Soğut," diye fısıldadım ve heyecanla yukarı baktım.

Diego hayret dolu bir bakışla, "Talimatlar," dedi.

Tory, "Bunu kim yazdıysa yılın talimatları ödülleri kazanamıyor," dedi. "Kimin yok edilemez bir bardağa ihtiyacı var ki?"

"İyi bir noktaya değindin," dedi Diego. "Yıkılmaz ayakkabılar işime yarayabilir, eğer onlardan yapmak istersen?" Siyah ayakkabılarını işaret etti.

tabanları sarkıyordu.

"Yıldızlar aşkına Diego," diye güldü Sofia, diz çöküp yeni gibi olmaları için bir tamir büyüsü yaptı. "Neden yenilerini almıyorsun ki?"

"Teşekkürler." Kız ayağa kalkarken adam gülümsedi. "Ailem şey yapmıyor... sanırım bu ay hesabıma para göndermeyi unuttular. Ve sonuncusu..."

Tyler aniden Sofia'ya arkadan saldırdı ve kolunu Sofia'nın omuzlarına atarken yanağına özensiz bir öpücük kondurdu. "Az önce seni eski sevgiline sakso çekerken mi gördüm Sofia?"

Sofia onun karnına bir dirsek attı ve adam dişlerinin arasından hırıldadı. "Ayakkabılarını tamir ettim, aptal."

"Güzel, ama eğer Diego'yla takılmak istiyorsan, belki üçümüz bir ara biraz eğlenebiliriz?" Tyler teklif etti ve dudaklarını araladı ki bu Diego'nun çenesinin ne kadar düştüğünün yanında hiçbir şeydi.

"Götlük yapma, Tyler." Sofia gözlerini devirdi. "Eğer bunu tekrar yapacaksak, eski sevgilimi bu işin dışında tutmaya çalışalım. Alınma Diego."

"Alınmadım," dedi Diego, ikisinden uzaklaşırken yanakları pancar rengine dönmüştü.

"Bekle. *Yine* mi?" Tory yüzünde bir sırıtişla Sofia'yı sorguladı ve ben gülmekten kendimi alamadım.

Tyler dilini yanağına sokarken Sofia kıkırdadı ve elini salladı. Sofia masumca, "Bu bir Pegasus olayı," diye açıkladı.

"Hâlâ sürümüzün lider aygırını bulmaya çalışıyoruz," dedi Tyler, sanki her şey daha açılmış gibi. "Kazandığımda Sofia tamamen benim olmak isteyecek. Ama bu arada..." Omuz silktili. "Aygırlar yapmaları gerekeni yaparlar."

"Tam olarak ne?" Tory kollarını kavuşturdu ve bunu onların yanına bırakmadı.

Sofia'nın yanakları, Tyler'ı tekrar şakacı bir şekilde iterken Diego'nunkilerle aynı rotayı izlemeye başladı.

"Utangaç olma, bu sadece Tarikatımızın tarzı," diye alay etti Tyler, teni parıldamaya başlamıştı. "Seni etkilemek için çalışmaktan oldukça keyif alıyorum. Anlat onlara."

"Şey..." Sofia sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Oluşturduğumuz sürüde en hızlı ben uçabiliyorum ve boynuzum Liselle'inkinden bile daha büyük ve parlak ve görünüşe göre bu ekstra doğurgan olduğum anlamına geliyor, bu yüzden... çocuklar şu anda benim dikkatimi çekmek için yarışıyorlar."

Tyler omuz silkerek, "Ben de Brutus ve lanet olası Davros'la aynı seviyedeyim," dedi.

"Ama siz bir çiftsiniz? Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Ona sordum.

"Hayır," dedi Tyler. "Hepsinin kıcını tekmelemeyi ve Dom olmayı planlıyorum."

"Dom mu?" Kaşlarımı çattım.

"Lider erkek," dedi gururla ve Sofia'ya sokuldu. "Ne düşünüyorsun bebeğim, bir gün sürüyü ben mi yöneteceğim?"

"Hm, sanırım şu anda kendi başıma o kadar iyi iş çıkarıyorum ki belki de sürümüzün bir Dom'a ihtiyacı yoktur," diye alay etti. "Yine de iyi bir yardımcı olabilirsin."

"Senin yedeğin olmak hoşuma gidiyor," diye fısıldadı kulağına, sanki orada durmuyormuşuz gibi.

"Sofia, seni tahmin ettiğimden yüzde seksen daha sapıksın," diye güldü Tory.

Tekrar kıkırdadı, onu kovmak için elini salladı ama artık kimseyi kandıramıyordu.

"Chop chop - sınıfa, hadi!" Profesör Zenith içeri girerken seslendi ve biz de onun ardından binaya girmeye başladık.

Büyük asansörle en üst kattaki gözlemesine çıktık ve ben tepemizdeki ışıltılı yıldız haritasına baktım. Her zamanki rutinimize uygun olarak odanın arka tarafına yakın bir yere oturduk. Zenith her zaman bizi salonun ön tarafına sadece bizim için yerleştirilmiş tuhaf sandalyelere oturtmaya çalışırdı ama

Tory Yıldız Çarpısı'na uğradığından beri konuyu zorlamadı. Tory'yi ne zaman yakından görse hıçkırarak ağlıyor ve onu odanın arkasına götürüyordu

Sanki ona büyük bir iyilik yapıyormuş gibi. Bir bakıma öyleydi de. Ama hıçkırarak ağlaması yersizdi.

Herkes yerine yerleştğinde, tüm gözler gözlemevinin ortasındaki podyuma ellerini dayamış olan Zenith'e çevrildi. Onun Omuzları titriyordu ve başı öne eğikti. Zenith yüksek sesle burnunu çekip bakışlarını yıldızlara çevirmeden hemen önce Tory'ye kaşlarını çattım üstümüzde. "Bugün tartışacağımız konu..." Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi uzun bir nefes aldı. "Eş bağları," diye nefes verdi.

Ağır bir şekilde ve odadaki tüm gözler Tory'ye doğru döndü, onun koltuğunda rahatsız bir şekilde kaymasına neden oldu ve boğazımdan koruyucu bir hırıltı çıkardı.

"nceki derslerimizde Nebula Müttefikleri, Astral Düşmanlar ve... ve..." sesi çatladı ve odada yankılanan kederli bir hıçkırık çıkardı. Gözlerimi devirerek Tory'ye baktım ve o da bana eğlenen bir sırtışla karşılık verdi.

"atlak," diye mırıldandım.

"Kaık herif," diye onayladı.

"Elysian Dostları!" Zenith feryat etti. "Ve tabii ki hepimiz böyle bir bağı reddetmenin en korkunç etkilerini şimdi her zamankinden daha iyi biliyoruz." O

burnunu yüksek sesle bir mendile smkrd ve ben dudaklarımı büzdüm. Yani *gerçekten*. Böyle bir gösteri yapmak ve Tory'nin dikkatini gereğinden fazla çekmek zorunda mıydı? "nceki derslerimizden hatırlayacağınız gibi," diye boğazını temizledi, omurgası dikleşirken sanki az önce sınıfın ortasında yıkılmamış gibi devam etti. "Elysian Eş bağları tüm bağlar arasında en nadir olanıdır. Bir bağ Yıldızlar gerçekten de bir armağandır. Bu hediyeı reddetmek... şey, reddetmek delilik olur." Elini kürsüye vurdu, çıkan ses kalbimi yerinden oynattı ve Diego yanımdaki koltuğunda sıçradı.

Zenith bir elini uzun, kuzguni saçlarında gezdirerek tekrar burnunu çekti. "Yıldızların kendisinden gelen böylesine kutsanmış, ilahi bir hediyeı hayır diyecek birinin düşünce sürecini hayal bile edemiyorum. Ya siz?" n sıraya doğru döndü. "Biriniz bana neden böyle bir şey yaptığını söyleyebilir mi? Böyle bir *rezilliği neden yapsın*?"

Tory kulağıma, "En azından kurnaz," diye flediğinde kakhahamı elimin altında bastırdım.

Kylie'nin kolu havaya kalktı. "Nedenini biliyorum Profesör."

"Öyle mi, Bayan Binbaşı?" Zenith kızarmış gözlerinde gerçek bir umutla sordu. "O halde lütfen beni aydınlatın."

"Bence Darius Acrux, pis bir Vega'ya elini sürmektense, hayatının geri kalanında şekil değiştirmiş haliyle Heptian Kurbağası'na benzeyen bir kadının yanında uyanmayı tercih eder. Bundaki aptallığı hiç anlayamıyorum.

Dürüst ol," dedi tatlı tatlı ve ben kız kardeşime duyduğum öfkeyle sandalyemde öne doğru fırladım, parmaklarımı şaklattım ve masasının alevler içinde kalmasına neden oldum. Çığlık atarak yerinden fırladı ve büyüyle alevlerin havasını çalmaya çalıştı, ama bu sadece alevlerin yüzünde parlamasıyla sonuçlandı.

"Sana yardım edeceğim, Kylie!" Tory bir elini kaldırarak başının üzerinden bir su tsunamisi geçirdi ve yanındaki öğrenciler can havliyle koşarken Kylie sıırıslıkam bir şekilde koltuğuna yığıldı.

"Bu kadar yeter!" Zenith telaş içindeki sınıfa seslendi. "Bayan Binbaşı, eşyalarınızı kurulaşın," diye seslendi. "Ve Vega kızlarını kışkırttığı için Aer'den on puan."

"Ciddi misin sen?!" Kylie, her şeyi kurutmak için sihrini kullanmaya başlarken sıırıslıkam ıslak saçlarını sıkarak karşı çıktı.

Zenith, "Oturup dudağını iliklemezsen bir on dakika daha sürecek," dedi ve Kylie eşyalarını kuruturken nefesinin altından küfretti. Arkadaşları yavaşça etrafındaki koltuklara dönerken ben, Tory, Sofia, Tyler ve Diego sessiz kahaahalarla dağıldık.

Zenith sınıfı tekrar kontrol altına aldığıında notlarını topladı, ardından elini salladı ve tüm sandalyeler yatmaya başladı.

Koltuğuma geri yaslandım ve başımı ısıltılı tavana çevirmeden önce Diego'yla son bir sıırıış paylaştım.

"Dünyada Yıldız Bağları'ndan çok daha fazla bağ var. Çok daha yaygın olan ve çoğunuzun muhtemelen hayatınızda karşılaşacağı bağlar "diye açıkladı Zenith ve ay tepemizde belirdi, dolunay ve yuvarlak

ve parlıyordu. Tavanın diğer tarafında, güneş derin bir ışık olarak tutuştu. turuncu ve sarı küre. "Güneş ve ay diğer tüm bağlara hükmeder. Düzeniniz ya gece ya da gündüzdür. Aydınlik ya da karanlık. Örneğin, Kurtadamlar güçlerini aydan aldıkları için en çok ayla olan bağlarıyla bilinirler. Ama aynı zamanda Vampirler gibi Tarikatların da Cerberuslar, Minotorlar ve Medusalar da eş bağları söz konusu olduğunda ay tarafından mı yönetiliyor?"

Bunun üzerine kulaklarım diken diken oldu ve şimdiden dilimin ucunda binlerce soru vardı.

"Güneş tarafından yönetilen Tarikatlara gelince, bunlardan birkaçı Ejderhalar, Nemean Aslanları, Harpiller ve tabii ki yakın zamanda ortaya çıkan Anka Kuşları." Alkışlamaya başladı ama kimse katılmadı ve o hızla konuşmaya devam etti. "Peki bu sizin için ne anlama geliyor? Öncelikle şunu göreceksiniz

Kendinize benzer güç seviyesindekileri kendinize çekersiniz. Daha sonra, kendi Tarikatınızdan ya da aynı eğilime sahip başka bir Tarikattan bir eş bulursanız, yıldızlar kaderinizde birlikte olmanızı uygun görürse Ay Bağı ya da Güneş Bağı olabilirsiniz."

"Ya karşı taraftan birinden hoşlanıyorsanız? Ay tarafından yönetilen bir Düzen, güneş tarafından yönetilen bir Düzene aşık olursa?" Elijah seslendi ve ben de aynı şeyi merak ederek dudağımı ısırdım. Ben ve Orion'un kaderinde çiftleşmek var mıydı?

Bir şekilde mi? Başka biriyle birlikte olmayı kesinlikle hayal edemezdim. Ama bunu bana söylemesi için güneşe, aya ya da yıldızlara ihtiyacım yoktu.

"İşte burada işler ilginçleşiyor," diye açıkladı Zenith ve güneş ile ay gökyüzünde hareket ederek birbirlerinin üzerinden geçtiler, böylece tek bir varlık gibi parlıyorlarmış gibi göründüler. "Her ikisi tarafından da çiftleştirilebilirsiniz. Biz buna çiftleşme diyoruz.

Soluna Bağı. Her iki göksel varlık da eşleri birbirine bağlamak için güç verir, ancak bu normal bir Eş Bağından daha güçlü değildir."

"Peki ya Emirlerin içindeki bir bağ?" Jillian seslendi. "Bir dişi aslan olarak bir gün kendime bir kral bulmayı planlıyorum ama genelde birden fazla eşleri oluyor."

"Evet, pek çok Tarikatın kendi özel eşleşme türlerine verdikleri isimler var.

Ay ve Güneş Bağları, birkaç hafta önce tartıştığımız meşhur istisna dışında, Elysian bağı kadar sınırlayıcı değildir. Nemean Aslanları gibi Tarikatlarda yaygın olduğu gibi çok eşli ilişkilere kadar uzanabilirler. Bu onların eşleşme biçimlerini etkilemez, hatta iltifat et."

"Peki ya Kurtadamlar?" Kylie sordu. "Gerçek eşlerini bulduklarında tek eşli olarak çiftleştiklerini duydum." Yüzünde bir somurtma vardı Gözlerimi devirmeme neden olan bir ses. Belki Seth'in peşinden koşmayı bırakırsa, Seth ikisini tekrar bir araya getirme fikrine sıcak bakabilirdi. Ama bugünlerde onu tamamen göz ardı edişine bakılırsa, bu düşünceden şüphe etmek zorundaydım.

"Evet, Kurtadamlar, lider eşini bulana kadar sürülerinin çok eşli olarak yaşaması bakımından Pegasuslara benzerler. Bir Alfa Kurtadam, kendi Tarikatında ya da başka bir şekilde aynı güç seviyesinde başka Alfalar arayacaktır. Aynı şey bir Pegasus Domu - ya da Dominantı için de geçerlidir. Lider eşini bulduktan sonra, sürünün geri kalanı da birlik uyum içinde olana kadar kendi eşlerini arayacaklardır. Ancak bir sürü ya da sürünün uyumu yakalaması yıllar alabilir, özellikle de gruplar büyüdükçe ya da değiştikçe," diye açıklıyor Zenith. "Eğer kendi Tarikatınızdan biriyle çiftleşecek olursanız

Nemean Aslanlarının Kral ve Kraliçeleri, Kurtların Alfaları, Basilisklerin Kobraları, Pegasusların Dominantları, Vampirlerin Kont ve Kontesleri, Ejderhaların İdolları gibi bu bağ için özel bir isim olabilir. Ancak kiminle çiftleşirseniz çiftleşin, her bir Düzeninizi hangi varlık yönetiyorsa, Güneş ya da Ay ya da her ikisi de size bağlı olacaktır. Tabii ki yıldızlar tarafından bağlanmak üzere seçilmediyseniz."

kelime yıldızları. "Bu durumda önemli olacak tek bağ, hayatınız boyunca size sunulacak tek bağ budur. Tek şansınız mutluluk..." Sözünü bitirdi ve ben de Tory'nin elini tutup sıktım. İnsanların ona yaltaklanmasını istemediğini biliyordum ama kimsenin göremeyeceği karanlıkta parmakları benimkini tuttu. Dayanabildiği tek teselli buydu. Gizli bir teselli.

"Şimdi hepinizden Astroloji 101 ders kitaplarınızı çıkarmanızı istiyorum," diye talimat verdi ve sandalyeler bizi tekrar dik konuma getirirken ışıklar daha parlak hale geldi. Tory elimi bıraktı ve ben de kucak masasını çevirip Atlas'ımı masanın üzerine koydum ve Astroloji kitabımı çıkarıp beni bekleyen yeni bir mesaj olduğunu fark ettim.

Zenith alıştırmayı anlatmaya başladığında elime aldım, mesajı kurnazca açıp okurken odağım tamamen kayboldu.

Lance:

Hangi derstesin? Nova'nın yeni güvenlik düzenlemeleri ile ilgili evrakları doldurmam gerekiyordu, ama mavi saçlı bir Fae Zihin.

Darcy:

*Hmm, yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor ;)
Ben de Astroloji'deyim. Mate Bonds'u yeni öğrendim. Ben olacak mıyım Kontesiniz?*

Gönder tuşuna bastığımda sııttım ve cevabı şimşek hızıyla geldi.

Lance:

Eğer beni biraz daha sert ısırarak istiyorsan, kesinlikle benim Kontes.

Darcy:

Anlaştık.

Belki dersten sonra bir şeyler atıştırmak için gelip seninle buluşabilirim.

Lance:

O kadar bekleyemem ve bu evrak işlerini berbat edeceğim. Eğer sana mesaj atmaya devam edersem.

Darcy:

Tut tut. Masanızda mastürbasyon mu yapıyorsunuz, efendim!

Lance:

Dikkatimin dağılmaması çok zor. Gözüm güzel bir Kardinal Büyüsü ciltli kitabında, arasına deri bir kitap ayracı sıkıştırılmış. esnek sayfalar. Ucunu sokarsam hile mi yapmış olurum?

Bir kahkaha patlattım ve yanaklarımı yakan kızarıklıkla savaşıırken odanın dört bir yanından bakışlar aldım.

"Çok fena yakalandın," diye alay etti Tory. "Ne yaptığını çok iyi biliyorum."

Dudağımı ısırarak ona mesajı gösterdim ve o da benimle birlikte sessiz kıkırdamalara daldı. Dünyada bu mesajı gösterebileceğim tek kişi oydu. Ve kız kardeşimle tekrar küçük bir anlık hafiflik yaşamak çok iyi hissettirdi.

Zenith bu sınıfta aya kadar ulumamızı umursamazdı, sesini alçak sesle konuşmanın üzerine çıkaran herkesten ev puanı almasına rağmen bizi asla azarlamazdı.

Atlas'ıma tekrar baktım ve beni bekleyen başka bir mesaj buldum.

Lance:

Yapamadım, Blue. İstedığım tek ilk baskı sensin.

Yüzümde aptal bir gülümsemeyle cevap vermek için başparmağımı kaldırdığımda odada bir alarm çaldı ve zil sesi kulaklarımı deldi.

"Aman Tanrım!" Zenith'in nefesi kesildi. "Herkes yukarı, dışarı, dışarı!" Bizi asansöre doğru yönlendirdi.

"Ne oldu?" Jillian hareket etmek için acele ederken neredeyse Kylie'nin çantasının üzerine düşecekti.

"Bu su perisi alarmı, dış çeperdeki koğuşlar tarafından tetiklenmiş olmalı!" Zenith feryat etti. "Herkes dışarı çıksın ve sayım için sıraya girsin. İşte bu, şimdi acele edin. Endişelenmeyin."

Koridor boyunca ilerledim, Atlas'ımı ve ders kitabımı içine sokarken çantamı omzumda salladım, kalbim çılgınca çarpıyordu.

Aşağıya inmeyi başardık ve gözlemevinin ötesindeki patikaya yayıldık, duvara karşı bir araya geldik.

Zenith grubun arasından ilerleyerek önümüze geçti ve kafaları saymaya başladı. "Herkes hareket etmeyi kessin! Hayır - ah, lütfen kıpırdamayın."

"Yol açın!" Washer'ın sesi kulağıma çalındı ve Lunar Leisure yönündeki patikadan aşağıya doğru sadece speedos'uyla koşarken döndüm. Sırılsıklamdı ve bize doğru koşarken dar muhabbet kuşu kaçakçılarının şişkinliği bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kalabalığın arasından ittirerek geçti ve beni yolundan çekerken göğsüme ıslak bir el yedim.

"Argh," diye bağırdım, herkes mesajı aldığıında geri adım attım ve ona geniş bir alan bıraktı. "Kriz anında bile sapıklık yapacak zamanı var." G mleğimde bıraktığı ıslak el izini kurulamak için elimi kaldırdım ve Tory yanımda ürperdi.

Grubun arkasına doğru s r klendik ve ayakta duran öğrencileri gördüm Yakındaki binaların dışında, öğretmenleri tarafından toplanıyordu. Zenith sonunda saymayı başardığıında zillerin  alması durdu. kampüsü ve Atlas'ı pingledi. Onu çıkardı ve omuzları dramatik bir şekilde çöktü.

"Yanlış alarm millet," diye duyurdu. "Görünüşe göre yanlışlıkla tetiklenmiş. İçeri girin, hadi, içeri girin."

Sıranın en arkasındaki kapıya doğru ilerlemeye başladığımızda içimi bir rahatlama kapladı. Kısa sürede içeri girdik ve herkes grup halinde asansöre doğru ilerlemeye başladık. Bir hava akımı eteğimi yukarı kaldırdı ve aynı anda kollar beni sardı, bir el ağzımı kapattı. Dünya bulanıklaştı ve bir saniye sonra kendimi karanlık bir mağaza dolabında, sert bir göğsün sırtıma bastırmasıyla kitap dolu bir el arabasına doğru ezilmiş halde buldum. Kim olduğunu anlamak için havadaki tarçın kokusunu almama bile gerek yoktu. Eli ağzımdan kaydı ve ben nefes nefese güldüm.

"Delirdin mi sen? Ya Tory ka ırıldığımı düşünürse? Ya da ya Biri gördü m ?" Kalbim deli gibi çarpıyordu ve Orion'un sertleşmiş aleti kı ıma bastırırken bu sorunun cevabını almaya odaklanamıyordum bile.

"Koluna bir not bıraktım ve kimse görmedi, çok hızlıyım amına koyayım," dedi karanlık bir kıkırdamayla. "şimdi konuşmayı kes." Karanlıkta arkama uzandım ama ona dokunmamı engellemek için bileğimi yakaladı, belli ki ben g remezken o görebiliyordu. Yeni kırtasiye malzemelerinin ve ders kitaplarının kokusu küçük alanda bana ulaşıyordu ve hareket edecek neredeyse hiç yer yoktu.

"Pervasız olmamaya ne oldu?" Vücudunun sıcaklığı beni çağırırken nefes nefese kaldım ve kalçalarımın arasına derin bir zonklama gönderdim.

"Konuşmamaya ne oldu?" diye öğretmen sesiyle homurdandı ve nabzım fırladı.

"O alarmı sen çalıştırdın, değil mi?" Farkına vararak söyledim ve beni duvara yaslanmış el arabasına doğru daha sert itti, nefesi kulağımı yakıyordu.

"İşte bu kadar Bayan Vega, şimdi bana itaatsizlik ettiğiniz için cezalandırılacaksınız."

İçimden bir heyecan titremesi geçti ve onun sözde cezasını beklerken alt dudağımı emdim. Ağır nefeslerim havayı doldururken bacaklarımı tekmeledi, eteğimi yukarı itti ve avuçlarını kıçımın üzerinde gezdirdi.

"Hoşuna gideceğini düşünüyor musun?" diye sordu ve parmaklarını külotumun ön kısmına kadar takip edip malzemenin içinden klitorisimi sıkıştırırken utanmadan başımı salladım.

Nefes nefese kaldım, başımı omzuna yasladım ve içinden ilkel bir homurtu yükselirken dişleri boğazımı sıyırdı.

"Seni her zaman şaşırtabilirim," diye fısıldadı tenime karşı ve başımı daha da yana eğdim, dişlerinin öpücüğünü istiyordum.

"Yap," dedim, çünkü aklındaki sürpriz her neyse onu kışkırtmak istiyordum.

Elini eteğimin altından çekti ve bir an sonra geri verdi. Ne yaptığını göremiyordum ama elini külotumun içine soktuğunda, hassas etime sürtünen ve vücudumda tüylerimi diken diken eden soğuk ve sert bir şey vardı.

Nefes nefese kaldım, ona daha sıkı bastırdım ama bir milim bile kıpırdamadı. "Bu da ne?" diye sordum.

"Delicia Kristali'nin ne olduğunu biliyor musun Mavi?" diye kulağıma mırıldandı ve ben başımı salladım.

Bacaklarımın ortasındaki kristali sıyırdı ve zevk yankılanan dalgalar halinde dışarı sıçradı. Bir inilti beni terk etti ve o daha bana dokunmamıştı bile. *Ohmagod.*

Aynı hareketi tekrarlamadan önce karanlık bir tonda "Zevki artırır," dedi ve kristalin tenime yaydığı tatlı mutluluktan bacaklarım titredi.

"Lance," diye yalvardım ve onu içime itti, aynı zamanda başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Susturucu baloncuğu fırlattıktan yarım saniye sonra haykırdım, tüm vücudum manyetik enerji dalgalarıyla doldu ve hepsi içimdeki o tek nesneye odaklandı. Son derece pürüzsüzdü ama sadece birkaç santim uzunluğunda olmalıydı. Ne kadar iyi hissettirse de, daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Orion'a doğru geri çekildim ve başını sallayarak inledi, kristal içimde başka bir zevk akımı gönderirken başparmağını o lezzetli noktada bir kez daha okşadı. Külotumu aşağı çekti ve ben de tekmeledim. Elimi arkama götürdüm ve pantolonundaki sertleşmiş çıkıntıda gezdirdim. "Sana ihtiyacım var."

Çakıllı bir sesle, "Eğil," dedi.

İstediklerini yaptım, dirseklerimi arabanın üstüne yığılmış kitaplara dayarken beklentiyle dişlerimi alt dudağıma gömdüm.

Fermuarının sesi yuvarlandı ve kendini içime sokmadan bir saniye önce kristali serbest bıraktı. Eliyle bastırdı O kendini hazırlarken ben de öne atıldım ve söz verdiğim gibi sırtını ısırdım.

Kristali o tatlı noktaya doğru kaydırды ve büyülu eşya zevkten dört köşe olurken acımasız bir hızla içime girmeye başladı

her yöne. Bu şekilde sahiplenilmenin yoğunluğuna kendimi kaptırmıştım, düşüncelerim patlıyor ve ışıkla yanıp sönüyordu.

Orion da bunu hissedince inledi ve dudaklarımda onun kanının tadını aldım,

Çarpışan hisler beni çılgına çeviriyordu. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, zihnim bulanıklaşmıştı ve çoktan çöküşümün içine çökmüş, binlerce parçaya ayrılmıştım.

Zevk içimde bir kasırğa gibi koptu ve devam ettikçe haykırdım, kristal doğru düşünemeyene kadar onu on kat güçlendirdi. Bedenim artık bana ait değildi, istilacı, her şeyi tüketen zevke karşı tüm kontrolümü kaybettiğimde kaslarım kendiliğinden kasıldı. Orion etimi zedeleyecek kadar sert bir şekilde bana yapıştığında titriyor ve inliyordum. Güçlü bir hamleyle işini bitirdi ve dişleri boynuma battı, derin bir inilti vücudunda yankılandı.

Kristali aldı ve ciğerlerim hava almak için çabalarken öne doğru sarktım ve titreyen bedenimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım. Sanki sadece bacaklarımda olan bir depremden kurtulmuş gibiydim.

"Kardinal Büyüsü'nün ciltli kitabından daha mı iyiydi?" Bir kahkaha atarak nefes nefese kaldım ve o da geri çekilirken kıkırdarak dişlerini boynumdan kurtardı.

Arkamı döndüm, kızarmış yanaklarımla eğilip külotumu yukarı çektim.

Fermuarını açtı, sonra ağzını benimkine bastırarak uzun ve derin bir öpücük kondurdu, ayak parmaklarım yeniden kıvrıldı. "Bu, Advanced Numerology'nin koleksiyoncu baskısından bile daha iyiydi, güzelim. Ve o küçük sürtük tüylerimi nasıl diken diken edeceğini biliyor."

Vahşi bir kahkaha atarak göğsünü tokatladım. "Sen pis, kitaplarla konuşan bir Vampirsin, bunu biliyor muydun?"

"Bunu biliyorum." Beni tekrar öptü. "Ve sen de tatlı, ısırgan küçük bir Kontes'sin." Bir düğmeye bastı ve üstümüzde bir ampul yandı. Onun

Saçları gözlerinin önüne düşmüştü ve gömleğinin düğmeleri açıktı, öğretmeni sıkıca karıştırılmış görünüyordu. Ve bu çok hoşuma gitmişti. Özellikle de buna sebep olan kişi olmak.

Elinin arkasındaki ısıruk izine sırtarak hayranlıkla baktı. "Keşke bende kalabilseydi."

"Yeni dövme mi?" Alaycı bir sırıtışla önerdim ve ben kolunu dürtüklemeyen önce bir an için bunu düşünür gibi göründü. "İyileştir onu, aptal."

İçini çekti, başparmağını iz geçene kadar ovuşturdu ve boğazımdaki küçük delikleri iyileştirmek için uzandı. "Bir gün Mavi, nereye gidersem gideyim senin diş izlerini taşıyacağım."

"Ben de seninkini giyeceğim, Lance." Sırıttım. "Sadece üç buçuk yıl kaldı."

"Evet," diye iç geçirdi. "Buna degeceğime emin misin?" Başını yana eğdi, gözlerinde ani bir kırılmalık vardı ve kalbim Göğüs kafesim sanki etimin duvarlarından içeri dalmak ve bunu sorguladığı için onu tokatlamak ister gibiydi.

"Her gün." Burnuna hafifçe vurdum ve yüzü sırtmaya başladı. "Gitmelisin. Gitmeden önce sen gidene kadar bekleyeceğim."

"Pekâlâ." Kapının kolunu tuttu ve bana sırtıttı. "Bu arada kristal ceketinin cebinde. Beni özlersen diye." Göz kırptı ve bir anda dolaptan dışarı fırladı ve kapı arkasından yavaşça kapandı.

Başımı ona doğru salladım ve yüzümdeki sonsuz sırıtışla savaşmaya çalıştım. *Onu şimdiden özlemediysem ne olayım.*

***

İki yanımda Geraldine ve Tory olduğu halde Uluyan ayır'daki Mirasçılar'a yaklaştım. Güneş batmaya başlamıştı ve hava baharın ipuçlarını taşıyor, esintiyle bizi çağırıyordu. Element Savaşımız Dersler hiç kolaylaşmıyordu. Ne ben, ne Tory ne de Geraldine henüz bir Varis'e haddini bildirmeyi başaramamıştık. Ve bu çok sinir bozucuydu. Her derste biraz daha yaklaştımayı umuyordum ama bazen öyle bir dayak yiyordum ki, yemin ederim savunmalarının yüzeyini bile çizemiyordum. Ama yılmadım. Çünkü bir gün, bu yarın da olsa, gelecek yıl da olsa, beş yıl sonra da olsa, onların canına okuyacak kadar yetenekli olacaktım.

Dördünün toplandığı kayalara ulaştık. üstsüz ve sırayla birbirleriyle yumruk yumruğa kavga ediyorlar. Görünürde bir damla bile büyü yoktu. Benim için konuşulmuş olabilir ama yine de görmezden gelemedim.

parçalanmış kas yığınları önümde birbirlerine çarpıyordu. Orion'u çağırmama yarım saniye kalmıştı ki, burada olmamın bir nedeni olduğunu ve muhtemelen bunu istemekten kurtulamayacağımı hatırladım.

"Seth!" Seth'e seslendim ve tam Darius ona bir yumruk atıp yumruğu çenesine çarparak yere düşmesine neden olurken bana doğru döndü. *Oh, evet.*

Kaybının tadını çıkarmak isteyerek sıırıttım ama o dizlerinin üzerine çökerek bir psikopat gibi Darius'a doğru koştu ve omzunu karnına fırlattı. Ayaklarımın altındaki toprağı sarsan bir sarsıntıyla yere çakıldılar ve Orion bir hareket bulanıklığı içinde belirdi, yanımda durdu ve koç düdüğünü o kadar yüksek sesle çaldı ki irkildim.

"Pislikler! Capella'nın grunge saçlarına ve Rigel'in havalı olduğunu düşündüğü yüzyılın en kötü mohawk'ına rağmen, bu bir

bir indie rock konserindeki lanet olası mosh pit. O yüzden kışınızı kaldırın ve Fae'ler gibi dövüşmeye başlayın yoksa haftanın geri kalanında hepiniz cezalı olacaksınız."

Orion'a kirpiklerimi çok sert kırpmamaya çalıştım, ama o sesi kullandığında ve o düdüğü çaldığında ve baktığında kutsal cehennem... *mmm*.

Tory ölçülü bir sırtısla kaburgalarımın dirsek attı. "Salyalarının akmasına bir saniye kalmış gibi görünüyorsun."

Geraldine gülmeye ve yan tarafını tutmaya başladığında duyacak kadar yakındı ve Orion ve Caleb şaşkınlıkla bana bakmak için döndüler.

"Ne?" diye sordum. Masumca sordum, Tory'ye ters ters baktım ve o da gülmek için dudağını ısırdı, gerçi onun da erkeklere baktığını görmüştüm, yani şu anda pek de Bayan Masum sayılmazdı.

"Kraliçemi rahat bırakın!" Geraldine yakındı. "Yeterince mamut gibi erkek kası, şeftali gibi dar şortlar ve kışkırtıcı Havadaki testosteron bizim gibi güzel hanımları bile dize getirebilir. Ama ben kendi adıma, kavgalarımızda böyle bir avantaja izin vermeyeceğim."

"Gömleğimi geri giymeyeceğim Gerry," dedi Max sırtarak, şişkin kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bana yalvarmadığın sürece olmaz."

"Parlak ağdalı kadın toplarımın parıltısı sayesinde! Kıyafetlerini giymen gerektiğini kim söyledi?" Güldü, gömleğinin eteklerini tutup çırparak çıkardı ve göğüs dekoltesinin dibinde bir deniz kabuğuyla tutturulmuş narin mavi bir sütyen içindeki kocaman göğüslerini ortaya çıkardı. Kadın onu dövüşmek için sahaya doğru yönlendirirken Max'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "I

"Seni düelloya davet ediyorum, seni ağzı sulanan çocuk."

"Barnacle?" diye mırıldandı, ama onun peşinden çayıra doğru koşarken geri kalanı pek de umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Orion bana keskin bir ifadeyle baktı ve baktığım için bana kızgın olduğunu tahmin ettim. Ama eğer gerçekten beynimin içini görseydi

tamamen masum bir sahne bulduk. Tamamen kurallara uygun. Vampirimden başka kimseyi istemiyordum. Ama birkaç kaslı pislikle kapıştıysa, o zaman şov için yerleşmemek benden uzak olsun.

Mildred'in ikinci gruptan bizi izlediğini fark ettim, Jillian Minor'ı boğazından yakalamış ve sivri dişlerini bize doğru uzatmıştı. Zodiac'a katıldığından beri, tek yaptığı şeyin Ejderha formuna geçip birini yiyecekmiş gibi görünmek olduğuna yemin edebilirim. Ya da belki şekil bile değiştirmez ve içimizden birini ısırırdı. Büyük ihtimalle Tory.

Burun deliklerinden duman püskürdü ve bıyıkları yarattığı esintiyle dalgalandı. Garip bir şekilde korkutucu olmasaydı komik olabilirdi.

"Hadi o zaman bebeğim," diye beni yanına çağırdı Seth. "Bakalım bu sefer seni ne kadar havaya fırlatabileceğim."

Sert adımlarla ona doğru yürürken yanaklarım kızardı. Son derste beni yirmi dakika boyunca bir kasırganın içine hapsetmişti. Sonrasında o kadar başım dönmüştü ki kusmuştum. Ve Kylie her şeyi kaydetmişti. ve FaeBook'un her yerine yapıştırdım. En iyi anım değildi. Ama bu sefer, en azından onda bir iz bırakmaya kararlıyım.

Tory, Caleb'le dövüşmek için onun peşinden giderken Darius da Orion'la sohbet etmek üzere hareket etti. Dövüş pozisyonu alırken çenem gıcırdıyordu.

Seth'in karşısında. Kendini beğenmiş suratının toprakla bir randevusu vardı ve ben lanet olası taksi şoförü olmaktan çok mutluydum.

"Benden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" diye alay etti, kaslarını esnetip saldırmamı beklerken duruşa geçme zahmetine bile girmede.

Cevap vermedim, o sağa doğru dönmeye başlayıp beni sola hareket etmeye zorlarken bildiğim her alete odaklanmaya çalıştım.

Kışkırtıcı bir şekilde esnedikten sonra kollarını başının üzerinde bükerek bana açık bir hedef verdi. Eğer o bu konuda aptallık yapacaksa, ben de kaçırmayacaktım.

bir fırsattı. Elimi uzatıp güçlü bir hava akımı gönderdim ama bileğinin bir hareketiyle onu engelledi, hava akımı sahaya fırladı ve dördüncü gruptaki birkaç öğrenciyi devirdi.

Seth harekete geçti, bir avuç içi fırlattı ve havada bana doğru yırtılan bir tahta mızrak gönderdi. Onu yakıp kül ettim ama o mızrakları fırlatmaya devam etti, mızraklar beni dehşete düşürmesi gereken bir vahşilikle ileri doğru uçuyordu. Ama korkmuyordum, öfkeliydim.

Her toprak saldırısını öfke çığlıklarıyla yaktım ve hiçbirinin yere inmesini engelledim. Ama mızrakların saldırısını savuştururken, bir sarmaşık bacağımı yakaladı ve beni havaya kaldırarak bir bileğimden sarkıttı.

Bana doğru uludu ve insanlar izlemek için dönerken çevredeki kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Bir hırıltıyla ona doğru bir su dalgası gönderdim ama su, başının üzerindeki mükemmel bir hava kubbesinin üzerinden aktı. I

Onu bir anda dondurdum ve o kör olmuşken bileğime doğru şaha kalktım ve bir ateş parıltısıyla sarmaşığı kopardım. Kendimi havada yakaladım, dönerek ayaklarımın üzerinde yere bastım, önümdeki donmuş kubbeye bir sonraki saldırımı başlatmadan önce sadece bir adım tökezledim. Bir öfke çığlığıyla kubbeyi yakıp geçtim ve kubbe bir zamanlar Seth'in durduğu yerde boş bir alan bırakarak yere düştü.

Biri omzuma dokundu ve ben de telaşla arkamı döndüm, Seth'in avucundan çıkıp yüzüme çarpan güçlü bir hava akımıyla karşılaştım. Yere düştüm, dilimde kan ve başarısızlık tadı vardı. Başka bir ulumayla üzerime atladı, beni yere mıhlamak için kollarıma sarmaşıklar doladı ve haklılığını kanıtlamak için boğazımı sıkıca kavradı.

"Boyun eğ," diye homurdandı ve ben çenemi sıkarak o lanet kelimeyi bininci kez söylemeyi reddettim. Daha sert sıktı, kaşları birbirine kenetlendi. "*Darcy*," diye talep etti.

"Peki," diye tükürdüm. "Teslim oluyorum."

Beni hemen serbest bıraktı, ayağa kalkıp bana elini uzattı ama ayağa kalkıp yarılan dudağımdaki kanı silerken elini tokatlayarak geri çevirdim. Marguerite, Kylie ve onların küçük çetesi sahanın öbür ucundan benimle alay ediyorlardı ve ben bir anlığına serinleme ihtiyacı duyarak uzaklaşırken yanaklarım yanıyordu.

Gruptan uzaklaşıp uzun otların arasına daldım, öfke kalbimi tırmalıyordu.

Bir anda Orion önümde belirdi ama ben ona acımak istemediğim için omuzlarımla yanından geçmeye çalıştım. Kolumu yakaladı, beni geldiğim yöne doğru döndürdü ve etrafımıza susturucu bir baloncuk yaydı.

"Nefes al," dedi ve ben de aldım. Sonra "Konuş," diye emretti.

"Ondan nefret ediyorum," diye hırladım. "Senin için ne yaptığını biliyorum ve biliyorum ki işleri karıştırıyor, ama bu onun daha önce yaptıklarını doğru yapmıyor. Haftada üç kez buraya gelip tekrar tekrar kığımın üstüne oturtulmaktan nefret ediyorum."

"Sakin ol," diye homurdandı Orion ve ben ona baktım, kızgın öfke vücudumun her yerini istila etmişti. Gözleri yumuşayarak iki obsidyen havuza dönüştü ve bakışlarına kilitlendiğimde nefes almaya devam etmeyi biraz daha kolay buldum.

"Sakinim," dedim, ama sakın değildim.

"Yürümeden önce koşmak istiyorsun," dedi, yaklaşarak, ama bakan biri varsa herhangi bir sınırı aşacak kadar değil. "Daha sabırlı olmalısın."

"Deniyorum," diye homurdandım. "Ama hiçbir yere varamadığımı hissediyorum."

"Benimle taşak mı geçiyorsun? Birinci sınıfta en iyi dövüş sınıfına yükseldin. Artık tek rakibin Varisler. Kendine yeterince kredi vermiyorsun. O asma tutuşundan kurtulma şeklin gerçek bir beceri gerektiriyordu, Blue. Gerçek bir beceri." Bana sert bir bakış fırlattı ve ben

başını salladı, geliştiğimi kabul etmeye çalışıyordu. Ama Varislere nadiren bir darbe indirirken bu çok zordu. Ve o uzun saçlı, zıplayan Kurt çocuğa *gerçekten* bir darbe indirmek istiyordum.

"Sadece onu alt etmeye yaklaşamadığımı hissediyorum." Seth bir kayanın tepesine tırmanmış, göğsünü bir asker gibi yumruklarken bakışlarımı ona diktim.

goril ve diğer tüm grupların içinden yankılanan sürüsüne uludu.

Orion kırılan dudağıma uzandı, hızla iyileştirdi ve başparmağıyla kanı sildi. Doğrudan ağzına götürdü ve aynı anda sanki bu gayet normal bir şeymiş gibi elini saçlarının arasında gezdirdi. Sanırım bir Vampir olarak bundan kurtulabilirdi. Ayrıca garip bir şekilde çok sıcaktı.

"Sabırlı ol küçük yırtıcı," dedi sırtarak ve elini yanına bıraktı. "Yeteneğin oraya ulaşacak. Ama bu mücadelenin sadece yarısı."

"Diğer yarısı ne?" Gözlerimi kısmıştım.

"Avın," diye mırıldandı şeytani bir ses tonuyla, ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. Şu anda yenilmezmiş gibi kayadan kayaya atlayan Seth'i işaret etti. "Güçlü Fae'lerle uğraşırken kiminle savaştığını bilmek çok önemlidir. Bu sadece kaba kuvvetle olacak bir şey değil. Şeytan ayrıntıda gizlidir. Ve senin güzel kurt adam avının zayıflıkları var. Onları bulun," diye emretti.

Seth o anda ellerini ağzına götürdü ve bize seslendi, "Hey efendim! Neden Darcy onu kurularken benimle bir tur atmıyorsunuz? gözyaşları?"

Orion parmağını o kadar ince bir şekilde oynattı ki neredeyse kaçıırıyordum ve kasırga gücünde bir rüzgar Seth'i kayaların üzerinden uçurdu. Yüzüstü yere çakılmadan önce kendi hava büyüyle kendini yakaladı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum!" diye seslenerek ayağa kalktı ve Darius'a doğru ilerleyerek onunla kavga etmeye başladı.

"Bu fırsatı neden kaçırdın?" Kaşlarını çatarak sordum. "Bu ilhamı kullanabilirdim."

"Hayır," diye homurdandı ciddi bir ses tonuyla ve bakışlarıyla beni yakaladı. "Yapabilirim

Darius ona bizden uzak durmasını söylediği anda kafasını ezebilirdi ama ben kendimi tuttum. Çünkü onun canına okumaktan daha tatmin edici ne var biliyor musun, Blue?"

Başımı salladım, ifadesindeki tutkuyu özümserken boğazım çok sıkılmıştı.

"Bunu *sen* yapıyorsun," diye baştan çıkarıcı bir sırıtışla nefes aldı. "O tamamen senin, güzelim. Ona çılgılık attırmanı istiyorum. Gösterinin tadını çıkarmak için katlanabilir bir sandalye ve bir torba taze patlamış mısırla tam orada olacağım. Ama kemikleri kıran ben olmayacağım - ve inan bana o adam olmayı gerçekten istiyorum, ama bu sefer değil. Seth Capella kaderini yıldızlara yazdı. Gecenin içindeki bir canavar gibi onun için geliyor. Ve onun adı Darcy Vega."

Kalbim parlıyordu, en azından öyle hissediyordum. Kollarımı ona dolamak ve tanıdığım en iyi erkek olduğu için ona teşekkür etmek istedim. Ama bütün okulun izlediği bir ortamda bu pek de iyi bir zamanlama sayılmazdı. Yine de bu gece hayatının en iyi seksini kesinlikle hak etmişti. Bunu aşmak zor olacaktı ama hayal gücümü kullanabildiğim için mutluydum.

"Aslında çok iyi bir öğretmensiniz," diye yorum yaptım.

"Sanki sürprizmiş gibi konuşuyor," diye alay etti ve ben de güldüm.

"Dünyadan nefret ettiğin için herkese karşı bir pislik olmadığını anlamam biraz zaman aldı."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil miyim?" "Hayır... Lance Orion'u önemsiyorsun."

Sanki onu ölümcül bir şekilde yaralamışım gibi kalbini tuttu, bir adım geriye sendeledi ve kahkahalarım büyüdü. "Bana hakaret etme."

"Pekâlâ, kalpsiz rolünüze devam edin o zaman, ama ben sizi yakaladım Profesör."

Gülümsemesi gecenin içindeki bir hayalet gibi kaybolurken daha da yaklaştı. "Bir şeyi itiraf edeyim, öğretmen olmaktan her zaman *nefret* etmiyorum."

Nefes nefese kaldım, onun gibi dramatik davranarak bayılacakmışım gibi elimin tersini alnıma bastırdım.

"Sakın kimseye söyleme," dedi dikkatle ve ben güldüm, dudaklarımı kilitleyip anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptım. Varislere doğru yürümem için beni dürttü ve onlara yaklaşıırken tüm vücudum hafiflemiş hissetti.

Varislere doğru geri dönerken iç çektim, Geraldine "Salaria'nın muhteşem kraliçeleri için!" diye bağırıp Max'in sırtına atladığında gülümsedim.

Kocaman göğüsleri kafasına çarparken ikisini de sağanak bir suyla doldurdu.

"O kızı seviyorum," dedi Tory koşarak yanıma gelirken, kolları ve boğazı çürüklerle kaplıydı. "Caleb," diye homurdanarak açıkladı ve Orion onu iyileştirmek için uzandı.

Teşekkür etmek için ona gülümsedi ve ben de içim ısınarak ikisinin arasına baktım. Tory'nin ona o küçük dostluk bileziğini vermiş olması - ki her gün yorum yapmadan takıyordu - gelmiş geçmiş en tatlı şeydi. Bunu öğrendiğimde ona öyle sıkı sarılmıştım ki, beş dakika boyunca ezildikten sonra benden zorla kaçmak zorunda kalmıştı.

Sonraki yarım saati Seth'in dövüşünü izleyerek ve Varislerden biri onu her sırtına aldığı anda not alarak geçirdim. Sol ayağıyla önderlik ediyordu ama

Oyunculuk yaparken sağ eli baskındı. Kendinden emin, ukala biriydi ama bazen zayıflık da gösteriyordu. Arada sırada, sağ eliyle

çok büyüktü ve rakibi buna karşı kalkan oluşturmayı başardığı sürece, Seth'in toparlanmak için bir saniye ayırması gereken küçük bir zaman aralığı vardı. Bu

Pencere altındı.

"Bir gün onlardan daha güçlü olacağız," dedi Tory çenesini kaldırarak. "Bu sadece bir zaman meselesi."

Ona baktım, bu gerçek kafatasımda daha önce hiç olmadığı kadar çınılıyordu.

Bakışları benimkilere takıldı ve aramızda bir an geçti, bir şeylerin yerine oturduğu bir an. O kadar bariz bir şeydi ki bunu ancak şimdi fark etmek garipti. Onlarla savaşmaya karar vermiştik. Elemental Savaş dersinde onları bir kez yenmek için kışımızı yırtmıyorduk. Onları tekrar tekrar yenmeye devam etmek istiyorduk. Ve bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Bunu istiyor musun?" Fısıldadım, sanki yıldızlar dinlemek için eğilmiş gibi hava garip bir şekilde kıpırdıyordu. "Çünkü istiyorum. Çok doğru geliyor."

"Evet," dedi, dudakları farkına vararak aralandı. "Ben de istiyorum. Gerçekten istiyorum, Darcy."

"O zaman alalım," dedim, sesimdeki güçle kendimi şaşırtarak. Orion'un gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama gözümü kardeşimden ayıramıyordum.

Bu an *bizimdi*. Ve bunun en yakın dağdan haykırılması gerekiyordu. Ya da duruma göre en yakın kayanın tepesinden.

Tory'nin elini kavradım ve o da benimle birlikte kayalara doğru koşarak en yüksek kayanın tepesine tırmandı.

"Dinleyin!" Bağırdım ve Varisler kavgayı bırakıp kaşlarını çatarak bize baktılar.

Orion parmaklarını gelişigüzel bana doğru salladı ve ben tekrar konuştuğumda sesim tüm çayıra yayıldı.

"Defalarca yenildiğimizi gördünüz," diye seslendim ve Varisler güldü, sanki kendimizi utandırmak üzereymişiz gibi sırıttılar.

Geraldine Max'in koluna vurdu ve gözleri ışıl ışıl parlayarak tüm dikkatini bize verdi. "Ama yakında bir gün, yenilmeyeceğiz."

"Biz bu krallıktaki en güçlü Fae'leriz!" Tory bağırdı, Orion'un büyüsuyle güçlenen sesi güçle doluydu ve saçları vahşı bir esintiyle etrafında dönüyor, onu cehennem gibi vahşı gösteriyordu. "Ve biz yaralandı, dövüldü, yaralandı, *boğuldu*." Varislere ters ters baktı. "Ama asla yerde kalmayacağız."

Varisler endişeli bakışlarını paylaştılar ve Orion'un gururla dolup taşan bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim kabardı. O anda onu şiddetle sevdim. Gerçekten. Çılgınca. Her zaman.

"Bu yüzden krallıkta hak ettiğimiz yeri talep etmeye niyetliyiz!" Ben duyurdum. "Basını, fotoğraf çekimlerini, röportajları getirin, dışarı çıkmaya ve olduğumuz gibi gerçek prensesler olmaya hazırız."

Tory elimi tuttu ve ben de içgüdüsel olarak onun kolunu havaya kaldırdım. "Tahtımız için savaşacağız!" diye bağırdı.

"Ve biz kazanacağız!" Bitirdim.

Geraldine gözyaşlarına boğuldu, toprakta dizlerinin üzerine çöktü ve çılgınlar gibi alkışladı. A.S.S.'in geri kalanı kayaların dibine akın etti, havaya zıpladı ve çılgınlar gibi tezahürat yaptı. Gabriel sahanın öbür ucundan alkışlıyordu, yüzünde sanki bugün bunun olmasını bekliyormuş gibi bilmiş bir gülümseme vardı. Sanırım bekliyordu da.

Bakışlarımın tekrar Varisler'e kaymasına izin verdim; Max'in dudak büküşünü, Seth'in kaşlarını çatışını, Caleb'in kararmış bakışlarını ve Darius'un gergin çeneli sessizliğini izledim. Birbirlerine hiçbir şey söylemediler. Belki de bunun nedeni bu anın gelmekte olduğunu bilmeleriydi. Bir daha böyle bir şey yapamayacağımızı anlamışlardı. yenilecektik. Ve gelecekte bir gün, Solarya tahtında hak ettiğimiz yeri almak için onlarla teke tek karşılaşacaktık. Bu yıldızlarda yazılıydı.

Orion dersin bittiğini bildirmek için düdüğünü çaldı ve yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. Beden denizinin içine indik, kucaklaşmalar ve sırtımıza vurulan alkışlarla karşılaştık. Geraldine ciğerlerine yeterince hava alamıyormuş gibi kesik kesik nefesler alarak bize doğru ilerliyordu, "Kraliçelerim nihayet yükseliyor" demeyi başardı ve bizi kollarının arasına alarak tüm dünyanın duyacağı şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Bir teneke kuru üzümün içindeki cevizden daha gururluyum!" diye feryat etti. "Ve deniz kaplumbağasına binmiş bir midyeden daha mutluyum!"

A.S.S. dağılmaya başladığında öğrencilerin çoğu çoktan ayrılmıştı. Herkes bizi bir partiye çekmeye çalıştı ama bacaklarım uyuşmuştu ve Geraldine bile bize söylediği her heyecanlı kelimede bir esnemeyle savaşıyordu. Orion arkamızda Darius'la oyalanıyor, onunla susturucu bir şekilde konuşuyordu.

Diğer Mirasçılar uzaklaşırken Caleb, Seth ve Max sırt kaslarını esneterek ve Seth öfkeyle gökyüzüne doğru uluyarak önümüzden koşmaya başladılar.

"Evet, bu hayatım boyunca yaşadığım en harika andı. Ama bu geceyi bitirmek zorundayım çünkü tam anlamıyla afalladım," diye iç geçirdi Geraldine, gömleğini çekiştirerek. "Ne kadar vahşi ve ıslak bir akşam oldu. İyi geceler kraliçelerim. Tahta nasıl çıkılacağına dair tüm gelenekleri size öğretmek için sabırsızlanıyorum. Ginkleford'un en büyük üzümleri adına, bu gece ne rüyalar göreceğim!" Gösterişli bir şekilde el salladı ve adımlarında bir sıçrayışla Toprak Bölgesi yönündeki başka bir patıkaya doğru ilerledi.

Karanlık çökmeye başlamıştı ve ağaçların arasındaki gölgeler kalındı, ama bu gece kalbimde hiç gölge yoktu, içimde onlara izin vermeyecek kadar çok aydınlık vardı.

Tory bir kolunu omuzlarıma attı ve yorgunluktan inleyerek ona yaslandım, ama yine de yanaklarımı bir gülümseme ısırdı.

"Bunun sadece ilk yılımız olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Evet, ama bizi gelecek yıl bu zamanlar hayal edin. Kış tekmliyor olacağız. Onu yere serdikten sonra Caleb'ın karın kaslarıyla kahvaltı yapıyor olacağım. Sırf yapabildiğim için."

"Planın bu mu?" Bir kahkaha attım ama o karşılık vermedi ve bir an için içindeki gölgelerin benimkilerle birleşmek için uzandığını hissettim. Ama şu anda o kadar derine gömülmüşlerdi ki, neredeyse bulacak bir şey yoktu.

"Hayır," dedi kayıtsızca ve ben de kolumu beline doladım. "Seni seviyorum Tor," diye nefes aldım, çünkü bazen insanların Bunu duymak. Ve belki de bunu ona yeterince söylememiştim. "Ben de seni seviyorum Darcy," diye fısıldadı.

Önümüzdeki patikaya bir gölge yayıldı ve ikimiz de haykırdık, kalbim boğazıma kaçarken ellerimizi savunmak için havaya kaldırdık. Su ve havadan oluşan kombine bir saldırı patladı ve figür havada yuvarlanarak birkaç metre ötede sırt üstü yere çakıldı. Bulundukları yerde bir şapka vardı ve kim olduğunu anladığımda yemin ettim.

"Kahretsin Diego, üzerimize böyle atlama!" Tory azarlarken ben beresini aldım ve ona vermek için aceleyle ilerledim.

Yerde garip bir şekilde yatıyor, başının arkasını ovuştururken inliyordu. "Lo siento chicas," diye hırıldayarak doğrulduğunda Orion bir anda ortaya çıktı ve onu gömleğinin yakasından tutarak ayağa kaldırdı.

"İki lanet Anka kuşunun yoluna dalarak kendini öldürteceksin, seni aptal," diye tersledi.

Diego onu omuz silkerek başından savdı, şapkasını benden aldı ve kaşlarını çatarak taktı. Etrafında toplandığımızda ve Darius bir Faelight atıp başımızın üzerinde süzülmesine ve bizi düşük kehribar rengi bir ışıkla yıkamasına izin verdiğinde gergin görünüyordu, topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

"Senin neyin var, Duncan?" diye sordu, gözlerini kısarken vücudundan yayılan öfkeli bir sıcaklık bana tam olarak nasıl hissettiğini anlatıyordu İddiamızı ortaya koyduğumuzdan beri.

Diego hepimizin arasında dolaştı, gözleri en son benimkine takıldı ve belli ki orada bulduğu şey onu konuşturmaya yetmişti. "Ailem ağa bir anı ekledi," diye nefes aldı ve Orion

Darius etrafımıza hemen bir susturma balonu gönderirken, Darius da bu tarafa gelmelerini engelleyeceğini tahmin ettiğim başka büyüler yapmaya başladı.

Tory hemen, "Göster bize," dedi ve Diego başını sallayarak kollarını sıvadı ve kollarını dairenin ortasına doğru uzattı.

Ben onun elini tutarken Orion ön kolunu, Darius ve Tory de diğer kolunu kavradılar.

Uçuruma doğru çekilirken karanlık, olması gerekenden daha kalın bir şekilde gözlerimin altına itildi. Gölgeler fısıldamaya başladı, ben daha derine battıkça beni derinliklerine çağırıyordu, Diego'nun varlığı beni onların en dibine doğru yönlendiriyordu.

Garip, beyaz bulut önümüzde belirdi ve anılar onun arasında çatırdadı, yanıp söndü ve odaklanıp kayboldu. Bir anı hepsinin içinde gittikçe daha parlak hale geldi ve daha önce olduğu gibi içine çekildiğimde nefesim kesildi.

Beni bekleyen manzara karşısında ciğerlerim sıkıştı.

Clara kan kırmızısı elbisesiyle, Lionel ise siyah peleriniyle bir tepenin üzerinde duruyordu. Etraflarında, tepenin aşağısına kadar uzanan korkunç formlarıyla yüzlerce Nymph duruyordu, başlarını eğmişlerdi, alçak ve hırıltılı bir ilahi onları terk ediyor, kulaklarımın içinde sürükleniyordu.

"Benim emrimle arazide avlanacaksınız!" Clara seslendi. "Aramanızda taş üstünde taş bırakmayacaksınız. Yüce Lord Lionel Acrux için. Senin

Kral. Sen onun için doğru olanı yaptığında o da senin için doğru olanı yapacaktır." Gölgeleler ondan her yöne doğru akıyor, sanki Nymph'lerin bedenlerine doğru yuvarlanıyordu. Elinin bir hareketiyle kıpırdadılar ve varlığımın her zerresi dehşetle uğuldadı.

Bu şimdiye kadar tanıdığım en korkunç yaratıklardan oluşan bir orduydu. Ve Clara'nın, Orion'u neredeyse bu dünyadan koparacak olan canavarın kontrolü altındaydılar. Ve Lionel Acrux'un da. Ejderha ustası. Solaria'daki en güçlü Fae. Ve yakında, hiç şüphesiz, tek ve biricik kral olacaktı.

Birden o görüntüden sıyrıldım ve kendimi Tory'ye bakarken bulduğumda kalbim duracak gibi oldu.

"Kahretsin," diye nefes aldı, bu da çemberin etrafındaki diğer herkesin yüzündeki ifadeyi özetliyordu.

"Ne yapacağız?" Göğsümde savaşılan endişeyle Orion'a döndüm ve kaşları birbirine dikildi.

"Eğer kız kardeşim Nymph'leri kontrol edebiliyorsa..." diye devam etti ve keşke Diego orada olmasaydı da ona ulaşabilseydim, onu rahatlatabilseydim. Onu o tepede, hayatını mahveden adamın yanında dururken görmek kalbini parçalıyor olmalıydı.

"Boku yedik." Darius homurdandı ve çembere sırtını dönerken bir elini saçlarında gezdirdi.

"Özür dilerim, ben..." Diego ne diyeceğini bilemez bir halde başını salladı ve ben de kolunu sıktım.

"Lance," diye nefes aldım ve gözlerinde yanan gerçek bir korkuyla bana baktı.

Duygularını bastırıp çenesini kaldırırken boğazı düğümlendi ve çenesi gerildi. "Kimse kampüsten ayrılmayacak," diye emretti, benimle Tory'nin arasına bakarak. "Ve kampüste bile kimse tek başına bir yere gitmeyecek, anladın mı beni?" Bakışlarıyla beni sabitledi ve ben de başımı salladım.

"Las estrellas están contra nosotros," diye fısıldadı Diego, bakışlarını dua eder gibi gökyüzüne çevirerek.

Orion Darius'a, "Tory'yi evine geri götür," diye emretti ve o da sertçe başını salladı.

"Depremden korunmak için yeterince uzakta dur," diye homurdandıktan sonra patikadan aşağı indi ve Tory onunla birlikte uzaklaşmadan önce bana ciddi bir bakış attı.

Orion ileri doğru yürümeye başladı, duruşundaki gerginlik kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu. "Takip edin," diye havladı, biz hemen yapmayınca ve Aer House'a doğru ilerlerken ona yetişmek için koşmaya başladık.

Kuleye vardığımızda başım çatlayacak gibiydi ve Orion tek kelime etmeden bizi orada bıraktı. Bağırsaklarım düğümlendi ve yıprandı. O iyi değildi. Onun yanında olmalıydım.

Diego'yla birlikte yukarı koştum, ona iyi geceler dilerken göğsümde umutla odama daldım. Odamı boş bulduğumda kalbim içime gömüldü. Orion'un bu gece bana gelmeyeceğini iliklerime kadar biliyordum. Karanlığın içinde kaybolacak ve acısında tek başına boğulacaktı.

Yatağımın kenarına çöktüm, vücudum son bir saat içinde olanlardan dolayı titriyordu. Tahtımıza sahip çıkma niyetimizi açıklamıştık, ancak yakında sahip çıkılacak bir taht bile olmayabileceğini öğrenmiştik. Lionel'ın bu kadar gücü varken olmazdı. Hepimizin elinden alıp tüm krallığı dize getirebilecek bir konumdayken olmaz.

Kavgamız şu anda Varislerle değildi. Ve hiçbir zaman da olmayabilir. Lionel Acrux'un tahtı almasını engellemediğimiz sürece.

Günaydın, İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Yakın zamanda aldığınız bir karar önümüzdeki haftalarda hayatınızın her alanında kıvılcımların uçuşmasına neden olacak ve seçiminizden pişmanlık duymak isteyebilirsiniz. Fakat

Cesur olun, eğer kararlılığınızı sürdürürseniz, bu fırtına dinecek ve kendinizi fırtınanın diğer ucunda çok daha mutlu bulacaksınız. Yine de Değişim göz korkutucu olabilir, kararlar almak ve bunlara sadık kalmak her zaman karakter geliştiricidir. Ve biraz sıkı çalışmayla bu seçim sizin lehinize sonuçlanabilir.

Bir nefes verdim ve neredeyse gülecektim. Ben lanet olası bir *Prences*'tim. Yani, sanırım her zaman öyleydim ama şimdi Darcy'nin karşısına çıkıp bunu iddia ettiğime göre, bir şekilde daha gerçek hissediyordum. Belki de sarayda oturup minik kekler yerken corgis'leri gezdiriyor olmalıydım. Onun yerine, ben her zamanki gibi sabah koşusuna çıkacaktım.

The Daily Solaria'da bugün "Türkiye'nin En Büyük Krizi" başlıklı bir makale yayımlandı.

Vegas tahtı ele geçirme niyetlerini resmen ilan etti. Tyler'ın annesinde

yaptığımız son fotoğraf çekiminden kalan bazı resimler bile vardı.

ve dün gece telefonda verdiğimiz röportajlarla birlikte sekiz sayfalık yayını tamamladılar. İkimiz de devasa ahşap tahtlarda otururken güzel elbiseler içinde resmedilmiştik ve photoshop'tan küçük bir ekleme ile eski fotoğraflar bana gerçek siyah halkalı gözler verecek şekilde güncellenmişti ve ikimiz de oldukça abartılı taçlar takıyorduk. Dinlenmiş orospu suratlarımız ve meydan okuyan bakışlarımızla hem çok seksi hem de tamamen belalı görünüyorduk.

Bu konuda gergin olmalıydım. Lionel Acrux boğası için kırmızı bir paçavraydı aslında ama siktir et. Artık arka planda saklanıp hakkımızda ileri geri konuşmasına ve The Celestial Times adlı paçavrada yalanlar yaymasına izin vermekten bıkmıştım. Şu andan itibaren, her makale yayınlandığında bir karşı röportaj yayınlamak niyetindeydik.

Varisler, Konsey ya da Darius'un lanet düğünü hakkında yayınlandı. Ne zaman bir güç gösterisi yapsalar, biz de hemen karşılık verirdik.

Lionel'ın bize saldırmaya çalışması fikri içimi çalkaladı, özellikle de Artık Nymph'ler üzerinde böyle bir gücü olduğunu biliyorduk. Ama gece geç saatlere kadar Darcy'yle her şeyi konuştuk ve ne olursa olsun ilerlemeye karar verdik. Lionel zaten bu kararı vermeden önce bizi hiç yalnız bırakmamıştı ve tekrar saldırmaya çalışmasını engelleyecek hiçbir şey olmadığını biliyorduk. Aslında, niyetimizi resmen açıklayarak, bize biraz koruma sağlayacağını umuyorduk.

Onu. Eğer şimdi ani bir kaza geçirseydik ve onun bizi beklemek zorunda kalacağını umsaydık bu daha da şüpheli olurdu. resmi bir meydan okuma yapmak.

Bunu yapabilecek kadar becerilerimizi geliştirmemizin ne kadar zaman alacağı konusunda endişelenerek zaman kaybetmeyecektim. Önemli olan, bir gün yapacağımızdı. Ve ne olursa olsun, o pisliğin düştüğünü görecektik.

Nimfler üzerindeki kontrolü ayrı bir dehşet seviyesiydi, ama aynı zamanda bizim lehimize de çalışabilirdi. Yaptığı şey, Nympha'ları

daha fazla güç talep etmek ihanetti. Kendisini gölgelere bulaştırmış ve Solaria'nın ölümcül düşmanlarıyla aynı safta yer almıştı. Bu yüzden bununla başa çıkmak için yaptığımız plan, doğuştan gelen hakkımızı talep etmekten bile daha basitti - onu ifşa edecektik.

Eğer Nymph'lere bağlılığına dair çürütülemez bir kanıt bulabilirsek Solaria'yı ona karşı kışkırtabiliriz, diğer Göksel Konsey Üyelerinin onu alaşağı etmek zorunda kalacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve Lionel da

diğer Meclis Üyeleriyle Fae usulü teke tek karşılaşp kazanacak kadar kendini güçlü kılmayı başarabilirdi. Ama eğer yasaları çiğnemişse, o zaman bu tamamen farklı bir durumdu. Bu, diğer meclis üyelerinin Meclis üyeleri bir araya gelerek onu yenmek ve tutuklamak için güçlerini birleştireceklerdi. Ve sihrine erişimini kesen sihirli kelepçelerle hapishaneye götürülmesi fikri beni çok mutlu etti.

Beyaz spor sütyeni ve tayt kombinasyonumu giydim ve koşum için aşağı indim.

Merdivenlerin dibindeki kapıya yaklaştığımda kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Her gün, hiç aksatmadan, dışarı çıktığımda Darius benimle koşmak için bekliyordu. Altı hafta olmuştu ve her gün gelmişti. Ama... bunun sona ermek üzere olduğunu hissediyordum. Dün ayağa kalkmış ve akademiye ilk geldiğimiz günden beri istemediğimize yemin ettiğimiz tahtta hak iddia etmiştik. Tüm sorunların kaynağı buydu.

Darius ile yaşadığım sorunlar ve bugün yayınlanan makale bir savaş ilanından başka bir şey değildi. Siyasi bir savaş ama yine de bir savaş. Ve bunun her şeyin sonu olacağını biliyordum.

Bu koşularla beslediğimiz zayıf ilişki.

Dün gece beni Ignis House'a götürdükten sonra soyunmuş, vites değiştirmiş ve bana bakmadan, tek kelime bile etmeden uçmaya başlamıştı.

Canım yanmıştı ama ona verdiğim red cevabını düşününce bundan pek şikâyet edemezdim. Ve eğer bunun bizim için tabuttaki son çivi olduğuna karar verdiyse, bunu da kabul edebilirdim. Bu anlar gibi değildi Paylaştığımız şeyler zaten garip bir arkadaşlığın yolunu açmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ve aramızdaki sürekli rekabet yüzünden Darcy ve benim Varislerden biriyle arkadaş olmamız asla kolay olmayacaktı.

Hayır, Darius bu sabah burada olmayacaktı. Ve bu benim için gayet iyiydi. Zaten kaderimizde hep bu savaşın farklı taraflarında savaşmak vardı.

Alt dudağımı ısırdım, çenemi kaldırdım ve dışarı çıktım.

Darius her zamanki gibi koşu takımlarıyla duvara yaslanmıştı, dışarı çıktığımda gözleri parladı ve bakışlarım onunkilere kilitlendi.

Kendimi durduramadan "Buradasın," diye nefes aldım ve kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Sabahları birbirimizle hiç konuşmazdık. Bir kere bile. Beni bekledi, baktık, ben koştum, o takip etti, The Orb'dan kahvemi aldı ve gitti. Hepsi bu kadardı. Her gün. Bundan ne anlam çıkaracağımı ya da benim için ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bu sabah onun gelmemesi fikriyle yüzleşmenin beni bunun *bir* anlamı olduğunu kendime itiraf etmeye zorlaması dışında.

"Neden olmayayım ki?" diye sordu, sert sesi tüylerimi diken diken etti.

Birbirimize yakın değildik ama yalnızdık ve uzaktan gelen gök gürültüsü bizi uyarıyordu. O an için görmezden geldim ama yıldızların bizi birbirimizden ayırmak için daha fazla çaba göstermesine fazla zaman kalmadığını biliyordum.

"Çünkü...şey, düşündüm de, makale, taht..."

"Senin kim olduğunu hep biliyordum, Roxy. Tek fark şu ki Şimdi sen de farkına vardın. Sen bir prensessin, en güçlü iki prenesten birisin.

Tüm Solaria'daki Fae'ler. Eninde sonunda bana meydan okuyacaktın. Sadece ta giyme fikrini sevdiğine karar verdiğin için sana boyun eğeceğimi düşünmeye başlama."

Ses tonundaki meydan okuma karşısında dudaklarım kıpırdadı ve bir elimi kaldırarak, üzerinde küçük kırmızı güller olan kıvrımlı yeşil sarmaşıklardan bir ta inşa edene kadar toprak büyüsunü emrimle döndürdüm. Tacı başıma yerleştirdim ve ona alaycı bir şekilde sırtarak kendimi durduramadan bir adım daha yaklaştım. "Yine de bana yakıştığını kabul etmelisin."

Darius tüm vücuduma, ayaklarımdan başımın tepesine kadar uzanan uzun bir bakış attı ve gözlerinin değdiği her yerde etim kavruldu.

"Bende daha da güzel duruyor," diye karşılık verdi ve kendi elini kaldırıp sabah güneşinde parıldayan buzdan güzel bir ta yaparak siyah saçlarının üzerine yerleştirdi.

Kahretsin, şu ana kadar bir Beyaz Atlı Prens fantezim olduğunu fark etmemiştim. Gerçi bu doğru değildi, Darius Beyaz Atlı Prens değildi, daha çok karanlığın prensi gibiydi ve beni çoktan tanınmayacak kadar bozmuştu.

Tepemizde gök gürledi ve gökyüzünden kalın yağmur damlaları döküldü, ama uzun bir an boyunca ikimiz de hareket etmedik.

"Buz erir," diye belirttim.

"Çiçekler soluyor," diye karşı çıktı.

"Sanırım ikimiz de sıçtık o zaman."

"Bunun zaten farkındaydım."

Bulutların arasından şimşekler çaktı ve ben dönüp ondan hızla uzaklaşırken dudağımı ısırdım. Ayak sesleri beni patikaya kadar takip etti ve tanıdık rotaya doğru ilerlerken daha da hızlı koştum.

Ateş Bölgesi'nden geçip Suyu girene kadar yağmur üzerimize yağmaya devam etti, ama ben sadece durmasını bekledim ve sonra sifonla çektim

kıyafetlerimi büyümlle değıştirdim. Koşumuzu tamamladığımızda yıldızlar bizi kendi halimize bıraktı ve Küre'ye vardığımızda ikimiz de taçlarımızı fırlatıp atmıştık. Gerçek olanı unutmanın bu kadar kolay olmaması çok yazıktı.

Darius kapıyı açmak için ilerledi ama açmadan önce tereddüt etti, yaklaştı ve saçımdan kırmızı bir gül yaprağı koparmak için uzandı.

"Hazır olsan iyi edersin Roxy," diye mırıldandı derin bir sesle, ayaklarımın altındaki zemin titrerken bile ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. "Çünkü kurtlar inmek üzere, artık sen de iddianı ortaya koydun."

Dudaklarım ona ne demek istediğini sormak için aralandı ama kapıyı benim için araladı ve bir gürültü hengamesiyle karşılaşınca nefesim kesildi.

Küre her zamanki kahvaltı vızıltısıyla doluydu, ancak kafalar bana doğru dönerken heyecanlı tezahürat ve tezahüratların sesi üzerime yıkıldı ve aniden sayısız dudaktan haykırılan ismimin sesiyle karşılaştım.

Justin Masters elimden tutup beni kalabalığın içine doğru çekti ve ben de Darius'a baktım, yüzünde neredeyse teslim olmuş bir ifadeyle gidişimi izliyordu. Döndü ve The Orb'un uzak tarafına yöneldi, orada da aynı şekilde gürültülü bir kalabalık Varisler'e desteklerini haykırıyordu.

Odanın tam ortasında bir bölünme vardı ve herkes bir taraf seçiyor gibi görünüyordu.

Justin beni kollarına alıp yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra beni kaldırıp masanın üzerine, en az benim kadar bunalmış görünen Darcy'nin yanına götürürken nabzım hızla atıyordu.

"Bu delilik!" diye bağırdı, böylece Geraldine'in başlattığı tezahürattan onu duyabildim.

Taht için Vegas!

Gerçek kraliçeler evlerinde!

Taht için Vegas!

Gerçek kraliçeler evlerinde!

"Neden hayatlarımız çok daha karmaşık hale gelmiş gibi hissediyorum?" Ben de bağırdım ve Darcy histerik bir şekilde güldü.

"Artık geri dönüş yok," dedi.

Küre'yi dolduran ceset denizine bakmak için döndüğümde, "Geri dönüş yok," diye onayladım.

Bakışlarım, kendi aralarında tezahürat yapan bir kalabalığın arasında bir masanın üzerinde duran dört Varis'e takıldı. Mildred desteğini haykırıyordu.

Marguerite, Kylie ve sayısız diğerlerinin yanında, ama oldukça eşit bir dağılım olduğunu görünce şaşırdım. Lionel ve Mirasçılar'ın hakkımızda basına yaydığı onca saçmalığa rağmen, bizi desteklemek isteyen pek çok insan vardı.

Onları görmezden gelin ve bizimle birlikte hareket edin.

Varislerin bakışlarıyla karşılaştığımda nefret, husumet ve düpedüz düşmanlık bekliyordum ama bulduğum şey bu değildi. Bunun yerine, hepsi bize gözlerinde bir meydan okuma ve biraz da beklenti ile bakıyordu. Sanki bekledikleri şey buymuş gibi. Ve aldıkları kadarını vermeye hazırdılar.

Getirin o zaman, göt herifler.

***

Son birkaç gün... tuhaf geçti.

Başlangıç olarak, kimse Lionel ve Nymph'leri bilmiyordu, bu yüzden küçük grubumuz hala bilginin etkisinde olmasına ve umutsuzca onu yeni bulunduğu ordusundan ayırmanın yollarını bulmaya çalışmasına rağmen ve sözde

Clara'yı da kurtarın, hiçbir şey değişmemişti. Gerçi bu son kısım tamamen Lance'e aitti ve geri kalanımız bu kızın büyük bir B ile kafayı yemiş olduğunu ve derhal uyutulması gerektiğini söyleyemeyecek kadar kibar ya

da korkaktı. Lance'in

Onu geri getirmesine yardım etmek için yaptığımız onca şeyden sonra bu fikir içimi parçaladı ve kız kardeşinin hâlâ gölgeli ruhunda yaşadığına inanma arzusunu tamamen anlayabiliyordum ama bunu görmekte zorlanıyordum.

Clara sadece gölgeler tarafından baştan çıkarılmamıştı, hepimizin yapmayı öğrendiği gibi onları Fae formunda kullanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla onlar tarafından yutulmuş ve yıllarca Gölgeler Alemi'ne çekilmişti. Yani, oradayken ne yiyordu ki? Kimse bundan bahsetmedi ama bana oldukça önemli göründü. Gölgeleeri barındıran çorak araziye, orada ateşlenmeyi bekleyen bir tost makinesi olmadığından emin olmak için yeterince görmüştüm. Dominos da sipariş edemezsiniz. Ve insanların bir yerlerde yıllarca hayatta kalmak için yiyeceğe ihtiyacı vardı. Bu da teorimi bence çürütülemez kılıyordu. Yemek yoksa, Clara da yok. O şey her neyse Darcy ve Orion'un Gölge Diyarı'ndan çıkardıkları şey artık onun kız kardeşi değildi. Onun yüzünü takmış ve anılarını çalmış olabilirdi ama o değildi.

Acrux Malikânesi'ndeki casuslarımız bile bize aksini düşündürecek bir sebep vermemişti. Darius'un annesinin bana rapor verdiğini ve Xavier'in ona mesaj attığını kimse bilmiyordu. Ama karşılığında onun için ne yaptığımı açıklamadan bana neden yardım ettiğini açıklamam biraz zor olacaktı. Ve ihtiyacım olan son şey bir yıldız anlaşmasını bozmak ve yıldızların beni yıllarca kötü şansla lanetlemesini sağlamaktı. O pislikler zaten benimle uğraşıyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendimi şimdilik tüm bunları unutmaya zorladım. Ne kadar çılgınca olsa da, dünyanın psikopat bir kertenkele kral ve onun gölge fahişesi tarafından ele geçirilme sürecinde olduğunu biliyorduk - Catalina'nın sözleri, benim değil - ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Darius'un annesini sevdiğimi itiraf etmeliyim. Garip, biliyorum. Ama mesaj arkadaşı olmaya başlamıştık. Sanırım o evde çok yalnızdı.

Lionel'ın Karanlık Zorlaması'na bağıymış gibi davranmak zorundaydı. Bu yüzden bana her türlü şey hakkında mesaj atmak için en küçük bahaneyi kullanıyordu, bunların çoğu Lionel ve Clara'nın neyin peşinde olduklarına dair bilgilerle ilgiliymiş gibi bile davranamıyordu. Xavier için umutsuzca korkuyordu ve ona farklı bir şekilde yaklaşma riskini bile göze alamıyordu Lionel'ın artık onu kontrol edemediğini fark etmesi ihtimaline karşı artık özgürdü. Bana göre, çocuklarını sevmek ve onlara bakma yeteneğini ondan çalması fikri aslında ona yaptığı şeylerin en kötüsüydü.

Ama bugün tüm bunları dert etmekten daha önemli bir işim vardı. Bugün, bir tezahürat kazanmalıydım.

Pitball sahasındaki soyunma odalarında durmuş, saçım için tasarlanan pembe kurdeleyi özenle boynuma gerdanlık şeklinde bağlarken Bernice arkamda diz çöküp yüz boyasıyla kırımın yanaklarını çizdi.

Tüm mini ekibim aynı şeyi yapma sürecindeydi. Baktığım her yerde saç kurdeleleri gerdanlıklara dönüşüyor, dumanlı gözler ve kan kırmızısı dudaklar Marguerite'in ekibinin genelde sürdüğü yapışkan pembe rujun yerini alıyor ve kırım yanakları süsleniyordu. Mükemmel.

Bernice kırımındaki boya işini bitirdi ve sırtarak yanımda ayağa kalktı, üzerinde gümüş ZA baskılı lacivert bluzunun içinde göğüs dekoltesini yeniden düzenledi.

Hepsi heyecanla gülümseyen kız grubuna şöyle bir baktım.

Aslında ben de gülümsüyordum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, amigoluk gerçekten *eğlenceliydi*. Ve bu kızların hepsi oldukça havalıydı. Bernice benim ruh kardeşim gibiydi. İğneleyici yorumlar ve açık yüzlü hakaretler dudaklarından o kadar acımasız bir şekilde dökülürdü ki, çoğu zaman benden şaşkın bir kahkaha alırdı. Ekip olarak çok gülerdik ve mükemmel olmak için kırımımızı yırtarak çalışırdık.

bu rutin. Şaşırtıcı bir şekilde, bu şeyi kazanmayı Marguerite ve Kylie'nin kışlarını tekmelemekten çok daha fazla nedenden dolayı önemsiyordum. Aurora Akademisi'ne karşı oynanacak Pitball maçında tezahürat yapmak, onlar oynarken kız kardeşimin ve Geraldine'in isimlerini haykırmak istiyordum.

"Herkes hazır mı?" Onlara moral konuşması yapmaya hazırlanırken ekibimin dikkatini çekerek seslendim.

Ama onlar heyecanla bana seslenmeyi bitirmeden soyunma odasının kapısı açıldı.

"Poponuzun kapalı olduğundan emin olun!" Washer, bisiklete binmek için tasarlandığını tahmin ettiğim likralı bir takım elbise giymiş, kasıla kasıla odaya girerken seslendi. Kırmızı renkteydi ve göğsünün ortasından aşağıya doğru uzanan gümüş bir fermuarı vardı, tabii ki bu fermuar yarıya kadar bile kapanmıyordu. Kolları kesikti ve dizlerinde bitiyordu ama o lanet şey o kadar dardı ki, çıplak da olabilirdi.

"Biz de tam sahaya çıkıyorduk," dedim dişlerimi sıkarak, o grubun arasından kıpırdanarak geçerken, ellerini kızların kollarında gezdiriyor ve Emir armağanlarını üzerlerinde kullanırken kızlardan belli belirsiz iç çekişler duyuyordum.

Orion'a Pitball ve Cheer antrenmanlarını denetleme konusunda yardımcı olması için tahsis edildiğinden beri, bu tür ziyaretlere çok sık maruz kaldık ve eğer rutinimize daha fazla bükülme ve split eklememizi bir kez daha dinlemek zorunda kalırsam, çığlık atacaktım.

"Sadece gelip performansınız için hizmetlerimi sunmak istedim," dedi geniş bir gülümsemeyle. Turuncu yüzünde dişleri fazla beyazdı ama bu onun yaptığı bir seçim gibi görünüyordu. "Final için tamamen ıslak olursanız gerçekten daha iyi patlayacağını hissediyorum."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Bilirsiniz, sonunda bir su gösterisi. Sadece bir iki küçük fişkirtma ve hepiniz müzik eşliğinde pompalarken ve  ğ t rken ıslak sağlarınıızı etrafa savuruyor olabilirsiniz

ve-"

"Bu noktada rutinimizi tam olarak değiştiremeyiz," dedim dişlerimi sıkarak.

"Tamam," diye kabul etti, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ama belki siz kızlar bunu bir sonraki filminizde kullanabilirsiniz?"

"*Olabilir*," diye kabul ettim ve o başka ięrenę önerilerde bulunamadan yola koyuldum. "Pekâlâ kızlar, hadi gidip şu kaltakları sikelim!"

Evet, moral konuşmalarım harikadır.

Kızlar heyecan içinde kükreyerek stadyuma koşup sahaya girerken ben de onların arasında koştum.

Marguerite'in takımı Pırılı Takımı'nı, Orion'un bizi izlemek için Pitball takımını topladığı tribünlerin bir bölümünün önünde toplanmış halde bulduk. Profesör Prestos ve Müdür Nova da bekliyordu, her birinin elinde rutinlerimizi puanlamak için panolar.

Onları gördüğümde "Oh iyi, Varisler  n sıralardan yer kapmış," diye mırıldandım ve Bernice bir kahkaha attı.

"En azından Ejderha'ya neyi kaçırdığını gösterebilirsin," diye şaka yaptı.

Sözleri bakışlarımın anında Darius'a kaymasına neden oldu ve bana attığı hararetsiz bakış, amigo üniformamı bilinçli bir şekilde düzeltme isteği uyandırdı. Yapmadım, çünkü onun ne düşündüğünü umursamayı reddediyordum, ama yine de.

Washer  n sırada Seth'in yanındaki koltuğa oturmak için ilerledi ve ben de Darcy'yi Geraldine'in yanında,  nde ve ortada görünce onunla bir gülümseme alışverişinde bulundum.

Marguerite, kendi koltuklarımıza oturmak için ekibinin ötesine geçerken bize bakmak için döndü.

"Kenardan izlerken rahat ol Vega," diye hırladı, üst dudağı geriye kıvrılmıştı. "Çünkü bu, o üniformayı son giyişin olacak."

"Öyle söyleme," diye homurdandı Caleb. "Tory'yi amigo üniforması içinde görmek antrenmanlarımızın en önemli parçası. Öyle değil mi Darius?"

Karşı koymaya çalıştım ama elimde olmadan ona tekrar baktım ve siyah halkalı gözlerindeki pis bakışla anında enayi yumruğu yedim. Bana böyle bakması gerçekten yasal olmamalıydı çünkü o zaman bu bakışların bizi daha önce nereye götürdüğünü ve bunun bir daha asla olmayacağını hatırladım ve -
gah.

"Evet, öyle," diye onayladı Darius, ceketinin içinde otururken elini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirerek. Görünüşe göre takım bugün hiç antrenman yapmayacaktı ve bu seans bizim yarışmamıza ayrılmıştı, bu yüzden kot pantolon ve altında kaslı vücuduna yapışan siyah bir gömlek giymişti. Görünüşüyle ilgili hiçbir şeyi takdir ettiğimden değil. Ama takdir etseydim bile, yalayacak kadar iyi göründüğünü kabul etmek zorunda kalırdım.

Marguerite herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Seni reddettikten sonra umutsuzca onun ilgisini çekmeye çalışman biraz üzücü," dedi. "Ve çaresizlikle giyinmiş kötü bir koku gibi onun etrafında dolanmaya devam etmen de biraz acınası."

Tencere dibin kara, seninki benden kara mı? Cidden, bu sürtük gerçek mi?

"Sorun nedir, Marguerite? Manticrab'ların ısıyor mu yoksa Vixen'ların seninle ve basit sürtük rutininle yerleri silmek üzere olduğunu bildiğin için stresli misin?" Alay ettim.

Marguerite kızıl saçlarını savurdu ve bana doğru adım attı, söyleyeceklerini herkesin duyduğundan emin olmak için sesini yükseltti.

"Sana evet diyeceğini nasıl düşünebildin anlamıyorum," dedi. "Yani, tabii ki sen bir *Vega'sın*. Ama bu ne anlama geliyor ki? Kendi halkına kaos, ölüm ve dehşet getiren bir adamın kızıydın.

onun hükümdarlığı sırasında insanlar. Sen Solaria'da büyümedin bile. Neredeyse bir *ölümlü sayılırsın*," diye tükürdü, sanki bundan daha kötü bir şey olamazmış gibi. "Fae olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir batakhane büyüdün ve değersiz kıyafetlerinle ve neredeyse sürekli dizlerinin üzerinde durarak sakso çekmen için kandırdığın erkeklerden ihtiyacın olanı almak için bacaklarını açmayı öğrendin. Burada sadece güç seviyenizle idare ediyorsunuz, ancak hiçbir gerçek Fae, güçlerini nasıl klas bir şekilde iddia edecekleri bir yana, geleneklerimizi bile bilmeyen ucuz bir çift değersiz fahişeyi asla takip etmez. Darius'un sana hayır demesine şaşmamalı. Hayal edebiliyor musun?

Arkadaşının kampüsteki her erkekle yatması onun için ne kadar utanç verici olmalı? Sen ucuz, cahil, para avcısı bir kaltaksın. Ve Solaria'daki herkes sana hayır diyecek kadar sağduyulu olduğu için şanslı yıldızlarına şükrediyor."

Onun bu çıkışına karşı derimde bir öfke peydahlandı ve ona yeni bir tane patlatmak için ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan Darius konuştu.

"Roxy *bana* hayır dedi," dedi kısık bir sesle ve Marguerite'in sözünü kesti. "Tam tersi değil. Ve sana onun hakkında konuşmamı daha önce söylediğime eminim."

Marguerite tereddüt etti, dudakları bir Japon balığı gibi açılıp kapanırken yüzü soldu. Bir özrünün başlangıcı olabilecek bir şey kekeledi ama adam ona bunu söyleme fırsatı vermedi.

"Benimle bir şeyler yaşadığını iddia ederek nereye varmaya çalışıyorsun anlamıyorum. Seninle neredeyse hiç çıkmadım ve söyleyeceğin hiçbir şeyle kesinlikle ilgilenmedim. Seni becerdim çünkü sıkılmıştım. Ve seni terk ettim çünkü pantolonunun içine girmenin

daha da sıkıcı. O yüzden Roxy ve benim hakkımda çeneni kapalı tut, yoksa bir sorunumuz olacak."

Her tarafım ateş gibi kızarmış, çenem gıcırdarken onun böyle atlaması karşısında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Hiçbir zaman cesur bir şövalye tarafından kurtarılmaya ihtiyacı olan bir kız olmamıştım.

"Kıçlar koltuklara, Vixens," dedi Orion tembelce ekibime el sallarken Twinkle takımının gösterisini izlemek için tribünlere doğru ilerledim. "Sanılanın aksine, ponpon kızların dansını izlemek aslında benim hobim değil ve bu iş bittikten sonra akşamımda yapmak istediğim başka şeyler var."

"O zaman belki de baş jüri ben olmalıyım, Lance?" Yıkayıcı heyecanla Nova'ya umutlu bir bakış atarak, onun da bu öneriyi kabul edebileceğini düşündü

ona pozisyon verin. "Hayatım boyunca bir amigo meraklısı oldum ve esnek genç bedenlerinin bükülmesi, esnemesi ve hareketlere uyum sağlaması için gereken tüm yolları biliyorum. Yani, eğer değiştirmek istersen, yapabilirim-

"Biri müziği çalacak mı, çalmayacak mı?" Orion onu tamamen görmezden gelerek havladı ve ben de ekibimin ortasında sürüklenmeye başladım. Pitball takımının arkasındaki ikinci sıradaki koltuklar.

Kylie rutinleri için ses sistemiyle oynarken ben de Darius'un hemen arkasındaki koltuğa oturdum.

"Atlayıp beni kurtarmana ihtiyacım yoktu," diye mırıldandım, başının arkasına bakarken dilimi ısırımıyordum.

Darius oturduğu yerde döndü ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ben sadece doğruyu söylüyordum. Bana teşekkür etmeni istemiyorum."

Kolunu sandalyesinin arkasına dayadı ve dizim ona sürtünerek bacağımda bir ürperti dans etmesine neden oldu.

"Yani onun yatakta ne kadar berbat olduğunu gösterme havasındaydın?" "Yani yatakta ne kadar berbat olduğunu söyleme havasındaydın?" diye sordum.

O ve o. "Evet."

"Gerçekten o kadar korkunç muydu?" Sordum çünkü hastalıklı bir hayranlık bir sürtüktü ve görünüşe göre kendime işkence etme havasındaydım.

"Aletimi bir patates çuvalının içine sokup ne olacağını görmek için sallamak gibiydi," diye kestirip attı. "Çıglık atma şekli olmasaydı kendi performansımı sorgulamak zorunda kalacaktım."

"Öyle mi?" Konuyla ilgili göz kırpmayı reddediyordum ama tırnaklarım kesinlikle avuç içlerimi kesiyordu. Bunu anlamamasını ummak zorundaydım.

"Evet. Sesi kışına havuç sokulmuş bir domuz gibiydi. Bitirmedim bile."

Ben durduramadan dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve aniden diğer tüm Varisler, Geraldine, Darcy, Orion ve aslında herkes sandalyelerinde dönüp bize bakmaya başladı.

"Yalancı," diye tısladım.

"Öyle miyim?" Dudaklarında dikkatimi ağzına çeken bir sırıtma vardı ve birdenbire daracık kıyafetimin içinde çok sıcaklamıştım ve ikimizin Ruhlar Sarayı'ndaki tahtta birbirine dolandığı anılar zihnimin ön tarafına kayıyordu.

Müziğin ilk ritmi başladı ve Twinkle Takımı Justin Timberlake'in Can't Stop The Feeling! şarkısıyla rutinlerine başlarken herkes bizden uzaklaştı ama Darius bir süre daha bana bakmaya devam etti.

"En azından bu konuda onu yendim," diye takıldım. "Benimle kesinlikle işin bitti."

"Evet, sadece seni düşünerek bile boşalabilirim," diye kabul etti. "Ve bunu oldukça sık yapıyorum."

Dudaklarım aralandı ve kendimi alçak sesle cevap vermeye zorlamadan önce neredeyse beni susturmasına izin verecektim. "Birbirimize bir daha asla dokunamayacağımıza göre, bu çok kullanışlı."

Darius'un dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve ifadesi kararırken gözlerinin arkasındaki perdeler kapandı. "Hatırlattığın için teşekkürler, ama ben iyiyim farkında."

Ben geri almaya çalışmadan benden uzaklaştı. Bunu bir alay ya da bıçağı daha fazla saplama girişimi olarak söylememiştim. Sadece aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırmıştım. Ve bu benim ilk kez yaptığım bir şey değildi.

ona bunu yaptım ve onu incittim. Her zaman savunmaya geçmeye o kadar önceden programlanmıştım ki bazen dudaklarımdan dökülen saçmalıkları neredeyse durduramıyordum. Tıpkı ona birlikte olduğumuzu söylediğimde olduğu gibi

benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Dürüst olma ve ona bunun beni ne kadar incittiğini söyleme dürtüsü boğazımda kabardı. Neredeyse yapacaktım ama yapamadım. Bu benim için zayıf ve bencilceydi ama savunmasız olma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım ve şimdi bunun ne anlama geleceğinden bile emin değildim.

İçim suçluluk duygusuyla çalkalandı ve bir nefes verdim. Belki de Gabriel kendi pisliğime daha fazla sahip çıkmam gerektiği konusunda haklıydı. Muhtemelen benim de ona bir özür borcum vardı.

Bir süre daha Darius'a baktım ama Marguerite havaya sıçrayınca bakışlarım onun yerine takımına kaydı ve bıraktım. Zaten bir önemi de yoktu. Ben seçimimi yapmıştım. Ondan nefret etmeye devam etmem ve onun da benden nefret etmesi daha iyiydi. Bu düşünce beni içten içe düğümlerse ve sızlatsa bile.

Caleb'in hâlâ beni izlediğini fark ettim ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sunarken ona baktım. Neyin peşinde olduğunu merak ederek karşılık verirken kaşlarımı hafifçe çattım ve parmaklarını oynattı, kucağıma

atmadan önce parmaklarından tek bir yaprak çıktı.

Ona baktım ve üzerinde yazdığı kelimeleri gördüm.

Yakında benimle tekrar ava gelmek ister misin?

Ne düşündüğünü merak ederek ona bir kaşımı kaldırdım. Temelde bir daha birlikte olmayacağımız konusunda anlaşmıştık ve av olayı bizim için sadece bir ön sevişmeydi. Ama itiraf etmeliyim ki cazip gelmişti. Avdan aldığım heyecanı özlemiştim, ondan kaçmaya çalışırken Damarlarımda adrenalin dolaşıyordu. Ve gerçekten de ısırarak o kadar da kötü değildi. Ama eğer kazanırsam başka bir ödül düşünmem gerekecekti... belki onu toprak ve ateş büyülerim konusunda bana biraz ders vermeye ikna edebilirdim...

Sihrimi yaprağın içine ittim, onu değiştirdim, böylece kelime *belki de* mumsu yüzeyde göze çarpıyordu, sonra Marguerite'in rutinine odaklanmadan önce ona geri fırlattım.

Twinkle Takımı iyiydi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama öyleydiler. Zıplayarak, dönerek, renk değiştiren ponponlarını sallayarak ve sihirle her türlü etkileyici jimnastiği birleştirerek sorunsuz bir şekilde birlikte çalıştılar.

"Kıcını sıkıştır!" Washer coşkuyla seslendi. "Çevir şu kepçeyi!"

Onları izlerken dudağımı ısırdım, sinirlerim midemde bir yığın kızgın eşek arısı gibi savaşıyordu.

"Hadi Minor, bacaklarını bundan daha geniş açabileceğini biliyorum - tam kafanın üzerine getir!" Yıkayıcı bağırdı.

Bernice bana abartılı bir ürperti verirken onunla tiksinti dolu bir bakış alışverişinde bulundum.

Rutin sona erdiğinde, Kylie ve Jillian havaya fırladılar, geri dönerken döndüler ve Marguerite'in yaptığı gibi mükemmel bir şekilde yere indiler

başlarının üzerinden bir ateş topu fırlattı. Alevler sönmeye başladığında, kelimeler

Go Zodiac! ateşin içinde parladı.

Twinkle ekibinin hepsi zaferle gülümsüyor ve sırasıyla ponponlarını ya da jazz ellerini sallıyordu, müzik solduğunda finalimizin takdir edilip edilmeyeceğini merak etmek zorunda kaldım.

Pitball takımının hepsi alkışladı, yedek kulübesinden birkaç adam da acımasız kızları tebrik etmek için yanlarına giderken desteklerini haykırdı. Onların mantikrap yayıcıları olduğunu tahmin ediyordum ama hiçbirini özellikle tanıdığımı söyleyemezdim.

"Haydi bakalım Vixens, bakalım bunu geçebilecek misiniz?" Orion bize ilerlememizi işaret etti ve Bernice pistimizi başlatmak için acele ederken biz de sahaya yöneldik.

Alışıl gelmiş neşeli rutinlerden biraz farklı bir şey seçmiştik. Şarkımız hızlı bir ritme ve numaraları ve gösterişli sihirleri teşvik eden birçok noktaya sahipti. Aslında danstan çok bir şov parçasıydı, ama her şeyin çok ateşli olduğunu kabul etmekte sakınca görmedim.

Takımın ortasındaki yerimi aldım, hepimiz birbirimize yaslanıp müziği beklerken görünürde bir ponpon bile yoktu.

Kızlar etrafımda toplanırken kalbim sinir ve heyecan karışımı bir duyguyla çarpıyordu. Bir yandan bunun katılmak bile istemediğim bir kulüp için aptalca bir rutin olduğunu biliyordum, ama eğlenmekten başka bir nedeni olmayan bir şey yapmanın özgürleştirici bir yanı vardı ve aslında kazanmak üzere olduğumuzu gerçekten umuyordum.

MC Hammer'dan U Can't Touch This başladı ve müzik hepimizi harekete geçirdi, bir gece kulübüne oldukça uygun ama yine de işe yarayan hareketlerle mükemmel bir senkronizasyon içinde dans ettik.

Su Elementallerinden ikisi önümüze parıldayan buz kristallerinden bir tabaka fırlattı ve biz de bir dizi takla, bükülme ve parende atmaya başladık. Her

Destek şarkıcıları *wooaah* dediğinde, farklı bir çift ekip üyesi havaya fırlatıldı ve avuçlarından alev, buz veya çiçek yaprakları fırlattı. Ardından hava Elementalleri diğer herkesin üzerine fırladı.

Sürünün ortasında kaldım, diğer kızların arasında müzik eşliğinde dönüp durdum ve rutinin farklı zamanlarında tüm Elementlerimin bir kombinasyonunu uçurdum.

Müzik kesildiğinde, Bernice ve Alexa beni Havaya yükseldim ve ekibin geri kalanının üzerine fırladım, beni yukarı itmek için hava sihrimi kullandım ve olduğum yerde dönerken parmak uçlarımdan alevler, buz kristalleri ve yapraklar döküldü. Ayet tekrar başladığında ve diğer kızların hepsi etrafımda takla atıp dönmeye başladığında alçaldım.

"İşte böyle! Bacaklar başınızın arkasında!" Washer bağırdı ama benim gözlerim sadece Marguerite'i görüyordu, diğer iki kızın arasına girdim ve kalçalarımız birbirine kilitlenmiş bir şekilde bir sıra oluşturduk, kalçalarımızı pornografik sınırlarda olabilecek bir şekilde yere vururken ona göz kırptık. Ama bana sürekli fahişe diyecekse, onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Sıranın en solundaki kız ellerini havaya kaldırdı ve başının arkasından gruptaki bir sonraki Ateş Elementaline fırlattığı ateşi attı. Ateş hepimizin üzerinden sekip geçene kadar böyle devam etti ve kalabalığın en arkasındaki kız onu çatıya doğru fırlattı.

Ellerimi havaya kaldırarak bir Anka ateşi topu fırlattım ve bu top tepemizde kırmızı ve mavi bir ateş topuna dönüşerek patladı. Erimiş altın kıvılcımları üzerimize yağarken hepimiz tribünlere sırtımızı döndük, eğildik ve müzik sona erdiğinde kığımızdaki yüz boyasını ortaya çıkarmak için eteklerimizi yukarı kaldırdık.

Pitball ekibi olarak hepimiz *Zodiac kicks ass! (Zodyak kış tekmeliyor!)* yazısını gerçek kış yanaklarımızda görürken sessizlik bizi karşıladı ve Bernice ile karşılıklı sırtttık.

Caleb, Darcy ve Geraldine'in ikisi de heyecanla çığlık atmaya ve coşkuyla alkışlamaya başlamadan yarım saniye önce, "Sik beni," diye nefes aldı.

Doğrulup arkamızı döndüğümüzde herkes alkışlıyordu ve yüzümdeki sırıtış şüpheli bir şekilde gerçek gibiydi. Sanki... belki de o anda gerçekten *mutluydum*.

Ekibimin hepsi heyecanla çığlık atmaya başladı, üzerime atladılar ve beni altlarında ezdiler, ben de gülmekten kendimi alamadım. Bu rutin tam bir baş belasıydı. Eğer bizi seçmedilerse bu büyük bir talihsizlikti ama en azından mükemmel bir performans sergilediğimizi biliyordum. Gerisi yıldızlara kalmıştı ve benden nefret ettiklerinden emin olduğum için bu pek hayra alamet değildi ama her neyse, elimizden geleni yapmıştık.

Orion, Nova, Prestos ve Washer panolarına küçük notlar alarak rutinlerimizi tartışmaya başladığında sessizlik çöktü.

Biraz saçmaydı ama kendimi kazanmak için can atarken buldum.

Washer onaylamayan bir sesle, "Biraz... müstehcendi," dedi ve ağzım bir karış açık kaldı. *Lanet olası taşak torbası*.

"Zodiac her zaman sınırları zorlamıştır," dedi Nova, bakışları bizden biraz uzakta sahada durup kararı beklemeye başlayan Twinkle Takımı ile bizim aramızda gidip geliyordu. "Biz standartları takip etmeyiz, onları biz belirleriz. Ve kesinlikle kalabalık çekecekler."

Orion bana doğru bakarken sırtarak, "Anka kuşu ateşi becerilerini göstermek her gün nasip olmuyor," diye ekledi.

Dördü birbirlerine bakarken ve Nova panodaki bir şeyi işaret ederken başını sallarken kalbim küt küt atıyordu.

"Vixen'lar aldı," diye duyurdu Orion ama etrafımı saran kızlar ölüm perileri gibi çığlık atıp üzerime atlayıp beni öyle bir sıktılar ki patlamak üzereydim.

Yerde yuvarlanırken onlarla birlikte güldüm ve bir an için kendimi hafif, özgür ve sadece... *mutlu* hissettim.

***

Yatağında uzanırken karanlık bana unutulma vaatleri fısıldadı. Galibiyetimizden kalan mutluluk, onları tekrar içeri almak için kaybolmuştu ve o kısacık özgürlük anından sonra acı beni on kat vurmuştu. Geceyi teslim olmadan atlatmayı umuyordum. Ama...

Parmaklarım seğirdi ve aralarına gölgeler dolandı, etimi öperken dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı.

Zaten onları nasıl daha iyi kullanacağımı öğrenmem gerekiyor.

Ama bir gece izin yapacaktım. Buna karar vermiştim ve buna sadık kalacaktım.

Gerçi bu kabuslardan önceydi, acı beni tekrar uyurken boğmaya çalışmadan önceydi...

Onlardan bir gece uzak kalabilirsem bağımlı olmadığımı anlayacaktım, kendimle yaptığım pazarlık buydu.

Gerçi bu acı geri gelmeden önceydi. Ve onlarsız geçirdiğim yarım gece hala onlara ihtiyacım olmadığının kanıtı...

Gölgeler kollarımı kaplamak için yukarı doğru kaydı ve nazik okşamaları karşısında iç çektim. İçimdeki karanlığı nasıl yatıştıracaklarını biliyorlardı. Ve fazla bir şeye ihtiyacım yoktu, sadece acıyı biraz olsun dindirecek bir tada.

Gölgeler tenimin üzerinde kayarken bir inilti duydum, içime girip acımdan beslenirken sırtımı yatağa yasladım ve bana bir anlığına teselli sundular. Ama hala kalbimde Darius Acrux için kanayan o hüznün kuyusunu hissedebiliyordum ve bunu hissetmek istemiyordum.

Su büyümü çağırıp buzdan bir bıçak oluşturarak kendimden biraz daha fazlasını sunabilmek için parmaklarım üşüdü.

Onlar için kan akıtmam gerekiyordu, sadece birazcık, sadece gerginliği azaltacak kadar ve sonra-

Yarattığım bıçağı aniden düşürdüm, çünkü bir şey tenime sürtündü ve daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir güvenlik vaadiyle beni karanlıktan geri çağırdı.

Doğrulduğumda nefes nefese kaldım, yorganı geriye attığımda gölgeler kayboldu ve tenim sıcaktan karıncalandı.

Dün gece kepenklerimi kapatmamıştım. Bırakın bunu önemsemeyi, duş almayı bile zar zor hatırlıyordum ama bu özel kayma standartlar aslında yüzüme inen bir tokattı. Amigo takımıyla yaşadığım o mutluluk anı bana pahalıya mal olmuştu. O mutluluktan aşağı inmek beni yeniden karanlık bir yere sokmuştu.

Yıldızlar dışarıdaki lacivert gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor, sanki beni sefalet ve yalnızlıkla dolu bir kadere mahkûm etmemişler gibi masumca bana bakıyorlardı.

Onlara ters ters bakarken dudağım kıvrıldı ve ayağa kalkarak onları engellemek için panjurları indirmek üzere odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Yıldızların canı cehenneme. Kaderin canı cehenneme. Bana yol gösteren her boktan şeyin canı cehenneme.

beni çiğneyip tükürdü. Tahtın, Konsey'in ve bu akademinin canı cehenneme. Lanet bir Vega olmanın canı cehenneme.

Bir şeyleri kırmadan önce öfkemi kontrol altına almak için mücadele ederken uzun bir nefes aldım.

Gölgeler ellerimin etrafına dolandı, kulağıma tekrar unutulma ve özgürlük vaatleri fısıldarken kollarımın üzerinde daha da kıvrıldılar.

Gözlerimi kapatırken derin bir nefes aldım, kucaklaşmalarının eşliğinde sallanıyordum. Onların içine dalmak ne kadar kolay olurdu, sadece bir süreliğine, sadece

unutmak için yeterince uzun..

Hafif bir ses dikkatimi çekti ve kapıya doğru dönerken gözlerim açıldı.

Pijamalarım bir çift siyah külot ve Darius Acrux'un eski tişörtü olan utanç verici gerçeklikten oluşuyordu. Beni bu hale getiren yıldızları sikeyim.

Şimdi bile onun için üzülüyorum. Kararım için ne gibi nedenlerim olduğunu onlar da benim kadar iyi biliyorlardı. Yine de bu başarısızlık için onunla birlikte cezalandırılacaktım.

Bu nasıl bir kader?

Yumuşak halının üzerinden kapıma doğru ilerledim, ahşabın ötesinden gelen alçak bir ses daha duyduğumda büyüm derimin yüzeyine taşıtı. Koridorda biri vardı, bundan emindim.

Kapıya ulaştım, parmak uçlarım kapı kolunu okşarken uykumu kimin böldüğünü görmek için açmayı düşündüm ama bir şey elimi tuttu.

Yatağıma dönme arzusu bir an için beni tüketti ve Phoenix ateşim derimin altında alevlenip kendiminki dışındaki tüm düşünceleri zihnimden yakmadan önce neredeyse geri dönüyordum.

Yıldızları dinlemeyi bırakmıştım.

Tereddütle uzandım ve elimi yüzümün önündeki tahtaya bastırdım.

Sıcaklık avucuma vurduğunda nefesim kesildi, kapının diğer tarafını yalayan şiddetli ve aç bir büyü, sahibi o kadar yakınımda duruyordu ki güçlerinin derin kuyusunu hissedebiliyordum.

"Darius?" Nefes aldım ve büyü sanki şaşkınlıkla parladı, ama bana cevap gelmedi.

Kalbim o kadar saf bir acıyla çarpıyordu ki ruhumun derinliklerine kadar beni yakıyordu.

Alnım tahtaya değene kadar öne eğildim ve kendi gücümü çevreleyen duvarları yıkarken derin bir nefes verdim.

Büyüsü bariyerlerimi aşarken inledim, parmaklarım sanki ona doğru pençelerimle ilerleyebilecekmişim gibi tahtaya daha sıkı bastırıyordu. Coşku ve ıstırap bir aradaydı. Boğulana kadar içinde yıkanmak ve bir daha asla acı çekmek zorunda kalmamak istiyordum.

İkimizin de yaptığı seçimler.

Hâlâ konuşmuyordu ama gücünün orada olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Parmaklarının tıpkı benimkiler gibi tahtaya baskı yaptığını neredeyse hissedebiliyordum.

Bu kapının ince bariyeri bizi ayırmıyordu. Ama böldü. Tıpkı diğer her şeyin yaptığı gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes aldım, sesim ancak fısıltı halindeydi ama gecenin en karanlığında bir çığlık gibi geliyordu.

Cevap vermedi ve kapıyı açıp ona tekrar gitmesini söyleme arzusu arasında gidip gelirken kalbim şiddetle çarptı. İkisini de yapmadım.

Birbirimize hiç söylemediğimiz onca şey sessizlikte asılı kaldı ve hepsi Söylememiz gereken şeyleri de. Ama aramızda geçen her şeye eşlik ediyorlardı ve o kadar karanlık, acımasız ve çirkindi ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. İkimiz de bilmiyorduk. Asla bilemedik. Hepsi olmasa da sorunun yarısı buydu. Ve artık hiçbirinin önemi yoktu.

Dudaklarım aralandı ve ihtiyacım olan kelimeleri boğazımdan zorla çıkarmaya çalıştım, ama onlara sahip olduğumdan bile emin değildim.

"Darius, ben..."

Büyüsü aniden geri çekildi ve onun varlığının ardından kapıma yaslanarak üşüdüğüm için titredim.

Titreyen bir nefes aldım ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Kelimelerim olmayabilirdi ama buraya gelmişti, o kadar yaklaşmıştı ki belki de aradaki farkı kapatacak kişi ben olmalıydım.

Geriye doğru kaydım, kapımı araladım ve durması için seslenmek üzere ağzımı açtım-

Orada kimse yoktu.

Koridor boyunca bir ileri bir geri bakarken kalbim tehlikeli bir şekilde çarpıyordu.

Onun burada olduğundan o kadar emindim ki, ama boş koridora adımımı atıp adını çağırmaya niyetlendiğimde, beni bekleyen gölgelerden başka bir şey bulamadım.

Tekrar odama geri döndüğümde bir gözyaşı daha tenimde iz bıraktı.

İçerideki boşluk öncekinden daha soğuktu.

Ve tekrar uyuyabileceğimden şüpheliydim.

Ama gölgelere bir kez daha direnecek gücü bulmuştum.

OceanofPDF.com

Kanepeme uzanmış pencerenin ötesinde güneşin batışını izliyordum, ılık sehpanın üzerinde duran bir şişe burbonun içinden dalgalanıyordu. Ona dokunmamıştım. Henüz dokunmamıştım. Clara'nın Lionel'in yanında durup bir Nymph ordusuna komuta ettiği ruh imgesini gördüğümünden beri her gece kendimi içkiye verip uyuşmak istiyordum. Ama beni o şişeyi açmaktan alıkoyan kesin bir şey vardı. Mavi.

Yarı kesilmiş halimin kimseye faydası yoktu, en azından ona. Ama yine de günaha girdim, şişeyi görebileceğim bir yere koydum. Ben yapmadım Kendime eziyet etmeyi neden sevdiğimi bilmiyordum. Belki de gerçekten neyden yapıldığımı test etmek içindi. Mavi hayatıma girdiğinden beri dönüştüğüm adam olarak gerçekten kalıp kalamayacağımı.

Onun geçici olduğu düşüncesi beni korkutuyordu. Çünkü daha önce olduğum kişi onu hak etmeye yaklaşamamıştı. Ve en azından şimdi daha iyi olmaya *çalışıyordum*. Yeterli olmaya. Ama bazen gölgeler karanlıkta beni çağırıyor, günahlarımı, başarısızlıklarımı fısıldıyordu. Ve belki de derinlerde bir yerde, ona layık olduğumu asla hissedemeyecektim.

Görünüşe göre acı çekme havasındaydım çünkü onu kaybettikten sonra sakladığım Clara'nın eşyalarının olduğu ayakkabı kutusunu çıkardım. Kutuyu karıştırdım ve parmaklarımı Clara'nın bir Ejderha ile girdiği bahiste kazandığı altın paranın üzerinde gezdirdim.

Her yıl, her Arcane Arts dersinde kullandığı sevgiyle yıpranmış Tarot kartları kutusu, buzdan kendi yaptığı ve sonra bir toprak elementalinin gümüşe çevirdiği tılsımlı bileklik. Son olarak, yığının dibinden günlüğü çekip aldım, parmaklarımı deri cildin üzerinde gezdirdim ve kalbimin bir anlığına kanamasına izin verdim.

Hiç açmamıştım. Onun sırları kendisine aitti. Ölürken bile. Ya da en azından bunca yıldır orada olduğunu sanıyordum. Ötelerde bir yerde. perde. Kendimi onun huzur içinde olduğuna inandırmıştım ama onca zaman gerçek bir cehennemdeydi. Yalnızdı, acı çekiyordu, ona eşlik edecek gölgelerden başka bir şey yoktu. İçinde kök salmalarına şaşmamalı. Ama yine de beni kırdı.

Onun kurtarılamayacağı fikrine kapılamazdım. Bana yaptıklarından sonra bile. Ama artık içimde o kadar çok şüphe vardı ki, odağımı bir an bile kaybetsem, umudum çözülmeye ve umutsuzluğa kapılmaya başlıyordum.

Gözlerimi kapattım ve en mutlu anılarımdan birini hatırladım. Ben ve Clara ailemin evindeki söğüt ağacının altında oynuyorduk. Biz gülerken ve yaprakların arkasına saklanırken babam isimlerimizi söylüyordu. Ben altı, Clara yedi yaşındaydı. Parmaklarını dudaklarına bastırmıştı ve dizlerimizin üzerine çöküp dalların altından babamın ayaklarının volta attığı yere bakmıştık.

"Hm, periler çocuklarımı çaldı," diye alay etti, tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyormuş gibi davranarak. Ve o zamanlar, gerçekten de Orada olduğumuzu bilmiyordu. "FIB'i aramam gerekecek."

"FIB," diye soluk soluğa Clara'ya baktım. Yabani bir görünümü vardı, saçları her yöne doğru uzanıyordu, çilleri güneşte geçirdiği günlerle parlamıştı.

Ama ben her zaman daha koyuydum, güneş her yaz neredeyse hiç çaba harcamadan tenimi altın sarısı bir parıltıyla yaldızlıyordu.

Toprakta yatarken elimi tutan Clara, "Şşş şapşal, onları gerçekten aramayacak," diye fısıldadı.

Babam telefonda konuşur gibi konuşmaya başladı. "Evet, sevgili çocuklarım ortadan kayboldu. Bunlar kesinlikle Nimfler. Çabuk gelir misiniz?"

Clara'nın ağzı açık kaldı ve korkuyla bana baktı. "Başımız büyük belaya girecek."

Kıkırdadım, kahkahamı elimle bastırdım. Belayı severdim. Hatta Bir keresinde ilkokul öğretmenimin benden bahsederken, büyüdüğümde kızlarla sorun çıkaracağımı söylediğini duymuştum. O zaman kız kardeşimi kastettiğini düşünmüştüm. Ve o günden sonra her zaman onun koruyucusu olmaya yemin etmiştim, çünkü dünyadaki herkes içinde, hiçbir zaman onunla sorun.

Clara elimi tuttu ve gözleri muziplikle parladı. "Hadi ona saldıralım."

Güldüm, başımı salladım. "Kızarsa diye önce ben gideceğim."

Başını iki yana salladı. "Beni korumak zorunda değilsin, Lancey."

"Zorunda değilim ama istiyorum," dedim kararlı bir şekilde, ayağa kalktım ve bir sopa alıp onu kılıç gibi kullanırken bana gülümsedi. Söğüt yapraklarının arasından fırladım ama babam hazırды, beni bir hava büyüü dalıyla ayaklarımdan savurdu, böylece onun önünde baş aşağı asılı kaldım.

"Evet!" Sopayı ona sapladım ve bir kahkaha attı, uzanıp kahkahadan nefes alamayana kadar yanlarımı gıdıkladı.

Sonunda beni bıraktı ve Clara koşarak ona sarıldı. "Biz yapmadık Gerçekten kaçırıldım," dedi ve uzun kirpiklerini kırıştıtararak ona baktı.

Babamın saçları asi bir karanlık yuvasıydı, gözleri benimkiler gibi mürekkep rengi ve derindi. Annem bir gün ona benzeyeceğimi söylerdi. Bir gün iyi bir koca olacağımı da söyledi ama ben koca olmak istemiyordum, Vampir olmak istiyordum. I

Annem ve babam kadar hızlı koşmak ve Clara'yı bir maymun gibi sırtımda taşımak istiyordum.

Babam Clara'yı kucağına alıp omuzlarına koydu ve Clara kahkahalarla çığlık attı. "Çok rahatladım," dedi. "Bu öğleden sonra seni kurtarmak için bir Nymph yuvasına saldırmak istemedim. Ama tabii ki yapardım."

"Yüz tane Nymph tarafından yakalansaydık bizi almaya gelir miydin?" diye sordum.

"Kesinlikle Lancelot," diye söz verdi saçlarımı karıştırırken. Bana hep böyle seslenirdi. Ölümlü bir hikâyeden bir şövalye olduğunu ve bana yakıştığını söylerdi.

Çünkü ben de onun gibi cesurdum.

"Bine ne dersin?" Gözlerimi şüpheyle kısmıştım. Bin tane çok fazla Nympha demekti.

"Hiç şüphesiz," dedi kolayca.

"Peki ya on bin?" Ben talep ettim. Bu, tek başına üstesinden gelinemeyecek kadar çok Nympha demekti.

"Oğlum, bir milyon perinin elinde olsan bile senin için gelirdim. Yapamayacağım şey yoktur."

"Neden?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü seni ve kız kardeşini seviyorum. Ve bu da senin Sevdğin insanlar" diye açıkladı ve ben başımı salladım, kalbim kabardı. Çünkü bunu anlamıştım. Onun ve ailem için bir milyon Nympha'yı bile alt edebilirdim. Ama kesinlikle gerçek bir kılıca ihtiyacım olacaktı.

Kapı çalındı ve hayallerimden sıyrılıp ayağı kalktım ve Brian'ın beni ziyaret etmeye karar vermemiş olmasını umdum. Muhtemelen mutsuzluğumun evine kadar uzandığını hissedebiliyordu, bu yüzden beni onunla kucaklaşmanın harika bir fikir olduğuna ikna etmeden önce gerçekten kilitlemem gerekiyordu.

Kapıyı açtığımda Gabriel'i elinde bir şişe portakalla buldum. Faenta ve yan bir gülümseme. "Düşündüm ki sodayı

"O viski şişesini aklından çıkar, Orio."

Eğlenceli bir nefes bıraktım. "Acıma partime katılmak için mi geldin? Korkarım çocukluk anılarını kaçırdın ama ilgisizlik pastası ve müzikal huysuzluklar için tam zamanında geldin."

İçeri girmesine izin vermek için kenara çekildim ve sırtıtarak bana kaşlarını kaldırdı, evin içine doğru ilerledi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "En azından hâlâ alaycısın kardeşim, zekânı kaybettiğin gün senden umudumu tamamen keseceğim gün olacak."

"Bildiğim iyi oldu." Kanepeye doğru yürüdüm, yere çöktüm ve Gabriel bana katılmadan önce ikimize de birer bardak soda doldurdu.

Gabriel, Clara'nın günlüğünü eline alırken ben de tatlı gazozu içtim. Dünyada ona dokunmasına izin vereceğim çok az insan vardı ama neyse ki o da onlardan biriydi. Yoksa şu anda yumruğumun etkisiyle yüzü sersemlemiş olurdu.

"Okumayın," dedim. "Bu Clara'nın."

"Hayır, değil," dedi hemen, parmakları deri cilt üzerinde bir şeyler okuyormuş gibi geziniyordu.

"Tabii ki öyle." Boş bardağımı masanın üzerine koyarak elinden kaptım. "Eşyalarının yanındaydı."

"Bu onun değil Orio," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Aç şunu."

Kaşlarımı çattım, ilk sayfayı açtığımda çenem gerildi ve orada bulduğum kelimeler karşısında ciğerlerim sıkıştı.

Azriel Orion'un malı.

"Bu babamın," diye mırıldandım inanamayarak.

"Günlüğü mü?" Gabriel sordu ama ben bilmiyordum, bu yüzden cevap olarak omuz silktim ve sayfayı çevirirken ağzımı ıslattım.

Kelimeler şifrelenmişti, anlamsız sembollerden oluşan bir karmakarışıklık gibi görünüyordu ve başparmağımı sayfanın üzerinde gezdirirken büyüü hala hissediyordum onları bağlamak. "Yıldızlar adına, bunca yıldır bu bendeydi ve gerçekten Clara'ya ait olup olmadığını kontrol etmeyi hiç düşünmedim."

"Şifreyi kırabilir misin?" Gabriel daha yakından bakmak için eğilerek sordu, böylece siyah saçları alnının üzerinden öne doğru düştü.

Gözlerimi kapattım ve üzerinde kullandığı büyüü hissetmeye çalıştım. Zihnim belli bir hisse takıldı ve bir nefes verdim, gözlerimi açtım ve sandalyeme geri yaslandım. "Bir şifreye ihtiyacı var. Yüksek sesle söylemem gerekiyor ama babamın neyi seçeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Cevabı *görebilme* şansın var mı?" diye sordum ama başını salladı.

"Babanı tanıyor olsaydım belki, ama bir yabancından bu tür ayrıntıları okuyamam. Adını dene," diye cesaretlendirdi Gabriel, gözleri merakla parlıyordu.

"Lance," dedim kaşlarımı çatarak sayfaya bakarken. "Clara, Stella..." Hiçbir şey.

Kaşlarımı çatarak not defterini sehpanın üzerine bıraktım. Kafam şu anda bunu çözemeyecek kadar karıştı. Ama belki zamanla çözebilirdim.

Gabriel bir elini omzuma koydu ve odanın etrafına susturucu bir baloncuk yaydı.

Kaşlarımı çatarak bir açıklama bekledim ve o da iç çekerek bana suçlu bir gülümseme verdi.

"Neler oluyor?" Ben talep ettim.

"Sizden bazı bilgileri sakladım."

"Ne bilgisi?" Hırladım, kalp atışlarım hızlandı.

"Kötü bir şey değil, sadece kendini kaybetme, tamam mı?" diye sordu ve dilimi yanağıma bastırıp beklemeye başladım. "Sen ve Darcy Vega'yı biliyorum."

Doğrudan kalbime yumruk yemiş gibi hissettim. Arkadaşım olmasına rağmen, Nebula müttefikim olmasına rağmen, savunmam yine de hemen

yükseldi.

"Gabriel, orada-"

"Kendine sakla." Omzuma vurdu. "Bunların hepsini imgelemlerimde binlerce kez duydum. Açıklamana gerek yok. Biliyorum dediğimde, *biliyorum* demek istiyorum. Sen aşıksın."

Yüzümdeki kan kesinlikle çekiliyordu ve ona şok içinde ve belki biraz da rahatlamış bir şekilde baktım. Mavi'yi saklamaktan nefret ediyordum. Hor görüyordum. Ve gerçeği dünyadaki en yakın arkadaşlarımdan biriyle paylaşmak omuzlarımdan bir yükün kalkması gibi hissettirdi.

"Kimse bilmemeli," dedim, sesim endişeyle kalınlaşmıştı. Bunu uzun süre Mavi'yle aramda tutmaya çalışmıştım ve şimdi ne kadar çabuk sır yayılıyordu. Güvendiğimiz insanlara bile olsa. Bir dil sürçmesi bizim için her şeyi bitirirdi.

"Elbette," dedi nazikçe. "Ve bilesin diye söylüyorum, seni yargıladığım falan yok. Açıkçası, bu kaçınılmazdı."

"Bekle," diye nefes aldım, kalbim daha sert çarpıyordu ve vücudumda bir umut çınlıyordu. "Geleceği görebiliyor musun? İşlerin bizim için yolunda gidip gitmeyeceğini görebiliyor musun?"

Gabriel'in kaşları birbirine kenetlendi ve sanki ruhuma bakıp aradığım cevapları bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Çok fazla yol var," dedi ağır bir sesle. "Bilmiyorum... Emin olamıyorum. Özür dilerim."

Gözlerimi ondan kaçırdım, dişlerim gıcırdayarak toza dönüştü. "Sorun değil," diye zorla söyledim, ama o anda kendimi kızgın hissediyordum. En çok da beni hiç rahatlatmadıkları için yıldızlara. Mavi ve benim için her şeyin yolunda gideceğini bilseydim, hayat çok daha az stresli olurdu.

"Senin adına mutluyum," dedi tekrar koltuğuna yaslanarak. "Gerçekten çok mutluyum, Orio. Hayatta çok boktan şeyler yaşadın."

"Teşekkürler," dedim kahkahalar atarak.

"Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?" diye şaka yaptı ve ben gözlerimi ovuşturdum. Olabilir miydi

Şu anda daha mı kötü? Lionel tahtı ele geçirecek bir pozisyona geliyordu. Ve öz kardeşim ona yardım ediyordu. Nimfler de onlarla birlikte hareket ediyordu ve ölü sayısının artmaya başlamasının ne kadar süreceğini sadece yıldızlar biliyordu. Bir yanım Gabriel'e her şeyi anlatmak istiyordu. Görüşü Nimflerin hareketlerini ya da onlarla ilgili herhangi bir şeyi tespit edemezdi, bu yüzden zaten biliyor olma ihtimali yoktu. Ama onu bu karmaşanın içine sürüklemek istemedim. Gerçi yakında tüm dünyanın bu karmaşaya sürükleneceğini tahmin ediyordum.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedim yavaşça, bunu ertelediğimi biliyordum çünkü her şeyi gündeme getirmek bir damarı kesip açmak gibi geliyordu. Ama Gabriel iyi bir arkadaştı. Ve ona her konuda güvenebileceğimi biliyordum. Böylece ona Clara hakkında her şeyi anlattım, onu gölgelerden geri getirdiğim geceyi, kullandığım kara büyüyü. Her şeyi anlattım. Ve bitirdiğimde, göğsümden on tonluk bir fil kalkmış gibi hissettim.

"İşte bu yüzden o gece seni *göremedim*," diye nefes aldı, dirseklerini gözlerini ovuştururken dizlerini ovuşturdu. "Kahretsin Orio, orada olmadığım için çok üzgünüm. Yapmalıydım-"

"Bilmiyordun. Ve o zamanlar... tüm bunları senin üzerine yıkmak istemedim."

"Her şeyde yanında olacağımı biliyorsun," diye homurdandı ve bakışlarında endişeyle bana döndü.

"Biliyorum Noxy," dedim yarım bir gülümsemeyle. "Sanırım sadece seni korumaya çalışıyordum. Ama görünen o ki insanları koruma konusunda berbatım." Göğsümde bir sızı ile Clara'yı düşündüm.

Acımasızca kaşlarını çatı. "Düşündüğünden daha iyisin."

Atlas'ım çaldı ve onu çıkardığımda beni bekleyen bir mesaj buldum.

Darius:

Babam bizi çağırdı.

Bu dört kelime adrenalinin uzuvlarıma yayılmasına neden oldu. Gölge Diyarı'ndan döndüğü geceden beri Acrux Malikânesi'ne gitmek ve kız kardeşimi Lionel'ın kollarından koparıp almak istiyordum. Ama şimdi... şimdi işlerin bundan daha karmaşık olduğunu biliyordum. Aklı başında değildi ama belki ona yaklaşabilirsem, onu karanlık pençesinde tutan gücü kırabilirsem, onu geri getirebilirdim. Hâlâ o bedende olduğundan emin olabiliirdim.

Darius'a bir cevap verdim, yerimden kalktım ve Gabriel de benimle birlikte ayağa kalktı. Ben daha bir şey söyleyemedim, "Gitmen gerek," dedi ve hareket etti

Öne çıktı ve kollarını sıkıca bana doladı. "Konuşmak istediğinde, ben buradayım. Her zaman."

"Teşekkür ederim, Noxy." Sırtını sıvazladım ve kapıya yöneldi, bir süre sonra da çıktı.

Odama koştum, profesör saçmalıklarımı çıkarıp kot pantolon ve mavi düğmeli bir bluz giydikten sonra Clara'nın eşyalarının olduğu kutuyu karıştırdım ve bileziğini çıkardım. Üzerinde ailemizin her bir üyesini, ayrıca arkadaşlarını, Stella ile çalışmaya başlamadan ve Lionel tarafından yoldan çıkarılmadan önceki hayatını temsil eden gümüş takılar vardı.

Lionel'ın Koruyucusu olmayı kabul ettiği andan itibaren hayatının yönünün değiştiğine dair bir his vardı içimde. Lionel o andan itibaren kıza pençelerini geçirmiş ve asla bırakmamıştı. Bunların olmasını planladığından şüpheliydim ama kesinlikle onun lehine sonuçlanmıştı. Gölgeleeri kullanabilen ve dünyadaki tüm Nymph'leri kontrol edebilen sadık bir hizmetkârı vardı. *Eğer bu sadakati kırabilirsem, onu geri getirebilirsem, ona gerçekte kim olduğunu hatırlatabilirsem*

..

Tılsımlı bileziği cebime attım ve evden çıkmak için arka kapıyı kullandım. Darius'la Kampüs'ün kenarında, savunmada delik bıraktığım yerde karşılaştım. Gözleri karanlıkla çevriliydi ve bugünlerde kendi şeytanları tarafından rahatsız edildiğini biliyordum. Sözsüzce savunmadaki boşluktan geçtik.

Çitle çevrili alanı gölgeleyen çalıların altında dururken kollarımı ona doladım. Bana sarıldı ve aramızdaki bağ derinleştikçe göğsümdeki düğüm gevşedi, kulaklarımda uğuldadı ve ona daha da yaklaşmak istememe neden oldu.

"Hadi birlikte gün batımına doğru kaçalım," diye şaka yaptı Darius. "Vegas'ı tamamen unutup Starshine Bay'de bir ev satın alabiliriz."

"İki çocuğumuz olabilir. Erkekler tabii ki. Kızlar sorun çıkarır," dedim ve birbirimizden ayrılırken kıkırdadı.

"Buna hazır mısınız?" diye sordu, yüzü bir kez daha ciddileşerek.

İçimi çektim, başımı yukarı çevirip yıldızlara baktım ve bu gece benim için ne hazırladıklarını merak ettim. Çok masumca parıldıyorlardı ve yemin ederim aralarında geçen kahkahaları neredeyse duyabiliyordum. Tüm bunlar kalpsiz gökyüzünden çok eğlenceli görünüyormuş olmalıydı.

"Asla hazır olamayacağım," diye itiraf ettim, bakışlarımı ona dikerek. "Ama gitmek zorundayım. Ona ulaşmaya çalışmak istiyorum."

"Kendinde değil," dedi karanlık bir ses tonuyla ve nabzımın etimin altında öfkeyle atmasına neden oldu.

Eve gelip onu gördüğünden beri bunu bana yüzlerce kez söylemişti. Bunun doğru olduğunu bilmeme rağmen, oraya vardığımızda kendi kız kardeşimi tanıyamayacağıma hâlâ inanamıyordum. Aptal bir yanımdı Beni görmesini, kollarıma koşmasını ve her şey için özür dilemesini, gölgelerin onu ele geçirdiğini ve akli başında olmadığını söylemesini umuyordum.

Yanağımın iç tarafını ısırdım. "Gidelim," diye zorladım ve Darius havaya bir avuç yıldız tozu fırlattı.

Acrux arazisinin kenarına vardık ve siyah üniformalı iki muhafız avuçlarında parlayan büyüyle demir kapının önünde öne çıktılar.

Bir Faelight kontrol etmek için üzerimizi aydınlatırken Darius, "Benim, pislikler," diye homurdandı.

"İyi akşamlar Üstat Darius," dediler hep bir ağızdan, bu tüyler ürperticiydi, sonra da kapıları açmak için harekete geçtiler.

Sanırım Lionel Amca buranın güvenliğini artırmıştı. Ve eğer dünya hakimiyeti planlıyorsanız, arkanızı kollamanın Mantıklı bir hareket. Keşke yapmasaydı, o zaman kalbine bir hançer saplayabilirdim. Yine de bir Tiberya Sıçanı boku büyüklüğünde olması gerektiği düşünülürse, isabet ettirmek oldukça zor olurdu.

Uzun araba yolunda yan yana yürürken kalbim savaş ritmiyle çarpıyordu. Buraya hayatımda pek çok kez gelmişim ama hiçbirinde şimdiki kadar endişeli olmamıştım.

Büyük ahşap kapıya ulaştığımızda ellerim yumruk olmuştu ve Darius uzanıp elini omzuma koydu. "Ben seninle olacağım. Sen."

Boğazımda keskin bir yumru ile ona döndüm, minnettarlığım içimden taşıyordu, ancak bunu dile getirecek kelimeleri bulamıyordum. Kapılar önümüzde açıldı. Jenkins alçak sesle eğildi, mırıldanarak bizi içeri buyur etti ve ben bir elimi cebime sokarak parmaklarını Clara'nın tılsımlı bileziğine doluyor ve ondan bir parça umut çıkarmaya çalışıyordu.

Ayak sesleri kulağıma çalındı ve bakışlarım geniş merdivenin tepesindeki eşofmanlı Xavier'e takıldı.

"Kahretsin, ikinizi de görmek güzel," dedi ve duraksamadan önce merdivenlerden aşağı bir adım attı.

"Ya sen Xavier, nasılsın?" Ben seslendim.

"Efendi Xavier bu gece odasında kalmaya karar verdi," dedi Jenkins, zorlukla gizlediği bir kızgınlıkla ona bakarak. Böyle bir şeye karar vermediği belliydi ama ona kimin emir verdiğini tahmin edebiliyordum.

"Odana geri dön," diye teşvik etti Darius, sesinde bir endişe notası vardı. Lionel'ın gelip de en küçük oğlunu emirlere karşı gelirken bulmasını istemiyordu ama yine de onun karşı koyduğunu görmek iyi hissettiriyordu. "Gitmeden önce seni görmeye geleceğiz."

Xavier başıyla onayladı ve koridora geri dönmeden önce Jenkins'e ters bir bakış fırlattı.

"Bu taraftan, Efendi Darius, Bay Orion." Jenkins mırıldandı ve koşarak uzaklaşmadan önce bizi sigara içme odasına götürdü.

Lionel içeride şöminenin yanında duruyordu ve yanındaki kadının Catalina olmasını bekleyerek iki kez bakmak zorunda kaldım. Ama değildi. Kız kardeşim vücudunu saran ve gözlerindeki gölgeleri öne çıkaran dekolteli siyah bir elbise giymişti.

Clara bana doğru koşmaya başlamadan bir saniye önce ciğerlerime bir nefes tıkanı, Tarikatımızın tüm hızıyla koşuyordu. Onu karşılamak için hazırlanırken Darius haykırdı ama kendimi korumak için bir şey yapamadan gölgelerin ağırlığı bedenimi hareketsiz bıraktı, Clara bana çarparken kollarım yanlarıma kilitlendi. *Lanet olsun!*

"Clara!" Hayatımdan endişe ederken Lionel havlayarak beni uyardı, kollarını bana dolayarak sırtımı kapıya çarptırırken gözlerinde kız kardeşime dair bir işaret arıyordum.

"Küçük kardeşim!" diye bağırarak yüzüme doğru hamle yaptı ve dudakları yanağıma değmeden bir saniye önce hırlayarak beni uyardı. Sonra alnıma,

Burnumu, gözlerimi. Yüzünü ararken nefesim kesildi, acı beni parçalara ayırdı. *Bu o mu?*

"Clara, beni gerçekten tanıyor musun?" Nefes aldım, umut kalbimin yükselmesine neden oldu. Geri çekildi ve kirpiklerini kırıştırarak gözlerimin içine baktı.

Onunla ilgili her şey çok tanıdık ama bir o kadar da ürkütücü derecede yabancıydı. Yüzü ona aitti ama yine de değildi. Bir zamanlar dolgun olan yanakları çukurlaşmıştı ve gözleri... sürekli dönen bir karanlık denizi tarafından lekelenmişti. Beni gölgelerden kurtardı ve aramızda bir süre gergin bir sessizlik oldu. Şansımı denemeliydim, korkusuz olmalıyım.

Elini tutup nazarlık bileziği içine yerleştirirken sessiz bir şekilde cebimi karıştırdım, bir izleyicimiz olduğunun farkındaydım. Ve şu anda akıl sağlığımın dibe vurduğunun farkındaydım. Ama elimdeki tek plan buydu.

"Bunu hatırlıyor musun?" Lionel'ın gölgesi gittikçe yaklaşırken baş başa kalabilmeyi dileyerek fısıldadım.

Darius gözümün ucuyla hareket etmiyordu ve Clara'nın da onu gölgelerle kontrol altında tuttuğunu hissediyordum. Ve bu benim güven sarsılır.

"Çok güzel," diye nefes aldı ve avucunun içinde çevirdi. "Bu benim için mi?" Bakışlarında umutla başını kaldırdı ve boynum diken diken oldu.

"O zaten senin. Senin için sakladım."

Takabilmem için bileğini uzattı ve ben de taktım, dudaklarım sıkılaşıp yüz hatlarının tanınmasını bekledim.

"Bu senin," dedi birden, Orion takımyıldızı tılsımını parmaklarının arasına alarak. "Bu da babam için." Başparmağını gümüş söğüt ağacının üzerinde gezdirdi.

Başımı salladığımda boğazım düğümlendi, kalbim kulaklarımda sertçe çarpıyordu.

Gözlerinde yaşlarla tekrar başını kaldırdı ve bir anlığına yine benim kız kardeşim oldu. Vampirler ve

Çocukken benimle birlikte olan kurtadamlar. Düşüp dizlerini yaraladığında kucağıma aldığım kişi. Uğruna her şeyi yapabileceğim kişi.

Gözünü kırptı ve o kız gitmişti, rahatsız edici bir sırıtış ağzını çekiyordu. "Oh Lancey, bu çok güzel!" Dönerek Lionel'a doğru ilerledi ve kollarını onun boynuna dolayarak bileğini yüzünün önünde sallandırdı. "Bakın küçük kardeşim benim için ne getirmiş."

Lionel gözlerini benden ayırmadan, "Nutmum tutuldu," dedi. "Artık sorun yaşamayacağız, değil mi Lance?"

"Sorun değil," dedim pek de inandırıcı olmayan bir hırıltıyla.

Clara bir el salladı ve Darius onun büyüünden kurtulup dayanışma içinde benim yanıma yürürken derin bir nefes aldı.

"Clara Gölge Diyarı'ndan döndüğünde çok acıkmıştı," dedi Lionel, ses tonunda bir gerginlik vardı. "Onu kurtarma planlarınıza beni de dahil etmeyi düşünmemiş olmanız çok yazık, o zaman belki de işler bu kadar... karışmazdı. Sanki benim öğrenmemi istememiş gibisin."

Cevap vermedim çünkü gerçeği biliyordu. Yüzüne karşı yalan söyleyip arkasından iş çevirmediğimiz ve Clara'yı eve getirmek için gölgeleri kullanmadığımız gibi saçma bir hikaye uydurmayacaktım. Zaten onun defterindeydim. Ve yakın zamanda da çıkacağımı sanmıyordum.

Clara parmaklarını Lionel'in saçlarında sevgiyle gezdirirken, "Herkes surat asmayı bıraksın," dedi ve tüylerim diken diken oldu.

Lütfen bana bunun olmadığını söyle.

Lionel'ın kolu Clara'nın küçük beline dolanarak onu kalçasına doğru çekiştirdiğinde şüphelerim korkunç bir şekilde doğrulandı.

Öfke derimin altında bembeyaz parladı ve ben onu durdurmayı düşünmeden üst dudağım bir hırıltıya dönüştü. Lionel, gözlerinin arkasında tehlikeli bir parıltıyla titreşen Ejderha formuyla bana baktı.

Lionel neredeyse alay edercesine, "Bir Koruyucu bağının çekiciliğini anlıyorsun," dedi. Beni kışkırtıyordu ve ben de buna karşı koymayacak kadar Fae değildim.

"Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" Tısladım, bakışlarım ona dokunan ellerinin üzerinde gezinirken omuzlarım dikleşti.

Darius ileri doğru adım atarken kolumu yakaladı ama ben onun elinden kurtuldum, baltanın düşmesini beklerken ciğerlerim kabardı.

"Ah canım," dedi Clara hiç de ona benzemeyen şarkı söyler gibi bir sesle. "Babamla benim küçük ilişkimiz seni üzüyor mu, Lancey? Elimizde değil. Bu *aşk*."

"Çek ellerini onun üzerinden!" Lionel'ın yüzüne doğru işaret ettim, cehennemden bir dünya istediğimi biliyordum ama siktir et onu. Kız kardeşime elini sürdüğü için bu orospu çocuğunu sikeyim.

"Ses tonuna dikkat et, *evlat*," diye tersledi Lionel. "İşlerin artık böyle yürümesine alışmalısın. Ve açıkçası, bana söylemeden onu geri getirerek yaptığın numaradan sonra dizlerinin üzerine çöküp beni affetmen için yalvarıyor olman gerekirdi."

Clara'nın kolunu tutarak onu Lionel'dan uzaklaştırmaya çalıştım ve Darius beni durdurmak için elini gömleğimin arkasına soktu. Lionel'a bir hava fırlatarak sendelemesine neden oldum ve buna karşılık gözlerindeki bakış saf cinayetti. Bir canavar gibi üzerime geldi ve boğazımı kavurucu bir avuç içiyle yakaladı. Etim kavruldu ve dişlerimin arasından tısladım, Clara gölgelerle bedenimi kilitledi, karşı koymama izin vermedi.

Ve bu, şu ana kadar yaptığı her şeyden daha çok acı veriyordu.

Darius, "Baba, bırak gitsin," dedi ama Lionel onu duymazdan geldi.

"Canavar," diye tükürdüm yüzüne.

"Bana bir daha sesini yükseltirsen, Lance, sana ne kadar canavar olabileceğimi gösteririm," diye hırladı ve ardından beni bir hava patlamasıyla yere fırlattı. Parlak ayakkabısı beni orada tutmak için göğsüme çarptı.

Vücudumdaki her gözeneğe sızan nefretle ona baktım. "Clara artık benimle. Buna alış artık. Senin oğlumu koruduğun gibi o da beni koruyor."

"Onu koruyabilirim ama *onunla yatmam!*" Kükredim ve elinin bir hareketiyle ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Eğildi, yüz hatlarında alaycı bir ifade belirdi. "Beladan uzak durduğu sürece onunla ne yaptığın umurunda değil. Bir daha benim ve Clara'nın ilişkisi hakkında yorum yapmayacaksın, anlaştık mı?"

Saniyeler geçip gidiyor, bir, iki dakikaya dönüşüyordu. Hava almak için mücadele ettim, ayakkabısı göğsüme daha sert bastırdıkça altında kıvranmaya başladım.

"Baba," diye homurdandı Darius. "Yeter."

"Neyin yeterli olduğuna ben karar veririm," diye mırıldandı Lionel, altında acı çekmemi izlerken bakışlarında bir zevk kırıntısı dolaşıyordu. Bunun için yaşıyordu. Tam bir sadistti.

Bayılmak üzereyken benden uzaklaştı ve ciğerlerimi tutuşunu serbest bıraktı. Nefesim kesildi, göğsümü tutarak yeterince hava alabilmek için mücadele ettim. Darius yanıma düştü, endişeli bakışları Vücuduma incelikle iyileştirici büyü salgıladı.

"Ayağa kalk. Kalk. Balo salonunda bekleyen misafirlerimiz var. Bu konuşma bitmiştir. Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Ama unutma Lance Orion, gerekirse Darius için başka bir Gardiyan bulabilirim. Ve benim de Darius'a karşı sabrım tükeniyor.

Sen," diye tısladı Lionel ve balo salonuna doğru uzaklaşırlarken Clara kıkırdadı.

Darius ayağa kalkmama yardım ederken, "Siktir et onu," diye homurdandım.

"Evet," diye onayladı alçak bir ses tonuyla. "Ama onu tekrar kızdırma, Lance.

Tehditlerini yerine getiriyor ve ben seni kaybedemem." Kaşları birbirine yaklaştı ve alnımı onunkine bastırarak iç çektim.

"Yapmayacaksın," diye yemin ettim, Lionel Acrux'un lanet kız kardeşimi becerdiğini bilmenin ağzımda yarattığı acıyı bastırmaya çalışıyordum. *Siktir, siktir, siktir.*

"Hadi," diye iç geçirdi Darius ve ben de kurşun gibi ağırlaşan bir kalple onu odadan çıkarken takip ettim.

Ben soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken balo salonundaki cehennem partisine girdik. Geniş salon Lionel'in ailesi ve takipçileriyle dolup taşıyordu ve Catalina sahte göğüslerini bir kupa sergisi gibi sergileyen elbisesiyle onların arasında süzülürken konuklarıyla kibarca sohbet ediyordu.

"Hayatımı sikeyim," dedi Darius nefesinin altından, Mildred Canopus canlı pembe bir elbiseyle kalabalığın arasından çıktı ve kollarını açarak ona doğru koştu.

"Snookums!" diye bağırdı ve çevredeki herkesin dikkatini çekti; herkes döndü ve gerçek bir sevgi gösterisine tanıklık ediyormuş gibi huzurla gülümsedi.

Kaslı kollarını Darius'un boynuna doladı ve Darius bir elini onun sırtına koydu, elinin dekoltesi parmaklarının arasında küçük kılların filizlendiği çıplak, benlerle dolu bir ete dokunduğu anlamına geliyordu. Bana pislik diyebilirsiniz ama aldığı tüm o Faeroidler yüzünden kız ciddi bir köpek gibiydi. Kıvrırcık kahverengi saçları zarif bir topuz haline getirilmişti ve kalın boynu, k o p u p birinin gözünü çıkaracakmış gibi görünen altın bir gerdanlıkla süslenmişti.

Birkaç kişi gerçekten alkışladı ve bir kadın, Mildred Darius'un yanağına bir öpücük kondururken gözünün altındaki yaşı silme cüretini gösterdi. Benim

Darius yüz ifadesini düzelterek korkunç nişanlısından etkilenmiş gibi görünmek için elinden geleni yaparken içim çalkalandı ve kaslarım gerildi. Eğer dünyada adalet varsa, o kız en iyi arkadaşım ile evlenmeyecekti. Onu bu işten uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Ogre ile bitiyor. Yarım yamalak bir kişiliği olsaydı en azından ona karşı biraz merhamet duyabilirdim. Ama kaba ve kibirliydi, iri cüssesi koca kafasının bir uzantısıydı.

"İçkiler," diye duyurdum, bir kolumu Darius'un omuzlarına attım ve onu bir vampir hızıyla uzaklaştırırken Mildred'in memesine pek de belli etmeden dirsek attım. Bu gece kimi kızdırdığım umurumda değildi. Dalga geçilecek bir ruh halinde değildim.

Bize bir garson buldum ve ondan iki kadeh şampanya alıp birini Darius'a uzattım.

"Teşekkürler," dedi, titreyerek içkiyi bir dikişte bitirirken ben de onu taklit ettim, Lionel onu konuklarıyla tanıştırtırken gözlerim yine Clara'ya takıldı.

Bakışlarım bileğindeki bileziğe takıldı, göğsümde beni boğmakla tehdit eden bir hüznün dalgası vardı. Şimdi ne yapmalıyım? Bir an neredeyse kendisi gibi görünürken bir anda yabancı oluvermişti. Hem de psikopat bir yabancı. Ama eğer gözlerinde gördüğüm o tek parıltı gerçekse, bu onun o bedenin içinde bir yerlerde olduğu, gölgelerde boğulduğu, ahlakının ezildiği, çekingенliğinin çalındığı anlamına geliyordu. Ve Lionel bundan sonuna kadar yararlanıyordu.

"İyi akşamlar tatlım," diyen annemin sesi içime eriyen buz gibi damladı ve döndüğümde onu bana şekerli bir gülümseme yöneltirken buldum.

"Stella," dedim sertçe.

Üzerinde gri ipek bir elbise vardı, abanoz saçları şık bir şekilde savrulmuştu ve dudakları birinin boynuyla ziyafet çekmiş gibi kan kırmızısına boyanmıştı.

Darius alaycı bir ses tonuyla, "Kızına kavuştuğun için çok mutlu olmalısın, Stella Teyze," dedi. "Yoksa babanın bir numaralı adamı olmayı mı özölüyorsun?"

"Sesini alçalt," diye tısladı, etrafımızda bir susturucu baloncuk oluşturdu. "Annenle böyle konuşmasına izin mi vereceksin, Lance?"

"Darius'a ne yapması gerektiğini ben söylemiyorum," dedim içi boş bir şekilde. "Söyleseydim de ona seninle bir pislikmişsin gibi konuşmamasını söyleme zahmetine girmezdim. Öyle olduğunu defalarca kanıtlamışken olmaz." Onunla konuşurken yüzümde acımasız bir gülümseme vardı. Bu kadına karşı kalbimde herhangi bir sevgi beslediğimi düşünmek garipti. Onunla akraba olabileceğimi düşünmek bile garipti. İyi bir adam değildim ama ölü bir kömür yığını da değildim. Hayır, bu özel soğukluk sadece sevgili annem için saklanmıştı.

"Bana nasıl böyle şeyler söylersin?" Suratını astı ve ben de gözlerimi devirdim. "Su işlerini açma," diye homurdandım. "Buna sıfır toleransım var."

Stella öfkeyle dilini şaklattı ve sonra uzaklaştı, umarım gecenin geri kalanında geri gelmeyi planlamıyordur. Eğer denediyse Hayatımda bir kez daha ağlayarak beni manipüle etti, eylemlerimden sorumlu olmayacaktım. Şimdiye kadar bu saçmalığın benim üzerimde işe yaramadığını anladığımı sanırdım. Ama görünüşe göre sonsuza kadar buna maruz kalacaktım.

"Dikkat et," diye mırıldandı Darius ve Catalina'nın bize yaklaştığını görmek için döndüm. Gözleri Darius'a takılmıştı ve hızla ona doğru ilerleyerek onu kollarının arasına aldı.

"Nasılsın?" diye nefes aldı ve yemin ederim plastik yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar çok duygu vardı.

"Peki," dedi ve onu resmen sıktıktan sonra geri çekildi.

Catalina uzanıp yüzünü okşadı ve sonra bana sıcak bir gülümseme verdi. Taştan yapılmamış gibi. Kolumu okşayıp uzaklaşırken kaşlarımı çattım. Her zaman yaptığı gibi benimle flört etmeye bile çalışmadı - yıldızlara şükürler olsun. Catalina'nın yanında çok fazla saat geçirmiştım. O otomatik pilotta konuşurken, kulağıma iltifatlar fısıldıyordu. Ve

Beni delirtmek için hep aynı şeyleri yapıyorlar. Yakışıklı, büyüleyici, sevimli, güçlü. Bazen de kanımı gerçekten kaynatmak için inanılmaz ve seksi şeyler söylerdi.

"Keyfi yerinde görünüyor," diye mırıldandım, garson yanımdan geçerken boş bardaklarımızı dolu bardaklarla değiştiriyordum.

"Belki de babam kalbinin yeniden atması için koleksiyonundan ona bir şimşek verdi."

Kıkırdadım. "Hâlâ Dante Oscura'dan yıldırım kavanozları alıyor mu?" diye sordum. Alestria'dan gelen Fırtına Ejderhası benim arkadaşımdı, özellikle de Lionel'dan en az benim kadar nefret ettiği için.

"Her ay," dedi Darius dudak bükerek. "Şeytandan bahsetmişken."

Omzumun üzerinden baktım ve Dante'nin kalabalığı yararak ilerlediğini gördüm. Koyu renk saçları ve bir o kadar koyu renk gözleri olan iri bir adamdı, gömleğinin önü açıktı ve elinde nereden geldiğini sadece yıldızların bildiği altın bir kadeh vardı. Ona sırtıttım, onu kucaklamak için ilerledim ve sırtını sıvazladım. En azından bu partiyle ilgili iyi bir şey vardı.

Darius'u kucaklamadan önce Faetalya aksanıyla, "İyi akşamlar, kardeşler," dedi. "İkiniz de gökkuşağı sıçan lanet bir Pegasus kadar mutsuz görünüyorsunuz."

"Bana bu boktan gösteriden zevk aldığını mı söylüyorsun?" diye sordum ve gülümsemesi soldu.

"Dikenli bir dildo ile kıcımın sikilmesinden hoşlandığım kadar." Darius,

"Bunu denediğine hiç şüphe yok, seni sapık herif," diye şaka yaptı ve Dante güldü.

"Kimse kıcıma bir şeyle yaklaşamaz. Evliliğimin bir numaralı kuralı." Darius'un yaşça daha büyük olan kocası inleyerek omzunun üzerinden baktı. Kuzeni Juniper, üç çocuğuna rehberlik ederek bize doğru geldi.

Hem de çok. Sahte göğüs dekoltesini ortaya çıkaran ve aynı derecede turuncu saçlarıyla uyumlu turuncu bir elbise giymişti.

"İşte buradasın, benim büyük Ejderha oğlum," dedi parlak bir sesle. "Çocuklar seni özlemiş."

Dante belli belirsiz saçlarını karıştırdı. "Uslu kızlar oldunuz mu?" diye sordu. Juniper sert bir sesle, "Onlar erkek," dedi ve Dante elindekini yudumladı.

Kadeh. Lionel'in ailesine bir Fırtına Ejderhası koleksiyonu ekleme umuduyla bu üç küçük vелеde babalık yapmaya zorladığını bilmeseydim - ne kadar psikopat olduğunu - onlar için üzülebilirdim. Wingolian Kanyonu büyüklüğünde vakıf fonları olduğu ve benim de Geçen yaz diğer ikisi izlerken en büyüğünü solucan yerken gördüm.

Kendi çocuğunuz olmasını istemeyeceğiniz türden çocuklar olduklarını söylemek yeterli. Ama Dante'nin onlarla hiç ilgilenmemesi biraz garipti. Ailesini yüzüstü bırakacak biri değildi. Aslında, Kurtadamlardan doğan bir Ejderha olarak, her zaman zaman ayırdığı çok sayıda kuzeni, kardeşi, teyzesi ve amcası vardı, neden bu üç çocuğu da dahil etmediğini gerçekten anlayamadım.

Anladığım kadarıyla Lionel ile bir anlaşma yapmış. Bu çocuklar onu sırtından atmak için. Bunu bilmem gerekmiyordu. Ama Dante bana ve Darius'a gerçeği paylaşacak kadar güveniyordu. Bizim gibi değildi bu konuda bir şey yapabilecek durumdaydı. Gerçi Lionel'ın hesap vermesi gereken çok şey vardı. Ve yakında bir gün, tüm bunlar için kanının akmasını sağlayacaktım.

"Evet, Jason, Jiles ve Jax, değil mi?" Dante gerçekten bilmiyormuş ve gerçekten umursamıyormuş gibi sordu.

"Bertie, Escobar ve Hubert," diye düzeltti Juniper.

"Annem senin sarhoş ve zampara olduğunu söylüyor," diye atıldı en yaşlısı ve Juniper onun kafasına vurdu.

"Şimdi mi?" Dante etrafında elektrik çatırdamaları olan Juniper'a baktı. Onu daha önce fırtına güçlerini kullanırken görmüştüm ve bulaşılacak bir adam değildi.

Kendini açıklamaya çalışmadan biri kaşıkla bardağa vurdu ve tüm gözler konuşma yapmaya hazırlanan Lionel'e çevrildi.

Sessizlik çöktü ve odaya söyleyecek ne gibi harika şeyleri olduğunu merak ederek hayatımın belasıyla yüzleşmek için döndüm.

"İyi akşamlar ailem ve dostlarım," dedi Lionel sıcak bir sesle. "Bu gece burada uzun zamandır kayıp olan bir aile üyemizin, Clara Orion'un dönüşünü kutlamak için toplandık. Yıllar önce kaybolduktan sonra onun için endişelenmeyi hiç bırakmadık ve sonunda eve döndüğünü duyurmak beni neredeyse gözyaşlarına boğacak." Ağlamaya, benim altıma sıçmaya yaklaştığım kadar yaklaşmış görünüyordu.

Alkışlar yükseldi ve Clara kollarını Stella'ya dolamadan önce dramatik bir şekilde eğildi. Lionel onun nerede olduğu konusunda başka bir açıklama yapmadı, ama iyi düşünülmüş bir hikâyenin yarın sabah gazeteleri dolduracağından hiç şüphem yoktu. "İkinci olarak, Stella'ya hitap etmek istiyorum.

Bu hafta Vega ikizlerinin Solaria tahtında hak iddia etme niyetlerini açıkladıkları haberi geldi."

Gerginlik odanın içinde dalgalandı ve elim bardağımın etrafında sıkılaştı.

"Sizi temin ederim ki hayatları boyunca ölümlüler diyarında yaşamış olan bu iki kız güzel ve umut dolu sözlerden başka bir şey söylemiyorlar. Her ne kadar onlar için en iyisini dilesem de, taht için gerçek bir tehdit oluşturabileceklerini düşünmek için çok az neden var. Yarın diğer Göksel Konsey Üyeleriyle bir araya gelerek oğullarımızın yaklaşan yükselişini tartışacağız ve onları dört koltuğumuzu nihai olarak devralmaları için hazırlamaya başlayacağız. Vegas'ın zalim ve merhametsiz babası Vahşi Kral'ın yönetiminden bu yana barışçıl bir şekilde elimizde tuttuğumuz koltukları."

Bir alkış tufanı havayı doldurdu ve Darius'la bakiştık. Lionel böyle bir şey planlamıyordu. Tahtı onların altından çalacak ve tüm dünyayı boyun eğmeye zorlayacaktı. Her şey dahil
Bu odadaki tek kişi.

"İyi niyetinin bir göstergesi olarak, müstakbel gelinim Mildred Canopus, Mirasçılarını destekleyenler için şu adreste bir kulüp işletmeyi teklif etti

Zodiac Akademi, sıradaki gerçek kişilerin akranlarından hak ettikleri teşviki almalarını sağlamak için çalışıyor."

Mildred onun yanına yaklaştı ve Lionel kolunu Mildred'in etli omuzlarına doladı. "Topluluğun sorunsuz bir şekilde yürütölmesini sağlayacak ve ne yazık ki Mildred tarafından kandırılmış olan şüpheçiler arasındaki söylentileri yatıştırmaya yardımcı olacak.

Vegas'ı harika Varislerimize gerçekten meydan okuyabileceklerine inandırdılar."

Bir alkış daha ve ben neredeyse kismaya hazırdım.

"Nerede benim oğlum?" Lionel seslendi, yüzünde sahte bir neşe ifadesi vardı.

Darius babasının yanına giderken gülümsedi ve Dante bana doğru yaklaştı.

"Bu sana da bana görüldüğü kadar sahte görünüyor mu?" diye sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldandı.

"Sahtekâr," diye homurdandım.

"Lionel bir şeylerin peşinde, değil mi?" Dante nefes aldı ve ben de başımı sallamadan önce ona baktım. "Umarım bir planın vardır."

"Sayılır," diye mırıldandım.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi ciddi bir bakışla, gözleri bir an için şimşek gibi parladı.

Herkes *öpücük öpücük öpücük* diye şarkı söylerken odada bir tezahürat başladı. Lionel onu sertçe Mildred'e doğru iterken Darius'a baktım, kalbim

onun için büzüşüyor.

Adam eğilip hızla onu gagaladı ama Mildred adamın başını ellerinin arasına aldı ve özenle taranmış bıyıklarıyla pembe dudaklarını adamın ağzına bastırdı. Eğer biri Mildred'in yüzünün kızardığını fark ettiyse bile, ayrıldıklarında ve fotoğrafçılar Mildred'in ağzına ruj bulaşmış fotoğraflarını çekerken bundan bahsetmediler. Ve hiç şüphesiz birkaç saç teli de.

Çenemi sıktım ve Dante'ye başımı salladım. "Bir gün bu teklifini kabul edebilirim."

"Sadece söyle," diye nefes aldı. "Ailemin geri kalanının da yardım edeceğini biliyorsun."

"Aurora - Zodiac maçına katılacak mısınız?" Katil düşmanlarımızla dolu bir evde olmadığımız bir zamanda onunla konuşma fırsatı bulabileceğimi umarak sordum.

"Hayatta kaçırmazdım. Kuzenim Rosa canlarına okuyacak." Göz kırptı, birasını bitirdi ve Funsville'den kaçmaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Yakında görüşürüz, mio amico."

Darius bana geri döndü ve salondaki parti müdavimlerine göz gezdirdik. "Sanırım artık kaçabiliriz," dedi ve başımı sallayarak onaylamadan önce Clara'ya son bir kez daha baktım.

"Buradan siktir olup gitmeden önce Xavier'i kontrol edelim," dedim, oyalanmak istemiyordum ama o çocuk için endişeleniyordum. Bugünlerde Lionel'ın esiri gibiydi. Ve Darius'un bu yüzden uykularının kaçtığını biliyordum. Ayrıca, bir süreliğine ona eşlik edebilirdi.

"Kesinlikle," dedi hevesle. "En azından babam onu hâlâ saklıyor ve bu cehennem dilimine katlanmak zorunda bırakmıyor."

Geçitten geçerken derin bir iç çekerek sırtını sıvazladım. Kapıya doğru yöneldim ve yemin ederim ancak o gösterişli, süslü püslü hıyarlarla dolu odadan çıktığımda rahat bir nefes alabildim. Keşke bir an önce

Kız kardeşimi onların arasından çıkarıp güvenli bir yere götürebilirdim. Onu kafese kapatan karanlıkla savaşılabileceğim bir yere. Sadece umuyordum ki Onu nasıl bir kafesten çıkarabileceğimi biliyordum. Çünkü alternatifini kabullenmeme izin veremezdim.

OceanofPDF.com

erken uyandım, Orion'un yumuşak nefesleri huzurlu rüyalar gördüğünü ummama neden oluyordu. Dün gece odamda yanıma gelmiş, beni kollarıyla sarmış ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi bana sarılmıştı. Bana her şeyi anlattı ve ben de acısını öpücükle dindirmeye çalıştım, yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey olmamasından nefret ettim. Ne oldu? Clara hakkında söyledikleri beni onun gerçekten kaybolduğu konusunda endişelendirdi. Ama onun iyiliği için öyle olmadığını ummak istedim. Bana ihtiyacı vardı.

Yataktan kalkıp duşa girdim ve kısa süre içinde üniformamı giydim. Sonra Tarot ödevimi bitirmek için masama geçtim. Gabriel bu hafta Tarot'tan devam edeceğimizi söylemişti. Bunun yerine Gizli Sanatları öğrenecek ve kartlarla pratik yapmaya devam ederken geleceği tahmin etmenin farklı yollarını çalışacaktık. Görünüşe göre Tarot hayat boyu geliştirmem gereken bir beceriymiş. Kendi kaderiniz hakkında edinebileceğiniz her türlü içgörü toplumda bir avantajdı, ancak şu ana kadar bana somut bir şey veren bir okuma almak zordu. Yine de kaderin böyle olduğunu tahmin ediyordum. Her şey yoruma bağlıydı. Rüzgar gibi değişkendi. Sanırım rüzgârın hangi yönden estiğini öğrenme konusunda daha iyi olmalıydım.

Gazeteyi bitirdiğimde Atlas'ımı elime aldım ve o günkü burç yorumumu okudum.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Mars'ın hareketleri yaklaşan bir savaşın habercisi. Sadece sizin için değil, tüm Fae'ler için. Bir bölünmenin gelmesine ve kendinizden liderlik etmeniz istenmesine hazır olun.

Bugünkü kararınıza güvenin.

Her durumda ne yapmanız gerektiğini bileceksiniz.

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı ve sırtımdan kendimi alamadım. *Eğer bu yıldızların şimdiye kadarki en açık sözlü hali değilse.*

İçimde görmezden gelemeyeceğim bir güven vardı. Kaderin bugün benim yanımda olmasından dolayı kendime güveniyordum. Ve görünüşe göre yanlış bir hareket yapamazdım.

"Mavi," diye mırıldandı Orion uykusunda ve küçük yatakta bana doğru uzanırken arkamı döndüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve hemen ona doğru koştum, yorganın altına girdim ve o da beni göğsüne çekti.

Yüz hatlarındaki gerginlik azaldı ve onu uyandırmak için nazıkçe öptüm. Gözlerini araladı ve orantısız bir gülümseme ağzını çekti. "Seninle uyanamadığım günlerden nefret ediyorum," dedi, sesi uykudan pürüzlüydü. "Bir an için bunun da o günlerden biri olduğunu düşündüm."

Kalbim balmumu gibi eridi ve bir gülümsemeyle saçlarını alnından uzaklaştırdım. "O günleri ben de sevmiyorum," diye fısıldadım. "Nasıl hissediyor musun?"

Homurdandı. "Sanki dünya dev bir Ejderha sikiyle kışından sikilmek üzereymiş gibi."

İçi boş bir şekilde güldüm, midem düğümlendi ama ben cevap olarak bir şey söyleyemeden devam etti ve beni kollarıyla sıkıca sardı.

"Yakında bir gün seni küçültüp peri boyutunda bir Fae'ye dönüştüreceğim ve cebimde taşıyabileceğim bir kavanoza koyacağım."

Omzuna bir şaplak attım ve o da eğlenerek homurdandı. "Belki de ben hayatıma devam ederken seni küçültüp başparmağımı emebilecek küçük bir Vampir haline getiririm."

İçinden kahkahalar yükseldi. "Pekâlâ, küçülmek yok. Ama seni her zaman koruyabilmek için bunu gerçekten tercih ederim."

"Bu korumak değil, kafeslemektir."

İç çekti. "Kahretsin, ne demek istediğini anlıyorum. Bu erkek arkadaş işinde pek iyi değilim. Çoğu zaman seni yanıma bağlamak ve sana bakan her çocuğun kemiklerini kırmak istiyorum."

Sırıttım. "Gerekirse kemiklerini kendim kırabilirim, o yüzden endişelenmene gerek yok," diye takıldım.

"Ne kadar güçlü olduğunu unutup duruyorum," diye mırıldandı, elleri eteğimin altından yukarı kayıyor ve beni kışkımdan çekiyordu. "Bu beni her türlü sertleştiriyor."

"Kaç çeşit?" Güldüm ama tam ağzı boynuma konmuştu ki kapı çalındı.

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Gitsen iyi olur."

Sinirli bir iniltiyle beni çabucak öptü ve ardından kıyafetlerini sürükleyerek yataktan fırladı. Kazağının kapüşonunu çekti ve pencereye doğru ilerledi, iterek açtı ve etrafın temiz olup olmadığını kontrol etti. "Sonra görüşürüz, güzelim." Dışarı fırladı, bir hava akımıyla kendini aşağı bıraktı ve ben yataktan kalkıp eteğimi düzeltirken ve kilidi açarken kalbim çılgınca çarptı.

Kapıya.

Gabriel'i şık iş kıyafetleri içinde ve yüzünde bilmiş bir sırıtışla görünce dudaklarım uçukladı. Orion bana bizden haberdar olduğunu söylemişti.

Fakülteden birinin bu bilgiye sahip olmasından korkmam gerekirdi ama onun için durum böyle değildi. Sırrımızı saklayacağını biliyordum.

"Benim yüzümden gitmek zorunda değildi," dedi alçak ve alaycı bir sesle ve ben suçlulukla dudağımı ısırdım. "Ama seninle özel olarak konuşmak istiyorum, o yüzden bu gayet iyi çalışıyor. İçeri gelebilir miyim?"

Başımı salladım ve kaşlarımı çatarak onu içeri almak için geri çekildim. Kapıyı kapattım ve Gabriel'e baktım, beni burada bir arkadaş gibi ziyaret etmesini garip bir şekilde normal buldum.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Bir konuda yardımınıza ihtiyacınız var," diye açıkladı sırtarak. "Ve bana tam olarak hangi eşyalara ihtiyacınız olduğunu gösteren bir imgelem gördüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kaşlarım birbirine daha da kenetlendi.

Gabriel masamdaki Phoenix kitapları yığınını karıştırdı, geçen gün okuduğum kitabı aldı ve Phoenix ateşi aşılanmış nesnelerle ilgili sayfayı açtı. Bana gösterirken sayfaya dokundu. "Bunun nasıl yapıldığını gördüm. Ve senin yapmayı hayal ettiğin şeyi gördüm."

Sayfayı incelemek için ilerlediğimde yanaklarım kızardı. "Sadece bir fikirdi..."

"Harika bir fikir," dedi sırtarak. "Orio'nun neşelenmesi için tam da ihtiyacı olan şey."

"Yani bana yardım edecek misin?" Heyecanla sordum.

"Evet ama Darius'tan biraz yıldız tozu almalısın. İhtiyacımız olan miktar için çok fazla istihkakım var. Tam bir kese."

Endişe içinde alt dudağımı emdim ve Gabriel devam ederken düşüncelerimi okuduğu belliydi.

"Ne için olduğunu açıklarsan Darius yardımcı olacaktır. Ama bunu ona bugün kahvaltıdan önce sorduğunuzdan emin olun, ondan sonra ruh hali dibe vuracaktır."

"Kahvaltıdan önce mi?" Duvardaki saate bakarak tereddüt ettim. Bu bana on dakika gibi bir süre veriyordu.

"Gabriel güldü ve kapımı açıp çantamı omzuma attım, o da beni takip etti.

"Sonra görüşürüz!" Kahkahaları beni takip etmeye devam ederken merdivenlere doğru koşarak seslendim. Kader tam bir kaltaktı.

Dışarı çıkıp The Orb'a doğru koşmaya başlamadan önce neredeyse birkaç öğrenciyi devirerek aşağıya indim. Darius'un her sabah Tory ile koştuğunu biliyordum, bu yüzden neredeyse bitirmiş olmalıydılar.

Onları The Orb'a doğru yarışırken gördüm, önümdeydiler ve kendimi daha da zorladım, rüzgârı arkama alarak bana her türlü avantajı sağladılar.

Darius, Tory için kapıyı açtı ve Tory içeri süzüldü.

"Darius!" Seslendim ve tam onu takip etmek için hareket ederken başını çevirdi.

Ona doğru hızla koştuğumu fark etti ve nefes nefese kalarak yavaşlayıp durduğumda kaşları çatıldı.

Dövmeli kollarını atletinin üzerinde kavuşturmuş, açıklamamı beklerken kaşlarını kaldırmıştı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedim nefes nefese.

"Sorun ne?" diye sordu ve hemen elimi tutup beni kapının bir tarafına çekti.

"Bir şey yok," dedim, yanaklarım kızarmıştı. Bu biraz dramatik görünüyordu ama bu hediyeyi Orion'a vermeyi gerçekten istiyordum. Ve eğer bu yıldız tozunu almak için en iyi şansım, o zaman şu anda ateşli bir karmaşa gibi görünmeyi kabul edebilirdim. "Bir kese yıldız tozuna ihtiyacım var."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden? Kampüsten ayrılmak güvenli değil."

Etrafımızda bir susturma balonu oluşturmak için elimi kaldırdım. "Ben gitmiyorum

herhangi bir yerde." Ona ne için ve ne zaman ihtiyacım olduğunu açıklamaya devam ettim.

bittiğinde sırtıyordu.

"Öğle yemeğinde sana veririm," diye kabul etti ve bir an için ona sarılma isteği duydum. Özünde hâlâ bir hödük olduğunu düşünerek kendimi tuttum. Ama daha iyi olmaya *çalıştığını* biliyordum. En azından Orion'a göre. Ve sanırım bunu destekleyecek bazı kanıtlar görmüştüm.

"Roxy için kahve almam gerekiyor." Uzaklaşmak için hamle yaptı ama ben bunu yapmalı mıyım diye düşünerek kolunu yakaladım. Ama kız kardeşim her sabah Darius ona kahve getirdiğinde ışıldardı. Bunu binlerce kez izlemiştim. Çıplak gözle bakınca hiç fark etmezsiniz. Ama ben onu çok iyi tanıyordum ve ona bakışı sadece benim okuyabileceğim bir sır taşıyordu.

"Utanç verici olan ne biliyor musunuz? Tory öğle yemeğinde tatlı bölümündeki o küçük çikolatalı gofretlere bayılıyor. Özellikle kahvesiyle birlikte seviyor ama kahvaltıda vermiyorlar."

Gözleri parladı ve dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Bu çok utanç verici."

"Herkesin her zaman sözünü dinlediği koca kıçlı bir Ejderha olduğunuzu hayal edin. Mutfak çalışanlarının bile..."

"Düşünsene," diye katıldı kahkaha atarak.

Aramızda garip bir an geçti, aslında o pislikten hoşlanmışım, sonra ona garip bir gülümseme verdim ve o da Küre'ye doğru uzaklaştı. Onu takip etmeden önce kapıdaki yansımayı kullanarak saçımı düzeltmek için bir an ayırdım.

Yapılması gereken doğru şey bu muydu?

Yıldızlar bugün yanlış bir hareket yapamayacağımı söylemişti. Ben de öyle olması gerektiğini düşündüm.

Yine de... Darius'un davranışlarını teşvik etmem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Bu gerçekten benim hakkımda ne söylüyordu? Onların Birlikte mi? Lanet olsun, zihinsel olarak o yolda yürüyemezdim. O kadar çok

bir çift olmamaları için birçok neden vardı. Yine de hepsinin siyasetle ve dünyayı Pinky and the Brain tarzı ele geçirmeye çalışan pullu yeşil bir Ejderha babayla ilgisi vardı. Bunu bir kenara bırakırsak, onlar cennette yapılmış bir eşleşmeydi. Sorun şuydu ki, ikisi de o kadar inatçıydı ki, Tory'nin bir şeyler yapmaya çalışmasını ima bile etsem yıldızlara karşı koymanın bir yolunu bulursa, bunu reddederdi. Ondan gelmesi gerekiyordu. Ve başarması imkansız olsa bile, sadece denediğini umdum. İkisinin de denediğini.

Kapıyı ittim ve kulaklarım hemen odanın içinde çalan bir kornanın saldırısına uğradı. Bakışlarım Mildred Canopus'a kilitlendi, o Mirasçıların kanepesinin ötesindeki bir masaya tırmanırken Darius da arkadaşlarının yanına düştü. Elini kaldırmıştı ve herkesin dikkatini çekmek için sis düdüğü sesi ondan yayılıyor gibiydi.

"Dinleyin!" diye seslendi, ses kesildi.

Odadaki herkes ona bakıyordu ve ben A.S.S masalarına doğru sürüklendim, Tory'nin yanına oturup kahvesini yudumladım.

Mildred boncuk gözleriyle herkesi incelerken ellerini kalçalarına koydu. "Zodyak Akademisi'nde yeni bir topluluk başlıyor ve bunu *ben* yönetiyorum. Eğer Varisleri destekliyorsanız ve Vegas'ın değil onların tahta geçmesini istiyorsanız, hemen *şimdi* ve burada kaydolabilirsiniz." Ayağını masaya vurdu ve ben de Atlas'ını ayaklarının dibinde gördüm. isim almak. Birkaç kişi öne atıldı ve ona katılmak için kuyruk oluşturmaya başladı. "Şu andan itibaren, ya Herkesi Yöneten Mirasçılar Topluluğu'nun bir parçasısınız ya da Yüce Egemen Topluluğu'nun bir parçasısınız. Seçiminizi yapacaksınız. İkisi arasında bir yol yok. Bir Fae'nin horoz yiyen korkağı olmayın. Kimse seçimini yapmadan Küre'den ayrılamaz!"

"O gerçek mi?" Mildred'e ve ona yaklaşan insanlara bakarken yüzü nefretle sıkışmış olan Tory'ye mırıldandım.
kalkmaya zahmet eden pek kimse yoktu.

Herkes ne yapacağına karar verirken odayı gevezelikler doldurdu ve Mildred yine ayağını yere vurdu. "Söyle onlara, snookums." Darius'a bakarken sesi birden pasta kadar tatlı bir hal aldı.

Diğer Varisler ona baktı ve çenesi sıkıntıyla titredi. Sertçe başını salladı ve bir tsunami dolusu insan sandalyelerinden kalkarak kaydolmak için ona doğru.

Geraldine'den kızgın bir bulldog gibi bir ses çıktı ve döndüğümde onun gözlerinde öfkeyle masamıza tırmandığını gördüm.

"Varisler Toplumu Resmen Yönetiyor mu?" Geraldine, Mildred'e saldıracakmış gibi kollarını sıvayarak tükürdü. Ve ben kesinlikle o gösteriye bir bilet alıyordu. "Yani siz *HORES musunuz?*" diye güldü ve A.S.S.'lerin hepsi ona katıldı.

Tory'yle bakıştık ve bir kahkaha attık. Sanki Geraldine kulüp adının nasıl yazıldığının farkında bile değildi. Ama kabul etmeliydim ki, bu muhtemelen daha da komikti.

Mildred hırlayarak, "*Hores diye* okunur," diye karşılık verdi. "Ve benimle konuşma, seni pis Varis haini."

"Seninle nasıl istersem öyle konuşurum, Mildreadful!" Geraldine bağırdı ve ayaklarına doğru gelen kalabalığı işaret etti. "Sen oradaki! Sen! Hepsi o iğrenç hagfish'e akın ediyor! Gerçekten kimi destekliyorsunuz? Dünyanın sahibiymiş gibi ortalıkta kasıla kasıla dolaşan dört canavar barakudayı mı, yoksa sularımızda zarife yüzen, zarafet ve duruştan başka bir şey göstermeyen ve gerçek bir Kraliyet!"

Tüm gözler Mirasçılarla bizim aramızda döndü ve bazı insanlar Mildred'in kulübünün kuyruğundan geri çekilmeye başladı ve Geraldine'in arkasında yeni bir kuyruk oluştu. Geraldine odanın etrafındaki herkesi kendisine doğru çağırırken Tory ve ben yüzümüzü dik tutmaya çalıştık, bacakları yarı çömelmiş bir şekilde eğildi, insanları el sallarken bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı.

"Dört Varis, Elementlerin her birini temsil eder. Birlikte bir uyum, mükemmel bir denge yaratırlar. Darius cesur ve asildir, kalbi demirden yapılmıştır, benim yanımda ruhundaki ateşle hüküm sürecektir ve Solaria'yı büyüklük!" Mildred misilleme olarak bağırdı. "Seth bir fırtına kadar acımasız ya da bir yaz meltemi kadar yumuşak olabilir, onun birlik tutkusu Solaria'yı tek bir aile olarak bir araya getirecek. Max'in ruhu bir nehir kadar vahşi ve halkının acısını ve sevgisini hissetme gücü krallığımızı iyileştirecek. Caleb'in toprakla olan bağı ise ekinlerimizin gelişmesini sağlayacak ve hepimizi uzak güçlerden koruyacak olan aç ordusunu besleyecek. Yönetme deneyimi olmayan, onlara dünyamızın yolunu öğretecek koruyucuları olmayan, büyü eğitimlerine bile başlamamış iki kızı seçmek, hayatlarımızı çöpe atmakla aynı şey olur!"

"Belagatli olmaya çok yakındı," diye mırıldandım ve Tory bir kahkaha attı.

Daha fazla öğrenci Varislerin isimlerini söyleyerek Mildred'e doğru ilerledi ama Geraldine'in buna izin vermeyeceğini görebiliyordum.

Sabit bir ritimle el çırpmaya başladı ve eliyle işaret ettiğinde tüm A.S.S'ler ona katıldı. Geraldine ağzını açıp ritimle şarkı söylemeye başladığında dudaklarım aralandı.

"Canavarları, canavarları ve zorbaları öldürmek için tepenin ötesinden geldiler. Prensesler parlak taçlarıyla geldiler, uçuşan elbiseleri içinde iki güzel. Ve bağırdılar, uzaklara, uzaklara!"

A.S.S. sanki sözleri biliyorlarmış gibi "Uzak uzak uzak!" diye karşılık verince çenem düştü.

"Canavarlar burada kalacağımızı söylediler, çatalları, sopaları ve bilenmiş kazmaları kaldırdılar. Prensesler gümüş kılıçlarıyla geldiler, iki güzel sadık hizmetçileriyle. Ve bağırdılar, uzaklara, uzaklara!" Bir dansa başladı, ayağını iki kez sola, sonra iki kez sağa vurdu, sonra zıpladı ve başının üstünde el çırpı.

"Uzaklara, uzaklara!" Justin Masters çantasından bir flüt çıkarıp melodiyi söylemeye başladığında Tory ve ben de kahkahalarımız arasında eşlik ettik. *Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor.*

Geraldine bize doğru uzandı ve ben de Tory'ye omuz silkerek masanın üzerine çıkıp ona katıldım. Dansa tekrar başladı ve ben de onu taklit ederek Tory'nin diğer tarafına geçtim, Geraldine şarkıya devam ederken gülüyordum.

"Kalpleri simsiyah olan hayvanlar güldüler, ittiler, savaştılar ve saldırdılar. Ama prensesler bir girdap ve bir vınlama ile geldiler ve o canavarları Multush Gölü'ne ittiler. Ve bağırdılar, uzaklara, uzaklara!"

"Uzaklara, uzaklara!" Masamızın etrafına daha fazla insan toplanıp bize katıldıkça ben de herkesle birlikte ağladım ve gözlerimden akan kahkaha yaşlarını sildim.

"Kabadayılar gülümsediler ve kasabayla alay ettiler, şakalaştılar, dövüştüler ve herkesin kaşlarını çatmasına neden oldular. Prensesler onlara ruhlarının gücünü gösterdiler, hiçbir zorba duvarlarında bir çentik açamadı. Ve böylece bağırdılar, uzakta uzakta!"

Geraldine ile birlikte başımızın üstünde alkış tuttuk ve herkes son dizeyi tekrar tekrar söylemeye devam etti.

Olanlara inanamıyormuş gibi çeneleri gevşek bir şekilde bize bakan varisler. "Uzaklaşın, uzaklaşın!"

Hepimiz kahkahalarla kendimizden geçerken yan tarafımı tuttum ve Geraldine bizi kollarıyla sardı. "Kutsal soğan topları, bir milyon yıldır kalbimi böyle söylememiştim!"

"Bayıldım," diye güldüm, sonra biri eteğimi çekiştirdi ve döndüğümde altımızda bir insan sürüsü buldum.

"Nereye kaydolacağız?" diye seslendiklerinde Geraldine'e baktım ve yüzü o güne kadar gördüğüm en parlak gülümsemeye büründü. Mildred'in etrafında hâlâ odanın yaklaşık yarısı vardı ve Varisler her boş yeri imzalamakla meşguldü.

Ama ağızlarında da sırtımlar vardı.

Mildred aralarından fırlayarak kollarını Darius'a doladı ve Darius kendini durduramadan geriye doğru sarsıldı. Kadın Darius'un kişisel alanına girdiğinde ve Darius dudaklarının kenarına bir öpücük kondurup kollarını ona dolamak zorunda kaldığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gabriel'in haklı olduğunu tahmin ediyordum, günün geri kalanında gerçekten kötü bir ruh hali içinde olacaktı. Ve ona acımdan kendimi alamadım.

Seth yüzünde karanlık bir gülümsemeyle gözüme takıldı ve Max ile Caleb ifadelerindeki dirençle bize doğru dönerken kalbim daha sert çarpmaya başladı.

Bu mücadelede başarılı oldular. Ve benim de öyle olduğum ortaya çıktı.

Tahtımızdan uzak durun ocuklar. Uzak durun!

Catalina:

Yardımaınıza ihtiyacım var. Sorabileceğim başka kimse yok.

Odamdaki masamda oturmuş Numeroloji ödevim üzerinde çalışıyordum ama o mesaj geldiğinden beri başka bir şey düşünemiyordum. Çünkü konu şuna gelmişti: Anne Acrux'a küçük sorunu konusunda yardım edecek miydim?

Henüz cevap bile vermemiştim, bu yüzden benden ne konuda yardım istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama cevap vermeden önce bir karar vermem gerekiyordu. Ona güveniyor muydum? Ve onun için ne kadar ileri gidebilirdim?

Merak ederken kalemimi dudaklarıma vurdum. Catalina numaralarımızı değiştirdiğimizden beri bana her gün mesaj atıyordu. Bana Lionel ve Clara'nın gidiş gelişleri hakkında bilgi veriyor, ağzından kaçırdıkları her şeyi açıklıyordu ama bizim için gerçek bir fark yaratacak tek bir somut şey bile söylememişti. Lionel'in onu planlarının dışında tuttuğunu anlıyordum ama yine de bana tam olarak hiçbir şey vermemişti.

Benim tarafımda olduğuna dair reddedilemez bir kanıt.

Yine de içimde ona güvenmek isteyen bir şeyler vardı. İster içgüdülerim deyin, ister içgüdülerim, ne dersiniz deyin ama içimde bir his vardı.

gerçek.

Tory:

Sorun ne?

Catalina:

Ben Xavier. Lionel, emrini yeniden düzenlemesi için Bay Gravebone adında birini tutmuş. Bütün hafta gelip gitti ama ben onun öğretmen. Onun yerine Xavier'i saatlerce kilit altında tuttu. Pegasus yerine Ejderha olduğuna inanması için beynini yıkıyor. Benim için yaptığını yapmanı ve kafasındaki yalanları yakmanı istiyorum.

Bu berbatlığın yedi tonu.

Tory:

Ejderha olduğuna inansa ne fark eder ki? Vites değiştirdiğinde yine Pegasus'a dönüşecek.

Sandalyemde arkama yaslanırken kendi kendime kaşlarımı çattım. Hiçbir şey yapmadı

Bana mantıklı geldi. Birisi beynimi yıkayıp kedi olduğuma inandırabilir ve ben de güneşin altında uyuyup kendi kıcımlı yalayabilirim. Ama kedi olmazdım. Sadece utanç verici hobileri olan çılgın bir kız olurdum.

Catalina:

Sanırım Lionel onun bir Ejderha gibi davranmasını ve Basın için fotoğraflar. Sonunda sırrı saklamak çok zorlaşırsa onu öldüreceğini ve kaza süsü vereceğini düşünüyorum. Xavier yer değiştirmeyi kontrol altına aldıktan sonra Lionel onu bir daha asla yer değiştirmemeye zorlayacak.

Böylece insan içine çıkabilecek. Bay Gravebone'un iyi bir ilerleme kaydettiğini söylediğini duydum. Lütfen, birisinin onu öldürmesi düşüncesine katlanamıyorum.

Onun içindeki kişiliğiyle oynuyorum. Onu zaten birçok kez hayal kırıklığına uğrattım.

Tory:

Deneyebilirim. Ona nasıl ulaşacağım peki?

Catalina:

Bu gece malikaneye gel. Lionel, Nymph'lerle olan savaş nedeniyle şehirde bir Konsey toplantısında. Yarına kadar dönmeyecek. Clara da onunla gitti.

Bu öneri karşısında tüylerim diken diken oldu. Gerçekten de aslanın inine kendi isteğimle mi girecektim? Kimse nereye gittiğimi bilmezken gece geç saatlerde Acrux Malikânesi'ne gizlice girmek bana intihar gibi geliyordu.

Ama yine de Catalina'nın sözlerine güvenmeden edemedim. Bu da Xavier'in başının gerçekten belada olduğu anlamına geliyordu. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmış olmama rağmen, gerçek bir bağ hissetmiştim. Ama Tarikatı'yla ilgili gerçek, onu çok geçmeden gömecek bir sırdı ve bu konuda yardımcı olabilsem bile, bu son olmayacaktı.

Sandalyemden kalktım ve üniformamdan hızla sıyrılıp üzerime yıpranmış bir kot pantolon ve crop top giydim, saçlarımı başımın arkasında dağınık bir düğüm haline getirdim. Kıyafet seçimimle ilgili hiçbir şey gizli bir görevde olduğumu söylemiyordu, ki bu mükemmeldi.

Botlarımı tekmelerken Darcy'ye bir mesaj attım ama cevap için nefesimi tutmayacaktım. Bu gece Lance'le kalıyordu, bu da onu ulaşamaz yapıyordu. Ama muhtemelen bunu yalnız yapmam en iyisiydi.

Her neyse. En azından bu şekilde, eğer bu bir tür ciddi karmaşık tuzaksa, o zaman sadece birimiz tuzağa düşmüş olacaktı.

Merdivenlerden Ignis Evi'nin ortak salonuna indim ve Darius'un büyük şöminenin yanında durduğunu görünce midem ters takla attı.

Çenemi kaldırdım ve kalbimi gümbür gümbür attırmasına aldırmadan doğruca ona yöneldim. Ben yaklaşırken başını kaldırdı, ona doğru geldiğimi fark edince gözleri hafifçe büyüdü.

"Biraz konuşabilir miyiz?" Sesimin geri kalanı biraz titriyor olsa da sesimin sabit olduğunu görmekten memnun bir şekilde sordum.

Darius, "Gidin," diye bağırdı ve etrafımızı saran grubun her biri ayağa fırlayıp gözden kayboldu.

"Çok mu patronluk taslıyorsun?" Önündeki koltuğa çöküp etrafımıza susturucu bir balon fırlatırken sordum.

Ortak salon oldukça kalabalıktı, bu yüzden yıldızlar konuşmamıza izin vermekle yetindiler.

"Söylemek istediğin şey için mahremiyet isteyeceğini düşünmüştüm," diyerek omuz silkti ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

"Sanırım insanları kaprisle koşturmak egonuzu ayakta tutmanıza yardımcı oluyor," diye takıldım.

Darius ısırmadı ve ben iç çektim. Küçük to ve fros'larımızı özlemem tamamen delilik miydi? Karşılık olarak benim hakkımda bir şeyler söylemediği için hayal kırıklığına uğramam bende bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu? Belki de eskiden beni kızdırdığı için yas tutuyorsam gerçekten kırılmıştım, ama elimde değildi. Beni nasıl kızdırdığını ve rahatsız ettiğini özlüyordum. tek bir kibirli söz.

"Biliyorsun, artık her zaman yanımda dilini tutmak zorunda değilsin," dedim hafifçe huysuz bir surat ifadesiyle. "Seni kışkırtmak hiç eğlenceli değil.

eğer karşılık vermezsen. Ayrıca, bunu bize benim yaptığım gerçeğini göz önünde bulundurarak beni biraz da olsa parçalamak *istiyor* olmalısın."

Darius alçak bir sesle, "İçinde bulunduğumuz durumun suçlusunun ben olduğum izlenimine kapılmıştım," dedi, az önce söylediğim diğer her şeyi görmezden gelerek.

"Evet, öylesin," diye kabul ettim, ama sesim pek inandırıcı değildi ve Gabriel bana saçmalıklarımı anlattığından beri bu olayda benim de payım olduğunu düşündüğümü itiraf etmekten nefret ediyordum. "Her neyse... Aslında bunun için seni aramadım. Biraz yıldız tozu ödünç alabilir miyim diye merak ediyordum?"

Darius anında "Hayır," diye cevap verdi ve ben de sinirlendim.

"Tamam o zaman, ben sürerim. Çok teşekkürler." Ayağa kalktım ama birden yüzüme bakmaya başladı.

"Kampüsten ayrılman güvenli değil Roxy," diye hırladı. "Bunu biliyorsun."

"Bu gece yapmam gereken bir şey var," diye cevap verdim aynı kararlılıkla. "Ve bunu senin yardımın olsa da olmasa da yapacağım."

"O zaman ben de seninle geliyorum," diye talep etti.

"Ve gökler üzerimize çöküp yeryüzü ayaklarımızın altında parçalandıktan sonra altımızdaki kızgın uçuruma mı sürükleneceğiz? Hayır. Teşekkürler." Kan beynime sıçramıştı ve ona domuz kafalı, kontrolcü, kertenkele pisliği deme arzusuyla yanıp tutuşuyordum ama dilimi ısırardım, bunu halletmenin kafasını koparıp hışımla çekip gitmekten daha iyi bir yolu olup olmadığını merak ediyordum.

"Güvenli bir yerden ayrılmaya öylece karar veremezsiniz-"

Uzanıp Darius'un elini tuttum ve rantın ortasında durup şaşkınlıkla bana bakarken siyah halkalı gözlerine baktım.

"Bu önemli, Darius," diye nefes aldım. "*Lütfen.*"

Kaşları daha da çatıldı ve parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. Karnımdaki gerginlik organlarımın grup seks yapmasına benziyordu ve ben

Ignis House'un temelleri sarsıldığında ve diğer öğrenciler korku içinde bağırdığında bile umursamadı.

"Sadece incinmeni istemiyorum," diye homurdandı alçak bir sesle ve tüylerim diken diken oldu.

"Yapmayacağım," diye söz verdim, bu yemini tutabileceğimi umuyordum. "Bir saat içinde oraya gidip döneceğim. Başka bir seçeneğim olsaydı istemezdim."

Darius uzun bir süre daha bana baktı ve sonunda elimi bırakıp arka cebinden ipek bir kese çıkardı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu, yüz hatlarını endişe kaplamıştı.

"Yakut topuklarımı birbirine vurun ve tüm kalbimle gitmek istediğim yeri düşünün" diye şaka yaptım.

"Onun gibi bir şey. Bir sorun çıkarsa beni ara."

"Tamam," diye kabul ettim, teklifinden hoşlandığım gerçeğinin ışığında onu yardıma çağırma fikrinin delilik olması gerektiği gerçeğini görmezden geldim.

Ateşten bir kıvılcım sıçradı ve yanımızdaki sehpa düştü, alevler içinde patladı ve geri sıçrayıp Darius'la arama biraz mesafe koyarken inlememe neden oldu. *Aptal yıldız pislikleri!*

Darius hüsrana dolu bir hırıltıyla alevlerin kontrolünü ele aldı ve parmaklarının bir hareketiyle onları söndürdü. Yıldız tozunu elime sıkıştırdı ve ben de dönüp merdivenlerden çıkışa doğru koşmadan önce ona sıkı bir gülümseme verdim.

Dışarı çıktığımda Catalina'ya kısa bir mesaj atarak beni yakında beklemesini söyledim ve ardından Emir formumu çağırarak kanatlarımı açtım. Bir an için alevleri kanatlarımdan uzaklaştırmaya konsantre oldum, böylece kampüste uçarken kolayca fark edilmeyecektim.

Ateş onları kaplamadan, kanatlarımda tüylerim derin bir koyu kırmızı ve mavi tonlarıyla bir petrol sızıntısı gibi parlayan bronz rengi

Işığ1 yakaladıklarında içimdeki alevler parıldıyordu. Onları arkamda esnetip havalandım ve Orion'un Zodiac'ı çevreleyen kalkanda bıraktığı boşluğa doğru ilerledim.

Sessizce yere indim, çitteki boşluktan geçip öteki dünyaya süzölürken yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım Akademi.

Hiç vakit kaybetmeden cebimden yıldız tozu kesesini çıkardım ve Acrux Malikânesi'ni düşünürken bir kısmını başımın üzerine attım.

Yıldızlar beni kucaklarına aldılar, gümüş bir ışık bulanıklığı içinde içlerinden geçirdiler ve Acrux Malikânesi'nin dışındaki çakıllı yolda, büyük bir demir kapının hemen önüne bıraktılar.

"Oraya kim gidiyor?" diye bağırdı bir adam ve kafamı kaldırdığımda iki muhafızın sihirli silahlarını bana doğrultmuş bir şekilde kulübelerinden fırladığını gördüm.

"Bir Vega gördüğünde tanımıyor musun?" Tembelce sordum, prenses kartını oynadığım için kendimi tam bir dallama gibi hissediyordum ama gerekliydi. "Lionel'ı görmeye geldim."

Muhafızlar birbirlerine baktılar ve silahlarını yavaşça indirdiler. "Lord Acrux burada değil. Belki de ondan bir randevu almalısınız-"

"Karısına kolayca mesaj bırakabilirim," dedim sabırsızlıkla. "Ama kiralık yardımcıya bırakacak değilim. O yüzden beni içeri alın."

Haklı ses tonuma bir bakış atıldılar, ama bunu bildiğimden emin olmak için Mirasçılar'ın yanında çok zaman geçirmiştim.

Arkadaşı kulübeye geri dönerken muhafız başını hafifçe eğerek, "Leydi Acrux'un sizi kabul etmek isteyip istemediğini öğreneceğiz," dedi.

Cebimden Atlas'ımı çıkardım ve gönderilere gerçekten bakmadan gezinirken sabırsız görünmek için iyi bir gösteri yaptım.

Mildred Canopus: *Sevgili @Darius Acrux'u bu gece gören oldu mu? Aqua Lake kenarında tatlı bir serenat için planlarımız vardı ama unutmuş gibi görünüyor ve Atlas'ı öldü. #helpmereunitewithmylove*

Tyler Corbin: *Onu Ağlayan Orman'da kazdığı mezar şeklindeki bir çukura saklanırken ve onu bulursanız kendini gerçekten öldürmekle tehdit ederken gördüm.*

Stephanie Wiltshire: *Pitball Stadyumu'nun arkasında Tory Vega ile takıldığını duydum #thestarscantstopthembanging #loveerrerrerrwillfindaway*

Denisha Pillay: *Kendini Griffin bokuna buladığını ve bir bataklığa saklandığını gördüm #takingthepooburnoveryourcompany #wouldratherrollinshit #ihopeheneverhastomarryyou*

Ashleigh Clare: *Max Rigel'in senin yanında olmak için bile vücudundaki tüm iticiliği emmesi gerektiğini duydum ve bu gece onu bulamadı #cansomebodypleasethinkofthechildren #hayatlaradildeğildirhayatlaronlara layık değildir*

Erica Collins: *Sanırım @Diego Polaris'in şapkasının altında saklanıyor #evendandruffisbettercompanythanyou #doyouthinkhesleepswearingit*

Brianna Hayes: *En son onun dizine oturduğundan beri kış çatlağını kontrol ettin mi? #isawholeherdofpegasusdropoutofthereonce #ibetthattakesapowershowertoclearitout*

Deema-Yara Mohiar: *Onu Parıldayan Pınarların yanında dumanı tüten bir tezeği öperken gördüm - sanırım onun sen olduğunu düşündü #hedchoosepoooveryou #iheardyoureaturd*

Yorumlara kahkahalarımı bastırdım, böylece gardiyanlar dinlenen orospu suratımın çatladığını görmediler, ama itiraf etmeliydim ki

Darius'un o kaltağa zincirlenmesi fikrine herkes karşıydı. Yarısı onun bana bağlanması fikrinden iğrenmiş olsa bile, en azından insanların mutlu çifte sürekli övgüler yağdırmasına katlanmak zorunda değildim.

Bir dakika sonra kapılar açıldı ve muhafızlar beni içeri yönlendirirken eğildiler.

Başım dik ve kalbim küt küt atarak arabaya doğru ilerledim. Lionel'ın şüphelenmemesi için buraya gelişimi gizlemem gerekecekti ve bunu onu gerçekten görmeden yapabileceğimi umuyordum. Belki de Darius'un kalbini kırmamı emrettiği için ona hesap sormaya gelmişim gibi davranabilirdim. Kalbi kırılmış kartını oynar ve ikinci bir şans için yalvarmaya geldiğimi falan söyledim. Evet, bu muhtemelen işe yarardı. Utanç verici olurdu ama Catalina bunu geçerse mesajını ona ilettiğimde, acımdan zevk almaktan ve isteğimi reddetmekten başka bir şey yapmayacağını biliyordum.

Kapılar ben onlara ulaşmadan açıldı ve kibirli uşak bana baktı. Hopkins ya da Smithkins ya da Buttkins gibi bir şey.

"İyi akşamlar Bayan Vega," diye mırıldandı ve bir şekilde alaycı bir tavırla eğildi.

"Merhaba," dedim ve yanından geçip onu görmezden gelerek altın tırabzanlı devasa merdivene baktım.

"Leydi Acrux şu anda sizi salonunda bekliyor," dedi merdivenlerden yukarı doğru süzülmeden önce.

Sanırım bu takip etmem gerektiği anlamına geliyordu, ben de öyle yaptım, bu yerin soğuk hissinin derimin altına kaymasına izin vermemeye çalıştım. Acrux Malikânesi'nde beni iliklerime kadar üşüten bir şey vardı. Burada aşk yoktu. Sadece acı ve gölgeler.

Xavier'le birlikte tepsiler üzerinde kayarak indiğimiz zamanlardan tanıdığım başka bir merdivene ulaşana kadar Ejderha ve dangalak resimleriyle kaplı uzun koridorlardan geçerek ilerlemeye devam ettik. Xavier'in kulenin tepesindeki odasının altındaki seviyeye ulaşana kadar yukarı çıktık.

Buttkins bana bir kapı açtı.

Catalina Acrux, kocaman bir körfezi olan güzel bir salonda oturmuş bekliyordu.

Pencere, gün boyunca mülklerinin sonundaki gölün manzarasını sunuyor olmalıydı. İpek bir elbise giymişti ve dumanı tüten bir fincan çayı yudumlayıp beni incelerken siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti

Jant.

"Bir Vega'nın ziyaretini hak edecek ne yaptım?" diye merakla sordu beni karşısındaki sandalyeye doğru işaret ederken.

Bir demlik çay ve benim için de bir fincan konulmuş olan masaya doğru ilerledim. Üç katlı küçük bir pasta standı da görkemli görünümlü kekler, makaronlar ve bisküvilerle doluydu. Mutfak çalışanlarının hakkını vermek lazım, baskı altında nasıl çalışacaklarını biliyorlardı. Habersiz geldiğimi ve hepsini gafıl avladığımı asla anlayamazsınız.

"Yalnız konuşmayı tercih ederim," dedim sandalyeye oturmak için hareket ederken.

"Elbette. Gidebilirsin Jenkins," dedi ve uşak boncuk gibi küçük gözlerini şüpheyle kıсарak odadan çıktı. Onu Buttkins olarak düşünmeye devam edeceğimden oldukça emindim.

Catalina üzerimize bir susturma büyüü fırlattı ve uyarırcasına kapıya doğru baktı. Yani Buttkins'e güvenilemez miydi? Sanırım bu engerek çukurunda beklenen de buydu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye nefes aldı Catalina ve masanın öbür ucuna uzanıp bir anlığına parmaklarımı sıktı. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Hâlâ yardım edebileceğimden emin değilim," diye itiraf ettim. "Ama kesinlikle deneyeceğim."

"Tek isteyebileceğim bu." Atlas'ını eline aldı ve Xavier'e bir mesaj göndererek onu bize katılmaya çağırdı.

Uzanıp küçük standdan bir bisküvi aldım ve Catalina beni izlerken iki ısırıkta mideye indirdim. Çok lezzetliydi. Ölümlüler dünyasında aç kalmak bana kesinlikle iyi yemeklerin tadını tattırmıştı ve o küçük ikramların ziyan olmasına izin veremezdim.

"Darius'u çok gördün mü?" diye sordu ve ben sustum. Mesajlaşarak çok konuşurduk ama *onun hakkında* konuşmamamız konusunda dile getirilmemiş bir kural vardı ve ben buna sadık kalmayı tercih ederdim.

"Her gün," diye itiraf ettim. "Yemekler, dersler, ortak salon. İki saatte bir kalbime yumruk yemek gibi bir şey."

Bunu neden kabul ettiğimden emin değildim ve bana verdiği acıyı anlamadan önce gözümü ondan kaçırdım. Çünkü bunun için acı çekmeye hakkım yoktu, değil mi? Ne de olsa bizi bu duruma sokan benim seçimimdi.

O beni bu konuda zorlayamadan kapı açıldı ve Xavier odaya girerken gülümseyerek etrafıma bakındım.

Beni fark ettiğinde hareketsiz kaldı. Koyu renk saçları dağınıktı, yalınayaktı ve giydiği gri eşofman altının paçasında bir leke vardı. Ayrıca Gömleksizdi, bu da bana vücudunu kaplayan yağsız kaslara ve bel kemerinin altına inen belirgin V'ye bakmamı sağladı.

"Lanet olsun Xavier, son iki ayını spor yaparak mı geçirdin? Bir şey mi?" Alay ettim ve benimle annesinin arasına bakarken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Ne... neden buradasın?" diye sordu, beni gördüğüne sevinmesi gerekip gerekmediğini bilmiyor gibiydi.

Catalina ile bakışarak, "Konuşmak istiyorum," dedim.

Benim harekete geçmemi bekliyor gibiydi, ben de Xavier'i yaklaşması için işaret ettim ve yanımdaki sandalyeyi gösterdim.

Yaklaştı, kendini koltuğa bırakırken gözleri şüpheyile kısıldı ve bir elini bilinçli bir şekilde saçlarının arasından geçirdi.

"Uykunu böldüm mü?" Alay ettim.

"Hayır. Ben sadece... bugün kimseyi görmeyi beklemiyordum, o yüzden giyinme zahmetine girmedim." Sesinde kaşlarımı çatmama neden olan boş bir ton vardı ve kaç gününü böyle yalnız geçirdiğini merak ettiğimde kalbim acıyla çarptı.

"Annen gelip sana yardım edip edemeyeceğimi sormamı istedi-"

"Neden Darius'a hayır dedin?" diye ağzından kaçırdı, kaşları düşerken

gözlerimdeki siyah halkalara baktı. "Sana karşı bir pislik olduğunu ve yapmaması gereken pek çok şey yaptığını biliyorum ama bunların hepsi güçle ilgiliydi,

Taht, lanet olası taç. Ve bunların hiçbirini bu kadar önemseydiğini düşünmemiştim."

"Bilmiyorum. Ya da sanırım ben yapmadım. Fae olmak güç talep etmekle el ele gidiyor, değil mi?" Konudan kaçınmayı reddederken çenemi sıkarak sordum.

"Tamam. Her neyse. İşin o tarafını anlıyorum. Ama anlamadığım şey, onu sevmeye nasıl hayır diyebildiğiniz. Çünkü ikinizi birlikte gördüğümde birbirinizden ne kadar hoşlandığınızı görebiliyordum. İnkâr ettiğinizde, kavga ettiğinizde ya da her neyse, o hala oradaydı. Ve ben sadece anlamıyorum

Orada, yıldızların altında durup gözlerinin içine bakarak nasıl hayır diyebildiğini. Neden onu böyle lanetledin? Neden kendini lanetleyesin ki?"

Sorusunu omuz silkerek geçiştirmek istedim ama kara gözlerindeki suçlama bir cevap istiyordu ve ben de ona cevap verirken nefesimi üfledim.

"Çünkü tek istediğim böyle sevmektir ama onu sevmeme izin verirsem bunu beni incitmek için kullanacağından korkuyordum. Çok fazla şey oldu

ve... ona güvenmiyorum." İkisi de sanki sözlerim onlara fiziksel acı vermiş gibi bana bakarken çenemi kaldırdım. "Her neyse, Darius hakkında konuşmak istemiyorum. Buraya senin için geldim."

O beni durduramadan uzanıp Xavier'in elini tuttum ve tıpkı Catalina'dan Karanlık Zorlama'yı yaktığımda yaptığım gibi Anka ateşime dokundum.

Nefes nefese kaldı ve geri çekilmeye çalıştı ama ben onu sıkıca tuttum, büyüm onu kavrayıp yakarken, Mr.

Gravebone kafasına koymuştu. Ama bulduğum tek şey

Lionel'ın büyüsü olduğunu anladığım tek bir Karanlık Baskı duvarı. Duvarı yırttım, sonra geri çekildim ve bana kocaman gözlerle bakarken elini bıraktım.

"Bu da neydi böyle?" Xavier sordu.

"Anka ateşi. Zihninden Kara Baskı'yı çıkarmak için kullandım ama Gravebone'un sana ne yaptığını bulamıyorum. Zaten Anka ateşinin bulabileceği bir büyü de değil." Catalina'ya özür dileyen bir ifade takındım ve yüzü endişeyle düştü.

"Ben... yani artık Tarikatım hakkında konuşabilir miyim?" Xavier sordu. "İstersem insanlara bundan gerçekten bahsedebilir miyim?"

"Pegasus olduğunu kimseye söylememen için seni Karanlık Zorladımı?" Bu fikir içimi ürpertirken sordum.

"Evet, eğer beni bir daha asla yer değiştirmemeye zorlayabilseydi eminim bunu yapardı, ama bu her zaman kontrol edemediğim bir şey olduğu için sanırım

yapamadım." Bakışları Catalina'nın önünde ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi ona kaydı ve Catalina'nın soğukkanlılığı aniden bozuldu.

Kollarını oğluna dolayıp tekrar tekrar özür dilerken bir hıçkırık koptu.

Yüzü şaşkınlıkla buruşurken ona sevgi ya da yumuşaklık göstermesine izin verilmemişti ve bunun yerini yavaş yavaş bir anlayış aldı.

Onları izlemek kalbimi kırdı. Xavier annesinin kollarında hem çok rahatsız hem de orada olduğu için çok rahatlamış görünüyordu. Sanki hiç Bu tür bir sevgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Ama yine de arzuluyordu.

Bir ebeveynin sevgisine açlık duymanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum, ancak bunu deneyebileceğim ve talep edebileceğim bir ebeveynim hiç olmamıştı. Xavier ve Darius bu sevgiden yıllarca mahrum bırakılmışlardı ve her ikisi de bu sevgiye sahip olmayı diliyorlardı. ifade etmek. Çünkü bir canavar onlara sahip olduğuna karar vermişti. Bir şekilde onlar için buna karar verme hakkına sahipti ve gücünü Bunu uygulayın.

Ve bunu hâlâ yapıyordu. Xavier'i saklıyor, onu dış dünyadan koparıyor ve sırf bu yüzden kim ve ne olduğunu inkar etmeye zorluyordu. Lionel'ın mükemmel anlayışına uymuyordu. Mükemmelin canı cehenneme. Öyle bir şey yoktu. Zaten hayatın tüm güzelliği kusurların içindeydi.

"Buradan çıkmaya asla izin vermeyecek, değil mi?" diye sordum. "Dünyanın senin ne olduğunu ya da kim olduğunu bilmesine asla izin vermeyecek. Öyle mi?"

Catalina kollarında hıçkırırken Xavier umutsuzca bana baktı.

"O bize sahip," dedi. "Aslında herkesin sahibi. Sadece biz onun gücünün tüm etkisini herkesten daha fazla hissediyoruz çünkü burada onunla birlikte kapana kısılmış durumdayız."

"Saçmalık. O kimsenin sahibi değil. *Bana* sahip değil. Ve sana da sahip değil."

Sandalyemden kalktım ve odayı geçerek büyük cumbalı pencereye gittim, kilidini açtım ve ardına kadar açtım. Akşamın serin havası etrafımda ılık çalarak içeri giriyor, ben derin derin içime çekerken gevşek saç tellerini yüzüme savuruyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Catalina'nın nefesi kesildi. "Bana güveniyor musun

Xavier?" diye sordum.

"Neden?" diye şüpheyle karşılık verdi.

"Çünkü seni özgür bırakacağım. Buraya gel." İşaret ettim ve ayağa kalktı, ben Atlas'ımı cebimden çıkarıp kayda geçirirken temkinli bir şekilde bana doğru yürüdü.

"Bu Xavier Acrux ve size gösterecek harika bir şeyi var," dedim, diğer elimi kaldırırken ona sırtarak.

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Tarikatı yeni ortaya çıktı ve o koca bir kertenkeleden çok daha havalı bir şey - Ejderhalar alınmasın, eminim pullu toplarınız harikadır ama lanet bir Pegasus olmak kadar havalı değil."

Parmaklarımı ona doğru savurup bir rüzgârla onu kulenin penceresinden dışarı fırlattığımda Xavier'in gözleri dehşetle açıldı. Dokuzuncu kattaydık, bu yüzden korkunun Düzen formunu şok etmesi için bolca zamanı vardı. Yere düşmeden önce etini ve kanatlarını açtı, ama herhangi bir nedenle başaramazsa onu büyümlle yakalamaya hazırdım.

Xavier düşerken haykırdı ama kocaman, leylak rengi Pegasus derisinden fırlayıp, kanatları açılıp bir hava akımına kapılınca giysilerini parçalayınca çığlıkları aniden iniltiye dönüştü.

Her şeyi kameraya aldım, heyecanla gülüyordu, sonra kanatlarını çırpıtı ve yukarı, yukarı ve bulutlara doğru uçmaya başladı. ayın parıltısıyla gümüşle kaplanmıştı.

Catalina Atlas'ımı ellerimden almak istercesine ileri atıldı ama bakışları pencereden dışarı bakan oğluna takılınca dudakları aralandı ve ağzını güzel bir gülümseme kapladı.

Xavier bulutlara karışıp gözden kayboldu ve ben de sonunda kaydı sonlandırdım.

Video ekli bir FaeBook gönderisi yazdım ve şöyle bir baktım Catalina, başparmağım gönderi düğmesinin üzerindeyken. Bir milyondan fazla

şu anda orada takip ediyor ve eğer o düğmeye basarsam, haber gerçekten de yayılmış olacak.

"Lionel'ın onun üzerindeki hakimiyetini sürdürmesinin tek nedeni bunun bir sır olması. Pegasuslar en yaygın düzen formlarından biridir.

Lionel hepsini yabancılaştırmak istemiyorsa, oğlunu desteklemek için ortaya çıkmak zorunda kalacak. Burada sahip olduğu tek güç bunu bir sır olarak saklamak. Bir kez ortaya çıktı mı, çıkmıştır."

"Bunu ortaya çıkardığın için seni öldürecek," diye nefes aldı, gözleri korkuyla irileşmişti. "Zaten beni öldürmeyi planladığından oldukça eminim," dedim omuz silkerek. "O zaman

En azından beni bunun için öldürürse, önemli bir şey için öldürmüş olur." "I-"

"Ona buraya geldiğimi ve seninle Darius hakkında konuştuğumu söyle. Seni odadan çıkarmak için bir bahane uydurduğumu ve sen geri döndüğünde bunu yaptığımı söyle. Bütün suçu benim üzerime at. Ciddiyim."

"Tamam..." dedi tereddütle ve onunla göz göze geldim.

"Yıldızların üzerine yemin ettirmem mi gerekiyor?"

Hırladım. "Hayır. Ona ben söylerim. Teşekkür ederim, Roxanya."

"Adım Tory. Sadece Darius bana Roxy diyor ve onu durduramıyorum ama başka kimsenin bunu alışkanlık haline getirmesini istemiyorum," dedim. Gerçi bu noktada Darius bana Tory demeye başlasa muhtemelen sadece tuhaf olurdu. Roxy olayını sorun etmediğimi asla kabul etmeyeceğimden değil.

"Tamam. Teşekkürler, *Tory*."

Ona sııttım ve postaya bastım.

Xavier'in sırrı viral hale gelince Catalina'nın nefesi kesildi ve ekranı kilitlemeden önce tepkiler ve yorumlar yağmaya başlayınca Atlas'ıma baktım.

Kahretsin, ya Acrux Baba bunun için beni gerçekten öldürürse?

"Kaç, Tory," diye nefes aldı Catalina, gözlerinde gerçek bir korku dans ediyordu. "Kaç

ve o gelmeden akademiye geri dönün. Eğer seni burada bulursa-"

"Beni gitmiş bilin." Sinirlerim kalbimi çarptırırken bir kahkaha attım.

Catalina elbisesini yırtıp atmadan önce bana gülümsedi, saçlarını mükemmel bir şekilde yapılmış topuzundan kurtardı, bana o muhteşem sahte göğüslerini gösterdi ve oğlunun peşinden pencereden atladı. Düşerken dönüştü ve etinden göz alıcı gümüş bir Ejderha fışkırırken dudaklarım uçukladı.

Xavier heyecanlı bir kişnemeyle bulutların altına dalarken o da bulutlara doğru bir yol açtı.

Atlas'ımı hızla kaldırdım ve ben de koşarak pencereden atlamadan önce ikisinin gökyüzünde dans ederken fotoğrafını çektim.

Kanatlarım sırtımda canlandı ve sert ve hızlı bir şekilde uçtum. Kapıların üzerinden, anti-stardust koğuşlarının ötesine uçana kadar sürdürüm ve botlarım çakılda kayarak hızla yere indim.

Cebimden yıldız tozunu çıkardım ve başımın üzerinden fırlatmadan yarım saniye önce şaşkın muhafızlara göz kırptım ve yıldızlar beni akademiye geri götürdü.

Beni yere bıraktıklarında tökezledim ve aniden güçlü kollar arkamdan göğsüme kilitlenerek şaşkınlıkla çığlık atmama neden oldu.

Bir el ağzımı kapattı ve duman ve sedir kokusu beni boğarken bir an için sustum.

Darius beni koğuşlardaki delikten geri sürükledi, çitlerden geçirdi ve elini ağzımdan çekmeden önce beni kampüsün kenarındaki büyük bir ağaca doğru itti.

Ellerini başımın iki yanına koyarak beni hapsedti ve gözbebekleri kızgın bir Ejderha gibi parlayan gözleriyle bana baktı.

sürüngen yarıklarına dönüştü ve dudaklarının arasından bir duman sızdı. Üzerinde sadece eşofman vardı ve döndüğüm anda beni pusuya düşürmek için buraya uçuğu izlenimine kapıldım. *Sanırım FaeBook gönderimden hoşlanmadı.*

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye sordu.

"Sakin ol dostum," dedim ve onu geri itmek için ellerimi göğsüne bastırdım. Bir santim bile kıpırdamadı ve ben de ellerimi onun kaya gibi sert kaslarına bastırdım, kalbi sağ avucumun altında çılgınca çarpıyordu.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Darius hırladı. "Babam bunun için Xavier'i öldürebilir! Yapabilir-"

"Yapmayacak," diye öfkeyle tersledim. "Yapamaz. Bunu görmüyor musun? Xavier üzerinde sahip olduğu tek güç, onun gerçek Tarikat formunu bir sır olarak saklamaktı.

Artık herkes biliyor, o özgür. Onu öldürmek gerçeği değıştirmez. Ve Tarikatçı saçmalıklarını herkesin bilmesini sağlayarak Solaria'daki tüm Pegasusları yabancılaştıramaz. Xavier'in evden ayrılmasına, bir sürüye katılmasına, *uçmasına* izin vermek zorunda kalacak."

Darius beni öldürmek mi yoksa öpmek mi istediğini bilemiyormuş gibi bana bakıyordu ve bakışlarım dudaklarına kaydığında kendimi ikincisini arzularken buldum. *Yıldızların canı cehenneme.*

"Haklı," dedi Caleb'in sesi gölgelerin arkasından geldi.

Tüm dikkatimi çeken Massive Dragon'a kafamı çevirdiğimde onu, Seth'i ve Max'i bu alışverişı ilgiyle izlerken buldum. Bu yıldızların bize vurmamasını ya da yapmak isteyebilecekleri diğer saçmalıkları açıklıyordu. Yine de ona dokunmayı bırakmam gerektiğini tahmin ediyordum... Gerçi bırakmadım.

"Bunu ona *yardım* etmek için mi yaptın?" Darius bunu neden yaptığımı anlayamamış gibi sordu ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Ben sadece zamanın yüzde doksanında bir pisliğim," dedim ona gözlerini devirerek. "Diğer yüzde onunda ise tam bir azizim. Yani evet, bunu ona yardım etmek için yaptım. Ailenizin sadece iki üyesine saygı duymadığım ortaya çıktı."

"Kardeşimi lanet olası bir pencereden aşağı ittin," diye hırladı.

"Mecbur kalsaydım onu hava büyümlle yakalardım. Ayrıca, bu şekilde Acrux Baba bu işin içinde olduğunu iddia edemez. Bu dahice bir plan ve sen de bunu biliyorsun. Ayrıca, annen bunu yayınlamamı söyledi, böylece sana kendimi açıklamak zorunda kalmayacağım."

"Anne mi?" Darius alay etti. "Görünüşten ötesini pek fark etmez. En son teşvik edeceği şey böyle bir skandaldır. O-"

"Bu doğru değil, o seni seviyor, o sadece..." Catalina'yla yaptığım anlaşma dilimi tuttuğu için sözümü kesmişim. Onu Lionel'ın Karanlık Zorlaması'ndan nasıl kurtardığımı kimseye söylemeyeceğime yemin etmişim ve sözümü tutmayarak yıldızlardan daha fazla ceza almayacaktım.

"Sadece ne?" Darius talep etti.

Anka kuşunun ateşi tenimin altını yaktı ve aklıma bir düşünce geldiğinde avuçlarım göğsüne doğru seğırdi. Ders çalışmaya, gölgelere, tezahürat antrenmanlarına ve karşımdaki canavara duyduğum özleme kendimi bu kadar kaptırmamış olsaydım gerçekten de şimdiye kadar düşünmüş olmam gereken bir düşünce.

"Bana güveniyor musun?" Parmaklarım dikkatini çekecek kadar teninde gezinirken sordum.

"Neden?"

"Bir şey denemek istiyorum. Annen için yaptığım bir şeyi. Ama ben bunu yaparken kıpırdamadan durman gerekecek."

Darius uzun bir süre bana baktı ve ayaklarımın altındaki zeminde hafif bir sarsıntı, yıldızların ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğini anlamamı sağladı.

birbirimize karşı. Yanımızda birileri varken bile birbirimize dokunmamızdan hoşlanmıyorlardı, ancak dokunduğumuzu fark etmeleri çok daha uzun sürüyordu.

Darius öfkeyle nefes verdi ama öfkesinin bir kısmını dizginlemeyi başardığında gözleri geriye kaydı, koyu kahverengi renkleri bir kez daha siyahla çevrelendi.

"Sana güveniyorum," diye homurdandı ve diğer Varisler onun arkasında bir şeyler mırıldandılar, ama ben duymak istemedim, çünkü onun sözlerinde bir samimiyet vardı.

Uzanıp ruhuma dokunan kelimeler. Ciddiydi. Her ne sebeple olursa olsun, yaşadığımız onca şeye rağmen bana güvenebiliyordu.

Zümrüdü Anka ateşim tenimin yüzeyine yükselirken ona gülümsedim ve ateşimi dokunduğum yerdeki etine yönlendirdim.

Ellerimin altında kasları gerildi, bana bakarken gözleri büyüdü ama geri çekilmedi, sıvı ateş derisinin altını yırtarken ve Lionel'in ruhuna kısıtlamalar getirdiğine dair herhangi bir işaret ararken bekledi.

Birini bulmam sadece bir dakikamı aldı, sonra bir başkasını ve bir başkasını. Daha fazlasını ve daha fazlasını bulduğumda nefesim kesildi. Söyleyebileceği ve yapabileceği şeylerle ilgili o kadar çok bağ ve kısıtlama vardı ki, hepsini yırtıp birbiri ardına yakarken sayamadım bile.

Ellerim titremeye başladı ve armağanlarımla parıldarken bacaklarım titredi, ama kara büyü'nün her bir parçası onun ruhundan parçalanana kadar durmayı reddettim.

Sonuncuyu yakarken nefesim kesildi, ona doğru düşerken dizlerim büküldü ama yere düşmeden beni yakaladı.

"Sen..." Darius beni kollarının arasına aldı, sanki az önce onun için yaptığım şeyi açıklayacak kelimeleri yokmuş gibi kocaman gözlerle bana bakıyordu.

"Ne oldu?" Max, Seth ve Caleb onu itip kakarken bana bakmaya çalışarak yaklaşırken sordu.

Gök gürültüsü gökyüzüne çarptı ve Darius'un başının üzerinden yukarı baktığımda, fırtınadan devasa bir hava kalkanı tarafından korunduğumuzu fark ettim.

Gökyüzünden çıkan şimşek ona çarptı ve Seth büyüleriyle darbenin şiddetini azaltmayı başarırken lanet okudu.

"Beni yere bırak," diye mırıldandım.

"Ayakta bile duramıyorsun," diye hırladı Darius.

"Onu ben alırım," diye teklif etti Caleb ve bana doğru uzanan Darius'un dudaklarından vahşi bir hırıltı koptu.

Caleb bir an için dişlerini gösterdi, sonra yüz ifadesini düzeltmeyi başardı.

Ayaklarımızın altındaki zemin şimdi daha da sert sallanıyordu ve Darius bir lanet okuyarak gözlerini kapattı ve beni Caleb'e teslim etti.

Her şey neredeyse anında sakinleşmeye başladı ve Darius Caleb'in kollarında bana bakarken tekrar hırladı.

"Sakin ol dostum. Onu sadece tutuyorum," diye homurdandı Caleb.

"Az önce sana ne halt ettiğini anlat bize," diye bastırdı Seth, bakışları Darius'a sabitlenmişken uzanıp rahatlatıcı bir hareketle elini kolunun üzerinde gezdirdi.

"O... sanırım o... ama nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Anka ateşi saçmalıkları yakar," diye ekledim. "Lionel'ın ona yaptığı tüm Karanlık Baskı büyülerinden onu az önce kurtardım."

Varislerin hepsi sanki onlara kıcımda Clive adında bir uzaylının yaşadığını söylemişim gibi bana bakmaya başladılar ve ben de başımı Caleb'in omzuna yaslayarak iç geçirdim. Diş ağrısı çeken bir Ejderha'ya karşı ringde on raunt yapmış gibi hissediyordum. Gözlerim şimdiden kapanmıştı ve burada biraz daha durursak uyuyakalacağımdan emindim.

"Teşekkür ederim Roxy," diye nefes aldı Darius ve alt dudağını ısırırken bana bakışı kalbimin garip bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

"Şey, dediğim gibi. Ben zamanın sadece yüzde doksanında bir pisliğim," diye şaka yaptım, bana bakışı karşısında ne yapacağımı bilemiyordum. "Ama sizin için fark etmiyorsa, yatağıma geri dönmek ve-"

"Onu odama geri götür," dedi Darius, bakışları Caleb'inkilerle buluşmak için yukarı döndü. "Izgarada yanan bir ateş olduğundan emin ol ki uyurken büyüsunü geri kazanabilsin. Ben bu gece Hollow'da uyuyacağım. Hepimizin konuşması gereken şeyler var."

Max karanlık bir kahkaha atarken Seth coşkuyla "Evet," dedi ve Darius'un diğer Varislerden saklamak zorunda olduğu kaç sır olduğunu ve artık bunları saklamak zorunda olmadığına göre tam olarak neyin değişeceğini merak etmek zorunda kaldım.

"Seninle orada buluşuruz," dedi Caleb, Darius oda anahtarını uzatırken beni sıkıca kavradı.

Darius hemen yanımda duraksadı ve parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirmek için uzandı. "Haklıydın biliyorsun," diye nefes aldı sanki diğerleri etrafımızda değilmiş gibi ve gözlerine baktığımda neredeyse öyle olmadıklarını hissettim. "Senin için yeterince iyi değilim."

Caleb ondan uzaklaşmadan önce cevap verecek zamanım bile olmadı, Seth'in hava kabarcığının güvenliğini terk etti ve beni kollarına alarak fırtınaya doğru yola çıktı.

Hızla ilerlerken yağın yağmura karşı gözlerimi kısıtım ve ne olduğunu anlamadan Darius'un kapısının önündeydik ve o anahtarı kilide sokuyordu.

"Kendi odama dönmeyi tercih ederim," diye itiraz ettim ama Caleb beni duymazdan geldi, doğruca içeri girdi ve beni yatağın yanına, ayaklarımın üzerine yatırdı.

Bir hareket bulanıklığı içinde etrafımda dolanarak botlarımı, kot pantolonumu ve bluzumu çıkardı, sonra Darius'un gömleklerinden birini iç çamaşırlarımın üzerine atıp beni doğruca kocaman yatağa attı ve battaniyeleri çenemin altına kadar soktu.

"Caleb!" Ben tersledim ama o sadece güldü.

"Zaten hepsini daha önce görmüştüm, tatlım," diye şaka yaparak tekrar yola koyuldu, pencereyi ve panjurları kapattıktan sonra sihrini kullanarak ızgarada büyük bir ateş yaktı.

Sıcaklığı üzerime çöktü ve içimdeki Anka kuşu alevlerin büyüleriyle yıkanırken iç çektim.

Darius'un kokusu beni sararken ve bir sürü pişmanlık kulağıma fısıldarken, "Burada uyumak istemiyorum," diye mırıldandım. Ama yeteneklerimi kullanmaktan o kadar yorulmuştum ki gözlerimin kapanmasına engel olamadım.

Caleb usulca güldü. "Kapıyı kilitleyip anahtarı tekrar altına sokacağım, böylece sabah kaçabilirsin."

"Pislik," diye mırıldandım.

"Her zaman," diye kabul etti, ışıkları kapattı ve anahtarın kilitte dönme sesi gelmeden önce kapı tıklayarak kapandı.

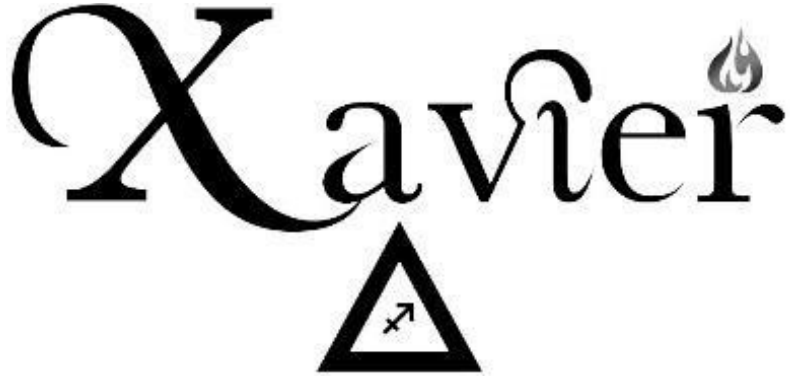
Daha fazla tartışamayacak kadar yorgundum ama uyumadan önce komodinden Atlas'ımı aldım ve Xavier ile Catalina'nın Tarikat formlarıyla birlikte uçarken çektiğim fotoğrafı Darius'a gönderdim. Bunca yıldan sonra annesinin sevgisinin kanıtını görmeyi hak ediyordu ve bu bağdan bu kadar uzun süre mahrum bırakıldıklarını bilmek onlar için kalbimi sızlattı.

Bir süre sonra ondan bir mesaj geldi ve mesajı okurken kendi kendime gülümsedim.

Darius:

Teşekkür ederim, Roxy. Bu benim için kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Verdiği cevap karşısında yanaklarım kızardı ve yorgunluk beni çekerken dudağımı ısırdım. Yatağına uzanırken kendi kendime iç geçirdim, kolları beni sarmış bir şekilde burada uyuduğum anları düşünmemeye çalıştım, dünyada hiçbir şey ve hiç kimse bana zarar veremezmiş gibi hissediyordum, yeter ki orada kaldı. Belki de bu içgüdülerini dinlemeliydim. Çünkü yatağı onsuz aynı hissi vermiyordu. Ve kendime ilk kez itiraf ediyorum ki, hayır dediğimde korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak etmek zorunda kaldım.

Koşu bandında tam hızda koştum, vücudumun sınırlarını zorladım. Dün gece hayatımın dayacağını yemiştım. O kadar çok kan akmıştı ki, bir an için babamın durmayacağından korkmuştum. Ama şüphe etmemeliydim, çünkü artık Tarikatım dünyaya ifşa olduğuna göre, beni öldüremezdi. En azından yakın zamanda. Tory Vega bana ihtiyacım olan korumayı sağlamıştı. Ve sadece bu da değil, beni daha fazla

Gravebone da öyle. Akıl oyunları beni kendi aklımı sorgulamaya itmişti ama dün gecedən beri kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum.

Hipnozunda Ejderhaları hiç seçmemiştim ama beni bu şekilde ikna etmeye korkutucu derecede yaklaşmıştı. İtiraf etmek istediğimden daha da yaklaşmıştı. Umarım o pislik kısa bir süre sonra kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıkar ve ateşli bir lav çukuruna düşer.

Bir saat içinde basın mensupları da diğerleriyle birlikte gelecekti. Meclis Üyeleri ve Varisler Ortaya Çıkışımı kutlamak için. Gülünecek bir şeydi. Aslında, annem dün gece babamın saldırısından sonra beni iyileştirdikten sonra kahkahalarla gülmüştüm. Çünkü şimdi beni insan içine çıkarmak zorunda kalacaktı. Beni okula göndermek zorunda kalacaktı. Zodiac'a. Zodiac'a.

Yazın Uyanmış ve Eylül'de eğitimime başlamaya hazır olmam an meselesiydi. Bu evden, bu cehennemden taşınacaktım.

İçim aniden burkuldu ve yumruğumu acil durdurma düğmesine vurdum, koşu bandı altımda yavaşlayarak durdu.

Derin nefesler aldım, zihnim anneme kilitlendi. Gece geç saatlere kadar benimle kalmış, her şey için özür dilemişti. Neredeyse yetişkin bir adam olmam umurumda değildi, kollarına kıvrılmış ve beni sarmaladığı hissini içime çekmiştim, kaçırdığımız her sarılmayı telafi etmeye çalışmışım. Ama sonra o gitti. Ve şimdi sanki iyileşmemiş gibi davranmak zorundaydık. Çünkü o öyleydi. Babam başkalarının zihinlerini ve kalplerini kemiren bir hastalıktı. Güç arzusu onu uzun zaman önce yozlaştırmıştı ve kontrol ihtiyacı, bizi ideal, akılsız küçük kuklalar haline getirmek için savaştığı anlamına geliyordu. *Eğer insanlar onun nasıl biri olduğunu, neler yaptığını bilselerdi.*

Boğazımdaki sert yumağı yuttum ve nefesimi tutarken koşu bandından indim. Bu evden ayrılıp Zodiac Akademi'ye gitmek hayatım boyunca umut ettiğim bir şeydi. Ama o zaman annemin de babam kadar kalpsiz olduğunu düşünmüştüm. Şimdi... onu burada vicdanım rahat bir şekilde nasıl bırakabilirdim?

Cevap basitti: Yapamazdım.

Bu yüzden bir plana ihtiyacım vardı, ben Eylül'de okula gitmeden ve o Acrux Malikânesi'nin sefaletine tek başına terk edilmeden önce onu bu hayattan kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Spor salonundan çıktım ve kısa süre içinde duşumu alıp odama döndüm. Annem fotoğraf çekimi için yatağımın üzerine güzel bir beyaz elbise gömleği ve koyu renk pantolon sermişti. Acrux ailesinin arması göğüs cebine altınla işlenmişti; iki ejderha üstlerindeki tek bir aleve doğru uzanıyor, kuyrukları soyadımızın yazılı olduğu yerde iç içe geçiyordu.

Şık giysilerimi giydim ve duvardaki aynaya yöneldim, kıvrıkcık saçlarımı geriye itmek için bir ürün kullandım. Genelde hiç uğraşmazdım ama bugün özel bir gündü. Keyfini çıkarmaya kararlıyım. Babamın kameralar için toplayabildiği en parlak gülümsemenin üzerine gerilen derisini görmek istiyordum. Gözlerinin arkasına saklanan rahatsızlığı hissetmek, arkadaşları onu tebrik ettiğinde boynunda yükselen kanı hissetmek istiyordum. Bunun her lezzetli anında yıkanacaktım. Bunun için yüzlerce dayak verdim. Bugün benimdi. Her saniyesine sahip çıkacak ve her birini hafızama kazıyacaktım. Bundan sonra işlerin yolunda gitmeyeceğini biliyordum. Ama kesinlikle daha iyi olacaklardı. Olmak zorundaydı.

"Bu hiç adil değil!" Clara'nın koridorun aşağısında bir yerden ağladığını duydum.

Kapıma doğru ilerledim, koridora çıktığımda babamın onu kolundan tutmuş sürüklediğini gördüm. Bir kutlamadan çok bir cenaze törenine uygun siyah bir takım elbise giymişti. Ama yine de bunun onun için bir tür ölüm olduğunu sanıyordum. Benim üzerimdeki mutlak kontrolünün ölümü. *Ha. R.I.P.*

"Bunu yapacaksın Clara, bu bir rica değil," diye hırladı Baba ve Clara ona bir gölge fırlatarak onu bir adım geriye attı. Adamın eli o kadar hızlı ona doğru geldi ki, yanağına çarpıp başını yana çevirdiğinde onu durduracak zamanı olmadı.

Beni fark edip bu kavga her neyse beni de içine çekerler diye bir milim bile kıpırdamadan izlerken kalbim daha hızlı atıyordu.

"Baba!" Clara kızarmış yanağını avuçlayarak feryat etti. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, kollarını babasının bacaklarına doladı ve sıkıca sarıldı. "Bana bunu yapma, lütfen! Karanlıktan hoşlanmıyorum!"

"Tavan arasında bir ışık var, aptal kız," diye tersledi. "Basın tarafından görülemezsin, gölgeleri yeterince iyi saklamıyorsun. Bir hata yaparsan açığa çıkarız." Kızın saçlarından bir tutam yakaladı, onu ayağa kaldırdı ve bir çocuk gibi bağırırken onu sürükledi.

Bir köşeyi döndüler ve ben aceleyle ilerleyip aşağıya yönelirken kalp atışlarım durdu. En azından bugün onunla uğraşmak zorunda değildim.

Mutfakta bir kase mısır gevreği yedikten sonra kaseyi doldurup bir tane daha yedim, çünkü neden olmasın? Bunu kutlayabilirdim. Bugün annemle dans edebilmeyi ve herkesin önünde ona sarılabilmeyi diledim. Bu düşünce göğsümde uzun zamandır acı çeken bir yarayı deşti ve sızlattı. Ona karşı kalbimde barındırdığım onca düşmanlıktan sonra, şimdi içim içimi yiyordu. ona olan sevgim artıyor ve ona karşı beslediğim karanlık duyguları kovalıyordu. Keşke onun da babamın kölesi olduğunu bilseydim, belki de Darius okula gittiğinden beri bu kadar yalnız hissetmezdim.

Telefonum çalmaya başladı ve şaşkınlıkla elime aldığımda Sofia'nın aradığını gördüm. Kalbim boğazıma düğümlendi ve ağzımdaki mısır gevreğiyle yarı boğuldum.

Şaşırtıcı bir gerçek kulaklarımda bir gong gibi çınladı. *Her şeyi çözmüş.*

Birbirimizi hiç aramamıştık. Daha önce sesini duymamın tek yolu FaeBook'taki videolarıydı ki onları telefonuma kaydedip bir sürüngen gibi izlemiş olabilirim ya da olmayabilirim. Ama onu arkadaşlarıyla gülerken ve gülümserken gördüğümde sanki o da *benimle* birlikte gülümsüyor ve gülüyormuş gibi hissetmiştim. Evet, bu çok üzücüydü. Ama bu beni rahatlatmıştı. O telefona cevap vermeye ve sesinin gerçekten beni hedef aldığını duymaya uzaktan yakından hazır değildim.

Kaseyi kenarda bıraktım ve hızla kilere girdim, kapıyı kapattım ve yiyecek raflarının yanından hızla geçtim. Önümüzdeki on saniye içinde cevap vermezsem telefon kesilecekti.

Kahretsin, ne diyeceğim?

Sesim bir pislik gibi mi çıkacak? Ya

sesimden nefret ederse?

Boğazımı temizledim. "Merhaba Sofia," dedim her zamankinden daha derin bir ses tonuyla. *Aptal.* "Merhaba. Merhaba. Ne var ne yok?"

Cevap ver pislik!!!

Dügmeye bastım ve kulağıma tutarak -hiçbir şey- dedim. Evet, hiçbir şey söylemedim. Sadece sessiz kaldım ve nefes alışını dinledim.

"Philip?" diye sordu belli belirsiz ve ben de sırtımı duvara dayayıp bir patates çuvalının yanında yere çöktüm. Ki bu çok garipti. Çünkü o anda kendimi bir patates çuvalı gibi hissediyordum.

"Hey," dedim. Sesim normal geliyordu. Kesinlikle normal.

"Sen Philip değilsin, değil mi?" diye sordu. Yıldızlar adına, sesi hiçbir videosunda olmadığı kadar tatlıydı. Sesi boğuk, masum ama baştan çıkarıcıydı. Ve ilk kez ereksiyon olan on iki yaşındaki bir çocuk gibi onun için sertleşiyor olabilirdim. *Gerçekten pürüzsüzdü.*

"Hayır," diye cevap verdim biraz gergin bir sesle, görünüşe göre sadece tek kelimelik cevaplar verirdi. Ama şimdi ne düşünecekti? Ya artık benimle konuşmak istemezse? Darius tam olarak bir BFD (Büyük Dost Ejderha) değildi. Ve o kesinlikle Vega Takımı'ndaydı, bu yüzden belki de onu ya da ailemi umursamıyordu.

"Sen Xavier Acrux'sun," dedi, sesi biraz titreyerek.

Korktuğundan mı yoksa gözyaşlarına boğulmak üzere olduğundan mı emin değildim.

Çünkü varlığıyla tamamen zararsız olan düşük seviyeli Pegasus Philip olmadığımı öğrendiğinde balonu patlamıştı.

"Evet," diye homurdandım. *Daha fazla kelime, aptal, daha fazla kelime!* Devam ettim. "Bu bir şeyleri değiştirir mi?"

Bir ömür boyu sürebilecek bir sessizlik geçti. "Hayır," diye cevap verdi. "En azından sen istemiyorsan?"

"Hayır - tabii ki bilmiyorum. Yalan söylediğim için özür dilerim, ben sadece..." Bin

Kafamın içinde açıklamalar çınılıyordu ama Sofia cevap vermeden önce hiçbirini söylememe gerek yoktu.

"Anladım. Sen bir Acrux'sun. Baban senin bir Ejderha olmanı istedi."

"Evet," diye iç geçirdim. Onunla konuşmak çok iyi hissettiriyordu. Sesi, ruhuma dokunan ve orada bulduğu her karanlık gölgeyi yatıştıran ipeksi bir iplik gibiydi. "Şimdi bunun şimdiye kadarki en iyi haber olduğunu iddia edecek.

Tory kıcımlı kurtardı."

"Senin için ona kocaman sarılacağım."

"Teşekkürler," diye güldüm ve kalbim hızla çarparken bir elimi saçlarıma götürdüm. Neden böyle bir sinir yumağı gibi hissettiğimi bilmiyordum ama onunla konuşmak saf adrenalin enjeksiyonu almak gibiydi. "Ben de gelebilmeliyim

Seneye Zodyak," diye ağzımdan kaçırdım ve anında pişman oldum. Ona bunu söyleyerek ne demeye çalışıyordum ki? Buluşabileceğimizi mi? *Buluşmak mı?* Mümkün değil. Zaten benden bir yaş büyüktü, bunu neden istesin ki?

"Bu harika bir haber," diye nefesini tuttu ve tüm yüzümü boktan bir sırtış kapladı.

"Öyle mi?" Ben sordum.

"En iyisi," diye güldü ve o ses - *kahretsin*, o ses.

"Xavier! Basın burada, neredesin?!" Babamın sesi, büyü kullanarak yükselttiği duvarların arasından gürledi ve kalbim tekledi.

"Kahretsin, gitmem gerek," diye mırıldandım. "Tamam, sonra konuşuruz?"

"Çok yakında. Ve yarın The Celestial Times'da bir makale görmeye dikkat edin," dedim kısık bir kahkaha atarak.

"Sabırsızlanıyorum."

"Hoşça kal," diye nefes aldım ve telefonu kapattım, ayağa kalktım ve iç çekerek sert giysime baktım. Şu anda kameraya hazır değildim.

"XAVIER!" Babam böğürdü ve evet, işte bu oldu. Ereksiyonum denizde kayaya çarpan bir gemi gibi battı ve kapıdan mutfığa doğru giderken pantolonumu yeniden düzenledim.

Kalbim kulaklarımda güm güm atarken aceleyle giriş holüne doğru ilerledim ve Jenkins'in kapıyı açtığını, annemle babamın da kapının önünde durduğunu gördüm.

Merdivenlerin tepesinde, kolunu kızın beline dolamış, pitoresk bir çift gibi görünüyorlardı. Seth, Caleb ve Max'in ardından Göksel Konsey Üyeleri içeri girdiler. Darius onların bir adım gerisinde belirdi, gözleri etrafı taradıktan sonra bana dikildi.

İleri atılarak beni kollarıyla sardı ve beni sırtımdan alkışlarken güldüm.

"İyi misin?" diye sordu alçak bir ses tonuyla.

"Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım," diye mırıldandım ve basın mensuplarının gelmesiyle birlikte kameraların flaşları üzerimize düştü.

"Merdivenlerde Acrux ailesinin birkaç fotoğrafını çekebilir miyiz?" diye seslendi sarışın bir kadın ve Jenkins Konsey Üyelerini salona yönlendirirken biz merdivenlerin başına geçmeden önce Darius'la karşılıklı sırttık. Varisler yine de ayrılmadılar ve çekimi ilgiyle izlerken odanın bir tarafında bir yay oluşturdular.

Babamın eli aniden omzuma kondu ve irkilme dürtüsüne karşı koyarak ona cılalı bir gülümsemeye baktım. O da gülümsememe karşılık verdi ve bana başka ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordum.

"Şimdi sadece Yüce Lord ve en küçük oğlu," diye sordu sakallı bir adam ve Darius annemle birlikte uzaklaşırken babam da yanımda durmak üzere aşağı indi.

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Fotoğrafçı grubu yaklaşıp fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken heyecanlı görünen bu saçmalığa gülmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Gözümün ucuyla Darius ve annemi görebiliyordum, annem onun elini tutarken susturucu bir balonun içinde konuşuyorlardı. Olay çıkarmamaya özen gösteriyorlardı ama gözlerindeki ifadeden ikisinin de

Babamın Karanlık Zorlamasıyla aralarına soktuğu uçurumu kapatmak için umutsuzca çabalıyorlardı. Darius bana mesaj atarak babamın bir dahaki sefere şehirde kalması gerektiğinde eve geleceğini söylemişti ve üçümüz bir kez olsun birbirimizi gerektiği gibi sevmemizi engelleyen hiçbir şey olmadan gerçek bir aile olarak zaman geçirmeyi planlıyorduk. Ve ben de ruhumda umutsuz bir sızıyla bunu dört gözle bekliyordum.

Babam kararlılıkla sahte gülümsemesini korurken birkaç fotoğraf için daha poz verdik ve sonunda fotoğraflara son verdiklerinde ben rahatladım.

Her şeyin bu kadar olacağını düşünmüştüm, ama The Celestial Times'ın başkanı Portia Silverstone olduğunu tanıdığım sert bakışlı bir kadın - babamın her zaman tatlı tutmak için çok çalıştığı bir kadın - bizi dışarı yönlendirdi.

"Pegasus formunu görelim o zaman sevgili oğlum," diye sordu. "Burada senin için hazırladığımız birkaç sahne var..." Kapıdan çıktı ve fotoğrafçılar takip etmeden önce Varislerin birkaç gizli fotoğrafını çektiler ve babamın omuzlarımdaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı.

Dışarı çıktığımızda Portia'nın arabanın bir tarafındaki dişbudak ağacının altında bir sahne kurmuş olduğunu görüp eğlenmekten kendimi alamadım. Yanında bir kova havuç vardı ve yanına da büyük, kareli bir piknik battaniyesi serilmişti.

Portia, "Çekinme Xavier," diye teşvik etti ve babam beni serbest bıraktı, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti. "Değiştiğini görelim."

Özellikle kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda ve fotoğrafçılar yeni karın kaslarıma bakarken, ilgiden yanaklarım kızardı.

Muhabirlerden birinin "Onu Zodiass Weekly'de daha az aile dostu bir çekim için ayarlamalıyız" diye mırıldandığını duydum ve bir kahkaha daha attım.

Stajyer olduğunu tahmin ettiğim genç bir kız elinde bir havluyla öne doğru koştu.

Aletimi çıkarmadan önce ona gülümsedim. "Teşekkürler. Sanırım tamamen çıplak bir çekim yapacağım," diye şaka yaptım ve yanakları kızardı.

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. Ben her zaman ailedeki daha az havalı, daha az seksi, daha az ilginç kardeş olmuştum. Ve bunu hiç önemsememiştim. Ama

Bana bakışı, bugünden sonra bunun hâlâ geçerli olup olmayacağını merak etmeme neden oldu. *Vay anasını, şu anda neler oluyor?*

Yer değiştirmeye çalışmadan önce babama bir bakış attım, içimde sinirler savaşıyordu. Bunu daha önce hiç bu kadar baskı altında yapmamıştım. Ya her şeyi berbat edersem? Ya formuma çok güçlü bir şekilde girersem, Portia Silverstone'u boynuzumla şişlersem ve bu süreçte bir gökkuşağı sıçarsam?

Bugün bir pislik olmayın, yıldızlar. Üstünde kiraz olsun lütfen.

Babam o kadar sert gülümsüyordu ki dişini kıracak mı diye merak ettim.

Kalabalıktan uzaklaşıp öne doğru sıçradığımda yüz hatlarımda bir gülümseme belirdi ve Emrim'in bedenimi ele geçirmesine izin verdim. İnanılmaz bir histi. Mutluluk verici.

Başımı salladım ve boğazımdan heyecanlı bir kişneme çıkarken yelemden parıltılar döküldü. Gazeteciler ve kameralarla yüzleşmek için koşar adım yürüdüm.

flaşlar beni kör etti. Şaha kalktım, bir kez olsun ilginin tadını çıkardım ve onlara tam bir kişnemeyle gösteri yaptım.

Varisler onların ötesinde durmuş, alkışlıyor ve kıkırdıyorlardı. Seth deli gibi uluyor ve Max horoz gibi ötüyordu. Darius'un yüzünde o güne kadar gördüğüm en büyük gülümseme vardı ve Caleb babama bakarken düpedüz gülüyordu.

"Harika, Xavier!" Portia haykırdı. "Sen tam bir aygırsın. Şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü. Oğlunuzla gurur duyuyor musunuz, Lord Acrux?"

"O kadar gururluyum ki patlayabilirim," diye yanıtladı babam, gözleri ölmüştü ama gülümsemesi hâlâ yerindeydi.

"Onun bir Ejderha olmasını bekliyor muydun? Bu bir sürpriz miydi?" diye seslendi sarışın kadın.

"Büyük bir sürpriz oldu," diye onayladı babam, alnında boncuk boncuk biriken teri çabucak sildi. "Yıldızların işleyişi gerçekten hayret verici. Bu kadar çok Ejderha kanı varken bu imkânsız olmalıydı. Ama İşte buradayız."

İçimden kahkahalar yükselirken yine bir kişneme sesi yükseldi ve Portia beni piknik örtüsüne doğru götürmeden önce heyecanla alkışladı.

Oraya doğru yürüdüm, havuçların kokusu ağzımı sulandırıyor. Onları hep sevmişimdir, elmaları da, nedeni bu muydu? Kaderimde hep bir Pegasus olmak mı vardı?

Portia, "Güzel Xavier, şimdi babanın sana havuç yedirdiğini görelim," diye teşvik etti ve Varislerin kahkahaları kulaklarımda çınladı.

Acı dolu sırtışıyla bana doğru ilerleyen babama baktım ve kovadan bir havuç alıp bana uzattı.

Kameralar daha fazla parıldarken onu ısırđım ve babam uzandı, bir an beni nerede seveceğinden emin olamamış gibi göründükten sonra sert bir vuruşla boynuma yerleşti. Parıltılar yere yuvarlandı ve elini sıvadı. Kolu ağır bir şekilde yana düşerken ve parmakları bükülürken ne kadar çok silmek istediğini görebiliyordum. Benden, benim türümden bu kadar iğrenmesi beni öfkeliendiriyordu. Ama bunun günümü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Fotoğrafçılar bizi çeşitli duruşlara yönlendirerek hayatlarının en güzel zamanını geçirdiler ve sonunda babamı cehennemdeki anından kurtardılar, o içeri girerken varisleri benimle fotoğraf çektirmeleri için çağırdılar.

Seth bir çığlık atarak gömleğini çıkardı ve Mirasçılarının geri kalanı da onu takip etti, etrafımda konumlanırken kahkahalarla gülüyorlardı

gölünç derecede abartılı pozlarda.

Caleb dışlarının arasında bir havuçla önümde yere uzanırken Max bir elini sırtımda gezdirdi, göğsüne sim ve Diğerleri de kısa süre içinde üzerlerini örtmek için acele ettiler. Darius başımın yanında durdu ve kameralar parladığı anda yüzüne sokuldum. Bu, hayatımın en güzel anları arasına girecekti.

"İşimiz bitti mi?" Darius sonunda basına sordu. "Kardeşimle uçmaya gitmek istiyorum."

Bu düşünce kalbimi deli gibi çarptırdı. Dün gece annemle uçmak coşku vericiydi ve Darius'un kanatlarını o kadar uzun süre kıskanmışım ki, bunu onunla tekrar yapmaya fazlasıyla hazırdım.

"Kesinlikle," dedi Portia ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle. "Bu özel güne daha fazla müdahale etmeyeceğiz."

Eşyalarını toplamaya başladılar ve Varisler etrafımda dolaşarak sırtımı okşadılar ve mutluluğun vücudumun her yerine yayılmasını sağladılar. Temastan dolayı içim ürperdi ve hiç bitmesini istemedim.

"Bir sürüye ihtiyacı var," diye yorumladı Max.

"Bugün onun sürüsü olabiliriz, değil mi Xavier?" Seth sordu ve ben de heyecanla başımı salladım.

"Bahse girerim bana yetişemezsin," diye sırtarak meydan okudu Caleb ve Seth soyunup devasa beyaz Kurt formuna bürünerek ileri atılırken toynaklarını sabırsızca yere vurdum.

Max, kendisine bakınca pancar rengine dönen stajyere ısıklık çaldı. "Sırt çantanı ödünç alabilir miyim, aşkım?"

Sözsüzce başını salladı, omzundan indirdi ve Max'e fırlatmadan önce içindeki her şeyi devirdi.

"Teşekkürler," dedi.

Başını salladı, eşyalarını kucağına alarak uzaklaştı ve Max Seth'in giysilerini toplayıp Darius'unkiler için çantayı uzatırken bir kahkaha attım.

Kardeşim soyundu, onları içine atıp bizden uzaklaştı ve devasa altın Ejderha formuyla çimenlere daldı, kulakları yırtan bir kükremeye yeri göğü inletti.

Darius kanatlarını açıp kendini gökyüzüne fırlatırken heyecanla şaha kalktım ve diğer Varislerden uzaklaştım. Ben de kendi kanatlarımı açtım, çimenlerin üzerinde daha hızlı koştum ve iki kanat çırpışıyla yerden sıçrayarak onun peşinden güneşe doğru tırmandım. Bulutları yırttık ve Vücudumda gezinmelerinde içimi sızlatan harika bir şey vardı. Uyandığımda, sihrimi yeniden şarj etmek için ihtiyacım olan şey onlar olacaktı ve ruhumla olan bağlantılarının şimdiden içimde uğuldadığını neredeyse hissedebiliyordum.

Darius'la göz hizasında uçmak için daire çizmeden önce onun muazzam gölgesinde altından uçtum. Eğer Ejderha gülümseyebilseydi, şu anda gülümsüyor olurdu. Vücudumdan parıltılar dökülürken bakışları binlerce duyguyla yanıyor, birbirimizin etrafında süzölmeye başladığımızda gökyüzünde ısıltılı bir iz bırakıyordu.

Kısa süre sonra yere doğru burun dalışı yaptı ve ben de kanatlarımı açarak onun her hareketini takip ettim ve güçlü bedeninin beni daha da kolaylıkla çekmesini sağladım.

Yerden sadece birkaç metre yükseldiğinde kanatları gerildi ve Seth başını geriye atarak aşağıdan bize doğru uludu, Max de sırtında kükreyerek yumruğunu sıktı.

Caleb onların yanında koşturuyor, biz onları takip ederken bize sırtıyordu. Gölün ötesindeki ağaç grubuna doğru. Çimenlerin üzerine düştüm, toynaklarım gürleyerek ilerliyordu, dörtnala koşmak uçmak kadar iyi hissettiriyordu.

Seth'e ayak uydurdum. Böğrü yan tarafıma sürtündü ve bir enerji zonklaması uzuvlarımda dans etti. Buna ihtiyacım vardı. Bir sürüye, bir gruba, bir aileye ihtiyacım vardı. Ve bir günlüğüne de olsa bana bunu sunuyor olmalarını seviyordum.

Acaba babam okula başlamadan önce benim türümden başkalarıyla tanışmama izin verecek mi?

Darius biz ağaçların arasına daldıkça ağaçların üzerinde uçtu ve sonunda fokurdayan bir derenin yanında yavaşlayarak durduk ve Emirlerimizden sıyrıldık.

"Kafalar yukarı!" Darius, Fae formuyla gökyüzünden düşerken seslendi ve Seth'in çıplak kıcını sanki binlerce kez yapmış gibi bir hava akımıyla yakalamasına izin verdi.

Max bize giysilerimizi fırlattı ve ben pantolonumu çektim, göğsümü çıplak bıraktım ve diğerleri de kayaların üzerine inerken aynısını yaptı, Dalların arasından süzülen güneş ışığında yıkanıyordum. Koşudan dolayı cehennem gibi sıcaktım ve baharın sıcaklığı nihayet dünyaya da sızmaya başlamıştı. Bu benim için gerçekten yeni bir başlangıçtı. Sadece ağaçlar ve çiçekler için değil. Bu yıl ben de onlarla birlikte çiçek açacaktım.

"Bu harikaydı," diye haykırdım onlara sırtarak.

"Çok hızlı bir atsın," diye yorumladı Seth. "Beni av için acıktırıyorsun."

"Ben de," diye güldü Caleb. "O ısıltılı boynuna bakarken ağzım sulanıyordu Xavier. Zodiac'ta kendini savunmaya hazır olsan iyi edersin."

"Ona dokunanı yerim," diye yorumladı Darius, sırtarak bir kayaya yaslandı.

"Bana göz kulak olmak zorunda değilsin." Gözlerimi devirdim.

"Sana her zaman göz kulak olacağım," dedi Darius omuz silkerek. "Ama eminim ki böyle çalışmaya devam edersen kayıt yaptırdığın zaman kış tekmelemeye hazır olacaksın."

Max yüksek sesle, "Acaba senin gibi iki elementi olacak mı?" diye merak etti. "Sen bir ateş yıldızı burcusun, değil mi?"

"Elbette," dedim. "Annem ve babam gebe kalışımızı saatine kadar planlamış olmalılar." Yüzümü buruşturdum ve Darius da beni yansıttı.

"Eğer çocuğum olursa, yıldızlar nasıl karar verirse öyle olmalarına izin vereceğim," dedim kararlı bir şekilde ve Darius gergin bir ifadeyle gözlerini kaçırdı, bu da kalbimi suçluluk duygusuyla doldurdu.

"Üzgünüm... Mildred'i sikeyim," diye mırıldandım ve o da başını salladı.

"Sende Ejderha kanı var Xavier, zaten babamın yanında bu kadar kolay kurtulamazsın. Seni her istediğini yapmaya zorlayacak," dedi Darius üzüntüyle ve bunu nasıl söyleyebildiğini merak ederek Mirasçılara baktım.

"Bekle, sen..." Hepsi hüüzünlü bir gülümsemeyle bana bakarken dudaklarım aralandı. Biliyorlardı. Ve bunun tek bir anlamı olabilirdi. Darius'un Zorlama'sı gitmişti, tıpkı Tory Anka ateşiyle onu yaktığında benimkinin yok olduğu gibi.

"Yani her şeyi biliyorsun?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Her şey," dedi Caleb grubun etrafına bir susturma balonu gönderirken acımasızca. "Ailelerimizle konuşmaya çalıştık ama henüz bunu kanıtlayacak bir delil yok. Yine de temkinli davranıyorlar. Görünüşe göre annemin Lionel hakkında şüpheleri varmış. Ruhlar Sarayı'ndaki Nimf saldırısının sabahında bir süre ortadan kaybolduğunu söyledi. Onu takip etmiş ama Lionel'ın iyi bir mazereti varmış ve onlara karşı birlikte savaştıktan sonra sanırım bunu göz ardı etmiş. Ama şimdi... umarım bunu ciddiye alırlar."

"Basına gidip her şeyi anlatsak nasıl olur?" Umutla önerdim.

Darius iç çekerek, "Babam her şeyi çok iyi ayarladı, Xavier," dedi. "Konsey üyelerine karşı bir hamle yapıp kartlarını açıklayana kadar, bu süre zarfında planlarını baltalamaya çalışmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Ve en azından diğerkonsey Üyeleri onun tahtı ele geçirmek için yapacağı bir sonraki hamleye hazırlanabilir."

"Ormanda takılan şu güzel çocuklara bakın."

Ses kanımı dondurdu ve arkamı döndüğümde Clara'yı dantel korseli ve uçuşan etekli bir gelinliğe benzeyen bir şeyle bir dalda baş aşağı asılı buldum.

"Ne oluyor lan?" Max ellerini kaldırarak ayağa kalktı ve Caleb da ayağa kalkarken susturucu balonu dağıttı, göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi.

Clara ağaçtan düştü, dik bir şekilde takla attı ve gölgeleri kullanarak yumuşak bir şekilde yere inmesine yardım etti. Caleb, Max ve Seth bu manzara karşısında sertçe nefes aldılar. Bunu bilmelerine rağmen, Clara'yı ilk kez görmek rahatsız edici olmalıydı. Güzel bir canavar gibiydi, teni gölgelerle kaplıydı, gücü vücudundan neredeyse duyulacak kadar yüksek sesle yayılıyordu.

Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama o içimdeki gölgelerden tuttu, kucağıma düşüp parmaklarını saçlarıma geçirirken beni hareketsiz tuttu. "Babam beni tavan arasına kilitledi, o kötü, kötü bir adam değil mi?"

"Eve geri dön Clara," diye buyurdu Darius, avuçlarında ateş parıldarken.

Dokunuşu buz gibi soğuktu ve tırnağını boynumda gezdirirken midem çalkalandı. "Ama ben açım." Öne doğru hamle yaptı, dişleri boğazıma saplandı ve tısladım, damarlarımdan derin derin içerken çenem sıkıca kilitlendi.

Varisler duruşlarındaki tehlikeyle yaklaştılar ve bunun bir kavgaya dönüşmesini istemediğimden onları uyarmak için başımı salladım. Dişlerini tekrar serbest bıraktı ve yarayı iyileştirmek için parmaklarını boynumda gezdirdikten sonra usulca kıkırdayarak ayağa kalktı.

Diğerlerine doğru ilerledi, ellerini çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirdi ve dudaklarını yaladı. "Eminim hepinizin tadı *harikadır*."

Darius, "Başka birini ısırmaya kalkarsan yaptıklarımızdan sorumlu olmayız," diye hırladı. "Şimdi eve geri dönün."

"Ama ben *oynamak* istiyorum." Suratını astı. "Ve giymek için çok güzel bir elbise buldum ve hiçbiriniz bana bunun içinde ne kadar güzel göründüğümü söylemediniz bile. Sanırım annenizindi."

İçimdeki gölgeler üzerindeki hakimiyetini serbest bıraktı ve ayağa kalkarken homurdandım. "Babam çok kızacak."

"O *her zaman* kızgındır," diye güldü. "Zaten önce beni yakalaması gerekiyor, ama beni ele vermezsin, değil mi Xavier?"

Bakışlarındaki karanlıkla tekrar bana doğru döndü ve Seth onu geri çekmeye çalışmak için kolunu yakaladı. Bir gölge patlaması fırlattı ve Seth son saniyede kalkan oluşturarak karanlık dalların örümcek ağı gibi bir hava kubbesi. Clara güldü, sonra da onu Caleb'a yöneltti, Caleb da yerden fışkıran bir kök yumağıyla onu karşılayıp kendisinden uzaklaştırdı.

"Eve geri dönün!" Darius ellerinde alevler parlarken ellerini kaldırarak tersledi.

Clara sanki bu onunla oynadığımız bir oyunmuş gibi manik bir şekilde güldü, ileri atıldı ve içindeki gölgeleri ele geçirirken yumruklarını kapattı. Adam dişlerini gösterdi ve kadın tatlı tatlı gülümsedi.

"Bana bağırma, Darius. Bana bağırılmasından hoşlanmam," diye fısıldadı.

Malikânenin arkasından muazzam bir kükreme sesi geldi ve yüzüme çarpık bir gülümseme yayıldı. "Babam tavan arasında olmadığını biliyor," diye nefes aldım ve yanakları biraz soldu. Neredeyse yarı saydam olduğu düşünülürse bu da bir şey ifade ediyordu.

Parmağını dudaklarına götürdü ve kahkahaları bize geri dönerken ağaçlara doğru koşmaya başladı.

"Sanırım Clara'yı duymuşsunuzdur," dedim Varislere, kollarımı kavuşturarak. "Babamın yeni psikopat hayvanı."

Üçü de benden Darius'a baktı, gözlerinde yanan endişeyle.

"Yani Lionel'dan önce onunla ilgilenmemiz gerekiyor," dedi Seth düşünceli bir ifadeyle. "Bir sürüye karşı böyle kazanırsın, liderin gücünü altındakilerden kesersin."

"Evet, ayrıca ondan kurtulursak Lionel'ın Nymph'ler üzerinde gücü kalmayacak," diye ekledi Max ve umut aniden göğsümde bir yol açtı.

Hepimiz nasıl karşı koyacağımızı konuşmaya başladık. Nasıl kazanacağımızı. Varislerin ve Vegas'ın gücü de yanımızdayken, geleceğin o kadar da kasvetli olmayabileceğine dair inanılmaz bir his vardı içimde. Biz vardı

Buna gerçekten inanabilmem için önümde uzun bir yol vardı. Ama en azından artık yalnız değildim.

Her türlü falı öğrenmeye başladığımızdan beri ilk Gizli Sanatlar dersimiz için adresinden Tarot sınıfına **girdim**. Astrum ve Washer Tarot'u yönettiğinden beri sınıfın düzeni değişmişti. Masalar Noel tatilinde ön masaya bakacak şekilde hilal şeklinde yeniden düzenlenmişti ve raflar narin gümüş ve bronz aletlerin yanı sıra kristal toplar, scrying kaseleri ve güzel sarkaçlarla kaplanmıştı.

Gabriel masasına yaslanmış, telefonda biriyle gelişigüzel konuşuyordu. "-Bu gece eve biraz geç gel, yapmam gereken bir şey var. I biliyorum...." Güldü. "Bebek ne kadar sert tekmeliyor?... Bu önemli çünkü eğer kızmış gibi tekmeliyorsa..." Fark ettiği gibi bir susturma balonu attı. Sınıftaki herkes pür dikkat onu dinliyordu ve o konuşmaya devam ederken bize arkasını döndü. Gabriel bana ve Tory'ye karısının hamile olduğundan bahsetmişti ve söylediği onca şeyden sonra onunla tanışacağım için oldukça heyecanlıyım. Yakında bir akşam bizi yemeğe davet edeceklerdi ve ben sabırsızlanıyordum.

Dün gece yine pek uyumamış gibi görünen Tory'nin yanına oturdum, ağır ağır esneyerek Atlas'ını ve Tarot destesini çıkardı.

"Umarım sabahın geri kalanında yatağa geri gönderileceğimi tahmin edebiliyorumdur." Destesinin en üstündeki kartı çevirdi ve

Fool ona baktı. "Dick," diye mırıldandı ve kartları çantasına geri atarken ben de güldüm.

Diego kaşlarını çatarak, "En azından kartlar size gerçek tahminler veriyor," dedi. "Bu derste berbatım."

Sofia, Tory'nin yanından, "Belki falcılık senin yeteneğin değil ama başka şeylerde iyisin," dedi.

"O zaman benim hediyem ne?" Diego sordu ve üçümüz bir süre düşünceli bir sessizlik içinde oturduk.

"Um..." Sofia dudaklarına vurdu ve kendimi berbat bir arkadaş gibi hissederek bir şeyler düşünmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. Hâlâ birkaç farklı türde Düzen Geliştirme dersine katılıyor ve hangisini seçeceğini bulmaya çalışıyordu.

Birine aitti. Şimdi büyüsunü yeniden şarj etmekten güneşin sorumlu olduğunu düşünüyordu, bu yüzden biraz daraltmıştı, ama bir şekilde bana bir Nemean Aslanı ya da bir Harpy gibi gelmedi.

"Şapkan!" Tory gururla duyurdu ve Diego başını eğerken boğazıma bir kahkaha hapsedip yuttum.

Gabriel susturucu baloncuğunu dağıttı ve konuşmasından dolayı yüzünde aptal bir gülümsemeyle bize döndü.

"Bebeğiniz mi olacak efendim?" Kylie odanın öbür ucundan ona kocaman gözlerle bakarak sordu. Göğsünde parlak altın bir rozet olduğunu fark ettim. Üzerinde kalın, siyah harflerle H.O.R.E.S. yazıyor. *Ben de eşek olmanın kötü olduğunu sanırdım.*

"Evet, yazın," dedi Gabriel gururla.

"Aww!" Jillian, Hores rozetinin de takılı olduğu kalbini tutarak ciyakladı. "Kız mı erkek mi?"

"Sürpriz olsun dedik, karım tahmin etmemi yasakladı," dedi bebeğin cinsiyetini tam olarak bildiğini belli eden bir gülümsemeyle. "Evet, bugün bebeğimizin cinsiyetine yıldızların karar vermesine izin vereceğiz.

çiftler." Masasından bir altın küpü aldı ve sıranın sonuna gidip Tyler'a uzatmadan önce biraz salladı. "Bir isim seç."

Tyler elini içine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp açtı. "Tory Vega," dedi parlak bir sesle.

"Güzel, eşleştikten sonra hepiniz hareket edebilirsiniz." Gabriel sıra boyunca yürüdü ve bana ulaştığında parmaklarımı tencereye daldırdım.

Katlanmış bir kâğıt parçası çıkardım, açtım ve kalbim sıkıştı. "Kylie Major," dedim hiç heyecan duymadan.

Kylie, "*Efendim*, tekrar seçmesini sağlayın," diye talepte bulundu.

"Yıldızlar konuştu," dedi Gabriel sertçe ve yoluna devam etmeden önce bana özür dileyen bir bakış fırlattığında iç çektim.

Herkes eşleştğinde eşyalarımı topladım ve Jillian'ın boşalttığı koltuğa oturmak için yanına gittim. Yanımdan geçerken omzunu bana doğru attı ve ben de homurdanarak başımı geriye atıp ona baktım ve Yerdeki sarmaşık ayak bileğini yakaladı. Bir çığlık atarak tökezledi, son anda kendini yakaladı ve bana kaşlarını çattı. Kylie'nin yanına düşmeden önce masumca kirpiklerimi kırptım.

Atlas'ımı masanın üzerine bıraktığımda gözlerini Gabriel'e dikmiş, dudaklarını bükmüştü.

Gabriel, "Bugün, ünlü Rüya Bilimci Adelaide Som'un iki yüz yıl önce yazdığı rehberi kullanarak birbirimizin rüyalarını yorumlayacağız," diye açıkladı. "Görme yeteneğini ve Siren Tarikatı'nı kullanarak yirmi binden fazla Fae'yi incelediği ve rüyalarını başlangıcından gerçekleşmesine kadar takip ettiği rüyalar üzerine öncü çalışmalarından bu yana daha iyi bir rehber üretilmedi. Bu rehber Atlaslarınızda Gizli Sanatlar referansları listesinde yer almaktadır."

Atlas'ımda buldum ve rüyalarda bulunan her türlü sembolün büyük bir alfabetik listesini buldum.

"Hatırlayabildiğiniz son rüyayı olabildiğince ayrıntılı olarak yazın. Mümkünse eşinizle yer değiştirin ve birbirinizin rüyasını yorumlayın," diye talimat verdi Gabriel. "Arzu edilen sonuç gibi şeylerden çok etkilendiğimiz için kendi rüyalarınızı incelemek genellikle zordur. Bir şey olmasını umuyorsanız, genellikle bilinçaltınızdaki kötü işaretleri görmezden gelir ve istediğiniz cevabı ararsınız. Bu tehlikeli olabilir, özellikle de ölüm kalım durumuyla ilgili işaretler ararken. Elbette, partneriniz doğru sonuçlara varmak için yaşam koşullarınız hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyaç duyabilir, bu nedenle birbirinize karşı dürüst olmaya çalışın. Üçüncü sınıfta kendi okumalarınızı yapabilmek için duygularınızdan nasıl uzaklaşacağınızı öğreneceksiniz, ancak sadece çok başarılı olanlar bu konuda ustalaşabilir."

İkimiz de not defterlerini çıkarırken sessiz kaldık ve ben dün gece gördüğüm bir rüyayı yazdım.

Ben ve kız kardeşim güzel bir ormanda yürürken karanlık bir gölge aniden güneşi kapattı, sonra beş kurttan oluşan bir sürü etrafımızda dönmeye başladı, gittikçe yaklaştılar. Ama yaklaştıklarında, beklediğim gibi ısırmadılar, yavrulara dönüştüler, sırt üstü yuvarlandılar, böylece karınlarını gıdıkladık ve ormanda onlarla oynadık.

Aynı anda hem tuhaf hem de sevimli olması dışında pek bir şey düşünmemiştim.

İşim bittiğinde sayfayı yırttım ve Kylie'ye uzattım, o da sözsüz bir şekilde bana uzattı.

Rüyamda bir sahildeydim, suya doğru koşuyordum ama su gittikçe uzaklaşıyordu. Sonra zemin bataklığa dönüştü ve ben

batıyordum ve geri dönemiyordum. Su sonunda uzaklaşmayı bıraktı ve gelgit bir dalga halinde üzerime çöktü.

"Kulağa kâbus gibi geliyor," diye yorumladım rehberimde plaj kelimesini ararken.

"Öyleydi," diye mırıldandı.

Terimi buldum ve açıklamayı okudum. "Kumsal ıssız mıydı yoksa orada insanlar var mıydı?"

"Orada kimse yoktu," dedi sessizce.

"Tamam, demek ki kendine biraz zaman ayırman gerekiyor."

"Peki ya geri kalanı?" diye sordu, bana sabırsızlıkla bakarken rüyama hiç aldırış etmediği belliydi.

Gözlerimi kaçırdım ve dalga anlamına gelen yukarı baktım. "Üzerinize gelen dalga ne kadar büyüktü?"

"Gerçekten büyük, tsunami gibi." Ürperdi.

"Bu, bastırılmış duygusal enerjini serbest bırakmak üzere olduğun anlamına geliyor," diye okudum, ona bakarak ve dürüst olmak gerekirse, serbest bırakmak üzereymiş gibi görünüyordu. sırf yanımda oturduğu için damarını patlatabilir.

"Peki ya kumdaki bataklık ne olacak?" diye sordu.

"Bu şu demek..." Bataklık kelimesini buldum ve anlamlarından biri içinde sıkışıp kalmaktan bahsediyordu. "Bir çıkış yolu göremediğiniz hoş olmayan bir durumla mücadele ediyorsunuz."

Kylie oflayıp pufladıktan sonra rüyamı okumak için döndü.

"Bu sana mantıklı geliyor mu?" Doğru yapıp yapmadığımı merak ederek sordum. "Evet," diye mırıldandı. "Tamamen mantıklı."

Ondan bundan daha fazlasını öğrenebileceğimden şüpheliydim ve zaten pek de umurumda olmadığını tahmin ediyordum ama yüzündeki ifade beni meraklandırırdı

Onu bu kadar rahatsız eden neydi?

"Rüyanızda bir ormanda yürümek, ruhunuzun yeni bir aydınlanma evresine girdiği anlamına gelir," diye okudu, sonra bir sonraki yorumu bulurken devam etti. "Güneşin üzerindeki bir gölge dünyanızdaki karanlık bir değişimi temsil ediyor... ve kurtlar..." Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen "Kurt adam fetişi olan birinci sınıf bir sürtüksün."

"Affedersiniz?" Hırladım ama o sadece omuz silkti, gözlerini rehberine dikmişti.

"Bir kurt, hayatınızdaki bir koruyucuyu sembolize eder, bu yüzden ne kadar çok olursa olsun

- "Beş gibi mi dediniz?"

"Evet," dedim, kaltak yorumuna hâlâ kızgındım.

"Yani senin beş koruyucun var ve sanırım kız kardeşinin de var, ama yavrular kurtların gerçek niyetlerinden emin olmadığın anlamına geliyor. Ama sanırım niyetlerinden birini senin için açıklığa kavuşturabilirim çünkü Seth'im seni sadece düşmanı olması gereken bir Vega prensesine sahip olmanın komik olduğunu düşündüğü için beceriyor. Bu çok açık."

Kaşlarım çatıldı ve tam karşılık vermek üzereydim ki birden Seth'in hakkımızda yaydığı dedikodularla ilgili hiçbir zaman doğruları söylemediğini fark ettim. Ve şimdi Darius ona geri çekilmesini söylediğine göre, rol yapmaya devam etmem için hiçbir neden yoktu.

"Ben Seth'le hiç yatmadım," dedim kesin bir ifadeyle. "Bunu söylemem için bana şantaj yaptı."

"Ha!" Medusa formuyla yeşil ve yılan gibi parlayan gözleriyle dönüp bana baktı. "Sethy neden rahatsız olsun ki? Belli ki sen de kız kardeşin kadar sık bacaklarını açıyorsun. Yalan söylemesine gerek yok."

Ne yapacağımı bilemeden elimi uzattım ve yüzüne bir tokat attım. Bunun geldiğini hiç görmedi ve çenesi düştü.

bana ters ters baktı. "Kız kardeşim hakkında böyle konuşma." "Efendim!" diye bağırdı. "Darcy bana vurdu!"

Sınıftaki herkes bize bakıyordu ve ben çenemi sıkarak cezamı beklerken Gabriel'e döndüm. Her ne ise, kesinlikle buna değerdı.

"Şimdi mi?" Gabriel düşündü. "Ve benden devreye girip sizin için savaşmamı mı bekliyorsunuz, Bayan Binbaşı?"

Tory odanın öbür ucundan bana bir sırtış fırlattı ve ben de yardım edemedim ama karşılık verdim

o.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı Kylie ve kaşlarını çatıttı.

"Şimdi, rüyanızı zihninizde tekrar oynatmanızı ve İçinde gözden kaçırmış olabileceğiniz daha ince semboller saklı," diye seslendi Gabriel. "Gökyüzünde bulutlar var mıydı, yok muydu? Ayaklarınızın altındaki zemin yumuşak mıydı yoksa sert mi? Yaz mıydı yoksa kış mı? Dikkatlice düşünün, çünkü falınızda gerçek derinliği bulacağınız yer burası. Herkes gözlerini kapatsın ve şimdi yapsın."

Gözlerimi kapatıp tekrar rüyanın içinde yürümeye çalıştım ve etrafımdaki ağaçların altında küçük beyaz çiçekler olduğunu hatırladım.

Atlas'ım zil çaldı ve bir gözümü kırarak onu masanın üzerinden kucağıma kaydırdım. Ekranı dokunup Orion'un mesajını açtım ve kimsenin görmemesi için sandalyemde arkama yaslandım.

Lance:

Bu akşam yemek için bana gel. Saat 6'da personel toplantısı var, o yüzden burası boşken kapıyı senin için açık bırakabilirim.

Sırtıttım, cevap vermek üzereydim ki Gabriel bana doğru atıldı. "Bu gece benimle cezan var, unutma. Yediden sekize kadar."

Böyle bir şey hatırlamadığım için kaşlarımı çattım ama bana sert bir bakış attı ve bunun ne hakkında olduğunu anladım. Orion'a vereceğim hediye. "Elbette," dedim kalbim yerinden çıkacakmış gibi. "Orada olacağım."

Adam uzaklaşırken başını salladı ve ağzının kenarını kaşırken sırttığını gizledi.

Başka bir mesaj bulmak için Atlas'ıma tekrar baktım.

Lance:

Tatlı almayı unuttum ama neyse ki bir kutu krem şantim ve sizin için doymak bilmez bir iştahım var. Yani en azından aç kalmayacağım. Bencil herif,

değil miyim?

Benden bir kahkaha kaçtı ve Kylie bana ters ters baktı. Mesajları hızla sildim ve rüya rehberini tekrar açarak yüz hatlarımı inceledim.

"Aman Tanrım, çok belli ediyorsun. En azından ilişkimini mahvettiğini ve kalpsiz bir sürtük gibi hâlâ eski sevgilimi becerdiğini kabul edebilirdin. Sana tam olarak ne mesaj attı?"

Gözlerimi devirdim. "Bana mesaj atmadı ve Seth Capella yerine bir kaktüsü becermeyi tercih ederim," diye çıkıştım ona.

"Yalancı," diye tısladı sesindeki zehirle ve bir an için saçlarının öfkeli yılanlara dönüşeceğini sandım.

"Ben yalancı değilim," diye tersledim. "Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Klas sahibi olmayan bir fahişeden daha kötüsü nedir biliyor musun? Orospu olduğunu bile kabul edemeyen bir orospu," diye hırladı,

"Bunu Hores rozeti takan kız söylüyor, Kylie," diye seslendi Tyler odanın öbür ucundan. "Duyduğuma göre Seth'in adını vajinana dövme yaptırmışsın.

Buraya beni inletecek kelimeler ve kış deliğinizi gösteren bir ok ekleyin.

Bu doğru mu?"

Sınıfın geri kalanıyla birlikte bir kahkaha patlattım ve yemin ederim Gabriel bile homurdandı.

"Kapa çeneni!" Kylie tersledi ve sanki bunu söyleyen benmişim gibi bana ters ters baktı ve içinde öfkeden daha fazlasını hissettim. Gerçek bir acı da vardı. Dilimi ısırıp arkamı dönmem için yeterliydi. Zaten söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyeceği belliydi. Öyleyse neden zahmet ediyordu?

Ders acı verici bir şekilde yavaş geçti ve Kylie rüyamdan hatırladığım diğer her sembolü bir fahişe olduğum anlamına gelecek şekilde yorumladı. Yani pek verimli geçmedi.

Ders nihayet sona erdiğinde içimi bir rahatlama kapladı ve Tory'yle birlikte odadan çıktım; Tyler'la birlikte Toprak Elementleri Sınıfı'na doğru ilerlerken Diego ve Sofia'ya veda ettim. Atlas'ımdaki Lance'in adını Starboy olarak değiştirdim, böylece biri mesajlarımdan birini görürse Kimden geldiğini bilmiyordum. Gerçi hiçbirini uzun süre saklamadım. Bunu yaparken kafamda The Weekend ve Daft Punk'ın Starboy şarkısını da söyledim. Sözlerin yüzde doksanını bildiğimden değil. Ama nakaratı biliyordum. Sayılır.

Kylie başını gururla havaya kaldırarak yanımızdan geçti ve Tory ona parmak salladı.

"O kızın kendine bir hayat kurması lazım. Sanki o pisliği becerecekmişsin gibi. Hayatını cehenneme çevirdi. Benden daha yüksek standartların var."

Tyler homurdandı.

"Bence ona o kadar aşık ki içindeki kötülüğü bile göremiyor," dedim kaşlarımı çatarak. Ona hak verdiğimden değil ama gözlerindeki o bakışı görmüştüm. Adam ondan ayrıldığında kalbi paramparça olmuştu.

"Kin tutmak, Faesine içip düşmanın alev alev yanmasını beklemek gibidir," dedi Tyler. "Ve o kaltak bir galon içti."

Tory ve ben güldük ama mağaraların girişindeki Dünya Toprakları'na vardığımızda ileride Seth ve Caleb'i gördüğümde dikkatim dağıldı.

Vampir Varis ne kadar dayanabileceğini görmek için etrafta koştururken Seth, Caleb'in ucube omuzlarında amuda kalkıyordu. Sınıf Caleb havaya sıçrarken ve Seth aşağı yuvarlanırken dışarıda bir seyirci kitlesi oluşmuş, tezahürat yapıyor ve gülüyordu. Bir rüzgârla kendini yakaladı, arkadaşının önüne dik bir şekilde indi ve herkes alkışlarken eğilerek selam verdi.

"Tekrar, tekrar!" diye bağırان birkaç genç kız, topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanırken alkış tuttular.

"Hey Vegas!" Caleb bizi görünce seslendi. "Bahse girerim bunu yapamazsın!" Seth'in omuzlarında ayakta durmak için sıçradı ve sonra Bir alkış tufanı daha koparken çift başının üzerinden takla attı ve sırtarak önüne düştü.

"Gerçek kraliçeler sizin akrobatik kışlarını her zaman alt edebilir!" Geraldine ellerini kalçalarının üzerine koyarak bağırdı. öğrenciler bize doğru geliyor.

Tory ile bakiştık ve o da benimle aynı anda sırtıttı, aramızda bir karar geçti.

Çantalarımızı ve ceketlerimizi yere bıraktık ve kalabalığın arasından geçerek aralarındaki boşluğa doğru ilerledik.

Tory'ye "Seni havaya fırlatacağım," diye mırıldandım ve o da başını hevesle salladı, gözlerinde meydan okuma ateşi parlıyordu. Amigo rutini buna ne kadar hazırlıklı olduğunu kanıtlamıştı. Pitball seanslarım da Pit'i engellemek için kendimi havaya fırlatma konusunda beni iyi hale getirmişti, yani biz mükemmel bir takımdık.

Diz çöktüm, çocukken yaptığım gibi onu ağaca çıkaracakmışım gibi ellerimi birleştirdim ve o da sırtarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ellerimin arasına girdi ve ben de onu

Gökyüzüne doğru, hava gücümü ona doğru fırlattım ve başımızın üzerinde yukarı fırladı, havada çılginca döndü ve kalabalığın gürültülü alkışları arasında eteğini etrafında havalandırdı.

Yumuşak bir şekilde yere inmesi için ona rehberlik ettim ve o da hemen dizlerinin üzerine çökerek ellerini uzattı ve benim için birleştirdi. Caleb ve Seth kaşlarını kaldırmış, dikkatle bizi izliyorlardı.

"Ben o kadar zarif değilim Tor," diye mırıldandım.

"Yapabilirsin," diye zorladı ve gözlerindeki ateş başımı sallamama neden oldu, heyecan anında kendimden şüphe etmek istemedim.

Havaya fırlatılmış bir avuç spagetti gibi görünmemeyi umarak ellerinin arasına girdim. Beni yukarı doğru itti ve ben de momentumu geriye doğru takla atmak için kullandım, yere doğru zum yaparken kalbim küt küt atıyordu.

Tory'nin yumuşattığı yaylı toprağa indim ve sadece bir adım tökezlediğim için nefes nefese kaldım. *İşte bu!*

Alkışlar yükseldi ve Geraldine Terra üyelerine liderlik ediyordu. A.S.S. kulübü *taht için Vegas* sloganı atıyor!

Komplocu bir bakış atan Seth ve Caleb'e baktım ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Çocuk oyuncağı. Şimdi seni fırlatalım," dedi Seth gözlerinde bir cesaretle. "Bahse girerim yere çarpmadan önce üç takla atamazsın."

"Psh. Bu bizim sana güvenmemize bağlı," dedim. "Ki güvenmiyoruz."

"Evet, teşekkürler ama hayır," dedi Tory, saçlarını savurarak Omuz.

"Hadi ama, sizi düşürmeye karar verirsek kendi kışınızı kurtarabilirsiniz," dedi Caleb. "Seni Vampir gücümle fırlatacağım, Tory. Eğlenceli olacak. Tüm inişi kontrol edebilirsin."

Seth bana yaklaşarak, "Senin için anlaşmayı tatlandıracağım Darcy," dedi. "Eğer u takla atar ve tkezlemeden yere inersen, bana serbest atış yapmana izin vereceğim. Kalkan yok."

Dudaklarım aralandı ve kendimi sorgusuz sualsiz ona doğru yürürken buldum. Lanet suratını yumruklamak istiyor muydum? Kesinlikle istiyordum. Peki bu fırsatı herhangi bir şey için kaçıracak mıydım? Hiç şansın yok.

"Ama sadece Tory de yaparsa," diye kabul etti Caleb ve Tory gülerek Caleb'e doğru ilerledi, ellerini onun beline koydu. İşte kardeş sevgisi tam da buydu.

Seth bir adım ne çıkıp belimi kavradı ve onun taze, kurt gibi kokusu üzerime yayıldı. Saçları bugün tepeden topuz yapılmıştı ve ağzı şeytani bir gülümsemeye dönüşmüştü. Burada bir avcının tuzağına doğru yrmediğimi umuyordum ama yine de dşşm yavaşlatmak için kendi sihrimi kullanabilirdim.

Göz ucuyla Kylie'nin bakışlarının kafamda bir delik açtığını hissediyordum ve eğer yapabilseydi beynimi gerçekten eriteceğinden emindim. Yine de sopanın yanlış ucunu alıyordu. Aslında tüm ağacın yanlış ucunu. Bunu Seth'in yüzüne indireceğim yumruk için yapıyordum. Başka bir şey için değil.

"Hazır mısın, bebeğim?" diye sordu.

"Her zaman," diye cevap verdim kolayca, sanki kalbim eki gibi arpmıyormuş gibi.

" tam takla, hile yok," diye nefes aldı.

"Ben aldatmam ve yalan da söylemem. Senin aksine, eski sevgilisinin birlikte olduğumuza inanmaya devam etmesine izin veriyorsun. Bu çok soğuk, Seth."

Kaşları çatıldı ve Kylie'ye doğru bir bakış fırlattı. "Umursadığını sanmıyordum. Yıllar önce ayrıldık."

Ters ters baktım. "Verdiğin zararın farkında bile değilsin, değil mi? Hayatın içinden geçip insanların kalbini kırarken, diğer taraftan bakıyorsun.

yön. O içi boş göğsünde bir ruhun bile var mı?"

Elini sırtıma doladı ve vahşi bir hırıltıyla beni kendine çekti. "Bildiğimi biliyorsun, yoksa şu anda birileri hâlâ nefes alıyor olmazdı."

Kalbim boğazıma düğümlendi. Buna verecek bir cevabım yoktu. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Caleb aradı.

Seth başını salladı, beni yerden kaldırdı ve fırlatmaya hazırlandı. "İyi yolculuklar. Yüzünü toprağa çok sert çarpma."

Kararlılıkla dişlerimi sıktım ve kalabalıktan biri "Yürü!" diye bağırdı.

Seth beni tüm hava gücüyle fırlattı ve o kadar hızlı havalandım ki çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Etrafımdaki bir bulanıklık bana Tory'nin yakındı, ama düşmeye başladığımda ona odaklanamadım, karnımda bir çalkantıyla yüz metreden daha aşağıdaki yere baktım.

Başımı geriye attım ve kendimi takla atmaya zorladım, gittikçe daha hızlı düşüyordum. Bir, iki, üç, dört kez döndüm ve yere çarpmadan önce kendimi yakalamak için ellerimi uzattım.

Bunu doğru yere indirmeliyim.

Yerden bir ayağımı kaldırdım ve kendimi zarif bir şekilde aşağı indirdim, Tory yanıma inerken iki ayağımın üzerine sağlam bir şekilde indim.

Alkışlar havada çınladı ve ben bir çığlık atarak Tory'nin üzerine atladım ve ona sıkıca sarıldım.

"Canına oku Darcy," dedi kulağıma ve ben de damarlarımda şiddetli bir intikam arzusuyla ondan uzaklaşıp Seth'e doğru koştum.

"Dövüş, dövüş, dövüş, dövüş!" diye bağırmaya başladı sınıftaki herkes, havadaki kan tutkusuyla heyecanlanmıştı.

Seth, sanki bu ona zarar vermeyecekmiş gibi alaycı bir sırıtışla çenesine vurdu

bir parça. Ama sen hayatının yarısını koruyucu aileler arasında geçirmedin.

iyi bir yumruk atmayı öğrenmeden toplumun daha tehlikeli yarısına saldıramazdım. Ve artık Fiziksel Geliştirme'de güç eğitimi aldığım için, sakatlama gücüne de sahiptim.

Bana yaptığı her aşağılık şeyi düşündüm ve bir meydan okuma çığılığıyla yumruğumu olabildiğince sert bir şekilde savurdum. Elim sert bir hava kalkanına çarptı ve parmak eklemlerim kırılıp çatırdarken acı dolu bir çığlık attım.

Kalabalıktan bir *oooh* sesi yükseldi ve Seth kıcıyla gülmeye başladı. "Seni pislik," diye tersledim.

"Vay, vay, sadece bir şakaydı," dedi, eğlencesini hızla dizginleyerek.

Tory aceleyle öne atılıp bir kolunu bana doladı ama ben onu omuz silktim ve boğazımdan bir hırıltı koparken Seth'i bakışlarımla sabitledim.

"Canın cehenneme, senin sözünün hiçbir anlamı yok," diye tükürdüm.

"Doğru değil, sadece bir kahkahaydı. Bunun komik olduğunu kabul etmelisin," dedi Seth umutla Caleb'a bakarak.

"Dostum, şakanın tuttuğunu sanmıyorum," dedi Caleb elini aşağıya doğru indirerek

bana dönmeden önce ensesini okşadı. "Bazen birbirimize böyle şakalar yaparız."

"Çok komik," diye kestirip attım, sağlam elimi kaldırdım ve etrafımda bir fırtına kopmasına neden oldum. Seth'i parçalara ayıracaktım.

"Bu kadar yeter, öğrenciler!" Profesör Rockford seslendi. "Herkes içeri."

Seth, "Dur, iyileştireyim," diye önerdi ve ben ondan uzaklaştım.

"Dokunma bana," diye tısladım ve boğazımdan bir inilti kaçtı.

"Sakin ol bebeğim. Ben onu iyileştiririm, sen de yumruğunu atabilirsin."

Caleb özür dileyerek, "Seth sert oynuyor, hepsi bu," dedi. "Burnunu kır, kendini daha iyi hissedersin."

"Hayır," dedim Seth'e. Gölgeler içimde dönerken kanımda karanlık bir enerji yükseliyordu. Beni birçok kez küçük düşürmüştü. Ve eğer o

o çok komik şakalarıyla bana küçük dostlarından biriymişim gibi davranmaya başlayabileceğini düşündüyse, o zaman bir kez daha düşünecekti. "Aslında, senden hiçbir şekilde bedava vuruş istemiyorum. Seni yendiğimde, bu benim daha güçlü, daha yetenekli olduğum için olacak. Sen de toprağın altından bana bakacak ve keşke hiç düşmanım olmasaydım diyeceksin."

Seth'in bakışları aç bir parıltıyla aydınlandı ve hınzır bir gülümsemeyle kişisel alanıma girdi. "Bir şeyi yanlış anladın, bebeğim. Değerli bir rakipten daha çok sevdiğim bir şey yoktur. O yüzden tüm gücünle üzerime gel, çünkü gözlerindeki o ateş için yanıp tutuşuyorum. Gereken her şeye sahip olduğunu biliyorum."

Beni geçip gitti ve Caleb arkasından yürümeden önce kaşlarını çatarak bize baktı. Geraldine öne atıldı, elimi avucunun içine aldı ve derimin altına iyileştirici bir büyü kanalı açtı. İçimi çektim.

Parmak eklemlerimi düzelttim ve başımı çevirip

Seth'in arkasından baktım. "Teşekkürler

Geraldine," diye mırıldandım.

"Sorun değil sevgili karahindibam. O rapscallion'un iyi bir bish ve bosh'a ihtiyacı var. Simidinin ters tarafını yağlamak için neler vermezdim."

Yumruğunu ona doğru salladı ve Profesör Rockford da onu alkışladı.

Bizi cesaretlendirmek için eller.

"Bunu hak etti," diye fısıldadı Tory bana ve ben de başımı salladım, içimde kök salmaya başlayan ve gerçekten ölümcül bir şeye dönüşen o nefret tohumunu besledim. Orion için yaptıklarının asla unutamayacağım bir şey olduğunu biliyordum ama bu bize yaptığı tüm kötülükleri yok etmiyordu. Ve bunu ona ödetmeye kararlıyım.

"Bunu hak edeceğim," dedim kararlılıkla. "O zaman intikamımın tadı daha da tatlı olacak."

OceanofPDF.com

"**Ben** dünyanın en büyük pastasını istiyorum," diye heyecanla açıkladı Seth. "Ve bir dağ dolusu hediye. Ve balonlar. Ve flamalar. Ve parti oyunları. Ve içki oyunları. Ve muhtemelen bir temaya ihtiyacımız var. Ya da belki bir tür sanatçı, mesela ateşten kızlar ya da belki toprakla dalga geçenler ya da-"

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Max gözlerini devirerek sordu. "Çünkü son baktığımda bu ortak bir doğum günü partisiydi ve yine de bana pek danışmadan yapmak istediğin bir sürü şey duyuyorum."

Bir kahkaha attım. Her yıl aynı şeyi yaşırdık. Seth ve Max beş gün arayla doğmuşlardı, Seth tam da Kova burcunun sonunda Pisces'in başlangıcındaki döngü ve Max. Ve her yıl ortak bir parti veriyorlardı. Ve her yıl partiye kadar olan süreyi Gelecek yıl ayrı partiler kuracaklarına ve böylece çok istedikleri şeylerden ödün vermek zorunda kalmayacaklarına yemin etmeden önce ayrıntılar.

Bu yıl partinin hava temalı olması konusunda anlaşmışlardı, ancak hava süslemeleri yapmanın ya da bununla parti anlamında bir şey yapmanın oldukça zor olduğunu fark ettiler ve böylece başka neler yapılacağı konusunda tartışmalar başladı.

Hepimiz King's Hollow'da ateşin etrafında oturmuş bu konuyu tartışıyorduk, ancak Darius şu ana kadar iki kelime bile etmemişti.

"Neden her şeyi hep son dakikaya bırakıyorsun anlamıyorum," dedim bıkkınlıkla, sandalyemde arkama yaslanarak. "Parti bir hafta sonra ve sen hâlâ davetli listesini bile düzenlemedin."

"Davetli listesini sıralamamıza gerek yok, belli ki bu Hores'a özel bir etkinlik olacak ve Ass tugayını yastıklarına ağlatacak. Ne kadar çok şey kaçırdıklarını biliyorlar," dedi Seth boktan bir sırıtışla. Kanepede yanımda oturuyordu ve bugün kendini çok Kurt gibi hissettiği her halinden belliydi çünkü elini kolumun üzerinde gezdirip duruyordu ve bana yaslanacak şekilde sokulmuştu. Genel olarak konuşursak, benim Düzenim Kurtların sevdiği dokunaklı şeylerden hoşlanmazdı, ama Seth'le bir şekilde buna aldırılmazdım.

"Doğru. Ama hâlâ bir mekân seçmediniz," diye belirttim.

"Gölün dışına çıkmaya ne dersin?" Max önerdi. "Kıyıdaki suyun bir bölümünü dondurabilirim ve sadece parti için birlikte buz ve topraktan bir saray yaratabiliriz. Zaten yaklaşan pratik sihirbazlık sınavımız var, o yüzden bunu yeteneklerimizi sergilemek için de kullanabilir ve bir taşla iki kuş vurabiliriz."

"Seth dramatik bir şekilde oflayıp pufladı ve bir kolunu gözlerine siper ederek kucağıma yığıldı.

"Ciddi misin?" Şikâyet ettim ve o da başını kasıklarına yaslayarak yer değiştirdi ve kolunun altından bana baktı.

"Stresliyim, vücut temasına ihtiyacım var, beni şimdi reddetme, dostum," dedi, daha fazla etki için sahte küçük bir inilti attı ve gözlerimi yuvarladım.

"Peki. Ama senin için saçını okşamayacağım," diye kestirip attım, o ise genişçe sırıttı.

"Muhtemelen yapmasan daha iyi olur yoksa beni sertleştirebilirsin," diye kabul etti ve şaka yapıp yapmadığını bile bilmiyordum ama sanki öyleymiş gibi güldüm.

Darius kalktı ve kendine bir bira almak için buz dolabına yöneldi. Günlerden cumartesiydi, bu yüzden saat sabahın on biri olsa bile üçüncü birasını içiyor olmasının bir önemi yoktu.

Son birkaç gündür çok sık böyle oluyordu. Sessiz, düşünceli, hepimizin yaptığı sıradan konuşmalardan kopuk.

Orion ve diğer Varislerle yaptığım anlaşmanın bir parçası olarak onu neşelendirmek, onun ve Tory'nin üzerindeki laneti kaldırmak için bir planım vardı ama yine de işe yarayıp yaramayacağı konusunda endişeliydim.

Bununla ilgili birkaç sorun vardı. Birincisi: Yıldızların birbirlerine çok yaklaştıklarında nasıl tepki verdiklerine çok dikkat ediyordum ve bu konudaki boşlukları bulduğumu umuyordum ama ana etkinlikten önce bunu test etmenin gerçekten bir yolu yoktu, bu yüzden sadece ummak zorundaydım.

tahminler doğruydı.

İki: Tory son birkaç haftadır benden uzaklaşmıştı ve planıma uyacak kadar bana güvenmesini sağlayabileceğimden emin değildim. Ama yıldızların dinleme ihtimaline karşı bunu ona ya da bir başkasına da açıklayamazdım. Yıldızların kulakları var mıydı? Hiçbir fikrim yok. Ama onlar

kesinlikle gözleri varmış gibi görünüyordu, bu yüzden her ihtimale karşı zamanı gelene kadar planlarımı gizli tutacaktım.

Üç: Darius başkalarıyla iyi geçinemezdi ve son zamanlarda iki kat huysuzdu - nedenini anlıyordum ama bu işimi daha da zorlaştırıyordu - onu fikrimi denemeye ikna etmek dağa tırmanmak gibi bir şey olacaktı. Ama ben

Bu engellerin her birinin üstesinden gelebilseydim, o zaman çok parlak bir fikir bulmuş olabileceğime dair en ufak bir umut ışığı bile yoktu.

Umarım. Yüzüme patlamayacağını varsayıyorum. Ama şimdilik elimdeki tek şey buydu, bu yüzden denemeye değdi.

"En azından çikolatalı pasta konusunda anlaşabilir miyiz?" Seth kolunun

altından dışarı bakıp Max'e yavru köpek bakışları fırlatarak sordu.

"Vanilya istedim," dedi Max, midem guruldayana ve ağzımda tükürük birikene kadar arzu ve baştan çıkarma duygularını hepimizin üzerine iterek bu fikri noktaladı.

"Vanilya kulağa hoş geliyor," diye itiraf ettim, mutfak personelinden en kısa zamanda biraz alıp alamayacağımı merak ediyordum.

"Pislik herif," diye homurdandı Seth. "Şimdi ben de vanilya istiyorum."

"O halde bir karar vermişsin gibi görünüyor," dedi Darius içi boş bir ses tonuyla.

Parti havasında görünmüyordu. Hem de hiç.

O birasına odaklanırken geri kalanımız birbirimize baktık.

"Peki... Xavier şimdi nasıl?" Seth çekingen bir tavırla sordu.

Darius bu haldeyken ruh halinin ne yönde olacağını söylemek her zaman zordu. Tam bir Dragon pisliğine dönüşebilir, kafamızı koparabilir, bizi biraz hırpalayabilir ve sonra bize siktirip gitmemizi söyleyebilirdi. *Ya da* sadece açılabilirdi. Ve bu hafta, Tory malikânesine gizlice girip Xavier'i Pegasus dolabından tüm dünyanın görmesi için dışarı attığından beri

Zihnindeki engeller, ikincisine daha yatkındı.

"Daha iyi," diye yanıtladı Darius, bize bakarken ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Daha fazla röportaj yapmasına izin verildi ve gazetelerin hepsi hangi sürüye katılabileceği konusunda spekülasyon yapıyor, bu yüzden babam

onlarla buluşmasına izin vermeliyiz. Yeniden birlikte büyüdüğüm çocuk gibi, artık içinde çok fazla ışık var. Ve bu da

En azından kapalı kapılar ardında. Artık o evde yalnız değil. Onunla, çok özlediğimi bile fark etmediğim bir şeyi geri kazandık... Ve tüm bunlar Roxy'nin hepimizden daha cesur olması sayesinde oldu."

"O bambaşka bir şey," diye kabul ettim ve bana takılma olayı yüzünden hâlâ bana biraz kızgın olduğunu belirten bir bakış attı. Ama aynı zamanda kabullenmişti de. Kendimi bok gibi hissediyordum ama yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Zaman makinesi olmadan bunu yapamazdım ve o zaman bile geri alabileceğimden emin değildim. O gece ona gittiğimde Tory çok acı çekiyordu. Bana *ihtiyacı* vardı, sadece istememişti. Onu bu durumdan kurtaracak bir şeye ihtiyacı vardı.

umutsuzluğun eşiğindeydim ve bunu yaşadım. Güzel, basit ya da kolay değildi ama hayat buydu. Ve hayat bazen siz istemeseniz bile karmakarışık olabiliyordu. "Ertesi sabah odana döndüğünde nasıldı?"

Seth sordu.

Bütün hafta boyunca bunu sormak için yanıp tutuşmuş, neredeyse Max ona sormayı yasaklarken, onun öğrenme arzusuyla duvarlar. Ama şimdi Darius'un yanında kendimizi tutmamızın gerçekten bir anlamı var mıydı? Karanlık Baskı'nın kaldırıldığı gece bize her şeyi anlatmıştı ve ben hâlâ babası, Clara, gölgeler, Nimfler hakkındaki tüm bilgilerin etkisindeydim... Hepsi çok fazlaydı. Ve daha da kötüsü, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Elbette ailelerimizi uyarmıştık ama bizi destekleyecek hiçbir kanıt olmadığı için Lionel'a karşı herhangi bir hamle yapamıyorlardı. Sadece izleyebilir, bekleyebilir ve tuzağını ortaya çıkardığında hazır olmayı umabilirlerdi. Zaten onlara söylediğimiz her şeyin doğru olduğuna da tam olarak ikna olmuş değillerdi. İtiraf etmeliyim ki, Darius bize Lionel'ın tuzağını göstermeseydi ben de bundan şüphe ederdim.

ama bunu anneme göstermesine izin veremezdim. Onlardan etkilendiğini öğrenirlerse babasıyla birlikte onu da tutuklardı. Hiçbirimiz bunun onun artık hepimizden daha güçlü olduğu anlamına gelip gelmeyeceğini tartışmamıştık ve ben de tartışmak istemiyordum. Darius benim kardeşimdi. Babasına hiç benzemiyordu ve bu güçle neler yapabileceği konusunda endişelenecek kadar ondan bir an bile şüphe etmedim. Bizi asla tahttan indirmeye çalışmazdı. Aramızdaki bağ güneş çeliği gibi kırılmazdı.

"Ben döndüğümde gitmişti. Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü yıldızlar zaten bizi ayırmak zorunda kalacaktı," diye mırıldandı Darius.

"Yani bu kadar mıydı?" Seth hayal kırıklığı içinde sordu. "Onu yatağında bulduğun cinsel gerilim dolu bir an yok mu? Ya da duşta? Ya da belki ateşin yanındaki halının üzerinde çıırılçıplak yatarken-"

"Bir not bırakmış," diye homurdandı Darius, cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve okuyabilmemiz için masanın üzerine fırlattı.

Centilmenlik edip yatağını çalmama izin verdiğin için teşekkürler.

P.S.

Jakuzinizi kullandım ve hala gördüğüm en saçma şey.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu öfkeyle. "Yani... jakuzili küvetinizi mi seviyor?" Seth önerdi.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diye homurdandı Darius. "Sen Onun yanında sürekli dilimi ısırmandan hoşlanmadığını söyledi. *Sanki* onu kışkırtmamı, onunla tartışmamı ya da bir şey."

"Belki de tüm bu durum hakkında onunla konuşmayı denemelisin?" Max bunu önerdi. "Bizimle oturabilirsin ama istersen bunu gizli tutmak için bir susturma balonu kullanabilirsin ya da-"

"Yine de dudak okuyabiliyorum. Bil diye söylüyorum," diye araya girdi Seth ve ben bir kahkaha attım.

Kucağımda kaydı ve ben ona bakarken bana sııttı. "Bilmiyorum.

Zaten gidip Xavier ve annemi kontrol etmem gerekiyor.

Parti planlamasından kaytarmamın bir sakıncası var mı?"

"Endişelenme dostum. Parti kontrolümüz altında," dedi Max ve Darius telefon görüşmesi yapmak üzere odadan çıkarken bize özür dileyen bir gülümseme sundu.

Max, "Bu saçmalıkla bir atlıkarıncaya takılıp kalmışız gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Siz planınızı nasıl yapıyorsunuz?"

"Sanırım benimkini uygulamaya hazırım," dedim. "Ama işe yaraması için ikisinin de iyi bir ruh halinde olması lazım. Daha çok benim öneriler."

"Geraldine'i kazanıyorum... yavaş yavaş," dedi Max. "Gerçek aşktan yana ama bunun Tory'den çok Darius'tan gelmesini istiyor gibi görünüyor ve Darius'un bu bozguncu tavırları..."

"Bu yüzden dövüşmek istemesini sağlamalıyız," dedi Seth. "Ben denedim onun için her türlü jesti yapmaya ikna ettim, ama ısırmadı. Hatta bana kendini yağlayıp dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir gülle striptiz gösterisi yapmanın aptalca bir fikir olduğunu söyledi. Masaj yağımı bile çöpe attı. Üstelik yeni bir şişeydi."

"Senin fikrin onun için bir dans gösterisi yapması mıydı?" Gülerek söyledim. "Hangi dünyada Darius'un bunu yaptığını görebilirsin? Ya da Tory'nin bundan zevk aldığını? Ayrıca, herhangi bir pislik kendini aptal yerine koyabilir, bu pek de *derin* bir şey değil, değil mi?"

"Derinlere inmemi istiyorsun, değil mi Cal?" Seth alay etti ve Kaşlarını imalı bir şekilde bana doğru kaldırdı ve tenimde bir karıncalanma oluşurken gözlerimi ona doğru yuvarladım.

"Benimle flört etmeyi kes, göt herif," diye şaka yaptım, onu öyle bir ittim ki neredeyse kucağımdan düşecekti.

"O zaman yaptığımda bu kadar çok gülümsemeyi bırak," diye cevap verdi ve kasıklarımın üzerine geri yerleşirken bana pis bir sırtış attı.

"Her neyse," diye cevap verdim umursamazca. "Ama Darius'un yakın zamanda Tory'den puan kazanmasını istiyorsan oyununu geliştirmelisin." "Eğer gerçekten bir şans olduğuna inansaydı bu çok daha kolay olurdu."

Sonunda birlikte olabileceklerini düşündüm," diye homurdandı Seth. "Ki bu oldukça zor

Daha önce hiç yapılmadığı için onu ikna etmek zor olacak ve ben bile buna gerçekten inanmıyorum."

"O zaman inanmaya başla," diye tersledi Max. "Çünkü bize ihtiyacı var. İmkânsız ya da umutsuz olması ya da Griffin'in osuruklarının vişneli turta tadında olduğuna inanmaya çalışmak gibi olması umurumda değil. Sadece yap. Onun için."

"Tamam, tamam, külotunu çıkarma. Bir şeyler bulacağım. Derin ve anlamlı bir şeyler yapabilirim. Benim planım bok gibi olacak," diye açıkladı Seth. "Siz ikiniz kendi rolünüzü oynayın ve işi bana bırakın."

"Planın bana düşen kısmını uygulamak istiyorsam onu ve Tory'yi iyi bir ruh haline sokmam gerekiyor," dedim omuz silkerek. "Bu da şu anda Noel'den daha az sıklıkta oluyor, o yüzden-"

"Onları neyin iyi bir ruh haline sokacağını biliyor musun?" Seth heyecanla sırtarak kucığımdan kalkıp tekrar yanıma oturdu. "Bir parti!"

"Sadece Hores partisi verdiğinizi sanıyordum?" Ben sordum.

Max, "Evet, Darius da Mildred'in katıldığı bir partiden hoşlanmayacaktır," diye ekledi.

"Peki, Tory'yi barış teklifi gibi bir şey olarak davet etsek nasıl olur? Barış değil ama onu ve Darcy'yi taht için yendiğimizde onları alt meclis üyesi olarak kabul etmeye açık olacağımız gerçeğini kabul etmek gibi," diye önerdi Seth. "Sonra geliyor, parti veriyor, harika vakit geçiriyor, Darius harika vakit geçiriyor-"

"Mildred ortaya çıkıyor ve her şeyi mahvediyor," diye araya girdim.

"O zaman Mildred'in partiye hiç gelmemesini sağlayalım," dedi Max karanlık bir gülümsemeye.

"Oooh," dedi Seth coşkuyla, sevimsiz bir filmdeki kötü adam gibi ellerini birbirine sürterek.

"Kapıları ve pencereleri konusunda endişeliyim," dedim sırtarak. "Yapışmaya eğilimli olabileceklerinden endişeleniyorum. Ve eğer altınlarının izini kaybettiye ve Elemental Combat'ta sihrini kullanmışsa Parti başlamadan önce, oradan kaçmaya çalışırken çok zor anlar yaşayacaktır."

"Evet, evet! Hem de nasıl!" Seth heyecanla bağırdı. "Troll'ü partiden kovarız, Tory Vega'nın çok seksi görüldüğünden emin oluruz, Darius'u hayatının en iyi havasına sokarız ve sonra onları bir araya getiririz. Dans ederler, eğlenirler, etrafta o kadar çok insan olur ki yıldızlar sinirlenmez. Bu planda her şey var."

"Söz konusu Vega dışında," diye ekledi Max. "Önce onun gelmesini sağlamalıyız."

"Doğru, evet, bu. Şimdi gidip onu ikna edelim," dedi Seth ayağa kalkarak.

Ben de ayağa kalkarken sırttım ama Tory'nin bunu kabul edeceğinden pek emin değildim. Neden bir grup kızla birlikte bir partiye gelmek istesin ki? ona açıkça karşı çıkan insanlar? Yine de nerede olduğunu öğrenmek için ona bir mesaj attım ve ilk kez hızlı bir şekilde cevap verip bana şunları söyleyince gülümsedim
kütüphanede olduğunu ve atıştırmalık getirmediğim sürece onu rahatsız etmememi söyledi. Atıştırmalık getirebilirim.

"Tamam, kütüphanede ve eğer uğrayacaksak yemek istiyor. Siz iki pisliğin benimle geleceğinden bahsetmemiştim ama suşi getirmediğim sürece beni affedeceğinden eminim."

Seth, "Sen gidip yiyecekleri al, biz de seninle orada buluşuruz," dedi ve elini sallayarak beni yanına çağırdı. "Ve bana biraz Oreos getir. Ve süt. Sütü unutma."

"Tamam, göt herif, ama bu planın sana düşen kısmını yerine getirsen iyi olur, çünkü Max'le ikimizden başka

ve yeminini bozduğun için yıldızların seni lanetlemesini istemiyorsun."

Max kıkırdarken Seth gözlerini devirdi ve ben de ikisinden hızla uzaklaştım, Venüs Kütüphanesi'ne gitmeden önce yiyecek almak için Küre'ye uğradım ve kapıya yaslanarak onların bana yetişmesini bekledim.

Yolda koşarken gözlerini bana diktiler, atıştırmalık çantasını aldılar ve onları her an her yerde yenebilecek olmamın onları ne kadar rahatsız ettiğini göstermemeye çalıştılar. Vampir olmak en iyisiydi ve bunu asla kabul etmeseler bile biliyorlardı.

Max kapıyı iterek açıp içeri girerken, "İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandı.

Tory'yi bir köşede Darcy ve Geraldine ile oturmuş bir dizi yıldız haritasını incelerken gördük.

Yaklaştığımızda bizi fark etmediler ama kıcımlı Tory'nin işinin üzerine koyduğumda bana bakmak zorunda kaldı.

"Atıştırmalıkları getirdin mi?" diye sordu ve ona yiyecek torbasını uzatırken parlak bir şekilde gülümsedim. Teşekkür ederek aldı ve bize şüpheyle bakan diğer iki kıza bir şeyler dağıtmaya başladı. "Bu arka vokaller de neyin nesi?" Arkamda duran Max ve Seth'e çenesini salladı ve ben de onlara baktım, ona doğrudan soracak mıyız yoksa bunu geliştirecek miyiz diye merak ediyordum.

"Seni doğum günü partimize davet etmek istiyorduk," dedi Seth her zamanki gibi, elini saçlarının arasından geçirip ona bir öpücük uzatırken. "İkiniz de," diye ekledi Darcy'ye bakarak. Aslında plan bu değildi ama mantıklı gelmişti. Sadece Tory'yi davet edersek bir şeyler çevirdiğimiz çok belli olacaktı.

"Sanki Solaria Prensesleri zamanlarını alçaklarla ve serserilerle dolu bir partide harcamak isterlermiş gibi," diye alay etti Geraldine.

umursamazca işine geri döndü.

İkizler bakıştılar ve Tory sandalyesinde arkasına yaslanarak Seth için aldığı kutu sütü açtı ve Oreo'larını içine batırmaya başladı. Çenesi sinirli bir şekilde titriyordu ama yorum yapmadı ki bu onun için oldukça etkileyici bir kendini kontrol etme gösterisiydi.

O çiğnerken cevabını bekledik ve ben hayal kırıklığıyla ayağımı vurmaya başladım.

"Hayır," dedi omuz silkerek ve Darcy bir kahkaha attı. "Kıçını masamdan kaldırmak ister misin? Sadece artık atıştırmalıklarımızı aldık, bu yüzden etrafta takılmana gerçekten ihtiyacımız yok..."

Kaşlarımı kaldırıp biraz yardım isteyerek diğer adamlara dönerken gülümsememi ısırdım.

"Neden yılın en iyi partisine gelmek istemeyesin ki?" Max itti. "Bir müzik grubumuz, ateş dansçılarımız, hava jimnastikçilerimiz olacak-"

"Su striptizcisi getireceğimizi söylediğimizi sanıyordum?" Seth alt tonda tısladı.

İkizler bu daveti kabul etmeye, onları bir cenazeye götürmeyi teklif etsek kabul edecekleri kadar istekli görünüyorlardı.

"Neden sen ve senin Hores'lerinle dolu bir partiye gitmek isteyelim ki?" Darcy sanki uğraşılamayacak kadar sinir bozucuymuşuz gibi gözlerini devirerek sordu.

"Çünkü," diye homurdandı Seth. "Ben ve Max yirmi yaşına giriyoruz. Bu büyük bir olay-"

"Senin için belki," diye mırıldandı Tory umursamazca ve Geraldine hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi gülmeye başladı.

Elini sallayarak, "Tatsız davetlerinizi alın ve kaçın, sizi holiganlar," diye emretti.

"Arkadaşlarını da davet etsek nasıl olur?" Max gözlerini Geraldine'e dikmiş bir şekilde önerdi. O kıza ne kadar bağlandığının farkında olup olmadığını merak ediyordum. "Sen de gelebilirsin Gerry, ve diğer tüm Götler."

Geraldine, "Sakin ol atan kalbim, ne güzel bir öneri," diye mırıldandı. "Bu harika davetiyeyi aldığım için kendimi çok onurlu hissediyorum. Ve bakın ne kadar çarpıcı bir şekilde hazırlanmış-" Hayali bir davetiye açtı ve davetiyeyi okuyormuş gibi yaparken Tory ve Darcy sırttı. "Kraliyet dışı kutsiyetleri, alabalıkların kralı Maxy boy ve itlerin hükümdarı Sir Seth, doğum günü partilerine katılmanızı resmen talep ediyorlar. Her köşede kötü karakterler olacak ve İçkinize ağza alınmayacak iksirlerin katılma ihtimali. Bulabildikleri her kadın bahçesini istila etmeye hazır bolca aşk dongle'ından bahsetmiyorum bile. Lütfen yanınızda diş fırçası ve yedek ayakkabı getirmeyi unutmayın. Bu ışık altında onların saçmalıklarına kanma ihtimaline karşı Venüs'ü kandırın ve ertesi sabah utançla uyanmadan önce onlardan birinin altında sırt üstü yatın."

Ben bile buna gülmek zorunda kaldım ve Max ona doğru eğilirken sırttı. "Yani her halükarda benim altımda olmayı mı bekliyorsun?"

Geraldine dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Allah korusun, bir daha senin kaygan yılan balığına yaklaşmam."

"Ama... bunun iyi bir şey olabileceğini düşünmüyor musun? Tartışıldı mı? Mildred'in katılamayacağını bile duydum, bu yüzden sadece bir geceliğine ateşkes ilan edebiliriz. Lütfen, Gerry..." Max ona yalvaran bir bakış attı ve Geraldine dramatik bir şekilde iç geçirmeden önce Tory'ye bir bakış attı.

"Sanırım yapacak daha iyi bir şeyimiz yok, değil mi kızlar?" diye sordu, o kadar ani şerit değiştirdi ki kamçılandım. Max'in onu Görev'e dahil etme konusunda gerçekten ilerleme kaydettiğini tahmin ediyordum: Yıldızlara Meydan Okuyun.

Darcy, "Yapacak daha iyi binlerce şey bulabilirim," diye karşı çıktı. "Bir milyon," diye ekledi Tory.

Seth onlara köpek yavrusu gibi bakarak, "*Lütfen,*" diye ısrar etti. "Bugün bizim doğum günümüz..."

Tory dudaklarını büzdü ve bakışları üzerime düşmeden önce hepimizin arasına baktı. "Mildred yok mu?"

"Hayır Mildred," diye onayladım.

"Bize iksir vermek yok mu?" diye ekledi.

"Yemin ederim, bütün gece boyunca seni incitecek tek bir şey bile yapmayacağız." Kalbimin üzerine bir çarpı işareti çizdim ve o da omuz silkmiş olan Darcy'ye baktı.

"Peki. Ama sana bir bok için güvenmediğimden, bunun üzerine büyü bir mühür alacağım

Anlaştık." Tory elini bana doğru uzattı ve ben de avucumu onunkine yapıştırırken sııttım.

"Yemin ederim ki aramızda tek bir pislik geçmeden hepimiz harika bir gece geçireceğiz," dedim.

"Pislik olmamaya," diye kabul etti ve anlaşma yapılırken aramızda beyaz bir ışık parlamasıyla birlikte bir büyü şakırtısı çınladı.

Onları işleriyle baş başa bırakarak uzaklaştık ve ben de Max ve Seth'e gülümsedim. Şimdi geriye kalan tek şey onun ve Darius'un da planımın bir sonraki bölümünü kabul etmelerini sağlamaktı. Bu kadar basit.

Çantamla birlikte adresine koştum, başımı kaldırarak olabildiğince yüksek sesle uludum.

tüm kampüste çınılıyordu. Erken kalkmıştık ve hilal şeklindeki ay gökyüzünü doğan güneşle paylaşıyordu, en güzel iki gök

Güneş sistemindeki varlıklar tam da doğum günümde birleştiler. Tesadüf mü? Pek sayılmaz. Sadece benim için kutlamaya gelmişlerdi.

Max'in doğum gününe dört gün vardı ama benimki Cumartesi gününe denk geldiği için parti için mükemmel bir seçimdi. Ve ben bu konuda sadece biraz kendini beğenmişim.

Sonunda çantamı Ağlayan Orman'a geri çevirdim ve kıyafetlerimizi eski bir meşe ağacının altında bıraktığımız yerde yavaşlayarak durdum. yol. Kurtlarım etrafımda toplanıp boynuma sokuldular ve ben Fae formuma geri dönüp eşofmanlarımı giydikten sonra ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum.

Herkes kısa sürede giyinmişti, ancak çoğu pijamalarıyla gelmişti, bu yüzden Alice bana yaklaşıp avucunu göğsümde gezdirirken üzerinde ince pembe bir gecelik vardı.

"Mutlu yıllar, Alfa." Beni öpmek için eğildi ama içimden bir esneme geçerken ona yanağımı uzattım. Kaşlarını çattı ve elini daha da aşağı indirdi. "Hadi odana dönelim ve seni tedavi edelim." Dudağını ısırıldı

Baştan çıkarıcıydı ve bir an için cazip gelmişti. Ama son zamanlarda her ihtiyacımın bir çırpıda karşılanmasından sıkılmaya başlamıştım. Bir kral gibi muamele görmek harikaydı ama bazen bir meydan okuma için can atıyordum. Ve son zamanlarda bunu daha çok istiyor gibiydim.

"Sen git eğlen, sonra partide görüşürüz," dedim göz kırparak ve sanki ona tokat atmışım gibi şok olmuş görünüyordu. Hepsi ulumaya ve sızlanmaya başladı ve ben kaşlarımı çattım. "*Gidin eğlenin*," diye Alfa ses tonumla emrettim ve geri çekilirken inlediler, sonra gruplaşarak patikadan aşağı doğru gittiler. "Ve bugün sen de katılabilirsin, Maurice!" Sonradan bir düşünce olarak seslendim ve bana baktı, gözleri geniş ve gerçek gözyaşlarıyla doluydu.

"Emin misin?" diye sordu.

Ben pirelendikten sonra sürümü ele geçirmesinin cezası olarak haftalardır tavşanlar gibi sevişirken onu odanın dışında bekletiyordum. Ama bugün doğum günüm olduğu ve kendimi çok iyi hissettiğim için, onun uzun süren mavi taşak dönemini sona erdirmenin zamanı geldiğini düşündüm.

"Evet, çıldır," dedim ve deli gibi uludu, zıpladı ve diğerleri onu hemen aralarına kabul etti. Bunun bana verdiği güç patlaması, olmasını istediğim kadar tatlı değildi. Belki de artık yirmi yaşındaydım ve her zaman en tepede olmaya alışıyordum. Ama zirvede olduğunuzda, tırmanacak başka bir yer yoktu. Ve bu biraz sıkıcıydı.

Hayatımda tekrar bir şeyler için çalışmak istiyordum. Bu yüzden Darcy Vega'yı her fırsatta kışkırtıyordum. Element Savaşı'ndaki savunmamı aşmaya ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Onun saldırılarıyla birden fazla kez sarsılmıştım ama ukala gülümsemem ve sarsılmaz kabadayılığım ona kalkanlarımın bazen parçalanmaktan bir saniye uzakta olduğunu ya da bazen saldırılarının o kadar yetenekli olduğunu anlatmıyordu.

Kendimi savunmak için tüm konsantrasyonumu harcadım. Ve bundan zevk aldım. Tory'yle dövüşmek beni o kadar da heyecanlandırmıyordu çünkü kız kardeşi benden o kadar nefret ediyordu ki neredeyse ateşler içinde yanıyordu.

Hayatım boyunca Varislerle savaşmıştım ve bunu seviyordum ama yeni bir rakip gibisi yoktu. Anlamak, değerlendirmek, fethetmek zorunda olduğum bir rakip. Bu yeni meydan okuma beni içten dışa doğru aydınlattı. Aslında küçük bir şekilde onu destekliyordum. Gerçi bunu kimseye söyleyemezdim. Çünkü evet heyecan vericiydi ama bu gerçeğin sonuçları hiç de iyi değildi.

O bir Vega'ydı. Eğer beni yenerse, bu iş biterdi. Bu onu resmen değerli bir rakip yapardı. Krallıktaki herkesin kabul edeceği biri. Ve bunun olmaması için kıcımları yırtarak savaşacaktım. Ama gözlerindeki kararlılık ve beni incitmek için duyduğu o umutsuz ihtiyaç görmezden gelinemezdi. Bunu hak etmiş miydim? Bu tartışılabilirdi. Ayrıca şu anda kendimle girmeyeceğim bir tartışmaydı.

Telefonumu çıkardım ve yüzümde bir sırıtışla Caleb'a bir mesaj gönderdim.

Seth:

Ne yapıyorsun?

Caleb:

Uyuyordum.

P.S. Mutlu yıllar. Sana bir hediyem var.

İçimdeki heyecanla topuklarımın üzerinde sallanmaya başladım.

Seth:

Neden gelip bana vermiyorsun?

Eğer beni bulabilirsen...

Kulaklarımı etrafımdaki ormana dikerek gönder tuşuna bastım. Çoktan benim için geliyor olabilirdi, hilekâr piç kurusu.

Caleb:

Canını kurtarmak için kaç.

Bir kahkaha attım ama kaçmadım. Meşe ağacına doğru ilerledim ve dallara tırmanmaya başladım, yüzümde bir sırıtışla aşağıdaki patıkaya bakıyordum.

Kanım pompalanıyor ve adrenalin kalbimi hoplatıyordu. Bu oyun Caleb için eğlenceden çok daha fazlasıydı. Her saniyesinden zevk aldım. Ama en sevdiğim kısım beni yakaladığı ve vahşi köpekler gibi dövüştüğümüz andı.

Rüzgâr esti ve saçlarım etrafımda uçuştı.

İçgüdüsel bir karıncalanma omurgama doğru ilerlerken kaslarım gerildi. Altıma sert bir hava duvarı ördüm ve yakındaysa duyabileceği kadar yüksek bir kahkaha attım.

Bir anda ortaya çıktı ve hava kalkanıma öyle sert çarptı ki, öfke dolu bir çığlıkla sırt üstü yere düştü.

Ağaçtan düştüm, üzerine düşüp ellerimi boğazına doladığımda kıcımla güldüm. "Boyun eğ."

Ağzı köşeden kıvrıldı ve yan tarafıma sert bir yumruk attı. "Mutlu. Doğum günün kutlu olsun. Göt herif," dedi attığı her yumrukta ve beni üzerinden iterken benimle birlikte güldü. Ayağa kalkmaya çalıştım ama gözlerinde açlıkla ileri atıldı ve dişlerini bileğime geçirmeye çalışırken kolumu yakaladı.

Diğer yumruğumu kafasına indirdim ve hırlayarak üzerime atladı, boğazıma yaklaştırmaya çalışırken beni çamura gömdü. Kahkahalarımız tamamen kesilmişti ve ben de ona karşılık verirken vahşice hırladım, ikimiz de üstünlüğü ele geçirmek için çabalarken bizi yuvarlayıp karnına ağır yumruklar attım.

Koyu mavi gözleri kan tutkusuyla parlıyordu ve ben onu ağırlaştırırken saçlarımdan bir tutam yakaladı, boynuma doğru hamle yaparken başımı geriye doğru çekti.

"Kahretsin," diye haykırdım dişleri bir damara batarken, büyüümü hareketsiz hale getirirken nefes alışım hızlandı.

Bir kolunu etrafıma doladı ve bir hız patlamasıyla beni meşe ağacına taşıdı ve dişleri boynumun derinliklerine batarken beni ağaca çarptı.

Vücudu benimkiyle aynı hizaya geldi ve boğazımdan bir inilti kaçtı. Kasları bana karşı sertleşti, bundan zevk almasına engel olamıyordu. Beni budaklı ağaç kabuğuna daha da sert bir şekilde bastırdı ve ben de elimi boynumun arkasına dolayarak o beslenirken onu sıkıca kavradım. Tüm Solaria'da benden su içmesine izin verdiğim tek Vampir oydu. Ve bu oyunların tadını almaya başlamıştım, ısırmanın bile. *Kahretsin, bu beni mazoşist mi yapıyordu?*

"Cal," diye homurdandım, diğer elim sırtının pürüzsüz düzlüğünde geziniyordu.

Dişlerini serbest bıraktı, bana bakmak için başını kaldırdı ve dudaklarının köşesinden bir çizgi kan döküldü. Onu yalayıp uzaklaştırmak için ciddi bir istek duydum ve o anda gözlerindeki bakış, buna hiç aldırmayabileceğini söylüyordu. Fakat

O benim arkadaşımdı, bir varis. Onunla ilgili tuhaf fantezilerim olmuş olabilir ama asla harekete geçmedim. Bir kızı paylaştığımız ve *yanlışlıkla birbirimizi* öptüğümüz (ya da Caleb'in anlattığı şekilde) o zamandan beri. Tamamen sarhoş olmuştuk. Ama şu anda sarhoş değildik. Ve

Vücudunun benimkine karşı hissettiği duygu, damarlarımdaki kanın güneye doğru hızla akmasına yetecek kadar iyiydi.

"Sanırım az önce boğazıma bir kasırga gönderdin," diye homurdandı.

"Bu ilk kez olmazdı," diye alay ettim ve bir kahkaha attı.

Bakışları tekrar ağzına düştü. Sabah kirli sakalı ve yatak saçları vardı. Bu onda en sevdiğim görünümdü. Zahmetsizce muhteşemdi. Heteroseksüel olması ciddi bir utançtı. En azından ayıkken.

Boğazı titriyordu ve göğüslerimizin hâlâ birbirine değdiğinin farkındaydım ama artık bunun için bir neden yoktu. Elim hâlâ ensesindeydi ve geri çekilip çekilmeyeceğini merak ederek elimi bıraktım ama çekilmedi.

"Hediyem nerede o zaman?" Kaşlarımı kaldırarak sordum ve sonunda geri adım atarak bakışlarımı düşürdü.

Boğazını temizledi ve bir elini düzensiz sarı buklelerinin arasından geçirdi. "Al." Bir elini cebine soktu ve bana bir şey fırlattı.

Elimdeki grimsi taşa bakarak onu havada yakaladım.

Ondan yayılan güç uğultusunu hissettiğimde çenem düştü. Çağrısı ait olduğu göksel varlık. Bu şey nadirdi. Bir Heptian Kurbağası'nın kıkırda büyüyen bir elmastan daha nadir.

"Ay taşı mı?" Nefes nefese kaldım.

Solaria'da her yıl bir piyango düzenlenir ve kazanan on kişinin Ay'ı ziyaret etmesine izin verilirdi. Bilet alabilmek için şanslı bir orospu çocuğu olmanız gerekiyordu ve dünyanın en zengin puştusu olsanız bile, yani *ben*, bunu satın alamazdınız. Keşif gezilerini yöneten Fae'ye binlerce kez rüşvet vermeye çalışmıştım. Ona sayısız mektup yazmış, ziyaretine gitmiş (hatta onu takip etmiş ve sabahın dördünde kapısını çalmıştım - iki kez) ve bana bir bilet vermesi için yalvarmıştım.

Hiçbir kurt adam böyle olmamıştı. Ve biz ay için *yaratılmıştık*.

Yıldızın hatırı için neredeyse ay doğumlu. Ama o ve onun süslü küçük sihri

Fae'leri Ay'a taşımayı başaran - ki bunu milyonlarca kez keşfetmeye çalışmama rağmen gizli bir sır olarak saklıyordu - sıkı bir şekilde kilit altında tutuldu ve korundu. Yani benim için Ay yolculuğu yoktu. Ama elimdeki şeyin ne olduğunu biliyordum çünkü o kendini beğenmiş, aya yeni gitmiş puştların her yıl televizyonda kameralara bunları salladıklarını görmüştüm.

Caleb başıyla onayladıktan sonra tekrar elini cebine attı ve sabah ışığında parıldayan gümüş bir bilet çıkardı. Bileti bana uzattı ve bakışlarıyla karşılaştığımda almak için elimi bile kaldıramadım.

"İmkânı yok," diye nefes aldım ve üzerindeki yazılara baktım. Kalbim durdu. Aslında atmayı bıraktı.

"Öyle," diye güldü.

"Hayatta olmaz!" Suçlayıcı bir parmak gösterdim. "Yıldızlara yemin ederim Caleb Altair, eğer benimle dalga geçiyorsan-"

Bileti avucuma sıkıştırdı. "Üç yüz binden fazla piyango bilet aldım," dedi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkerek. "Aslında, on altıncı doğum gününde sikini asla bir ay kraterine sokamayacağın için ağıt yaktığından beri her yıl o kadar çok alıyorum. Eninde sonunda karşılığını alacağımı düşündüm."

"Bunu benim için mi yaptın?" Kelimeleri boğuk boğuk söyledim ve o yine omuz silkti. "Ay senin dünyada en sevdiğin şey, dostum. Ve ben hiç bilmiyorum Sana ne alacağımı."

Kendimi ona doğru fırlattım, tüm vücudumu onunkinin etrafına sardım ve lanet yüzünü yaladım çünkü aman Tanrım, lanet olası aya gidiyordum!

O kadar yüksek sesle uludum ve uludum ki Caleb ellerini yarasa kulaklarının üzerine kapatmak zorunda kaldı.

"Ne zaman!?" Bir aşağı bir yukarı zıpladım ve o da kahkaha atarak beni şakacı bir şekilde itti.

"Ağustos'ta," dedi sırtarak ve ona tekrar sarıldım çünkü lanet olsun, bu şimdiye kadar birinin bana aldığı en iyi hediye idi. Alice de bir keresinde bana titreşimli bir popo tıkacı almıştı ve bu hayatımı değiştirmişti.

"Bu her şey," dedim ona geri adım atarak. "Her şey."

"Güzel." Bir pislik gibi gülümsedi, sonra omzuma vurdu. "Bu gece bayılana kadar eğlenmeye hazır mısın?"

Bir daha asla kaşlarımı şatmayacağımı hissederek sırttım. "Hiçbir fikrin yok." Ve hayatımın bu inanılmaz, önemli anı beni başka bir şeye de karar vermeliydim. Eğer Ay'ı ziyaret edeceksem, önce onun benimle gurur duymasını sağlayacaktım. Bu yüzden Darcy Vega ile konuşmam gerekiyordu.

***

Öğleden sonrayı Max'le birlikte Aqua Lake'teki buzdan kaleyi süsleyerek, çiçeklerle ve sarmaşıklarla kaplayarak ve etrafında insanların oturup sevişebileceği devasa nilüfer yastıkları yetiştirerek geçirdim. Harika görünüyordu.

Akşam güzel bir gömlek ve pantolonla oraya geri döndüğümde daha da fazla; her yer gece gökyüzünün altında binlerce kişi tarafından aydınlatılıyordu.

Pencerelerde ışıklar parlıyordu. Darius, Caleb ve Max göl kıyısında bekliyorlardı ve öğrenciler buzun üzerinden kalenin içine doğru ilerliyorlardı.

müziğin gümbürdediği derinlikler.

Ben geldiğimde üçü birden üzerime atladı ve Max elime bir shot sıkıştırırken sırtarak onlarla boğuştum. Yakınlarda duran bir barmen partiye giren herkese içki dağıtıyordu.

"Tahtı ele geçirmeye bir yıl daha yaklaşmış olmaya," dedi Max, Darius ve

Caleb kendi shot'larını alırken kendi shot bardağını kaldırarak.

Zencefilli romu içtikten sonra hayatımın gecesini yaşamaya hazır bir şekilde gökyüzüne doğru uludum. Barmen etrafımızda koşturdu, shot bardaklarını aldı ve tek kelime etmeden onları gerçek buzdan yapılmış bardaklarda en sevdiğimiz içkilerle değiştirdi.

Gözlerim Caleb'e takıldı ve votkamı ve Redtaurus'umu yudumlarken ona gizlice bir göz attım. Üzerinde kaslarını kabartan siyah bir düğme ve yıpranmış bir kot pantolon vardı. Gözleri, bu gece yaramazlık yapacağını söyleyen o parıltıyla parlıyordu ve ben kesinlikle bunun için buradaydım.

"Mildred'i odasına kilitlemek nasıl gitti?" Darius sordu ve Caleb sırttı.

"Hücum eden bir boğa gibi kapıya kafa attı, ahbap. Yalan yok."

Hepimiz kahkahalara boğulurken Darius karanlık bir şekilde sırttı. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydık. O aileden biriydi. Varisler benim için özel bir sürüdür. Dört Alfanın olduğu ve saçmalıkların olmadığı bir sürü. Mutluluktu.

Partiye girdiğimizde ortadaki buz odası o kadar mükemmel bir şekilde dekore edilmişti ki nefesim bir kez daha kesildi. Bir sonraki odadaki çiçek kemerlerini ve kapalı bahçeyi eklemek için toprağı kullanmış olabilirim, ancak Max'in büyüğü gerçekten hayret edilecek bir şeydi. Dans pisti, herkesin üzerinde tutunmasını sağlayan sert kristallerle parıldıyordu ve odanın bir tarafında öğrencilerin dans ettiği buharlı bir havuz vardı. ellerinde içkilerle etrafa sıçırıyorlardı. Büyütüp şekillendirdiğim kocaman bir ağaçtan oyduğum barın tüm övgüsünü ben alabilirdim.

Herkes bizi fark ettiğinde çılgın bir alkış tufanı koptu ve elimi sallayarak kalabalığın üzerine mavi yapraklardan oluşan bir konfeti attım. Biri bana bir tane daha uzatmadan önce içimi boşalttım ve kısa süre sonra hafif bir vızıltı almaya başladım. Merkez odaya ve buzdan duvarlara doğru ilerledik.

mor, mavi ve pembe ışıklarla parıldıyordu. Bir DJ melodi üstüne melodi patlatıyordu ve öğrenciler müzik için çıldırarak dans pistine doluşmaya başlamışlardı bile.

Bakışlarım odanın öbür ucunda Kızlarla dans eden Vegaslılara takıldı. Geraldine, dar pembe elbisesine uygun gösterişli pembe bir silindir şapka takmış Justin Masters'a sürtünüyordu. Max'in hakkını vermeliydim, kızın seksi bir vücudu vardı. Atletik bir vücuda sahipti, öyle ki ne yaptığını öğrenmek istiyordunuz.

Ne kadar esnek olduğunu. Yine de çoğu zaman ağzından dökülen çılgınca şeylere pek anlam veremiyordum. Max'in hoşuna gitmiş gibiydi. Ve ona doğru yöneldiğinde ve hepimiz onu takip ettiğimizde açıkça o anda onu kazmak istiyordu.

"Hey Gerry." Adam kadının şapkasını başından alıp kendi şapkasına geçirdi ve kadın kaşlarını çatarak ona doğru döndü.

"Geri ver onu seni aşırı büyümüş deniz levreği!" Kadın onu yakalamaya çalıştı ama adam belinden tuttu ve onu müzik eşliğinde döndürdü. İki saniye kadar mücadele ettikten sonra adamın kendisini daha yakına çekmesine izin verdi ve sinsi bir köpek balığı hakkında bir şeyler mırıldanırken utanmadan ona sürtünmeye başladı.

"Selam bebekler." Biz yokmuşuz gibi bizi tamamen görmezden gelerek arkadaşlarıyla dans eden Vegaslılara başımla selam verdim. Gerçi Tory'nin çizgili gözleri Darius'a doğru çaktırmadan kayıyordu. Tory iki parçalı bir etek ve çiçekli bir üst giymiş, Darcy ise saçlarıyla uyumlu lacivert bir maksi elbise giymişti. Tüm kaleyi eritecek kadar ateşli görünüyorlardı.

Bir içki daha attım ve içime bir güven duygusu yayıldı. Çoğu şey için özgüven patlamasına ihtiyacım olduğundan değil. Ama bütün gün Darcy'yle konuşmayı planladığım bir şey vardı ve bu da göğsümün derinliklerinde kilitli tuttuğum birkaç duyguyu boşaltmamı gerektiriyordu. Ve bunun için alkole ihtiyacım olacaktı.

"Hey, biraz konuşabilir miyiz?" Harekete geçmek için üzerine çullandım, kolumu omuzlarına attım ve onu dans pistinden uzaklaştırmaya çalıştım.

"İki tane alabilirsin." Elimden kurtuldu ve dönerek bana ters ters baktı. "Geri çekil."

"Lütfen." Ona kocaman kurt bakışlarımı attım ama o erimedi bile. Azıcık bile. Ve bu hiç duyulmamış bir şeydi. "Bugün benim doğum günüm." Tamamen doğum günü kartını çektim. Ve hiç utanmadım.

Gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturdu. "Ne oldu?"

Kazandım.

"Hadi, burası çok gürültülü." Beni takip etmesini işaret ettim ve omzunun üzerinden kız kardeşine baktı, bir tür sessiz ikizi paylaşıyordu Kalabalığın içinde peşimden gelmeden önce bir mesaj gönderdi.

Onu buzdan bir koridora götürdüm, koridorun üzerinde ışıltılı ışıklar vardı ve bir çift duvara yaslanmış, sanki *kim daha çok yüz yiyebilir* yarışması yapıyorlardı.

Bir peri masalından fırlamış gibi olan bir balkona çıktık, göl manzarası insanın nefesini kesmeye yetiyordu.

"İçeri." Orada takılan öğrencileri yönlendirdim ve hepsi fare gibi içeri kaçıp bizi yalnız bıraktılar.

Darcy gözlerinde küçük bir tedirginlikle onların gidişini izledi, sonra bana bakarken omurgasını dikleştirdi.

Korkuluklara yaslandım, onu yaklaştırmak için başımı sallarken bir elimi saçlarıma bastırdım. "Hadi bebeğim, seni ısırmayacağım." Dişlerimi şakacı bir şekilde gıcırdattım, bu da bana daha da karanlık bir bakış kazandırdı.

İçimi çektim, yüzümü manzaraya döndüm ve her zaman yokmuş gibi davranmaya çalıştığım o duygulardan birkaçını çekip çıkarmaya çalıştım. Sorun şuydu ki, ne zaman onları paketinden çıkarsam kalbime bir tekme atılıyormuş gibi hissediyordum.

çelik kapaklı çizme. Ve bu şekilde hissetmekten o kadar nefret ediyordum ki.

onlarla ilgilenmemek çok daha kolay. Ama bir kez olsun deneyecektim. Çünkü... şey, çünkü bugün benim doğum günümdü ve belki de yirmili yaşlarıma organlarımda üzerinde yüzde bir daha az suçluluk duygusuyla girmek istiyordum. Ayrıca Ay'ı etkilemek istiyordum. İşte böyle.

"Kaleyi beğendin mi?" Ona aşağıdaki suya bakarak sordum. Max sihrini kullanarak yüzeyde yüzen buzdan jakuziler yapmıştı ki bu gördüğüm en etkileyici su sihriydi. Azıcık bile erimiyorlardı.

"Çok güzel... ama tamamen abartılı." Yaklaştığını hissettim ve başımı çevirme isteğimle savaştım, bunu yaptığım anda geri çekileceğinden emindim.

"Yirmi büyük bir olay. Artık ergen değilim," dedim omuz silkerek. "Yine de hala bir pisliksin," diye yorum yaptı ve ben de bir kahkaha attım.

"Ben sadece şartların şekillendirdiği bir yaratığım."

Cık cık etti ve içimdeki kızgınlık alevlendi. Üzerimdeki baskıyı bir bilse. Bugün bulunduğum noktaya gelmem için nelerin gerektiği hakkında bir fikri olsaydı...

"Sen de aynısını yapardın, biliyorsun. Eğer benim gibi yetiştirilseydin oldu." Sesimdeki acıyı gizlemeye çalıştım ama biraz sızdı. Hâlâ ona bakmıyordum ve bakmayı da planlamıyordum. Belki de kaçıp gideceğini düşündüğüm için değildi. Belki de gözlerinde göreceğim şeyden korktuğum içindi. Nefret. Küçümseme. Tiksinti.

Darcy Vega'nın gözleri etimi bir bıçak gibi keskin bir şekilde kesebilirdi. Bu da ondan nefret etmemin üç yüz elli sekiz numaralı nedeniydi. Tanıştığımız andan itibaren onu neden cezalandırmak istediğimi.

"Yanılıyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Ben senin gibi değilim. Solaria'da büyümüş olsaydım bile-"

"Saçmalık," diye tersledim, öfkemi dizginlemeye çalışıyordum çünkü *lanet olsun ki* bir kez olsun mantıklı konuşmayı denemek istiyordum. Isırmak ve bağırarak değil. Ben yapıyordum

bir çaba ve şimdiden çuvalladı.

Sonunda ona döndüm ve o da çenesini kaldırdı. Ve işte oradaydılar, benim çöküşümü içinde barındıran o koyu yeşil gözler. İyilik okyanusu olan gözler. Bununla rekabet edemezdim. Varillerimde eksik olan tek şey buydu.

Belki de burada büyümüş olsaydı benim gibi olacağına, ahlaki pusulasının toplum, ailesi ve Fae'ler tarafından güneye çevrilmiş olacağına inanmak istedim. Çünkü bunun doğru olmadığı fikri tek bir anlama geliyordu. Ben kötü bir insandım. Beş yaşındayken beni kendi başımın çaresine bakmam için bir dağa bırakan ebeveynlerim yerine, üzerime titreyen ölümlü ebeveynlerim olsaydı bile iyi olamayacak olan zalim, berbat bir adamdım. Annemle babamı şiddetle severdim. Ama tüm şefkatli tavırlarına rağmen beni sert ve soğuk yetiştirmişlerdi. O dağdan indiğimden beri bir Alfa olmaya çalışıyordum. Bende sert bir şeyler görmüşler ve bunu daha da sertleştirmek istemişlerdi. Ben de onlara izin verdim çünkü belki ben de görmüştüm.

"İstedigine inan Seth," dedi Darcy, sesi benden bıkmış gibi çıkıyordu. Onun yerinde olsaydım muhtemelen ben de kendimden bıkmış olurdum. "Beni buraya hayatlarımızı değiş tokuş edersek bir pislik olacağıma ikna etmeye çalışmak için mi getirdin?"

Boğazımdan bir inilti çıktı ve korkulukları tuttum, bakışlarımı tekrar ondan uzaklaştırmaya ve boşaltmam gereken duyguları serbest bırakmaya çalıştım. İyileşmesini umutsuzca istediğim yaraları deşmek için. Belki de bu ay için iyi bir gösteri yapmakla ilgili değildi. Son zamanlarda onunla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Eğer aramızda olan her şeyle başa çıkamazsam, tahta çıktığımda asla ona layık olamayacaktım. Halkını yönetmeyi hak etmeyen, değersiz bir pislik olacaktım. Bu yüzden yapılması gerekiyordu. Ama yapamadım... *Kahretsin, neden bu kadar zor?*

Yıllarca duygularımı bastırdıktan sonra, her şey çok sıkı bir şekilde kilitlenmişti. Ama denemek zorundaydım.

"Benden nefret etmeni istemiyorum," diye zorladım, omuzlarım gerildi ve ona bir bakış attım. Şüpheli görünüyordu elbette. "Yani... söylemek istediğim buydu," diye zayıfça bitirdim. Kahretsin, bu şimdiye kadarki en kötü özürdü. Aslında bu bir özür bile değildi. Bu bir açıklamaydı. Ama gerçekten özür dilemenin bir yolunu bulmaya çalıştığım da bile kelime boğazıma takıldı ve annemin sesinin kafamın içinde net bir şekilde çınladığını duydum.

Düşmanlarınızın bir kalbiniz olduğunu görmesine asla izin vermeyin.

İçimdeki duygu kutusunun tıkırtısı kesildi ve yeniden hissizleşirken bir nefes aldım.

"Senden nefret etmemi istemiyor musun?" diye yankılandı içi boş bir sesle. "Saçımı kestikten sonra mı? Beni aşağıladıktan sonra? Canımı yaktıktan sonra? Bana ve erkek arkadaşına şantaj yaptıktan sonra?"

"*Erkek arkadaş,*" dedim, içimde bir öfke dalgası yükselirken kendimi durduramadım. Bir hırıltıyla üzerine yürüdüm ve etrafına ördüğü sağlam hava kalkanına çarptım. Ama zaten amacım büyü ile zarar vermek değildi, bunu kelimelerle yapacaktım. "Bir hayalin içinde yaşıyorsun, Darcy. Sen bir

Solaria Prensesi. Eğer çok geç olmadan bunu durdurmazsanız sen ve *erkek arkadaşın* lanet olası bir yangında yok olacaksınız."

Gözleri öfkeyle parladı. "Bu bir tehdit mi?" "Bu bir uyarı," diye homurdandım. "Aptal olma."

"Senin tavsiyene ihtiyacım yok," diye tersledi. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Hışımla uzaklaşmaya çalıştı ama ben kapının önüne bir hava duvarı ördüm, böylece yapamadı ve dişlerini göstererek geri döndü. Bugünlerde giderek daha fazla gerçek bir Fae gibi görünüyordu. İfadesinde artık neredeyse hiç korku yoktu. Ve sonuncusunu da kontrol altına aldığı anda, hesaba katılması gereken bir güç olacaktı.

"Ben daha iyi *biliyorum*. Bu dünyayı tanıyorum. Ve cehenneme döndüğünde ona ne yapacaklarını biliyorum," diye homurdandım. "Peki sen sana ne olacağını biliyor musun?" Daha da yaklaştım ve gözlerindeki zehir etime sızarak onu cızırdatıp yaktı.

"Ne?" diye sordu nefes nefese.

"İtibarımı kaybedeceksin. Taht için destek alamayacaksın. Gazeteler seni parçalayacak. Krallıktaki hiç kimse senin için çalışmayacak ve Solaria'nın tamamını yönetmene yardım etmeyecekse gücü ele geçirmenin bir anlamı yok. Bunu yapmaya istekli misin?

Onun yüzünden bu şansını kaybetmek mi?"

Onun yönetmesini istediğimden değil. Belki de onu Orion'u becermeye devam etmesi ve sabırla yaklaşan çöküşünü beklemesi için cesaretlendirmeliydim. Ama içimde gerçeği yutacak güç yoktu. Neyi riske attığını bilmeyi hak ediyordu.

Aramızda bir anlık gergin bir sessizlik oldu ve ben ne olduğunu görmeye başladım.

gerçekten korkuyordu. Lanet olası güzel yüzünün her köşesinde yazıyordu. Kendisi için korkmuyordu, onun için korkuyordu.

"Lance'i rahat bırak," diye uyardı güçlü bir sesle. "Eğer beni alt etmek istiyorsan, bunu tüm gücünle yap. Ama onu bu işe karıştırma. Bu."

"Sonunda benim seçimim olmayabilir bebeğim," dedim omuz silkerek, hava duvarını bırakarak.

Uzun bir süre bana baktı ve devam etmek için ağzımı açtım ama içeri girdi, Atlas'ını çıkardı, şüphesiz Profesörüne mesaj atacaktı ve ona ne kadar aptal olduğumu söyleyecekti.

Ve gelmiş geçmiş en kötü özür ödülü...

OceanofPDF.com

Bunu itiraf etmekten nefret **ediyordum** ama Mirasçılar nasıl parti verileceğini gerçekten biliyorlardı.

Kutlamalar için yarattıkları mekân gerçekten harikaydı. Toprak ve su büyüünün birleşiminden oluşan devasa oda nefesimi kesti ve her şeye hayran kalmaktan kendimi alamadım. Çapraz sarmaşıklardan ve parıldayan buz katmanlarından inşa edilen duvarlardan İçlerinde değerli metal damarları parıldayan kayaların üzerinden çağlayan şelaleler nefes kesiciydi.

Binanın yarısı göl kıyısında, yarısı da suyun üzerindeydi; gölün yüzeyi donmuş, buzda desenlerle boyanmış bir dans pistine dönüşmüştü. Odanın uzak tarafında, zeminin bir kısmı eksikti ve iki havuz, suya girmeyi tercih eden insanlarla doluydu. Bir taraf ateş büyüüyle aşılınmıştı, böylece su sıcaktı ve içinde tembellik eden sayısız insan için mükemmeldi, diğeri ise buz gibiydi ve Gölün geri kalan kısmına erişim sağlandı ve burada Sirenler değişmiş formlarıyla suya dalıp çıkıyorlardı.

Barmenlere her türlü kokteyli sunmak için mükemmel bir şekilde yetiştirilmiş bir ağaca benzeyen bir bar kurulmuştu.

onları karıştırırken gerçek bir şov sergilediler ve birkaç tariftten daha fazlasına sihir kattılar.

Geraldine beni dans eden bedenlerin arasından bara doğru sürüklerken, kendini serinletmek için dramatik bir şekilde elini salladı.

"Kendimi patates çuvalındaki bir şalgam gibi hissetmiyorsam," diye soludu. "Betsy Buzzkill gibi davrandığım için üzgünüm ama biraz nefes almaya ihtiyacım var."

Onu bara kadar takip ettiğimde güldüm ve orada toplanan insanlara bize yer açmak için kenara çekilmeleri için havladı. Ve demek istediğim Gerçekten de bir köpek gibi havladı, Order formuna büründü ve dudaklarından çıkan devasa ses neredeyse kalp krizi geçirmeme neden oluyordu.

"İki Footloose Faradays," diye sipariş verdi ve barmen siparişini karıştırmaya başlarken sırtıttı.

"Bu ne?" diye sordum. Greyfurt suyuna tekila ekledikten sonra renkli içeceklerden birkaç damla ve birkaç ahududu da ekledikten sonra teneke kutunun üzerine bir büyü yapıp kapattığını ve havaya fırlatıp tekrar yakaladığında etrafında döndüğü etkileyici bir rutine başladığını izleyerek sordum.

"Çekingenliğinizi azaltmanıza yardımcı olan büyülu bir kokteyl." Max'in sesi arkamdan geldi ve o ve Darius barda yanımızda durmak için hareket ederken dönüp baktım. "Ve bunlardan hepimize yetecek kadar yapabilir misin?" diye ekledi barmenin gözünü yakalayarak.

Darius'a baktığımda ağzım kurudu ve o da bakışlarında içimi eritecek kadar sıcak bir ifadeyle bana baktı.

Göbeğimi açıkta bırakan cesur bir çiçek deseninde sevimli bir etek ve üst kombinasyonu seçmişim. Üstüm önden düğmeliydi ve Darius'un bana yaklaşırken açıkça fark ettiği push-up sütyenimdeki kızların görüntüsünü sunmak için birkaçını açık bırakmışım.

Barda hemen yanıma oturdu, Max de onun diğer tarafındaydı ve bakışlarım giydiği siyah düğmeli bluzun sınırlarını zorlayan kaslarının görüntüsüne takıldı. Boğazındaki birkaç düğme açıktı ve düğmelerin altında ne sakladığını çok fazla düşünmemeye çalıştım.

"Bu gece inanılmaz görünüyorsun Roxy," dedi alçak bir sesle ve tüylerim diken diken oldu.

"Sen de çok güzel temizleniyorsun Ejderha çocuk," diye sesime baştan çıkarıcı bir ton katarak alay ettim.

İçinde bulunduğumuz durumu düşününce neden onunla flört etme zahmetine girdiğimi bilmiyordum ama o öyle bakarken karşı koymak imkânsızdı.

Barmen uzun bardaklara soluk pembe kokteyllerden dört tane dizdi ve ben de tereddütle kendiminkine baktım. Tükettiğim son büyüğü içkinin, yaklaşılabildiğim herkese ve her şeye sürtünmemle sonuçlanmasından sonra, olayı tekrarlamakta tereddüt ediyordum. Özellikle de *Diego*'nun her yerinde olduğumu hatırladığım için. *Bleugh*. Sarhoş Tory bile böyle bir hata yapmazdı. *Onu bununla becerdiğimi düşünsene*.

Ürkütücü büyükanne ruhu şapkası takmış. Ew.

"Doğum günün kutlu olsun," dedim, bakışlarımı Max'e kaydırdım ve ona gerçeğe oldukça yakın bir gülümseme verdim. "Eğleniyor musun?"

"Öyleyim," dedi geniş bir gülümsemeyle, bakışları benden kayarak Geraldine onu dikkatle inceledi. Kırmızı düğmeli bir ceket giymişti ve mohawk'ının üzerinde gümüş bir taç vardı ve üzerinde *doğum günü çocuğu* yazıyordu. Max içkisini dudaklarına götürüp uzun bir yudum alırken, "Bu bana," dedi.

"Fondip!" Geraldine de kendininkini içerken, bardağın tamamı bitene kadar tekrar tekrar yuttuğunu duyurdu. "Aşağı inin leydim!"

Ona güldüm ve o da kalçasını benimkine çarparak beni yere düşürdü. Kolum Darius'un koluna degecek şekilde yana doğru yattım ve ona baktım

Ben hızla uzaklaşırken tekrar.

"Sen kendininkini içmiyor musun?" Onun soluk pembe içkisi barda benimkinin yanında dururken sordum.

"Çekingenliğim azalırsa ne yapmak isteyebileceğim konusunda endişeliyim," diye cevap verdi ve bakışları bir an için ağzıma kaydı tekrar gözlerime takılmadan önce.

"Anlıyorum," dedim başımı sallayarak. "Yani korkak mısınız?"

Gülmeye yakın bir nefes verdi ve başını salladı. "Pek sayılmaz."

"Veriyorsun ama alamıyorsun gibi bir şey mi? Beni basına satabilmek ve hakkımda yalanlar söyleyebilmek için iç çamaşırlarımla bir grup rastgele adama sürtünmemi sağlayan bir iksir vermekte sorun yok, ama kendi değerli itibarınızı riske atmak istemiyorsunuz.

Aynı mı?"

Darius dudaklarını büzdü ama Max ondan önce konuştu. "Teknik olarak o iksiri içkine koyan *benim* ve Darius Aslında Seth'in görüntüleri basına göndermesini engellemeye çalıştı ama çok geç kalmıştı."

"Seni şeytani alçak!" Geraldine beni azarlarken Darius şaşkınlık içinde. Bunu bilmiyordum, dürüst olmak gerekirse her şeyi onun yaptığını sanıyordum. Gerçi plan hakkında her şeyi biliyordu ve olay gerçekleşene kadar durdurmaya çalışmamıştı, bu yüzden hala kin beslemeye hakkım vardı. "Bu hareket alçaklığın da ötesindeydi! Hanımlarımın bu dövüşü kazanmak için hile ve yalan kullandığını görmüyorsunuz, değil mi? Onlar duruşun ve nezaketin timsalidir ve-"

"O zaman bunu içsem kendini daha iyi hisseder misin?" Darius onun sözünü keserek bana sordu. "Göze göz ve hepsi bu."

"Söylemesi zor," diye cevap verdim, uzun saçlarımı omzumun üzerinden savururken, sihirle pembe ışıkla parıldayan içeceklere baktım.

sıvının içinde dönüyordu.

Darius sanki ona meydan okumuşum gibi uzandı ve içkisini kaptı, her yutkunuşunda boğazının titremesini izlerken içkiyi bir dikişte bitirdi. Sonra benimkini aldı ve barmenin iki tane içmenin daha güçlü etkileri olacağı yönündeki uyarısını görmezden gelerek dudaklarına götürdü.

Bardağı yere bırakırken bana "Ee?" diye sordu. "Bu olayın bedelini ödedim mi?"

"Senin yarı çıplak bir resmine ihtiyacım olacak. Bunu söylemeden önce asla birlikte olmak istemeyeceğin insanlar var," diyerek dudaklarımı gülümseyerek kıpırdattım. "Ve iyi bir önlem için bunu internette yayınlamak istersiniz."

"Yeterince makul, ama babam bundan hoşlanmayacak," dedi, kalabalığın içinde uygun birini ararken ve gömleğinin birkaç düğmesini daha çözmeye başlarken son derece ciddiymi.

Bunu yapmaya gerçekten istekli olduğunu fark ettiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve içkilerin bu kadar çabuk etki edip etmediğini ya da bunu bana yaptığı için gerçekten ödeşmeye çalışacak kadar kötü hissedip hissetmediğini merak ettim.

Neredeyse bunu yapmasına izin verecektim ama Lionel'ın onu bu oyun yüzünden cezalandıracağı düşüncesi içimi sıktı ve onu durdurmak için uzandım, bana şaşkın bir kaşla bakarken parmaklarım pazusunun etrafında kıvrıldı.

"Boş ver, sadece şaka yapıyordum," dedim gülümseyerek.

Bir kız yanımdan geçerken tökezledi, topuklarına takıldı ve tam aramıza düştü, böylece elim onun kolundan kurtuldu. Bara çarptı ve Sfenks formuna geçip elbisesini yırtmadan bir saniye önce şok içinde haykırdı.

"Bisküvilerin canı cehenneme," diye küfretti hıçkırarak.

İç çamaşırını dönüşümden sağ çıkmıştı, bu da onun kocaman aslan kılıcının siyah bir tangaya sarılmış ve kuyruğunun tangaanın yanından dışarı fırlamış görüntüsüne gülmemek için kendimi çok zor tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

Aynı derecede sarhoş olan bazı arkadaşları özürler mırıldanarak ona yardım etmeye çalışırken sendeleyerek uzaklaştı ve ben de gülümseyerek Darius'a baktım. Bazen yıldızların bizi ayırmak için seçtiği yol Çok komik.

Söylemek istediği başka bir şey varmış gibi görünüyordu ama Geraldine'in elini tuttum ve çatı üzerimize çökmeden önce onu dansa doğru çekerek kalabalığın arasına karıştım.

Darcy ve Sofia bizi fark ettiler ve dans pistinin ortasında bize katılmak için hareket ettiler; burada kendimize bir yer açtık ve arkadaşlarımdan arkadaşlığının sıcaklığında kendimi kaybederken müziğin ritmiyle dans ettik.

Zaman akıp gitti ve sonunda birisi kocaman bir Herkes Seth ve Max'in doğum gününü kutlamak için harekete geçerken yirmi katlı pasta mumlarla kaplandı.

Sesler korosu alanı doldururken ikisi de sırttı ve bir an için taht için yapılan bir savaşta yer alıyormuşuz gibi hissetmedik. Sadece dünyadaki herkes gibi bir doğum günü partisinin tadını çıkaran bir grup genç olduğumuzu hissettik. Elbette çoğu insanın yirmi katlı pastası ve hediyelerle dolup taşan bir masası yoktu, binden fazla kişinin katılması bir yana, ama mumları üfleme ve bu şarkıyı söyleme evrenseldi.

Pasta dağıtıldı ve ben de yanaklarıma bulaşan krema ile arkadaşlarıma sırtarak vanilya şekerlemesinden kocaman bir ısırık aldım.

"Seninle oynamak istediğim yeni bir oyun var." Caleb'in sesi arkamdan geldi ve parmaklarımdaki kremi emerken dönüp ona baktım.

"Öyle mi?" Ona bir kaşımı kaldırarak sordum.

"Evet. Ama bu bir sürpriz," dedi ve bana doğru eğilip yanağımı yalayarak biraz daha krema aldı.

Şaşkınlıkla güldüm ve tükürüğünü temizlemek için yanağımı silerken onu tersledim. "Neyin peşindesin sen?"

"Benimle gelip öğrenmeye ne dersin? Bir anlaşma yaptık, kötü bir şey olmadığını biliyorsun," diye hatırlattı bana, lacivert gözleri bir sırıla parıldıyordu.

Darcy'ye baktım ve o da omuz silkti. "İstiyorsan git eğlen," dedi ve onunla takılabileceğimi düşündüğünü belirten alt tonunu kaçırmadım. Ama gerçekten Caleb'la tekrar oraya gidecek miydim? Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama bugünlerde gerçekten böyle düşündüğüm tek kişi Darius'tu. Ama bu artık imkânsızdı. Yani ben sadece

Ona sahip olamadığım için mi bekâr kaldım? Bu soruyla ilgili en korkutucu şey, cevabı bile bilmiyor olmamdı.

Eğer yıldızlar benden seksi çaldıysa, o zaman hayat yaşamaya değer mi?

"Bak, sadece benimle gel ve ne planladığımı gör," diye ısrar etti Caleb. "Eğer buna hazır değilsen tek bir kelime söylemen yeterli, göz açıp kapayıncaya kadar seni buraya geri gönderirim."

"Cidden bana söylemeyecek misin?" Tekrar ona bakarak sordum, gözlerindeki vahşi bakışa karşılık kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

"Hoşuna gideceğine söz veriyorum," diye cevap verdi. "Ama bana güvenmek zorundasın, tatlım. Bunu başarabilir misin?"

Lacivert gözlerine baktım, beni oynadığı oyuna çekerken dudaklarımda şakacı bir gülümseme oynayıyordu. "Sanırım yapabilirim. En azından anlaşmamıza bağlı olduğun sürece," diye yavaşça cevap verdim.

"Hadi o zaman." Bana elini uzattı, ben de tuttum, Darcy'ye el salladım ve beni partiden çıkarmasına izin verdim.

Beni bırakmadı ve iç içe geçmiş ellerimize birkaç kişinin baktığını fark ettim ama bırakmadı ve insanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Ben zaten Darius Acrux'un hayır dediği bir seks bağımlısıydım, Caleb'in sikini yaladığımı düşünmeleri neyi değiştirirdi ki? Daha önce de yapmamış değildim zaten.

Beni göl kıyısı boyunca götürdü, omzunun üzerinden bana öyle bir sırtıyla baktı ki, damarlarımda adrenalin yükseldi. Gölün kıvrımındaki patikayı takip ederken müzik arkamızda kayboldu ve Caleb ilerledikçe bana heyecanlı bakışlar atmaya devam etti, bu da içimde beklentinin birikmesine neden oldu.

Onun planladığı belanın içinde kendimi kaybetmek istiyordum. Şu anda dudaklarıma damgasını vuran gülümsemeyi son zamanlarda elde etmek kolay değildi ve Caleb beni her zaman güldürebilmişti. Darius'la Yıldız Çarpışması yaşadığımdan beri mutlu hissetmek benim için çok zordu ve sadece bir süreliğine unutmama yardımcı olsa bile, yine de keşkelerle oyalanmaktan daha iyiydi.

Caleb yürürken cebinden Atlas'ını çıkardı, hızlıca bir mesaj yazdı ve gönder tuşuna basıp tekrar cebine koymadan önce ne yazdığını görmemem için açısını değiştirirken bana kaçamak bir bakış attı.

Birkaç dakika sonra telefon cebine girdi ve aldığı cevaba baktı, bir kez daha göremeyeceğim şekilde tuttuktan sonra sırtarak yerine koydu.

Kim olduğunu soracağımı umduğunu düşündüm ama sormadım. Zaten benim için pek bir şey fark etmiyordu ve cevap vermeyi reddederek onu tatmin etmeyecektim.

Aniden patikadan saparak göl kıyısında kümelenmiş bir grup kayaya doğru ilerledi ve beni etraflarından dolaştırıp taşların arasına gizlenmiş bir kapıyı ortaya çıkarırken şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Burası neresi?" Kapıyı açmak için elimi bıraktığında sordum.

Uzun, karanlık bir merdiven önümüzde uzanıyor, gölün altında bir yere iniyordu.

"Burası bir güçlendirme odası," diye açıkladı. "Burası dört elementin tamamen eşit karışımıyla yaratılmış bir yer ve içindeki alanı tamamen nötr hale getiriyor. Yukarıdaki suyun doğal yükseltici nitelikleri, yıldızların neler sakladığına bir göz atmayı kolaylaştırıyor."

"Yani beni fal bakmaya mı götürmek istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Hayır," dedi, kümese yeni girmiş bir tilki gibi sırtarak. "Bunları tak, içeri girdiğimizde daha fazla açıklama yapacağım." Caleb arka cebinden bir dizi bilezik çıkardı.

Peri Panayırı'ndaki ev. Onları giyersem sihrime erişimimi keserler.

"Neden istiyorsun-" Caleb'in eli ağzımın üzerine indi ve gücü kısıtlayan düğmeye basmadan önce bir an gökyüzüne baktı. bileklerime bilezikler taktı. Bir sonraki nefeste beni kollarına aldı ve itiraz etmeye fırsat bulamadan karanlık merdivenlerden aşağı indi.

Toprağın altına daldığımızda nefesim kesildi, aşağıya doğru indikçe indik ve sonunda gölün altına inmiş olması gereken bir geçit boyunca ilerledik.

Dünya tekrar tersine döndü ve kendimizi içinde bulduğumuz boşluğa bakarken dudağımı ısırdım. Ayaklarımızın altında pürüzsüz taştan, başımızın üzerinde ise diğer tarafındaki karanlık suyun hareketini seçebildiğim kalın camdan oluşan bir balonun içinde duruyorduk. Etrafında Odanın kenarlarında turuncu alevler bir daire çizerek titriyordu ve dudaklarımın arasından çektiğim hava fırtınadan sonraki sabah gibi keskin ve tazeydi.

"Burası Fae'lerin yıldızlara bakması için tasarlandı, tersi için değil ve varlığımızı çoğunlukla onlardan gizleyecek," Caleb

gölümsemesi genişleyerek açıkladı. "Yıldızların bizi takip edebilmesinin bir diğler yolu da büyülerimiz, yani biz sizinkini engellerken, sanırım sizin neyin peşinde olduğunuzu bilmeyecekler."

"Neden neyin peşinde olduğumu bilmelerini istemiyoruz?" Nefes aldım, etrafımdaki büyülü alana baktım ve dört Element arasındaki dengenin havada asılı kaldığını hissederek zevkle ürperdim.

Siyah duvarlar gümüş mineral tortularıyla parıldıyordu ve etrafımızdaki sayısız takımyıldızını taklit edecek şekilde özenle yerleştirildiklerini fark ettim.

Caleb bana bir adım daha yaklaştı, dudaklarımı dudaklarıyla kavradı ve beni hazırlıksız yakaladığı için kalbim küt küt atmaya başladı. Geri çekilmek istedim ama uzun bir süre çekilmedim, bunu durdurmak için bir nedenim olup olmadığını merak ediyordum. Darius son zamanlarda farklı olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu, değil mi?

Benim için gökyüzünden bir yıldız koparmayı başarsa bile, seçimimi yaptığım için artık onunla birlikte olamazdım. Her şey için çok geçti.

Yine de geri çekildim ve bunu bekliyormuş gibi gülümseyen Caleb'a baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedim kısık bir sesle.

"Darius'u düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu, bundan memnun olduğunu belli eden tuhaf bir gülümsemeyle.

"I..." İnkâr etmek istedim ama bu ne kadar adaletsiz, ne kadar anlamsız olursa olsun doğrudu. Caleb saçlarımı omuzlarımdan üzerinden geriye doğru itti ve cevabımı beklerken ellerini üst kollarıma koydu. "Evet," diye itiraf ettim. "Her zaman onu düşünüyorum."

"Güzel."

Bunun neden iyi bir şey olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ve Caleb ellerini omuzlarımdan aşağı indirerek parmaklarıyla bileklerimi sardı ve kavrayışı sıkılaştı. Bileklerimi çekti.

Kollarımı arkamda birleştirdi, bileklerimi birbirine bastırdı ve toprak büyüsuyle bir sarmaşık oluşturarak onları yerlerine sabitledi.

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim.

"Bir şeyi çözmeye çalışmak için çok zaman harcadım ve sanırım onu çözmüş olabilirim," dedi yavaşça. "Ama bana birkaç dakika daha güvenmeye devam etmen gerekecek. Bunu başarabilir misin?"

Ona bakmak için arkama yaslandığımda nabzım hızlandı, neden bahsettiğini merak ettiğim için gözlerim beklentiyle ve biraz da korkuyla açıldı.

"Tamam," diye yavaşça kabul ettim, çünkü bakışlarında güven verici bir şey bulmuştum. "Ama neden beni bağlamak istiyorsun?" Hafif bir gülümsemeyle sordum. Asma beni yerinde tutacak kadar sıkıydı ama gerçekten istersem onu koparabileceğimden oldukça emindim.

"Bu sadece başlangıç." Caleb boynuna doğru uzanıp kravatını yavaşça gevşetirken bana sııttı.

Düğümü çözüp yakasından kurtarıırken alt dudağımı dişlerimin arasına alarak onu izledim. Gerçekten de bakmaya değer biriydi. Altın rengi saçları ve yontulmuş yüz hatlarıyla Yunan Adonis'inin canlanmış hali gibiydi. Ve bir an için Darius'a kendimi bu kadar kaptırmamış olmayı, yıldızların beni bu lanetten kurtarmasını ve peşinden gitmeyi düşünmeme izin vermesini diledim.

Onun yerine onunla bir şeyler yap. Ya da başka biriyle, *herhangi biriyle*. Neden Darius'a sonsuza dek özlem duymak ve aşk için tek gerçek şansımı kendimden esirgediğimi bilmek zorundaydım?

Caleb tekrar arkamdan yürüdü ve kravatı gözlerimin üzerine sararak odayı görmemi engellerken ve sadece soluk bir ışık bırakırken hareketsiz kaldım. Ateşin turuncu parıltısı görüş alanımın kenarlarında kalıyordu.

"Caleb..." Yavaşça söyledim, sesimde bir miktar uyarı vardı. Ona karşı bu kadar savunmasız olmaktan hoşlandığımdan emin değildim.

Sesim mağaranın duvarlarında hafifçe yankılandı ve Caleb benden uzaklaşarak burada, toprağın ve suyun altında kendimi tamamen yalnız hissetmeme neden oldu.

"Söz veriyorum bunu seveceksin," dedi Caleb, sesi arkamdan değil de tam yanımdan geldiği için beni şaşırtarak.

Parmaklarını bir an için boynumda gezdirdi ve tekrar uzaklaşmadan önce nabzımın derimin altında attığı noktayı okşadı.

"Herhangi bir noktada durmamızı istersen söylemen yeterli," diye mırıldandı Caleb kulağıma, dudakları kabuğa değiyordu.

"Biz mi?" Göz bağının altından kaşlarımı çatarken kalbim biraz daha hızlı atarak sordum.

Caleb'in tek cevabı, hassaslaşmış tenimde tüylerimi diken diken eden karanlık bir kıkırdamaydı. Ayak sesleri yaklaştı ve ben hareketsiz kaldım. Kalbimin çılgınca çarpmasının ötesinde neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için kulaklar.

"Rahatla, tatlım," diye fısıldadı Caleb, parmağını burnum boyunca yavaş bir çizgide gezdirmeden bir saniye önce nefesi ağzımı yıkadı ve ardından tüy kadar hafif bir dokunuşla dudaklarımı okşadı.

Elektrik omurgamın dibine kadar kıvılcımlandı ve bir sonraki dokunuşun nereden geleceğini merak ederek keskin bir şekilde nefes aldım.

Ayak sesleri aniden durdu ve ses aniden kesilmeden önce birinin şaşkınlıkla nefes alışının sesini yakaladım.

"Caleb?" Sesim mağara duvarlarından bana doğru yankılanarak sordum ama cevap gelmedi.

Bileklerimi tutan bağlara karşı biraz kıpırdandım. Beni sabit tutacak kadar sıkıydılar ama gevşemeye çalışmak için can atıyordum. Neredeyse bunu yapmanın cazibesine kapılacaktım ama bunun yerine ellerimi yumruk yaptım. Beni geri adım attırmak istiyordu, muhtemelen yarı yarıya

Bu oyundan çoktan ekilmemi bekliyorlardı. Ama ben vazgemeyecektim.

Dişlerimi sıktım ve bekledim. Birkaç saniye sonra ayak sesleri tekrar bana yaklaştı ve hemen iki grup olduklarını fark ettim.

Neden buraya başka birini getirdiğini ve ona bu şekilde güvenmekle aptallık edip etmediğini merak ederek biraz daha kıpırdandım. O bir Varis'ti. Bu kolaylıkla bir tuzak olabilirdi. Ama benimle o anlaşmayı yapmıştı ve şu ana kadar, eğer istediğim buysa, bağlarımdan kaçma yeteneğime hâlâ oldukça güveniyordum. Ve bazı nedenlerden dolayı, neden bana bunu yapmayı seçtiğini öğrenmek istiyordum.

Caleb kulağıma "Üzgünüm tatlım," diye mırıldanınca irkildim. biraz yakınladı. "Neler olduğunu açıklamak için bir susturucu baloncuk yapmak zorunda kaldım. Oyunu çok çabuk ele vererek eğlenceyi mahvetmek istemedim."

"Anlamıyorum," diye başladım, dünyayı benden hâlâ saklayan kravatının kumaşına kaşlarımı çatarak.

"Yapacaksın," diye söz verdi, parmak uçları boynumda gezinirken heyecanlı bir enerji içime yayıldı.

"Ama-" Başka bir el çenemin uzunluğu boyunca kayarken başladım, sert bir başparmak alt dudağım boyunca bir çizgiyle alay etti ve cildimin umutsuz bir *ihitiyala* yanmasına neden oldu.

Kalbim şaşkınlıkla çarptı. Bu Caleb değildi. Bu el daha sertti, dokunuşu daha sıkıydı ve teninden yayılan sıcaklık günahkârca tanıdıktı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ben önlerinde kazanılacak bir ödöl gibi bağılyken ikisinin etrafımda dolaşması fikrine itiraz etmek için. Ama ben düşüncelerimi kelimelere dökmeden Caleb'ın

Serin parmaklar arkamdan saçlarımı karıştırarak omzumun üzerinden geriye doğru çekti.

İkinci el parmaklarıyla yüzümün yan tarafında bir çizgi çizdi, boynum boyunca bir yol sıyırdı ve gömleğimin altındaki göğsümde sürükleyene kadar devam etti. Meme ucum tepki olarak sertleşti, nefesim kesilirken uyluklarımın arasından bir enerji sarsıntısı aktı.

Şüphelerime bir isim vermek istemedim ama tüylerim diken diken oldu ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

Nerede olduğunu ya da bana nasıl dokunacağını bilmemek kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyordu ve ne yapacağını beklerken nefeslerim daha da derinleşiyordu.

Caleb'in parmakları saçlarımın arasından geçip omurgamdan aşağıya inerken, ikinci adam parmaklarıyla çenemden aşağıya doğru bir çizgi çizerken sırtım kamburlaştı. gömleğimin üst düğmesi.

Parmakları hafifçe kopardı ve tekrar bırakıp yerinde bıraktığında nefesim kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim zaten oyundan dolayı soluk soluğaydı. "İstiyor muyum bilmiyorum-"

"Hadi Roxy," diye fısıldadı Darius kulağıma ve tahminim doğru çıkınca tüylerim diken diken oldu. "Bize neyden yapıldığını göster."

Cevap veremeden dudakları dudaklarıma değdi ve vücudumun her santimi onun için tutuştu. Tekrar benden uzaklaşmadan önce hiçbir tepki verme şansım olmadı ve ben karanlıkta ve soğukta kaldım, tenim onun dokunuşu için ağrıyordu.

Bu kötü bir fikirdi. Seçimimi yapmıştım. Geri dönüşü yoktu. Ama burada olmamızla ilgili bir şey vardı, ben onu göremeden dünyadan saklanmıştık ve bu bana tüm bunları unutturmak istiyordu. Sadece bir an için.

"Ne diyorsun, Tory?" Caleb sordu, parmakları hala omurgamın dibinde bağlı olan ellerimin üzerinde geziniyordu. "Benim bir teorim var. İkinizin de sihrini saklayan bilezikler ve burada saklanırken karışma atılan benle, yıldızlar ne olduğumuzu anlayamayacaklar. yapıyor."

"Peki ya göz bağı?" Bu fikri düşünmek için kendime bir an kazandırmaya çalışırken nefesim kesilerek sordum.

"Çünkü çok ateşli," dedi Caleb ve Darius da aynı fikirdeymiş gibi homurdandı.

Dudağımı ısırđım, bunun delilik olup olmadığını merak ediyordum ki Darius parmaklarını boynumun kenarında gezdirdi ve beni ihtiyaçtan titretti.

"Ee, oynamak ister misin?" Caleb sordu, sesi sağımdan geliyordu.

Bana teklif ettikleri şeyi düşündükçe kalbim daha çok çarpıyor, nefeslerim derin ve ağır geliyordu. Çılgınca görünüyordu. Aramızda olan onca şeyden sonra, özellikle de Darius'la aramda olanlardan sonra, benden uzak durmaları için onlara bağırıyor olmalıydım. Ama belki de cezalandırılmaya aç bir oburdum ya da belki de karanlığa bağımlıydım çünkü ona sahip olabileceğim en ufak bir şans bile varsa bunu istiyordum. Dudaklarım aralandı, kalbim göğsümde sertçe çarptı ve dudaklarımdan tek bir kelime döküldü.

"Evet."

Bir öpücük ağızımı yakaladı ve bir adım öne doğru tökezledim, eli çenemi yakaladığında Caleb'ı tanıdım ve bana daha iyi ulaşabilmek için başımı sağa çevirdi.

Darius bundan hoşlanmamış gibi hırladı ve ağızı boynuma indi, kirli sakalı tenimi sıyırdı ve ikisi kaslı vücutlarıyla beni hapsederken inledim.

Bir el üst düğmeme kayd1 ve kimin olduğunu anlayamadığımı fark ettiğimde kalbim vücudumda adrenalinle gümbürdedi. Başka bir el alt düğmeme uzandı ve ilkiyle buluşmak için gömleğimi yukarı kaldırmaya başladı.

Caleb'in dili benimkinin üzerinden kayd1 ve etrafımda dolanırken yüzümü kavrayışı sıkılaştı, sırtıma yaslanıp omzumun üzerinden beni öperken öpüşmemizi sürdürmek için başımı çevirdi.

Vücudu benimkine doğru bastırdı ve ben de kıcıımı geriye iterek, giysilerimizin oluşturduğu bariyerden bana doğru ilerleyen uyarılmışlığının sert uzunluğunu hissettim. Ellerim hala omurgamın dibinde sabitlenmişti ama parmaklarımı esneterek uzunluğuna sürttüm ve öpüşmemizi keserken dudaklarından bir inilti çıkardım.

Gömleğimin son düğmesi de çözölüp odanın serin havası açıkta kalan tenimi yıkadığında başımı öne çevirdim.

"Çok güzelsin, Roxy," diye homurdandı Darius önümde, ben onu göremezken beni izleyen, ulaşamayacağım bir yerden.

Caleb'ın elleri belime dolanırken ve ağız1 boynuma inerken tüylerim diken diken oldu.

Dişleri etime sürtündü ve benden bir nefes kaçtı, yapmak üzere olduğunu bildiğim şeyi beklerken sırtım kamburlaştı.

Isırdı ve dişlerinin keskin kesimi karşısında çığlık attım ama Darius'un dudakları bir saniye sonra dudaklarıma kondu, içimi sıcaklıkla doldurdu ve

Acı. Ona karşı eridim, onun sıcaklığı vücudumun her santimetresinden geçerken kalbim vahşi bir melodi çalıyordu.

Elleri, pembe sütyenimin üzerinden göğüslerimi bulana kadar kaburgalarımın üzerinde gezindi ve meme uçlarım onun dokunuşuyla sertleşirken bir özlem iniltisi ondan kaçtı.

Yer sarsılmıyordu, gök gürültüsü sesi yoktu, yıldızların ne yaptığımızı bildiğini gösteren hiçbir şey yoktu ve bunun düşüncesi

kendi içinde bir heyecan.

Darius'un öpücüğü derinleştikçe içim sıkıştı ve kendimi ona bıraktım, yapmamam gerektiğini, bu kararın çoktan verilmiş olduğunu biliyordum. Ama elleri vücudumdayken ve ağzı ağzıma değerken nedenini hatırlamak zordu. Bana dokunurken, kalbi benimkine yakın atarken onunla ilgili her şey o kadar doğru geliyordu ki...

Onun benim için ne olabileceği fikri göğsümde bir acı yankısı yarattı. Olması gerektiği gibi. Eğer her şey farklı olsaydı.

Bu acıyı bastırmak için umutsuz bir ihtiyaçla onu öptüm. Aynı arzuyu onun dilinde de tadabiliyordum, bunu sadece bir çalıntıdan daha fazlası yapmak için duyduğum acıyı Bizi buraya getiren her şeyi geri almak ve yıldızları kaderimizi değiştirmeye zorlamak için.

Caleb dişlerini boynumdan çekti ve yarayı iyileştirirken bir başparmağını acıyan derinin üzerinde gezdirdi ama artık onu zar zor hissediyordum, Darius'un ağzının benimkine karşı hissine kapılmışım.

Darius'un ellerinden biri saçlarımin arasına kaydı ve ruhum onun için acıdı, kalbim mümkün olmayan bir şekilde onun olmayı arzuladı. Onun yakınlığının verdiği acıyla geri çekildim ve Caleb'la öpüşmeyi keserken kıcıımı ona doğru ittim.

Darius alçak bir hırıltı çıkardı, yaptığım şeyi kabul ederken kendi acısını göstermesine izin verdi, ama bunu yapmak zorundaydım. Ondan bu zevki alabilirdim ama kalbimi kapalı tutmak zorundaydım. Seçimimi yapmışım. Bana yaptıklarını affedemezdim ve bunu kanıtlamak için göz bebeklerim siyahla çevrelenmişti.

Parmaklarımı Caleb'in aleti boyunca tekrar esneterek başımı geriye doğru eğdim.

Darius boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden göğsüme doğru öpücükler göndermeye başladığında bana daha fazla erişmesine izin verdim.

Ağızı meme ucuma kapandığında sütyenimi kenara çekti ve Caleb'in eli aynı anda diğer göğsümü bulduğunda benden bir inilti kaçtı.

İkisi beni çekiştirdi ve kızdırdı, iki hissin birleşimi vücudumu çılgına çevirirken nefesim ağırlaştı.

Darius meme ucumu bıraktı ve önümde aşağı doğru kaydı, ağız karnımın üzerinde hareket ederken dizlerinin taş zemine çarpma sesi kulaklarıma ulaştı.

Parmaklarını eteğimin bel bandına geçirdiğinde nefesim kesildi. Acı verici bir şekilde yavaşça aşağı çekti, aşağı çekerken sert avuç içleri kalçalarımla alay etti.

Ayak bileklerime kadar indi ve ben de çoraplarım, ince topuklu ayakkabılarım, iç çamaşırlarım ve açık gömleğimle önlerinde durarak içinden çıktım. Gözlerim bağlı ve ellerim bağlı olduğu için pek bir fark yaratmasa da kıyafetlerinin hala üzerimde olduğunun farkındaydım ama onlar değilken benim bu kadar açıkta olduğumu bildiğim için kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Bağlı ellerimi arkama doğru kaydırdım, beceriksizce parmaklarımı Caleb'in kemerindeki halkaya geçirmeyi başardım ve daha fazlasını yapamadan benden uzaklaşırken ondan karanlık bir kahkaha aldım.

"Sabırsız küçük şey, değil mi?" Caleb kulak mememi şakacı bir şekilde ısırmadan önce kulağıma doğru nefes alarak alay etti.

"Kıyafetlerini çıkar," diye nefes nefese ısrar ettim ve ikisi de talepkâr ses tonuma güldüler, ancak Darius'un bana olan tutuşu, beni Caleb'den uzaklaştırmak ve kendisininmişim gibi sahiplenmek istercesine sıkılaştı. Bunun onun için doğal olmadığını, bu şekilde paylaşmaya programlanmadığını biliyordum ama benimle birlikte olma şansı için içgüdülerini zorlamaya istekli olduğu açıktı ve bunu düşünürken kalbim daha da hızlı atıyordu.

Darius sol ayak bileğimi kavradı ve ben ağırlığımı sağ ayağıma verip onu yerden kaldırmasına izin verene kadar hafifçe çekiştirdi. Parmakları

Ellerini yavaşça yukarı kaydırırken, bacağıma kaldırıp beni bükmeye zorlarken, çorabımın kumaşından baldırıma bastırdı.

Ağız, çorabımın ipeksi malzemesinden dizimin iç kısmına indi ve uyluğumun iç kısmına doğru bir öpücük izi açmaya başladı, tam olarak olmasını istediğim yere yaklaştıkça içime bir ihtiyaç acısı gönderdi.

Darius bacağıma omzuna asarken Caleb beni daha sıkı bir şekilde kendine doğru çekti ve dengemi sağladı. Caleb'in eli göğsümle oynamaya devam etti, Darius çorabımın üst kısmını geçerken ağız boynumdan aşağı kayıyordu ve dudakları çıplak etime bastırırken nabzım hızlandı.

Darius'un ağız dantel külotumun bariyerinin üzerinden üzerime düştü ve kalçalarımı ona doğru kaydırırken dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Kirli sakalları

Uyluklarımdan üst kısmındaki hassas deriyi okşadı ve elleri kıçımı kavrayıp beni tam istediği yerde tutmak için hareket etti.

Ağız üzerime kapandı, dişleri ince malzemeye sürtünüyor ve vücuduma öyle yoğun bir zevk dalgası gönderiyordu ki dizlerim neredeyse bükülüyordu.

"*Siktir*," diye nefes aldım, ağız çenemde gezinirken başımı Caleb'in omzuna yasladım.

Darius'un hareketleri altında parçalanışımı izlerken tenime karşı gülümsediğini hissedebiliyordum.

Darius külotumun üzerinden benimle oynamaya devam etti ve bileklerimi bağlayan sarmaşığa karşı gerildim, daha fazlasını istiyordum, onlara da düzgün bir şekilde dokunmaya ihtiyacım vardı.

Caleb diğer elini yan tarafımdan aşağı kaydırды, parmaklarını külotumun kenarından geçirdi ve ateş büyüsunü külotumu yok etmek için kullandığında tenimde bir ısı parlaması oldu.

Darius anında öne doğru bastırıp, elini Dilini tam merkezime soktu ve içime doğru bir sıcaklık gönderdi. Tekrar küfrettim, beni yerinde tutmak için sıkıca kavrayan parmakları neredeyse acı verici bir şekilde kalçamı kazarken, ağırlığımı Caleb'e daha fazla yasladım.

Darius daha hızlı hareket ediyor, vücudumu çılgına çevirirken beni yalıyor, çevreliyor ve hatta biraz ısıırıyordu. Caleb'in kollarında nefes nefese kalmıştım, göz bağının altındaki karanlık, tüm dünyamın Darius'un ağzının kalçalarım arasındaki hareketlerine odaklandığı anlamına geliyordu ve hayatımda daha önce hiçbir şeyi bu kadar yoğun hissetmediğimden emindim.

Caleb göğsümle oynamayı bıraktı, elini yan tarafıma kaydırđı ve yukarı kaldırdığım kalçamın altından geçirdi.

Yapmak üzere olduğu şeyi beklerken kalbim hızla çarpmaya başladı ama sadece ona yaslanabildim, parmaklarım hala arkamda bağılı oldukları yerde aletin uzunluğu boyunca sürtünüyordu.

Caleb iki parmağını içime soktuğunda Darius dilini tekrar içimde gezdirdi ve ikisi birlikte beni mahvetmek için çalışırken sırtım kavislendi.

Caleb parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirirken ve Darius ağzıyla tatlı işkencesini sürdürürken tekrar yemin ettim. Bu çok fazlaydı, kalbim çok sert çarpıyordu, tüm varlığım bana yaptıkları şeye daralıyordu, başka hiçbir şeye değıl.

Parmaklarımı Darius'un saçlarında gezdirmek ya da ellerimi Caleb'in gömleğine sokmak istiyordum ama bileklerimdeki sarmaşıklar beni hareketsiz tutuyordu ve kendimi kurtaracak kadar konsantre olamıyordum. Kendimi canavarların merhametine bırakmıştım ve artık benim için geri dönüş yoktu. Vücudum ihtiyaçla titreşirken ve onlar beni mahvetmek için birlikte çalışırken sadece sırtımı eğebiliyordum.

İkisinin birleşimi beni o kadar sert ve hızlı bir doruğa çıkardı ki, vücudumu yırtarken kendimi zar zor dik tutabildim.

Caleb parmaklarını geri çekti, bir kolunu belime dolayarak beni tutarken, Darius dilini durgun daireler çizerek üzerimde gezdirdi, arkasına yaslanmadan önce etimdeki zevkin her santimini çekti.

Bacağımı omzundan kaydırıp ve kendini ayağa kaldırıp dudaklarıma bir kez daha sahip olana kadar ağzını vücudumda gezdirirken ağırlığımı tekrar almayı başardım.

Beni kabaca, sahiplenerek öptü, kendimi ona vermemi talep etti ve onu reddetmek için hala sahip olduğum tüm nedenlere rağmen bunu yapmak istememi sağladı. Beni güçlü bedeniyle aynı hizaya sürüklerken elleri belime dolandı ve sanki beni tamamen çalmak istiyormuş gibi Caleb'dan uzaklaştırdı. Göğsünden gelen derin hırıltı da bir uyarı gibiydi.

Ona da dokunma ihtiyacıyla bağlarımı tekrar çekiştirdim, bir elimi kurtarmayı başarana kadar çenem hayal kırıklığıyla gerildi.

Kendimi kurtarıırken omuzlarımı döndürdüm, Caleb tekrar kıkırdarken açık gömleğimin üzerimden kaymasına izin verdim, elleri karnımda kayarak etimde sıcak daireler çizdi.

Darius'un öpücüğüne doğru eğildim, ellerimi boynundan aşağı doğru kaydırmak için uzandım ve titreyen parmak uçlarımla göğsünü keşfedebilmek için düğmelerini hızla çözdüm. Dövmelerinin hatlarını hafızamdan çizmeye çalıştım, gözlerim göz bağının karanlığına karşı zorlanıyordu.

İkisi de ellerini vücudumda gezdirirken her dokunuş beni şaşırttı ve Darius'un gömleğini omuzlarından iterken düzensiz nefes alışım onlarınkiyle buluştu.

Onu ne kadar uzun süre öpersem, kalbim onun için o kadar çok acıyordu ve yıldızların bizim için istediklerini inkâr etmem zorlaşıyordu. Aramızda yanan bu sıcaklık, ona yakın olduğumda ruhumun bükülmesi bu çok açıktı. Ve o anda tek istediğim kendimi onun yerine koymaktı. Uzun sürmeyeceğini bilsem bile.

Caleb ellerini omurgamda gezdirdi ve gömleğinin kumaşı tenime fısıldadı.

Darius'la öpüşmeyi kestim ve gömleğini de çıkarabilmek için Caleb'a doğru yarım döndüm. Ben çalışırken Caleb beni öptü ve Darius boğazının derinliklerinde hırlayarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Aramızda olan bu şey belli ki onun için kolay değildi; Ejderhalar istediklerini paylaşmazlardı. Ve beni kendisi için istediğini açıkça belirtmişti. Beni Caleb'in kollarında görmek belli ki onu şehvet, kıskançlık ve öfke karışımıyla çılgına çeviriyordu ve içimdeki çarpık bir parça onun arzusunun ve işkencesinin nesnesi olmaktan böyle zevk alıyordu.

Çıplak göğüslerinin her iki yanımdan tenime bastıran sıcaklığı beni tüketiyor, içimde kontrolden çıkardıkları bir ateş yakıyordu.

Ben arkadaşını öpmeye devam ederken Darius yanıma yaslandı, dudaklarını boynuma bastırdı, aleti o kadar sertti ki kalçama saplandı ve dikkatimi istedi.

Bunun onu ne kadar tahrik ettiğini bilmek içimde bir adrenalın patlaması yarattı. Beni Caleb'le izlemekten hoşlanmıyor olabilirdi ama bu onu dikkatimi çekmek için rekabet etmeye itiyordu ve bunun düşüncesi, bir sonraki adımda ne yapabileceği beklentisiyle kanımın pompalanmasına neden oldu.

Caleb'i öpmeye devam ettim, Darius'un kemerini gevşetmek için uzandığımda dilim onunkinin üzerinde dans ediyordu. Fermuarını açtım ve elimi iç çamaşırının altına sokarak uzun, sert aletini bir iniltiyle avucuma aldım.

özlem. Onu okşamaya ve alay etmeye başladım, boynuma karşı aç bir şekilde inerken elim yukarı ve aşağı hareket ediyordu.

Diğer elimi Caleb'in kemerine doğru kaydurdım, parmaklarımı kotunun içine sokarken yavaşça fermuarını da açtım.

Darius yine sahiplenici bir şekilde hırladı ve bu ses beni o kadar tahrik etti ki, sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Beni kendine yaklaştıırken parmakları etime batıyor, benden daha fazlasını, her şeyimi talep ediyordu. Ve benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha *fazlasına*.

Caleb'la öpüşmeyi kestim ve Darius'un dudaklarıyla buluşmak için döndüm, ağzı sert ve hızlı bir şekilde benimkine indi, vermek zorunda olduğum her şeyi yutmaya çalışırken bu bağlantıdan akan ihtiyaç. Beni ruhumun derinliklerine kadar sahiplenmeye çalışarak ağzını benimkine yapıştırdı.

Beni bir orman yangınını yakacak kadar tutkuyla öptü, kırık kalbim onun için şişti ve çarptı, bana hediye ettiği her dokunuş beni alevler tarafından tüketilmekten korkana kadar yaktı.

Darius pantolonunu indirdi, pantolonunun taş zemine çarparken çıkardığı yumuşak gümbürtü, yükselen duyularıma on kat daha yüksek geliyordu.

Beni bir anlığına Caleb'dan uzaklaştırarak yüzünü tamamen ona dönmem için sürükledi ve Caleb arkamda kayarken kollarımı boynuna dolayarak ona izin verdim. Darius kalçalarımın arkasından tutup beni kollarının arasına aldı ve Caleb'ın kot pantolonunun yere çarpma sesi de bunu takip etti.

Onu öperken kollarım Darius'un boynuna dolandı, bu anın hissinde boğuldum, kalbim bunun son olmayacağı bilgisiyle kırıldı.

Caleb sütyenimin kancasını açarken parmakları sırtımda dans etti ve ben ona yaslanırken kollarımdan kaymasına izin verdim. Darius kalçalarımın arasına yerleşirken o da kıcımlı kavrayarak ağırlığımı tuttu.

Beklentiyle inledim, sanki ben boğuluyormuşum ve o da havaymış gibi içimde onun doluluğunu hissetmeye ihtiyaç duyuyordum.

İkisi beni merak içinde tutarken Caleb dilini boynumda gezdirdi ve ben daha fazlasını talep ederek sırtımı dikleştirdim.

Darius sahiplenici bir hırıltıyla ve nefesimi kesen güçlü bir hamleyle içime doğru itti.

Vücudumu ele geçirdiği hissine kapıldığımda haykırdım ve Caleb'in kışımındaki tutuşu sıkılaşıarak beni Darius'un üzerine daha da sert bir şekilde itti.

Ayak bileklerim arkasından kilitlendi ve tekrar içime girdi, ellerimi saçlarına doladığımda dudaklarımdan bir inilti daha çıkmaya zorladı.

Caleb'in göğsü sırtıma yaslanmıştı, gözünün önünde sevişmemizi izlemekten zevk aldığı için nefesleri hızla geliyordu. Ama bu yeterli değildi, arkama uzandım, aletinin sert uzunluğunu elimle kavradım ve Darius'un itişlerini şaftının uzunluğu boyunca hareketlerimle eşleştirdim.

Caleb kulağıma inledi, boynumu öperken ellerini önümde dolaştırdı, biri göğsümle alay ederken diğeri Darius daha hızlı hareket etmeye başladığında uyluklarımdan tepesindeki o mükemmel noktayı daire içine aldı.

"Lanet olsun," diye küfrettim, çünkü ikisi birden vücudumda başımı döndürecek kadar yoğun bir enerji seli oluşturmaya başlamışlardı.

Darius bana vurmaya devam etti, ağzı benimkini buldu ve ben onun öpücüğünün ateşine düşerken küfürlerimi susturdu.

Vücudum onun etrafında sıkılaşıyordu, zevk çılgınlıkları birleşmiş dudaklarımızın arasından dışarı akıyordu. Caleb boynuma karşı daha ağır nefes alıyordu ve elimi aletinin etrafında aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ederken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum.

Darius'un kalçalarını kavrayışı o kadar sıkıydı ki morarıyordu ve ben acının tadını çıkarıyor, vücudumu akla gelebilecek her şekilde işaretlemesini istiyordum.

Hep birlikte inşa ediyorduk ve kendimi onların bedenlerinin benimkine karşı hissinde kaybederken başım dönüyordu. Gözbağımın ardındaki soluk turuncu parıltıdan başka bir şey göremiyordum. Tenimin her santimi zevkle yanıyor, dokundukları her yer yanıyor ve ihtiyaçla karıncalanıyordu.

Darius'un saçlarını kavradım ve öpmezsem ölecekmişim gibi onu öptüm. Çünkü son birkaç aydır böyle hissediyordum, sanki onsuz yavaş yavaş yok oluyormuşum, boğuluyormuşum, ölüyormuşum gibi. Dudaklarım morarıyor, bedenim titriyor ve ikisi öpüşürken kaslarım onun etrafında geriliyordu.

beni tekrar doruğa çıkardı.

Bir zevk dalgası vücuduma çarptı ve haykırdım, Darius'la öpüşmemi keserken içimde şiştiğini hissettim, beni unutuşa kadar takip etti, adım dudaklarından dökülürken beni kavrayışı sıkılaştı. Benim zevk inlemelerim Caleb'i de bitirmeye yetti ve ben onu son sancıları boyunca okşarken başı omzuma düştü.

Üçümüz uzun saniyeler boyunca birbirimize kilitli kaldık, hiçbirimiz bu andan vazgeçmeye hazır değildik.

Yavaşça uzandım, gözlerimdeki bağı çektim ve loş ışıktaki gözlerimi kırıştıtırırken Darius'un beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktığını ve bir daha asla gözlerini kaçırmak istemediğini fark ettim.

Beni yere indirdi ve birbirimizden ayrıldık.

Dudağımı ısırdım, kıyafetlerimi yerden hızla toplarken az önce yaptığımız şey yüzünden yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Eteğimi yerine çektim ve onlara bakmadan önce gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım.

Caleb fermuarını düzeltip biraz geri çekilirken kendi kendine sırtıyordu.

Darius bana bakıyordu, pantolonu üzerindeydi ama gömleği hâlâ yoktu. Yaklaştı ve ben hareketsiz kaldım, kalbim bakışlarındaki yoğunluğa sıçradı.

"Birlikte olduğumuzda bunu hissetmediğini söyleyemezsin bana. Kalbim çarpıyor, ruhum yanıyor, tüm vücudum ağrıyor... Hissettiğini *biliyorum* Sen de," diye nefes aldı, yanağını sert avucunun içine aldı ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorladı, gözlerimdeki siyah halkalar yaptığım seçimle alay ediyordu. "Neden daha önce karşı koydun?"

Uzun bir süre gözlerinin içine baktım, acı göğsümü kavuruyordu. "Çünkü bu duygudan neredeyse senden korktuğum kadar korkuyorum," diye cevap verdim, ona bir kez olsun gerçeği sunarak.

Bakışlarım omzunun üzerinden Caleb'a kayd, o da gömleğini silkti. "Siz ikinizin kaderinde birlikte olmak varmış," dedi.

durumdan rahatsızdı. "Eğer yıldızlar ne yaptığımızın farkına varmazsa ve bunu tekrar yapmak isterseniz, ben buna hazırım - çünkü bu inanılmazdı," dedi sırtarak. "Ve size engel olduğum tüm zamanlar için size borçluymuşum gibi hissediyorum. Ama kaderin önünde durmaya çalışmayacağım."

"Biz birbirimiz için yaratılmışız Roxy," diye homurdandı Darius, bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmek için çenemi eğdi.

Beni öpmek için öne doğru eğildi ve az önce yaptıklarımızdan sonra onu durdurmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim. Kalbim küt küt atmaya başladı ve ona karşı eridim, beni yakınına çekmesine izin verdim ve kalbimin etrafındaki duvarları kısacık bir an için yıktım.

Bu en tatlı türden bir ıstıraptı. Kalbim durmaksızın kaburgalarımın çarpıyor, tenim istek ve ihtiyaçla canlanıyordu ve parmaklarımı saçlarına dolayarak onu daha da yakınıma çekiyor, asla bırakmak istemiyordum.

Beni umutsuzca, tatlı, acı verici bir şekilde öptü, dili benimkiyle hareket ederken bana duyduğu tüm ihtiyaç ve özlem bu öpücüğün derinliğinde açıktı ve

Dudakları beni sahiplenmek için elinden geleni yaptı.

"Seni hak etmediğimi biliyorum Roxy. Ama bunun doğru olduğunu bilsem de senden vazgeçebileceğimi sanmıyorum," dedi Darius dudaklarına doğru nefes alarak ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

"Bunun için çok geç," diye mırıldandım, bunun acı gerçeği bir an için beni tüketti.

Yer ayaklarımızın altında titremeye başladı ve Caleb'in bizi bırakıp gittiğini görmek için başımı çevirip baktım. Yıldızlar nerede olduğumuzu anlamış olmalıydı, biz onlardan bir an çalmayı başardıktan sonra lanetleri tüm gücüyle geri gelmişti.

"Yıldızlar senin asla benim olamayacağına karar vermiş olabilir," dedi Darius kabaca, benden uzaklaşmayı reddederek. "Ama ben seninim. Ne olursa olsun. Sonumuzun nereye varacağı ya da kiminle birlikte olacağımız umurumda değil, ben her zaman senin olacağım. Ve yıldızlar umursamasa bile bize verdiğim zararı düzeltereğim. Kalbimin sesini daha önce dinlemiş olsaydım sana layık olabileceğimi kanıtlayacağım."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedim, alt dudağımı ısırıp gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken sesim çatallaşıyordu.

"Bana bakışını değiştirecekse bu yeterli," diye cevap verdi, ben bir adım geri çekilirken gözleri acıyla doluydu.

Kalmak, onunla konuşmak, ona bir şeyler söylemek istiyordum... Ne olduğunu bile bilmiyordum ama oda uğursuz bir şekilde gürledi ve gölün ağırlığını tutan cam kubbeye korkuyla bakıp tekrar geri çekildim.

Ondan ayrıldım ve arkamı dönerek aceleyle tünelden çıktım ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladım. Caleb ortalıkta görünmüyordu ve sanırım gerçekten de bizi kendi halimize bırakmaya karar vermişti. Orada beni ağlarken görmediği için mutluydum.

Koşarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve acı kalbimde taze bir yara gibi çiçek açtı.

Onu geride bırakırken Darius'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama geri dönmedim. Bunu yaparsam kararlılığımın kırılgan bir şey gibi paramparça olacağını biliyordum.

Darius Acrux'un kalbimi almasına izin veremezdim. Onun için ne kadar acı çektiğimin önemi yoktu. Zaten lanetlenmiştik. Star Crossed. Öyle olmasaydık bile, ona güvenemezdim.

OceanofPDF.com

Aurora maçı için lacivert ve gümüş renkli Pitball formamı giymiştim ve gerginlikten karnıma ağrılar giriyordu. Sanki bir grup mide bulandırıcı kelebek karnımın tam ortasına yerleşmişti. Tory bir yanımda amigo kız üniformasını çekiştiriyor, Geraldine ise diğer yanımda sütyen ve külotuyla 'gevşemek' için hamle yapıyordu - ya da o öyle diyordu.

Kalabalığın sesi üstümüzdeki stadyumdan duyuluyordu ve her korna çaldığında ya da heyecanlı bir tezahürat dalgası yükseldiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyordu.

Aman Tanrım, bir sürü insan izlemek için burada.

Pitball antrenmanlarında kıcımlı yırtarak çalışıyordum ama hiçbir şey beni gerçekten önemli olan bir maçın baskısına hazırlayamazdı.

Basın buradaydı. Bu benim sezonun ilk maçıydı. Bir şahin gibi izlenecektim. Kıcımlı üstüne düşersem alay konusu olacaktım. *Kahretsin, kesinlikle kıcımlı üstüne düşeceğim.*

Arkamızdaki kapı açıldı ve Darius Pitball üniformasıyla içeri girip Tory'ye doğru ilerlerken amigo kızlardan birkaçı çığlık attı.

Üzerinde sadece eteği ve spor sütyeni vardı, kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu.

"Cuma günü flans!" Geraldine dalmanın ortasında haykırdı. "Burası kadınlar tuvaleti ve Jacinta Petunia'sını çıkarmış!" Jacinta'yı işaret etti.

Darius'un sırtına endişe içinde bakarken, külotunu bacaklarının arasına sokmak için mücadele ediyordu.

Darius gözlerini devirdi, etrafındaki kargaşayı görmezden gelerek Tory'yi gözüne kestirdi, ben ise ikisine bakarak sııttım. Caleb'in onlar için yaptıklarına inanamıyordum ve bazen birlikte olabilmelerinin bir yolu olduğu için çok mutluydum. İki Varis'le üçlü yapmak zorunda kalsalar bile, en azından o eğleniyordu. *Al şunu, Tor.*

"Amigolar bazen sahada belli bir oyuncuyu destekler," dedi Darius elini cebine atıp üzerinde *Fireshield* yazan lacivert bir kurdele çıkarırken. "Bugün benim için tezahürat yapacak mısın, Roxy?"

Ona uzattı ve yemin ederim kızardı. "Ben de Darcy ve Geraldine için tezahürat yapıyorum."

"Bizim için sakıncası yok," dedim hemen. "Öyle mi Geraldine?" "Satürn'ün halkalarındaki tüm kayalar adına, elbette yok!"

Tory cevap olarak omuz silkti, ağzında bir gülümseme belirdi ve öne doğru eğilerek kurdeleyi boğazına doladı ve yerine bağladı.

"Normalde bileğe takılır," diye fısıldadı Geraldine bana yüksek sesle. "Bu çok romantik."

"İyi şanslar," dedi Tory ve odadan çıkmadan önce başını salladı.

Dudağımı ısırdım, bir yorum için ona bakarken Geraldine bir ayağını bankın üzerine koydu, dirseğini dizine bastırdı ve çenesini parmak eklemlerine dayayarak hüznle kız kardeşime baktı.

"Ne?" Tory masumca sordu.

"Biliyor musun," diye takıldım ve o da sııtmaya karşı koydu, sanki gerçekten gittiğinden emin olmak istermiş gibi omzunun üzerinden baktı. Sonra üçümüzün etrafında bir susturucu baloncuk oluşturdu ve ifadesi endişeli bir hal aldı.

"Darius'un tatlı yanını sevmediğimden değil ama..." diye başladı.

"Ama ne?" Geraldine'in nefesi kesildi.

"Ne oldu?" Ayrıntı vermeyince hafifçe bastırdım.

İç çekti, biraz suçlu görünüyordu. "Sadece gidip gelmelerimizi özlüyorum. Bu o değil. Bu sadece onun güzel bir versiyonu. Ben *gerçek* Darius'u istiyorum, sulandırılmış bir versiyonunu değil. Ve gerçek Darius'un bana tekrar zarar vermeyeceğinden emin olmalıyım. Mesela bir gün onu kızdırıp tekrar öfkelenmesine neden olursam ne olacak?"

Geraldine'in çenesi neredeyse yere çarpacaktı, ama daha denemeye fırsat bulamadan

Tory'yi aksi yönde ikna edince konuştum. Çünkü kız kardeşimi tanıyordum ve Darius'u da oldukça iyi tanımaya başlamıştım. Ve haklı olduğu bir nokta vardı. Şu anda elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama bu sonsuza kadar devam edemezdi. Eğer onlar

bu işi yürütmenin bir yolunu bulacaksa, uzun vadeli Darius'un neye benzediğini bilmesi gerekiyordu. Ve bunun yanı sıra, diken üstünde tutulmak için yaşıyordu.

"O zaman onu kızdırın ve nasıl tepki vereceğini görün," dedim.

"Denedim," diye iç geçirdi. "Artık bana yükselmiyor. Bu çok sinir bozucu."

Başımı salladım ve bir süre düşündüm. Sonra aklıma tamamen çılgınca ama Ejderha'yı kesinlikle ayağa kaldıracak bir fikir geldi.

"Gömdüğümüz altınlar ne olacak?" Yaramaz bir gülümsemeyle önerdim. "Ona hala sende olduğunu hatırlatabilirsin."

"Hanımlar, ikinize de bir Ejderhayı kızdırmanın güvenli bir keşif olmadığını hatırlatmalıyım. Bir keresinde Angelica'nın en sevdiği kehanet kâsesinin üzerine oturmuştum ve kükremesiyle kampüsün on dört camını kırmıştı."

Tory gülerek üniformasının geri kalanını giyerken susturucu baloncuğunu da söndürdü. "Merak etme, Geraldine. Bir planım var. Yakında görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?" Koşarak uzaklaşırken şaşkınlıkla seslendim. "On beş dakikadan daha kısa bir süre içinde tezahürat yapman gerekiyor!"

"Geri döneceğim!" diye bağırdıktan sonra kapıdan dışarı fırladı ve benden bir kahkaha kaçtı.

Çok geçmeden ben de Geraldine de maç için giyinmiştik ve amigo kızlar odadan çıkıp alkışlar arasında stadyuma doğru ilerlerken onlara iyi şanslar diledik. Bu ses sinirlerimi yeniden gerdirdi ve parmaklarımı birbirine düğümledim.

Kapı çalındı ve Orion'un sesi havayı yarararak içeri girdi. "Herkes oyun öncesi konuşması için erkek soyunma odasına. Şimdi."

Kızlar aceleyle odadan çıktılar ve ben de en son çıkan Geraldine'in peşinden koştum. Orion siyah otobüs üniformasıyla kapının yanında duruyordu ve dışarı adımımı atar atmaz yolumu kesti. "Sizinle konuşmam gerek Bayan Vega." Kızlar koridorun karşısındaki erkek soyunma odasında kaybolurken odanın içini işaret etti.

Kalbim göğsümde deli gibi çarparken geri çekildim ve kapı kapandığında, beni kapıya doğru sıkıştırmak ve etrafımıza susturucu bir baloncuk yaymak için beni kamçılardı.

"Gergin misin?" diye sordu sırtımdan ve ben de başımı salladım.

Ağzını ağızıma bastırdı, beni derinden öptü ve kalbimin bambaşka bir nedenle çarpmasına neden oldu.

Beni serbest bıraktı, bir elini üstümde kapıya dayayarak pazusunun esnemesini sağladı. "Harika olacaksın. Antrenman seanslarında harikalar yaratıyorsun. Yıllardır sahip olduğumuz en iyi Pit Keeper sensin."

"Bunu sadece pantolonumun içine girmek için mi söylüyorsun, Koç?" Alay ettim ve o da karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Hayır, Mavi. Doğru olduğu için söylüyorum." Gülümsedi ve onun bana olan güveniyle rahatlarak kalbim yavaşlamaya başladı.

"Teşekkürler. Bugün benim için tezahürat kurdelesini takacak mısınız?" Alay ettim ve gözlerinde muziplikle daha da yaklaştı.

"Evet, ama kimsenin görmeyeceği bir yere takmam gerekiyordu. Bu yüzden çok özel bir yere bağladım."

Bir kahkaha patlattım, bel kemerini kavradım. "Bana bunun sana bağlı olduğunu mu söylüyorsun-"

"Maçtan sonra tam olarak nerede bağlandığını öğrenebilirsin, ama sadece iyi yaparsan." İçimi ürperten sert bir bakışla elimi çekip aldı.

"Tamam efendim," dedim nefes nefese. "Hadi gidip Aurora'yı yenelim o zaman." Kapıdan uzaklaştım, o da kıkırdayarak susturucu balonu dağıttı ve koridoru geçerek erkeklerin soyunma odasına girdik. İçerideki gürültü kulakları sağır ediyordu çünkü takımın diğer dokuz üyesi bir çember oluşturmuş, kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış bir şekilde slogan atıyorlardı. "Zodiac yenilmeyecek, Zodiac ateşı alabilir!"

Starlight maçındaki felaketten sonra - ben ve Tory sayesinde değil - Zodiac okul turnuvasında geriye düşmüştü. Yarı finalde yerimizi garantilemek için bu galibiyete ihtiyacımız vardı. Ve ben bunu almaya kararlıyım.

Max çemberi kırarak bana ve Orion'a katılmamızı işaret etti ve herkes sağa doğru koşmaya başlarken grupla kollarımızı birleştirdik. İlahiye devam ederken daha hızlı ve daha hızlı koştuk, çember birbirine sıkıca kilitlendi ta ki herkes gülüyor ve parçalanıyordu.

"Acrux, Aurora'nın Ateş Başı hakkında ne dediğimizi hatırlıyor musun?" Ekip onun önünde toplanırken Orion talepte bulundu.

Darius hemen, "Yan tarafındakileri kör etmek için ateş kullanıyor, o yüzden ona arkadan ya da önden saldırın," dedi.

"Peki ya Waterback'leri Evergile?" Orion, Darius'un arkadaşı Damian'a sordu.

"Ayak bilekleri zayıf," dedi sırtarak.

"En güçlü oyuncular kimler, Grus?" Orion Geraldine'e doğru döndü ve o da çenesini yukarı kaldırdı.

"Kaptanları ve Toprak Süvarileri Oscura, Hava Süvarileri Paulito ve Bekçilerinden biri Fallow," dedi hemen.

"Kesinlikle." Orion başını salladı. "Bu yüzden tüm savunmanın Bu oyunun bizim lehimize dönmesini sağlamak için her turda oyunculara ihtiyacımız var." Beni ve Justin Masters'ı işaret etti. "Kaleciler, taktiklerinizi duyayım."

"Çukurun ötesinde iki metrelik bir savunma yapın. Son tura girip bir puandan fazla kaybetmediğimiz ve eksi puan için oyuncularını dışarı çıkarmamız gerekmediği sürece Çukuru başıboş bırakmayın," dedim ve sonra Justin devraldı.

"Eğer biri yeterince yaklaşırsa, bir metrelik, büyüsüz Çukur Bölgeyi avantajımıza kullanalım ve onları indirmeden önce içine adım atmalarına izin verelim."

"Güzel," dedi Orion. "Peki Aurora'yı yenmeye kim hazır?" "Biz hazırız!" Herkesle birlikte ben de bağırdım.

"O zaman neden hâlâ burada dikiliyorsunuz?" Orion sırtarak sordu ve biz de sıraya girdik.

Kaptan olarak Darius ekibi Orion'un arkasına götürdü ve ben de Seth ile Justin arasındaki sıranın sonuna yakın bir yerde yerimi aldım.

Adrenalin, yaklaşan bir fırtına gibi damarlarımda gümbürdüyordu. Aynı ölçüde hem heyecanlanmış hem de korkmuştum.

Soyunma odasından çıkıp sahaya doğru ilerlerken kalabalığın uğultusu midemde yeni bir sinir girdabına yol açtı.

Alkışlar kulak zarlarımda patladı ve sahaya doğru koşarken ışıklar gözümü kamaştırdı ve binlerce insanın bizi alkışladığı inanılmaz manzarayı içime çektim. Amigo kızlarımız rutinlerini bitiriyordu ve MC Hammer'ın U Can't Touch This şarkısı tam da eteklerini kaldırıp kalabalığa popolarını gösterdikleri sırada sona erdi.

Zodyak hayranları kaosa sürüklendi. Tekrar ayağa kalktıklarında aralarında Tory'yi gördüm, hepsi kutlama için birbirinin üzerine atlıyordu ve dudaklarımda gururlu bir sırıtış belirdi.

Sahanın uzak ucundaki tribünler siyah ve erik renkleriyle Aurora taraftarlarıyla doluydu ve onlar bile amigo kızlarımızın gösterisini alkışlıyordu.

Aurora takımının karşısında sıraya girdik ve karşımda göğsünde Pit Keeper yazan soluk benizli çocuğa baktım. Bana meydan okuyan bir bakış attı, ben de ona karşılık verdim ve başımı siyah beyaz hakem üniformasıyla sahaya koşarak giren Profesör Prestos'a doğru çevirdim. Orion ve kel, geniş Aurora koçu, seyircileri koruyan güç alanının ötesinde sahanın en ucundaki koltuklara oturarak uzaklaştılar.

Prestos başlangıç Pitball'unu uzatarak iki kaptana öne çıkmalarını işaret etti ve Darius Aurora Kaptanının önünde durmak üzere hareket ederken stadyuma gergin bir sessizlik çöktü. Uzun boylu ve güzeldi, siyah saçları Fransız örgüsü şeklinde sırtına dökülüyordu. Gözleri bir deniz fırtınası kadar karanlık ve şiddetliydi ve vücudunun her köşesinden güç yayılıyordu. Bu bir Rosalie Oscura, okul ligindeki en iyi Earthraider'dı ya da Orion bize öyle söylemişti. Solaria'nın güneyinde Alestria adında bir şehri yöneten kötü şöhretli Oscura çetesinin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Bulaşılacak biri değildi. En azından bizim takımla karşılaşana kadar.

"Becer beni," diye nefes aldı Seth ve ben ona baktım. Rosalie gelmiş geçmiş en aç gözler. Bir geyiği avlamak üzere olan bir kurda benziyordu ama Rosalie bana av gibi görünmedi. Baştan aşağı bir avcı gibi görünüyordu. "Alfa," diye homurdandı kimseye belli etmeden ve ben bir kahkaha attım.

"Yüksek sesle konuştuğunun farkındasın, değil mi?" Mırıldandım ve o da gözlerini kırıştırarak şaşkınlıkla bana döndü.

"Kurt adam," diye nefes aldı ve ben yine gülmekten kendimi alamadım.

"Güzel." "Tek kelimeye indirgenmişsin," diye işaret ettim. "Belki de sen maçtan sonra ona çıkma teklif etmelisin."

"Evet," diye kabul etti, şaşkınlıktan gözlerini kırıştırarak. "Belki de yapmalıyım."

Rosalie başını Seth'e doğru çevirdi, bakışları onaylarcasına onu süzdü. Seth bir dallama gibi göğsünü kabartınca Rosalie gözlerini devirdi ve hakeme döndü.

"Sana iyi şanslar," diye alay ettim, tamamen onu geri çevirmesini destekliyordum. Kafasındaki havanın biraz boşaltılmasına ihtiyacı vardı.

"Şansa ihtiyacım yok, ben bir Varis'im," dedi gururla, sonra düdük çaldı ve Darius ile Rosalie Pitball'u aralarına almak için mücadele ederken çarpıştıklarında hislerim keskinleşti.

"Devam et Darius!" Herkesle birlikte ben de bağırdım. Onun saf cüssesi Rosalie için bir meydan okumaydı ama ciddi anlamda yetenekliydi, sert yumruklar atıyor ve bacağına Rosalie'nin bacağına dolayarak onu yerinden sökmeyi hedefliyordu. Denedi

omzunu karnına doğru fırlattı ama o inanılmaz bir çeviklikle adamın arkasına geçti ve bir zafer kahkahasıyla topu yerden kaptı.

Topu ondan almaya çalışmak için ileri atıldıklarında takımımın geri kalanından ayrıldım. Ama benim görevim bu değildi. Çukura gitmem gerekiyordu. Ve hızlı.

Justin yanımda yarışırken ve Aurora Çukur Bekçileri hemen arkamızdan hücumla geçerken nabzım yükseldi. Orion antrenmanlarda sprintlere çok önem verirdi, bu yüzden biz de avantajlıydık, Çukura doğru rüzgâr gibi koşuyor ve oyunla yüzleşmek için sihirsiz bölgenin hemen kenarından dönüyorduk.

Rosalie dört Varis'i peşine takıp bize doğru koşarken, Aurora Muhafızları iki yanımızda taktiksel pozisyonlar alarak saldırılarımızı engellemeye hazırlandılar. Seth onu durdurmak için önüne hava kalkanları yerleştirdi ama Rosalie onlara odundan mızraklar fırlattı ve vahşi gücüyle her birini kırıp geçti. Darius onun formasından bir avuç yakalayıp tutuşturduğunda ve o da bir saniye bile yavaşlamadan onu başının üzerinden fırlatıp atarken, onun becerisine hayran kaldım. Kalabalık çılgına döndü ve Seth ile Caleb, kızın kıvrımlarına ve push-up spor sütyeninin altından yukarı doğru sarmal çizen gül sarmaşığı dövmesine bir an için dikkatleri dağıldığı için birbirlerine çarparak yere yuvarlandılar.

Gah - aptallar!

Ellerimi kaldırdım ve kalkanımı kullanmadan önce son saniyeye kadar bekledim. Devre arasına kadar sihrimi yeniden şarj edemeyecektim, bu yüzden her Harcadığım tek damla bile işe yaramalıydı.

Justin sağımda topuklarının üzerinde sallanıyordu, ateş atmaya hazırlanırken ondan ısı yayılıyordu. Bunu binlerce kez yapmıştık, Orion bunu bize öğretmişti ve kükreyen kalabalığa ve damarlarımdaki adrenaline rağmen bedenim kontrolü ele almıştı. Ne yapacağımı biliyordum ve bunu yapmama izin vermeyecektim.

Oyunun baskısı beni etkiliyor.

Max, Rosalie'ye yaklaştıkça zemini buza çevirdi ve Rosalie deli gibi kaymaya başladı, ardından elini toprağa çevirdi ve derinliklerinden bize doğru uzanan bir köprü patlattı. Bir kararlılık çılgılığıyla köprüye doğru koştu ve savunma ekibi üyelerimizden ona kombo saldırılar geldi. Geraldine'in buz parçaları kollarını parçaladı ve köprünün sonuna ulaşım benim ve Justin'in üzerinden atlarken kan aktı.

Hızlı davrandım, elimi sola doğru atarken nabzım şakaklarımda zonkluyordu, yanımdaki Aurora Pit Keeper'ın çılgılık atıp kaçmasına neden olan bir alev cehennemi yarattım. Diğer elimle de bir

Aurora ekibinin tamamı kubbeyi kırmaya ve Rosalie için çukuru açık bırakmaya çalışırken, kubbeyi yerine oturttuğum anda üzerine katı hava kalkanı ve bir büyü seli düştü.

Rosalie topu fırlattı, bir milisaniye önce avucundan çıkan tahta cirit kalkanıma çarptı ve kalkanımda topun geçebileceğı kadar büyük bir delik açtı.

Kararlılıkla homurdandım, topuğumun üzerinde döndüm ve onu karşılamak için sıçrarken arkamdaki havayı fırlattım. Rosalie zarif bir şekilde yere indi ve beni durdurmak için elini uzattı ama Caleb arkadan ona doğru koştı, ikisi de çukuru çevreleyen sihirsiz bölgeye çarptılar ve onu yerde tutmak için güreşirken yere düştüler.

Top göğsüme çarptı ve kollarımı bir *gümbürtüyle* etrafına sardım ve ayaklarım çukurun diğerk tarafındaki çamura çarptı. Tökezleyerek ilerledim, kalbim kulaklarımda gümbürderken dizlerim yere çarptı. Süre on saniyeye inmişti ve kalabalık o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. Sayı yapmama izin verilmiyordu ama Geraldine sadece birkaç adım ötemdeydi ve kuduz bir köpek bakışıyla topu yakalamak için ellerini açmış ileri doğru koşarken toprağı yırtıyordu.

Topu ona doğru fırlattım, etrafına bir hava kalkanı ördüm ve tam topu yakaladığı sırada Aurora Fireside'dan gelen alev patlamasından onu kurtardım. O

bir çığlıkla ileri atılarak çukura çarptı ve Zodiac kalabalığından gelen gürültü beni tamamen sağır etti.

dakika turu bitiyor.

Geraldine beni yerden kaldırdı, inanılmaz gücüyle havaya fırlattı ve Varisler koşarak üzerimize yığılıp bizi çamura düşürürken güldüm.

"Ve Zodiac ilk çukuru alıyor!" Prestos güçlendirilmiş sesiyle ve ben çılgınca güldüm, arapsaına dönmüş skor tabelasına bakıyordum.

Caleb'in Rosalie'yi alaşığı etmesinden sonra kaslı kollar ve bacaklar beni ağırlaştırırken, bizi birde ve Aurora'yı eksi birde buldum.

"Vega one, Oscura none!" diye bağııyordu okulumuz ve Darius beni yerden kaldırıp sırtımı sıvazlarken güldüm.

"İyi kurtarış," dedi sırtarak ve koşarak yangın mahallinde yerini aldı. Diğer Varisler ve diğer askerler de Geraldine beni tebrik etti ve ben de kendimi tüm dünyaya kafa tutabilecekmişim gibi hissederek Çukur'un önünde durmak üzere geri döndüm.

Hadi bakalım, Aurora.

OceanofPDF.com

Elinde bir hava topuyla çukura doğru koşan Cal'in peşinden gürleyen Aurora Ateş Kalkanı'na bakışlarımı kilitlediğimde yumruklarım buzla kaplanmış bir halde sahanın bir ucundan diğerine koştum.

Ateş Kalkanı'nın ayaklarının altındaki zemine bir buz patlaması fırlattım, o tökezlerken ve ben öldürmek için ileri atılırken dudaklarımı karanlık bir gülümseme süsledi. Fakat

Ona ulaşamadan, sarmaşıklar ayak bileklerime dolarken ayağım takıldı ve ağır bir şekilde yere çakıldım, hüsrana dolu bir lanetle çamurda yuvarlandım.

Elimi uzattım, bir hava patlaması Aurora Earthraider'ı benden uzağa fırlattı ve yuvarlanırken güldü, çamur formasının arkasına sıçradı ve üzerinde yazılı olan Oscura ismini lekeledi.

Avucuma bir buz bıçağı attım ve ayağa fırlayıp gözlerimi tekrar topa çevirmeden önce sarmaşıkları kestim.

Onları fark ettiğim anda Ateş Kalkanı Cal'ı vahşi bir müdahaleyle yere serdi, ancak topu çalamadan kendisinden uzaklaştırmayı başardı.

Geraldine kararlı bir çılgılık atarak topa doğru koştu, sıçrayıp topu havadan kaptığı gibi rakip takım üyelerinin yüzüne bir toprak dalgası fırlattı.

Aurora oyuncularını çukuru ateş topları, su patlamaları ve hava saldırılarıyla döverken, ben de çukurun etrafından dolanıp onu kuşatarak etrafına sağlam bir hava kalkanı fırlattım. Ama benimle boy ölçüşemediler.

Geraldine çukura doğru koşarak Aurora ukur Bekçilerine muazzam bir su patlaması fırlattı. İçlerinden biri kendini bir hava kalkanıyla korumayı başarırken, diğeri Geraldine'in topu onun üzerine çarpmasından yarım saniye önce bir ıglıkla çukura geri düştü.

Turun bittiğini ve puanı kazandığımızı gösteren düdük çaldı ve Geraldine sahada bir zafer turu atarken ben de tribünlere zaferimizi haykırdım. Kutlama ıglıkları atıyor, kazandığı sayı için heyecanla yumruklarını havaya kaldırırken kollarını havaya kaldırıyor ve ben de yüzümde aptal bir sırıtışla onu izliyordum. Ya da en azından formasının eteklerini tutup spor sütyeniyle birlikte yırtana ve zafer turuna tamamen üstsüz devam edene kadar izledim.

"HAYIR!" Onu durdurmak için sahanın diğeri tarafına hücum ederken böğürdüm, öfke uzuvlarıma hücum ederken kanım kaynıyordu.

Ona doğru daha da hızlı fırlamak için sırtıma hava attım ve birkaç dakika içinde kollarımı ona doladım ve yere düşürdüm.

"Büyük yaban domuzu topları! Ne yapıyorsun seni hantal deniz hıyarı?!" diye soluk soluğa bana baktı ve ben de onu görüntüden korumak için göğsümü onunkine yasladım.

"Tüm okulu teşhir etmene engel oluyorum," dedim hayal kırıklığıyla. "Ve bu arada babam, eğer fark etmediysen o da buradaydı."

"Elbette annenle babanın burada olduğunu farkındayım seni on tonluk terrapin! Ama bunun benim için ne önemi var ki?" Altımda kıpırdandı ama ben kıpırdamayı reddettim.

O kadının annem olmadığını söylemek istedim ama tabii ki yapamadım. "Baban da burada değil mi?" Sorusuna cevap vermedim çünkü haklı olabilirdi. Babamın onun hakkında ne düşündüğünü önemsemem için hiçbir neden yoktu... Sadece önemsiyor gibiydim. "Bu arada ben de seni korumaya çalışıyorum."

"Yüzen Brendalarımın utanmam gerektiğini mi söylüyorsun? Çünkü Fae vücudunun muhteşem bir şey olduğunu bilmeni isterim ve beni utandırmaya çalışmana izin vermeyeceğim, Maxy-"

"Zıplayan Betty'lerini ya da her ne diyorsan onu takdir etmekten başka bir şey yaptığımı düşünemezsin. Sadece onları gördüğüm her pislige göstermek istemiyorum," diye homurdandım.

Geraldine altımdan güldü. "Beni tamamen kendine istediğini söyleme sakın, seni yağlı ahtapot," diye alay etti ve bir an için bu fikriyle benimle alay ettiği için ona kaşlarını çatmakla yetindim. Çünkü bunu istemediğim çok açıktı. Muhalefetimizin lideriydi ve bana ve diğer Varislere yönelttiği sürekli hakaret ve iğnelemeleriyle cidden sinir bozucuydu. Çoğu zaman beni çıldırttığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Sanırım bunu düşürdün, Carina," diye derin bir ses geldi tepemizden ve başımı kaldırdığımda Lionel'in evcil Fırtına Ejderhası Dante Oscura'nın tepemizde durduğunu ve Geraldine'in formasını ona uzattığını gördüm.

"Ne kadar nazik bir Fae'sin sen öyle," diye mırıldandı ve kalçalarını sert bir şekilde iterek beni kendisinden uzaklaştırdı. Çamur.

"Ben olsam öyle demezdim," diye mırıldandı Dante, kızların her zaman aptalca davranmasına neden olan o lanet Faetalya aksanıyla.

Dante sahayı seyrederken Geraldine sutyenini ve formasını tekrar giymek için ayağa kalktı ve kuzenine ıslık çalarak

başlangıç pozisyonu. Adam ona bağıırırken, Rosa coşkuyla el salladı. "Döv onları Rosa!"

"Zamanında Pitball sahasında tam bir canavar olduğunu duydum." Geraldine sonunda tekrar örtünürken ona sordu ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"Beni yaşlı bir adam gibi gösteriyorsun, Carina. Ama evet, oynadığım dönemde takımınızla yerleri silip süpürürdüm. Eğer aile işinin başına geçmek zorunda kalmasaydım, profesyonel olabilirdim."

"Babam beni bir Blueshine maçına götürdü ve karını onunla oynarken gördüm-" "Başlangıç noktalarımıza geri dönmeliyiz Gerry," diye tersledim ve Dante

Bana öyle bir sırtı ki, o güzel çocuk suratını yumruklamak istedim.

"Çabuk çabuk," dedi, geri geri giderken beni yönlendirmek için ellerini çırpı.

Profesör Nox'un yanındaki Pitside koltuğuna tekrar oturmak için ayağa kalktı. "Rosa'nın ikinci kez kışını tekmelemesini izlemek istiyorum."

"Pfft," diye homurdandım ve Geraldine ile birlikte sahaya geri dönüp su bölümündeki yerime doğru koşmaya başladım.

Biz koşarken, "Tam bir örnek değil mi?" diye mırıldandı. "Bahse girerim Darius'a *en ateşli Dragon'da bile* kafa tutabilir. rekabet."

Ona kaşlarımı çattım ama o çoktan benden kaçmaya başlamıştı, başlangıç pozisyonunu almak için toprak alana doğru ilerliyordu ve ben dişlerimi sıktım.

Neden başka erkeklere bakıyor ki?

Başlama düdüğünü beklerken babam tribünlerden "Bırakın alsınlar Max!" diye bağırdı ve ben de üvey annemin ekşi alabalık suratını görmezden gelerek sırtarak ona baktım.

Düdük çaldı ve önümdeki Su Deliğinden soluk mavi buzla kaplı bir top fırladı. İki Aurora suyuna bir rüzgar fırlattım

Gary Jones sıçrayıp topu kaparken iki oyuncu da taklalar atarak uzaklaştı.

Onlar çukura doğru koşarken Jones'u savunabilmek için hırlayarak peşlerine düştüm ve Geraldine'le ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım.

Yine de öfkeme hakim oldum ve Aurora Akademisi ekibini vahşi mücadeleler ve acımasız büyü saldırılarıyla teker teker yere sererken öfkemi onlara yönelttim.

Üç puan öndeydik, ancak bu hiçbir şekilde ukalalaşmaya başlamak için yeterince büyük bir fark değildi. Bu yüzden kafamı oyuna verdim ve sonuna kadar savaşmaya hazırlandım.

ölüm.

devre arası düdüğü çaldı ve Pitball takımı sahadan ayrılıp Aurora Akademisi ponpon kızlarına karşı tezahürata başlamak üzere ilerlerken Bernice'e sııttım.

Ev sahibi takım olarak ilk biz gidiyorduk ve oyuncularımıza doğru bir çizgi çizerken işaret parmağımdaki som altın yüzüğü çevirdim. Üzerinde bir Ejderha kafası oyması olan kalın bir şeydi ve benim için çok büyüktü ama bunun pek bir önemi yoktu. Orta parmağıma bildircin yumurtası büyüklüğünde bir safir ve yüzük parmağına da üzerinde güneş resmi olan bir oniks taşı oyulmuş bir yüzük takmışım. Karışıma kolyeler, bilezikler ve hatta altın ve elmas bir taç eklemek istemiştim ama tüm bunları takarken biraz gülünç görünüyordum, bu yüzden yüzüklerle yetinmek zorunda kalacaktım. Çok büyük olmaları önemli değildi - basit bir yapıştırma tılsımı, ben sihri serbest bırakana kadar hiçbir yere gitmeyeceklerinden emin oldu.

Amigo kızların geri kalanı da oyuncuları tokatlayarak dağıldılar. Beşlik çaktım ya da çok pis değillerse onlara sarıldım ve gözümü Darius'a dikmeden önce Darcy ve Geraldine'i coşkuyla selamladım.

Sahanın kenarına geldiğinde aceleyle yanına gittim ve ona yaklaştığımda şaşkınlıkla bana bakmak için geri döndü.

Göksel Konsey Üyelerinin çoğu bugün maçı izlemek için gelmişti ama neyse ki Lionel gelememişti. Xavier ve Catalina VIP locasında oturmuş, bize coşkuyla el sallıyorlardı ve ben de Darius'a tüm dikkatimi vermeden önce onlara el salladım.

Yüzünün sağ tarafı tamamen çamurla kaplıydı, geri kalanından bahsetmiyorum bile. Yırtık forması, karın kaslarının sert kesimini ve bel kemerinin altına inen o mükemmel V'yi ortaya çıkarmak için açıldı.

"Ortalığı kasıp kavuruyorsun," dedim ona dürüstçe ve anında gözlerini şüpheyle kışmasına neden olan tatlı bir gülümseme takındım.

Üçlü olayından beri pek konuşmamıştık ve bu konuda nasıl hissettiğini gerçekten merak ediyordum. Ama uzun zaman önce ondan çaldığım hazine çuvalıyla oynadığımı fark ettiğinde nasıl tepki vereceğini daha da çok merak ediyordum. İşte

Ormanda sakladığımız küçük zulayı düşündüğüm ve neden geri istemediğini merak ettiğim birçok zaman oldu ve mantıklı gelen tek bir neden vardı - artık bende olmadığını varsayıyordu. Sattığımı mı yoksa yok ettiğimi mi düşündüğünü bilmiyordum ama ona hala bende olduğunu hatırlatmak üzereydim ve öfkesi alevlendiğinde ne kadar nazik olduğunu görmek istiyordum. Bir Ejderhayı dürtmemekle ilgili bir ya da iki rehber kitap olduğundan oldukça emindim, ama sanırım umursamayacak kadar aptaldım.

"Teşekkürler. Biriyle her mücadele ettiğimde seni düşündüğüm gibi sevimsiz bir açıklama yapmamı mı bekliyorsun?" diye alay etti ve ben de saçlarımı savurarak güldüm. Bana kaşlarını çattı ve kabul etmeliydim ki bu biraz abartılı olabilirdi ama neyse.

"Birini çamurda altına sıkıştırdığın her seferinde aklında olduğumu bilmek güzel," diye mırıldandım.

Göz ucuyla Mildred'in ayağa kalktığını fark ettim. araba çarpmış kızgın bir Koala gibi bir suratla duruyordu. Ben yapmadım.

Ejderhası üzerinde hak iddia etmek için buraya gelmesinden çok önceydi, ama fazla zamana ihtiyacım yoktu.

Darius alçak bir sesle, "Sanırım seni altıma alma isteğimi açıkça belirttim," diye cevap verdi, ama buraya flört etmeye değil, bir Ejderha'yı dürtmeye gelmişim.

"İkinci yarı için iyi şanslar," dedim tatlı bir sesle, uzanıp pazusuna dokundum ve altın halkaların tenine değdiğinden emin oldum.

Darius, sihrinin altına tepki olarak kıpırdadığını hissettiği anda yere baktı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı, hemen ardından zulasından çaldığım mücevherleri tanıyınca bir öfke parlaması geldi.

Öfkeli bir nefes almaktan başka bir şey yapamadan kara bir kahkaha atarak ondan uzaklaştım ve tam bir ilahiye başladıklarında ekibime katılmak için koşarak dışarı çıktım.

V - E - G - A!

Bugün seninle yerleri silip süpürecek!

Veeeeega! Veeeeega!

İlahinin hareketlerine kendimi kaptırdım, ellerimi çırparken Diğerleri ponponları hışırdattı ve Darcy sahanın kenarından bana minnettar bir gülümseme sundu. Tüm takım üyeleri için bunun gibi küçük tezahüratlarımız vardı ama genellikle Varisler için seslenmeyi unuturduk.

Müzik aniden kesildi ve Ariana Grande'nin 7 Rings şarkısı stadyumun dört bir yanındaki hoparlörlerden patladı.

dans hareketleri ve numaralar. Şarkı seçimi, altın takıntılı bir Ejderha'ya sataşmak ve belalı bir rutin gerçekleştirmek için mükemmel oldu ve ben de yardım edemedim ama baştan sona bir psikopat gibi sıırıttım.

Darius, Seth onu soyunma odalarına götürmeye çalıştığında bile sahanın kenarından bana dik dik baktı ve gözlerindeki saf öfke karşısında kalbim güm güm attı.

Ejderhayı dürtmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bana tekrar hatırlatın çünkü o bir tuğla sıçmaya hazır görünüyor!

Gözlerimi ondan çevirip kalabalığa doğru sırtarak kızlarımın arasında ilerledim ve kalabalığın üzerine düşmeleri için çok renkli yapraklardan oluşan büyük bir patlamayı havaya fırlatmamla sonuçlanan bir dizi el yayını gerçekleştirirken ileri doğru koştum.

Diğer kızlar etrafıma üşüştü, başımızın üzerinde geniş yaylar çizerek kendi büyülerini yaptılar, ateş ve su çarpışarak buhar bulutları halinde birbirini yok etti ve hava elementalleri mini bir kasırga oluşturarak yaprakların çoğunu içine aldı ve sonra onları tekrar kalabalığın üzerine fırlattı.

İleri doğru koştum ve uzattığım avuçlarımdan fışkıran Anka Ateşi'yle havaya sıçrayarak tepemizdeki açık çatıya doğru yükseldim. Mükemmel bir takla atmadan önce hava sihrimi kullanarak onu yere indirdim.

Onlara sırtıttığımda kalabalık bizim için tezahürat yapmaya başladı, ama bakışlarım Darius'a geri çekildi, o da bana çenesi gergin ve Alfa Ejderha etinin altında kılınıyor.

Bu berbat bir fikir miydi? Belki de. Ama onu köşeye sıkıştırdığımda ne yapacağını görmem gerekiyor muydu? Tabii ki görmeliydim.

Orion yanında belirdi, kolundan tutup devre arası moral konuşması ve büyü şarjı için soyunma odalarına gitmeye zorlamadan önce bana doğru karanlık bir bakış attı.

Darius nihayet öfkeli bakışlarını benden ayırdığında dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü ve o geri çekilirken parmaklarımı veda edercesine oynattım, altın yüzükler ışıpta yanıp sönüyordu.

Siyah halkalı gözlerindeki bakış karanlık ve şiddetle doluydu ve içimdeki gölgeler bunun üzerine lanet olası bir gün geçiriyordu, ama onları sertçe aşağı ittim, yükselmeyi reddettim.

Darius şu ana kadar bana karşı sakın ve düşünceli kalmaya çalışıyor olabilirdi ama buna mecbur değildi. Ve bu topyekûn bir savaş istediğim anlamına da gelmiyordu - sadece etrafımda dolanmasından bıkmıştım.

Bizi lanetlediğimden beri içindeki canavarı benim etrafımda uyutarak çok iyi bir iş çıkarıyordu ama şimdi onu tekrar uyandırmıştım, aslında yanmama izin verdiğim için biraz heyecanlıydım.

OceanofPDF.com

Darius

Maçın ikinci yarısında Max hemen peşimdeyken sahada koştum, Aurora Earthraider'ı kovaladım, Rosalie Oscura, çukurun etrafında koşarken, sanki çoktan kazandığını düşünmüş gibi gökyüzüne doğru uluyordu.

Oyunun son raundundundaydık, zaman sayacı son dakikaları gösteriyordu ve Zodiac altı sayı öndeydi. Takımının her üyesi savunmaya geçip oyuncularımızı çamura saplayarak sayı kazanmaya çalışırken o da zaman kazanmaya çalışıyordu.

Orion daha hızlı koşmam için bana bağıırıyordu ve göz ucuyla takım arkadaşlarından üçünün Justin Masters'ı ezip yere serdiğini gördüm.

Farkımız beş sayıya düşmüştü ve kovaladığım küçük Kurt yine uluyordu.

Çok hızlıydı, hakkını vermeliyim ama Seth ve Cal onun önünü kesmek için çukurun diğer tarafına geçtiklerinde, işinin bittiğini anlamış olmalıydı.

"Gelin ve beni yakalayın çocuklar!" diye bağırdı, biz ona yaklaşırken bir an için yavaşladı.

İleri atıldım ama aniden ayaklarımın altındaki zemin kayboldu, etrafındaki toprakta büyük bir yarık açtı ve dördümüz de hemen içine düştük.

Ayaklarımın altına su döküp, o bir kez daha hızla uzaklaşırken beni tekrar kraterin dışına fırlatmak için kullanırken içimden bir öfke hırıltısı yükseldi.

Seth ona çelme takmak için sarmaşıklar yolladı ama Cal'ın ona doğru fırlattığı ateş topunu engellemek için topraktan bir duvar örmeden önce kahkahalar atarak sarmaşıkların üzerinden dans etti.

Ben öldürmek için koşarken diğer üçünün güçlerini ona yöneltmesine izin vererek büyüyle uğraşmadım.

Darcy çukurun önünde durmuş, kollarını açmış, topu engellemek için havadan bir duvar örerken Rosalie çukura doğru hücum etti. Rosalie boştaki elini fırlattı ve aniden Darcy'nin ayaklarının altındaki toprak çökerek onun ve tüm

Kuyu Bekçileri artık eskisinden iki kat daha büyük olan Kuyuya düştüler.

Ben ona çarpmadan ve derin bir hırıltıyla onu çamura yapıştırmadan yarım saniye önce topu sevinç çığlıklarıyla fırlattı.

Pit'e gol atıp atmadığını görmek için döndüm ama top ona doğru fırlarken bir hava kalkanına çarptı ve Darcy düşmesine rağmen onu korumayı başardığı için tekrar sekti.

Seth topu yakalamak için sıçrarken çılgınca uludu ve Darcy kalkani çukura çarpmadan yarım saniye önce düşürdü ve düdüğü çalarak oyunun sonunu ve zaferimizi ilan etti.

"Bütün gece üzerimde mi kalacaksın, stronzo? Çünkü eğer planın buysa, bu giysilerin bazılarında kurtulmamız gerekebilir," diye mırıldandı Rosalie altımda kıvranırken.

Dikkatim tekrar ezdiğim kıza yöneldiğinde bir kahkaha attım ve ayağa kalkıp sırtarak ona elimi uzattım. Kız ayağa kalkar kalkmaz onu serbest bıraktım ve takımım kutlama için birbirinin üzerine atlarken ve biz kollarımız bacaklarımız birbirine dolanırken zafer çığlıkları atarak sahaya koştum.

Seth gökyüzüne doğru uludu ve Lance de yığının üzerine atlamadan bir saniye önce ekibimizin her üyesi ona katıldı ve hepimiz gülerek çamurun içine düştük.

Bana sırtıırken Darcy'nin gözlerini yakaladım ve onu kucaklamak için kendime çekerken içimden derin bir kahkaha yükseldi. "Kalkan konusunda iyi iş çıkardın, Gwen," diye takıldım, beni iterken parmak eklemlerimi saçlarına sürttüm.

"İyi iş çıkardın Dari," diye şaka yaptı, tam Lance üzerime atlarken.

"Seni lanet güzel!" diye hırladı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni çamura yatırırken alnıma sert, cızırtılı bir öpücük kondurdu.

Diğer Varisler birbiri ardına üstümüze yığılmaya başladı ve nihayet kucaklaşmalarımız ve tebriklerimiz bittiğinde kalabalığın alkışlarını kabul etmek için ayağa kalktık.

Rosalie Oscura sahanın uzak tarafında bir ileri bir geri koşuyor, Aurora Akademisi öğrencileri onun için çıldırırken heyecanla uluyordu. Sanırım Solaria'daki en düşük bütçeli akademi için bizi yenmeye bu kadar yaklaşmak neredeyse kazanmak kadar iyi bir şeydi. Son birkaç yılda oyunlarını kesinlikle geliştirmişlerdi ve gelecek sezon onlar için daha da hazırlıklı olmamız gerekecekti.

Ponpon kızların hepsi ayaktaydı, etrafta zıplıyor ve isimlerimizi söylüyorlardı ve Roxy'nin gözüne takıldım, bir çift ışıltılı ponponu bana doğru salladı ve diğerleriyle birlikte benim adımı da söyledi.

Bana gösteriş yapmaya devam ederken bakışlarım parmaklarındaki yüzüklerime takıldı ve göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Nova'nın sesi sanki kimse skor tabelasını okuyamıyormuş gibi son skorları duyururken sahayı geçip ona doğru koşmaya başladım.

"Hazinemi geri istiyorum," dedim alçak bir sesle, Ejderham derimin altında kayarken ses tonumu çakıl kapladı. Tam önünde durdum ve bana sormam için can attığını söyleyen öldürücü bir gülümseme verdi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Roxy tatlı bir sesle, elleri kalçalarında, ponponlarıyla önümde durarak.

Bakışlarım hâlâ boynunda asılı duran kurdeleye takıldı. Daha önce hiçbir kızıdan benim için tezahürat yapmasını istememiştim ve evet dediğinde, sırtıtmamak ve onu kollarıma almamak için kendimi zor tutmuştum. Yıldızların sinirleneceği gerçeğini göz ardı ederek. Ve onun da bu konuda mutlu olduğunu düşünmüştüm. Peki neden şimdi hazineyle bu boku yapmayı seçmişti? Onu ne kadar korumaya çalışsam da, neden içimdeki öfkeyi, en kötü yanlarımı ortaya çıkarmakta bu kadar ısrarcıydı? Onlar mı?

Bakışlarım elimde olmadan lacivert ve gümüş renkli ponpon kız üniformasının üzerinde gezindi ve belinin yan tarafındaki DAR harflerini fark ettiğimde içim sıkıştı. *Gerçekten de tenine benim adımlı mı yazmıştı? Ve bu fikir neden bu kadar hoşuma gitti?*

Roxy ponponları fırlattı ve cevap vermemi beklerken kollarını kavuşturdu ve ben de CY'nin yan tarafına kıvrılan mektupların geri kalanını okumayı başardım. *Doğru. Aptal. Tabii ki benim adımlı vücuduna yazmayacaktı.*

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Hazinemin geri kalanı nerede?" İleri doğru bir adım atarak talep ettim. Ama ben ona ulaşmadan Xavier ve Annem ortaya çıktılar ve tebrik etmek için kollarını bana doladılar.

Roxy bana alaycı bir gülümseme sundu ve ben onu durduramadan kalabalığın arasına karıştı.

*Nereye gidiyor bu? Ne sikime
oynuyor bu? Ve benim altınım
nerede?*

Okuldaki her bir puştan tebrik mesajı aldığımda ve ailemle vedalaştığımda o çoktan gitmişti.

Öfke uzuvlarımdan süzülürken çenem titredi ve galibiyet sonrası neşemi ciddi şekilde azalttı. Bir Ejderhanın altınını almak, bir Kurt Adamın ayını almak gibiydi. Pek çok açıdan yanlıştı ve buna izin veremezdim. Şimdi olmazdı. Hâlâ onda olduğunu bilmeden. Şimdiye kadar gittiği fikriyle barışmaya çalışmışım ama bu işi çok ileri götürüyordu.

Takım nihayet parti sonrası için The Orb'a gittiğinde biraz rahatlamışım. Hâlâ kirliydik, formalarımız maçtan dolayı yırtık ve kanlıydı ama zaferimizin pisliğiyle yıkanarak bu şekilde ortaya çıkmak bizim için bir gelenektir.

Orb'a bir takım olarak vardık, okulun geri kalanı çılgılık atıp bize tezahürat yapıyordu, Heir ve Vega taraftarları arasındaki ayrım çok daha önemli bir şey uğruna bir kereliğine unutulmuştu. Pitball.

Müzik bangır bangır çalıyor, insanlar her yerde dans ediyor ve içki içiyordu. Bakışlarım anında Roxy'ye kilitlendi, odanın ortasındaki kalabalığın üzerinde dans ediyordu, amigo üniforması vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Bir an için Seth ve Max'in partisinden sonra gölün altındaki yıldızlardan çaldığımız zamanı düşünmeden edemedim. O zamandan beri her gün aklımdan çıkmayan güzel bir işkence biçimiydi. Keşke sadece ikimiz olabilseydik. Ya da sonrasında onunla doğru düzgün konuşabilmeyi. O zamandan beri bu konuyu hiç konuşmamıştık, ama Cal sürekli Tekrar bir şeyler ayarlamakla ilgili yorumlar. Ama bunu isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Ne de olsa bana hayır diyen oydu. Belki de o gece gafil avlanmıştı ve yıldızlar tarafından bana karşı hissetmeye zorlandığı acı, içtiğimiz içkilerle birleşerek onu pes ettirmişti

günaha. Ya da belki Cal'dı. Gerçi öyle hissetmemiştim. Onun dikkati çoğu zaman benim üzerimdeymiş gibi hissediyordum. Ama belki de sadece kendimi kandırıyordum çünkü onların birlikte olma fikrine hâlâ katlanamıyordum.

Bir kol omuzlarıma dolandı ve Caleb geniş bir sırtışıla beni göğsüne doğru çekerken içimden tam bir Ejderha hırıltısı çıktı. Kaşları karşılık olarak havaya kalktı ve ben onun lanet kafasını ısırp koparamadan beni serbest bıraktı.

"Yine mi düşünüyorsun o zaman?" diye alay etti, bir elini çamurlu saçlarının arasından geçirirken.

Onaylarcasına homurdandım, kendi öfkemi dizginlemeye çalışırken onu terslememek için kendime güvenemiyordum. Bu onun hatası değildi. Yaptığı şeyin bizim için olduğunu biliyordum ve yıldızlar peşimizdeyken onu kendime alma şansım olmadığını da biliyordum ama ben sadece...

"*Lanet olsun,*" diye küfrederek elimi yüzümde gezdirdim. Kıskançlığımın yanı sıra lanet hazineye duyduğum öfkeyle ve Roxy'ye hiçbir zaman benim diyemeyeceğimi bilmenin hiç bitmeyen ıstırapıyla baş edemiyordum.

Cal kaşlarını çatarak, "Eğer seni bu kadar gerdiyse, bunu tekrar yapmamıza gerek yok," dedi ve elime bir bira tutuşturdu. "Yardım etmeye çalışıyordum, seni daha kötü hissettirmeye değil."

Bu öneriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve gölgeler aniden içimde yükselip bu umutsuz duygudan kaçmak için içine dalabileceğim bir unutuş çukuru sundu. Bir parçam onunla aynı fikirde olmak istedi. Bunu bir daha denemek istemediğimi, çünkü onun da yanımızda olmasına dayanamadığımı, bunun beni yaraladığını ve onlarla birlikte olduğum her an içimi kanattığını söylemek istedim. Ama sonra alternatifini düşündüm. Ona hiç sahip olmamak. Hiçbir zaman vücudunu bedenimde hissedemeyecek, dolgun dudaklarını öpemeyecek ya da kalbinin benimkiyle aynı ritimde atmasını sağlayamayacaktım. Ve kesinlikle bu daha kötüydü. Ama her iki durumda da, bu beni kırıyordu. Her iki durumda da, o

gerçekten benim değildi.

"Biliyorum." Sinirli bir nefes verdim. "Bu... Sana gerçekten kızgın değilim. Kendime kızgınım. Eğer farklı bir şey yapsaydım, pek çok şey..."

Caleb'in mavi gözleri acımı gerçekten hissediyormuş gibi karardı ve bakışlarını üzerimde tutmamı sağlarken yüzümün yan tarafını kavramak için uzandı. "Bunu düzelteceğiz Darius," diye yemin etti. "Orion bir yolunu bulacak ve o bulduğunda, kız artık kalbini inkâr edemeyecek.

Ona tam olarak nasıl bir erkek olduğunu ve onun için nasıl bir erkek olabileceğini kanıtlamış olacaksın ve sonra-"

Ondan uzaklaştım, kalbim tekrar parçalanıp dağılırken başımı salladım ve onsuz sonsuza dek yalnız kalmanın acısına karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Böyle bir şey olmayacak Cal. Bizim için uygun bir telafi olacağına inanmıyorum," dedim karanlık bir sesle. "Onunla aramızı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü o bunu hak ediyor. Hiçbir zaman benim olamayacak olsa bile ona ne kadar değer verdiğimi bilmeyi hak ediyor. Yıldızların onun için seçtiği adamın bir canavardan başka bir şey olmadığını düşünmesini istemiyorum. Ama ben yine *de* bir canavarım. Ve ne kadar telafi edersem edeyim, bu değişmeyecek. İçimde asla ışığı bulamayacak bir karanlık var. O yüzden benden uzak durması daha iyi."

Cevap vermeden onu ittim ve kalabalığın arasından geçerek kanepemize doğru ilerledim.

İnsanlar sırtımı sıvazladı, adımı haykırdı ve bana Gittikçe içki içtim ve karşılığında onlara gülümsemeye çalıştım, ancak bir kızgınlığa çarpmaya daha yakın olduğumdan oldukça emindim.

Sonunda kırmızı kanepemize ulaştığımda hareketsiz kaldım. Roxy sandığım gibi masanın üzerinde dans etmiyordu, kanepenin arkasında duruyordu. Her zamanki yerimin tam üstünde, kanepenin ucunda.

Mikro eteği ve uzun çoraplarıyla ona bakarken öfke kollarımı yaladı ve yüzünde hayal edilebilecek en büyük gülümsemeye bana doğru döndü. Bu nazik bir gülümseme değildi. Tahrik edici, bilmiş, alaycı ve *tehlikeliydi*. Hoşlanmamam gereken ama gerçekten hoşlandığım türden bir gülümsemeydi.

"Neyin peşindesin?" Ben talep ettim.

Dövüş derslerimizde ona karşılık vermeyeceğime yemin etmiş olabilirim ama bunu yaparak gerçekten ince bir çizgide ilerliyordu. Herkes bu kanepenin bize ait olduğunu biliyordu. Ne kadar aptalca olursa olsun, benim bölge me bu şekilde saldırması resmen bir savaş ilanıydı. Tüm bu tanıklara rağmen buna izin verirsem, bu siyasi bir intihar olurdu. Herkese onun hâlâ benden aşağıda olduğunu kanıtlamam gerekiyordu ama ona elimi sürmeyi reddediyordum ve o da bunu biliyordu. Sadece beni neden bu şekilde zorladığını anlamıyordum.

"İşte burada!" diye bağırdı. "Maçın oyuncusu!"

Kalabalık alkışladı ve kaşlarını çattım. Buraya bana iltifat etmek için gelmemişti, bir şeylerin peşindeydi. Ama henüz ne olduğunu bilmiyordum.

"Yere yatın," dedim ve etrafımızı saran öğrencilerden birkaçı kavga çıkacağını sezmiş gibi geri çekildi. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Nabzım ne kadar hızlı atarsa atsın, beni bir kavgaya sürüklemesine izin vermeyi reddettim.

Roxy bir parmağını dramatik bir şekilde dudaklarına vurdu. Parmağında sekiz nesildir ailemde olan bir Ejderha yüzüğü vardı. Kanım Ejderha ateşiyle yandı ve dumanın tadı bir anlığına dilimi kapladı.

"Ve bana hazinemi geri ver," diye ekledim karanlık bir tonda.

"Oh! Aklıma gelmişken..." Roxy kanepenin arkasından zıplayarak benim yerime geçti ve kanepenin yanında yerde duran çantasına uzandı. Ben kollarımı kavuşturup onun çıkmasını beklerken o bir şeyler aradı.

Tekrar doğrulduğunda, ona verdiğim kurdelenin altında boynundan sarkan bir kolye vardı. Kolyede kalp şeklinde kesilmiş, yumurta büyüklüğünde göz alıcı bir ateş yakutu vardı. Değeri bir milyon auranın üzerindeydi. Ayrıca başına, Vega Kraliçesi tarafından büyük büyük büyükanneme hediye edilmiş olan bir taç yerleştirmişti. Bileklerine altın bilezikler ve bilezikler takmıştı ve benim yüzüklerimden daha fazlasını da takıyordu.

Alaycı bir sırıtışla yerime oturduğunda göğsümden derin bir hırıltı yükseldi ve parmaklarım altınıma dokunmaya cüret ettiği için onu cezalandırma arzusuyla kıvrıldı. Bir Ejderhanın hazinesi lanet gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha değerliydi ve sadece lanet bir aptal ona dokunmaya cesaret edebilirdi.

onun gibi giyinip kuşanırlardı. Başka biri olsaydı, kendini çoktan cayır cayır yanmış bulurdu. Hal böyleyken, öfkem üzerinde tuttuğum ince kavrama kontrolümden çıkıyordu.

Ona doğru hamle yaptım ve ellerim başının iki yanındaki kalın kırmızı minderlere inip dişlerimi suratına geçirdiğimde şaşkınlıkla çığlık attı.

"Onları geri ver!" Hırladım ve gözlerimin köşesinden insanların koştuğunu görebiliyordum.

Tenim ateş büyüyle öylesine alev alev yanıyordu ki, ısı üzerimden yuvarlandıkça muhtemelen hepsi yanıyordu. Ama Roxy değil. Ateş ona zarar veremezdi. Belki de onun bir Anka Kuşu olması kaderiydi, gücümün en kötüsüne karşı bağışıklığı olan tek yaratıktı. Belki de yıldızlar her zaman ona zarar veremememi istemişti.

Karanlık bir kahkaha atmadan önce uzunca bir süre iri yeşil gözleriyle bana baktı. "Yap beni."

Birdenbire aramızdaki sıcaklığın ateş büyüyle hiçbir ilgisi kalmadı ve her şey ben ve onunla ilgiliydi. Bu lanet yıkım topu

Hayatıma giriyor, bildiğimi sandığım her şeyi paramparça ediyor ve rotasından bir nebze bile sapmayı reddediyordu.

Uzanıp onu yakaladığımda tekrar homurdandım, dönüp kendim oturmadan önce onu yerimden kaldırdım ve kucağıma bıraktım.

"Sana zarar vermeyeceğimi söylemiştim Roxy," diye mırıldandım, parmaklarım belinin çıplak teninde kıvrılırken avuç içlerini omuzlarıma bastırarak kendini sabitlerken sadece onun duyması için. "Peki bunun yerine bir oyun oynamaya ne dersin?"

Seyirci çekiyorduk ama o anda umurumda bile değildi. Ya çıldıracak ve buradaki herkese Ejderha gibi davranacaktım ya da içgüdülerimin kan istemesine rağmen yıldızlara ve kollarımdaki bu kıza meydan okuyarak onu yakınımnda tutacaktım. Bedenimde karanlığı barındırmış olabilirdim ama bir daha asla onun tarafından yönetilmeyi reddettim. Ben kendimin adamıydım ve kendi seçimlerimi yapacaktım. Bu da onu bir daha asla incitmeyeceğim anlamına geliyordu.

"O da ne?" Roxy nefes aldı, gözbebekleri büyüdü, öyle ki gözlerinde yeşilden çok siyah vardı.

"Hadi yıldızlarla tavuk oynayalım. Burada oturalım ve bizi parçalamak için ellerinden geleni yapsınlar. Bu koltuktan ilk kalkan kazanır."

Gök gürültüsü sanki ne demek istediğimi daha da netleştirmek istercesine dışarıdaki gökyüzüne çarptı ve çatıdan sarkan alevli aplikler uğursuz bir şekilde titrerken Roxy telaşla çatıya baktı. Çalınan kolye boğazına doğru savrulduktan sonra göğüslerinin arasına düştü ve beni uzun süre bakakaldım.

"Peki," diye kabul etti, tekrar bana baktı, gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Ama kazanırsam, ben ve Göt Kulübü kanepeni alırız."

Küçümseyerek homurdandım. "Eğer kazanırsam, hazinem son parçasını da geri alırım."

"Bitti." Yer titremeye başlarken bana sırtıttı ve gözlerindeki kararlılık, bu oyunla kendimizi öldürüp öldürmeyeceğimizi merak etmeme neden oldu. İkimizin de içinde isteyerek kaybetmek olup olmadığından emin değildim.

"Neler oluyor?" Seth'in sesi arkamdan geldi ama ona bakma zahmetine girmedim, bakışlarım kucağımdaki kıza sıkıca yapışmıştı.

Yer daha şiddetli bir şekilde sallandı, bu da vücudunun o küçük eteğin içinde bana binerken aletime karşı etkili bir şekilde titreşmesine neden oldu ve o homurdandıkça ben de homurdandım.

bana bilmiş bir bakış attı. İnkâr edemezdım ki birkaç taneden fazla O amigo kıyafetiyle ve ben hala Pitball üniformamı giyerken onu böyle bir pozisyona getirme fantezileri. Oldukça klişe bir fanteziydi ama yine de ateşli bir fanteziydi. Özellikle de üniformasının içindeki görüntüsüyle.

"Sorun mu var, Darius?" diye alay etti, sikim aramızda sertleşirken kalçalarını tekrar oynattı. Tahrik olamayacak kadar kızgın olmalıydım ama onunlayken hep böyle hissediyordum. Sanki aşk ve nefret çizgisinde dans ediyorduk ve sürekli olarak var olan tek şey şehvetti.

"Seni orospu!" Mildred'in sesi beni delilik anımızdan uyandırdı ve tam bize doğru hücum ederken başımı kaldırdım, bakışları kucağımdaki Roxy'ye dikilmişti, sanki onu üzerimden almaya niyetliydi.

Son anda öne doğru kaydım ve onun yerine bana vurdu, ikimizi de kanepeden düşürdü ve yere düşerken Roxy'yi tutmayı bıraktım.

Kendimi ayağa kaldırdığımda, Roxy'yi Mildred'in yüzüne doğru bir yumruk savururken altında sıkışmış buldum.

"Dur!" Emrettim ama Mildred bana gözünü bile kırpmadı. Kesik çenesini ortaya çıkarmak için dudakları geriye kıvrılmıştı ve boncuk gibi gözleri parlıyordu

Öfkeyle.

Yumruğu Roxy'nin çenesine çarptı ve altındaki öfkeyle hırlarken kan aktı.

Müdahale etmek için bir adım öne çıktım ama Max'in eli omzuma indi ve ben daha müdahale edemedim ona bakmam için beni döndürdü.

"Fae Fae'ye karşı, dostum, ne düşünüyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak ve ben kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak dövüşe dönerken sadece ters ters bakabildim.

Kendimi tutmak için acı çekiyor olabilirdim ama o haklıydı, iki Fae arasındaki bir kavgaya karışamazdım. Ve eğer başka biri olsaydı, bunu asla düşünmezdim. Ama Roxy her zaman kuralları çiğneme isteği uyandırır bende.

"Seni zıplayan, taç giyen, sık yalayan fahişe!" Mildred yumruğunu tekrar Roxy'nin suratına indirdi, yüzüne sevgilisi olduğuma dair çok fazla gönderme içeren hakaretler yağdırırken büyü kullanma zahmetine bile girmedim.

"Sorun nedir, Mildred?" Roxy hırladı. "O uyumsuz çenenle doğru dürüst sakso çekemediğin için mi yoksa Darius'un seninle babası zorladığı için evlendiğini bildiğin için mi?"

"Sevgilimi yatak odasına götürdüğümde öyle bir çılgılık atacak ki Vega adını bile hatırlamayacak!" Mildred Roxy'yi tekrar yumruklarken uludu.

"Evet, dehşet içinde çılgılık atarak," diye tükürdü Roxy ve o canavar kız tarafından suratının parçalanmak üzere olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak neredeyse kahkahalarla gülecektim.

"Bakalım o güzel yüzünü ezip geçtikten sonra senin için bu kadar cazip olacak mı?" Mildred uludu.

"Memeleri değil!" Tyler Corbin kalabalığın diğer tarafından tüm olan biteni filme alırken nefesi kesildi.

Kalbim kt küt atıyordu. Roxy güçlü olabilirdi ama Mildred onun dört katı büyüklüğünde ydi. Eğer bir şansı olacaksa büyüyle karşılık vermesi gerekiyordu ama kafasını öne doğru savurup Mildred'in burnunun köprüsüne sert bir kafa darbesi indirdi, ama bunu kullanmayacağı hissine kapıldım.

Roxy, dizini Mildred'in bacaklarının arasına olabildiğince sert bir şekilde sokmadan önce Mildred'in boğazına bir yumruk savurdu.

"Ooo tam vajinanın içinde!" Tyler seslendi ve boğazıma bir kahkaha takıldı. "Evet, Tor!" Darcy ığlık atarak arabanın önüne doğru ilerledi. Kalabalık. "Ona geldiğimiz yerde nasıl savaştığımızı gösterin!"

Mildred arkasını döndüğünde Roxy ne atıldı ve yumruklarını Mildred'in çirkin suratına kalbimi hızlandıran bir vahşilikle savurmadan önce onları üstte olacak şekilde döndürdü.

Vahşi ve acımasızdı, Mildred'i tekrar tekrar dövmek için alıntı yzklerimi kullanırken kendi yaralarından yüzüne kan içiyordu. I mücevherin şekli yüzünden yüzünün her yerine Ejderhalar kazınmazsa şaşırmam.

Mildred, Roxy'nin yanlarına, göğsüne yumruklar atarak elinden gelenin en iyisini yaptı, hatta onu yumruklarken yumruğunu ısırmaya bile çalıştı.

Seth koluma sokulurken "Vay anasını," diye nefes aldı. "Eğer *Mildred olmasaydı* bu çok ateşli olurdu. Ama onu başka bir kız olarak hayal edersem şu anda çok tahrik olurum."

Yüksek sesle kabul etmeyi reddederken boğazımdaki yumruyu yuttum ama haklıydı. Roxy'de öyle dövüşürken bir şeyler vardı, dudakları kararlılıkla geriye doğru kıvrıldı ve içinde kesinlikle merhamet yoktu. Bar kavgası yapan ölümlüler gibi dövüşüyor olabilirlerdi, ama üzerinde bir ta varken

Başı ve etini boyayan kan, daha önce hiç Vahşi Kral'ın kızına bu kadar benzediğini düşünmemiştim. O gerçekten bir Fae Prensesiydi. Ve bu hoşuma gitmişti.

Mildred küfredip bağıyor, yumruklarını balyoz gibi öyle sert savuruyordu ki kaburgalarının çatırdadığını duyduğumdan emindim ama Roxy pes etmeyecekti.

Kolunu son bir kez geriye savurdu ve öfke dolu bir çığlık atarak Mildred'in suratına öyle sert bir yumruk indirdi ki Mildred bayıldı.

Ben durduramadan dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve Roxy lanet bir savaşçı gibi sırıtırken gözlerinde vahşi bir kararlılıkla bana baktı.

Kalabalık tezahürat yapıyordu ve Geraldine Ass takımına prenseslerle ilgili o sinir bozucu şarkıyı söyleyerek galibiyetini kutluyordu ama Roxy'ye yardım etmek için ilerlerken onları görmezden geldim.

Cal etrafımızda dolaşırken, "Mildred'i odasına geri göndereceğim, onu iyileştireceğim ve düzgün bir şekilde iyileşebilmesi için ona bir uyku büyüsu yapacağım," dedi ve ona gülümsemekten kendimi alamadım.

Benim kız arkadaşımınla birlikte olması canımı sıkmış olabilirdi ama o gerçekten iyi bir arkadaştı. Gerçek bir kardeş.

Mildred'i bir patates çuvalı gibi omzuna attı ve Seth heyecanla ulurken odadan fırladı.

"Hadi," dedim Roxy'ye. "Seni temizleyeceğim ve yaralarını iyileştireceğim." "Tamam." Roxy beni kanepeye kadar takip etti ve ben de onu koltuğuma oturttum.

Etrafımıza bir ateş çemberi ve susturucu bir baloncuk fırlatmadan önce bize biraz mahremiyet sağlamak için.

"Bu yalnız olduğumuz anlamına gelmiyor mu?" Roxy ben yere düşerken sordu

Önünde diz çöktü ve patlamış alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Bu ateşli olmamalıydı, ama gerçekten öyleydi.

"Hayır diyeceğim," diye cevap verdim, ama dizlerimin altındaki zemin titrediğinde kabul etmek zorunda kaldım.

"Belki de sadece-"

"Sana göz kulak olacağım," diye homurdandım, pazarlığa yer bırakmadan. "O yüzden izin ver."

Dudakları aralandı, gözleri parladı, parmakları kanepenin kenarını kavradı ve bana hayır demek üzere olduğundan emindim, ama bunun yerine sadece başını salladı.

Elimi uzattım ve parmaklarımı beline dolayarak derimden onunkine iyileştirici büyü uyguladım, konsantre olabilmek için gözlerimi kapattım. Kaburgaları çatlamıştı ve kemikleri iyileştirmek hasarlı dokuyu iyileştirmekten daha zordu.

Ellerimi etinin üzerinde gezdirirken hareketsiz kaldı ve altımdaki zeminin titremesini görmezden gelmeye çalıştım. Bu balonun içinde uzun süre kalamazdık ama kalabilmeyi diledim. Keşke yıldızların bizi göremeyeceği bir baloncuk inşa edebilseydik ve sonsuza kadar içinde kalabilseydik. Gerçi ona bunu teklif etsem yine hayır diyeceğini tahmin ediyordum.

Büyüm tükenirken iç çektim, son damlalarını onu iyileştirmek ve oyunda çok fazla yandıktan sonra cildindeki kanı temizlemek için kullandım.

Saçlarıma yumuşak bir dokunuş gözlerimi açmamı sağladı ve tacı başıma iterken ona baktım.

"Önce Mildred beni kanepeden düşürdü," diye açıkladı gözlerimdeki soruya cevap olarak. "Yani sen kazandın. Ayrıca, senin gibi büyük bir kafaya ihtiyacın var. böyle bir taç çıkarmak için."

Yer o kadar şiddetli sarsıldı ki neredeyse kığımın üstüne düşecektim.

Roxy hızla elindeki yüzük ve bilezikleri çıkarıp bana da uzattı, ben de hiç konuşmadan ceplerime soktum.

Ama boynundaki kanlı yakut kolyeyi çıkarmak için uzandığında onu durdurmak için bileğini tuttum. "Sende kalsın," dedim, bakışlarım etinin üzerinde duran paha biçilmez kalbe kaydı. Ejderhalar hazinelerini başkasına vermezdi. Asla. Aile içinde miras kalırdı ya da daha fazlasını satın alırdık ama *asla* kimseye hediye etmezdik. Bu, savunduğumuz her şeye ve doğamızın şiddetli sahipleniciliğine aykırıydı. Ama tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı, o kolyenin onda kalmasını istiyordum. "Zaten sana daha çok yakışıyor."

Gözleri büyüdü ama cevap veremedi ateşten duvarı bıraktım ve ondan uzaklaştım. Darcy vahşi gözlerle hızla ilerledi, sanki tartışmamızı bekliyormuş gibi uzun bir süre benimle kız kardeşinin arasına baktı. Ama yapacağım son şey Roxy'ye Mildred'i benim için dövdüğünü söylemek olacaktı. Kesinlikle benim için çalışıyordu.

ve bu konuda kızgınmış gibi bile davranmayacaktım. "İyi misin, Tor?"

"Darius beni yeni gibi yaptı. Onu vajinasına diz çöktürdüğüm sahneyi gördün mü?" Roxy sırıtırken sordu ve Darcy gülmeye başladı.

"Klasikti, gelip Tyler'ın boğazına yumruk attığın ağır çekim görüntülerini de görmelisin!"

Etrafımızdaki parti yine tüm hızıyla devam ediyordu ve Roxy'nin benden uzaklaşmasını izlerken kendimi biraz daha partiye katılmış gibi hissetmekten alıkoyamadım. Bir kez arkasına baktı ve bana en küçük gülümsemesini sunduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Roxy Vega asla benim olmayabilirdi, ama bazen ona duyduğum özlemi gerektiği kadar önemsemediğimi fark ettim.

Bütün akşam Rosalie Oscura'nın dikkatini çekmeye çalıştım, o Darcy, Tory ve A.S.S. ekibiyle arkadaş oldu ve ben de onların etrafında oyalandım aç bir hayvan gibi. Caleb ona en iyi gülümsemelerini, en iyi tavlama cümlelerini ve en iyi sırtışılarını yapıyordu ama o bunların hiçbirini yemiyordu. Yine de arada bir yanımdan geçiyor, elini koluma atıyor ve içimdeki Alfa'nın şaha kalkıp onu benim olarak sahiplenmek istemesine neden olan gel beni becer bakışlarını atıyordu.

Bana bu kadar uyan başka bir Alfa Kurtla hiç karşılaşmamıştım. Onunla ilgili her şeyde bunu hissedebiliyordum. Yürüyüşü, taşıdığı güç havasının tadını bilmek istiyordum. İçgüdülerim onunla alay etmemi, bir tepki vermesi için onu zorlamamı sağladı ama o bana hiçbir tepki vermedi. Buz banyosundaki bir salatalık kadar soğukkanlı ve etkilenmemişti. Ve eğer bu beni ateşlendirmediyse lanet olsun.

"Demek Alestria'dansın," diye denedim, bir içki daha almak için açık büfe masasına yöneldiğinde kendimi onun önüne yerleştirdim.

O nefis abanoz saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden savurdu. yanakları hala maçtan kalma çamurla kaplıydı. Daha fazlasını sürmek istedim.

Toprakta güreşirken ona saldırdım ve üstün gücüme boyun eğmesini sağladım. Ama henüz bunu kabul edeceğini sanmıyordum.

"Diğer Fae'lere her zaman bariz olanı mı söylersin?" Rosalie uzun kirpiklerini beni içine çekmek için tasarlandığı belli olan bir şekilde kırpıştırarak sordu ama yüzünün geri kalanı *benimle savaştığını* söylüyordu.

Hırlayarak ona yaklaştım, oynadığı bu küçük oyunu bozmak istiyordum. "Hayatında seninle her yönden boy ölçüşebilecek kaç Alfayla tanıştın?"

Gözleri benim yanımdan Caleb'ın kendine bir içki hazırladığı ve gözlerinde etobur bir bakışla bize baktığı yere kaydı. Ben ona bakarken, o vücudumun kavisine doğru ilerledi, bir elini göğsüme bastırıp kulağıma konuşmak için parmak uçlarına doğru ilerlerken tatlı kokusu beni sardı.

"Kimse benimle *hiçbir* şekilde boy ölçüşemez. Ama görünüşe göre sen ve kankan denemek istiyorsunuz, lupo de mine," diye mırıldandı ve aksanı beni bir anda sertleştirdi.

Sırıtarak başımı ona doğru çevirdim ama bir anda ortadan kayboldu, kalçalarını sallayarak Caleb'a doğru ilerledi ve masum rolü yaparak ona bir içki getirmesini söyledi. Gerçekten de öyle yaptı.

Adamın eli kızın sırtının alt kısmına kayarken ve kız adamın söylediğı bir şeye gülerken kendi içkimi yudumlayarak ikisini inceledim. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve alt dudağını ısırarak onun için acı çekmeme neden oldu. Lanet olsun, sadece onun için değil, ikisi için de. Bu diziyi bütün gün izleyebilirdim. Ama gerçekten başrolde olmayı tercih ederdim.

Parti kısa sürede dağıldı ve biri - ben olabilirim ya da olmayabilirim - doğruluk mu cesaret mi oyununu duyurdu. Herkes kabul edince ben de Rosalie'ye Caleb'i öpmesi için meydan okuyup okuyamayacağı mı merak ettim ve bu görüntüyü zihnimde sonsuza dek kaydedebildim. Ne yazık ki sorma sırası bana gelmişti.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Rosalie sırtarak bana ateş etti.

"Gerçek," diye duyurdum, belki biraz sarhoştum ve saatin kesinlikle sabahın üçü olmasına ve partinin sekiz kişiye düşmesine rağmen oyunu kazanmanın verdiği mutlulukla hâlâ uçuyordum. Milton Hubert'in açık büfe masasında sızıp kaldığını hesaba katarsanız yedi kişi. Birisi onun tek kaşına bir sıra jelibon yapıştırmıştı ve o kişi kesinlikle bendim.

Ben ve diğer Mirasçılar kanepede, Tory, Darcy ve Geraldine karşıdaki sehpa, Rosalie Oscura da üzerine çektiği bir koltukta bağdaş kurmuş, daire şeklinde oturuyorduk. Kızın sadece seksi olmadığı ortaya çıktı. Komik ve zekiydi ve keşfetmem gereken şekillerde sikimi kaldırıyor. Tercihen bu gece. Ama dikkati ben ve Caleb arasında gidip geliyordu ve en çok kimi arzuladığını anlayamıyordum.

"Yaptığın son iyilik neydi?" Rosalie bana sordu. Bir saattir oyun oynuyorduk, hoparlörlerden Jack Johnson'ın melodileri yükseliyor, parti yumuşuyordu. Ama ben henüz bırakmak istemiyordum. Çok fazla eğleniyordum.

Sorusu üzerine düşündüm ve cevap gözlerimin Darcy'ye kaymasına neden oldu.

Her an karanlık sırrını açıklamamı beklediğini belli eden bir şekilde dudağını çiğnedi.

"Size söyleyemem, bu bir sır," dedim ciddiyetle ve herkes kısılmış gözlerle bana döndü. Caleb yanımda oturuyordu ve bir kolunu omuzlarıma atarak beni kendine çekti.

"Biz sır tutmayız," dedi kararlı bir şekilde. Ondan bir şey saklamaktan nefret ederdim. Bok gibi hissettiriyordu. Ama Darcy'nin bir sırrı vardı ki, gömülü kalması gereken koca bir teneke kutu dolusu çirkin solucanı ortaya çıkarabilirdi. Kutunun içinde. Ya da toprağa. Her neyse. Gerçek şu ki.

Romumu yudumladım ve az önce neyi tartıştığımı merak ettim.

Caleb'e sırtarak "Seni seviyorum dostum," dedim ve yanağını sertçe çimdikledim. "Çok güzel değil mi Rosalie?" Caleb'in yüzünü Rosalie'ye doğru çevirdim ve Rosalie başıyla onaylamadan önce Caleb'i bir kez daha süzdü.

"Evet, gerçekten güzel, stronzo. Şimdi soruya cevap ver."

"Sana söyledim, yapamam," dedim ve Darcy'nin omuzları gevşedi.

İnsanlara söylemem konusunda neden bu kadar endişelendiğini anlamıyordum. Kötü bir adam değildim ki. Oh bekle, evet öyleydim. Ama kötü olmak *istemiyordum*.

Gerçekten, kötü ya da iyi olmak arasındaki fark neydi ki? Bu sadece insanların görüşlerine bağlıydı. Tüm durumlar nötrdü ta ki birileri onlar hakkında bir fikir oluşturdu. Yani birçok insana göre ben harika bir adamdım. Ama değer verdiğiniz insanlar sizin kötü olduğunuzu düşünüyorsa belki de bunun bir önemi yoktu. Darcy'yi önemsemişimden falan değil.

"Peki. Hükmen yenik sayılacaksın," diye duyurdu Rosalie ve Caleb sandalyesinde mutlu bir şekilde zıpladı.

Darius ve Max dikkatlerini bile vermiyorlardı, sadece gözlerinde kalpleriyle küçük aşklarına bakıyorlardı. Peki ya Tory Vega ve Geraldine Grus?

Max'in üvey annesi onun bir Grus'un peşinde olduğunu öğrense taşaklarını kesip küpe olarak takardı. Ve Lionel, şey...bu kadar yeter.

Atışı yaptım ve bir an için başım döndü. Yarın yok olacaktım. Ama yarın henüz yoktu, yani her neyse.

"Tory doğruluk mu cesaret mi?" Onu işaret ettim çünkü kurnazca bir planım vardı (alkol beni her zaman ekstra kurnaz yapmıştır). Görev'deki rolümü oynamak için: Yıldızlara Meydan Okuyun'daki rolümü oynamak için, Darius'un Tory için büyük bir jest yapmasını sağlamak için elimden geleni yapıyordum.

Şu ana kadar önerdiğim her şeyi geri çevirdi. Serenatlardan mum

ışığında pikniklere ve kuzey ışıklarını görmek için Kutup Başkenti'ne
gezilere kadar.

Hiç oyunu yoktu. Ama sonunda fark ettiğim şey, sadece bu saçmalıkların
hiçbirini yapmak istemediği değil, aynı zamanda Tory'nin de bundan
nefret edeceğiydi. Ve sonra

Mildred'in suratını yumrukladığında, ikisinin de neyi sevdiğini nihayet fark etmiştim. Şiddeti. Kirli, ölümcül yumruk dövüşleri ve intikam için dökülen kan. Bu yüzden planım basitti. Darius'u ona haksızlık eden herkesin üzerine salacaktım - tabii ki bizim dışımızda. Ve Max'in Siren tuzağı sayesinde en karanlık korkularını ondan çekip alan özellikle bir kişiyi biliyordum.

Bunu doğru ifade etmek zorundaydım.

"Zodiac'a gelmeden *önce* en çok nefret ettiğin kişiyi söyle," diye sordum, sanki bir şey avlamaya çalışmıyormuşum gibi rahatça söyledim.

"Zane Baxter," dedi gözlerinde karanlıkla. "Eski erkek arkadaşım."

"İlginç," dedim, omzumu Caleb'inkine sürterek ve ona *çok zekiyim ifadesi* vererek, onun ve Tory'nin kaşlarını çatmasına *neden* oldum. Darius da şaşkınlıkla aramıza baktı çünkü ona henüz ana planımı anlatma fırsatı bulamamıştım.

Yıldızlar adına, Caleb'in dudakları şu an çok güzel görünüyor. Ben sadece...

"Doğruluk mu cesaret mi?" Tory az önce denemiş olmama rağmen bana cevap verdi. "Cesaret," dedim basitçe, gerçeği öğrenmeye çalışacağından emindim.
az önce sorduğum şey için.

İçkisini yudumladı ve fikir almak için kız kardeşine baktı.

"FaeBook'ta prenses şarkısını söylediği bir video yayınlasın!" Darcy kulaktan kulağa sırtarak bağırdı.

"Ha! Evet," diye onayladı Tory, bana meydan okuyan bir bakışla bakarak.

"Ah benim yılan çukurum!" Geraldine gülerek onun kalçasını tokatladı.
"Evet, yapmalısın - yapmalısın!"

"Şarkı ne?" Rosalie heyecanla sordu, sandalyesinde doğrulup öyle yenilebilir görünüyordu ki onu bir güzel yemek istedim. Onu yalamak ve ısırarak. *Bütün* ağız şeylerini. Aurora ekibinin kalmasına o kadar sevinmişim ki

gece. Yarın benimle bir tur daha atmak için inerken uyanmak istiyordum. Ve bir tane daha ve bir tane daha ve bir tane daha...

"Seth." Caleb bana dirsek attı ve ben de ona eğik bir gülümseme verdim. *Hm, yarın onunla uyanmak da fena olmazdı. Kahretsin, neden rom hep beni bu kadar azdırıyor?*

Rosalie beni kaydetmek için Atlas'ını çıkarırken ve Tory Darcy'nin omzuna yaslanıp ikisi de kahkahalarla gülmeye başlarken dramatik bir şekilde inledim.

Eğer bunu yaparsam, kendimi adayacaktım. Caleb'in kolunu üzerimden ittim, dizini kullanarak kendime yardım ettim, sonra en yakın masaya atladım ve performans için kendime yer açmak üzere masanın uzunluğunca yürüdüm. Eğer

Capellas'ın iyi yaptığı bir şey vardı, o da şov yapmaktı.

Rosalie plağa bastı ve ben ne yazık ki şarkı sözlerinin çoğunu unutmuştum.

Ne büyük bir trajedi. Kendim uydurmak zorundayım.

"Yatmak için tepeden geldiler, canavarlar, yaratıklar ve zorbalar. Prensesler geldi parlak uçlarıyla, iki ateşli kız zıplayan memeleriyle. Ve yalvardılar, gelin oynayın, gelin oynayın, gelin oynayın!" Ayaklarımı tıpkı Geraldine'in yaptığı gibi melodiye uygun olarak yere vurdum ve herkes gülmeye başladı, Vegas bile. Ama Geraldine değil. Oturduğu yerden kalktı, ellerini kalçalarına koydu, yüzü kızgınlıkla çarpılmıştı.

"Bunlar kelimeler değil seni arızalı it!" diye bağırdı ve Rosalie parlak bir sırıtışla kaydetmeye devam ederken ben de onun üzerine daha yüksek sesle şarkı söyledim.

"Canavarlar kalmak için burada olduğumuzu söylediler, sert, uzun ve zonklayan aletler yetiştirdiler. Prensesler o kadar sert boşaldılar ki sallandılar ve tüm sadık hizmetçileri de öyle. Ve böylece yalvardılar, gelin oynayın, gelin oynayın, gelin oynayın!"

Diğer Varisler de yankılanan ilahiye eşlik etti ve Rosalie kamerayı daha yükseğe kaldırıp gülerek önce onlara sonra da bana doğru çevirdi. Ben de

aynı şeyi yaptım.

Geraldine tekrar dans etmeye başladı ve bana doğru hücum ederek

öfke dolu bir hırıltıyla masaya vurdu. Max öne doğru koştu, onu belinden yakaladı ve şarkıya ayak uydurarak döndürmeye çalıştı.

"Bırak beni seni adi sazan! Bu aşağılık köpeğin Vegas'ın şarkısını kirlletmesine izin vermeyeceğim!" diye bağırdı ama zil zurna sarhoştı ve görünüşe göre

Max onu kanepenin etrafında daireler çizerek dans ettirirken sihrini kontrol edemiyordu. Caleb gözlerinin altındaki yaşları siliyordu ve her seferinde

Darius güldü, burnundan dumanlar tütüyordu.

Rosalie gülerek, "Sizler pazzo'sunuz," dedi ve ben de ona göz kırptım.

"Canavarlar ellerinde horozlarıyla güldüler, dans ettiler, şarkı söylediler ve ülkeyi yönettiler. Ve prensesler iç çekerek ve inleyerek geldiler ve o canavarları gerçekten inlettiler. Ve böylece yalvardılar, gelin oynayın, gelin oynayın, gelin oynayın!"

"Eğer son dizeyi söylersen, seni pis Daniel, bir mürekkep balığıyla başını keserim ve bir daha ayı görememen için seni yüzüstü lağıma gömerim!" Geraldine kükredi ve Vegas'lılar gerçekten kendilerini kaybettiler, manyaklar gibi gülerken bir yandan da Geraldine'in yüzü gittikçe daha da kızarıırken onu bastırmaya çalıştılar.

"Son kıtayı söyle," diye ilahi söylemeye başladı Caleb ve Rosalie ayağa kalkıp benim boşalan koltuğuma oturarak onunla birlikte ilahiye katıldı. Caleb'e sürtünürken dudağını ısırды ve ben dansın ortasında ne yaptığımı unutup neredeyse masadan düşüyordum. Birlikte çok seksi görünüyorlardı. Yapabilirdim

Bu akşam hafifçe kızartılmış Vampir ekmeği ve etli Wolfy ortası ile bir sandviç gerçekten keyifliydi.

"Söyle, pislik!" Darius yüzünde bir sırıtişla talep etti. Onu mutlu görmek o kadar iyi hissettirdi ki, masanın üzerinde doğrulduğumda içimden köpek yavrusu gibi bir yip sesi çıktı.

"Senin için her şeyi yaparım, seni güzel Dargon. Dargron. Yani Draron," diye mırıldandım. "Kahretsin, Dragarn demek ne kadar zor? Dargon!"

Hayatımı sikeyim."

"Söyle Seth!" Rosalie uludu ve evet, yakında ona ismimi daha yüksek sesle söyletecektim.

Max, Geraldine'i odanın içinde dolaştırmaya devam ederken, Geraldine ona vurdukça onu adeta taşıırken, "Son mısra," diye anons ettim.

"Bir kelime daha edersen Seth Capella, sadece seni hadım etmekle kalmam, oğullarını ve oğullarının oğullarını da hadım ederim. Bir daha asla Bir çift Capella topunu komodininin üzerinde gururla sergilemeyecek Grus yoktur!"

"Ya kızlarım olursa?" Max'in kolları arasında bana doğru dönüp ellerini kocaman göğüslerinin üzerine koyduğunda onu eğlendirmek için homurdanarak kışkırttım. Kız fark etmemiş gibiydi ve Max'in de onları çıkarmaya niyeti yok gibiydi.

"O zaman... o zaman..." diye düşünerek duraksadı. "Onların Leydi Petunyalarını çalacağız ve bir Capella talihsizlik bahçesi yaratacağız!"

"Onu hadım edersen Seth nasıl çocuk sahibi olacak?" Max, kızın göğüslerine yeşil ışıkla erişebildiği halde onları sıktığını fark ederek sordu.

"Ah o hilebaz teriyer bir yolunu bulur, eminim," dedi suçlayıcı bir parmakla beni göstererek.

"Söyle!" Tory istedi ve Geraldine bayılmış gibi Max'in kollarına yığılırken Darcy tekrar dağıldı.

"Ohhhhhhhh," Rosalie bu boktan şovu zamanın sonuna kadar kaydetmeye devam ederken ben ilk notayı uludum. "Zorbalar tacı ele geçirirken gülümsediler, savaşı kazandılar ve herkese boyun eğdirdiler. Prensesler tüm yalanlar ve hileler için özür dilediler, diz çöküp aletlerini emdiler.

Ve böylece yalvardılar, gelin oynayın, gelin oynayın, gelin oynayın!"

Rosalie Atlas'ını Vegas'a doğru salladı ve Darcy konuşacak kadar kendini toparladı. "Bu gecenin yalan haberi buydu millet. Kızlarını tekmelediğimizde görüşürüz."

Caleb Atlas'ını tutmaya çalıştı ama Rosalie sırtarak onu geri çevirdi. Diğerleri kalkmaya başlarken ben de masadan sıçradım ve karanlık bir gülümsemeyle ona baktım.

"Oh, gidiyor musun?" Sızlanarak sordum.

Darcy tamamen sahte bir esnemeyle, "Saat neredeyse sabahın dördü," dedi.

Gözlerinde vahşi bir bakış vardı ve bu gece kimin kapısını çalacağını tam olarak tahmin edebiliyordum.

Darius ve Tory birbirlerine yaklaştılar ve Darcy ikisinin kollarını ortada birleştirdi ve bunu birbirlerine yakın kalabilmeleri için yaptığını fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ne yazık ki yıldızlar Bazen küçük parıltılı hıyarlar. Tabii ki yıldızlar bu gece benim üzerimde parlıyor gibiydi çünkü Max ve Geraldine de çıkışa doğru yöneldi. Bacaklarını Max'in beline doladığı ve kışını kavrayıp onu kör kapıya doğru götürürken yüzünü öptüğü için benden rahatsız olduğunu unutmuş görünüyordu. Her biriyle çarpıştı masa yolda. Her zaman. Lanet olsun. Biri.

"İyi geceler o zaman," diye seslendim ve Milton Hubert bir yaban domuzu gibi horlayarak bana üçümüzün tamamen yalnız olmadığımızı hatırlattı.

"Benim yerimdesin bebeğim," dedim Rosalie'ye, koltuğa doğru ilerledim ve altımda oturan esmer, kara gözlü, bok gibi ateşli güzelliğe baktım.

"Ama o kadar rahat bir koltuk ki," diye mırıldandı. "Gerçekten beni oradan alıp şuradaki yalnız ve eski sandalyeye oturtur musun?"

Göz hizasında olabilmek için sırtarak eğildim. "Kalabilirsin ama paylaşmak zorundasın."

"Siz ikiniz paylaşma konusunda ne kadar iyisiniz?" diye sordu, ben ve Caleb arasında bakışırken boğazım düğümlendi.

"Gerçekten iyiyim," diye homurdandım. "Peki ya sen Caleb?"

Ağız bir köşeye takıldı ve bana yer açmak için Rosalie'yi kucağına çekti. Ben yerime çöktüm ve o da çıplak ayaklarını kucağıma koydu. Tam sikimin üzerine. Bu da onun için anında sertleşti. Kaşları kalktı ve eli Caleb'in yanağına kayarken dudaklarını ıslattı, parmakları Caleb'in kirli sakalına sürtündü.

"Caleb?" diye itti, ayakları kucağımda kayarken başını çevirip dilinin ucunu çenesinde gezdirdi ve beni arzuyla inletti.

Caleb bir iç çekti ve onun altından sıyrıldı, ayağa kalktı ve bana anlam veremediğim bir bakış fırlattı. "Hayır, bu gece olmaz," dedi esneme numarası yaparak.

Rosalie üstüme çıkıp öne doğru eğilerek alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Hay sikeyim. Ben. Bu kız. Omzunun üzerinden Caleb'a baktım, aletime sürtünmek için aşağı inerken izlediğini umuyordum.

"Burada mı kalacaksın Seth?" Caleb sordu ve içimde kalmamı istemediğine dair garip bir his vardı.

"O zaman kendi başına kalacak." Rosalie kucağımdan fırladı, Letterman ceketini alıp üzerine geçirdi ve kollarını başının üzerine uzattı. "Ne derler? İki kişi sıkıcı, üç kişi parti mi? Ben de parti olmasını umuyordum." Göz kırptı ve kapıya doğru yönelip dışarı çıktı. Sadece Bunun gibi. Gitti.

Sikeyim.

"Sorun ne? Ondan hoşlanmadın mı?" Ayağa kalktım, Caleb'a yaklaştım ve ona sokuldum.

Kolunu bana doladı ve ben daha da yaklaştım, onun sıcaklığı beni içine çekti ve bilinmeyen bir yanımin ağrmasına neden oldu. Ve bu bir kez olsun aletim değildi. Ereksiyona rağmen. Yani bu da bir şey ifade ediyordu.

Çenesi gergin bir şekilde bana baktı ve parmakları gömleğimin içinden etime battı. "Sadece... Tory ile olanlardan sonra... hayat şu anda yeterince karmaşık, anlıyor musun?"

Başımı salladım, kolumu ona doladım, böylece garip bir şekilde yarı sarılmış olduk. Sonra siktir et dedim ve ona doğru ilerledim, böylece göğüs göğüse geldik. Ve ne yazık ki ben öfkelendiğim için onun siki sikine. Ama şu anda buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.

"Biliyorum," dedim bin bir nedenden ötürü. Listenin ilk sırasında o vardı. Ve kalbimin çarpması, tenimin sıcaklıkla dans etmesi ve her parçamın çok canlı hissetmesi.

Elleri etrafımda dolaştı ve kalbinin güçlü atışını göğsümde hissettim. Birden yalnız olmamız umurumda olmadı. Bir an için onunla böyle birlikte olabilirdim. Şu anda olmak istediğim tek yer orasıydı, ona sıkıca sarılmak ve onun taze sandal ağacı kokusunu içime çekmek. Ve bu bilgiyle birlikte, her şeye rağmen doğru olduğunu bildiğim korkunç bir farkındalık geldi. Alkol beynimi bulandırıyor.

Evet, resmileşti. Heteroseksüel en iyi arkadaşımdan hoşlanıyorum. Kafa siken yıldızlar için teşekkürler.

Blue'nun kız kardeşiyle birlikte Kardinal Sihir sınıfından çıkışını izledim ve göğsümde bir sızı hissederek sıramın arkasına çöktüm. Onu geri çağırma isteği beni tüketti ama başka bir dersim vardı ve Diego'yla notları hakkında konuşmam gerekiyordu. *Lanet olası Diego.*

"Polaris!" Kapıya ulaştığında bağırdım, endişeli bir bakışla bana baktı. Ve endişelenmesi de gerekiyordu. "Bir kelime."

Sınıfın geri kalanı odayı boşalttı ve kapı kapanırken şapkasını gergin bir şekilde çekti ve ellerimi karnımın üzerine koyarak koltuğumda geriye yaslandım.

"Oturun." Parmağımı kaldırdım, bir hava büyüyle en yakındaki masanın arkasından bir sandalye çıkarıp masamın önüne park ettim.

Diego aceleyle ilerledi ve üzerine düştü, konuşmamı beklerken gözleri küçümseme doluydu. Benden nefret ettiği için çocuğu suçlayamazdım. Ben de onun en büyük hayranı değildim. Zayıflığı beni rahatsız ediyordu. Ama normalde onun gibi Fae'leri bileyebilir, güç seviyeleri ne olursa olsun içlerindeki güçlü yanları bulabilir ve kendi avantajlarını geliştirmelerine yardımcı olabilirdim. Ama Polaris'te bir gariplik vardı. Düşük seviyeli bir hava elementaliydi ama olduğundan daha fazla ilerleme kaydetmesi gerekirdi.

Ona karşı kolay değildim, ama bu sadece onu ikna etmek içindi. Hesaplaşma'yı geçtiğinde yıldızların bu akademiye layık gördüğü Fae'yi görmek istiyordum. Buraya kadar gelebildiği için sadece şok olmamıştım, hayretler içinde kalmıştım. Her testte ve Dersi verdiğimde, eksikliklerini Elaine Nova'ya bildirmek için yeterli bir nedenim olmaması için *sadece* sıyrılmayı başardı. Başarısız olmasını istediğimden bile değildi, ancak başarısızlığın hemen üzerinde gezinen bu orta yol artık beni kesmeyecekti.

Çekmecemi açtım ve Kardinal Büyülerinin toplumda Fae'lerin güçlendirilmesi için kullanımı hakkındaki son makalesini çıkarıp önüne attım.

"Ben ödevlere not vermem," dedim ona. "Sadece geçer ya da kalır notu veriyorum, sonra da kalırsanız aynı konuda daha zor bir ödev veriyorum. İlk seferde başarısız olanların çoğu ikinci ödevde başarılı oluyor. Sen değilsin." Ödevlerinde sürekli başarısız olması, yıl sonu sınavlarında da başarısız olacağı ve okuldan atılacağı anlamına geliyordu. Ancak Hesaplaşma zayıfları ayıklamak için tasarlanmıştı. Birinci sınıf öğrencilerinin çoğu ilk yıl sınavlarında başarısız olmamıştı. Bu neredeyse duyulmamış bir şeydi. Ve Elaine gelip Polaris'in neden sınıfta kaldığını sorduğunda bunun suçunu kesinlikle üstlenmeyecektim.

"Daha çok çalışacağım efendim," dedi, yanakları renklenirken başını eğerek.

Elimi masaya vurdum ve telaşla tekrar bana baktı. "Kabul edilemez. Daha sıkı çalışman için haftaların vardı. Aylar. Senin Büyüleriniz vasatın altında ve kağıtlarınız kıcımı silecek kadar iyi değil."

Yüzünün kızarması derinleşti ve şapkasını tekrar çekiştirdi. "Sadece ben... ben... benim özgüven sorunlarım var."

"Hadi canım," dedim kuru bir sesle.

Pancar rengine döndüğünde içimi çektim, sandalyemde arkama yaslandım ve bu açının işe yaramadığını anladım. Bu daha da sinir bozucuydu çünkü oynamaya alışık olduğum tek açtı buydu. Fae'lere karşı sert olmak onları karşı koymaya teşvik eder, güçten güce giderlerdi. Hiç işe yaramayan bir öğrencim olmamıştı, bu yüzden şaşırmıştım.

"Sorunlarınız hakkında benimle konuşun. Neyle mücadele ettiğinizi bilmezsem size yardımcı olamam.

Bu sınıftaki herkesin sahip olduğu fırsatlara sen de sahipsin Polaris. Ve Jillian Minor'dan daha az beyin hücresine sahip olamazsın. Peki seni geride tutan ne?"

Oturduğu yerde kıpırdandı, duruşu sertleşti. Bu farklı taktiğe sadık kalmaya çalışarak boğazımdaki hırıltıyı bastırmadan önce ona bir yanıt bulması için birkaç acı verici dakika verdim. Bu biraz kışıma bir ananas sokmak kadar rahattı ama yine de iyi olmaya çalışacaktım. *Ürperdim.*

"Benden hoşlanmadığını biliyorum," dedim sakince. "Ama sandığının aksine, aslında sizi ele geçirmeye çalışmıyorum. Geceleri uyanık kalıp seni rahatsız etmenin ve alay etmenin yollarını düşünmüyorum. Zamanımı harcayacağım çok daha iyi şeyler var. Ve şu anda burada seninle oturuyor olmam, sana bunu teklif ediyor olmam

Şans, senin tarafında olduğumun kanıtı olmalı. Başarısız olmayı hak etmediğin sürece bu yıl başarısız olmanı istemiyorum. Peki hak ediyor musun, etmiyor musun?"

Diego içini çekerek sandalyesini yaklaştırdı ve ellerini masanın üzerine koydu.

Bir tanesini bana doğru kaydırды, avucunu bana uzatırken gözlerime bakmadı. "Sana neden mücadele ettiğimi göstereceğim," diye homurdandı. "Böylesi daha kolay."

Kimsenin içeri girmesini engellemek için kapının önüne bir hava duvarı örmeden önce tereddüt ettim ve sonra elini kavradım. Gözlerimi kapattım ve beni gölgelerin içine doğru çektiğini hissettim, bizi ağır bir sessizlikten

başka bir şeyin beklemediği karanlığa daldım.

Beni uçurumun derinliklerine götürdü, ta ki o tuhaf, beyaz anı bulutu siyahın içinden çıkana kadar. İçinde ışık parlamaları dalgalandı, sonra bir sahne beni tamamen tüketene kadar daha parlak hale geldi ve anı kime aitse onun bedenine adım attım.

Veranda kirliydi ve duvarların boyası dökülüyordu. Diego'nun annesi Drusilla'yı tanıdım, elleri siyah buklelerinin arasında küçük bir çocuğu kapıdan dışarı sürüklüyordu. Diego be  ya ından fazla olamazdı, minik elleriyle annesinin koluna tutunmuş, annesi onu verandaya doğru çekerken ona ba ırıyordu. "Seni değersiz küçük pislik, ne cüretle bana cevap verirsin?"

Karde i Alejandro hırlayarak peşinden  ıktı. "Bu gece verandanın altında uyuyabilirsin, tıpkı olduğun gibi." Diego'yu merdivenlerden a a ı itti ve Diego tökezleyerek sırt üstü düştü ve dehşet içinde onlara baktı. A lamadı bile. Sanki binlerce kez   kelerine maruz kalmış gibiydi.

"Drusilla, Alejandro, çocuğu rahat bırakın," diye ya lı bir kadın sesi geldi, bunu kimin bedeninden görüyorsam onun büyükannesi olduğunu düşündüm. "O daha genç."

"Ona nasıl annelik yaptığımı sorgulama. O  ocuk içinde bir şeyler eksik olarak doğdu." Drusilla hı ımla içeri girdi ve ya lı kadın ayağa kalktı, gözyaşları nihayet akarken Diego'yu teselli etmek için aceleyle a a ı indi ve kollarına sokuldu.

Alejandro verandadan, "Onu  ımartma, madre," diye homurdandı. "Sertle mesi gerekiyor yoksa asla bizden biri olamayacak."

Hafıza de i ti ve Diego'yu tekrar gördüm, bu sefer biraz daha ya lıydı, ahşap bir uçağı dikkatlice birle tiriyor, yüzünde bir gülümsemeyle her parçayı yerine yapı tırıyordu. Yanaklarında kir vardı ve kıyafetleri yıpranmış görünüyordu ama en azından mutlu görünüyordu. Oda oldukça çıplaktı ve

Zodiac'ın kapısından içeri girdiğini hiç görmediğimiz türden bir yoksulluk. O yüzden buradaki yerini nasıl karşıladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çok güzel, mi nieto," diye konuştu büyükannesi, kırışmış ellerini birbirine vurarak. "Çok güzel değil mi Miguel?" Döndü ve elinde içkisi ve yüzünde boş bir ifadeyle bir sandalyede oturan solgun bir adam gördüm. Cevap vermedi ve Diego'nun büyükannesi torunuyla yüzleşmek için geri döndüğünde dudak büktü. "Pencereye koyabiliriz."

"Bunu neden pencerede isteyelim ki?" Drusilla alaycı bir tavırla odaya girdi. "Ben evden çıkarken bunu yapmasına izin mi veriyorsun?" diye sordu. "Ben dışarıda evimizin güvenliğini sağlamaya çalışırken anlamsız şeyler gelecek?"

"Başka ne yapması gerekiyor ki? Çocuğun canı sıkılıyor," diye cevap verdi dilini gıcırdatarak.

"Yapılacak işler var!" Drusilla bağırarak ileri atıldı ve uçağı masadan kaptı.

"Anne!" Diego ağladı ve o da gözlerini devirdi.

"Bu da en az senin kadar işe yaramaz. Tek yaptığı anlamsız şeyler yapmaksa bir oğlun olmasının ne anlamı var? Öyle değil mi Miguel?" Diego'nun babasına döndü ve o da bir robot gibi başını salladı.

"Evet, canım. Kesinlikle."

"Oğluna işe yaramayı öğret o zaman, yoksa hepinizle işim biter," diye tersledi, uçağı yere bıraktı ve odadan çıkmadan önce ayağını yere vurdu.

Hafıza tekrar değişti ve Diego şu an olduğundan sadece biraz daha genç olmalıydı. Büyükannesi öksürürken yatağının yanına oturdu ve onun elini tuttu.

"Gitmeyeceğine söz ver," dedi ağlamaklı gözlerle. "Burayı katlanılabılır kılan tek kişi sensin."

"Seni asla gerçekten terk etmeyeceğim," dedi kuru bir sesle. "Güçlü olmalısın."

"Bu yeterince iyi değil," diye yalvardı. "Kalmak zorundasın."

"Diego," Drusilla'nın keskin sesi karanlık odanın ötesinden geldi.

"Büyükanzeni rahatsız etmeyi bırak."

Büyükanne, "O rahatsız edici biri değil," diye mırıldandı.

Drusilla kapıyı iterek açıp Diego'ya gitmesini işaret etmeden önce, "Ha, işte o kadar," diye cevap verdi.

"Onu oradan çıkarmamı ister misin?" Alejandro'nun sesi koridordan geliyordu.

Büyükannesi Diego'nun elini sıktı, sonra anılar kayboldu ve ben karanlıktan çekip çıkarıldım. Kendimi tekrar sınıfımda bulduğumda nefesimi tuttum ve Diego'nun elini bıraktım, onu aceleyle yanaklarındaki gözyaşlarını silerken buldum.

"Bundan bir hafta sonra öldü. Ama tüm anıları internette duruyor. Onu her özlediğimde hala ziyaret edebiliyorum." Diego gözlerime bakmadı ve yüz ifadesiyle kalbim düğümlendi. "O öldükten sonra her şey çok daha kötüye gitti.

Annem ve Alejandro Amca Lionel Acrux için iş buldular ve ben de sonunda her şey yoluna girecekti. Her zaman paraya ne kadar ihtiyacımız olduğundan yakınırlardı. Ama daha acımasız, daha nefret dolu oldular. Annemin en büyük üzüntüsü bendim ve amcam her zaman eksik olduğumu düşünürdü. Ve beni buraya gönderdiklerinde, sonunda Lord Acrux için Vegas'ta casusluk yapmamda işe yarayacağımı umuyorlardı. Ama onlara hiçbir zaman işe yarar bir şey vermeyi başaramadım ve şimdi onlara karşı çalışıyorum, ben..."

"Ne?" Ses tonumun yumuşaklığına şaşırarak bastırdım.

Bakışlarımla karşılaştı ve gözlerinde kırık bir çocuk vardı.

Şimdiye kadar nasıl görmediğime hayret ettim. "Annem yakında beni Zodiac'tan çıkaracak, Profesör. Denemiyorum çünkü... bir anlamı yok. Ben

buraya sihirde iyi olmak için gelmedim. Onlara çalışmak için buradaydım. Ve burada bir işe yaramadığımı anladıklarında, her şey bitmiş olacak."

Aramızda bir sessizlik geçti ve ben öne doğru eğildim. dirseklerini masaya dayadı. "Biliyor musun, annem de bana karşı çok sertti. Özellikle de babam öldükten sonra. Zodiac'a geldiğimde ondan kurtuldum. Bu

Burası bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Özgür bir hayat. Artık ona cevap vermek zorunda değildim. Umutsuzca olmamı istediği kişi olmak zorunda değildim."

Diego'nun kaşları çatıldı. "Ama annem kalmama asla izin vermez."

"Sen zaten buradasın, okul harcın ödendi. Seni nasıl bıraktırabilir? Özellikle de Kardinal Sihir ğretmeni Müdür Nova ile konuşacaksa."

Bana bakarken dudakları aralandı, bana yönelttiği nefretin bir kısmı yok oldu. "Kimsenin nedenini bilmesine izin veremem-"

"Kimsenin detayları bilmesine gerek yok. Ayrıca, on sekiz yaşındasın Diego. Sen izin vermediğin sürece artık seni kontrol edemez."

Yavaşça başını salladı, bakışlarını umut dolduruyordu. "Hiç... annenin saygısını kazandın mı? Kendi yolunu çizdikten sonra?"

Kaşlarımı çattım, tam olarak böyle bir şey yaşadığımı hatırlayınca içim burkuldu.

Gençken mücadele ederdim. İçimi çektim ve başımı salladım. "Hayır. Annemi birçok nedenden dolayı evlatlıktan reddettim." Clara'yı düşündüm ve içimi tanıdık bir acı kapladı. "Bak, bazen değer verdiğimiz insanların içindeki iyiliği o kadar çok görmek isteriz ki, tüm zalimlik katmanlarının altında yaşıyormuş gibi davranırız. Ama gerçek şu ki Diego, bazı insanlar zehirlidir. Ve eğer onları hayatında tutarsan, sen de onlar gibi olana kadar dnyandaki iyi olan her şeyi zehirlerler. Ve bu, aykırı davranıp kendi yolunu çizmekten çok daha kötü bir kaderdir. Bu yalnız kalmanız anlamına gelse bile."

Bir an için bunu düşündü. "Hayatım boyunca bana söylediği her şeyden kurtulmak çok zor. Amcamın hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama annem için daha zor. Bazen... gerçekten işe yaramaz olduğumu düşünüyorum," dedi, sesi kelimenin üzerinde kırıldı.

"Diego, bence bunun doğru olmadığını kanıtlayan bir şey var, sence de öyle değil mi?"

Kaşlarını çattı, ne demek istediğimden emin değildi.

"Hesaplaşma'yı geçtin," dedim, buraya gelebilmek için neler yaşadığını bilmek içime gurur veriyordu. Ve bu günün şok edici dönüm noktasıydı. "Yıldızlar seni Zodyak Akademisi'nde bir yere layık gördüler. Peki sana verdikleri bu şansla ne yapacaksın?"

Ayağa kalktı ve aceleyle sandalyesini devirdi. "Daha çok çalışacağım." Başarısız kâğıdını kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce durakladı. "Teşekkür ederim, efendim."

Omuz silktim, hava kalkanını dağıtarak kapıdan çıkmasına izin verdim. Adımlarını hızlandırarak uzaklaştı ve bir an kendimi kontrol etmek zorunda kaldım çünkü az önce Diego Polaris ile arkadaş mı oldum?

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve Atlas'ımı masanın üzerine asarken şaşkın bir gülümsemeyle yerime oturdum. Blue ilk geldiğinden beri onunla arkadaştı. Belki de sadece onun kararlarına güvenmeliydim. Çünkü insanlara baktığında kalplerini açıkça görüyordu. *Kahretsin, bu kızı seviyorum.*

Ona sırtarak bir mesaj attım, daha sonra ona tam olarak ne yapacağımı hayal ediyordum ki son sınıfım içeri girmeye başladı ve balonumu patlattı.

Lance:

Bu akşam kütüphane arşivinde buluşalım. Saat 10'da.

"Neden böyle gülümsüyorsunuz efendim?" Shabnam Hosseini arkadaşlarıyla kıkırdayarak bana sordu.

"Çık lan sınıfımdan!" Kapıyı işaret ederek bağırdım ve aceleyle itaat etmeden önce çenesi düştü. "Başka kimse var mı? yayınlamak istedikleri anlamsız sorular var mı? Hayır mı? Güzel. Şimdi otur lan yerine!"

Ah, bugün güzel bir gün.

***

Karanlık arka koridorlara yönelip arşivlere inen gizli kapağı kaldırırken kütüphane kapısını Blue için açık bıraktım.

Saat ondan önce. Ona burayı uzun zamandır göstermek istiyordum ama kütüphaneci sanki hiç hayatı yokmuş gibi sabahın ilk ışıklarına kadar buradaydı. Dürüst olmak gerekirse, yoktu da. Ancak bu gece, Lapeli'deki hasta kardeşini ziyaret etmek üzere akşam için gittiğini biliyordum. *Skor.*

Öğrencilerin buraya girmesine izin veriliyordu, ancak çoğu ya bunu bilmiyordu ya da kütüphaneciden erişim için gereken kartı istemiyordu. Bu buraya gelen herkesin hesaba katılmasını sağlayan basit bir büyüydü. Çünkü bu parşömenlerden ya da tomarlardan tek bir tanesi bile zarar görür ya da kaybolursa, okula binlerce auraya mal olabilirdi ve ne olursa olsun, buradaki her değerli kutsal kitabın yeri doldurulamazdı. Dudaklarımda bir sırıtışla kapağı açarken söz konusu büyüü dağıttım.

Kütüphanenin altına inen basamaklardan aşağı inerken damarlarımda adrenalin dolaşıyordu; taş kemerlerin arasından ilerlerken duvarları kaplayan antik aplikleri aydınlatmak için bir ateş kristali kullanıyordum, kemerler beni odanın ortasına götürüyordu. Orada, dört kemerin arasında dairesel bir alan vardı.

Mozaik bir zemin ve onun üzerinde kubbeli bir tavan. Yüzlerce yıl önce buraya karmaşık bir duvar resmi yapılmıştı; bu güzel resmin merkezinde güneş gibi parlayan Küre ve etrafında var olan ve var olmuş her Düzeni resmeden inanılmaz bir sahne yer alıyordu. Sık sık çalışarak vakit geçirdiğim masaları altından kaldırdım ve zemini boş bıraktım.

Sonra Darius'un birkaç yıl önce bana hediye ettiği alev kavanozlarını battaniyenin kenarına yerleştirmeden önce bir yığın battaniye sermek için işe koyuldum.

İşim bittiğinde başparmağımla yanağımdaki kirli sakalları çizdim, düzeneğe baktım ve bunun aptalca bir fikir olup olmadığını düşündüm. Göğsümdeki bir sızı Blue'nun kütüphane kapısına bıraktığım algılama büyüünden geçtiğini söyledi ve kalbim çılgınca çarpmaya başladı. Geçen yıl kendime burada durup bir öğrenci için battaniler ve alevler hazırlayacağımı söyleseydim, kahkahalarla gülerdim. Ama Blue sıradan bir öğrenci değildi.

Ve bunun delilik olduğunu uzun zaman önce kabul etmiştim. Kendime uzun vadede ne olacağını sormayı bırakmıştım. Her an için yaşadım. Ve giderek daha umursamaz olduğumu biliyordum. Ama onu sınıfta görmek, ona dokunamamak, günah kadar yumuşak dudaklarını öpememek beni deliliğin eşiğine getirmişti. Aklını yitirmiş bir adamdım. Ve kesin olarak bildiğim tek şey, aklımı asla geri almak istemediğimdi.

Ayak sesleri yaklaştı ve döndüğümde Mavi'yi yürürken buldum. Belinden bağlanmış ve vücudunu saran soluk yeşil bir elbiseyle bana doğru geliyor, gözlerimin açlıkla onun üzerinde gezinmesine neden oluyordu. Dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı ve saçları rüzgârın etkisiyle dağılmıştı.

"Gel buraya," diye homurdandım, sabrım birkaç saat önce son kuruşuna kadar tükenmişti. Ona kollarımda ihtiyacım vardı, ona dokunmaya, koklamaya, tadına bakmaya ihtiyacım vardı. Bu duvarların ötesinde yaşayan tüm hayırları unutmak ve biz olan tek evet'i içime çekmek istiyordum. Karar vermiştik. Yasalara meydan okuyarak.

Yaklaşırken bana utangaç bir gülümseme verdi ve göğsümden bir hırıltı daha yükseldi. Onu utandırmayı seviyordum. Yanaklarındaki renk patlamasına ve nefesinin çırpınışına bayılıyordum. Göz bebeklerinin büyümesine ve sanki benden uzak durmak için bir şeyleri ısırarak zorundaymış gibi alt dudağını dişlerinin arasına çekmesine. Ama bu gece benden bir santimden fazla uzakta olmayacaktı.

Burada birkaç saat kalırdık, sonra devriyeler arasında onu odasına götürürdüm. Nimf tehdidi büyüdüğünden beri, her zaman öğretmenler çevreyi dolaşıyordu. Ama tam olarak kimin görevde olduğunu ve nerede olacaklarını biliyordum.

"Burada kal," dedim, boğazımdaki sert topa karşı yutkunarak onu geçtim ve aceleyle kapağı geri döndüm. Kapağı indirdim, bizi içeri kilitledim ve hava sihrimi kullanarak halıyı kapağın her iki yanındaki çatlaklardan geçirip tekrar üstüne yerleştirdim. Sonra kalbim küt küt atarak Blue'nun yanına döndüm, kendimi ilk kez aşık olan bir genç gibi hissediyordum. Okul yıllarımda herkesin bahsettiğı o her şeyi tüketen ilk aşkı hiç yaşamamıştım. Bana göre olmadığını düşünmüştüm. Ama sanırım yıldızlar beni biraz daha bekletmeye karar vermişti. Ve şimdi ona sahiptim, bu aşkın benim tek ve biricik aşkım olmasına kararlıyđım. Son ve ebedi aşkım.

Yaklaştığım da omzundan sarkan büyük bir çantası olduğunu fark ettim.

"İyi bir kız gibi ders çalışmak için okul kitaplarını getirdin mi?" Alay ettim ve ağzından şakacı bir sırıtma çıktı.

"Hayır, efendim. Tanıdığım en iyi öğretmen için bir hediye getirdim," diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir sesle ve aletim sertleşti.

"Bir hediye mi?" Elimi kaldırıp başparmağımla çenesinin kıvrımını izleyerek sordum.

Güzelliğiyle ilgili her şey narindi, görünüşe göre kırılabilirdi. Belki de bu yüzden ben ve Varisler buraya ilk geldiklerinde onu ve kız kardeşini aptalca küçümsemiştik. Ve belki de bu kalbimi hızlandırdı. Küçük ve kırılgan görünüyordu, mükemmel bir avcının zevkiydi. Ama damarlarında bir güç girdabı taşıdığını bilmek daha da tahrik ediciydi. Ayrıca zekâsı, azmi, zekâsı, bitmek bilmeyen iyimserliği. Bunların hepsi tek tek beni tahrik etmeye yetiyordu ama birlikte? Belki de o benim için her zaman kaçınılmaz bir sonuçtu.

İyimserliği son zamanlarda çok sınanmıştı ama onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Sık sık kız kardeşi ve Darius'un Yıldız Çaprazlı olduğunu konuşurduk. Burada onların lanetini bozmakla ilgili cevaplar aramak için çok zaman harcıyordum ama bunun olabileceğine dair tek bir ipucu bile bulamamıştım. Yine de Mavi bundan bir kez bile şüphe etmemişti. Bir cevap bulma konusunda son derece kararlıydı. Ve ben de onun bu yönüne imreniyordum. Bu bana onlar için de umut veriyordu.

Mavi çantayı omzundan indirdi, fermuarını açıp içinden Orion takımyıldızının oyulduğu uzun ahşap bir kutu çıkarırken endişeyle gülümsedi.

Bana uzattı ve ben de ağırlığına şaşıarak aldım, aceleyle kemerlerden birinin altından geçerek bir masanın üzerine koydum ve açtım.

"Gabriel yapmama yardım etti. Fikri bana verdiği Phoenix kitaplarından birinden aldım," diye açıkladı ve gümüş mandalı açıp kapağını çevirdiğimde içimi bir merak kapladı.

İçinde siyah ipekten bir yatak vardı ve onu yavaşça kenara ittim, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kılıca gözlerimi diktiğimde nefesim kesildi. Metal elmas gibi parlıyordu ve kabzasında tek bir kalbin etrafında birbirine sarılmış iki çarpıcı kanat işlenmişti. Kılıcı çıkardım ve enerji uzuvlarımda vızıldadı.

Geniş, çocuksu bir sırtışla Mavi'ye döndüm ve kılıcı aramızdaki havada savurdum. Kılıcın tamamı kırmızı ve mavi ateşle tutuşurken nefesim bir kez daha kesildi, bıçağın kendisi erimiş gümüşe dönüşmüş gibi parıldıyordu.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım ve o da güldü.

"Beğendin mi?" diye sordu, sanki bunu beğenmeme ihtimalim varmış gibi. İnanılmazdı. İnanılmazdı. "Bu Yok edilemez," diye açıkladı yaklaşarak. "Anka ateşiyle dövüldü. Ateşi söndürmek için başparmağınızı kanatların arasında gezdirmeniz yeterli. alevler."

Dediğini yaptım ve ateş söndü ama kılıç uzun bir süre daha parıldamaya devam etti. Bu silahtaki g muazzamdı, kemiklerimde ınladığını hissedebiliyordum.

"Muhteşem," diye nefes aldım. "Teşekkür ederim. Gerçi bunu hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu hak etmek için binlerce şey yaptın, Lance. Beni çok mutlu ettin, bana yeniden güvenmeyi öğrettin, gerçek bir Fae olmama yardım ettin."

Bu sözlerle kalbim gümbür gümbür attı. Beni gökkuşağının tepesindeki lanet bir Pegasus gibi parlattılar.

Kılıcı kutusuna geri koydum, bir sonraki Nymph koşusunda kullanmayı dşndk bir ocuk gibi sersemledim.

Mavi'ye döndüm ve yüz hatlarımı ele geçiren bir sırtışla battaniye yığınınını işaret ettim. "Otur."

Yanında iki bardağın yanında bekleyen bir şişe şampanyayı aldım, mantarını patlattım ve ayakkabılarını çıkarıp battaniyelerin ortasına uzanırken şaşkınlıkla zıplamasına neden oldum.

Sırıtarak bana baktı, hayatımda gördüğüm en yenilebilir şey gibi görünüyordu. Ağzıma bir ölçü şampanya attım ve o da beni gizlemediği bir şehvetle izledi.

"Elbiseni çıkar," diye emrettim ve gözleri büyüdü. Bütün gün onu elde etmek için beklemiştim ve şimdi bana lanet bir kılıç vermişti, bildiğim en iyi şekilde teşekkür edecektim.

Üzerindeki küçük şal elbisenin bağını açtı, bakışları benimkilere sabitlenmişti. Ben onu izlerken çıplak ayak parmaklarını battaniyeye doğru kıvırdı, şampanya içti ve dilimde köpüren baloncukları yuttu.

Elbise iki yanından açıldığında, giydiği lacivert iç çamaşırına baktım; dantel, sütyeninin arasından büzülmüş meme uçlarını görmemi sağlıyordu. Ayakkabılarımı tekmeleyip battaniyenin üzerine çıktığımda aletim fermuarımı zorluyordu, elbiseyi silkip bir kenara atarken altımda ona bakıyordum.

Onun üzerinde durmanın bana verdiği güç pozisyonundan kendimi alamıyordum. Ben böyle yaratılmıştım. Vampir. Fae. Erkek. Onu isteğime boyun eğdirmek ve yıldızlar gibi adımı yüceltmesini sağlamak istiyordum. Gökyüzündeki her birine olan inancından vazgeçmesini ve beni tek ve biricik tanrısı olarak adlandırmasını istedim. Ama Mavi sunağında diz çöken dindar küçük bir şey değildi. O kendi başına bir tanrıçaydı. Ve ben onu ne kadar zorlarsam zorlayayım, o hep geri iterdi.

"Uzan," dedim ve tereddüt etti, otoriter ses tonumu tam olarak onaylamadığını gösteren bir bakış attı bana. Benimle dövüşmek istiyordu, bu içgüdüyü gözlerinde görebiliyordum. Ama bana uymazsa daha sert davranmak zorunda kalacaktım.

"Neden buraya gelmiyorsun?" diye ısrar etti, talebimi görmezden geldi ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Koyu mavi saçları etrafımda toplanmıştı.

Etrafımızdaki apliklerde yanan ateşlerin ışığında parıldıyordu.

Başını kaldırıp uzun kirpiklerini kırıştırırken benim için neredeyse tamamen karşı konulmazdı. Ama bu gece benim şartlarımla oynayacaktık. Başka türlü ikna edilemeyecektim.

Şişeyi aramıza indirdim ve dudaklarına götürdüm. "Dediğimi yap yoksa cezalandırılırsın." Şampanyayı gelişigüzel ağzına döktüm ve aldığı küçük miktarı yutarken çenesinden aşağı ve göğüslerine döküldü.

Boğazı düğümlendi ve bakışlarına muziplik karıştı. Her zaman asi.

Bel kemerime uzandı ve avucunu sert uzunluğumda gezdirmesine izin verdim. Onun için çelik gibi sertleşmişim. Geldiği andan beri öyleydim. Hiçbir kız beni bu kadar çılgına çevirmemişti. Sadece rüzgârda kokusunu almam yeterliydi ve ben de saldırmaya hazırdım.

Karanlık bir sırtışıla bileğini yakaladım, sonra dudaklarıma götürdüm ve dişlerimi damarlarına batırdım, her zamankinden daha sert davrandım, bu yüzden küçük bir şaşkınlık ciyaklaması çıkardı. Onun kanı isteyerek aldığım bir uyuşturucuydu. Bir elektrik fırtınası gibi içimde dolaşıyor, onun tadında kaybolurken vücudumdaki her bir tüyü kaldırıyordu. Dişlerimi çektiğimde, onu bırakmadan önce yarayı iyileştirmek için başparmağımı yaraya sürttüm, ayrılmış dudaklarının görüntüsünü ve gözlerindeki ihtiyacı aldım. Bırakın benimkini, kendi adını bile hatırlayamayana kadar tatmin edeceğim bir ihtiyaç.

Önünde çömelip şampanyadan uzun bir yudum daha aldım. "Şimdi uzan, Mavi."

Bu sefer isteyerek gitti, yaptığım yumuşak yatağa sırtını yasladı, göğsü kabarıyordu. Benim için yayılmış görüntüsünü yuttum, kendi nefesim onun azgın pantolonuyla eşleşti. Bu bedenin kölesiydim, Bu kızı. Onun her parçasına sahip olmak, onu istila etmek ve varlığının her köşesini kuşatmak istiyordum.

Şişeyi soğutmak için su sihrimi kullandım ve camda buz kristalleri oluşmasını sağladım. Sonra şişenin kenarını onun yanında gezdirdim, o irkilirken ve titrerken kalçasının kıvrımını takip ettim.

"Yine de," diye homurdandım. "Yoksa seni zapt ederim."

Bana bu fikre tamamen karşı olmadığını belirten bir bakış attı ve ben de karanlık bir şekilde kıkırdadım. Sütüyenine ulaştığımda, şişeyi göğüslerinin kabarıklığı arasında yuvarladım, sonra yukarı kaldırdım ve şampanyanın sağlıklı bir ölçüsünü her tarafına sıçrattım. Nefes nefese kaldı, şaha kalktı ama hava sihrimin bir kırbacı onu tekrar aşağı indirdi.

Şişeyi yanımıza koydum, üzerine çıktım ve kalçalarının üzerine oturdum, eğildim ve dilimi göğüs dekoltesinin arasında gezdirdim, adımı inletirken alkolü yalayarak uzaklaştırdım. Elini saçlarımın arasına soktu ve ben de onu yakalayıp battaniyenin üzerine doğru iterken başımı kaldırıp onu uyardım. "Ben söylemedikçe bana dokunma."

Başını salladı, gözleri bu oyunun heyecanıyla dans ediyordu ve dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

"Ağzını aç," diye emrettim ve şişeyi dudaklarına götürdüğümde öyle yaptı, içine bir ölçü döktükten sonra dilimle yutmak için öne doğru atıldım. Beni öperken inledi ve ben de kontrolümü kaybederek homurdandım, şampanyayla karışan onun tadı başımı döndürüyordu.

Bu kız beni mahvedecekti. Ama umursamayacak kadar ileri gitmiştim. Beni tuğla tuğla yok etmesine izin verecektim çünkü eğer düşmem gerekiyorsa, bunun onun elleriyle olmasından çok daha mutluydum.

Onu ne kadar çok istediğimi hissedebilsin diye kalçalarımı karnına bastırdım ve dili çaresiz vuruşlarla benimkiyle buluşurken parmakları bel kemerime takıldı.

Geri çekildim, hınzır bir bakışla iki elini de yakaladım. "Belanı mı arıyorsun güzelim?"

Kızardı ve ben o rengi şişeleylebilmeyi diledim. Üzerime boyardım. ve onu lanet tenime giydim. O çok ilahi bir yaratıktı ve bana öyle baktığında onun tarafından tamamen büyüleniyordum.

Dudaklarını yaladı, şüphesiz dilindeki son şampanyanın ve benim tadıma bakıyordu.

"Beni cezalandıracak mısınız Profesör?" diye tatlı tatlı sordu ve lanet olsun, aklımı kaçırmak üzereydim. Onun içinde olmak, sıcaklığını hissetmek, etrafımı sararken sızlayan etini hissetmek istiyordum. Bu dürtüye santim santim teslim olduğumu hissedebiliyordum.

Uğursuz bir gülümsemeyle başımı salladım, ağırlığımı ondan kaldırdım ve onu altımda ters çevirdim, kullandığım güçle onu telaş içinde soluk soluğa bıraktım. Dizlerimi her iki yanındaki battaniyeye bastırdım ve kalçalarını yukarı çektim, mükemmel yuvarlak kıcını dudaklarıma getirip dişlerimi etine batırırken arkama yaslandım. Dişlerimle onu işaretlediğimde haykırdı, sonra üzerine çıkarken saçlarını bir yumruk dolusu yakaladım. Mavi parmaklarımın etrafında parlıyordu ve avucumda çok güzel görünüyordu. Ağzımı kulağına götürdüm, adımı haykırırken ağrıyan sıkımı kıcına sürüyordum.

"İyi kızlar ödüllendirilir," diye mırıldandım. "Uslu duracak mısın?" Başını salladı.

"Söyle," diye hırladım.

"İyi olacağım."

"O zaman olduğun yerde kal." O dört ayak üzerinde dururken arkasına geçtim, topuklarımın üzerine oturup parmaklarımı kusursuz teninde gezdirirken sırtı tüylerim diken diken olmuştu. Sütyeninin kancasını açtım ve parmaklarımı kürek kemikleri arasında dolaştırırken titreyerek sütyenini çıkardı.

Parmaklarımı külotunun içine soktum ve külotunu aşağı çekip ayak bileklerine doğru çekiştirirken ve ayak parmaklarının sıkıca kıvrılmasına neden olurken küfretti.

Bana karşı çıplaktı.

Kıçını avuçladım, ısırik izinin üzerine bir iyileştirici büyü dalgası bıraktım ve kalçaları aceleyle sallanmaya başladı. Fermuarımı açıp kendimi onun içine sokmamak için kendimi zor tuttum. Ama yavaştan almak, kendim için bir şey almadan önce verebileceğim her zevke katlanmasını sağlamak istiyordum.

"Benim için ıslandın mı, Blue?" diye sordum.

"Kendin gör," dedi nefes nefese ve ben de güldüm. Her zaman dudak bükür. Onu merhametime bıraktığımda bile.

Elimi sertçe kıçına vurdum ve kızarmış izi yatıştırmak için ovmadan önce şaşkınlıkla nefes aldı. "Cevap ver bana," diye ısrar ettim ve kızardığını buradan hayal edebiliyordum.

"Evet," diye fısıldadı ve elimi bacaklarının arasına kaydırdım, bir inilti ile uyarılmışlığının kanıtını hissettim.

Kahretsin, benim için çok hazır.

Bir elimi omurgasının dibine koydum, sonra hiç uyarmadan iki parmağımı içine soktum, haykırırken sırtını kamburlaştırdım. Yavaşça pompaladım, inlemelerinden ve daha fazlası için yalvarmasından zevk alıyordum. Onu çıldırtmaya yetecek, ama asla onu uçurumun kenarına itmeye yetmeyecek, durmaksızın yavaş bir ritim oluşturdum. Ben söyleyene kadar oraya gitmeyecekti.

"Lance, lütfen," diye nefes nefese kaldı ve benim ağzım köşeden yukarı doğru çekildi.

Elimi çektim ve aniden kalçalarını kavradım, onu ters çevirdim ve şampanya şişesini kaptım. Buz gibi sıvıyı bacaklarının arasına döktüm ve bir alarm çığı atarken kalçaları sarsıldı. Onu sabit tutmak için bir avucumu karnına bastırdım, ağzımı kalçalarının arasına daldırdım ve o bir denizci gibi küfrederken şampanyayı yaladım.

Ona ziyafet çektim, ısırđım ve emdim, yaladım ve unutulmanın eşiğine gelene kadar yuttum. Dişlerimin arasında klitorisini okşadım, sonra dilimin ucuyla acısını dindirip onu mutluluğa yaklaştırdım.

Kalçaları etrafımda sıkılaştı ve adım dudaklarından tekrar tekrar döküldü, odanın etrafında yankılandı ve burayı sonsuza dek bizim olarak damgaladı.

Ona acımasızca ziyafet çektim, dilimi yavaşlatmadan önce onu daha da yaklaştırdım ve yalvardım, yalvardım ve yalvardım. Bu, gücün en yüksek biçimiydi ve ben bunun için aklımı kaırıyordum.

"Lütfen - Tanrım - lütfen," diye bağırdı ama bu şekilde boşalmayacaktı. Onunla birlikte parçalanmak istiyordum ve onun için o kadar çaresizdim ki, bu noktada onun kadar uzun süre dayanacağımı biliyordum.

Onun üzerine yürüdüm ve gömleğimi peneledi, gözleri ihtiyaçtan çılgına dönmüştü. Ellerini aramıza sokup çılgın parmaklarıyla pantolonumun kemerini çözerken ve sert şaftımı eline alırken tüm kontrolümü kaybederek başımın üzerinden çekmesine izin verdim.

Başparmağını sikimin başının üzerinde gezdirirken "Siktir, Blue," diye nefes nefese kaldım ve yemin ederim her an patlayacaktım.

Beni bacaklarının arasına götürdü, umutsuz bir teklifle kalçalarını kaldırdı ve çığlık atmasına neden olan güçlü bir hamleyle ona sahip oldum. Bileklerini yakaladım, başının üzerinde tuttum ve emrimdeki hızla ona çarptım. Paralanıyordu, etrafımda kenetleniyordu ve ben de aynı derecede yakındım, ikimizi de nirvanaya doğru sürüklerken ağır bir şekilde nefes alıyordum.

Dudakları beceriksizce benimkilere çarptı ve onun tadı beni de onunla aynı anda uçuruma sürükledi. Ben içime boşalırken tırnaklarıyla etimi yırtarak sırtıma yapıştı ve küfürler savurarak inledi.

zevk beni ele geçirdi. Vücudumun her yerinde bir ecstasy patlaması meydana geldi. Başım ışıkla dolup taşıyordu ve sihrimiz birlikte yuvarlanırken, çarpışırken ve birleşirken vücudu benimkinin bir uzantısı gibi hissediyordu.

Başka bir saf zevk dalgası içimi yırttı. İki saniye öncesiyle aynı düzlemde olduğumu hissetmiyordum, ona kendimi kaptırmıştım. Benim güzel mavi saçlı savaşçım.

Alnım onunkine değdi ve teninin tatlı kokusu beni gerçekliğe geri döndürdü. Koyu yeşil gözlerinin sonsuz derinliklerine baktım ve nefesimi toparlamak için mücadele ederken ağzının köşesine bir öpücük kondurdum.

Hayatımdaki her şey onunla daha parlaktı. İyi, tatlı ve mükemmeldi. Yıldızların bana bu kızı hediye etmesi için ne yaptığımı bilmiyordum. Bu talihi hak edecek kadarını onlara asla sunamazdım. Ve bunu boşa harcamayacaktım. Neye sahip olduğumu biliyordum. Ve onu son nefesime kadar koruyacaktım. Ve o zaman bile onu perdenin ötesinde güvende tutmak için savaşacaktım.

Ne pahasına olursa olsun. Her zaman.

Orion'la geçirdiğim geceden sonra başım dönüyordu ve bedenim o kadar çok zevkten zayıflamıştı ki zar zor düz yürüyebiliyordum. Gün doğmadan hemen önce beni odama geri götürmüştü. Bitkin, paramparça, bütün.

Birkaç saat uyudum ve uyandığımda hala gülümsüyordum. Bu gülümsemeden kurtulabileceğimi hiç sanmıyordum. Ve kurtulmak da istemiyordum.

Yatağın kenarına doğru kaykıldım ve bir elimi yerdeki çantama soktum, Atlas'ımı arıyor ve nasıl uyandığımı merak ediyordum ne kadar az uyuduğumu düşününce alarmdan önce. Ama nedense kendimi yorgun değil, enerjik hissediyordum. Hayattan zevk alıyordum. Orion sanki bir iğne gibiydi.

Kalbimin şarkı söylemesine ve zihnimin sonsuz bir mutlulukla yüzmesine neden olan adrenalin. Dün gece ondan ayrılmak istememiştim ama küçük yatağında o kadar iyi uyuyamayacağını biliyordum ve şafağa yakın personel odasına dönmek çok riskliydi. Arşivde biraz uyuyabilmiştik ama aynı zamanda birbirimize karşı doymak bilmeyen bir iştahımız vardı.

Başımı yatağın kenarından uzatıp Atlas'ımı ararken çantamın içini görmeye çalışarak ofladım. Aslında onu gördüğümü hatırlamıyordum.

Dün akşam yemeğinden beri orada olmadığını fark edince iç çektim. Küre'de bırakmış olmalıyım.

Yataktan kalkıp duşa girdim ve üniformamı giyerek güne hazırlandım. Çantamı omzuma atıp kapıdan çıkmadan önce Sofia'nın bana öğrettiği küçük ve kullanışlı bir makyaj büyüyle gözlerimin altındaki torbaları gizledim.

The Orb'a vardığımda yorgunluk çökmeye başlamıştı ve her zamanki masamızda A.S.S.'lere katılmak için ilerlerken genişçe esnedim. Tory zaten oradaydı ve bana kaşlarını kaldırdığında bir esnemeyle daha yanına çöktüm. Ona ikiz bir bakış attım, bu da ona cevabı verdi ve ben dağdan bir simit aşırırken bir kahkaha attı

Geraldine bir sırıtış gizleyerek bizim için hazırlamıştı.

"Dün gece ne gibi alçaklıklar yaptın Darcy Vega?"

Geraldine komplocu bir tavırla eğilerek sordu. "Sabah ziyafetimize geç kalmak senin yapacağın bir şey değil."

Yanaklarım kızardı ve dürüst bir cevap veremeyerek omuz silktilim.

"Mısır tarlasında morina! Sevginizi çalan genç bir beyefendi mi var?" diye heyecanla sordu ve Sofia ile Diego da büyük bir ilgiyle bana baktılar.

"Ben..." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Şey, sanırım biri olabilir."

"Anlat!" Geraldine elini masaya vurarak bir avuç simidin dağdan aşağı yuvarlanmasına neden oldu.

"Yapamam," dedim dudağımı çiğneyerek. "Bu bir sır." O anda bakışlarım odanın en ucunda Nova ve Washer'la birlikte bir masada oturan Orion'a takıldı. Kahvaltıya nadiren gelirdi ve bu durum kalbimi Gözüme takıldığında gök gürledi ve dudaklarında bir sırıtma dans etti.

tekrar başka tarafa baktı. Dün gece vücudumun her yerinde gezinen dudaklar. Bana yüzlerce kez çığlık attıran bir ağız.

Gevrek beyaz gömleği ve lacivert kravatıyla bugün ne kadar iyi göründüğüne dikkatimi dağıtmak için boğazımı temizledim ve simidimden bir ısırık aldım.

"Sırrınızı mezara ve ötesine götüreceğim leydim," diye yemin etti Geraldine, kalbinin üzerine bir çarpı işareti koyarak.

Ona karşı dürüst olabilmeyi dileyerek suçlulukla gülümsedim. Sırrı saklayacağını biliyordum, o kadar sadıktı ki kimseye bir şey söylemeye cesaret edemezdi. Ama bu arkadaşlarımı bulaştırabileceğim bir şey değildi. Tory'nin bilmesi yeterince kötüydü, her ne kadar bildiğine çok sevinmiş olsam da. Bu

Sonunda bunun hakkında konuşabilmek çok güzeldi.

"Biliyorum," dedim, bir açıklama getirmek üzereydim ki Geraldine, çılgınca arkamdaki kapıyı işaret ederken ağızına eşek arısı kaçmış gibi soluk soluğa kaldı.

Şaşkınlıkla döndüm ve dört FIB ajanından oluşan grubun siyah tulumları içinde, kalçalarında bir silah ve bir tür şok tabancasına benzeyen bir şey de dahil olmak üzere yüksek güçlü büyülu silahlarla Küre'ye doğru ilerlediğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Burada ne işleri var?" Heyecanlı konuşmalar odayı doldururken Tory mırıldandı.

"Su perisi saldırısı mı?" Müdür Nova'ya doğru ilerlerken onunla endişeli bir bakış paylaşarak tahmin ettim.

Oturduğu yerden sıçradı, onların ortaya çıkmasından herkes kadar telaşlanmış görünüyordu. Ama onu fark etmediler, ikisi Orion'un kollarından tuttu ve onu koltuğundan çekti. *Ne oluyor lan?*

"Profesör Lance Orion, Solaria Prensesi'nden başkası olmayan bir öğrenciyle arkadaşlık kurduğunuz için Solaria Mahkemesi tarafından gözaltına alındınız."

Odada gürültü patladı ve gözler bana ve Tory'ye çevrildi, ama dünyam dönerken ve her şey bulanıklaşırken bulanıklıktan başka bir şey göremedim.

korkunç bir şekilde dengesizleşti. Kalbim sanki keskin bir jiletin içindeymiş gibi sıkıştı.

nefes almak için mücadele ederken. *Bu doğru olamaz, bir hata olmalı.*

"Aman Tanrım, Tory Vega'nın seks bağımlılığı sınır tanımıyor mu?" Mildred sesini yükseltti ve gözler ona çevrilirken Tory masanın altındaki elimi kavradı. *Kahretsin, hayır, hayır, hayır.*

Vücudumdaki her bir sinir ucu çılgılık attı. Panik, vücudumda bir şimşek gibi çaktı.

Bunu durdurmak
zorundaydım.

Açıklamak
zorundaydım.

Ama nasıl?

Ne yapabilirim ki?

Düşün Darcy, lanet olası düşün!

Nova telaşla Orion'a baktı ve ajanlardan biri önündeki bir tür bildiriye yere çarptı.

"Bekle, bir saniye bekle." Orion kollarını çözdü ve omuzları kaskatı kesilmiş bir halde ajanlara doğru döndü. "Elinizde ne kanıt var?" diye sordu ve ben de bir şeyler yapmam gerektiğini bilerek ayağa kalktım.

Fısıltılar kulağıma dolanırken her yerden gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

"O ne yapıyor? Darcy Vega bir öğretmenle yatmış olamaz mı?" "Profesör Orion neden bir Vega'yı becersin ki?"

"Belki de iyi notlar için oral seks yapmıştır."

Tory kolumu çekiştirerek oturmamı sağlamaya çalıştı ama yapamadım. Uyuşmuştum. Dehşet beni inatçı bir pençeye alırken, zihnimin olanları kavraması biraz zaman alıyordu.

"Lance, neler oluyor?" Nova sarsılmış görünerek sordu. Washer iri gözlerle Orion'dan bana ve Tory'ye baktı, ajanların hangimizi kastettiğini teyit etmek ister gibiydi.

Erkek ajanlardan biri Orion'un kolunu tekrar tutmadan önce, "Sadece bir saat önce büroya bir öğrenciyle açık bir şekilde yakınlaştığınızı gösteren bir video dosyası gönderildi," diye açıkladı.

Fuuuuuck.

Başım çılgık attı. Ciğerlerim çılgık attı. Gerçek sesim dışında her şeyim çılgık atıyordu. Sessizce orada durdum, bu haber karşısında aptala dönmüştüm. Biri, bir *pislik* bizi birlikte kaydetmişti. Ama kim? Ve nasıl? Kayıp Atlas'ımı düşündüm ve her şey yerli yerine oturmaya başladı. Kayıp Orion'dan gelen mesaj... kütüphane... arşivler. Birileri biliyordu. Biri bize tuzak kurmuştu.

"Zırvalayan haydutlar!" Geraldine haykırdı ama ne ona ne de bana doğru yönelen diğer yüzlere bakabildim.

Darius bir anda koltuğundan kalktı ve FIB'e doğru yürümeye başladı. Ajanlar savaşa giden bir asker havasında. "Suçlamalar tam olarak nedir?"

"Kusura bakmayın ama bu sizi ilgilendirmez," dedi erkek ajan ve Orion'a dönmeden önce bir an için başını eğdi.

"Beni ilgilendiriyorsa ilgilendirir. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?!" diye bağırdı.

"Elbette, Bay Acrux." Adam tekrar başını eğdi. "Ama kanun böyle. Ve benim yapmam gereken bir iş var."

Darius hırladı, cebinden Atlas'ını çıkardı ve nefesi kesilircesine bir şeyler mırıldanırken ona şiddetle vurdu.

Bakışlarım Orion'a ve sadece Orion'a sabitlendi. Korku içime işledi, birlikte inşa ettiğimiz kırılğan güvenlik duygusunu parçaladı. Söylediğimiz yalan

Bunun asla olmayacağına inanıyordum. Ama şimdi oldu ve ben düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

Orion hayalet gibi solgunlaştı ve yüzündeki teslimiyet ifadesini görebiliyordum.

Ajanlar onunla duyamadığım alçak bir tonda konuştular. Bakışlarıma karşılık vermiyordu ve ben de buna bir saniye daha dayanamadım.

İnsanlar The Orb'un etrafında ayağa kalkmış, Atlas'larını her yerden bana doğru çevirmiş ve her şeyi filme alırken masamdan kalkıp ajanlara doğru yürüdüm. Hatta birkaç kişi daha iyi görebilmek için masaların üzerine tırmanıyordu.

"Bırakın onu," dedim ve en yakındaki ajan omzunun üzerinden ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Geri çekilin hanımefendi, yirmi dört saat içinde size bir mahkeme tarihi verilecek. Söz hakkınızı ancak o zaman kullanabileceksiniz."

"Bu çok saçma," diye tısladı Darius, gözleri hâlâ Atlas'ında, rehberindeki kişilere mesaj üstüne mesaj yazarken.

"Mahkeme tarihi mi?" Nova'nın dehşete düşmüş bakışları benimle Orion arasında gidip gelirken, bunun gerçekten yaşanıyor olduğu gerçeği kafasına dank ederken nefes nefese kaldım, dehşet organlarımı sarmıştı.

Washer öne doğru bir adım atarak, "Bir yanlışlık olmalı," dedi ama kadın ajan kemerindeki şok tabancasını kavradı.

"Geri çekilin, efendim," diye homurdandı ve iki adam Orion'u çıkışa doğru çekmeye başlarken korkum hareketlerimi körükledi.

"Hayır - bekle!" Bağırđım, panik içime işledi ve bir yuva kurdu. Gitmesine izin veremezdim. Onu almalarına izin veremezdim. "Dur - sadece beni dinle!"

Orion omzunun üzerinden baktı, yüzünün rengi solmuştu ve gözleri çaresiz bir korkuyla doluydu. "Dur, Mavi," diye fısıldadı sertçe, sadece benim için. Ama yapamadım. Burada öylece durup onu benden almalarına izin veremezdim. O kapıdan dışarı adımını attığı anda, ne yapacağımı

bilmiyordum.

olacaktı. Ama her ne olduysa o kadar korkmuştum ki, kaderle yüzleşmeyi denemek zorundaydım.

"Bekleyin lütfen!" Orion'un sağ kolunu tutan muhafızın kolunu yakaladım ve sertçe çektim. Beni silkelemeye çalıştı ve içimden öfke fişkırdı. Ateş derimin altında parladı ve ben onu durduramadan içimden fişkırdı. Ajan acı içinde bağırdı, alevleri söndürmek için yanan kolundan aşağı su dökerken tökezleyerek geri çekildi.

Kahretsin. Hayır. Siktir.

Kemerinden şok tabancasını çıkarıp bana doğrulttu ve Orion kükreyerek durmamı emretti, ardından binlerce elektrik şimşegi damarlarıma saplandı. Yere düştüm, dudağımı ısırırken kanın tadını aldım ve vücudumun her santiminde acı patladı. Başladığı kadar hızlı bir şekilde durdu ve görüşüm açıldı ama bedenim boşalmış gibi hissetti ve uzun bir süre gücüme erişemedim.

Kulaklarım çınlarken ve kalbim küt küt atarken zihnimdeki sisin içinden gözlerimi kırıştırdım. Orion kendisini tutan muhafızdan kurtuldu ve bana şok veren pisliğe kafa attı.

Adamın kırılan burnundan kan fişkırdı ve dört ajan da bir anda Orion'un üzerine atladı. En yakındaki masaya yüzüstü yatırıldı ve öğrenciler onlara yer açmak için dağılırken çığlık atıp soluk soluğa kaldılar. Kollarını arkadan kavrayıp, mavi renkte parlayan kelepçelerle kilitlediler ve ardından onu sürükleyerek ayağa kaldırdılar.

Tory aniden yanıma gelmiş, ayağa kalkmama yardım ediyordu. "Darcy, durmalısın," dedi sesi kırılarak, ama ben dinlemeyi reddettim. Onu almalarına izin veremezdim.

Darius sürünen gözleri ve yüzünden fişkiran öfkeyle onun yanıdaydı. "Bunu düzelteceğim," diye yemin ettikten sonra ajanların peşinden yürüdü.

Tory'ye omuz silktim ve onlar kapıdan çıkarken arkalarından koştum. Öğrenciler gösteriyi izlemek için peşimizden akın ediyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum ama bir *şeyler yapmalıydım*.

"Lance!" Bağırdım, sesim camın binlerce parçaya ayrılması gibi çıkıyordu. Arkasına bakmadı. *Neden dönüp bakmıyor?!*

Darius yanlarında yürürken bir ajan özür dileyerek, "Bizimle gelemesiniz Bay Acrux," dedi.

Tehlikeli bir şekilde hırladı ve aralarından geçerek Orion'a doğru ilerledi, arkasını dönüp kalabalığa doğru yürümeden önce kulağına bir şeyler fısıldadı.

Bunu durdurmak için umutsuzca ileri doğru koştum ama gökyüzünden bir gölge düştü ve Gabriel gözlerinde endişeyle önüme indi. Yoğun bir bakışla elini omzuma bastırdı. "Burada kalmalısın, aksi takdirde işler daha da kötüye gidecek."

"Bunu neden *görmedin?*!" Etrafından dolaşmaya çalışırken talep ettim ama kanadı beni engellemek için uzandı.

Tam onunla büyüyle savaşmak üzereydim ki elimi tuttu ve beni kendine çekti, bakışlarında hararetli bir duygu vardı. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim. Evdeydim, bu görüyü almak için ona odaklanmıyordum. Ama akademiye yaklaşır yaklaşmaz..." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim."

Onu iterek geçtim, kanadının altına girdim ve kalbim boğazımda Orion'un peşinden koşmaya başladım. Korku, sahip olduğum her düşünceye karıştı ve beni vahşi bir hayvana dönüştürdü. *Onu alamazlar. Onlara izin vermeyeceğim.*

Ama Gabriel peşimden koştu, kolunu omuzlarıma doladı. "Darcy, eğer gidersen bu onun için her şeyi çok daha kötü hale getirecek. Lütfen bana güven."

Onun sözlerini kabul ederken ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kıpırdamayan kalbim yavaşlıyordu.

Ajanlar Orion'u benden uzaklaştırdılar ve ben de arkasından bağırarak ona dönüp bakması için yalvardım. Ama o bakmadı.

Tory elini sırtıma koyarken Varisler yanımda belirdi. Darius susturucu bir balonun içinde telefonla konuşuyor, hattın diğer ucundaki kişiyle konuşurken çılgınca bir ileri bir geri volta atıyordu. Gözlerim Seth'inkilerle kilitlendi ve o anda anladım. Bunu onun yaptığını *biliyordum*. Çünkü başka kim yapabilirdi ki? Hatta doğum gününde böyle bir şey olacağı konusunda beni uyarmış, bunun hayatımı ne kadar mahvedeceğini söylemişti.

Taht şansı. Bu yüzden zamanını bekledi. Saldıracağı anı bekledi, dikkatim dağıldığında Atlas'ımı aldı ve Orion'un gönderdiği mesajı buldu, böylece bizi tam olarak nerede bulacağını biliyordu. Bizi nasıl tuzağa düşüreceğini. Şimdi her zaman istediği şeyi elde etmişti ve hâlâ atmakta olan kalbimi söküp almıştı.

Gabriel'in tutuşu kurtulmama yetecek kadar gevşedi ve Seth'e doğru koşarak hayatımdaki iyi olan her şeyi yok etmeye çalışan o Kurt piçine suçlayıcı bir parmak salladım.

"Bunu sen yaptın!" Atlases'in her açıdan beni hedef aldığını hissederek bağırdım.

O daha cevap veremedi. Müdür Nova kalabalığı yararak içeri girdi, yüzü sıkıntıyla gerilmişti. "Bayan Vega, ofisime gidin. Hemen!" diye bağırdı ve güçlü ses tonuyla tüm okulu sessizliğe gömdü.

Alt dudakım titredi ve dehşet tüm uzuvlarıma yayıldı. İşte bu kadar. Her şey mahvolmuştu. Birlikte geçirdiğimiz her gün aptalca, körü körüne, cahilce bir mutluluk içinde geçmişti. Ama Seth başından beri bizi yok etmek için planlar yapıyordu.

Elbette kazanmamıza asla izin vermezdi. Mutlu olmamıza asla izin vermezdi. Ve ben ondan hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar nefret ediyordum. Kemiklerimi kemiren sinsi bir zehir gibi damarlarıma akıyordu.

Onu öldürürdüm. Onu *öldürürdüm*.

Seth şaşkınlıkla bana baktı ve bakışlarım yok etmeye yemin ettiğim Kurt'a sabitlenirken Gabriel tekrar kolumu yakaladı ve Tory diğer elimi tuttu. İkisi de içimi yakan ciddi ve yalvaran bakışlar attılar. Tory, sertçe başını sallayan Nova'ya "Onu getireceğiz," dedi. gözlerinde yaşlarla bana döndü. "Haydi. Gitmek zorundasın."

Boğazım düğümlendi ve artık Seth'e yaklaşamayacağımı biliyordum. Ama gökyüzündeki her yıldızın üzerine sessizce yemin ettim, bunun için onu yok edecektim.

Beni bakan kalabalıktan uzaklaştırmalarına izin verdim. *Fahişe* ve *sürtük* fısıltıları ve hatta bundan daha kötü suçlamalar. Hareket ettikçe hissizleşiyordum, buna bir cevap bulmaya çalışırken gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Bir çıkış yolu olmalıydı. Bizim için hâlâ bir şans olmalıydı. Ama bu olamazdı. Biz birbirimiz için yaratılmıştık. Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Bunun doğru olduğunu *biliyordum*.

Gabriel kolunu omuzlarıma doladı ve Tory elimi daha sıkı kavradı, ikisi de Nova'nın ofisinin önüne varana ve bacaklarım titremeye başlayana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Hâlâ mahkeme günü var," dedi Gabriel yumuşak bir sesle. "İkinizin de hikâyesini dinleyecekler." Birden yüzünü buruşturdu ve ben de gömleğini yumruklarım ile kavrayarak ona doğru atıldım.

"Ne görüyorsun? Bundan bir çıkış yolu var mı?" Yalvardım, bir umut ışığı ararken gözlerini aradım.

Adem elması yükselip alçaldı ve eliyle yanağımı kavradı. "Pek çok olasılık var. Duruma göre değişir..."

"Neyin üzerine?" diye sordum, kalbim çatırdıyordu, parçalanmaya hazırdı. Her şeyi bir arada tutmak için tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir parça umudum olmalıydı.

"İkinizin de, yıldızların da, Divan'ın merhametinin de üzerine olsun," dedi ağır bir sesle.

"Ama bir şans var mı?" Tory benim yerime sordu ve ben de buna sevindim çünkü o anda kendim soracak kadar nefes alamıyordum.

"I..." Gabriel içini çekerek bana karşı acımasızca dürüst olacağını belirten bir bakış attı. "Cezalandırılacak, buna hiç şüphe yok. Ama ne derece cezalandırılacağı benim net olarak göremediğim pek çok faktöre bağlı olacak. İkiniz için tek umut, hoşgörölü bir yargıç ve o zaman bile..." Başını iki yana salladı. "Güçten utanacak, Darcy. O işini kaybederse, Solaria'daki yerini elinden alacaklar."

Yere çöktüm, bu korkunç gerçeklik beni her yönden ezerken vücudumdaki tüm gücü kaybettim. Bunun cezasını o çekecekti. Bana ne yaptıkları önemli değildi, umurumda değildi. Ama o iyi bir adamdı, benim yüzümden her şeyini kaybetmeyi hak etmiyordu.

"Yukarı," Nova'nın sesi geldiği gibi kesildi. "İçeri. *Şimdi*, Bayan Vega." Nova ofisinin kapısını açarken Gabriel ayağa kalkmama yardım etti,

İçeri girmemi işaret etti ve diğer ikisine dışarıda beklemelerini söyledi.

Kapı arkamdan kapandığında sessizlik kulaklarımı bastırdı, kalabalığın gürültüsünden sonra sağır edici bir sessizlikti. Tek görebildiğim Orion'un bunu kabul ettiği andaki yüzüydü. O karanlık gerçek üzerine çökmüştü, sanki bunun olmayacağını düşündüğü için ne kadar aptal olduğunu fark ediyordu.

İkimiz de ne kadar aptalmışız. Ama bu onun ya da benim hatam değildi. Seth Capella'nın suçuydu. Ve adaletin yerini bulmasını sağlayacaktım.

"Otur," diye tersledi Nova ve ben de masasının önündeki koltuğa çöktüm, o da masanın diğer tarafında durup sırtını bana dönerek Pencere.

Duruşundaki gerginlik bana ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu. Ama onun öfkesi umurumda değildi, tek düşünebildiğim Orion'un bir yerlerde bir hapisane hücreğine götürölmesiydi. Tek başına. Ve bu her parçamı acıtiyordu.

"Size bazı sorular soracağım Bayan Vega," dedi soğuk bir sesle. "Ve siz de onlara kısaca cevap vereceksiniz, beni anlıyor musunuz?"

Açıklamalarınızı duymak istemiyorum, bunlar artık Mahkeme için. Ama ihtiyacım olan şey, bunun okulumuza tam olarak ne kadar zarar vereceğine dair net bir resim elde etmek."

Boğazım düğümlendi ve "Evet, Müdür Bey" demek zorunda kaldım.

"Profesör Orion'la ne zamandır ilişki yaşıyorsun?" diye sordu, sesinde keskin bir öfke vardı.

Dilimi ısırardım, o videoda ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir şeyi onaylamayı reddedtim. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve hemen sildim.

Omurgası kızgınlıkla dikleşti ama arkasını dönmedi. "Onunla cinsel ilişkiye girmen için seni zorladı mı?" diye sordu.

Sanki bunun mümkün olduğunu yeni fark etmiş gibi sesi birden sempatiyle doldu.

"Hayır," diye hırladım hemen.

Bu durumdan ne çıkarsa çıksın, kimsenin beni buna zorladığını düşünmesine asla izin vermeyecektim. Bunu her dağın tepesinden haykıracaktım.

Gerekirse Solaria'ya. Onu seviyordum. O da beni seviyordu. Ama o anda bu imkânsız görünmeye başladı. Çizdiğim güzel bir rüya gibi geliyordu. İkimiz, öğretmen ve öğrenci, bunu başarıyorduk. Bu ne zaman işe yaramıştı ki?

"Solaria'da öğretmenlerin öğrencileriyle birlikte olmasını yasaklayan öğrencileriyle yakın ilişkiler mi?" Arkasını döndü ve gözlerinden bana cehennem ateşi püskürdü. "Ve mahkemede ortaya çıkacak sonuçlara bağlı olarak, bu okuldaki pozisyonunuzu soru?"

Kesik kesik bir nefes aldım ama ben daha cevap veremediğim ellerini masaya vurarak ve bana ters ters bakarak yoluna devam etti.

"Bu durumun ciddiyetini anlıyor musunuz, Bayan Vega?!" diye gürledi ve ben başımı salladım, dağılmamaya çalışırken yanaklarımdaki ıslak izleri sildim.

Sessizleşti ve şu anda jilet gibi keskin görünen yumuşak mavi gözleriyle beni inceledi. "Zodiac'taki yerinle ilgili kararı duruşma yapıldıktan sonra vereceğim."

Başımı salladım, bir parça korku göğsümün derinliklerine işledi. Çünkü Orion'u kaybetmek dünyadaki en kötü şeydi, ama buradaki yerimi de kaybetmek. Evimi kaybetmek. Bu düşünülemezdi.

"Lance'e ne olacak?" Fısıldadım, gölgeler içimdeki karanlık bir çukurdan çıkıp acımı gömmeyi teklif ederken ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Ama bunu yapmalarına izin veremezdim. Şu anda bile, içimdeki acı beni onların yatıştırıcı kucaklarında boğmak isterken. Onlara ihtiyacım vardı.

Bu savaşta savaşmak için keskinliği. Her zehirli damlasına tutunacak ve buna neden olan çocuğa nişan alacaktım. Bu akademiye geldiğim anda beni yok etmeye karar veren Kurtadam'a. Ve sonunda bunu yapmanın bir yolunu bulmuştu.

Nova bana içimi ürperten soğuk bir bakış attı. "Artık okulumda hoş karşılanmıyor. Ve eğer okuldan atılmazsa çok şanslı olacak. hapishane."

"Hapishane mi?" Dehşet damarlarımı düğümleyerek yankıladım. "Yasaları çiğnediğini biliyorum ama o kötü biri değil-"

"Solaria Mahkemesi onun nasıl biri olduğuna karar verecek Bayan Vega," dedi Nova üst dudağını geriye doğru sıyırarak. "Lance Orion iyi bir meslektaş, muhteşem bir öğretmen oldu, ama kendi meslektaşlarını küçümsemeyi seçti.

prestijli bir işi bir öğrenciyi becermek için tercih etti. Bunun için hiç merhametim yok."

Ağzından çıkan bu sert sözler beni şok ederek susturdu. Sonra kapıyı işaret etti, bakışlarını duvara çevirirken bana acı bir hayal kırıklığıyla bakıyordu.

Oturduğum yerden kalktım, kapıyı açıp koridora adım atarken her tarafım titriyordu. Tory'nin kolları beni sardı ve darmadağın oldum. İçimdeki her güç parçası eriyip yok oldu ve şimdiye kadar bildiğim en derin umutsuzluk çukuruna yuvarlandım.

OceanofPDF.com

Bütün gece Darcy ağlayıp öfkelenirken ve sonunda sessizleşirken onunla birlikte yatakta kıvrılıp yattım. Uyumuyordu. İkimiz de bunların hiçbirini elde edememiştik ama birlikteydik. Ve şu anda ona başka ne sunabileceğimden bile emin değildim.

Odası yavaş yavaş aydınlanmaya başladı, ama ben kollarımla onu sarmalayarak sonunda kıpırdayana kadar öylece kaldım.

"Darius onu kolayca kurtaracak," diye mırıldandım bininci kez. "Orion onun koruyucusu. Lionel bile yardım edecektir, bundan eminim."

"Öyle olsa bile, o zaman onunla nasıl birlikte olabilirim?" Darcy ona hiç benzemeyen düz bir sesle sordu, ben de ona bakabilmek için geri çekildim.

Yeşil gözleri donuk ve cansızdı, ayrıca gözyaşları içinde geçirdiği bir geceden dolayı şiş ve kanlıydı, ama çenesi inatçı ve öfkeliydi. Dün bütün gün derslerden kaçmıştı ve ben de şu anda dünyayla yüzleşmeye dayanamayacağını bildiğim için onunla kalmıştım.

"Bir yolunu bulacaksın," diye söz verdim. "Özel olarak buluşabileceğiniz bir yer bulabiliriz ya da belki Darius size yıldız tozu getirebilir ya da-"

"Birlikte olmamıza asla izin verilmedi," dedi, bakışları kararırken kendini ayağa kaldırdı ve ben de onu takip ederek yanına oturdum, kucığıma bir yastık aldım. "Tüm dünya bize karşıydı, kanunlar bile."

"Biliyorum," dedim, elini tutmak için uzandım. "Ama birbirinizi seviyorsunuz."

Bunun için mücadele etmenin bir yolu olmalı."

Darcy uzun bir süre bana baktı, gözlerinde gölgeler titreşirken çenesi gerildi. "Sen böyle bir şey için savaşmaktan ne anlarsın ki?" diye tersledi beni ve ses tonundaki asitten irkildim.

"Ben-"

"Yıldızlar sizin için mükemmel bir eş seçti ve ikinizin de yaptığı tek şey kavga etmek, birbirinizi kışkırtmak ve birbirinizi uzaklaştırmak oldu."

"Bu Darius ve benimle ilgili değil," diye nefes aldım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Darcy bana karşı asla böyle öfkelenmezdi ama ben de karşılık vermeyecektim. Hissettiği bu acı için kum torbası olmama ihtiyacı varsa, o zaman ben olurdum.

"Hayır. Lance'le birlikte olmak için nasıl mücadele *ettiğimizle* ilgili. Hep yapmak zorunda kaldık. Kader her zaman bize karşı oldu ama risk almaya değer olduğunu biliyorduk. Hislerimize sahip çıktık ve onlara göre hareket ettik. Sen ve Darius bunu ne zaman yaptınız?" diye tersledi.

"Aynı şey değil," dedim savunmaya geçerek. "Lance seni hiçbir zaman Darius bana zarar verdi. Darius hayatımı cehenneme çevirdi, bana eziyet etti ve defalarca bana saldırdı. Beni *boğmaya* çalıştı-"

"Biliyorum," diye mırıldandı, bakışlarındaki duygu açıktı. "Ama aranızda geçen onca şeyde tamamen masum değilsin, değil mi? Sen de onu kışkırttın ve alay ettin. Ayrıca, intikam aldın, odasını ateşe verdin, hatta Milton'a sırtını dönmesini sağladın, sana yaşattığı tüm pisliklere karşı savaştın. Ama aynı zamanda onunla yattın, onu kendine çektin ve sonra da uzaklaştırdın-"

"Çünkü onun tüm pisliklerini affedemezdim," diye homurdandım, o bana seslenirken kendi sinirlerim yıpranmıştı. "Benden hiç özür dilemedi, bana hiç değer verdiğine dair gerçek bir eğilim göstermedi."

"Saçmalık!" Darcy bağırdı ve ben irkildim. "O lanet olası bir piç ve acımasız bir pislik olabilir, sana tüm o korkunç şeyleri yapmış olabilir ve belki de senin için özlem duyarak geçirdiği bir hayatı bile hak etmiş olabilir. Ama sana nasıl hissettiğini hiç göstermeye çalışmadığını söyleyemezsin. Sadece duymayı reddettin. Ve görmeyi de reddettin. Çünkü sen kendi iyiliğin için çok inatçısın. Onu istediğinde bile bunu kendine itiraf etmeyi reddettin, sadece nefret ve seksin arkasına saklandın ve kendi kalbini inkar etmek için güneşin altındaki her bahaneyi buldun."

"Kalbimi ona neden sunamadığımı biliyorsun," dedim alçak bir sesle, sözleri içimi silah sesi gibi keserken. "Ona kalbimle beni incitme şansı veremezdim. Yapamazdım-"

Darcy öfkeyle, "Aşk budur, Tor," dedi. "Bir inanç sıçraması yapmaktır. Kendini açmak, duvarlarını yıkmak ve birinin ruhunun her karanlık ve kırık köşesini görmesine izin vermektir. Kendinize ve onlara karşı doğruluk ve dürüstlüktür. Çiğ, acımasız, korkutucu ve *gerçektir*. Sadece bunu istediğinizi iddia edip kendinizi buna karşı savunmasız bırakmayı reddedemezsiniz. Bu işler böyle yürümez. Eğer birini seviyorsanız, gerçekten seviyorsanız, ruhunuzu ona teslim eder ve ne olursa olsun kalbinizin koruyucusu olmasına izin verirsiniz.

Ne kadar kırılğan ya da hasarlı olursa olsun. Ve eğer sizi seviyorlarsa, onu güvende tutmak, beslemek, korumak ve tüm eski yaraları iyileştirmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Yani o kar fırtınasında ona hayır dediğinizde, onu incitmiyordunuz bile. Kendine zarar veriyordun. Ve beni en çok üzen şey de bu."

"Darcy," diye nefes aldım, ondan uzak durmak için tutunduğum her inatçı, mantıklı, nefret dolu nedeni parçalara ayırırken kalbim acıyla ağrıyordu.

Darius Acrux.

"Benim Lance'le yaşadığım şey de bu," diye hırladı. "Dağınık ve ürkütücü ve başkası için mükemmele yaklaşamaz bile. Ama mükemmel Tor, o benim her şeyim. Ve şimdi benden koparıldı ve bu konuda yapabileceğim *hiçbir şey yok*. Başından beri her şey bize karşıydı. Ama senin ve Darius'un birlikte olmanızı engelleyen ikinizden başka hiçbir şey yoktu. İkiniz de kafanızı kışınızdan çıkarıp birbirinize karşı *dürüst* olsaydınız

bunların hiçbiri senin başına gelmezdi! Ve bu beni *öldürüyor*. Çünkü Lance ile o özgürlüğe sahip olmak için her şeyimi verirdim." Boğuk bir hıçkırık kaçtı ve öne doğru kaydım, onu tekrar kollarıma çekmek için uzandım.

"Hayır," diye tısladı, parmaklarını hava büyüyle bana doğru savurdu, öyle ki yataktan tökezledim ve yastığı yere düşürdüm. "Burada bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istemiyorum. Eğer bir şeyleri düzeltmek istiyorsan git ve Darius'a nasıl hissettiğini anlat. Sen kendi sorunlarını çözmeye *çalışmayı* bile reddederken burada oturup ben ve Lance için üzülmeyi istemiyorum."

"Bunu düzeltemem, Darcy. Artık çok geç!" Hava büyüü beni kapıya doğru iterken itiraz ettim.

"Birlikte olamayabilirsiniz. Ama birbirinize karşı dürüst olabilirsiniz," dedi zorla. "Ve eğer kendiniz için yarattığınız bu lanet karmaşadan kurtulma şansınız olsun istiyorsanız, bunu yapacak kadar cesur olacaksınız."

"Bu cesur olmakla ilgili değil-"

"Evet, öyle! Ne kadar güçlü olabileceğini kanıtlamaya ve sihrini geliştirmeye o kadar kaptırmışsın ki kendini, gerçek gücün nereden geldiğini unutuyorsun

En çok korktuğun şeylerle yüzleşmek. O yüzden Fae kalk, Tory. Ve git sorunlarınla yüzleş."

Büyüsüyle kapıyı arkamdan açtı ve ben cevap veremedim tökezleyerek koridora çıktım ve kapı tekrar yüzüme çarptı.

Ona geri dönmek için kapısını mı kırmalıyım yoksa istediğini mi yapmalıyım bilemeden tereddüt ederken ağzım açık bir şekilde durdum ama kapının kilitlenme sesiyle pes ettim.

Darcy'nin acısı beni boğmakla tehdit ederken derin bir nefes aldım ve merdivenlerden aşağı koşarak inmek için döndüm.

Gölgeler görüş alanımda titreşiyor ve beni kendilerine çağırırken parmak uçlarımda dans ediyordu. Odama geri dönebilir ve birkaç dakikalığına bana sahip olmalarına izin verebilirdim. Onların kucaklamasının coşkulu unutkanlığına dalabilirdim, böylece bunların hiçbirini hissetmek zorunda kalmazdım.

Gölgeleri ne kadar çok kullanırsam, beni o kadar çok çağırıyorlardı ve onlar üzerindeki kontrolüm de o kadar artıyordu. Onlarda karanlık bir rahatlık vardı ve geceyi Darcy ile onları kullanmadan geçirdikten sonra, çağrılarını normalden daha keskin bir şekilde duyabiliyordum. Orion'un çağrılarının ne kadar bağımlılık yapabileceğine dair söyledikleri konusunda endişelenmem gerektiğini biliyordum ama endişelenmiyordum. Onlara sadece geceleri dalıyordum ve o zaman bile o kadar uzun sürmüyordu. Onları ne kadar çok kullanırsam, üzerlerindeki kontrolüm de o kadar artıyordu. Ve Lionel'ı yenmek için tam da ihtiyacımız olan şey olabilecekleri için, onlarla önüme geçmesine izin vermeyecektim. Gölge bileklerimin etrafını yaladı ve ben de homurdanarak onları geri ittim. Ne kadar cazip olurlarsa olsunlar, Aer Tower'ın ortasında dururken onları kullanmak kötü bir fikirdi.

Gördün mü, kontrol tamamen bende.

Darcy'nin bana söylediği sözleri düşünmek istemiyordum ama kafatasımın içinde çınıyorlardı ve dikkatimi onlara odaklamaya zorluyorlardı.

İstesem de istemesem de. İnatçı, dik kafalı ve affetmeyen biri olduğumu biliyordum ama bana dünyadaki en yakın kişinin beni bu silahlarla kesmesi canımı yaktı.

Hayır, incinmedim. Acı bir tür kabullenmeydi. Çünkü bana bu sözlerle saldırmıştı ne kadar nefret etsem de, onları gerçekten inkâr edemezdim. Ama gerçekten Darius'u bulup dediğini yapacak mıydım?

Hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak Aer Tower'ın merdivenlerini koşarak indim ve merdivenlerin dibine vardım.

Dün gece Darcy'nin bazı kıyafetlerini çalmıştım, bu yüzden üniformam yerine bir çift tayt ve büyük boy bir kazak giymiştim.

Sabahın serin havası etrafımı sararak saçlarımı çekiştirirken ve kürek kemiklerim boyunca bir ürperti yaratırken dışarıda durakladım, içimdeki yer değiştirme dürtüsü beni çekiştiriyordu.

Hala erkendi, güneş gökyüzünde alçakta ve kuş sesleri havayı dolduruyordu. Aslında bu saatlerde genellikle Darius ile koşuyor olurdum.

İki ayı aşkın bir süredir ilk kez koşumuzu kaçırdığımı fark ettiğimde içim burkuldu. Olmam gereken daha önemli bir yer vardı, Darcy'nin yanında, ama beni beklerken orada olmadığımı görüp görmediğini merak ederken alt dudağımı çiğnedim. Eminim nedenini anlamıştır. Ama onu hayal kırıklığına uğratma fikri beni kötü hissettirdi.

Acaba bensiz mi gidecekti yoksa odasına mı dönecekti?

Neden umurumda olsun ki?

Aer Tower'dan uzaklaştım, ellerimi saçlarımın arasında gezdirirken hayal kırıklığıyla hırladım, ne yapacağımı bulmaya çalışırken saçlarımdaki düğümleri çekiştirdim. Onu bulup yokluğumu açıklayacak kadar küçük Ejderha'nın duygularını incitmeyi gerçekten önemsiyor muydum? Bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyor muydum?

Darcy'nin bana yapmamı söylediği şeyi yapmak ve kendime bile itiraf etmediğim her şeyle onunla yüzleşmek mi?

Gah. Siktiğimin ejderha pisliği!

Darcy'nin sweatshirt'ünü çekiştirerek çıkardım ve omuzlarımı geriye atarak ayaklarımın dibindeki uzun otların üzerine bıraktım. Altına jilet gibi bir bluz giymiştim, böylece kanatlarım ben onları çağırdıkça serbest kalabilecekti ve Anka kuşumun ateşli gölgelerin son yankılarını da yakıp yok ederken iç çektim. Bu Gölgeleler çekilip zihnim berraklaştıkça uyanmak gibiydi, alevli kanatlarımın ısıısı etkiledikçe serin hava etrafımda titriyordu.

Hemen havalandım ve her zamanki koşu rotamız boyunca uçmaya başladım, gözlerimi yoldan ayırmazken bensiz gidip gitmeyeceğini merak ediyordum.

Ağlayan Orman'ın üzerinde süzölürken yavaşladım, bakışlarım birkaç renkli bedene takıldı ve bir Pegasus sürüsünün ağaçlarda yavaş bir tempoda otluyorlardı.

Tam uçmak üzereyken onu gördüm, pist boyunca hızlı bir tempoyla koşarken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, tişörtü çıkmıştı ve pistte koşarken teni terden parlıyordu.

Onun önüne geçmek için kanatlarımı sertçe çııptım ve sonra Ağaçların arasından geçip patikaya indim ve tam önümdeki tepeye tırmanıp hareketsiz kalırken kanatlarımdan kurtuldum.

Bana bakarken ağzının kenarı seğirdi, koyu renk gözlerini aydınlatan bir soru vardı.

Ona bakarken içim çalkalandı, kalbim çarpmaya başladı ve avuçlarım kayganlaştı. Altın sarısı tenini kaplayan ve kasları antrenman nedeniyle gerilirken dövmelelerinin ışığını parlatan teriyle yemek için yeterince iyi görünüyordu. Bakışlarım karın kaslarının her mükemmel kıvrımından aşağıya doğru kaydı.

Siyah eşofman altının düşük bel bandının altında kaybolan karşı konulmaz V.

Kendimi onunla göz göze gelmeyi bırakmaya zorladım ve yüzüne baktım. Siyah saçları dağınıktı, çenesindeki kirli sakal her zamankinden daha kalındı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar hiç uyuyup uyumadığını merak etmeme neden oldu. Orion'un tutuklanmasının yarattığı stresin onu da en az Darcy kadar etkilediğini tahmin ediyordum ve bir an tereddüt ettim, onunla bu konuyu konuşmak için gerçekten buraya gelmeli miydim diye düşündüm.

"Sorun ne?" diye sordu, boynumda asılı duran yakut kolyeye bakarken bakışları bir an için kaydı. Bana verdiğinden beri çıkarmıyordum ve o baktıkça rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Benim için bir şey ifade etmiyorsa neden takmaya devam ediyordum ki? Ve eğer kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bir anlamı olduğunu biliyordum. Taşı tuttuğumda parmaklarımın arasında ısındı ve verdiği his bana onun ateş büyüsunü o kadar yoğun bir şekilde hatırlattı ki tüylerim diken diken oldu.

Uyandığımda

parmaklarım birden fazla kez dolandı.

Tekrar gözlerime baktı ve ben dilimi Darcy'nin onunla konuşmamı söylediği kelimelerin etrafında bükmeye çalışırken kalbim güm güm attı. Ama bu çok *zordu*. Yaşadığımız onca şeyden sonra, onun yaptığı ve benim yaptığım onca şeyden sonra, ben sadece...

"Neden hiç özür dilemedin?" Sesim boğazımda düğümlenirken çenemi kaldırarak ona sordum. Çünkü nasıl hissettiğim konusunda ona karşı dürüst olmayı ciddi ciddi düşüneceksem, onun da aynısını yapmasına ihtiyacım vardı.

Kaşları çatıldı ve bana doğru yaklaştı, sonra tekrar durakladı, benden uzanıp bana dokunamayacağı kadar uzakta. Ayaklarımın altındaki zemin titredi ve aşağıya bakarken homurdandı, yıldızlar sadece onunla konuşmak istediğimde bile anında bize karşı çalışıyordu.

Yer tekrar sarsılırken tökezledim ve etraftan dolanıp tepenin dibindeki Pegasus sürüsüne doğru başımı salladığımda sinirli bir şekilde ofladım

o sadece tepeye çıkmıştı.

Sürü patikanın ilerisindeki ağaçların arasına doğru ilerledi ve ben de patikadan uzaklaşıp sırtımı kocaman bir meşeye yaslayarak onların arasında durdum, böylece artık yalnız değildik ve yıldızlar konuşmamıza izin verecekti. Üzerimize bir susturucu balon fırlattım ve Sofia'yı pembe Pegasus formunda gördüğümde ona sıkıca gülümsedim. Benimle Darius'un arasına baktı ve sürünün geri kalanına da etrafımızda durmalarını işaret etmek için ayağını yere vurmadan önce at başını salladı.

O kıza onu sevdiğimi daha sık söylemeliyim.

Darius önümde durmak için hareket etti ve cevabımı beklerken ona baktım.

Bir elini yüzünde gezdirdi ve beni içine çekerken iç çekti.

"Babam beni güç ve hâkimiyet arayışında gaddar, acımasız ve merhametsiz olacak şekilde yetiştirdi," dedi sonunda, başka tarafa bakamayayım diye gözümü tutarak. "Sen ve kız kardeşin Solaria'ya döndüğünüzde

İlk defa böyle bir tehditle yüzleşmek zorunda kalıyordum. Benimle, uğruna doğduğum şey arasında durabilecek biriyle. Babam ve diğer Göksel Konsey Üyeleri senin asla yükselmeyeceğinden emin olmak için üzerimizde çok baskı kurdular. Düşündük ki eğer seni Akademiden çekil, bizimle boy ölçüşme şansın olmadığını herkese kanıtla, biz de seni unutalım. Devam edin. İddia et Baban öldürüldükten sonra ailemizin yaptığı gibi tahtına kurul ve hiç dönmemiş gibi hayatına devam et."

"Bunu anlıyorum. Ama bu benim sorumu yanıtlamıyor," dedim kısık bir sesle, bana yaptığı onca şeyin acısını saklamaya çalışıyordum ama bunu başaramadığımdan emindim.

"Sanırım, ben..." Bana bir adım daha yaklaştı, öyle ki ona bakmak için başımı eğmek zorunda kaldım, aramızdaki hava ateş büyüyle ısınırken

Benimki de onu karşılamak için derimin yüzeyine çıktı. "Sana yaptığım onca şeyi düzeltmek için dileyeceğim hiçbir özrün yeterli olacağını düşünmedim. Dürüst olmak gerekirse, özür dilesem bile bunu duymak isteyeceğini düşünmemiştim. denedim."

Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum, dudaklarımı ıslatarak Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Gözleri dilimin hareketini takip etti ve tekrar bana yaklaştığında kalbim çarpmaya başladı. Arkama yaslandım Ağacın sert kabuğu omurgamdaki çıplak deriye sürtünerek beni içine hapsetti. Ama ondan kaçmak için en ufak bir eğilimim yoktu.

"Parıldayan Pınarlar'da birlikte olduktan sonra bunun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylememeliydim," diye nefes aldım, sesim o kadar kısıktı ki anlayacağından emin değildim, ama gözlerinin hararetle parlaması anladığını gösteriyordu.

En uzun an boyunca birbirimize baktık. Tüm incinmişlik, acı ve aramızda geçmiş olan her korkunç şeyin yankıları o boşlukta oturuyordu.

"Senin benim için yaratıldığını daha önce anlamalıydım," dedi Darius, aramızdaki mesafenin onu ne kadar incittiğini ele veren sert bir sesle.

"Bir parçam bunun farkına vardı," diye cevap verdim. Çünkü ona karşı her zaman hissettiğim çekimi, bana yaptığı her korkunç şeyi unutmam ve onu kendim için talep etmem için yalvaran içimdeki sızıyı inkâr edemezdim.

Ama bu kulağa ne kadar kolay gelse de, ben o kız değildim. Daha önce pek çok kez, pek çok şekilde incinmiştim.

"Ben de," diye umutsuz bir şekilde nefes aldı, bu da aramızda oluşan sıcaklığı hiç azaltmadı. "Ama ben... zayıftım sanırım. Babamın istediği yolu seçtim. Kolay yolu."

"Beni incitmek senin için her zaman yanımda olmaktan daha kolay olacak. Sen böyle birisin. Sen *her şeyi* feda edebilecek güce aç bir yaratıksın.

Hayattan alacaklı olduğunuzu düşündüğünüz şeyi alın." Ses tonumdaki o sertlik geri gelmişti. O kin ve öfke, suçlama.

Darius sözlerimden kaçmadı ama kaşlarının çatılma şekli kalbimi acıttı, sanki o da sözlerimdeki bazı gerçekleri görüyor ve bundan nefret ediyordu.

"Biliyorum. Ama eğer bana evet deseydin, hayatımı bunu telafi etmek için harcardım," diye nefes aldı ve bana doğru yaklaşarak devasa bedeninin büyüklüğünün altında ezilmeme neden oldu. Kasları gerginlikle esniyor ve karanlık bakışları benimle birlikte olmayı dilediği her şeyle yanıyordu.

Bakışlarım koyu kahverengi irislerini çevreleyen o siyah çizgiye, onu bana bağlayan ve aynı anda benden uzaklaştıran o işarete takıldı. O da gözlerimin içine bakarken, onun da aynı şeye baktığını biliyordum.

Yıldızların, testlerinde başarısız olduğumuz anda üzerimize damgaladıkları bu işarete. Alnı neredeyse benimkine değiyordu, yaklaştıkça aramızdaki boşluk santim santim azalıyordu, beni sıkıştırırken ön kolunu başımın üstündeki ağaca yaslıyordu.

"Bana yaptığın onca şeyden sonra sana nasıl evet diyebildim?" Nefes aldım ama öfkeyle değil, uzuvlarım titriyordu, kalbim çarpıyordu ve ruhum onun için ağrıyordu. "Geceleri uyanık yatıyorum ve bunu düşünüyorum, *seni düşünüyorum*, keşke başka bir seçim yapabilseydim diyorum. Ama yapamadım. Her ne kadar

Bu beni nasıl öldürüyorsa, biliyorum ki seni de öldürüyor. Ve içimde bundan zevk alan, senin bana yaptığın gibi benim de sana acı verdiğimi bilen berbat bir yan var."

Darius boştaki eliyle yavaşça uzandı, parmak uçları yüzümün yan tarafında yanan bir çizgi çizdikten sonra boynumun yan tarafına. Dokunuşuyla ürperdim, her şeye rağmen hâlâ onu daha çok arzuluyordum.

"Bunu hak ettim," dedi kısık bir sesle, dudaklarından dökülen bu sözler karşısında kalbim şaşkınlıkla yerinden fırladı. "Bunu hak ettim, Roxy. Ve özür dilerim. Her şey için gerçekten çok üzgünüm. Artık bunun bir önemi olmadığını biliyorum.

Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ama bunu bilmeni istiyorum. Bunu hissetmene ihtiyacım var." Eli kalbimin üzerine indi ve kırık kalbim avucunun altında çarparken bile etim onun için yandı ve acıdı. Kalbimin paramparça olmuş parçalarının bir arada durmak için verdiği mücadeleyi hissedebildiğinden, hala onun için çarpan bu hırpalanmış şeyin üzerindeki her bir çürüğü, yanığı ve yarayı hissedebildiğinden emindim. Her şeyden sonra bile. Her şeye rağmen.

Yıldızlar bizi uyarırken gök gürledi ama ikimiz de irkilmedik, hakkımızda ne düşündüklerini ve ne yaptığımızı umursamadık.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadım, çünkü bunu gözlerinde görebiliyordum. Bedeninde hissedebiliyordum.

O da kırılmıştı. Bana işkence eden, beni kesip biçen, hırpalayan ve morartan bu adam, en başta hiç istemediğim bir taht için aramızdaki bu uçurum yüzünden yanıp tutuşuyordu. Üzgündü ve acı çekiyordu ve ikimizin de bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı, alnını alnıma bastırdı, böylece sedir ve duman kokusu beni boğdu.

Pegasus sürüsü bize bakarken ve ayaklarımızın altındaki zemin titreyip sarsılmaya başlarken, açıklığın dört bir yanından gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Bırakın bizi izlesinler. Bana kalırsa, o anda dünyadaki tek iki insan bizdik.

"Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim yavaşça. Kelimeler, Darius Acrux'tan kurtulmak için çok mücadele etmiş olan küçük parçamı parçaladı. "Ben seçimimi yaptım. Başka şansımız yok."

Darius ön kolunu başımın üzerindeki ağaca dayayarak öne doğru eğilmeye devam ederken dikkatle bana baktı, diğer eli göğsümün üzerinden yukarı doğru kayarak yanağımı kavramadan önce boynumu okşadı. Parmak uçlarıyla çenemi kavradı ve saçlarımla oynayarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Büyüsü teninin yüzeyine kaydı ve derin ısıısı kendi gücümü çağırıdı, sanki tek ve aynıydılar, her zaman birlikte olmaya mahkûmlardı. Duvarlarım yıkıldı ve büyüsü etimin altında yuvarlandı, beni doldurdu ve mümkün olan en iyi şekilde yaktı.

İçimden yumuşak bir inilti kaçtı ve beni bakışlarına tutsak ederken koyu renk gözleri parladı. Ona bu kadar yakın olmak en tatlı şekilde acı veriyor ve kırık kalbimi kanatıyordu.

Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki vücudunun sıcaklığını benimkine bastırırken hissedebiliyordum. Ona uzanırken ellerim kendiliğinden hareket ediyor gibiydi, avuçlarım sert göğsünün üzerinde yukarı doğru kayıyor ve onu itmeye niyetliymişim gibi göğüs kaslarına iniyordu. Ama yapmadım. Sadece ona dokundum, büyüsü içime işledi, beni kör etti, sarhoş etti, ruhumu içten dışa onunki gibi damgaladı.

Bakışlarım hâlâ onun gözlerine takılıydı. Alnımız hâlâ birbirine değiyordu ve dudakları benimkilere o kadar yakındı ki konuşurken dudaklarının hareketini neredeyse hissedebiliyordum.

"Seni seviyorum Roxy," dedi kaba, karanlık bir sesle; yalana, sahtekârlığa, zalimlik numaralarına yer yoktu. Sadece gerçek. Bunu, tenimin altındaki sihrini hissettiğim kadar keskin bir şekilde hissedebiliyordum.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü ve yanağımda yanan bir iz bırakarak etimden ayrılıp aramıza düştü.

Birinin bana bunu söylediğini duymak için kaç kez acı çektim? Kaç kez birinin beni böyle sevip sevemeyeceğini merak ettim? Belki de

Bunu kendime sayamayacağım kadar çok kez inkar etmişim ama uzun zamandır bunun için yanıp tutuşuyordum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım vardı,

hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar. Ve sadece birinden değil. *Ona* ihtiyacım vardı.

"Ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini," diye hırladı. "Ama bunu sana kanıtlayacağım. Bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, gerekirse hayatımın sonuna kadar. Bu laneti başımıza getirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Ve seni sevmekten de asla vazgeçmeyeceğim."

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum, nasıl işleyeceğimi, bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Onu seviyor muydum? Bana işkence eden bir canavarı nasıl sevebilirdim? Sevseydim bu beni ne yapardı? İşkencecisine aşık olmuş, kırılmış, parçalanmış, dövülmüş, *aptal* bir kız. Ama belki de bunların hepsiydim.

Belki de ben daha kötüydüm çünkü tüm suçu ona yüklerken onu da incitmişim. Belki de aynı madalyonun iki yüzüydük.

Dudakları dudaklarıma değdi ve onunla buluşmak için çenemi eğdiğimde içimden bir inilti daha çıktı.

Ağzının benimkine en hafif dokunuşuydu ama yine de bir şeymiş gibi hissettirdi.

Ruhumda, ayaklarımızın altındaki zemini sallayan depremle yarışacak bir deprem meydana geliyordu.

Dudaklarım ayrıldı ve o eğildi, vücudu benimkine baskı yaptı ve varlığı beni ezdi, görebildiğim, koklayabildiğim, hissedebildiğim, *tadabildiğim* tek şey o olana kadar ve geri çekilemeyecek kadar iyiydi.

Kollarım boynuna dolandığında tepemde bir gök gürültüsü duyuldu ve beni ağaca yaslarken inledim, aramızda umutsuz bir açlık geçerken dudakları benimkilerle hareket ediyordu.

Pegasus sürüsü kişnedi ve ciyaktadı, şimşekler kapalı göz kapaklarımdan arasından görünecek kadar parladı ve ben içerken kalbim çarptı

yanmadan önceki o kırılgan anda.

Büyük bir inilti duyuldu ve ayaklarımızın altındaki toprak, daha fazla paniklemiş Pegasus'un sesi bize ulaştığında ve insanlar isimlerimizi bağırmaya başladığında titredi.

Onu daha sert öperken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, başımızın üzerine bir hava kalkanı fırlatırken tüm vücudum onunlike karıştı, bize sadece birkaç saniye daha kazandırmak için savaşırken büyümü ona akıttım.

Öpmezse ölecekmiş gibi öptü beni, kalbinin atmasının tek nedeni benim kalbim olabilmekmiş gibi öptü, ben de dünya başımıza yıkılabilecekmiş gibi öptüm onu ve her şey bittiğinde hâlâ onun kollarında olduğum sürece umurumda bile olmayacaktı.

Kapalı göz kapaklarımın ardında yine şimşekler çaktı ve sağımızdaki ağaçlardan yankılanan bir inilti yükselirken etrafımız çığlıklar ve kişnemelerle, bizden kaçmak için yarışan toynakların izdihamıyla çevrildi.

Bir şey üzerimizdeki kalkana öyle bir güçle çarptı ki nefesim kesildi ve Darius'un kollarından geri düştüm, ikimiz de yukarı baktığımızda devrilmiş bir ağacın devasa gövdesinin tam başımızın üzerinde büyümün üzerine düştüğünü gördük.

"Söylediklerimde ciddiydim," diye tutkuyla homurdandı Darius geri adım atmadan önce, aramızdaki teması kopardı ve paramparça kalbimi bir kez daha kırdı.

Geri çekildi ve ben de geri çekildim, hava kalkanımın karşı taraflarına geçip devrilen ağacın altından çıkarken bakışlarımı tuttum.

Kalkanımı bırakmadan önce titrek bir nefes aldım ve ağacın az önce durduğumuz orman zeminine düşmesine izin verdim.

Yankılanan bir gümbürtüyle yere çarptı, toprak ve çakıllar aramızda bir bulut halinde uçtu ve açıklık boyunca onu görüş alanımdan çaldı.

Ortalık yatıştığında, o gitmişti. Ve ben kalbimde asla geçmeyeceğini bildiğim çaresiz bir acıyla kalakaldım.

OceanofPDF.com

Banyodan çıktığımda beni bekliyordu. Birisi üzerinde Solaria Mahkemesi mührü bulunan mektubu kapımın altından itmişti ve mektubu açıp okurken kalbim boğazıma tıkanarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Sevgili Bayan Gwendalina (Darcy) Vega,

Lance Azriel Orion'un anayasanın 303 sayılı yasasını ihlal etmekten yargılanması için 30 Mart'ta Solaria Mahkemesi'ne çağrılıyorsunuz. İçinde Söz konusu yasa uyarınca (aşağıda özetlenmiştir*), sanığın akıbetini belirlemek için ifade vermeniz gerekmektedir.

Yüksek Mahkeme Yargıcının kararı, aleyhinizde herhangi bir işlem yapılmasına gerek olup olmadığına da karar verecektir.

Lütfen dikkat: Prestijli Zodyak Akademisi'ndeki pozisyonunuz artık sorgulanmaya başlandı.

Mahkeme celbinizin tarihinde mahkemede bulunmanız GEREKMEKTEDİR, aksi takdirde mahkemede sunulan kanıtlara dayanarak hakkınızda temerrüt kararı verilecektir.

Saygılar,

Ravis Darkice

Solaria Griffin Mahkemesi Yüksek

Mahkeme Yargıcı, Terazi, Fae Adaleti

*Solaria Eğitim Sektörü 303 Sayılı Yasa: Çalıştıkları kurumda eğitim gören Fae'ler üzerinde otorite konumunda olan tüm öğretmen veya öğretim yardımcılarının, tutuklanma ve kovuşturmayla uğrama cezasına çarptırılmak üzere öğrencileriyle cinsel ilişkiye girmeleri yasaktır.

Gözlerimdeki yaşları düşmeden önce sildim ve ayağa kalkacak gücüm olmadığını fark ettim. Her şey acıyordu. Ve gölgeler beni çağırmaya devam etti, içlerine dalmam için yalvardılar, bu durumdan biraz olsun kurtulmak için

Acı. Ama onları tekrar tekrar reddettim. Bu yakıcı acıya, bu öfkeye ihtiyacım vardı. Çünkü bunu Seth'e karşı kullanacaktım.

Dünyayla yüzleşmeye dayanamadığım için yine bütün gün derslerden kaçmıştım. Atlas'ım hâlâ yanımda değildi, bu yüzden FaeBook'u kontrol edemiyordum ama şimdiye kadar her yere dağılmış olduğumu tahmin edebilirdim. Orion ve benim hakkımdaki söylentiler yayılacaktı. Hikaye binlerce kez orantısız bir şekilde ortaya atılmıştı. Belki de bu odadan henüz çıkmamış olmamın nedeni, çıktığım anda tüm bunların gerçek olacak olmasıydı.

Tory'yi terslediğim için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Söylediğim şeyleri söylemek istememiştim. Söylediklerim kesinlikle bu şekilde ortaya çıkmamıştı. Ama onun için en iyisini o kadar çok istiyordum ki, yıldızlara meydan okuyarak aşk şansını bir kenara atması beni incitmişti. Yıldızlar için her şeyimi verirdim.

beni ve Lance'i Elysian Eşleri olarak seçmesi için. Ama öyle olmadı.

Yıldızlar başından beri bize gülüyordu. Ve belki de Tory haklıydı. Kader saçmalıktı. Yıldızların bize bu kadar tatlı bir şey sunup sonra da onu tekrar elimizden almaları midemi bulandırıyor.

Ama bizim için savaşmayı henüz bitirmemiştim. Orion'la konuşmalıydım. Onu aramanın bir yolunu bulmalıydım. İyi olduğunu bilmek için. Birlikte bir çıkış yolu planlamalıydık.

Ellerimi gözlerime bastırdım ve yeniden akmaya başlamakla tehdit eden gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım.

Saat neredeyse yediydi ve herkes aşağıya inecekti. Elemental Savaş dersi için Uluyan Çayır. Bu odadan çıkacak ve şeytanlarımla yüzleşecektim. Aslında özellikle bir tanesiyle. Seth Capella. Yerden kalkmam için bana güç veren şey buydu.

Aynaya yöneldim, gözlerimi sildim ve yüzümün aldığı lekeli hali gizlemek için bir makyaj büyüü yaptım. Moka rengi bir bluz ve ona uygun bir yoga pantolonu giydim. Üstüme bir şey giymekle uğraşmamaya karar verdim.

Pencereye doğru yürüdüm ve uçmayı planlayarak ittirerek açtım. Serin esintinin içinde öne doğru sıçradım ve kanatlarım sırtımdan alevli bir cehennem gibi fırladı, Aer Tower'ın etrafından dolanıp ağaçların üzerinden geçerken öfkemle daha da yanıyor gibiydim, gözlerim aşağıda çayırda toplanan tüm öğrencilere takıldı.

Bakışlarımı ortadaki kayalara diktim ve onlara doğru daldım, yaydan fırlamış bir ok gibi gökyüzünden düştüm. İnsanlar beni gördüklerinde işaret etmeye başladılar ve ben çenemi sıktım, Seth'in önüne inerken kararlı bir şekilde onları görmezden geldim, tek bir adım bile tökezlemedim. Varislerin dördü de gömleksizdi ve çamurda dövüşmüşler gibi toz toprak içindeydiler.

"Darcy," dedi Tory şaşkınlıkla, yanıma koşarken sesinde bir umut notası vardı. "İyi misin?"

"Hayır," diye dürüştçe cevap verdim, ben Mirasçılarla yüzleşirken etrafımızda bir kalabalık toplanıyordu.

"Jüpter'deki fırtınanın gözünde," diye nefes aldı Geraldine. "Belki de ormanda bir gezintiye çıkmalıyız, Darcy? Hepimiz içtenlikle konuşabiliriz."

"Ben burada iyiyim," dedim kararlılıkla, Seth'e doğru bir adım atarken kaşları birbirine yaklaştı. "Eee?" Sınıfın üzerine bir sessizlik çöktüğünde sordum. Washer bile izlemek için ayağa kalkmıştı, görünüşe göre kimseyi bana bakmaktan alıkoymayı planlamıyordu. "Bir şey söylemeyecek misiniz? Alkışlayıp gülmeyecek misin ve bu kadar zeki bir çocuk olduğun için kendini tebrik etmeyecek misin?"

Darius en yakındaki kayayı tekmeleyerek uzaklaştırdı, alnı kırıştı. "Seth?" diye sordu, sanki çok sevdiği arkadaşının Orion'u kurtların önüne atacak kişinin kendisi olacağını düşündü. Ama bunu sürünün Alfa'sından daha iyi kim yapabilirdi ki?

"FIB'e söylediğimi mi düşünüyorsun?" Seth tereddüt etti ve Orion'la aramda geçenleri bildiği haberi kulaktan kulağa yayılınca kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

Acı bir kahkaha attım. "Yaptığını biliyorum. Başka kim yapardı ki? Kız kardeşim yapmazdı ve Darius da Lance'in en iyi arkadaşı. Peki geriye kim kalıyor, ha? Bana karşı bir erkek gibi yerine getiremediği üzücü küçük bir kan davası olan kalpsiz bir Kurt. Bir *Fae* gibi," diye tükürdüm ve onunla dövüşmeye hazırlanmak için ellerimi kaldırdım. Onun kıçını tekmelemesini istiyordum ama bundan daha fazlasını, gerçeği öğrenmek istiyordum. Tüm okulun bu bok parçasının bana haksızlık ettiğini bilmesini istiyordum. Ve bunun için onu yok edecektim.

"Neden senden vazgeçeyim ki?" Seth masumca sordu ve Max ile Caleb çıkacak kavgayı sezerek birkaç adım geri gittiler.

"Belki de suçu etrafa atmayı bırakmalısın Darcy," dedi Kylie. ses içime işledi ve başımı ona doğru çevirdim, kanatlarım döküldü

turuncu bir parıltıyla daha da alevlendi. "Notlar için bacaklarını açan sensin. Belki de parmağını kendine doğrultmalısın."

Dişlerimi göstererek ona doğru bir adım attım ve o da geri çekildi. Gözlerinde korku dolu bir bakışla arkadaşlarına bakıyordu. Şu anda neye benziyorsam, kalbine korku salmak için yeterli olmalıydı. Ama o benim tanıdığım kişi değildi.
buraya gel.

Seth'e döndüm ve Tory beni cesaretlendirmek için başını salladı. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Eğer Fae'ye karşı Fae olmak zorunda olmasaydı, benimle birlikte onun kıcını tekmeleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Ama bu benim savaşımdı. Ve vermem gereken her damla büyüye mal olsa bile kazanacaktım.

"Ben yapmadım," Seth sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçalttı, yaklaştı ve koluma uzandı.

Bana dokunmayı düşündüğü için dehşete kapılarak elimi ondan çektim. Bana yalan söyledi. Her şeyden sonra, Orion'u tutuklatanın kendisi olduğunu bile itiraf edemez miydi? Keskin pençeleriyle etimi deşip kalbimi yerinden söken kişinin *kendisi* olduğunu?

"Peki, dövüşmek ister misin?" Rüzgâr parmaklarının arasında dolanırken ellerini kaldırdı. "O zaman geri çekilme."

Kanatlarımın düşmesine izin verdim, sonra ellerimi uzattım, içlerine büyük bir büyü dalgası gönderdim ve onu havaya fırlatan bir kasırga saldı. Fırtına onu sert bir darbeye yere fırlatırken kalabalık geri çekildi ama o saniyeler içinde tekrar ayağa kalktı ve yumruğunu yüzünde bir sırtışla yeryüzüne indi.

Yer ikiye ayrılırken kalbim kulaklarıma çarptı ve ona doğru koşmaya başladım, tamamen parçalanmadan önce aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyordum. Toprak altımdaki devasa uçuruma yuvarlanırken boğazımdan vahşi bir hırıltı koptu. Avuçlarımı açtım ve

Beni yakalamak için hava yastıkları, damarlarımda adrenalinle bizi ayıran boşlukta yarışırken birinden diğerine atladım.

Uzun saçları rüzgârda savruluyordu ve gözlerini bana dikmiş, kışkırtıcı ve aç bir şekilde bakıyordu. Bu bakıştan nefret ediyordum. Sanki bunu istiyormuş gibi. Onu bu düşüncesinin her bir saniyesine pişman edecektim. İşim bittiğinde kanlar içinde yalvarıyor olacaktı.

Aramızda sadece bir metre varken ve devasa uçurum yankılanırken Altımda, bir kararlılık çılgılığıyla havaya sıçradım, ona doğru düşerken avuçlarıma buz bıçakları attım.

Daha başaramadan bir sarmaşık bileğime dolandı ve çukura doğru çekildim, düştüm, düştüm, sırtım toprağa çarpmadan önce boğazıma boğuk bir çığlık takıldı. Yerin yirmi metre altındaydım ve uçurumun kenarında duran Seth'e bakıyordum, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Siktir git!" diye bağırdım ve ellerimden fırlayan buz bıçaklarını ona doğru gönderirken göğsümden bir öfke dalgası daha geçti.

Hava kalkanıyla çarpıştıklarında paramparça oldular, ama dikkati yeterince dağılmıştı ki ben tekrar ayağa kalktım ve havanın onu arkadan vurmasına neden oldum, böylece benimle birlikte çukura fırladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama yere düşmeden önce kendini yakaladı ve hafifçe ayaklarının üzerine indi.

Arkamdaki kasırganın gücüyle ona doğru atıldım ve kuduz bir hayvanın vahşiliğiyle onu yakaladım.

Yere düştü ve ben de kulaklarımda zafer şarkıları söyleyerek üzerine çıktım, boğazını yakaladım ve suratına bir yumruk attım. Yüzünü bir hava kalkanı kapladı ve yumruklarım ona çarptığında yemin ettim ama pes etmedim. Yumruklarımı ona çarpmaya devam ettim, kalkanı kırmak için savaşıırken onları alevlerle kapladım ve kanamaya başladılar. Çılgınca güldü ve

Ama tam o sırada kalkan çatladı ve yumruğum yanağına çarparak kafasını yana savurdu.

"Kahretsin," diye soludu, sonra büyük bir güçle beni üzerinden attı, yuvarlandı ve göğsünün sert düzlüğüyle beni çamura sabitledi, elleri bileklerime kenetlendi ve onları sabit tuttu.

"Bunu neden yaptın?!" Gözlerinde bir çatlak ararken ellerimi serbest bırakmak için mücadele ederek talepte bulundum. Beni beslediği bu saçma yalan. Peki neden? Artık ne fark ederdi ki?

"Ben yapmadım," diye hırladı, benimle burun buruna geldi, bir kez bile gözünü kırpmadı, böylece görebildiğim tek şey toprak rengi kahverengi gözlerinin derinlikleriydi. "Sırrını sakladım. Hiç kimseye söylemedim. Söylemeyi hiç planlamadım bile."

Ateşin beni tuttuğu kollarımda çiçek açmasını teşvik ettim ve köpekçe bir iniltiyle bıraktı, kalçalarımın üzerine oturmak için dik durdu. Yerden bir sarmaşık çıkardım, boğazına doladım ve onu geriye doğru çekerek omurgasının bir kez daha toprağa çarpmasını sağladım. Saniyeler içinde ayağa kalktım, asmayı acımasızca sıkarken elimi onun üzerinde tutuyordum, altımda acı çekerken nefesim kesiliyordu.

Gölgeler etimin altında kıpırdanıyor, beni teşvik ediyor, o anda içine eğilmek istediğim korkunç, ölümcül, baştan çıkarıcı şeyler fısıldıyordu.

Sonra toprak Seth'i bütünüyle yuttu ve çamurun içinde kayboldu, onu ararken dudaklarım aralandı.

Toprak aniden muazzam bir sel halinde üzerime çöktü ve Seth çukurun tepesinde durmuş, çamura bulanmış ve beni diri diri gömmeye çalışırken aşağıya bir toprak yığını atarken nefes nefese kaldım. Toprakta tam tepeye kadar bir tünel açmış olmalıydı - *pislik!*

Toprağın ağırlığı uyluklarıma kadar bastırdığı için beni yavaşlattı ama henüz yenilmemiştim. Tırmanarak dışarı çıktım, sonra bir elimi havaya kaldırdım ve rüzgârı kullanarak beni dışarı sürükledi. Gökyüzüne doğru fırladım, gözlerim sabitlendi

Seth'e doğru koştım. Ayaklarım yere değmeden bir an önce geri sıçradı ve onu çevreleyen hava kalkanına çarptım. O korkunç sırtışıyla kanımı buza çevirdi ve dudaklarımdan bir hırıltı döküldü.

"Devam et SETH! O öğretmen bozuntusuna haddini bildir!" Kylie seslendi ve küçük arkadaşları gülmeye başladı.

Elimdeki her şeyi Seth'in kalkanına fırlattım; tahta mızraklar, buz parçaları yağmuru, hava fırtınası ama kalkan pes etmedi.

"Orion sana acıdı mı, Darcy?" Marguerite'in sesi yanaklarımı ateşe verdi. "Kimse senin ne kadar ezik olduğunu görmesin diye aletini yalamana ve Kardinal Büyüsünü geçmene izin mi verdi?"

Tory ona doğru bir el salladı ve Marguerite bir hava akımıyla yere savruldu, yüzü toprağa çarptı.

"Dikkatli ol Marguerite," diye sırttı Tory.

Gözlerimi kırıştırarak yeniden odaklanmaya çalıştım ve Seth'in kalkanına daha fazla büyü yağdırırken, elimdeki her şeyle onu patlatmaya devam ettim.

Geri çekildi ve ben her büyümle ilerlerken sessizce beni izledi. Karşılık veremeyeceği aklıma geldi. Tüm büyüsünü o kalkanı yerinde tutmak için kullanıyordu. Eğer onu parçalayabilirsem...

Yorgunluk kaslarımı kemiriyor, her şeyi ağırlaştırıyordu ama adrenalin devam etmemi sağlıyordu. Tory ve arkadaşlarımla yan çizgilerde çığlık atarak ve alkışlayarak beni desteklediklerini fark ettim. Kalbim bu sesle hafifçe yükseldi ve zihnimi odaklayarak onun savunmasını nasıl kıracağımı bulmaya çalıştım.

Cevap bana net bir şekilde geldi. Ateş. Elementlerin en şiddetlisiydi. Ve güneşin erimiş bir dilimi gibi çekirdeğimde yaşıyordu.

Ellerimdeki iki ateş kırbacı da öfkem kadar kör edici derecede beyazdı. Büyümün son rezervlerine doğru koştuğumu biliyordum, bu yüzden

bunu saymak için. İki büyük kırbacı etimin her santimetresinden akan öfkeyle kullandım ve sonra onları Seth'in kalkanına indirdim, harcadığım çaba karşısında dudaklarımdan küfürler döküldü.

Tüm duyguların en acısını ve en keskinini hissettim; nefret, kin, öfke, incinme, sanki yüzlerce keskin nesne yutmuş ve onları siyanürle yıkamışım gibi hepsi birbirine karıştı.

Seth'in ifadesi artık kışkırtıcı değildi, kalkanını yerinde tutmak için mücadele ederken yüz hatları konsantrasyon ve çabayla buruşmuştu. Ona tekrar tekrar vurdum, kollarım ağrıyordu, omurgamdan aşağı ter dökülürken

Her şeyimi buna verdim. Bunu Orion, ben, Tory ve hatta Darius için yaptım. Bunu yıldızlara inat ve bu okula adım attığım andan itibaren beni mahvetmeyi kendine görev edinmiş düşmanımı alt etmek için yaptım.

Büyük, son, parçalayıcı bir kırbaçla kalkanı devre dışı kaldı ve ateş uzuvlarını sararak onu alt üst etti ve çıplak göğsünde devasa yanıklar oluşturdu. Bir kalp atışıyla onu söndürdüm, büyümün son kısmını buza dökerken son hamlemin ne olacağına karar verdim, boynuna kadar vücudunun her yerini kaplamasına izin verdim, dili dışında tek bir kasını bile oynatamayana kadar onu dondurucu bir odaya bağladım. Bana zaferimi kazandırmaya yetecek kadar.

"Teslim ol," dedim, nefes nefese kalmış, hırpalanmış, morarmış bir halde onun üzerinde dururken etrafımdaki dünya sessizleşti. Ama zafer kazanmıştım.

Seth hiçbir şey söylemeden dilini ısırды ve ben de buzun boğazının etrafında bıçak gibi keskinleşmesine izin verdim.

"Teslim ol," diye tısladım, gölgeler kulağıma fısıldayarak buna bir son vermemi söylüyordu. Onun kanının dökülmesini istiyorlardı ve benim de bir parçam bunu istiyordu. İçimdeki karanlığa yapıştılar ve ona çıra eklediler, görmezden gelemeyeceğim bir alev olana kadar onu ikna ettiler.

"Boyun eğ, seni aptal!" Darius havladı ve Seth inledi.

"Teslim oluyorum," diye homurdandı ve arkadaşlarım çılgına dönerek üzerime atladılar ve beni kollarına aldılar. Ama ben vücudundaki buzları eritirken ve o ayağa kalkarken Seth'e bakmaktan kendimi alamadım. Onu yenmek iyi hissettirmişti. Ama yeterli değildi. Orion'u geri getirmedi. Hiçbir şeyi düzeltmedi.

Başımı kaldırdığımda tüm okulun bana baktığını gördüm; kimisi hayretle, kimisi dehşetle. Tory'nin elini tuttum, onu kalabalığın arasından çektim ve benimle gelmesi için yalvaran bir bakış attım. Hemen başını salladı, tişörtünü sıyırıp çıkardı ve geriye dönüp bakmadan gökyüzüne doğru havalandık.

Ağlayan Orman'ı hızla geçtik ve uzakta Kral Kovuğu'nu gördüm, ağaç evin çatısı beni çağırıyordu. Varisler ders bitene kadar oraya gitmeyeceklerdi ve etrafındaki koğuşlar orayı zayıf Fae'lerden uzak tutuyordu, bu yüzden Tory'yi eğimli ahşap çatının tepesine inip akşam kuş sesleri etrafımızdaki havayı doldururken oturana kadar o tarafa yönlendirdim.

Başımı ellerimin arasına aldım ve eşit nefes almaya çalıştım ama bunu başaramadım.

"Bu inanılmazdı Darcy," dedi, ben mavi saç şelalesinin arkasına saklanırken bir elini sırtıma koydu.

"Neden kendimi daha iyi hissetmiyorum?" Dişlerimin arasından sordum. Kalbim bir asit fıçısının içinde boğuluyordu. Umutlarım ve hayallerim de çoktan içinde erimişti. Ve Orion'u düşündüğümde, bunun acısı beni yeniden hasta ediyordu.

"Çünkü Seth'i dövmek onu geri getirmiyor," dedi nazikçe ve başımı salladım, bir elimi saçlarıma götürdüm ve kendimi göğsümdeki acıdan başka bir şey hissetmeye zorlamak için çekiştirdim.

"Hapse giremez." Sulu gözlerle ona baktım, ses tonumu çaresizlik kaplamıştı. "Gidemez. O -ben-"

Beni kollarının arasına aldı ve ben de diğer yarıma tutunarak ona sarıldım. İkizim, gündüzümün gecesı. O da acı çekiyordu ve Bir şekilde onun kollarında biraz daha hafif hissediyordum. Sanki o benimkilerin bir kısmını taşıyordu, ben de onunkilerin bir kısmını.

"Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi ve ben de omzuna yaslanarak başımı salladım, tutunacak bir ihtimal kırıntısı bulmaya çalışıyordum. Ama her şey çok kasvetli görünüyordu.

Biz birbirimize tutunurken sessizlik uzadı ve gökyüzü önce alacakaranlığa, sonra da tamamen karanlığa dönüştü ve yıldızlar acımasızca bize doğru parladı.

"Bugün Darius'la konuştum," diyerek Tory sonunda sessizliği bozdu ve dudaklarımı aralayarak ondan uzaklaştım.

"Söylediklerimde ciddi değildim, kural dışıydı-" Suçluluk duygusu içimde kabarıırken ağzımdan kaçırđım.

"Hayır, sen haklıydın," diye sözümü kesti ve başını sertçe salladı. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ve bunu duyabileceğim tek kişi de sendin."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Ne oldu?"

"Ona gerçeğı söyledim. Nasıl hissettiğimi ve diğer her şeyi. O da... beni sevdiğini söyledi," diye nefes aldı ve bambaşka bir nedenden dolayı gözlerim yaşardı.

"Bu harika Tor," dedim içtenlikle, ama bunun artık hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini biliyordum. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmadığımız sürece. Ve bulacağıma dair bu dünyadaki her şey üzerine yemin ettim. Elini tuttum ve aramızda tek bir kelime bile geçmeden çatıya uzanıp zalim gökyüzüne baktık.

"Sence yıldızlar bizden nefret ediyor mu?" Sanki beni duyabiliyorlarmış gibi fısıldadım, gözlerim otomatik olarak Orion'un kemerini aradı ve her neresi olursa olsun

Bu gece yıldızları bile görebilirdi. Ya da bir suçlu, bir kafir gibi karanlıkta kilitli kalsaydı.

"Belki," diye nefes aldı Tory.

"Belki de bizden önce gelen, perdenin ötesine geçmek yerine inatla gökyüzüne tutunan tüm kindar Fae'lerin ruhlarıdır. Belki de geride bıraktıkları sefil hayatlar için dünyayı cezalandırmak istiyorlardır."

"Umarım değildir," dedi Tory, parmakları benimkileri sıkarken. "Ama eğer öyleyse, o zaman yine de onlara karşı koyabiliriz. Bizi kontrol etmiyorlar."

Onun ve Orion'un iyiliği için bunun doğru olmasını istedim. Ama sessiz bir parçam bunun doğru olmadığını biliyordu. Zodyak'ın hayatlarımızı yönettiği bir dünyada, yollarımız sadece zar atmaktan ibaretti. Ve zar bir kez atıldığında, kaderimiz belirlenmiş oluyordu. Tek umudum zarlarımızın hâlâ atıyor olmasıydı. Ve hepimiz için hâlâ bir şans vardı.

Darius

Babamın bana öğrettiği ve beynimden söküp atmak istediğim pek çok şey vardı ama bazı konularda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Yine de beni bu konuda eğitme yöntemlerini takdir etmedim.

Sekizinci yaş günümde, annem büyük doğum günü partilerinden birini veriyordu.

Kutlama partilerine krallığın yarısı davetliydi ve bunların çok azı benim yaşımdaydı. Varislerin en küçüğü olarak, diğerleri doğum günümün en önemsiz şey olduğu konusunda benimle dalga geçiyordu ve ben de babamın duyabileceği şekilde tüm bu olayla ilgili şikayetlerimi mırıldanma hatasına düşmüştüm.

O zaman bile daha iyi bilmem gerekirdi ama krallığın en güçlü adamlarından biri olarak dünyaya gelmenin beni zaman zaman biraz şımarttığını kabul edebilirdim. Ben çadırın yanında surat asarak otururken iri cüssesi güneş ışığını engelliyor ve bana dudak bükerken gölgede kalmama neden oluyordu. *Odadaki en önemli adam olmanın anahtarı, bunun ruhunun dokusuna kadar doğru olduğunu bilmektir, Darius.*

Hizmetçilerden birini rastgele seçmemi isteyerek amacına ulaşmıştı ve ben de Osmond adında, benden dört kat büyük olan ve tüm hayatım boyunca malikanemizin bahçesiyle ilgilenmekle görevlendirilmiş bir Fae'yi seçmiştim.

hayat. Sevdığım bir adamdı, babamız iş için uzakta olduğunda zaman zaman Xavier ve benimle top oynardı. Nazik biriydi ve bir sürü arkadaşı vardı; ben ise genç ve aptaldım ve kimi seçersem seçeyim başıma kötü bir şey geleceğini fark etmemiştim.

Babası onu eve çağırdı ve mükemmel akustik düşünülerek inşa edilmiş açık alanın bulunduğu müzik odasına getirdi.

Sekiz yaşındayken büyük bir çocuktum, Ejderha kanım o zaman bile belli oluyordu, ama yine de on üç yaşındaki çoğu erkek çocuğun boyutlarındaydım.

Babam beni susturucu bir baloncuğa sarmış ve hayatımın yaşayan diğer tüm Fae'lerden ne kadar daha önemli olduğunu açıklamıştı. Bana bunun herhangi birini alıp ne istersem yapabileceğim anlamına geldiğini söyledi. Bunu kanıtlamak istiyordum ve onlar da ayaklarımı öperken çabalarım için bana teşekkür edeceklerdi.

O zamanlar babama hâlâ hayranlık duyuyordum, onun sözüne inanacak ve onayını kazanmaya çalışırken emirlerini hevesle yerine getirecek kadar naiftim, ama ilk kez istediği şeyi yerine getirmekte tereddüt ettim.

Bana o kadar sert vurdu ki sol kulağım duymaz oldu ve duvara çarparken dilimi kan kapladı.

Şu anda odadaki en önemli adam olduğuma dair hiçbir yanılsama içinde değilsin, değil mi Darius? O yüzden git ve o Fae'ye ne kadar önemli olduğunu göster.

Çenemi kaldırdım ve Osmond'un beklediği müzik odasına doğru yürüdüm. Bana o zaman anlayamadığım ama şimdi fark ettiğim garip, hüzünlü bir gülümseme sundu.
kabullenme ve acıma.

En soğuk sesimle ona önümde diz çökmesini emrettim çünkü ayaktayken etkili bir şekilde saldıramayacağım kadar uzundu.

Yumruğumun çenesine ilk darbesi kolumda acıya ve göğsümde korkuya yol açmıştı. Kapı aralığından tembel tembel beni izleyen babama dönüp baktım ve sanki elimdeki bu kadar olup olmadığını sorar gibi tek bir kaşını kaldırdı.

Bir sonraki yumruğum daha sertti ve sonra tekrar sertleşti. Osmond benden önce yere düşene ve parmak eklemlerim yarıp kanayana kadar vurmaya devam ettim, sonra onu tekmelemeye başladım. Sırf ben olduğum için ona indirdiğim her darbeyi alırken kaslarım güçle ve inanılmaz bir güç hissiyle yanıyordu.

Nefes nefese kaldığımda ve kan içinde kaldığımda, sonunda hareketsiz kaldım ve zaferle ona baktım, ancak suçluluk duygusu da içimi burktu. Babam yavaşça yaklaştı, cilalı ayakkabıları parke zeminde yankılanıyordu bana ve kurbanıma yaklaşırken.

Bu dersi öğrenmene yardım ettiği için adama ödeme yapmak ister misin, Darius? diye sordu, cebinden kalın bir aura dilimi çıkararak. Orada on binden fazla olduğunu bilecek kadar yüz aura banknotu görebiliyordum. Ama babamın gözlerindeki bakış bunun da başka bir sınav olduğunu söylüyordu.

Dikkatlice uzanıp elinden tek bir aura almıştım, onu Osmond'un üzerine bırakmıştım ve karşılığında babam bana gülümsemişti bir canavardı. Çok heyecanlanmıştı.

Kulağımı iyileştirmiş ama istediğim her şeyi yapabileceğimi ve kimsenin beni sorgulamaya cesaret edemeyeceğini kanıtlamak için parti için eklemlerimi yarıp ve kanlı bırakmıştı. Çünkü ben onlardan daha önemliydim.

Diğer Varisler dışında kimse yumruklarımın neden kırıldığını sormadı ve babam bana ilk motorsikletim ve bir Faerarri de dahil olmak üzere bir çocuğun ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla hediye aldı. Ve çok uzun zamandır bu davranışımın gurur duyuyordum.

Osmond bugün bile benim yanımda başını kaldırmıyordu ve şimdi o derse dönüp baktığımda, işin en kötü yanının onun hayatına verdiğim değer olduğunu biliyordum. Tek bir aura. Bir şekilde ona hiçbir şey teklif etmemiş olmamdan daha kötüydü.

Keşke başka bir şekilde öğrenseydim dediğim bir dersti. Yine de değerli bir ders. O günden sonra, Babam bana diğer Fae'leri nefes almak kadar kolay bir şekilde küçümsemeyi ve görmezden gelmeyi öğreterek üstünlük kompleksimi güçlendirdi. Öğrenmesi hoş bir ders olmayabilirdi ama doğruluk payı da vardı. Karşılaştığım hemen hemen her durumda, odadaki en önemli adam *bendim*. Ve diğer Fae'lere bunu hatırlatmakta hiç zorlanmadım.

Tucana'nın merkezindeki Fae Soruşturma Bürosu binasının gri koridorunda ilerlerken Bay Kipling üç adım arkamda bana ayak uydurdu onun kasvetli yüzüne bakmak zorunda değildim. Tanıdığım en iyi avukattı, önüme çıkan her küçük sorunun üstesinden gelebilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Davamdan alınmasını istediğim ısrarcı takipçilerden

uğraşmak zorunda kalabileceğim kazara cinayetleri örtbas etmek. Neyse ki bu sonuncusu henüz benim için bir sorun olmamıştı ama eğer olursa o zaman kimi arayacağımı biliyordum. O bir Griffin'di, bir kırbaç kadar zekiydi ve bir Fae'nin ihtiyaç duyabileceği her şeyi ve her şeyi tamir etmeye dayanan yasal bir imparatorluğu yöneten üç kardeşten biriydi. En iyisi de babamla bir bağlantıları olmamasıydı. Dante Oscura yıllar önce beni onlara yönlendirmişti ve eğer kötü şöhretli Oscura Klanı çetesinin yarısını hapishaneden uzak tutabilecek kadar iyilerse, Lance'e de yardım edebileceklerinden çok emindim.

Diğer Fae'lerin randevu alma umuduyla oturduğu bekleme odasından geçtik ve onları tamamen görmezden geldim.

Bir dizi güvenlik kapısından geçerken birkaç üniformalı memur bana şaşkınlıkla baktı ve içlerinden üçü bana engel olmaya çalıştı.

yoluma çıktılar. Onları bir su büyüsu patlamasıyla kenara ittim ve adımlarımı bile yavaşlatmadan iyi bir önlem için onları duvara karşı buzla kapladım. Her biri iyi eğitimliydi ve karşı koyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiplerdi ama yapmadılar. Çünkü ben Darius Acrux'tum, bu lanet odadaki en önemli adam.

Kipling arkamdan derin bir nefes aldı, bu da onun bu güç oyunundan hoşlandığını anlamam için yeterliydi. Az konuşan bir adamdı. Gerekli görmediği her şeye zaman ayırırdı ama yıllar geçtikçe onun işaretlerini okumayı öğrenmiştim. Ve benden hoşlandığından oldukça emindim. Üç kardeşin en büyüğüydü ve en çok muhatap olduğum kişiydi. Basınla, hayranlarımla, düpedüz sapıklarla ve benzeri şeylerle sürekli sorunlar yaşadığım için oldukça düzenli konuşuyordu. Henüz yirmili yaşlarının sonlarındaydı ama ondaki bir şey onu çok daha yaşlı gösteriyordu, sanki ruhu o kadar çok şey görmüş ve yapmıştı ki gençliğin tüm parlaklığını kaybetmişti. Uzun boylu ve ağır yapılydı, kare çenesi ve soğuk, hesapçı gözleri vardı. Aslında Üç kardeş birbirine o kadar benziyordu ki, onları sıraya dizerken seçmek zordu ama bu kardeş liderdi. Sadece.

Komutanın kapısına ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim ve kapıyı çalmadan açtım. Ajan Hoskins yüzünde hırlamaya benzer bir ifadeyle ayağa kalktı. İri yarı bir piçti, Solaria'nın alt tabakasındaki suçluların uykularında altlarına işlemelerine neden olan bir üne sahip bir Manticore'du. Ama ben ondan korkmuyordum.

"Kendine sakla," diye tersledim o beni azarlamaya kalkışmadan önce. "Lance Orion'la bir toplantı için buradayım. Avukatını getirdim ve eğer bu işi seviyorsan beni bekletmemeni öneririm."

Kasları meydan okurcasına gerilirken Hoskins kendini şişirdi. "Lord Acrux,
I-"

"*Lord Acrux* burada değil ve sizi temin ederim, saçmalıklara ondan çok daha az yatkınım," diye homurdandım, ona doğru ilerlerken gözlerim Ejderha yarıklarına dönüştü ve onu korkutmak için boyumun ve cüssem her santimini kullandım.

İri yarı olabilirdi ama hiçbirisi kas kütlesi konusunda bir Acrux Ejderhası'na rakip olamazdı. "*Şimdi* gidip Lance Orion'u getireceksin, yoksa başını büyük bir belaya sokacaksın."

FIB'nin başı, gücümün ağırlığı ensemdeki tüyleri diken diken edecek kadar güçlü bir şekilde odanın üzerine yerleşirken, bakışlarımı beş uzun saniye boyunca tutarken kalın bir şekilde yutkundu. Sonunda gözlerini göğsümün etrafında bir yere indirdi ve başını eğerek gösteri sunumu.

"Onu bir görüşme odasına götüreceğim. Eğer bekleyebilirsen-" "*Şimdi*," diye hırladım ve o da bana ne demek istediğini anlatacak kadar yüzünü buruşturdu.

Benden korkuyorsun. Güzel. Korkmalı.

Hoskins masasındaki telefonu kaldırdı ve Lance'i benimle görüşmeye getirmeleri için diğer ajanları aradı.

"Ajan Bravas'ın gelip size eşlik etmesini bekleyebilirsiniz-"

"Bana eşlik edeceksin," diye tersledim, sonra da yapabileceğim en aşığılayıcı şekilde ona sırtımı dönüp koridora doğru yürümeye başladım.

Kipling beni odadan takip ederken gülümsemesinin kenarını saklıyordu ve kapının arkasındaki tüm ajanlar, patronları etrafımda koşturup kırbalanmış küçük bir orospu gibi yol gösterirken işaret etmemek ve bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Şüphesiz ben gittikten sonra hepsi onun öfkesine maruz kalacaktı ama şimdilik taşaklarını avucumun içine almıştım.

Uzun, gri koridorlardan geçip kilitli kapılardan geçtikten sonra Lance'in altı ajandan oluşan bir grupla birlikte bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Ben daha göz göze gelemeden onu bir kapıdan içeri soktular ve bir süre sonra içeri girdiğimde onu bizim için hazırlanmış bir masa ve üç sandalyenin bulunduğu çıplak bir odada otururken buldum. Elleri, ajanlardan birinin metal masanın ortasındaki bir cıvataya zincirlemek üzere olduğu sihirli engelleyici kelepçelerle kelepçelenmişti.

Ajana bir ateş topu fırlattım, ellerine vurdum ve zinciri yerine kilitleyemeden acı dolu bir çığlıkla düşürmesini sağladım.

Odadaki diğer tüm ajanlar silahlarını bellerindeki kılıflardan çıkarmak için hamle yaptılar ve ben de onları altlarına sıçırtacak kadar yüksek sesle homurdandım.

"Eğer içinizden biri bana silah doğrultursa, vatana ihanetten kışınızı Ejderha ateşinde pişirmekten ve yanan kemiklerinizin üzerine işemekten memnuniyet duyarım."

Ağızlar açıldı, silahlar indirildi, geniş ve dehşete düşmüş bakışlar dört bir yandan bana çevrildi ve ben de meramımı anlatmak için tekrar hırladım.

"Siktirin gidin," diye bağırdım ve hepsi Hoskins'in onaylamasını bile beklemeden bunu yapmak için koştular.

"Avukat müvekkil ayrıcalığı bu konuşmanın gizli kalmasını ve casusluk yapılamayacağını belirtir," dedi Kipling yüzünü dönerken kısık bir sesle Hoskins kapı aralığında durdu ve cebinden küçük, silindirik bir cihaz çıkardı. Cihazı duvara dayadı ve tek kaşını kaldırdı. "Sende

Bu odaya üç gizli kamera ve bir güçlendirme büyüğü yerleştirdim." Hesapçı bir bakışla cihazı tekrar cebine soktu. "Bu büyük bir ihlal. Size en son ne zaman yemek verildi Bay Orion?" diye ekledi Lance'e bakmadan.

"Dün gece bana bir dilim ekmek verdiler," diye homurdandı.

"Günde üç öğün yemek, temiz bir hücre, duş ve temiz giysiler, yargılanmayı beklerken bir hücrede tutulan Fae'ler için zorunlu şartlardır. Burası Darkmore Cezaevi değil, Ajan Hoskins, Bay

Orion'un uyulması gereken Fae hakları var. Suçluluğu kanıtlanana kadar masumdur."

Hoskins isteksizce homurdanarak, "Hücrelerine dönmesi için ona düzgün bir yemek ve kıyafet getireceğim," dedi.

"Uygun, *temiz* bir yatağa, sıcak battaniyelere, sürekli Tuvalet ve suya her zaman erişimi olmalı. Tüm bunlara sahip olduğundan emin olmak için kontrol edeceğim," dedi Kipling, evrak çantasını masanın üzerine koymak için dönerken düz bir tonda.

"Olmuş bilin," diye homurdandı Hoskins.

"Evet, öyle," diye onayladı Kipling. Curofile'ını çıkardı ve beyaz cildi açıp üstünden yeni mürekkeplenmiş bir sayfayı kaldırdıktan sonra parmağını kağıdın tabanına bastırıp sihirli imzasını atarken büyümlü nesneyi hayranlıkla izlemekten kendimi alamadım.

Kipling odayı geçerek Hoskins'in önünde durdu ve sayfayı ona uzattı. "Ajan Hoskins, FIB adına, sorumluluğunuz altındaki bir şüpheliye gerekli özen ve rahatlığı sağlayamadığınız ve benimle müvekkilim arasındaki yasal olarak korunan konuşmaları gözetlemeye çalıştığınız için size tebligat yapıldı. Mahkemede görüşürüz."

Hoskins elindeki yasal belgeye bakakaldı ve Kipling kapıyı suratına kapattı.

Bir dizi karmaşık büyüyle odayı daha fazla büyümlü casusluk işinden korumaya çalışırken onunla karanlık bir gülümseme alışverişinde bulundum ve bakışlarımı Lance'e çevirdim.

Kollarımı ona doladım ve kucağıma doğru eğilirken homurdandı, kelepçeli elleri yüzünden bana sarılamıyordu. Onun bu kadar yakınımda olması göğsümdeki ağrıyı hafifletirken kalbim rahatlayarak çarpmaya başladı.

Berbat görünüyordu ve duş almamış gibi kokuyordu. Saçları dağınıktı, üzerinde tutuklandığı kıyafetler vardı ve üzerinde kocaman

Gözlerinin altındaki torbalar.

"Nasılsın?" Onu kendime yaklaştırıp ellerimi sırtında gezdirirken sordum.

"Mavi nasıl?" diye sordu karşılığında.

"Çok öfkeli," diye cevap verdim. "Bütün okulun önünde Seth'in ağzını burnunu kırdı. O günden beri bütün gece ve gündüz uluyor."

Acımasız bir kahkaha attı. "İşte benim kızım."

"Ona bunu yapıp yapmadığını açıkça sordum," diye ekledim çünkü yaptığına inansaydım Seth hayatta olduğu için şanslı olurdu. "Ama yapmadığına yemin etti. Onun hakkında pek iyi şeyler düşünmediğini biliyorum ama o da senin gibi benim kardeşim. Ona inanıyorum."

Lance alay ederek kollarımdan kurtuldu ve masanın kendi tarafındaki sandalyeye çöktü; ben de bu reddedişin acısını belli etmemeye çalıştım.

"O zaman başka kim?" diye hırladı. "Başka kim biliyordu?"

Kipling sihrini tamamlayıp Lance'in karşısına otururken resmi bir tavırla, "Henüz tanığın adı bana verilmedi," dedi.

Ben de pes edip oturdum ve durumun adaletsizliği yüzünden bir şeyleri yumruklamamak için kollarımı kavuşturdum. Başka kim olabilirdi bilmiyordum ama her kimse kendini benim düşmanım yapmıştı.

"Öğrenir öğrenmez onları öldüreceğim," diye söz verdim.

"Elbette tam bir karakter suikastı gerçekleşecek," Kipling sanki kan dökmek yerine bunu kastetmişim gibi başını salladı, ama kastetmediğimi hepimiz biliyorduk. "Bu arada, kardeşlerim ve ben son on yedi saatin tamamını video kanıtlarını izleyerek geçirdik. Altı saatlik bir kasetti, bu yüzden biraz zaman aldı ama bu süre zarfında her bir yasa ihlalini ve bu davada kullanılmalarına karşı nasıl mücadele edeceğimizi ayrı ayrı kataloglamayı başardık."

"Sevgilimle seks yaparken saatlerce izledin mi?" Lance korumacı bir tavırla hırladı ve sırf bunu gördüğü için sandalyeden fırlayıp Kipling'i boğazlamaya çok yakın görünüyordu.

"Eğer sizi tatmin edecekse, kardeşlerimin ve benim cinsel olarak çok özel zevklerimiz olduğunu ve ne sizin ne de Bayan Vega'nın bunları karşılamadığını bilmek isteyebilirsiniz, bu yüzden sizi temin ederim ki bu iş hiçbir şekilde tatmin edici değildi. Erkekleri kendi hallerinde tercih ederim. Ellili yaşlarda ya da daha yaşlı ve senden çok daha fazla vücut kılına sahip. Ortanca kardeşim sadece cansız nesnelerle seks yapmaktan hoşlanır ve en küçük kardeşim de şekil değiştirmiş Medusa kadınlarından hoşlanır."

"Oh," dedi Lance, bana yarı rahatlamış yarı korkmuş olduğunu belirten bir bakış attı. Çalıştırdığım insanlar hakkında her şeyi bilmeyi severdim, bu yüzden zaten bunların hepsini biliyordum, ancak Kipling'in bunu açık yüzlü bir şekilde tartışması kesinlikle çok garipti.

"Yani, dediğim gibi. Beni ve her ikimi de tam olarak kullanabilirsin. Davanız süresince kardeşler. Bu arada ikisi de şu anda sizi dinliyor ve fikirlerini bana aktarıyor."

"Onlarla telefonda mı konuşuyorsun?" Lance bir kulaklık ararken kaşlarını çatarak sordu ve ben neredeyse sııttım.

"Hayır. Birkaç yıl önce ruhlarımızı birbirine bağlayan bir... *prosedürden* geçtik. Ölçülemeyecek kadar acı vericiydi, empati kurma yeteneğimizin çoğunu yok etti ve aramızdaki her türlü mahremiyeti ortadan kaldırdı. Ama bir birim olarak çalışmamızı o kadar uyumlu hale getiriyor ki hepimiz buna değdiği konusunda hemfikiriz. fedakarlık."

"Ortanca kardeşin bir greyfurtla falan uğraşmaya başladığında ve sen de şov için bağlandığında hariç sanırım," diye şaka yaptım odadaki gerginliği hafifletmek için ve Kipling sadece omuz silkti.

Kipling, "Son zamanlarda pandispanyalarla daha çok ilgileniyor ama konunun dışına çıkıyoruz," dedi.

Bunun bir şaka olmadığını anlamadan önce neredeyse güleceğim bir sessizlik oldu ve Lance bana bu adamların gerçekten bu iş için doğru adamlar olup olmadığını merak ediyormuş gibi bir bakış attı. Ama ona sadece en iyisini vereceğimi de biliyordu, bu yüzden yorum yapmadı.

"Evet," diye söze başladı Kipling, dosyasından bir kâğıt daha çıkararak. Bir keresinde bana bunun sihrini açıklamıştı. Temel olarak, kardeşlerinin her birinin kendine ait bir dosyası vardı ve oluşturdıkları herhangi bir belge, birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar sihirli bir şekilde diğer dosyalara kopyalanıyordu. Yani bu Kipling, Ajan Hoskins'in Lance'e karşı yaptığı tüm ihlalleri listelerken, kardeşleri dosyayı derlemiş ve kullanması için ona göndermişti. Kusursuz ve oldukça muhteşem bir sihirdi. "Yapabiliriz

cinsel ısıрма suçlamasını reddediyorum. Bayan Vega sizin kaynağınız ve bu bilinen bir gerçek. İmzaladığınız okul sözleşmesinde hiçbir kural yok. başka bir yerde onu belirli bir yerden ısırmanız gerektiğini söylemek için. Yani göğüslerini, iç kalçasını ve poposunu ısırması olmanızın bir önemi yok. Bu reddedilecektir."

Lance bana bir bakış attı ve boğazını temizledi. "Tamam. Başka ne var?"

"Elimizde dört adet tam cinsel birleşme, iki adet oral seks, bir adet oral seks var. Tek bir şaplak var ki sanırım bunu kazara düşme olarak değerlendirebiliriz."

"Lanet olsun, Lance sadece ayaküstü sevişmiş olamazsın, değil mi?" Kipling devam ederken mırıldandım ve Lance inleyerek elini yüzünde gezdirdi.

"Dört yüz üç öpücük-"

"Öpücükleri saydın mı?" Lance bembeyaz kesildi.

"Dudaklara yüz on altı gagalama. Dudaklara dil ile seksen dört öpücük. Sol göğsüne otuz yedi, sağ göğsüne kırk beş, sekiz-"

"Yıldızlar adına, bu gerçekten gerekli mi?" Lance homurdandı.

"Çalışmalarımızda son derece titiziz. Eğer jürimiz çoğunlukla kadınlardan oluşuyorsa, oral seksin sizin lehinize sonuçlanacağını bilmek ilginizi çekebilir. Bunu bir cinsel avcının işi olarak değil, özverili ve sevgi dolu bir eylem olarak görme eğilimindedirler. Ne yazık ki oral seks bu durumu biraz zayıflatıyor ama erkek jüri üyelerinin ahlaki standartlarına bağlı olarak bu durum dengelenebilir. Özellikle de Bayan Vega'nın kasette ne kadar istekli olduğunu gördüklerinde-"

"O kaseti mahkemede oynatmayacaksınız!" Lance aniden bağırdı, ayağa fırladı, yumruklarını masaya vurdu ve öfkeyle masadan uzaklaştı. "Sayısız pisliğin onu bu şekilde süzmesine izin vermeyeceğim. Suçlu olduğumu kabul edip cezamı çekmeyi tercih ederim!"

Kipling, sanki Lance onun gırtlakını parçalamaya beş saniye kadar yakınmış gibi sakince, "Korkarım kaset savunmaya bakılmaksızın oynatılacak," dedi. Sanırım gangsterler ve katillerle çalışarak böyle bir öfke karşısında irkilmemeyi öğrenecek kadar tecrübeliydi. "Dediğim gibi, şu anda umabileceğimiz en iyi şey jüriyi bunun aşk olduğuna ikna etmek, aşk olmadığına değil.

ve hoşgörülü olmalarını sağlamak. Yine de size yalan söylemeyeceğim Bay Orion. Savcılık sizi Solaria'daki en önemli insanlardan birinin yatağına girmeye çalışan bir cinsel tacizci olarak gösterecektir. Onu kandırıp beynini yıkadığınızı, sizi sevdiğine inandırdığınızı ve daha fazla güç elde etmek ve Solarya Tahtı'na bir piyon yerleştirmek için onu kullanabilmeniz için bacaklarını size açmasını sağladığınızı kanıtlamaya çalışacaklar. İşini kaybedeceksin, buna şüphe yok. Güçten utanacaksın.

garanti ederim. Burada umduğumuz en iyi şey ev hapsi ve uzun bir süre için büyümlü hapis. Tahminimce on yıl ama iki yıl için savaşıcağım. Eğer bu sonucu alamazsam temyize başvurarak cezayı düşürebiliriz. Ama bu sonuçlardan herhangi birini kabul edeceğim çünkü savcılığın

diş diş bir hapis cezası için mücadele edecek. Güç seviyeleriniz ve istismar ettiğiniz kızın bir Vega olması nedeniyle Supermax."

"Darkmore?" Orion nefes aldı, korku göğsünden fırlarken bakışları tekrar bana kaydı.

Orası bir hapishane değildi. Dünya üzerindeki cehennemdi. Solaria ve ötesindeki en kötü suçluların karanlıkta çürümeleri için gönderildiği bir yeraltı kovanıydı. Mahkûmların kaçma şansı olmadığından emin olmak için genetik olarak tasarlanmış bir canavarı orada tuttuklarına dair söylentiler bile duymuştum. Orada da kural yoktu, mahkumları koruyacak yasalar yoktu. Sadece onları kontrol etmenin yolları vardı. Mahkûmların yarısından azı cezalarının tamamını çekip tekrar serbest bırakılabiliyordu. Lance'in oraya düşmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

"Bunu aklından bile geçirme," diye hırladım. "Hapse girmeyeceksin." "Darius," dedi Lance aniden, yüzünde gerçek bir korkuyla bana bakarak Gözlerini. "Mavi'ye göz kulak olacağına dair bana yemin etmelisin. Gölgeler konusunda ona yardım etmeye devam edeceğine söz ver. Babanın ya da onun nefret dolu güç arayışının kurbanı olmayacağına dair bana yemin et!"

Onu yakalamak için hamle yaptım, bana vahşi gözlerle bakarken başını ellerimin arasına aldım. "Hapse girmeyeceksin," diye tekrar hırladım.

"Bana söz ver!" diye bağırdı, bana hırlarken beni bir adım geriye itti. "Benim için önemli olan tek şey o! Yemin etmeni istiyorum. Onu koruyacaksın, ona öğreteceksin, Tory'yle aranı düzelteceksin ve ikimiz arasında bir şeyler yapacaksın.

Lionel ve Clara'yı devirebilmeniz için Varisler ve Vegas."

"Tamam," ses tonundaki çaresizlik karşısında pes ettim. Yemin etmemi istiyordu ama ben vazgeçmeyi reddettim. "Ben ona göz kulak olacağıma yemin ederim, sen de kendini bu beladan kurtarmak için elinden geleni yapacağına yemin edersen."

Sanki tüm cevaplar ondaymış gibi Kipling'e baktım ve Lance

bakışlarına yine o boş ifade yerleşirken başını salladı.

Kipling sanki o patlama hiç olmamış gibi boğazını temizledi. "O zaman en başından başlayalım. Bu olayı doğru bir şekilde değerlendirebilmek için tüm detaylara ihtiyacım olacak."

"Tamam," diye nefes aldı Lance sandalyesine geri çökerken ve ben de benimkini alırken onu takip ettim. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım."

***

Güneş batmaya başlarken ve turuncu ışık altın pullarımı parlatırken, Ejderha formumla kampüse geri uçtum, kıyafetlerimle dolu bir çanta çeneme kenetlendi.

Arazide bir tur attım ve Aqua Lake'i geçerken kıyıdan gelen bir ateş patlaması dikkatimi çekti.

Caleb ve Roxy'nin taşlı kumsalda birlikte oturduklarını gördüğümde içim daraldı ama Caleb kelimelere döktüğü ateşi artırdıkça kollarımdan bacaklarımdan bambaşka bir ürperti geçti.

İkinci raunt mu?

Gölde bir daire çizdim ve onlara katılmak için aşağı uçarken kanatlarımı sıkıştırdım, hızımı yavaşlattım ve çantamı bırakırken arkalarındaki kıyıya ağır bir şekilde indim.

Roxy ayağa kalktı ve dönüp bana baktı, Caleb'ın söylediği bir şeye gülüyordu ama ben anlamadım. Ve bu hiç de sinir bozucu değildi.

Birlikte gülerken dikkatim onların arasında gidip geldi ve kalbim çaresiz bir şekilde çarpmaya başladı. Onun da bana böyle bakması, kaygısız ve mutlu olması, herhangi bir drama ya da acı olmadan anın tadını çıkarması için yanıp tutuşuyordum.

Ama bana tekrar bakmak için döndüğünde kahkahası kesildi ve gergin bir şekilde dudağını ısırıldı. Yaklaştığında durdum, ona bakarken sanki bir ev kedisiymişim gibi otobüsten daha büyük olan Ejderha'ya doğru yürüdüm. Onu sevdiğimi söylediğinden beri onunla konuşmamıştım ve ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Ama Caleb üçümüzün birkaç hafta önce yaptığımız şeyi tekrarlamamızı önerdiyse, önce ona sormuş olması gerektiğini düşünmek zorundaydım. Ve bunu yapamayacağımı bilmek beni ne kadar incitse de

Eğer ona sahip olabilmemin tek yolu buysa, o zaman fedakârlık yapmaya hazırdım. Çünkü uyandığımda onun için yanıp tutuşuyordum.

Bütün günü onu düşünerek geçirdim ve onu gördüğüm her an, aramızda geçen her kelime yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ve bunu elde edebilmemin tek yolu buysa, o zaman bir şekilde bununla barışardım ve sadece

Kalbimin, ona dokunduğu düşüncesiyle acıyla yanan kısımlarını da görmezden geldim.

Yavaşça nefes verdim ve bir an için dumanın içinde kaldı, eli pullu burnuma inmeden hemen önce yumuşak bir kahkaha attı.

"Seni kesinlikle böyle daha çok seviyorum," diye alay etti, ben eğilip beni okşamasına izin verirken, avuç içi gözlerimin arasına doğru uzanıyordu. Acaba dedim

Ejderha formundayken çok az insanın bana bu kadar yaklaşabildiğine dair bir fikri vardı.

"Çünkü konuşamıyor, değil mi?" Caleb da ona yaklaşırken şaka yaptı ve bir elini asi sarı buklelerinin arasından geçirdi.

"Evet," diye onayladı Roxy ve ben yine yüzüne duman üfledim. Dumana karşı öksürürken diğer elini uzattı ve beni azarlamak için burnuma hafifçe vurdu.

"Az önce lanet bir Ejderha'yı mı tokatladın?" Caleb sordu, gözleri parlıyordu ve benim hoşuma gitmeyecek kadar büyük bir takdirle ona bakıyordu.

"Dişlerini gösterdiğinde canavar olmadığına inanmak daha kolay," dedi Roxy, boğazımda bir hırıltı kopmasına neden olan parlak bir gülümsemeyle. Tekrar bana bakmak için döndü ve ellerini bir kez daha pullarımın üzerinde gezdirirken neredeyse iç çekiyordum. "Bu ne kadar berbat bir şey?" diye mırıldandı ve eğer gerçekten bir ev kedisi olsaydım mırıldanıyor olabilirdim.

"Neredeyse onunla *her* takılmak istediğinde yanında bir refakatçi bulundurmak zorunda olmak kadar berbat bir şey," diye dalga geçti Caleb ve Fae formuma geri dönmeden önce tekrar homurdandım.

Roxy'nin elleri yüzüm yerine göğsüme indiğinde nefesi kesildi ve bakışları anında sikime kaydı.

"Orada öylece durup bakacak mısın yoksa daha sonra bakmak için fotoğraf mı çekeceksin?" Alay ettim.

"Resmi ben seçiyorum," diye cevap verdi hemen. "Belki de yağlanıp bana bir tane gönderebilirsin?"

Caleb bir kahkaha attı ve ellerini sırtarak geri çekip bir adım geri çekilirken ona beşlik çaktı.

Çantamdan yedek bir eşofman altı çıkarıp üzerime geçirirken, "Beni kışkırtma Roxy, eğer seninle seks yapmak söz konusuysa bunu sürekli yaparım," diye uyardım. Seni görmek için giydiğim o lanet takım elbiseyi giymek istemiyordum.

Yine Lance.

Cevap vermek için ağzını açtı ama o konuşurken altımızdaki zemin sallanmaya başladı. "Bu neden şimdi oluyor?" diye sordu, aramıza daha fazla mesafe koymak için tekrar bir adım geri çekilirken.

Şaşkınlıkla Cal'a baktım. Yalnız olmadığımız sürece yıldızların birlikte olmamızla ilgili bir sorunu olmamıştı ve bana Roxy'den daha yakın duruyordu. Peki onların sorunu neydi? Bana sadece bir anlığına dokunmuştu.

Roxy tam suyun kenarına gelene kadar geri geri gitmeye devam etti ve titreyen zemin sonunda sakinleşmeye başladı.

"Ee... gidip yükseltme odasındaki yıldızlara daha yakından bakacak mıyız?" Cal sordu, bakışları Roxy'nin küçük kot şortunun altındaki çıplak bacaklarına hoşlandığımdan çok daha uzun süre takıldı. Onunla tekrar düzenli olarak bu şekilde takılıp takılmadığını ya da beni sadece üzerlerindeki bulutların arasında uçarken gördüğü için mi onlara katılmaya davet ettiğini merak ettim. Bu fikir kalbimin korkunç bir şekilde çarpmasına neden oldu.

Çünkü bunu ikisine de bir kez önermiştim. Umutsuzluğun beni yiyip bitirdiği ve aramızda yaşananların suçluluğunun beni düşünemeyecek kadar parçaladığı zamanlarda. Onlara eğer istedikleri buysa birlikte mutlu olmalarını söylemiştim, bunu yaparlarsa beni mahvedeceklerini biliyordum ama yine de mahvolmayı hak ettiğimi hissediyordum. Ama bununla gerçekten başa çıkabilir miydim? Her gün bu gerçeğe yüzleşebilir miydim?

Hayır. Beni öldüreceğinden oldukça emindim.

Roxy bir şey söylemek ister gibiydi ama yer yeniden gürlemeye başladı ve tepemde kopan bir gök gürültüsü başımı kaldırıp gökyüzüne bakmama neden oldu.

İkizler, Aslan ve Boğa burçlarını gördüğümde keskin bir nefes aldım. Güneş henüz batmamış olmasına rağmen takımyıldızlar üzerimizde ısıltı ısıltı parlıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cal. "Her şeyi anladılar."

Tam gözünden bir damla yaş süzülürken Roxy'ye baktım, bakışları sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi bana takılmıştı. Ama her neyse, bir sonraki sarsıntı ayaklarımızın altındaki zemini salladığında ve aniden tam Anka formuna dönüştüğünde bundan vazgeçti.

Tüm vücudu alevlerle kaplandığında gözlerim büyüdü, o kadar hızlı havalanmadan önce vücudundan güzel yanan kanatlar parlıyordu ki

Hareketinin bulanıklığı göz kapaklarımın arkasında iz bıraktı.

Sarsılan yer sonunda sakinleşirken, kalbimde dayanamayacağım kadar büyük bir acıyla onun benden uzaklaşmasını izledim.

Bankın üzerine çöktüm ve aslında hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmenin hayal kırıklığıyla hırlarken yüzümü ellerimin arasına sakladım.

Bir an sonra Cal derin bir iç çekerek yanıma oturdu ve başını omzuma yaslarken kolunu bana doladı.

"Özür dilerim dostum," diye mırıldandı. "İlk seferinde anlayabileceklerinden korktum. Bu yüzden gizli tutmak için onca çaba harcadım, bileziklerle sihrini sakladım, hatta gözlerini bağladım..."

"Göz bağı çok seksiydi," diye mırıldandım. Hayatım boyunca, onu bana bu şekilde sarılmış ve bekler halde sunduğu zamanki kadar çabuk sertleştiğimi hiç sanmıyordum. Elleri arkadan bağlı, gözleri bağlı, tamamen savunmasız ve tamamen yozlaşmış görünüyordu ama aynı anda gelebilecekleri kadar kötü görünüyordu.

"Şu anda berbat olduğu için üzgünüm," dedi.

Derin bir iç çektim. "Zaten berbattı. Sen de işin içindeyken uzun vadede yürütebilsek bile, bu nasıl adil olur? Yıldızlar tüm dünyayı buna karşı savaşmaya zorlamışken bizim birlikte olmak için savaşmamız. Ve seni de bu pisliğin içine çekmek, seni de bizimle ve her ne halt ediyorsak onunla karıştırmak..."

"Tam olarak zor olmadı," dedi omuz silkerek, ama sesinde bunun tam olarak doğru olmadığını söyleyen bir kenar vardı.

Ondan uzaklaştım, lacivert gözlerine bakabilmek için yüzümü ona döndüm ve cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru sormak için kendimi hazırladım.

"Roxy hakkında konuşmamız gerek," dedim yavaşça.

"Tory demek istiyorsun," dedi Caleb sırtarak. "Ona Roxy demenden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bundan nefret etmiyor, bu onun sinirine dokunuyor ama ben de tam olarak burada olmayı seviyorum. Ayrıca yanılıyorsun, onun adı Roxanya Vega ve bir Solarya prensesi olmak için doğmuş. Ona Tory demek sadece bunu unutmak için kullandığın bir koltuk değneği."

Caleb bir kahkaha attı. "Bunu unutmakta güçlük çekerdim." "Konuyu saptırıyorsun," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Gözlerimi tuttu ve ona karşı hissettiğim kızgınlıktan nefret ederek ofladım. O benim kardeşimdi, en azından onunla dürüstçe konuşabilirdim.

"Yani, kendini dahil etmek istemenin bir nedeni de onu da istemen miydi?" diye sordum.

Cal kaşlarını çatı, başını sallamaya başladı, durdu, gökyüzüne baktı ve derin bir iç çekti.

"Ben... hayır, onu gerçekten kendim için istemiyorum. Şimdi değil," dedi yavaşça. "Bir zamanlar bunun hayalini kurardım. Ben ve o farklı bir şey olurduk. Bilmiyorum. Beni diken üstünde tutuyor, beni güldürüyor ve seks lanet olası-" Ona homurdandım ve o da sırtıttı.

omuz silkti. "Sen de o yollardan geçtin dostum, onunla seksin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Bu konuşma muhtemelen senin ölümünle sonuçlanacak," diye mırıldandım, öfke ve kıskançlığımı dizginlemeye ve bekleyip bu durumun gelişmesine izin vermek yerine onu ilk gördüğümde peşinden gitmem gerektiği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışırken.

Cal şaka yapmadığım çok açık olmasına rağmen şaka yapıyormuşum gibi bir kahkaha attı ve bir elini tekrar buklelerinin arasından geçirdi. Bu sadece düşünmeden yaptığı şeylerdi, ama kızların ona nasıl baktığını görmüştüm.

Bunu yaptığında ve bu özel konuşma konusuyla, beni gerçekten çok sinirlendirdi.

"Peki neden bunu yapıyoruz?" diye sordu.

"Çünkü..." Beni bekledi ve ben de devam etmek için kendimi zorladım. O benim kardeşimdi ve sonuç ikimizin de hoşuna gitmese bile bu konuyu açıklığa kavuşturmamız gerekiyordu. "Star Crossed olmanın en kötü yanı, hayatımda asla böyle bir aşk ya da mutluluk yaşayamayacağımı bilmek bile değil. *Onun öyle* olmadığını bilmek. Sanırım sormak istediğim şey, eğer ben olmasaydım, eğer gözlerinde siyah halkalar olmasaydı... sen ve o olur muydunuz?"

Caleb bana bakarken derin bir nefes aldı ve cevabını vermeden önce gerçekten düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Ben ve Tory," diye yavaşça başladı. "Eğlenceliydi, çılgınca eğlenceliydi. Bir varisi elde etmek için onurlarını unutacak kadar çaresiz olan kızların çoğu gibi ayaklarıma kapanmadı. Bir varis bulup bulamayacağımı asla bilemezdim.

Ondan evet ya da hayır cevabını aldıktan sonra onu avlamama izin vermeye başlayınca, içimdeki bu vahşi parçayı uyandırdı ki bunu kaçırdığımın farkında bile değildim. Birlikte güldük ve her şeyi çok ateşli hale getiren bir kimyamız var ve cidden düğmelerime basmayı ne zaman bırakacağını bilmiyor ve bu oldukça özgürleştiriciydi."

İçimi sızlatan her kızgın, acı, kıskanç düşünceye karşı dilimi ısırdım. Dudaklarımdan yuvarlandı ve kalbim, yoluna girerse beni tamamen tüketeceğinden korktuğum bu donuk ağrıya çarparken bitirmesini bekledim.

"Ama aynı zamanda... biraz zor bir işti," dedi bana sırtarak. "Kelimenin tam anlamıyla, önce benim yapmam dışında bana hiç mesaj atmadı ya da aramadı. Her evet dediğinde benimle buluşmayı dokuz kez reddetti. Peri Fuarı'na gittiğimizde harika vakit geçirdik ama ben

Ne yapmak istediğini anlamak için kışımı yırttım ve sonra onu o randevuya götürdüğümde..." Ben de bu anıya kıkırdarken o inledi ve başını geriye attı.

"Her şeyi bu kadar berbat ettiğine inanamıyorum," dedim.

"Onu hiç dışarı çıkarmadığına inanamıyorum," diye karşılık verdi ve ben de iç çektim. "Cidden, tüm o mükemmel randevuyu planlamıştın, bana bunun hiç aklına gelmediğini söyleyemezsin."

"Sadece bir tür fantezi olarak," diye itiraf ettim. "Beni reddetmek için sahip olduğu tüm nedenlerin aslında buna değmeyeceğini bilecek kadar farkındaydım. soruyorum."

Caleb bana gerçekten sadece acıma olarak tanımlanabilecek bir bakış attı ve ben de gözlerimi ona diktim.

"Her *neyse*," dedi. "Demek istediğime geri dönüyorum. Dürüst olmak gerekirse, hayır, onunla uzun süreli bir ilişki yaşayabileceğimizi sanmıyorum. Onunla takılmayı sizinle takılmayı sevdiğim gibi seviyorum - gülmek için harika ve beni masanın altından içebilir, beni neredeyse sürekli sarıyor, kanının tadı ecstasy gibi. Sonra işin içine seks de girdi."

"Kulağa mükemmel bir kız gibi geliyor," diye mırıldandım.

"Belki kolay olsaydı, ama... Sanırım ben onun için her zaman sadece bir yer tutucuydum. Oysa onun gözü gerçekten sendeydi." Bana öfke içermeyen, sadece kabullenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ve en azından şimdi nedenini biliyorum."

"Yani bir parçanız bile benim ve onun artık yapamayacağımızı düşünmüyor ya da ummuyor mu-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Kulağa sert gelmesini istemem ama onun teselli ödülü olmak istemiyorum. Ve senin de ondan vazgeçmek zorunda kalmanı istemiyorum-"

"Senin ve diğerlerinin yıldızlara meydan okumamızla ilgili bu çılgınca fikri hakkında konuşmak istemiyorum," diye homurdandım.

"Neden olmasın?" diye sordu, konudan uzaklaşmama izin vermeyerek. "Onun için savaşmak istiyor gibisin, onun düşündüğü canavardan daha fazlası olduğunu ona kanıtlamak istiyorsun. Eğer senin için bir umut olduğuna inanmıyorsan bunun ne anlamı var?"

"Çünkü aşk budur," dedim kısık bir sesle, parmağımı sağ ön kolumdaki çıplak bir deri parçasının üzerinde düşünceli bir şekilde gezdirerek. "Hiçbir karşılık beklemeden her şeyini vermektir. Kalbini ve mutluluğunu bir başkası için feda etmektir ve tüm hatalarını kabul edip onları düzeltmeye çalışmaktır. Bunun karşılığında bir şey almayı beklediğiniz için değil. Ama sevdiğiniz kişinin nasıl hissettiğinizi bilmeye ihtiyacı olduğu için."

Ayağa kalktım, gitmek niyetindeydim ama Caleb da ayağa fırladı ve ben bir adım bile uzaklaşmadan kolumu yakaladı.

"O zaman aşkı hak etmiyor mu?" diye sordu. "Her gün onu seven birinin kollarında uyanmayı hak etmiyor mu? Kahkaha atmayı, mutlu olmayı ve eğer istediği buysa yüzlerce Dragon bebek sahibi olmayı?"

"Öyle, ama-"

"Ama hiçbir şey," diye tersledi. "İşte bu yüzden hepimiz sizin için bir yol bulmak için bu kadar çok çalışıyoruz. Çünkü *ikinizin de* bunu hak ettiğine inanıyoruz. O yüzden kendinizi küçümsemeyi bırakın. Onu küçümsemeyi bırakın. Ve

Kızınız için savaşacağınıza şimdi ve burada karar verin. *Gerçekten* onun için savaş. Ona karşı yaptığın tüm yanlışları düzeltmek için bu saçma görevi başarmakla kalmayacaksın. Onu hak ettiğini ona kanıtla ve sonra lanet olası gökyüzüne tırman ve eğer hala kabul etmezlerse onun için yıldızları yerinden sök."

Gözlerindeki vahşet kalbimin daha fazla çarpmasına neden olurken, sözleri içimde öyle bir acı uyandırdı ki, buna karşı koymaya çalışmak bile istemedim.

"Onun için yıldızların iradesine karşı savaşmamı mı istiyorsun?" diye sordum, ama nedense kulağa olması gerektiği kadar korkunç gelmiyordu. Korkutucu olan savaşmak *değil*, bu lanet cehennemi kaderimiz olarak kabul etmektir. Teslim olmak ve yıldızların, babamın ve kaderin boktan bir versiyonunun benim için hayatımı seçmesine izin vermektir.

"İstediğin bu değil mi?"

Bunu düşünürken dilim ağzımda kurşun gibi oldu, avuçlarım kayganlaştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Roxy Vega'nın benim olması için varlığımın her zerresiyle savaşmak istiyor muydum?

"Evet, öyle."

OceanofPDF.com

Erken kalkmıştım. Uyuduğumdan değil. Dünya artık uykuya izin vermeyen çarpık bir karmaşaydı. Yaşadığım onca şeyden, uğruna çalıştığım onca şeyden sonra hayatım otuz saniye içinde darmadağın olmuştu. Ve onu bir arada tutmak için her şeyimi harcıyordum.

Altıya altı güneş çelik parmaklıklı hücrede bir ileri bir geri volta atarken saçlarımı pençeledim, bileklerim hâlâ sihrimi kontrol altına almak için kelepçeliydi. Bana izin verdiler

Her gün birkaç dakika boş bir odada gücümü kontrol altında tutmak için tasarlanmıştım, böylece sihrimi kullanabilecek ve hastalanmayacaktım. Ama hastaydım. Endişeden hastaydım. Ve bütün gece bundan bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Ama hâlâ elimde bir şey yoktu.

Hücrenin arka tarafındaki banka çöktüm, geniş alanın karşısındaki masasında oturan ajanı görmezden geldim, Atlas'ında kafatasımı kemiren bir kahkaha parçasıyla bir komedi şovu izlerken ayaklarını masanın üzerine tünemişti.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına alarak odaklanmaya çalıştım, aralıksız kahkahaları ve buna karşılık olarak ajandan gelen kıkırdamaları duymamaya çalıştım.

Bugün, iki saatten kısa bir süre içinde Solaria Mahkemesi'ne girecek ve halkın yargısıyla yüzleşecektim. Ve ben hazır değildim.

Kipling ile konuştuğum her şeyden sonra bile, önerdiği hiçbir şey bu saçmalığı düzeltmedi. Kürsüde söylediğim hiçbir şey bunu ortadan kaldırmayacaktı. Zaten karar verilmişti, sadece cezamın ne kadar kötü olacağını bilmiyordum.

Beni ele geçirmesine rağmen aklımın Mavi'ye kaymasını engelledim, düşüncelerimin tekrar tekrar ona gitmesi için yalvardım. Ama onun içeri sızmasına izin verdiğim anda, suçluluk duygusu kalbimi öylesine ağırlaştırdı ki bir sefalet uçurumuna düştüm. Bunun olmasına izin verecek kadar dikkatsiz davranmıştım ve şimdi benim yüzümden alay konusu olacaktı. Ve en kötüsü de, onu bir daha asla kollarıma alamayacak olma ihtimalinin içimi kesmesi, parçalaması ve sonsuz acı vermesiydi.

Banktan kalktım, bir kez daha volta attım, bir çözüm bulabilmek için her şeyi kafamdan atmaya çalıştım. Darius bana en iyilerden birini tutmuş olabilir.

ama uzun vadede bir fark yaratmayacaktı. Bana söz verdiği ceza indirimini bile sağlayabilirdi ama bu umurumda bile değildi. Ben Blue'yu ve bunun ona ne yapacağını önemsiyordum. Onun itibarına sonsuza dek yapışacak, adını çamura bulayacak, tahtı ele geçirme şansına muhtemelen geri dönülmez bir şekilde zarar verecektim. Gazeteler yalanlar söyleyecek, onu derslerimde kopya çekiyormuş gibi gösterecek, kimse ona inanmayana kadar onu utandıracaklardı.

Muhtemelen çoktan başlamışlardır.

Nefesim kesildi ve ileri geri sancı çekmeye devam ederken havayı içime çekmekte zorlanıyordum.

"Şu volta atmayı keser misin lan sen?" diye çıkıştı bana ajan, az önce yediği kocaman kurabiye'nin kırıntılarını koca midesinden silerken. Masasının üzerinde bir kese kâğıdı vardı ve görünüşe göre bu puştun kahvaltısı sayılıyordu.

Ona hırladım ama dişlerim çıkmadı. Geldiğimden beri Emir Bastırıcı gazın etkisi altındaydım.

"Lanet olası bir hayvan gibisin," diye mırıldandı kendi kendine.

"Keyifli sabahını böldüğüm için özür dilerim, göt herif. Bu sabah terazide tartılacak olan sadece hayatımın geri kalanı.

Önemli bir şey değil," diye tükürdüm.

Sandalyesinde dik oturdu, kurabiye çantasına dönüp bir şey arar gibi içine bakarken yüzü endişeye dönüştü. "Kusura bakma dostum," dedi aniden, koltuğuna geri çökerek. "Verecek sikim kalmadı. O yüzden otur ve çeneni kapa."

Çenemi sıktım, bakışlarım boğazına doğru daraldı. Beni buraya koyduklarından beri iki kez pipetle kan içirmişlerdi. Ve eğer tüm bunlarla ilgili en aşağılayıcı şey bu değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum.

Gabriel'in birkaç gün önce ziyaretime geldiğinde bana anlattığı her şeyi düşündüm. Görü ona yüzlerce yol göstermişti ve benim için net bir çıkış yolu göremiyordu. Ama eğer 'doğru ruh halinde' olursam Mavi'yi kurtarabileceğimi söylemişti. Sadece bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Artık son saatlerime gelmişim ve hiçbir planım yoktu. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir saat sonra yıkanmam için duşlara götürüldüm ve çok geçmeden Darius'un bana verdiği koyu gri takım elbiseyi giydim. Kipling önermişti. Görünüşe göre gri maviden daha az kibirliymiş ve siyah da daha jüri başlamadan suçlu olduğunuzu gösteriyormuş. Saçmalık kokusu alıyordum ama neyse. Bu noktada elde edebileceğim her türlü avantajı kullanacaktım. Yine de takım elbise beni yargıçtan kurtarmayacaktı. Ve Blue'yu da kurtarmayacaktı.

Giyindikten sonra bir görüşme odasına götürüldüm ve kolumu tutan piç kurusuna kaşlarımı çatarak baktım, arkamda tehditkâr bir şekilde beni takip eden üç ajan daha olduğunu hissettim. "Burada ne işim var benim?"

Beni masadaki bir koltuğa itti ve bileklerimi sihirli kısıtlayıcı kelepçelerle masaya zincirledi. "Bir ziyaretçin var," dedi ve odadan çıktı.

Ellerimi kaydırarak zincirlerin şingirdamasını sağladım. Boğazımdaki kravat rahatsız edici bir şekilde ilmik gibi hissettiriyordu ve onu gevşetmek istiyordum. Kapı açıldı ve Francesca koyu renkli FIB tulumuyla içeri girdi, saçları sıkıca düğümlenmişti ve bu da ona her zamankinden daha sert bir görünüm veriyordu.

Tüm bunlar olurken onun benim hakkımda ne düşündüğünü hiç hesaba katmamıştım. Zodiac'ta geçirdiğim yıllar boyunca iyi bir arkadaş olmuştu ama birden o zamandan beri dönüştüğüm adamı neredeyse hiç tanımadığımı fark ettim. Clara'nın gölgeler arasında kaybolmasından sonra onunla ne kadar az şey paylaşmıştım. Ve şimdi muhtemelen beni hiç tanımadığımı düşünüyordu.

"Lance," diye nefes aldı, kelimenin içinde o kadar acı bir hayal kırıklığı vardı ki çenem kilitlendi. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?"

Sesi yumuşaktı ama karşımdaki koltuğa otururken gözlerindeki duygu savaşını görebiliyordum.

"Kendini savunmak için bir şey söylemeyecek misin?" diye itti, öfkesi artıkça yanakları renkleniyordu.

"Sanırım mahkemede yeterince konuşacağım," dedim kuru bir sesle.

"Yıldızların aşkına!" Gözlerinden yaşlar süzülürken yumruğunu masaya vurdu. "Bir öğrenci, Lance, gerçekten mi? Ve herhangi bir öğrenci değil, bir *Vega prensesi*."

Öfke göğsümdeki barajda su gibi birikirken çenemdeki kaslar daha da sertleşti. "Her şey görüldüğü kadar siyah ve beyaz değildir Francesca," diye homurdandım, ses tonumda bir uyarı vardı.

Ŗu anda bunu onunla tartişmak istemiyordum. Bir saatten kısa bir sũre içinde içim açılacak, kalbim yerinden çıkarılacak ve tartıya konulacaktım. Önceden yargılamaya ihtiyaım yoktu.

"O zaman benim için bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaya ne dersin? Bu yũzden mi onu Nymph koşusuna getirdin? ũnkũ o senin yatağındaydı. ağırdın mı?" st dudağı geriye doğru sıyrıldı ve gũęsũmde tehlikeli bir hırıltı yũkseldi.

"Mahkemede kendimi açıklayacağım," dedim içimden taşan öfkeyi tutmaya çalışarak. Her zaman iyi bir arkadaş olmuştu, ama bu konuda bana destek olamazsa, bunu nasıl atlatacağımızı gũremiyordum.

"şimdi açıkla kendini," diye talep etti. "Us....we - sanıyordum ki biz-"

"Ne?" Hırladım ve dudaklarını bũzerek benden uzaklaştı. "Her zaman *biz olacağımızı* dũřũnmũřtũm, Lance. Her zaman çok eğlenirdik birlikte."

"Hepsi buydu. Bunu en başından beri biliyordun," diye homurdandım, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmamız bile beni fkelendiriyordu.

"Lũtfen bana onu sevmediğini sũyle." Oturduğu yerden kalktı, bakışları lũmcũl ve araştırıcıydı.

"Bunu sana sũylemeyeceęim," diye tısladım ve o da bana başını salladı.

"Onun için tũm hayatını mahvetme," dedi sakın bir ses tonuyla.

"Mahkemeye seni manipũle ettiğini sũyle. Sana şantaj yaptığını. *Akıllı* ol, Lance. Her iki durumda da onunla birlikte olamazsın."

Bir saniye içinde yerimden kalktım. "ık dışarı!" Gũzleri panikle açıldığında kũkredim. "ık lan dışarı!" Elimini zincirinin ucuna kadar çekerek kapıyı işaret ettim ve aceleyle çıkmaya çalışırken gũzyařları yanaklarından aşağı aktı,

Bir saniye sonra kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Siktir et onu. Hiçbir fikri yoktu. Hiçbir fikri yok.

Kapı tekrar açıldı ve kurabiye yiyen gardiyan geri döndü, zincirlerin kilidini açtı ve beni bir grup ajanla birlikte koridora çıkardı, sonra da hücrelerin aksi yönüne doğru yönlendirerek bir dizi güvenlik kapısından geçirdi. Siyah zırlı bir minibüsün beni beklediği sokağa çıkarıldım. Aracın arkasına çekildiğimde ve ayak bileklerim oturduğum banka zincirlendiğinde kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Bekleyin, ben müvekkilimle gideceğim." Bay Kipling ortaya çıktı, minibüsün arkasına tırmanıp karşıma yerleşti ve elini evrak çantasını yanına bıraktı.

Kapılar kapandı ve kasvetli sabah ışığı arkasındaki pencereden içeri süzüldü.

"Hazır mısınız, Bay Orion?" diye sordu, önümde otururken dizlerinin tozunu alıyordu, duruşu dimdikti.

"Evet," dedim, üzerime karanlık bir kabullenme çökmüştü. "Bana planı anlat," diye sordu ve ben de iç çektim.

"Mahkemeye gerçeği söyleyeceğim. Bunun önceden planlanmadığını. Birbirimize aşık olduğumuzu. Elysian Eşleri olabileceğimize inandığımızı ve yıldızların bize yol gösterdiğini."

"Güzel, peki savcılığın sorularını nasıl yanıtlayacaksın?"

"Duygusal olarak," diye homurdandım.

"Ama öfkeyle değil," diye belirtti. "Kendini aşkın kurbanı olarak sunmalısın. Yıldızların."

"Biliyorum," diye homurdandım, gözlerimi ovuşturarak.

"Bugün hataya yerimiz yok, Bay Orion. Bunu gerçekten doğru yapmalısınız. Bu ev hapsi ile hapishane arasındaki fark anlamına gelecektir. Darkmore."

Yanağımın içini çiğnedim ve o detayları anlatmaya devam ederken robot gibi başımı salladım. İş bittiğinde minibüs yavaşladı.

Sanki konuşmasının zamanlamasını bu yolculuğun tam uzunluğuna göre ayarlamış gibi. Tuhaf davranışlarına bakılırsa, öyle olsaydı şaşırmazdım.

Kipling ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. "Eğer beni takip edersen Mektuptaki talimatlara göre, her şey mükemmel gidecek. Ve ev hapsinden çıktıktan sonra - eğer davayı kazanırsam iki yıl içinde - topluma geri dönme şartlarını görüşmeye başlayabiliriz. Sonuç olarak, güç sahibi olduğun andan itibaren muhtemelen sadece altı yıl dışlanmış olarak kalacaksın.

utandım." Kapı açıldı ve beni kalbim göğsümde talaş gibi dökülürken bırakarak minibüsten indi.

Altı yıl.

Otuz iki yaşında olurdum. Blue çoktan mezun olmuş olurdu. Benden uzaklaşmış olacaktı. Bizden. Muhtemelen bir süre sonra bana kızacaktı. Onun en büyük hatası. Bu, uğruna çok çalıştığı her şeyi mahvedebilirdi. Ben sadece geçmişindeki kara leke olurdum. Ne zaman bir basın toplantısı yapsa herkesin gündeme getirdiği isim, asla ortadan kalkmayacak bir tutarsızlık. Zamanın sonuna kadar boğazında bir çapa gibi asılı kalacaktım.

Bir FIB ajanı minibüse girerek beni banktan kurtardı ve kolumdan çekerek beni dışarı çıkardı, orada etrafım beş kişi tarafından daha sarıldı. Fotoğrafçılar bağırmağa başladı, kameraların kör edici flaşı gözlerimi kısmama neden olurken, daha da heybetli bir binaya çıkan devasa basamaklara doğru yönlendirildim.

Basının bana bağırarak sorduğu soruları duyamıyordum, kaderim her yanıma sararken kulaklarımda uğultudan başka bir şey duyamıyordum.

Bir kez olsun geleceğimi daha önce hiç olmadığı kadar net görebiliyordum. Artık gidebileceğim tek bir yol vardı. O yola çoktan girmiş bile olabilirdim. Merdivenlerin tepesindeki kemerli gümüş kapılara ulaştığımda, kapılar beni yutmak üzere olan bir canavarın ağzı gibi ardına kadar açılmıştı.

Kaderim bu duvarlar arasında mühürlenmeden önce son kez temiz ve özgür havayı içime çektim.

OceanofPDF.com

Darius'un bizi mahkemeye götürmesi için ayarladığı süslü şoförlü arabanın arkasında çok sıcaklamıştım. Yanıma oturdu, ikimiz de karşılıklı pencerelerden bakarken elleri kucağında düğümlenmişti.

Kalbim eskisinden daha farklı atıyordu. Orion'u götürdüklerinden beri, sanki nefeslerime ayak uyduramıyor, sanki düzgün çalışamayacak kadar çok acıyla başa çıkıyormuş gibiydi.

Bir damla gözyaşı, giydiğim beyaz elbisenin üzerine düştü. Diz altı, bol kesim, uzun kollu. Darius Kipling ile görüşüyordu. Bütün hafta avukatlık yaptı ve her geri geldiğinde bana yeni tavsiyelerde bulundu. Bu da tavsiyelerinden biriydi. Masum ve aşık görünmem gerekiyordu. Görünüşe göre ağlamak iyi bir şeydi. Ama sorgulama için bana verilen tek gerçek tavsiye doğruyu söylememdi. İçten, dürüst olun ve dünyanın aşık olduğumuzu bildiğinden emin olun. Sınıf arkadaşlarımdan çoğunun inanmaktan mutlu olduğu gibi bu bir kaçamak ya da notlar için bir atış değildi.

Elbisemin eteğindeki yırtığı sildim, iz kaybolmayınca öfkeyle ovaladım ve Darius koluma bir el koydu.

Göğsümde keskin bir sızı ile ona baktım. Tory'yi getirmeme izin verilmemişti. Ve bugünle onsuz yüzleşmek imkânsız bir görev gibi geliyordu. Bu süreçte yanımda olması için Darius'a güvenmek zorundaydım. Ve

Varislerle aramızda geçen onca şeye rağmen onun burada olmasından memnundum. Orion'un da ona güvenmesinden memnundum. Ve Darius'un Orion'a davasında mümkün olan en iyi şansı vermek için elinden gelen her şeyi yapmış olması beni rahatlatıyordu.

Darius elini geri çekti ve ağır bir iç çekişle saçlarının arasında gezdirdi. "Buna hazır mısın?" diye sordu ve ben kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Buna asla hazır olabileceğimi sanmıyorum," diye nefes aldım. "İşin kötüsü, bunun bir olasılık olduğunu hep biliyordum, sadece yeterince ciddiye almadım. Ondan uzak durmalıydım. Yapmalıydım-"

Darius koltuğa doğru kaydı ve beni kolunun altına aldı. Yanağımı göğsüne bastırıp kollarını bana doladığında bir an hareketsiz kaldım. Sonra ben de kollarımı ona doladım ve bunu birlikte yaşayabileceğim birinin varlığından güç aldım. Kız kardeşim olmasa bile. Darius Orion'u severdi. Bu konuda onun da kalbi kırılmıştı. Onun umutsuzluğu Doğru avukatları ve mahkemede savaşmak için doğru bilgileri edinmesine yardımcı olmak için canla başla çalışıyordu ama tüm bunların altında o da benim gibi acı çekiyordu.

"O bunu hak etmiyor," diye boğuldum. "Hepsi benim suçum."

Bana daha sıkı sarıldı ve içindeki Ejderha yüzeye çıkarken duman kokusu havayı doldurdu. "Bu senin hatan değil. Lance hiçbir kız hakkında senin hakkında konuştuğu gibi konuşmadı. Sonunda birlikte olmanız kaçınılmazdı."

Beni serbest bıraktığında geri çekildim ve gerçeği öğrenmek için gözlerini aradım. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Başını sertçe salladı, çenesi sabitti, kararını vermişti ve o anda kalbimin bir santimi ona verilmişti. Darius Acrux hakkında binlerce kötü şey söyleyebilirdim, ama en iyileri daha parlak, daha ağır basıyordu, böylece görebildiğim tek şey onlardı.

"Sen iyi bir arkadaş oldun," dedim. "Daha iyisini isteyemezdi." Darius'un kaşları birbirine çatıldı. "Umarım bu yeterlidir."

"Daha fazlasını yapamazdın." Kolunu güven verici bir şekilde sıktım ve o da bunu kabul eder gibi göründü.

Araba, kapının üzerindeki bir direktan gururla sarkan Solaria bayrağı ile gökyüzüne doğru uzanan, mat beyaz taştan inşa edilmiş devasa bir binanın önünde durdu. Bayrak siyahtı ve dibinde güneşe, aya ve on iki burca doğru yükselen altın bir dağ vardı.

takımyıldızları vardı. Basın mensupları, kendilerini geride tutan bir kordonun ötesinde, merdivenlerin dibinde toplanmıştı.

Darius ve benim birlikte gelmemiz hakkında krallığın ne düşüneceğini merak ederek dudaklarımı ıslattım. Bu, Orion'un davasının ötesinde sahip olduğumuz herhangi bir düşmanlıktan ayrı bir dayanışma gösterisiydi. Ve şimdiye kadar bunun siyasi sonuçlarını düşünmemiştim bile. Umurunda olmadığını fark ettim. Darius'un da umurunda olmadığı açıktı. Şoför inip Darius için kapıyı açtı ve ben de koltuğun üzerinden kayarak onu kaldırıma kadar takip ettim.

Basının gürültüsü kulakları sağır ediyordu, kameralar bize çevrilmişti, sorular soruldukça kepenklerin tıkırtısı kulaklarımda çınlıyordu.

Merdivenleri yan yana çıkarken etrafımızı korumalar sardı ve kemerli gümüş kapılara ulaşır içeri girdiğimizde kalbim sıkıca yumruk oldu. Bizi büyük, mermer bir avlu bekliyordu ama ben daha fazla ayrıntıya bakmadan hızla karşıya geçirildik, doğrudan başka bir kapı dizisine yönlendirildik ve nefesim ciğerlerimde tılandı.

Mahkeme salonu, Ruhlar Sarayı'ndaki taht odası da dahil olmak üzere, şimdiye kadar adım attığım en korkutucu yerdi. Ama belki de bunun nedeni kısmen tüm dünyanın burada parçalanmak üzere olmasıydı.

Duruşmayı izlemeye gelen insanlarla dolu, iki yanımızda uzanan beyaz taş banklardan oluşan koridorlardan geçtik. Önümüzde kocaman bir

Yargıç kürsüsüne kadar yükselen mermer duvarın sağ tarafında, taşa oyulmuş heybetli bir oturma yeri olan tanık kürsüsüne doğru kıvrılan bir dizi basamak vardı. Bunun sağında ise tüm duruşmacıların oturabileceği yükseltilmiş bir oturma alanı vardı.

Jürinin on iki üyesi bekliyordu. Erkekler ve kadınlar, yaşlılar ve gençler. Kadınların sayısı erkeklerden fazlaydı ama bakışlarım sıraların önündeki iki uzun siyah masaya yöneldiğinden onlarda uzun süre kalmadı.

Orion avukatıyla birlikte soldakinin arkasında duruyordu. Sadece başının arkasını görebiliyordum, çenesi göğsüne düşmüştü. Ben yaklaştıkça sanki orada olduğumu hissetmiş gibi döndü ve Darius elimi kavradı.

Dirsek sanki ona koşmamı bekliyormuş gibiydi. Belki de bu iyi bir hamleydi çünkü her zerrem bunu istiyordu.

Orion'un gözleri çukurdu ve ağzı keskin bir çizgiydi. Yüz hatları Endişeden gözlerim dolmuştu ve umutsuzca ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Bugün alacağı cezanın sebebinin ben olduğumu bilmenin utancı boğucuydu.

Darius beni koridorda sağdaki ön sıraya yönlendirdiğinde boğazım düğümlendi ve soğuk taşın üzerine çöktüm, bu pozisyon bana ilerideki yargıç koltuğunu net bir şekilde görme imkânı veriyordu. Demirden yapılmış gibi görünen korkutucu bir sandalyeydi, Solarya Mahkemesi'nin arması arkasına damgalanmıştı ve on iki yargıçla birlikte bir astroloji çemberini resmediyordu. takımyıldız sembolleri.

Savcılık avukatı sağ tarafımdaki siyah taş masanın arkasında durmuş, notlarını karıştırıyordu. Ateşli bir perması ve kemikli vücudunu saran, elmacık kemikleri keskin bir pantolon takımı vardı.

Odada tenimin her santimine yapışan buz gibi bir soğuk vardı. Etrafımdaki tek sıcaklık, aldığı her nefeste Darius'tan yayılan sabit, öfkeli sıcaklıktı.

"Yüksek Mahkeme Yargıcı Darkice onuruna herkes ayağa kalsın," diye konuştu kırmızı cüppeli bir adam odanın köşesinden.

Yargıç koltuğunun arkasındaki siyah kapıdan görüldüğünde mahkemenin geri kalanıyla birlikte ayağa kalktım, Darius'un ayağa kalkmak için hareket etmediğini fark ettim. Adamın cübbesi de kırmızıydı ama üzerinde altın işlemler ve yargıç olduğunu gösteren bir arma vardı. Yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu ve gümüş bir tokmak alarak mor bir büyü parıltısıyla parlayan bloğa vurdu. Gürültü odanın içinde temiz bir şekilde çınladı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Mahkeme oturumu başlamıştır," diye duyurdu Darkice. "Lütfen oturun." Orion ve iki avukat dışında herkes ayaktayken ben yere düştüm.

Dilim ağzımın tavanını zımpara kağıdı gibi çizdi. Suya ihtiyacım vardı, havaya ihtiyacım vardı.

"Lance Azriel Orion'un on yedi seksen dört eğitim yasasının üçüncü yasasını ihlal etmekten yargılanmasına başlanacaktır. Sanık, nasıl savunma yapacaksın?"

Kafatasımın çökmek üzere olduğunu hissettiren gergin bir sessizlik geçti.

"Suçsuz," Orion'un sesi odayı doldurdu ve jüri üyeleri onu dikkatle inceledi, bazıları zayıflık avlayan yırtıcılar gibi görünüyordu, diğerleri meraklıydı ve geri kalanlar kartlarını göğüslerine yakın tutuyorlardı.

Bu sözleri söylediğini duyunca içimde bir rahatlama hissettim. Bu savaşacağı anlamına geliyordu. Ve Darius'un en iyi avukatı yanında dururken, belki... sadece belki bir şansı vardı.

"Şimdi tüm kanıtların jüriye sunulmasını rica ediyorum," diye talimat verdi Darkice. "Bayan Whitclaw, iddia makamı lütfen davasını sunsun."

Elinde perma olan kadın masasının etrafında dolaştı, jüriye doğru yürüdü ve yüzünü görebileceğim şekilde döndü. Profesyonel görünüyordu, hem de acımasızca. Ve işinde, görünüşünden anlaşıldığı kadar iyi olmadığını ummak zorundaydım.

"Bayanlar ve baylar, dikkatinizi hemen sağındaki ekrana çevirebilir miyim?" diye güçlü bir sesle konuştu. Odaya doğru çıkıntı yapan bir duvar Jürinin oturduğu koltukların yanındaki ekran halkın görüşünden gizlenmişti ve ne izlemek üzere olduklarını tahmin ettiğimde kalbim toz haline geldi. "Altı saatlik video, bu duruşma için kabul edilebilir dört kanıt noktasına bölündü."

Whitclaw açıkladı ve ben de içimi kemiren utançla savaşımaya çalıştım. O on iki yabancı benim ve Orion'un arşivdeki kasetini izleyecekti, zaten izlemiş olması gereken yargıç ve iki avukattan bahsetmiyorum bile. "Ben de kayda değer öneme sahip olduğuna inandığım bazı kilit anların altını çizmek istiyorum."

Elini ekrana doğru salladı ve odanın geri kalanı göremediği için acı verici bir şekilde şükrettim, ama bu bizi odayı dolduran inlemelerimden veya ikimizin de çıkardığı nefes nefese seslerden kurtarmadı. Klip, Orion'un o gece bana verdiği her komutu oynattı ve yanaklarımda öyle derin bir kızarıklık oluştu ki, bunun hiç geçmeyeceğini düşündüm. İnsanlar arkamda bir yerlerde fısıldaşıyordu ve bakışlarım Orion'a kaydı, vücudunun kaskatı olduğunu, ellerinin sıkı yumruklar halinde kıvrıldığını gördüm. Bay Kipling kulağına bir şeyler söylüyordu ve Orion başını sallayıp gözlerini kapatırken onu sakinleştirmeye çalıştığından hiç şüphem yoktu.

Klip sonunda sona erdi ve Whitclaw jüriye döndü. "Bu görüntülerden, Bay Orion ve Bayan Vega arasındaki ilişkinin baskın ve itaatkâr olduğu, öğretmen öğrenci rollerine uyduğu ve ilişkilerinin asla bu fantezinin ötesine geçmediğini öne sürdüğü oldukça açıktır. Bu durum, Bay Orion'un ilk görüntüde kullandığı ifadeyle mükemmel bir şekilde ortaya konmuştur.

Eğer dediğini yapmazsa Bayan Vega'yı cezalandıracağını söylediği görüntülerin bir bölümü. Bu nedenle, bu ilişkinin hiçbir derinliği olmadığı, yıldızlardan gelen ilahi bir çekim olmadığı ve kolayca önlenebilir olduğu açıktır."

"İtiraz ediyorum," diye kestirip attı Kipling. "Bayan Whitclaw daha fazla kanıt olmadan yıldızların ilahi çekimi hakkında varsayımlarda bulunamaz."

"Kabul edildi," diye onayladı Darkice ve ben titrek bir nefes verdim.
"Devam edin."

Bayan Whitclaw bir sonraki klibe geçmeden önce Kipling'e kötü bir bakış fırlattı. Her birini beynimde bir yanıkla izledim, tenim gittikçe daha sıcak bir şekilde alevlenirken hepsini engelleyebilmeyi diledim. Her şeyi bize karşı kullandı, ilişkimizi Orion'un beni manipüle ettiği, ona boyun eğmemi sağlamak için okuldaki gücünü kötüye kullandığı kirli bir kaçamaktan başka bir şeymiş gibi gösterdi.

Sonunda Kipling onun yerini aldı ve her şeyi tam tersi bir şekilde açıkladığı için dört klibin tamamını baştan dinlemek zorunda kaldım. Jüriye, Orion'un bana iki kez oral seks yapmasının (*Tanrım*) bana duyduğu sonsuz ve özverili sevginin bir işareti olduğunu, onu öpüşümün, adını haykırışımın ve karşılığında oral seks yapmamın (*lütfen beni öldürün şimdi*) ona olan bağlılığımı gösterdi ve birbirimize birbirimizi sevdiğimizi söylememiz, öğretmeni tarafından istismar edilen bir kız olmadığımı kanıtladı.

Bittiğinde, kimin en güçlü davayı ortaya koyduğunu söyleyemedim. Her ikisi de son derece ikna ediciydi ama ne jüri üyelerinin ne de yargıcın yüzlerinden bir şey anlaşılıyordu.

Parmaklarım kucağımda birbirine düğümlenmiş, terli ve soğuktu. Darius sessizce oturup her şeyi içine çekerken, hiçbir şey söylemezken, jürinin düşüncelerini deşifre etmeye çalışıyormuş gibi gözlerini onlardan ayırmazken sürekli olarak ısı atmaya devam etti. Ya da belki de her birini tek tek avlamayı planlıyordu.

Orion'a karşı oy kullanmışlarsa hepsine hatalarının bedelini ödetmek.

Bayan Whitclaw tekrar onların önüne geçti ve elma yeşili gözleri kalabalığın arasında beni buldu. "Sayın yargıç, Gwendalina Vega'yı, gayri resmi adıyla Darcy Vega'yı kürsüye çağırıyorum."

Daha önce endişelendiysem bile bunun yanında hiçbir şeydi. Isı her yere yayılıyordu ama nedense hiçbiri dış etimi ısıtmıyordu. Donmuştum ve kavruluyordum ve hareket edecek gücü kendimde bulamıyordum.

Darius koridorun sonunda durdu, bakışları benimkilerle buluştu ve ben ayağa kalkacak gücü buldum. Uzun bir süre boyunca görebildiğim tek kişi oydu ve bana olan inancı sarsılmaz bir güvenle başını sallayarak beni cesaretlendirdi.

Tanık kürsüsüne doğru yürürken sayısız göz sırtımda delikler açarak onun yanından geçtim. Çok daha yüksekte görünüyordu ve kırmızı cüppeli bir adam önümde ilerleyip avucunu önümde düz bir şekilde tutarken ona giden basamakların dibinde yavaşladım. Ne yapacağımı biliyordum, Darius bana söylemişti, ben de avucumu adamın avucundaki ışıltılı, pürüzsüzce parlatılmış göktaşının üzerine koydum.

"Gökteki her yıldızın üzerine yemin eder misiniz ki, gökler tarafından lanetlenmemek için doğruyu, bütün doğruyu ve sadece doğruyu söyleyeceksiniz. kendileri mi?"

"İstiyorum," dedim, sesim şaşırtıcı derecede güçlü çıkmıştı. Belki de bunu istediğim içindi. Sesimin duyulmasına ihtiyacım vardı. Bu mahkemedeki herkesi Orion'la aramızdaki şeyin aşk olduğuna ikna etmek istiyordum, bu kadar basit. Ve o, görmezden gelmek bir yana, asla tahmin edemeyeceğimiz bir şey yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyordu.

"İfadenizin bugün buradaki duruşmalarda, kanıtlar, tanıklar veya başka bir şekilde sorgulanması durumunda,

Sayın Yüksek Mahkeme Yargıcı Darkice'in sizi Cyclops sorgusuna göndermeye hakkı var mı?"

"İstiyorum," dedim, boğazım o kadar kuruydu ki ağrıyordu.

O kenara çekildi ve ben de basamakları çıktım. Başparmağımı ağzıma götürdüm, emdim ve kavrulan dilimi rahatlatmak için boğazımdan aşağı biraz su döktüm.

Koltuğa kadar geldim, yere çöktüm ve arkama dönüp tüm sahaya baktım. Gözlerim Orion'a kaydı ve kalbimin derinliklerine bir bıçak saplanır gibi oldu. Çaresiz ve umutsuz görünüyordu.

Bunu düzeltmek için elimden geleni yapmalıydım. Bunu düzeltmek zorundaydım. Yargıç ve jürinin beni dinlemesini, gerçekten dinlemesini ve söylediklerime gerçekten inanmasını sağlamalıydım.

Bayan Whitclaw önüme geçti ve konuşmadan önce sözlerini ölçüyormuş gibi yavaş bir nefes aldı. "Bayan Vega, siz Bay Orion'un Kaynağı'sınız, doğru mu?"

"Evet," diye kabul ettim.

"İtiraz ediyorum," diye seslendi Kipling, kalbim tekledi. "Bay Orion'un Bayan Vega'yı ısırması, Emri nedeniyle aleyhinde delil olarak kullanılamaz."

Whitclaw çenesini kaldırarak, "Ancak söz konusu ısırıkların nerede olduğu bu davada önem taşıyor," diye karşılık verdi.

Yargıcın konuşmasını beklerken kalbim daha çok çarpıyordu.

"Reddedildi, Bay Kipling. İddia makamı lütfen devam etsin." O Whitclaw'a başını salladı ve o da standına doğru bir adım atarken kendini beğenmiş gülümsemesini zar zor gizledi.

Benden aşağıda olmasına rağmen, sanki boğazıma bıçak dayamış üç metre boyundaymış gibi hissediyordum. "Vücudunuzun hangi kısmı diyebilirsiniz, Bayan Vega,

Birbirinizle yakınlaşmadan *önce* Bay Orion'un sizi düzenli olarak ısırıldığını biliyor muydunuz?"

Cevap verirken boğazımda biriken arı sürüsünü yuttum. "Boynum."

Whitclaw patilerinin arasına fare kaçmış bir kedi gibi jüriye doğru savruldu. "Bir Vampirin, Kaynağını sahiplendikten sonra bile boynundan ısırması ilginç, öyle değil mi? Bir Vampir genellikle savaşıırken ya da... cinsel arzu söz konusu olduğunda boynunu ısırır."

"İtiraz ediyorum," dedi Kipling kararlı bir şekilde.

"Kabul edildi," dedi Yargıç Darkice ve tüylerim diken diken oldu. "Lütfen sorunuzu yeniden ifade edin, Bayan Whitclaw."

"Sizce de öyle değil mi Bayan Vega?" diye taktik değiştirerek tekrar üzerime yürüdü. "Bay Orion'un vücudunuzda sizi ısırmış olabileceği çok daha az cinsel içerikli yerler olduğuna? Belki bazılarını sayabilirsiniz, hm?"

Benimle konuşma şeklinden nefret ediyordum. Davasını beslemek için ağzıma cevaplar yerleştirmeye çalışıyordu. Ama onun oyununu oynamayacaktım.

"Bence boyun da en uygun yer Bayan Whitclaw," dedim kararlı bir şekilde. "Okul üniforması içindeyken tek seçeneği boynum ya da bileklerim olurdu, tabii ayak bileklerimi ısırarak için dizlerinin üzerine çökmesinin daha iyi olacağını düşünmüyorsanız?"

"Tabii ki hayır," dedi, gözlerinde bir şey kazanmış gibi parlak bir ışıltı vardı. "Ama bileklerden bahsetmeniz *ilginç*." Dedi ki *İlginç* kelimesini bir tehditmiş gibi kullandım. Bu kadın hızla bir numaralı düşmanım olmaya başlamıştı. Ve bu günlerde kaç tane düşmanım olduğunu düşünürsek bu çok şey ifade ediyordu.

Tekrar jüriye döndü, onlara yaklaşırken yüksek topukları mermer zemine çarpıyordu. "Bir Vampir'in

Eğitim alanında çalışan biri öğrencilerini ısırmaya oldukça alışkındır. Bu nedenle, boğaz yerine bilekten beslenerek söz konusu öğrencilerle arasına sağlıklı bir mesafe koyabilir."

Jüriden birkaç kişi başıyla onayladı ve öfke göğsümde sıcak ve asitli bir şekilde kaynadı.

Herkesin bana baktığını hissettiğimde gözlerimi ondan ayırmayı reddederek, "Eğer ima ettiğin buysa beni yemlemedi," diye ıkıştım. "Orion'u grdđđm andan itibaren onu istedim. Ve bu istek giderek hoşlanmaya, hoşlanma da aşka dönüştü. Buna karşı koymaya çalıştım ama onun bana yaptığı gibi ben de ona çekildiğimi hissettim. Kendimize engel olamadık," dedim tutkuyla. Çünkü bu doğruydu ve bunu savunmak zorunda olmam doğru değildi ama savunacaktım. Son nefesime kadar savunacaktım. "Biz birbirimize *aşığız*. Bu kirli bir ilişki ya da iyi notlar almak için yapılan bir teklif değil. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor. Bu kadar basit."

Orion'a döndüm ve kalbimi kırarak şekilde gülümsedi. Yanağımdan bir damla gözyaşı szld ve düşmesine izin verdim, görülmesine izin verdim, çünkü bu bir kanıttı. Bu kadar ifşa olmaktan nefret etsem de Orion için kanımı akıtabilirdim. Benden istenseydi, bu davayı onun için kazanmak için kendimi keserdim.

"Sayın Yargıç." Kipling çantasından bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın üzerine çarparak bıraktı. "Vampir Yasası'nda da belirtildiği gibi Mvekkilimin Kaynağını vücudunun istediği yerinden ısıramayacağını belirten bir kural yoktur. Buna karşı bir yasa yoktur ve vücudun bir yerinin diğerinden daha cinsel olduğunu öne sürmek varsayımdır. Dünyada ayak fetişi, parmak fetişi ve hatta burun fetişi olan pek çok insan var. Dolayısıyla Bayan Whitclaw'ın sorgulama tarzını dikkate alamazsınız."

Yargıç bunu uzun bir süre düşündükten sonra başını salladı ve içimden kesik kesik bir nefes çıkmasına neden oldu. "Bu sorgulama reddedilmiştir ve kanıt olarak dikkate alınmayacaktır. Bir Cyclops

Karar verilmeden önce jüri üyelerinin bu soruşturmaya dair hafızaları tazelenmelidir. Bayan Whitclaw, lütfen devam edin."

Tekrar bana yaklaştı, farklı bir açı ararken gözlerindeki o avcı bakışı geri geldi. Benimle işi bitmemiştii, hem de hiç. "Lütfen Bay Orion ile ilk yakınlaştığınız anı detaylandırın."

Bir nefes aldım, sonra nabzımın atışını susturmaya çalışarak bir nefes daha aldım. "Lord Lionel Acrux'un malikânesinde özel bir partideydik," dedim. "Yürüyüşe çıkmıştım ve ona rastladım, biraz hava almak için birlikte dışarı çıktık."

"Peki bu anlaşımayı kim teşvik etti?" Whitclaw beni hareketsiz bırakarak sordu.

"Ben... Bilmiyorum, hatırlayamıyorum. İkimiz de partiden kaçmak istedik, hepsi bu. Bu yüzden dışarı çıktık."

"Sonra ne olacak?" Whitclaw bastırdı.

"Sonra... Lance bana bir içki hazırladı ve-"

"Sana alkol mü verdi?" Whitclaw araya girdi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Sadece bir şarap," dedim önemli değilmiş gibi.

Ve fark etmedi, o sadece

Bu hikayeyi ona karşı kullanmanın yollarını arıyordu. İçki içmeme izin vardı ama sanki boğazımdan aşağı alkol dökmüş gibi konuşuyordu.

İçine koyduğu kokteyl şemsiyesini hatırladım ve ağzımda küçük bir gülümseme belirdi. "Çok tatlıydı, birlikte gülüyorduk, sonra havuza dalmaya gitti."

"Yani seni alkole boğdu ve sonra da senin önünde kıyafetlerini mi çıkardı?" Whitclaw tahmin etti ve kalbim kekeleydi.

"Öyle değildi," diye ağzımdan kaçırdım.

"Nasıl bir şeydi?" Sorgulayan bir kaşını kaldırdı ve kalbim kulaklarımda gümbürdedi.

Ona daha fazla cephane vermek istemediğim için doğru kelimeleri aradım. "Bu... kaderdi. Bunu vücudumun her parçasında hissedebiliyordum. Gökyüzü bunu istedi. Ben istedim. Birbirimizi istedik." Orion'a bir bakış attım ve keşke atmasaydım çünkü karanlık ve delici gözleri beni güçsüzleştirdiği için neredeyse parçalanıyordum.

"Sonra ne oldu Bayan Vega?" Whitclaw beni zorladı, açıkça bu konuyu kapatmamı istiyordu.

"Suyun altına girdi," diye nefes aldım. "Suyun altında o kadar uzun süre kaldı ki havuzun kenarına doğru ilerledim ve eğilerek onu aradım. Yukarı çıktığında beni suyun içine çekti."

"Seni havuza sokmak için güç mü kullandı?" Whitclaw sordu ve ben başımı sertçe salladım.

"Hayır, oyun oynuyordu."

"Senden izin istedi mi?" diye zorladı.

"Hayır, ama-"

"Peki seni yüzeyin altına sürükledikten sonra ne oldu?" diye sordu, sesine göstermelik bir şok katarak. Bazı jüri üyeleri endişeyle bana bakıyordu.

Kürsüden atlamak ve bu kadının gözlerini oymak istedim. Söylediğim her şeyi çarpıtıyor, o mükemmel büyülü geceyi kötü ve önceden planlanmış bir şeye dönüştürüyordu. "Denizin dibinde bir hava kapsülü yarattı. havuza." Jürinin görebilmesi için gülümsememe izin verdim. Bu kaltağın bu hikâyeyi lekelemesine izin vermeyecektim. "Ve öpüştük."

"O mu seni öptü yoksa sen mi onu öptün?" Whitclaw sordu. "O... Ben - ben istedim."

"Ama kim kimi öptü, Bayan Vega?" Whitclaw sordu ve ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum.

"Beni öptü," diye nefes aldım.

"Sonra ne olacak?" diye zorladı.

"Hiçbir şey," dedim kararlılıkla. "Partiye geri döndük."

"Peki kime söylediniz?" diye sordu.

"Hiç kimse."

"Sessiz kalman için seni tehdit etti mi?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Tam olarak ne dedi?" diye sordu ve ben düşünmeye çalışırken beynim allak bullak oldu.

"Dedi ki..." Hafızamı yokladım ve aklıma geldi. "Nasıl olması gerektiğini biliyorsun, dedi. Ben de bildiğimi söyledim."

"Peki bununla ne demek istediğini açıkladı mı?" Whitclaw sordu, şimdi dehşete düşmüş gibiydi.

"Ben...hayır, ama bunun kimseye söyleyemeyeceğimiz anlamına geldiğini biliyordum. Bu çok açık."

"Öyle mi?" diye sordu, kaşları tekrar havaya kalkarken jüriyi bir kez daha dinledi. "Bay Orion'un böyle bir ifade kullanması *ilginç*. *Nasıl olması gerektiğini* biliyorsunuz.... bazılarına göre *oldukça* tehditkâr bir ifade. 'Zorunda' kelimesi, Bayan Vega'nın bu kuralı ihlal etmesi halinde cezalandırılacağını ima ediyor. Sunulan video kanıtında da tam olarak böyle bir ifade kullandığı ve kendisine itaat etmediğiniz takdirde sizi cezalandıracağını belirttiği için, öyle görünüyor ki Bunu kastettiği çok açık."

"Demek istediği bu değildi," diye tersledim.

"İtiraz ediyorum. Bu bir varsayım," dedi Kipling basitçe. "Konuşma şeklini duymadan, nasıl yorumlanabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bunu sunulan video kanıtlarındaki herhangi bir örnekle karşılaştıramaz ve öyle olduğunu varsayamaz."

"Kabul edildi," diye onayladı yargıç ve Whitclaw kutusuna geri tıklılırken omuzlarım gevşedi. "Başka sorunuz var mı, Bayan

Whitclaw?"

Sanki derimi yüzüp altındaki kanı ve kasları görmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Sadece bir tane, sayın yargıç." Yaklaştı ve kalbim uzun bir saniye boyunca kan pompalamak için mücadele etti. "Eğer sizi iddia ettiğiniz kadar çok seviyorsa, neden Bay Orion'un sizinle birlikte olmak için Zodiac Akademisi'ndeki işini bırakmadığına inanıyorsunuz?"

Soruyu içime sindirirken ciğerlerim sıkıştı. Bunun yüzlerce cevabı vardı. Oradaki görevine bizzat Lionel Acrux tarafından atanmıştı, oğlunun Gardiyanı olarak orada kalmaktan başka çaresi yoktu. Darius'u kara büyü konusunda eğitiyordu, ona ve gölgeleri aldığımızdan beri bana ve Tory'ye de yakın olması gerekiyordu. Ve tüm bunlara rağmen burası onun işi, hayatı ve eviydi. Benim için her şeyden vazgeçmesine asla izin vermezdim.

"Bayan Vega?" Dudaklarım bir açılıp bir kapanırken Whitclaw bastırdı. "Sorumlulukları vardı," dedim kararlılıkla.

"Hangi sorumluluklar?"

"Birincisi, o Darius Acrux'un Gardiyanı," diye ağzımdan kaçırdım. "Peki ya ikincisi?" Yine o lanet kaşlarını kaldırdı.

Mahkemede söyleyebileceğim herhangi bir şey için mücadele ettim. Gölgeler, kara büyü ya da Lionel Acrux'un bir Ejderha lordunun otoriter bir kıcı olduğu hakkında hiçbir şey söyleyemedim.

"Başka sorum yok, sayın yargıç," dedi Bayan Whitclaw ve ben koltuğuma çöktüm, bakışlarım ellerime düştü. Az önce Orion'u hayal kırıklığına uğrattığım hissine kapılmıştım. Ve bu dayanılmazdı.

Daha sonra Bay Kipling ellerini arkasında kavuşturarak beni sorgulamaya geldi. Çok resmiydi ama yine de Whitclaw'inkine tercih ettiğim sıcak bir duruşu vardı. Ve en azından bizim tarafımızdaydı.

Bana yine aynı soruları ve daha fazlasını sordu, Orion ve ilişkimiz hakkında ayrıntılı olarak konuşmama izin verdi, aldığı zamanı sordu

beni evinde pikniğe götürmesi, bana verdiği hediyeler, gül de dahil olmak üzere

Bu da özel olduğumuzun bir simgesiydi. Sonra jüriye, Orion ve ben birbirimizin gözlerine yakalandığımızda aşkımızın dünyanın görmesi için açık olduğunu ilan etti ve bunun tüm ruhumla doğru olmasını umdum.

Sonunda sehpadan kurtuldum ve bacaklarım jöle gibi olmuş bir halde Darius'un yanına döndüm. Rahat bir nefes aldım ve otururken kulağına fısıldamak için yakınına eğildim. "İyi miydin?"

"Harikaydın Darcy. Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi kimse inkâr edemez," dedi ve çenesini kaldırarak, eğer biri bunu yaparsa bizi savunmaya hazırmış gibi inkar etmeye cesaret edemez.

Whitclaw, "Sayın Yargıç, sıradaki tanığımı kürsüye çağırmak istiyorum," dedi ve Darkice başını eğdi. "Bayan Kylie Major."

Arkamdaki koridordan gelen topuklu ayakkabı sesi koltuğumda dönmeme neden olunca donup kaldım, kafam karıştı. Kylie böyle bir yerde hiç işi olmayan parlak pembe bir elbise giymişti. Yüksek topuklarının boyu on beş santimden fazlaydı ve mükemmel makyajı ve uçuşan sarı saçları onu lanet olası bir duruşma yerine podyuma çıkacakmış gibi gösteriyordu.

Gerçeği söyleyeceğine yemin ettikten sonra kürsüye çıktı, bacak bacak üstüne attı ve Bayan Whitclaw'a sabırla gülümserken bolca tenini gösterdi. İçimden çılgılık atıyordum. Çünkü onun neden orada olduğunu biliyordum. Birden kafamda karanlık ve grotesk bir şey içeren bir bulmaca gibi bir araya geldi.

Kipling yine Orion'un kulağına konuşuyordu, kasları gerilmiş ve esnemişti. Çenesinin gıcırdadığını ve öfkesinin kendi kalbime yansıdığını görebiliyordum.

"Bayan Binbaşı, bu Atlas'ı FIB'ye yirmi üçüncü Mart'ta sundunuz, doğru mu?" Whitclaw çantasından şeffaf bir poşet çıkardı ve jüriye uzatarak içindeki Atlas'ımın pembe kutusunu gösterdi.

Tek bir nefes bile alamıyordum, tırnaklarım avuç içlerimin derisine girip yarılıyordu. Büyü damarlarımda bir tsunami gücüyle dolaşüyor, kürsüde oturan o sürtüğün üzerine salınmak için can atıyordu.

Kylie başını sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Darcy'nin Atlas'ını akşam yemeğinde Küre'de buldum. Onu orada bırakmış olmalı."

Mümkün değil. O çalmıştı. Ve tüm bu karmaşa onun suçuydu. Onlara kanıtı *o* vermişti. Seth değil. Bu gerçek bana kalp krizi gibi çarptı ve bunu sindirmeye çalışırken alnımı ovuşturdum.

"Peki sonra ne yaptın?" Whitclaw sordu.

"Darcy Vega'nın eski erkek arkadaşımla yattığına dair şüphelerim vardı. Bir *sürü* arkadaşım onu dizlerinin üzerine çökmüş olarak gördü. ama biz birlikteyken bile benim Sethy'mle yatıyordu."

"Bu bir yalan!" Kendimi tutamayarak bağırdım ve Darkice tokmağını vurdu.

"Mahkemede sessizlik!" diye kükredi ve ellerim avuç içlerim kanayana kadar daha da sıkılaştı.

Kylie saçlarını savurdu, devam ederken dikkatini bana vermedi. "Starboy kod adıyla ondan gelen bir mesaj buldum. okul arşivinde buluşmak için ayarlamalar yaptım. Seth'le yattığı konusunda bana aylardır yalan söylüyordu, ben de oraya bir kamera yerleştirdim ve yalancılığını ortaya çıkarmaya karar verdim."

"Ama o bir yalancı değildi, değil mi?" Whitclaw ilk kez benim lehime konuşmuştu ama bunun bana kefil olacağı için olmadığını biliyordum.

"Eski sevgilimle de yattığı için onu suçlayamazdım ama kameraya yakaladığım şeye inanamadım. İlk başta şok olmuştum. Ama sonra

Kylie düşünceli bir ifadeyle, "Çok mantıklı," dedi ve ben de o sarı saçlarından bir avuç alıp kafa derisinden bir parça koparabilmeyi diledim.

"Peki neden?" Whitclaw sordu.

"Çünkü Orion ondan hep hoşlandı. Ona sanki şirin bir lakapmış gibi Mavi diyor. Onu diğerlerinden ayırıyor.

Sınıfta öğrenciler, kendini önemli hissetmesini sağlıyor sanırım." Omuz silkti. "Zodiac'a ilk başladığında pek iyi değildi ama garip bir şekilde Notlar o ilerledikçe daha da iyi oldu. Şimdi tamamen mantıklı geliyor. Bir öğretmen için bacaklarını açıyormuş!" Şok olmuş gibi yaptı ve benim içim burkuldu.

Kylie her zaman bir sürtüktü ama beni incitmek için bu kadar ileri gitmesi çok acımasızcaydı. Tarikat formu kadar zehirliydi.

Whitclaw, "Başka sorum yok, sayın yargıç," diyerek onu kovdu ve görünüşe göre Kipling'in onu sorgulamak ve gereğinden fazla ilgi odağı yapmak gibi bir niyeti yoktu, çünkü yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle odanın arka tarafındaki bir banka doğru ilerledi. Yaptığı şey yüzünden dudaklarını koparıp boğazına tıkmak istedim.

bize yapılan.

"Şimdi davalının, mahkemenin kararının ışığında bir açıklama yapmasının zamanı geldi.

ve jüriye savunmasını tekrar teyit etmesini istiyorum." Yargıç Darkice anons etti ve Orion ellerini iki yanında kavuşturarak kürsüye doğru yürüdü.

Dürüst olacağına dair yemin edene kadar nefes almadım ve dişlerimi dilime geçirerek tanık kürsüsüne çıktım. Jüriye bir göz attım ve birçoğunun sandalyelerinde oturduğunu gördüm. Sanki dinlemek istiyorlardı, sanki önemsiyorlardı. Tek yapması gereken doğruyu söylemekti ve onlar da ona inandım. Bundan emindim.

Yargıç Darkice, "Lütfen ifadenizi verin, ardından iddia makamı sorgulamaya devam edecek," diye talimat verince Orion uzun bir nefes aldı ve gözleri izleyiciler arasında benimkini buldu.

Dünya kaybolmuş gibiydi, sadece biz vardık ve ruhlarımızı ayıran çok fazla boşluk vardı. Onun kollarında bir an geçirmeye ihtiyacım vardı, ağzını ağzıma dayamasına ve yatıştırıcı okşamalarına ihtiyacım vardı. Bunlardan herhangi birine bir daha ne zaman sahip olabileceğimi ya da karşılığında bunları ona verebileceğimi bilmiyordum. Ama hapse girmekten kurtulabilirse, Darius'un beni ona götürmenin bir yolunu bulabileceğini biliyordum. Bir yolu olmalıydı. Bunu başarabilirdik. Tek yapmamız gereken bu önemli ve diğer taraftaki ışığı aramak. Çünkü hiç kimse Onunla kıyaslanamaz. O adamdan başka hiç kimse kalbime sahip olamazdı. Bu demirden bir gerçektir, geri alınması imkansızdır. Ve onun için aylarca, yıllarca ya da sonsuza kadar beklemem gerekse bile beklerdim.

Orion gözle görülür bir şekilde yutkundu, gözlerinde bir özür vardı. bakışlarını benden jüriye çevirdi. İfadesi karşısında tüylerim diken diken oldu ve içimi bir panik kapladı. *Ne düşünüyordu acaba?* "Solaria prensesine el kaldırdığım için pişmanlık duyuyorum," diye konuştu. Eşit bir şekilde ve onun sözleri yüzüme keskin bir kaş çatma getirdi. "Ve onu kendi çıkarlarım için kullandığımı daha da büyük bir pişmanlıkla itiraf ediyorum. Onu tımar ettim, manipüle ettim ve nihayetinde onu benim olmaya zorlamak için üzerinde Karanlık Baskı kullandım."

"Hayır!" Mutlak korku beni sararken yerimden kalkarak çılgınlık attım. Darius da yanımdaydı, arkadaşına bakarken gözlerinde öfke vardı ve etrafımızda bir konuşma kargaşası koptu.

Yargıç tokmağını yere vurarak "Düzen, düzen!" diye emretti. "Derhal yerinize oturun!" Bir hava büyü dalgası odayı kapladı ve ben de diğer herkesle birlikte yerime oturmak zorunda kaldım.

"Ne yapıyor bu?" Darius'a yalvardım, korku kalbimi dilim dilim doğruyordu. Ama cevap vermedi, sadece gözlerini kırpmadan Orion'a baktı, yüz hatlarına çaresizlik yazılmıştı.

"İddia makamı lütfen kürsüye yaklaşsın," diye buyurdu Darkice, Orion'a dik dik bakarken sesi keskindi.

Her tarafım titriyor, bakışlarımla buluşması için yalvarırken Orion'a bakıyordum. Darius aniden elimi tuttu, sıkıca kavradı ve ben de tüm gücümle ona sarıldım.

"Karanlık Zorlama bir tür kara büyüdür," diye mırıldandı Whitclaw, sanki avının tadını çıkarıyormuş gibi Orion'a doğru ilerlerken.

"Hadi canım," diye homurdandı Orion.

"Yani Gwendalina Vega'ya Karanlık Baskı uyguladığınızı kabul ediyorsunuz,

Solaria Prensesi mi? En yüksek kraliyet yasaları tarafından korunan bir kız mı?" "Evet," dedi Orion başını sallayarak ve kalbimi bir milyon keskin parçaya böldü

parçalar. "Tabii ki hiçbir fikri yok. Bu yüzden bugün burada yalanlar söyledi. Onu beni sevdiğine ikna ettim, onu zorladığımı unutturdum, beni istemesini ve arzulamasını sağladım. İlişkimiz hakkında inandığı her şey benim uydurduğum bir saçmalık."

Başımı salladım, Darius elimi sıkıca kavrarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

"Peki bunu neden yaptın?" Whitclaw tatlı tatlı sordu.

"Çünkü onu istiyordum. Güçten zevk alıyordum ve onu toplumda yükselmek için kullanabileceğimi biliyordum," dedi Orion duygusuz ve soğuk bir omuz silkmeye.

Jürinin onu bir canavar olarak görmesine izin verdi, kendini de öyle resmetti. Ama nedenini anlayamadım. Çılgılık atmak, kavga etmek ve sözlerini geri almasını talep etmek istiyordum ama kimsenin bana inanmamasını sağlamıştı. Böyle hissetmem için zorlandığımı düşünüyorlardı. Ve bana bu kadar derinden ihanet edebileceği fikri

kusma isteği uyandırdı.

"Savunmanı değiştiriyor musun?" Whitclaw, duruşundaki zafer ifadesiyle sordu. "Sayın Yargıç, m¼vekkilimle bir dakika yalnız kalmak istiyorum," dedi Kipling.

ısrar etti, omuzlarını geriye doğru bastırdı.

Darkice ona cevap vermeden önce Orion, "Savunmamı değiştiriyorum," dedi. "Suçlu olduğumu kabul ediyorum."

"Yalan söylüyor!" Buna izin vermeyi reddederek tekrar yerimden kalktım. Darius, "Onu Tepegöz sorgusundan geçirin," diye buyurdu, Sanki onu tehdit edebilirmiş gibi doğrudan yargıcı işaret ederek "O zaman gerçeği göreceksiniz."

"Benim mahkememde düzen!" Darkice gürledi. "Eğer hemen oturmazsanız, sizi dışarı attıracağım."

Darius'un eli hâlâ benimkiyle kilitliydi ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süz¼lmeye başladığında ikimiz de aynı anda geri çekildik.

Böyle bir şey olamaz. Lütfen bana bunun olmadığını söyle. Bunu bana yapmaz. Kendisine.

Orion'un bakışları duvara sabitlenmişti, çenesi taş kesilmişti, gözleri sonsuz derecede karanlıktı.

Darkice koltuğunda doğruldu, parmaklarını kürs¼ye vurdu ve ardından tokmağını bloğa vurdu. "Davalı güçten utandırılmış ve toplumdan süresiz olarak dışlanmıştır. Bir Solarian Prensesi'ni manip¼le ettiği için Darkmore Cezaevi'nde on yıl, bunu yapmak için kara büyü kullandığı için de on beş yıl hapis yatacak. Mahkeme

Ertelenmiştir." Oturduğu yerden kalktı ve arkasından düşen bir baltanın kesinliğiyle kapıyı süp¼rdü. *Hayır.*

Bir grup FIB ajanı Orion'a doğru ilerledi ve o da kelepçeli bileklerini kaldırarak hiç karşı koymadan bağlamasına izin verdi. Yerimden kalktım, Darius'u iterek yanlarından geçtim ve içimde beni yakacak kadar büyük bir öfkeyle onlara doğru koştum.

"Bunu nasıl yaparsın!?" Ona bağırdım, ona doğru savaşarak ilerlemeye çalışırken ajanlardan birinin kolunu tuttum. Orion'un elini kalabalığın içinde bir yerde yakaladım ve parmakları yarım saniyeliğine benimkine dolandı, sonra geri çekilmek zorunda kaldım.

"Geri ekilin," diye emretti bir ajan, Orion'u en yakın kapıya doğru yönlendirmeye yardım ederken uzaklaştı.

"Lance!" ığlık attım, gözyaşlarım etimi yakarken o da onlarla birlikte gitti. Arkasına bakmadan. Kalbimi söküp kanlı bir şekilde ardında bırakırken bana veda etmem için bir saniye bile vermedi.

İhaneti bir bıçaktan daha derindi. Bizim için savaşmamıştı. Bensiz cehennem çukurlarına dalmıştı. Peki ne için?

Ruhumda, yıldızların üzerinde birlikte verdiğimiz sözü hatırlatan bir çatırtı hissettim. Her zaman birlikte olmak için savaşmak. O bunu bozdu. Ve bu süreçte beni de kırmıştı.

Güneş tepemde parıldarken ve sıcaklığı iliklerime kadar işleyen soğuk hissiyle savaşımaya çalışırken, gölgelerin bir süreliğine serbestçe dolaşmasına izin vererek Ateş Toprakları'nda dolaştım.

Burası sessizdi, çoğu insan Cumartesi öğleden sonraları dinlenmek için Ateş'in çorak, kayalık arazisi yerine diğer Bölgelerin manzarasını tercih ediyordu. Ama son birkaç haftadır burada çok zaman geçiriyordum.

Darcy her gece benim odamda uyumaya başlamış, gündüzleri Orion'un adını bile anmayı reddediyordu. Gözyaşlarını gecenin bir yarısına, benden başka kimsenin göremeyeceği zamanlara saklıyordu. Sonunda ağlayarak uyuduğunda ve artık onun için güçlü olmak zorunda olmadığımı, yatağımdan kaydım, yere uzandım ve gölgelerin beni ele geçirmesine izin verdim.

Lionel Acrux'un bedenime zorla soktuğu karanlıkla oynamaya başladığımda, gölgelere her seferinde sadece birkaç dakika dayanabilmişim. Bazen saatlerce onlara daldığım oluyordu.

Orion'un inancı hepimizin üzerinde ağır bir yük gibi asılı duruyordu. Darcy kederden dilsiz kalmış, Darius ise bir zamanlar tanıdığım öfke dolu canavara dönüşmüştü. Öfkesini bana yönelttiğinden değil. Çok fazla yönlendirmedi.

Artık bana hiçbir şey söylemiyordu. Hâlâ her sabah benimle birlikte koşuyor, kahvemi getiriyor ve kapıyı tutuyordu. Ama hiç gülümseme yoktu. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip kısa bir süre için sıkıldığımda bile. Bunu her yaptığımda gözlerinde bir şey aydınlanıyordu, ama geri çekildiğim anda duvarlar yeniden yükseldi ve beni kendi halime bıraktı.

Onun da kederli olduğunu biliyordum ve Orion'la aralarındaki Koruyucu bağı, birbirlerini göremedikleri için başlı başına bir ıstıraptı. Acı çekiyordu ve onu teselli etmeye bile çalışmıyordum çünkü yanına gittiğimde yıldızlar beni tekrar uzaklaştırıyordu.

Cebimden Atlas'ımı çıkardım ve gölgeleri geri iterken iç çektim. Bedenimin sınırlarının ötesine kayıyor, bedenimi kaplıyorlardı. Bileklerim ve parmaklarım, biri beni görse saklayamayacağı kadar açıktı.

Onları kovduğumda tüm acılarım yeniden ortaya çıkarken dudaklarımdan bir homurtu kaçtı ve tekrar kaçmak için onlara geri dönme dürtüsüne karşı savaşmak zorunda kaldım.

Bir mesaj yazarken dudaklarımı büzdüm ve sonra korkmadan gönder tuşuna basmak için kendimi zorladım.

Tory:

Seni özledim.

Darius'un mesajı hemen açıp açmayacağını görmek için bekledim ve okuduğunu gösteren kırmızı tik işaretleri belirdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ekranın onun tarafında üç küçük nokta yanıp sönmeye başladı ve cevabını beklerken karnımda düğümler oluştu.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Sonra noktalar kayboldu. Mesajın gelmesini bekledim. Ama gelmedi.

Ekranı bir dakika daha izledikten sonra, ben burada oturup gelmeyeceği belli olan bir mesajı beklerken onun benim çevrimiçi olduğumu görebileceğini fark ettim.

Bunu neden gönderdim ki?

Atlas'ımı kilitleyip cebime geri sokmak için elimden atma dürtüsüne direndiğimde utanç beni pençeledi ve yanaklarım kızardı.

Siktir. Benim. Hayatım.

Bu olaydan önce odaklanabileceğim şeyler vardı; Darcy'nin mutluluğu beni yükseltmiş, kendi acımın bir kısmını yok etmişti. Ama şimdi...

Şimdi onu çalmak için gölgelerim vardı.

Kulaklarıma unutulmanın tatlı vaatlerini fısıldadılar ve ben dinlememek için savaştım. Hoş olmayan bir şey hissettiğimde onlara direnmek her zaman daha zordu. Duygularım konusunda açık ve savunmasız olmaya çalışmak ve bunların tamamen görmezden gelinmesi gibi. Kesinlikle tatsız. Ve utanç verici. Aşğılayıcı. Yıkıcı.

Gölgeler tenime daha fazla gömüldü ve bir anlığına beni ele geçirmelerine izin verirken iç çektim. Sadece bir an. Unutmak için yeterince uzun Kalbim üzerinde çok fazla etkisi olan ve onu iyileştirme şansı olmayan ejderhalar.

Bir köşeyi döndüm ve Ateş Arenası'ndan bana doğru yürüyen Marguerite Helebor ve Mildred Canopus'u gördüğümde hareketsiz kaldım. Gözleri bana takıldı ve bakışlarındaki niyetle öne doğru adım atarken anında daraldı.

Marguerite, yanında büyük dostu varken kendini cesur hissederek, "Bu bir numara değıl mi, pis fahişe," dedi sert bir sesle.

Gölgelerin sisi arasından ona göz kırparken, onun hakkında söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamıyordum ve gölgeler aklıktan ölüyordu.

Onun yerine kanının tadına bakmak için.

"Duyduğuma göre yatakta harikaymış ve bir erkeğin aklını başından alacak oral seksler yapıyormuş ve bu yüzden bütün erkekler ona yalakalık yapıyormuş," diye alay etti Mildred.

Bana bir aşağı bir yukarı baktı.

"Bu bir hakaret değil," dedim, sesim gölgelerle kaplandığı için her zamankinden daha sertti, onun da tadına bakmaya açtım.

"Öyle!" diye bağırdı göğsünü kabartarak. "Çünkü sen busun işte. Süper seksi, süper sikilebilir, süper beyinsiz, süper fahişe."

"Ben ve Darcy sınıfımızın en iyileriyiz," diye kestirip attım. "O yüzden beyinsiz dışında hepinizin ismini alıyorum. Orospu da para aldığımı ima ediyor ki bu saçmalık."

"Öyle mi?" Mildred bana doğru tepinerek sordu. "Çünkü boynunda asılı duran kolyenin Hectia İsyanı'ndan önce eski Ejderhalar tarafından dövülmüş bir ateş yakutu olduğunu biliyorum. Tüm krallıkta o yaşta ve kalitede sadece yedi tane var. Muazzam değerlerinden dolayı her biri Ejderhalar tarafından sahiplenilir ve korunur. Yani Gerçek bir kadını sabırla beklerken, süper amcığını kullanmanın bedeli olarak snookumlarımdan bir nokta üç milyon aura değerinde bir kolye aldığın için seni süper fahişe olarak damgalarsam beni affet. Ama yatağını ısıtırken çok rahat etme. Düğün gecesi gelinine bindiğinde zaten seni tamamen unutacaktır."

Ellerini kalçalarına koydu ve alt çenesini daha da belirginleştirmek için dudağını geriye doğru kıvrırdı ve Marguerite sanki bu şimdiye kadar duyduğu en iyi hakaretmiş gibi kıkırdadı.

Isırmak için ağzımı açtım ama haftalardır taktığım bu kolyenin bir milyon aura değerinde olabileceğini söylemesi beni çok şaşırttı ve ona öylece bakakaldım.

İkisi bana karşı bir puan kazanmış gibi uzaklaştılar ve parmaklarım kalp şeklindeki yakutun etrafına kapandı, iç sıcaklığı avucumu ısıttı ve gölgeleri tekrar itmeme yardımcı oldu. Yine de Darius'a bu şeyin değeri hakkında ciddi bir soru sormam gerekiyordu. Eğer gerçekten o kadar değerliyse, onu saklayamazdım.

Bunu düşünürken Ateş Arenası'na doğru ilerledim, ancak öfkeli bir Vampirle yüz yüze geldiğimde tökezleyerek durdum.

Caleb dişlerini göstererek ve vahşi gözlerle bana doğru hamle yaptı ve ben de onu durdurmak için son anda aramıza bir hava kalkanı fırlattım.

"Ne oluyor lan, göt herif?" Kalkanıma çarpıp hüsrarla homurdanarak kıcının üzerine düşerken, "Ne oluyor lan?" diye sordum.

"Özür dilerim," diye ısırdı, elini sarı buklelerinin arasından geçirip ayağa kalkarken nefes nefese kaldı. "Ben sadece... Biraz kötü haber aldım, hepsi bu. Ve susadım. Merak etmeyin, gidip başka birini bulacağım."

Beni geçmek için hamle yaptı ama kalkanımı bıraktım ve onu durdurmak için kolundan tuttum. "Neyin var?"

Uzun bir süre bana baktıktan sonra pes etmeye karar vererek içini çekti. "Gerçekten bir şey yok. Amcam Marlowe yine aile meseleleri hakkında basına konuşmaya başladı ve bu da bizi kötü gösteriyor. Birkaç yıl önce bazı *şeyler yaşadı* ve biraz dengesizleşti. Ama annem bunu reddediyor. Yaşadıklarından sonra onu hapsediyor ve sonra da gazetelerde siyasi meseleler hakkında saçma sapan konuşmaya ve görüşlerini benim ve annemin görüşleriyle aynı hizaya getirmeye başlayınca temizlik görevini bana atıyor. Bu sefer de beni kötü gösteriyor ki bu gerçekten çok sinir bozucu."

"Kabus," diye alaycı bir şekilde katıldım ve o da bana gözlerini devirdi.

"Bu tam bir baş belası ve şu anda ihtiyacım olan son şey. Ayrıca buraya bazı ileri ateş büyüleri çalışmalarını tamamlamak için gelmem gerekti ve sonunda bitkin düştüm ki bu iyi *olmalıydı* çünkü Seth bana izin vereceğine söz verdi

bu gece onu avlamak. Ama bugün gidip sürüsüne bir kız kattı, bu da demek oluyor ki bütün gece onlarla koşturacak ve muhtemelen hepsini de becerecek ve ben *susadım*."

"Vay canına. Daha önce hiç öfke nöbeti geçirdiğini görmemiştin," diye takıldım, ellerini saçlarının arasından geçirip volta atmaya başladığında.

"Biliyorum. Mars bu gece benim haritamda da var ve savaş gezegeni, yani vampirler için doymak bilmez bir kana susamışlık anlamına geliyor ve şimdi içkimi bile alamıyorum, kafayı yemek üzereyim ve-"

"Öyleyse beni avla," diyerek sözünü kestim. "Eskiden bunu hep yapardık ve sen yine de kafamı koparmaya çalıştın, yani açıkça istiyorsun. Ayrıca, benim hâlâ senin Kaynağın olmam gerekmiyor mu? Görünüşe göre bugünlerde sadece Kurt'un tadına bakıyorsun."

Bana yırtıcı bir bakış fırlattı ve kalbim yerinden fırladı. "Sana tezahüratta sorduktan sonra bir daha yapmak istemediğini düşündüm ve hiçbir şey çıkmadı," dedi yavaşça. "Ayrıca... artık seninle gerçekten oyun oynayamam. Seth beni onu Düzen formunda avlamaya çok alıştırdı ve sonra onu ısırmadan önce dövüşüyoruz ve ben de sert olmaya alıştım. Yani..."

"Ne olmuş yani? Beni Düzen formundayken yakalayabileceğini mi sanıyorsun?" Alay ettim. "*Lütfen*. Ben sana kıcımla gülerken sen beni yakalamaya çalışarak daireler çizeceksin. Ayrıca, artık seninle savaşacak kadar güçlüyüm.

Özellikle de sihriniz tükenmişse."

Caleb'in gözleri bu fikir karşısında heyecanla parladı ve adrenalın damarlarımda dolaşmaya başladığında gölgeler daha da geriye çekildi. Bu tam da ihtiyacım olan türden bir dikkat dağıtmaydı. Saf, dürüst, *eğlenceli*.

Caleb "Bilmiyorum," diye geçiştirdi ama bakışları tekrar boğazıma inerken dudaklarını yaladı. "Mars beni biraz sinirli yapıyor-"

"Oh. Yani sen bir korkaksın?" Alay ettim.

"Hayır."

"Tavuk boku mu?"

"Siktir et. Güzel. Bir daha reddedemeyeceğim kadar lezizsin. Ama buna hazır olsan iyi olur, tatlım."

"Yine de bir sorun var," dedim, bana dişlerini gösterirken bir elimi kaldırarak. "Kazanırsam ne alacağım? Orgazm menüde yok, onun yerine bir derse ne dersin?"

"Ders mi?"

"Evet. Geçen gece Elemental Combat'ta Darius'u yere sermek için kullandığın ateş ve toprak kombosu kırbacını öğrenmek istiyorum." Ona sııttım ve o da inledi.

"Bunun düşmanı eğitmek anlamına geldiğinin farkında mısın? Varis arkadaşlarıma ihanet etmek ve-"

"Beni ısırarak istiyor musun, istemiyor musun Caleb?"

Ben talep ettim. "Siktir et. Pekâlâ. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"Yakalayabilirsen yakala beni." Parmaklarımı ona doğru salladım ve o kadar güçlü bir rüzgârla onu kendimden uzağa fırlattım ki, kanatlarım sırtımdan fırlarken onu Ateş Arenası'nın diğer tarafına kadar uçurdum.

Ben havaya sıçrarken Caleb tekrar bana doğru atıldı, ben havalandırken parmak uçları spor ayakkabılarıma değdi ve o da bana doğru sıçradı.

Damarlarımda adrenalin patladı ve dudaklarımdan heyecanlı bir kahkaha döküldü, Caleb altımda tempo tutarken aşağıya baktım.

O benden daha hızlıydı ve ben kanatlarımı daha sert çırparak olabildiğince çok engelin etrafından dolanırken kalbim güm güm atıyordu, böylece o da engellerden kaçmak zorunda kalıyordu.

Ateş Toprakları'ndan çıkıp kampüsün içinden hızla geçtim ve Uluyan Çayır'a doğru ilerlerken dudaklarımdan kahkahalar döküldü.

Ayaklarım Varislerin her zaman takıldığı en yüksek kayanın tepesine değdi ve bir an sonra Caleb kayaya tırmanıp beni yakaladı.

Dişlerini doğrudan boğazıma geçirirken kolları ezici bir güçle etrafımda kilitlendi. Çimenlerin üzerinde yuvarlanırken onu engellemek için boynuma bir hava kalkanı atmayı başardım ve bir yangının çıkmasını önlemek için kanatlarımdaki alevleri söndürdüm.

Caleb sertçe mücadele etti, bileğimi kavradı ve çekiştirdi. Dişlerine doğru. Ateş tenimde canlandı, onu yaktı ve beni bırakmak zorunda kaldı.

Bana tekrar saldırırken vahşice hırladı, ağırlığı üzerime o kadar sert çöktü ki sırtım acı içinde yere çarptı.

Yüzüne bir yumruk salladım, yüzünü buzla kapladım ve ısırabileceği herhangi bir parçamı yakalamak için çabalarken çenesinden yakaladım.

O bir canavar gibi saldırırken vahşi bir köpek gibi dövüştüm ve gözlerindeki vahşi bakış karşısında içimde heyecanla birlikte gerçek bir korku sardı. Seth'le bu şekilde oynamaya alışmış mıydı yoksa Mars gerçekten kana susamışlığını mı körüklüyordu bilmiyordum ama birden dişlerini bana geçirmesini istemediğimden emin oldum.

Yerde yuvarlandık ve kollarını sarmaşıklarla kaplayıp onu altımda sıkıştırırken üstte kalmayı başardım.

"Boyun eğ," dedim ama bana sadece hırladı, Vampir gücünü kullanarak sarmaşıklardan kurtuldu ve tekrar boynuma atıldı.

Yumruğumu tekrar buzla kapladım ve çenesine bir yumruk attım, dişi boğumumdan bir parça buz koparırken ve kanımdan bir boncuk dökülürken hedefini şaşırdı.

Gücümün tadı diline değdiğinde Caleb hırladı ve hücum eden bir boğanın gücüyle üzerime atılarak beni bir kez daha altına aldı.

Elimi kavradı ve dişleri buza çarparak onu saf bir güçle kırmaya çalıştı.

Altında debelenirken nefesim kesildi ve vücudunun sert düzlüğü beni sıkıştırdı, ama büyüü olmadan ciddi bir dezavantajdaydı ve böyle çılgınca davranırken beni ısırmasını istememin hiçbir yolu yoktu.

Homurdanarak avucumu göğsüne çarpmayı başardım ve hava büyüüyle onu kendimden uzağa fırlattım. Bana doğru geri çekilirken ayağa kalktım ve onu tuzağa düşürüp uzak tutmak için ayaklarının dibinde bir uçurum açtım.

Gözlerindeki vahşi bakış nabzımın hızlanmasına neden oldu ve bir an için tanıdığım Caleb'e bakıyormuşum gibi bile gelmedi.

Aç bir hırıltıyla yarattığım çukurun kenarından atladı ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde havalandım, altımdaki hırlayan yüzüne bakarken gökyüzünü hedefledim.

Sert ve hızlı bir şekilde uçarak Ağlayan Orman'a doğru ilerlerken ağaçların arasında uluyan bir Kurt sürüsünün sesi kulağıma çalındı.

Yapraklı dalların arasında altımdaki Caleb'ı gözden kaybettim ve ağaçların arasında ilerlerken kalbim yavaşlamaya başladı.

King's Hollow'un çatısı önümde belirdi ve benim için ormanı avlamaya bırakılırken saklanmak ve avı beklemek için nişan aldı.

Hatırlatın da bir daha Mars haritasındayken bir Vampirle alay etmeyeyim.

Devasa ağaç evin çatısına yumuşak bir şekilde indiğimde kalbim endişeyle çarptı ve aşağıdaki devasa düşüşe baktım.

Caleb'in görünürde olmadığından emin olduktan sonra oturup kazanmamı bekledim.

Ayaklarımın altındaki ağaç evinden gelen yumuşak ses mırıltıları bana ulaştı ve Darius ile Max'in orada konuştuklarını fark ettiğimde sustum.

Yine de sorun değildi, çünkü ne konuştuklarını anlayamıyordum, bu yüzden casusluk falan yapmıyordum.

Darius tekrar konuştu ve kız kardeşimin adını duyduğuma yemin edebilirdim.

Lanet olsun.

Etrafımdaki alana hızla bir güçlendirme büyüğü yaptım ve sesleri aniden yüksek ve net hale geldi.

"-düşünüyordu, ama yakında bana söylemek zorunda kalacak. Onu görmezsem bağ beni ikiye ayıracakmış gibi hissediyorum ve sonunda ziyaret talebimi kabul etti. Yemin ederim, sırf bu yüzden onu öldürebilirim. Yirmi beş yıl boyunca benden bu kadar uzakta kalmasına nasıl dayanacağımı ben bile bilmiyorum," diye homurdandı Darius. Tahmin yürütecek olsaydım, sadece içiyor olabileceğini söylerdim.

"Eğer baban bu konuda hala bir pislik gibi davranıyorsa, neden benimkinin birkaç ipucu çekip çekemeyeceğine bakmıyorum?" Max önerdi ama Darius cevap veremedi omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve tam Caleb çatıya sıçrarken arkamı döndüm.

"Bekle!" Nefes nefese kaldım, bana doğru ateş ederken ayağa kalktım ve onu durdurmak için büyü çağırmaya çalıştım.

Gözleri manik ve kan çanağıydı, açlığının umutsuz ihtiyacıyla parlıyordu ve önümdeki yaratığı tanıyamadım bile. Vampirlerin diğer Tarikatlar gibi değişmediğini söylerlerdi ama o anda değiştiğinden emindim. Caleb her şeyi kontrol etmişti ve onun yerinde kana susamış bir iblisten başka bir şey yoktu.

Bana çarpmadan önce parmak uçlarım henüz karıncalanmamıştı bile ve dişleri boynumu parçaladığında çığlık attım, beni kollarına sıkıştırırken hissettiğim acı hiç hissetmediğim kadar keskin bir şekilde içimde patladı.

Tökezleyerek geri çekildim, uzuvlarım enerji kaybederken ayağım ahşap çatının kenarından kaydı ve aniden düşmeye başladık. İçim kıpır kıpır oldu ve hava büyümlerle bizi kurtarmak için çaresizce ellerimi uzattım ama

işe yaramadı. Gücüm onun zehri tarafından tamamen etkisiz hale getirilmişti ve derimi tokatlayan ve tırmalayan gölgelik dallarının arasından düşerken çığlık attım.

Caleb'in beni tutuşu yere düşmeden saniyeler önce gevşedi ve bizi kurtarmak için ellerini uzatırken dişlerini boynumdan ayırdı.

Yere sert bir şekilde çarptık ve vücudumda bir acı patlaması yaşanırken en korkunç çatırtı duyuldu.

Tekrar çığlık atmaya çalıştım ama aniden hiç hava alamadım ve nefes yolumu dolduran ve beni boğmakla tehdit eden sıcak ve ıslak bir şeye karşı öksürüyor ve sıçırıyordum.

"Yardım edin!" Caleb kükredi, bir elini boynuma atıp beni boğacağından korktuğum kadar sert bir şekilde bastırırken lacivert gözleri dehşete düşmüş bir panikle benimkilerle buluştu.

Altında hareket etmeye çalıştım ama hiçbir uzvum tepki vermedi, hiçbir şey emrettiğim gibi yapmadı ve hala solunum yollarımı tıkayan her neyse boğuluyordum.

Caleb gözlerimin içine bakarken, "Özür dilerim, Tory," diye nefes nefese kaldı. "Çok ama çok üzgünüm. Kahretsin, *kahretsin!* Özür dilerim, bunu yapmak istememiştim-"

Caleb'in bir tsunami gücüyle benden kopup açıklığa savrulmasından bir saniye önce büyük bir kükreme havayı ikiye böldü.

Bir an sonra Darius'un yüzü üzerimde belirdi, sert avucu boğazıma indi ve etimin altına iyileştirici büyü bastırırken sıkıca sıktı.

Boynumdaki ağrı azalmaya başladı ve öksürmeye başladım, ciğerlerimden çıkarmayı başardığım kan dilimi kapladı.

"Seni yakaladım Roxy," diye homurdandı Darius, su büyüünü kullanarak kanımın geri kalanını ciğerlerimden çekerken elleri tekrar hareket etti.

Tekrar nefes alabiliyordum ve görüşüm bir kez daha odaklanırken hemen bir nefes çektim.

Acı vücudumun geri kalanında çiçek açmaya devam ederken nefes nefese kaldım ve hala hiç hareket edemediğimi fark ettiğimde panik beni tüketti.

"Neren acıyor?" Gözümden bir damla yaş süzülürken Darius ölümcül bir sesle sordu.

"Her yerde," diye tısladım ve Caleb daha fazla özür dilemeye başladığında bir çığlık daha attım.

"Ondan aldığım büyüyle yere çarpmadan önce zemini biraz yumuşatmayı başardım ama fazla değildi," diye seslendi. "Çok üzgünüm, bunu yapmak istememiştim. Yemin ederim öyle olsun istemedim."

Kocaman beyaz bir kurdun gelişiyle sözünü kesti. Seth tam yanıma geçip bana aletin alt tarafını gösterince tiksintiyle tısladım.

"Ne oldu böyle?" Darius ellerini kalçalarımda ve karnımda gezdirip nefesinin altında hırlarken Seth soluk soluğa yanıma çöktü.

"Caleb onu çatıdan düşürdü ve fena ısırıldı," diye mırıldandı Max, o da aşağı inerken.

"Lanet olası omurgasını kırmış," diye homurdandı Darius ve içindeki dehşet

Hareket edebilseydim bile gözleri beni olduğum yerde dondururdu. "Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir şeyi tamir etmemiştim."

"Yapabilirsin," dedi Max kendinden emin bir şekilde ve Darius'un omzuna bir elini koyarak ihtiyaç duyması halinde ona büyü yapmasını söyledi.

Seth endişeli bir inilti çıkardı ve aynı şeyi yapmak için elini diğer omzuna koydu ve Darius'un kaşları konsantrasyonla çatıldı, ben de onun büyüünün tenimin altına aktığını hissettim.

Acı azalmaya başladı ve hisler yavaşça uzuvlarıma geri dönerken titrek bir nefes aldım. Önce el ve ayak parmaklarım karıncalandı, sonra hisler her şey tekrar normal hissedene kadar yukarı doğru kaydı.

Darius gözlerinde bir ıstırap deniziyle bana baktı ve ben ona uzandım, parmaklarım onun sert çene çizgisini en nazik dokunuşla taradı. Tam bir öfke kükremesiyle benden uzaklaşmadan önce iyi olduğumdan emin olmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Caleb'in üzerine atlayıp onu yere düşürdükten sonra yumruğunu doğrudan yüzüne indirirken nefesim kesildi.

"Onu bir daha *asla* avlayamayacaksın!" diye kükredi yumruklarını defalarca yere indirirken. "O lanet ağzını ona asla sürmeyeceksin, lanet dişlerini bir *daha* asla ona geçirmeyeceksin!"

Max ve Seth panik içinde küfürler savurarak onun üzerine atladılar ve bir şekilde onu, altında kanlar içinde yatan Caleb'den koparmayı başardılar.

"Özür dilerim, dostum, özür dilerim, Tory," diye soluk soluğa onu öldürmeye kararlı görünen Ejderha ile benim arama baktı.

"Siktir git buradan Cal," diye tersledi Max, tam o sırada Darius kolunu kurtararak yüzüne dirsek attı.

Caleb yarım saniye tereddüt etti ama Darius'un gözlerinde kendi ölümünün parladığını gördüğünü tahmin edebiliyordum. Dönüp ağaçların arasından fırlamadan önce bana doğru umutsuzca bir özür daha savurdu.

Darius bir başka kükremeye Seth'i yerinden oynattı ve tam peşinden gidecek gibi görünüyordu ki Max yoluna fırladı.

"Birini unutmuyor musun?" Max, ben ayağa kalkmayı başarırken beni işaret ederek sordu.

Hâlâ titriyordum, kalçalarıma doğru yayılan bir ağrı vardı ama eskisinden çok daha iyiydi.

Darius dönüp bana baktı, sanki onun için dünyadaki en değerli şey benmişim gibi yüzünde duygu dolu bir ifade vardı.

Birdenbire bana doğru ilerledi, önümde dururken beni King's Hollow'u barındıran devasa ağaca yasladı, bana dokunmaktan kaçınırken tüm dünya üzerine çöküyormuş gibi görünüyordu.

"Ben Cal'in peşinden gideceğim," diye mırıldandı Seth, Kurt formuna geri dönüp ağaçların arasından hızla uzaklaşmadan önce iyi olup olmadığını kontrol etmek için bana son bir kez baktı.

Darius ona bir bakış bile atmadı, koyu renk gözleri duygu ve dehşetle dans ederken bakışları bana sabitlendi.

Çekingen bir şekilde uzandı, elleri kanımla kırmızıya boyanmıştı ve parmaklarının uçlarını yüzümün çizgileri boyunca en nazik dokunuşlarla, sanki beni kıracağından korkuyormuş gibi gezdirdi.

Onu sessizce izledim ve tüy gibi hafif sesiyle tenim karıncalandı.

Parmak uçlarının çenemi, elmacık kemiklerimi, burnumu, kaşlarımı, boynumu ve dudaklarımı okşaması, sanki hepsinin orada, güvende ve hesapta olduğundan emin olmak zorundaymış gibi.

Alnı alnıma değene kadar yavaşça öne eğildi ve vücudunda ne kadar önemsedığını, ne kadar korktuğunu, ne kadar endişelendiğini ele veren hafif bir titreme hissedebiliyordum.

"Sensiz yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim," diye nefes aldı, sesi sertti ve korkudan kırılmıştı.

Ben de avucumu çenesine koymak için uzandım, diğer elim koluna indi. "Darius," diye mırıldandım, ne söyleyeceğimden bile emin değildim ki gök gürültüsü gökyüzünde çınladı.

"Ben de seni özledim," diye araya girdi. "Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla."

Gök gürültüsü tekrar patladı ve o kadar ani geri adım attı ki neredeyse düşüyordum.

Darius geri çekilirken Max onun yerini almak için hareketlendi ve sakince bana uzandı. "Kemiklerini kontrol ettirmek için seni revire götürmeliyiz, küçük Vega," dedi yumuşak bir sesle. "Yürüyemiyorsan seni taşıyabilirim."

"Yürüyebilirim," diye itiraz ettim, Darius'a tekrar baktım, gözlerinde korkudan başka bir şey yoktu, sanki az önce olanlardan bir şekilde sorumluymuş gibi beni izliyordu.

"Hadi, izin ver. Yoksa Darius bunun için beni azarlayacak."

Max beni kollarına aldığı anda ve üçümüz kampüsün merkezindeki revire doğru yola çıktığımızda kabullenerek iç geçirdim.

Darius sessizce takip etti, bana küçük bir servet değerinde bir kolye vermesi için onu kışkırttığımda bile tek kelime etmedi. Ama bir kolye yaptığımda çıkarıp ona geri vermek için hamle yaptığımda bileklerimi yakaladı ve başını sertçe salladı. "Bu senin."

Ve sesinin tonu ve bana bakışındaki bir şey, sessizliğe geri döndüğünde bile beni rahatlattı.

Terra House'daki odama hızla girdim ve kalbim kederli bir panikle g mb rderken kapıyı arkamdan kapattım.

Ellerim titriyordu ve kendime onun iyi olduğunu, Darius'un onu kurtardığını tekrar tekrar hatırlatırken nefeslerim çok hızlı geliyordu. iyi olacaktı.

Ama *lanet olsun*. Az  nce Solaryalı bir prensesi çatıdan aşağı atmışım ve az kalsın dişlerimle boğazını par alayacaktım.

Titreyen ellerime baktım, parmaklarımı kaplayan Tory'nin kanının ıslak parıltısını fark ettim. Onu kurtarmaya çalışıyordum. Yardım etmek istemişim.

Ama artık t kenmiŐim ve *zayıf düŐmüŐüm*. Bunu kendime itiraf etmek zorundaydım. Bütün gün gergindim, annem Mars'ın haritamda olduğunu hatırlatmak için bana birkaç kez mesaj atmıştı ama onu görmezden gelmeyi seçmişim. Tamamen  uvallamayı ve birinin hayatını riske atmayı seçmişim.

Kanlı ellerime bakarken dişlerim fırladı ve onları yalayarak temizleme arzuma karşı savaşırken boğazımdan bir hırıltı koptu. İçimdeki bu açlık, zalim ve kalpsiz bir canavardı. Acı ve ıstıraptan zevk alıyor ve kanla yıkanıyor. Vicdan azabı ya da pişmanlık duymuyor, istediğini almakta asla tereddüt etmiyordu. Ama ben yıllarca onunla yaşadım, onu kendi isteğime boyun eğdirdim, onu sadece istediğim zaman bir silah olarak

kullanmaya zorladım.

Ve bunun, onun üzerinde tam bir kontrole sahip olduğum anlamına geldiğine inanarak kendimi açıkça kandırmıştım. Ben ona hükmediyordum ama o bana hükmetmiyordu.

Ne güzel bir yalandı bu.

Çünkü şimdi bile, yaptıklarımın sonra, Tory'nin kanının her damlasını parmaklarımdan yalamamak için kendimi zor tutuyordum.

Kararlı bir hırıltıyla banyomun kapısını iterek açtım ve gömleğimi çıkarıp ayakkabılarımı kenara fırlatmadan önce duşakabinimin suyunu akıtmak için uzandım.

Duşa doğru bir adım attım ama dişlerimdeki ağrı beni tekrar kanlı ellerime bakmaya zorlayınca olduğum yerde kaldım.

Gözlerimi kapattım ve arzuyu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken derin derin nefes aldım ama havaya karışan kan kokusu ağzımın ihtiyaçla sulanmasına neden oldu. Darius'un bana saldırısından dolayı kendi kanım yüzümü kaplamıştı ama yaralarımı iyileştirmek için kendimi zorlayamadım. Onları hak etmiştim. Her birini ve daha fazlasını.

Yıka gitsin.

Kararlılıkla homurdanarak gözlerimi açtım ve duşa girdim, eşofmanımın hâlâ üzerimde olmasını umursamadım bile. Tek yapmam gereken durulanmaktı. Bir kez gittiğinde, her şey bitmiş olacaktı.

Su giderden akmaya devam ederken buhar etrafımı sardı ve açlık dolu bir iniltiyle ellerimi sıcak akıntının altına itmek için uzandım.

Su tenime değdiği anda kan akmaya başladı ve duştan tökezleyerek çıkıp sırtım fayanslı duvara çarptığında vahşî bir hırıltıyla onları geri çektim.

Parmaklarımı ağzıma sokarken aşağı doğru kaydım, Tory'nin gücünün tadı dilime değdiğinde yüksek sesle inledim.

Ellerimi ve parmaklarımı emip yalarken içimdeki canavara teslim oldum, dilimi bileklerimden aşağıya doğru gezdirdim ve onun gücünün bir damlası damarlarıma akarken her son damlayı yakaladım.

Göğsüm kabarıyor, kaslarım titriyor ve kendimi şeytanıma kaptırıp onun istedikleriyle beslenirken gözlerim kapanıyordu.

"Cal?" Kendimi karanlığa bıraktığımda Seth'in sesi bana seslendi ve banyonun kapısını araladığında gözlerimi açtım. İçeri girerken çekmecelerimi karıştırmış ve üzerini örtmek için eşofman altımdan bir çift çalmıştı.

"Gitmelisin," diye hırladım, dişlerim dilimi keserken kendimi ona saldırmak yerine olduğum yerde kalmaya zorladım. "Şu anda etrafımda olmak güvenli değil."

"Saçmalık, sen bana asla zarar vermezsin." Seth yaklaştı ve göğsümdeki ağrı daha da arttı.

Tory'nin kanından aldığım birkaç büyü kırıntısı hiçbir şey değildi ve içimdeki bu her şeyi tüketen açlık daha fazlasını talep ediyordu. Bakışlarım çıplak göğsünün üzerinde gezindi, boynuna yerleşmeden önce nabzının teninde titreştiği her noktayı aradı.

"Ciddiyim Seth," diye nefes aldım, sırtımı soğuk fayanslara dayadım ve onu her şeyimle ısırma dürtüsüne karşı savaştım. "Bu gece kendimde değilim, bittim, tükendim, Mars kafamda fedakârlık isteyen lanet bir savaş tamtamını çalıyor ve ben de sana zarar *veremem*. Lütfen git."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye kabaca cevap verdi, üzerimde yükselecek şekilde yaklaşarak. "Yani bir hata mı yaptın? Tamam. Yıllar boyunca bunlardan kaç tane yaptım? Kaç kez çuvalladığımı ve senin benim yanımda olduğunu saymaya başlayamam bile."

"Bu aynı şey değil. Eğer burada kalırsan, kontrolümü kaybedeceğim. Seni ısıracağım ve sonra-"

"O zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin. Biliyorsun, açken hiçbir şey yapamazsın." Bana sırtıttı ve dudaklarımdan içi boş bir kahkaha döküldü.

"Bu sandviç aşermeye benzemez."

"Olmasa iyi olur," dedi. "Ben sandviç değilim. Üzerine serpiştirilmiş, şuruplu ve en sulu kirazlı, lanet olası bir üçlü çikolatalı dondurma gibiyim. Beni basit bir öğle yemeğiyle kıyaslama Cal, duygularımı inciteceksin."

Eğildi ve kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve ben de ona izin verdim çünkü başka ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum ama kemiklerimdeki gergin panik hissi azalmamıştı. Hâlâ onu incitmek istemiyordum. Hâlâ kontrolün bende olduğundan emin değildim.

Seth uzandı ve beni kapıdan yatak odama doğru itmeden önce duşu kapattı.

"Baksana ne kadar da medeni" diye dalga geçerek etrafımda dolanıp yatağıma atladı. Sırt üstü yattı ve bana sırtırken minderlerin arasında zıpladı. "Bana istediğin şekilde sahip olabilirsiniz. Genellikle Bunun tadına varmak için dişinizle tırnağınızla mücadele etmeniz gerekir ve ben burada kendimi gümüş tepside sunuyorum."

"Seth..." Başladım ama ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Benim Dişlerim ağrıyordu ve göğsümde sihrimin bulunması gereken yerdeki boşluk, ben onu doldurana kadar daha iyi hissettirmeyecekti.

"Hadi ama dostum. Beni yere yatırabilirsin, domaltabilirsin ya da ne istersen yapabilirsin. Bu gece senin emrinde olacağım. İstersen beni baş aşığı bağlayıp kanımı şarap bardağına bile boşaltabilirsin."

Bu fikir karşısında irkildim ve o da bir kahkaha attı.

"Çok mu fazla?"

"Evet," diye kabul ettim.

Ellerini başının arkasına koydu ve beni beklerken beni izledi, ama ben hareket etmedim. Hareket edemezdim. Eğer bu gece başka birini daha incitirsem, kendimi kaybedeceğime emindim. Ama içimdeki umutsuz kan ihtiyacını da inkâr edemezdim. Eğer teslim olmazsam, er ya da geç bu odadan çıkıp en yakın Fae'yi avlayacak ve ihtiyacım olanı zorla alacaktım. Yani kesinlikle

Bu ondan daha mı iyiydi?

Seth dramatik bir şekilde içini çekti ve benden önce ayağa kalktı, o kadar yakın durdu ki göğüslerimiz neredeyse birbirine değecekti ve onun topraksı kokusu beni sardı.

"Hadi ama Cal. Yapmanı istiyorum," dedi, bakışlarında parlayan dürüstlük ve adını koyabileceğimden emin olmadığım başka bir şeyle gözlerimle buluştu.

Bana sunduğu şeyi alma ihtiyacıyla bedenim alev alev yanıyordu. Vücudu benimkine o kadar yakındı ki, sanki bana gerçekten dokunuyormuş gibi sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yavaşça uzandım ve uzun saçlarından bir tutamı avucumun içine aldım, başını kenara çekmek için kullanana kadar yavaşça elimin etrafına sardım.

Seth boğazını bana doğru açarken derin bir nefes aldı ve bir an için bana ne kadar güvenmiş olabileceğini fark ettim.

Bana karşı bu kadar savunmasız olduğunu gösteremezsin. Özellikle de bir Kurt için. Onlar sadece boyun eğmenin bir işareti olarak boğazlarını açarlardı ve onun bana bundan başka bir şekilde boyun eğmediğini bilsem de, böylesine güçlü bir Alfa'nın merhametinde olduğunu bilmek kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Dudaklarımı boynuna dokundurdum, dişlerim tenine sürtündü ve ondan ihtiyacım olanı almaya hazırlanırken bedeninde bir ürperti dans etti.

Ama tam ısırarak üzereyken, Tory'nin altımda yattığını, kendi kanında boğulurken boğazının parçalandığını hatırlamak beni bunalıttı.

Acı dolu bir homurtuyla geri çekildim, onu bu şekilde incitme riskini almayı reddederek saçlarına tutunduğum elimi bıraktım ve göğsümdeki ağrı on kat arttı.

Önünde diz çöktüm, kana susamışlığımı bastırmak ve çağrısını reddetmek için var gücümle savaştım. Nefeslerim kesik kesik geliyordu ve içimdeki canavar onun kanı için ulurken doğamı reddederek başımı salladım.

Seth karanlık bir sesle, "Isır beni, Cal," diye ısrar etti, saçımdan bir tutam kopardı ve bileğini ağızıma bastırdı.

Elini bir hırıltıyla savuşturdum ama uzuvlarımdaki titreme durmuyordu ve ikimiz de öyle ya da böyle yakında kopacağımı biliyorduk.

"Ayın altında koşmamak için her gece kendimi eve zincirlesem arkama yaslanıp beni izler miydin?" Seth saçlarımı tutarak beni ona bakmaya zorladı.

"Ayın altında koşmak kimseye zarar vermez," diye homurdandım.

"Belki çoğu zaman değil. Ama olabilir. Kendimi Kurt'a teslim ettiğimde içgüdülerim devreye girer, ben saf ve basit bir yırtıcıyım. Ve benden kaçan biriyle yolum kesişirse, onu kovalayacağıma ve öldürmeye gideceğime emin olabilirsiniz. Sen bizim neslimizin en güçlü Vampirisin Cal ve belki bu bazen insanlara zarar vereceğin anlamına geliyor ama bu senin kötü bir insan olduğun anlamına gelmiyor. Bu sadece senin ne kadar durdurulamaz olduğunu gösterir. Ne kadar güçlü, vahşi ve kuvvetli olduğunu. Şimdi bir damarımı kesip senin için bir bardağa dökmeden önce beni ısır."

Kendime olan son hakimiyetim de onun emriyle kırıldı ve ona doğru hamle yaptım, şaşkınlıkla homurdanırken dişlerim kalça kemiğinin hemen üzerindeki ete battı.

Kanı dilimin üzerinde yıkandı ve saf, inkar edilemez bir şekilde inledim. Tadının beni sarması ve kendi acımdan çekip çıkarması gibi bir zevk.

Onu yerinde tutarken ellerimle kalçalarını kavradım ama buna gerek yoktu, benden kaçmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Seth beni kendine doğru çekerken saçlarımı sıkıca kavradı, diğer eli enseme kavrarken Parmaklarım tenimde gezindi ve tüylerim diken diken oldu.

Umutsuzca homurdandım ve içtikçe, vücudumu onun gücüyle doldurdukça ve sonunda kendimi içinde buldukça bir zevk iniltisi de ondan kaçtı.

Karanlıkta.

Almam gerekenden fazlasını aldım ve ben ziyafet çekerken beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

Geri çekilmek için ihtiyacım olan kararlılığı toplamayı başardım, başparmağımı kalçasının üstündeki yaranın üzerinde gezdirip iyileştirirken nefes nefese kaldım, elim uzaklaşmadan önce bir anlığına karın kaslarının gerginliğini sıyırdı.

Vampir hızımın bir patlamasıyla ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım, sırtımı dolabımın çitalı kapılarına dayayarak durdum.

Seth odanın öbür ucundan bana bakarken inledi, elini yüzünde gezdirdikten sonra arkasını dönüp derin bir nefes aldı. Onu izledim. Birkaç dakika boyunca ileri geri yürüdü, halımın içinde bir yol açarken ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Tanıdığım en iyi insan olabilirsin Cal," dedi ve bana doğru ilerlerken toprak rengi kahverengi bakışlarını bana çevirdi.

"Kızlara saldırmak ve onları çatılardan atmak çok parlak bir övgü olduğu için mi?" Karanlık düşüncelerim beni silip süpürdü ve bu gece Tory'ye yaptığım her şeyi korkunç bir netlikle yeniden yaşamama neden oldu.

"Hayır. Çünkü sen çok özverilisin. Arkadaşının hoşlandığı kızla birlikte olmasına yardım edecek kaç erkek tanıyorsun?"

"Darius ve Tory birlikte olmak için yaratılmışlar," diye mırıldandım. "Aslında, bunca zaman yollarına çıkmasaydım belki de bunların hiçbiri olmazdı-"

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatırken Seth'in eli beni susturmak için ağzımın üzerine indi. "Yapma bunu," diye hırladı.

Elini ağzımdan çekip bana doğru uzatırken kaşlarımı çattım. Darius'un bana yumruk attığı çenemdeki morluğu. İyileştirme büyüünün bir damlası derimin altına kayd ve o yavaşça yanağımı, morarmış gözümü, patlamış dudağımı iyileştirmeye devam ederken iç çektim, sonra ellerini kaburgalarımın çiçek açan siyah ve kırmızı morlukları iyileştirmek için bıraktı.

Ağır bir iç çekişle, "Ben tam bir baş belasıyım," dedim.

"Sen bir pislik değilsin," diye homurdandı Seth. "Tanıdığım en düşünceli, en cömert, en harika herifsin."

Küçümseyerek homurdandım. "Belki de bana pembe gözlüklerle bakıyorsun."

"Görmüyorum," diye tersledi. "Sana baktığımda, söz veriyorum her şeyi görüyorum."

İyi ve kötü, aydınlık ve karanlık. Ve sen hala tanıdığım en iyi insansın."

Sözleri karşısında yüreğim burkuldu ve onu kucaklamak için uzandım. "Sen de tanıdığım en iyi insansın," diye mırıldandım.

Aramızda acı veren uzun bir an geçerken Seth hareketsiz kaldı, elleri hâlâ göğsümdeydi.

Başını boynuma doğru çevirdi. Dudakları tenime değdi ve donakaldım.

Ağzını yavaşça boynumda gezdirirken kalbim küt küt atıyordu, elleri göğsüme nazıkçe dokunurken tenim dokunduğu yerde karıncalanıyordu.

Dudakları kulağımın altındaki yumuşak tene değdi ve çenemin köşesine en hafif öpücüğü kondurduğunda kalın bir şekilde yutkundum.

Parmak uçlarım tenine değerken boştaki elim belini kavramak için hareket etti ve ağzı benimde gezinirken nefesinin altında inledi. Çenemi, kirli sakalımı kaşıyarak etimin karıncalanmasına neden oldu.

Kalbim çılgınca çarpıyordu ve ağzı benimkinin köşesine değdiğinde içime çektiğim nefes boğazımda düğümlendi ve vücudumun her santimetresinde bir ürperti dans etti.

Tekrar hareket etti ve kendimi gözlerinin içine bakarken buldum, tereddüt ederken dudaklarımız arasında hiçbir şey yoktu.

"Seth..." Nefes aldım, bu cümleyi nasıl bitireceğimi gerçekten bilmiyordum.

Gözleri büyüdü, sonra karardı ve bir an için gözlerinde acı bulduğuma emin oldum, sonra tekrar kilitledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yapmamalıydım... özür dilerim."

Bir santim geri çekildi ve onu bırakmadan önce yarım saniye boyunca onu sıkıca kavradım.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilmiş gibi kaşlarını çatı ve ben de ona bakarken rahatsız bir şekilde yer değiştirdim.

"Belki de gitmeliyim," dedi yavaşça, sesi sertti ve gözlerinde pişmanlıkla bana bakıyordu.

"Belki," diye tekrarladım, bir adım daha geri çekildi ve alt dudağını ısırıldı.

"Sen... şimdi iyi misin?" diye sordu tereddütle. "Ben... evet, iyiyim," diye kabul ettim.

Bana sıkı bir gülümseme verdi ve arkasını döndü, eşofmanını indirdi ve aynı hareketle yer değiştirdi.

Kapıya doğru ilerledi, pençesini kullanarak kapıyı açtı ve odamdan çıkmadan önce bana son bir kez baktı.

Kalbim boğazıma düğümlenerek gidişini izledim ve arkasından kapıyı kapatmak için hareket ettim.

Bana dokunduğu yer hâlâ tenimi sızlatıyordu ve onu geri arama arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Ama aramadım.

Kaşlarım çatıldı ve kalbimin ritmi bozulmuş bir şekilde çarpmasına anlam vermeye çalışırken zihnim dönüp durdu.

Titrek bir nefesle yatağıma geri düştüm ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Az önce ne oldu öyle?

Dışarıdaki pencerenin ötesinde bir kurt kederli bir şekilde uludu ve bugün yaptığım şeyle hiçbir ilgisi olmayan ve her şey en iyi arkadaşımın ziyaretiyle ilgili olan omurgamdan aşağı bir karıncalanma geçti.

Seth:

Rüya Takımı King's Hollow'da toplanıyor. Şimdi. Mazeret yok sürtükler.

Odamda bir Arcane Arts ödevini bitirirken grup sohbetimizdeki mesajı okudum ve cevap vermeden önce hayal kırıklığıyla bir of çektim.

Darius:

Şu anda onun yanında vakit geçirmek zorunda kalırsam Caleb'e yapacaklarımdan sorumlu tutulamam.

Caleb:

Çok özür dilerim, dostum. Ama anlıyorum, uzak duracağım.

Seth:

Hayır! Aklımda, hepimizin bir parçası olması gereken bir takım kaynaştırma egzersizi var. Yirmi dört saat oldu. Caleb üzgün olduğunu söyledi, Tory şimdi iyi. Ben sadece onu gölde eşek arkadaşlarıyla su sıçratırken gördüm.

Gruba, Milton Hubert'in lanet omuzlarına tünemiş minik siyah bikinili Roxy'nin, Justin Masters'ın omuzlarında olan Geraldine Grus'la güreşirken birbirlerini göle düşürmek için savaştıklarını gösteren kısa bir video ekledi. Oynarken çılgılık atıyor ve gülüyorlardı, ama bakışlarım sahilde oturmuş donuk gözlerle onları izleyen Darcy'ye takıldı. Klip, Geraldine'in Seth'i görüp ona şehvet düşkününü bir lupin olduğu için bağırmaya başlaması ve kaçarken kahkahalarının hoparlörleri doldurmasıyla sona erdi.

Bunu birkaç saat önce çekmiş olmalı çünkü o andan itibaren bir fırtına çıkmış ve gün pencerelerimin ötesinde kesinlikle gri ve sefil bir hal almıştı.

Max:

*Grus neden hep o kendini beğenmiş Justin'le takılıyor?
Hıyar mı?*

Seth:

*Ailelerinin evliliklerini ayarlamak için görüştüklerini duydum...
Kendine bir Vega bulamayacağını varsayarsak...*

Bu öneri karşısında içimden derin bir hırıltı yükseldi ve Max sohbet üzerinden Justin'le ilgili her türlü renkli hakareti göndermeye başladığında masamdan uzaklaştım.

Seth:

*Şanslısınız çocuklar, planım hem Roxy Vega'yı hem de
Geraldine Grus o kadar mutlu ki kesinlikle seni becermek isteyecekler.*

Caleb:

Artık kimse bang demiyor, göt herif.

Seth:

Geri getiriyorum. O yüzden siktirin gidin. Ayrıca, hemen kıcınızı kaldırıp Hollow'a gidin yoksa gelip o güzel suratlarınızı dövmek zorunda kalacağım. Beni zorlamayın.

güç kodunu çağırın...

O aptal güç kodu saçmalığını kullanırken inledim. Bunu yedi yaşındayken bulmuştuk ve bir gün dünyayı birlikte yönetme fikri bizi çok heyecanlandırmıştı. Temel olarak, eğer birimiz güç kodunu çağırırsa, hepimiz ortaya çıkmak zorundaydık. Mazeret yok. Yıllar boyunca en az sekiz yüz kez lanet olası adını değiştirmesini sağlamaya çalıştım ama yapmadı. Siktiğimin güç kodu.

Gömleğimi çıkarıp pantolonumu indirdikten sonra yere kadar uzanan pencereyi açtım ve koşarak dışarı atladım.

Vites değiştirdim ve kampüsün karşısındaki Hollow'a doğru hızla ilerledim. Berbat bir gündü ve bu da benim ruh halime gayet uygundu.

Kısa sürede vardım, Fae formuma geri dönmeden önce pençelerim ahşap çatıya saplandı. Çatının kenarından orman zeminine inişine baktım ve bir hareket bulanıklığı gözüme çarpınca içimdeki öfke düğümlendi.

Kapağı açtım ve içeri girdim, bir kot pantolon ve Odanın kenarındaki sandıktan boxer'ını çıkardı ve Caleb odaya girdiği anda giydi.

Uzun bir süre birbirimize baktık ve Max ile Seth içeri girerken boğazımda bir hırıltı yankılandı.

"Yeter!" Max tersledi. "Tory o lanet avcılık oyununu oynamak istedi ve Cal bunun berbat bir fikir olduğu konusunda onu uyardı. D n derslerini aldılar ve Şimdi yolumuza devam etmemiz gerekiyor."

Tekrar homurdandım ve Caleb botlarına baktı.

"İhtiyacımız olan Şey," dedi Seth k     , ukala bir sırtışla. "Birlikte bir maceraya atılmak."

"Ne macerası?" Homurdandım.

" zerinde çok çalıştığım bir Şey. Tory'yi *gerçekten* mutlu edecek. Muhtemelen Grus'u da çünkü o da Görev'i destekliyor: Yıldızlara Meydan Okuyun" diye ekledi ve Max'e göz kırptı.

"Gerçekten mi?" Max sırtıtmamaya çalışırken bir elini mohawk'ının üzerinde gezdirerek sordu.

"Evet. Zane Baxter ismi sana bir Şey ifade ediyor mu?" Seth heyecanla bana doğru bakınca kaşlarımı çattım.

"Roxy'nin eski sevgilisi. Onu araba kazasında boğulmaya terk eden kişi," diye mırıldandım. Eğer o pislik Solaria'da yaşasaydı, uzun zaman önce hayatını mahvederdim.

"Evet... gidip onu ziyaret etmek ister misin?" Seth kaşlarını cazip bir Şekilde salladı ve ben ona daha büyük bir ilgiyle bakarken omurgam dikleşti.

"Onu nasıl buldun?" Ben sordum.

"Son bir aydır ölümlüler diyarına küçük ziyaretler yapıyorum, sağdaki soldaki insanları onun hakkında bilgi vermeye zorluyorum. Kendine küçük bir suç imparatorluğu kurduğu için Şu anki ikametgahıyla ilgili resmi bir bağlantısı yoktu ama ben onu buldum."

"Neden?" diye sordum. Yani, gidip o herifle uğraşmak istiyordum ama anlamamıştım.

"Çünkü normal bir aşık salak gibi ona striptiz yapmaz ya da şarkı söylemezsin, bu yüzden kutunun dışında düşünmek zorundaydım. Ve içten içe, yıldızların senin mükemmel eşin olarak seçtiği bir kızın çikolata kalpler ve çiçekler yerine gerçekten sert bir jest istediğini düşünüyorum. O yüzden ben derim ki gidip o küçük gangsterin kışına tekmeyi basalım ve sen de onun taşaklarını kesip onun için bir kutuya koyabilirsin... ya da sadece bir fotoğrafını çekersen, en çok neyi seveceğini düşünüyorsan."

"Muhtemelen taşaklar," dedim kara bir kıkırdamayla ona sırtıırken.

"Yani evet mi?" Seth heyecanla sordu.

"Sikeyim evet."

Sandığı açtım ve içinden bir çift bot, siyah bir tişört ve deri bir ceket aldım ve dördümüz dışarı çıkarken Seth uludu. Biz giderken Max masada sakladığımız acil durum zulasından bir torba yıldız tozu aldı ve Caleb Seth'in yanında onu takip ederken ben de onunla birlikte yürümeye başladım. Bunu aşacaktık, ama şu anda suratını dağıtmak istemedim ona bakamıyordum, bu yüzden onun yerine odaklanabileceğim başka bir pislik olduğu için mutluydum.

Kampüs boyunca yürüdük ve Lance'in bıraktığı kalkandaki boşluktan geçtik, büyümlü imzasını tanıdığım da tenim karıncalandı ve kolumdaki Muhafız damgası umutsuz bir acıyla yandı.

Neredeyse hiç uyuyamıyordum, derslerim kötü gidiyordu ve dürüst olmak gerekirse, bir sonunu göremediğim umutsuz bir hiçlik balonunun içinde var olduğumu hissediyordum. Eğer Xavier ve annemin bana ihtiyacı yoksa, sabahları neden yataktan çıktığımdan bile emin değildim. Bazen Lance'e o kadar kızırıyordum ki, nerede olursa olsun bunu hissetsin diye kendimi yumrukluyordum. Neden plana sadık kalamıyordu ki? Tüm hayatını mahvederek gerçekten neyi başardığını düşünüyordu?

Kendini feda eden salak.

Seth yüzünde o güne kadar gördüğüm en kendini beğenmiş ifadeyle Max'ten yıldız tozu kesesini aldı ve bir an sonra yıldızların arasında sürüklenmeye başladık.

Parıldayan küçük piçler etrafımızı sardığında midem bulandı ve sonunda bizi ölümlüler alemindeki bir şehir banliyösünün arka sokağına tükürmeden önce alemler arasında geçerken normalden daha uzun süre yuvarlandık.

Orion'a olan bağımın zincirlerinden aniden kurtulduğumda titrek bir nefes aldım. Bağlantı hâlâ oradaydı, ancak Bizi ayıran diyarları artık neredeyse hissedemiyordum bile. Ve haftalarca onun bana yakın olması için yanıp tutuştuktan ve uykusuz geceler boyunca onu kollarımda tutmanın hayalini kurduktan sonra, bu lanet bir rahatlama daha fazlasıydı.

Muhtemelen şu anda benimle olan bağlantısı kesildiği için öldüğümü düşünerek panikliyordu ve bu fikir içimi çarpık bir tatmin duygusuyla doldurdu. Bana bunu yaşattığı için acı çektiğini umdum ve sonra böyle düşündüğüm için kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Şüphesiz onun yaşadıkları yüz kat daha kötüydü.

"Kahretsin, bunu daha önce düşünmeliydim," diye homurdandım, bir elimi deri ceketimin altındaki Terazî işaretine sürterek.

Şimdiye kadar bulabildiğim tek rahatlama yolu gölgelerin derinliklerine dalmaktı ve bunu çok sık yapmaktan hoşlanmıyordum. Olumsuzluktan çok açgözlülükle besleniyorlardı ve onları bir koltuk değneğı olarak kullanmaya başlarsam beni tüketceklerini biliyordum. Ölümlüler diyarının bir ölümlüler diyarı olduğunu daha önce fark etmeliydim.

kaçmak için mükemmel bir yer. Yine de bu özellikle boktan mahalleyi seçmezdim. Ara sokakta etrafımız çöplerle doluydu ve bayat sidik kokusu havada asılı duruyordu.

"Burası Tory onunla tanıştığında Vegas'ın yaşadığı koruyucu aile evi," dedi Seth ara sokaktan çıkarken ve caddenin karşısındaki evi işaret etti

yıkık dökük bir ev.

Verandada oturan, esrar içen ve bize kaşlarını çatarak bakan bir çocuk görünce kaşlarımı çattım.

"Yine mi sigara içiyorsun Brent?" diye bağırdı içeriden bir kadın.
"Yakalarsam seni pataklarım!"

Çocuk sigarasını çabucak söndürdü ve kapıyı iterek açtı, kız ona saldırırken daha fazla çığlık sesi bize ulaştı.

"Oraya yeni insanlar mı taşındı?" Caleb rahatsız bir şekilde sordu ve Seth omuz silkti.

"Hayır. Aynı kayıtlı sahipler. Her seferinde beş evlatlık çocuk alıyorlar ve sanırım yüksek sesle disiplin uyguluyorlar," dedi Seth hepimiz evi incelerken.

Tam bir batakhaneydi. Beyaz boyası soyuluyordu ve Pencerelerin yarısı tahtayla kapatılmıştı. Her yerde çöpler vardı ve verandadaki eski ahşap sandalyelerden biri çökmüştü. Benim cehennem anlayışına benziyordu. Yine de, tartışmalı bir şekilde cehennem denebilecek bir yerde büyüdüğümü sanıyordum.

Saray ve ben pek mutlu değildik, o yüzden belki de bir bok bilmiyordum.

"Yani, o pisliği bulmak gibi lanet bir işim vardı, ama temelde Kızların gittiği lisenin aşağısına indim, sonra cazibemi kullanarak onu sordum ve üçüncü adam adını duyunca neredeyse altına işedikten sonra, ondan zorla cevap aldım ve Zane Baxter'ın bir gangster olduğunu öğrendim. Görünüşe göre Tory onunla çıkarken sahip olduğundan daha da kötü bir üne kavuşmuş." Seth boğazını temizledi ve ben de kollarımı kavuşturarak onun sadede gelmesini bekledim. "Her *neyse*, eskiden okula giderken önünden geçtiği evde yaşamıyor artık ama biraz araştırdıktan sonra onu buldum."

"Onunla böyle mi tanıştı?" Kısık bir sesle sordum. "Onu kapısının önünden geçerken gördü ve üzerine mi atladı?"

"Bilmiyorum dostum, biraz soruşturdum ve bir kızıdan aldığım hikaye bu, ama sorsam bile Tory'nin bunu doğrulamasına imkan yok. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan döndüğümüzde ona sor." Bana omuz silkti ve ben de gözlerimi devirdim.

"Sanki bana söyleyecekmiş gibi."

"Belki yapar," dedi Max. "Sadece sorup görebilirsin."

"Onunla yalnız bile kalamıyorum, nasıl olacak bu?" diye homurdandım.

"Mesajlaşmayı dene, salak," diye karşılık verdi ve ben kaşlarımı çatarak ona bakarken diğerleri

Sanki çok belliymiş gibi kıs kıs güldü. Belki de öyleydi.

"Ya da aramak," diye ekledi Caleb. "Sadece telefonda konuşuyorsanız birlikte değilsiniz."

"Görüntülü sohbet," diye ekledi Seth pis bir sırıtışla. "Kesinlikle görüntülü seks yapabilirsiniz."

"Kapa çeneni," diye homurdandım ama yüzümdeki sırıtışı da tam olarak gizleyemiyordum. Belki de aptalın tekiydim. Ona mesaj atmaya ya da onu aramaya başlamak bana o kadar geri adım atmak gibi gelmişti ki aklıma bile gelmemiştir ama Belki de olmalıydı.

"Hadi," dedi Seth, kadın sokağın aşağısına doğru ilerlerken. sonunda bağırmayı bıraktı. "Ve burada büyü kullanamayacağımızı unutmayın, en azından bariz bir şekilde."

Caleb gözlerini devirerek, "Biliyoruz," diye cevap verdi.

Pahalı kıyafetlerimizle dikkat çekerek engebeli bölgede sekiz blok yürüdük, ancak durdurulacak kadar korkutucu olmalıydık Bizi soymaya çalışan herkesi.

"Burada yaşarken gittikleri lise bu," dedi Seth, tel örgünün ötesindeki devasa gri binalar topluluğunu göstererek. Çok iç karartıcı görünüyordu.

"Eskiden burada yalnız mı yürürlerdi?" Max alçak bir sesle sordu. "Sihir olmadan mı?"

Etrafımdaki sokaklara bakarken dudaklarımı büzdüm. Bu mahalle sadece kaba değil, lanet bir çete mahallesi idi. Güzel kızların başına kötü şeylerin geldiği ve kimsenin bunu umursamadığı türden bir yerdi. Solaria'daki Alestria şehri de böyleydi ve burası o kadar kanunsuzdu ki, babam ve diğer Meclis Üyeleri burayı çete yönetimine bırakmıştı. Yine de cebindeki Fırtına Ejderhası sayesinde her şeyi kontrol edebileceğini düşündüğünü tahmin ediyorum. Solaryalı prensesler nasıl olmuştu da buraya gelmişlerdi?

"Eee, evet, sanırım. Belki bunu da Tory'ye soracağın sorular listesine eklersin," dedi Seth omuz silkerek, okulu geçip yolumuza devam ederken.

Yürüdükçe evlerin duvarlarına ve kapılarına spreyle boyanmış işaretleri daha çok fark etmeye başladım. Ortasında kırmızı bir kafatası olan siyah bir daire. Uğursuz.

"Neden yıldız tozunu hedefimize daha yakın bir yere bırakmadık ki?"

Max mırıldandı. "Çünkü şimdiye kadar buraya gelmek istemediğim için

Stardust girdi. Bu adam tam bir pislik. Bir insan için delicesine tehlikeli. Beni görmesini ve geldiğimizi öğrenmesini istemedim," dedi Seth heyecanla ve ben de Cal'la bir sırtış alışverişinde bulunduktan sonra onun benim bok listemde olduğunu hatırladım.

Elbette, ilerledikçe üzerimizde daha fazla göz olduğunu hissediyordum, ancak şimdiye kadar kimse yaklaşmaya cesaret edememişti. Max, silah seslerine karşı etrafımıza kurnazca bir hava kalkanı oluşturdu ama iş başa düştüğünde bunu ölümlüler gibi yapacaktık. Çoğunlukla.

Sonunda bir köşeyi döndük ve Seth büyük bir evin etrafını çevreleyen çitin yanında durdu, evin dışında oldukça vahşi görünümlü bir sürü motosiklet park etmişti.

Çete üyeleri avluya yayılmıştı, biz onlara doğru bakarken gözleri üzerimize düşüyordu. Her birinin üzerinde çete dövmeleleri vardı, kafatası

ve birkaçından fazlası silahlarını kılıflarından çıkardı.

"Kayıp mı oldunuz çocuklar?" diye seslendi iri yarı bir herif, geniş verandaya çıkan basamaklardan bize bakarken.

"Tory Gomez'in eski sevgilisini arıyorum," dedim alçak bir sesle, gözlerinin içine bakarken ölümlü dünyada kullandığı ismi kullandım.

Kaşları bu isim karşısında şaşkınlıkla kalktı ve başka bir adam bana bakarken çim sandalyeden kalktı. İri yarı, dövmelele kaplı ve gangster havasına pek uymayan güzel bir yüzü vardı.

"Hangisi?" diye sordu sırtarak. "Eskiden onunla çıkardım. O kız tam bir vahşiydi."

"O değil," diye mırıldandı Seth ve burada birden fazla eski sevgilisi olduğu gerçeği omurgamı diken diken etti. Kaç tane vardı ki? Öyle mi? Ve bu beni kızdırdığı için tam bir ikiyüzlü müydüm?

Muhtemelen.

Caleb, "Zane Baxter'ı arıyoruz," diye ekledi.

"O zaman ödülü almaya mı geldin? Çünkü onu göremiyorum," dedi iri adam, basamakları iterek ve kalçasında asılı duran av bıçağını parmaklayarak.

"Ödül mü?" Max sordu.

"Şey... Sanırım bu doğru kelime değil. Patron onunla sadece konuşmak istiyor, canını yakmak değil," diye kıkırdadı ve diğer fedailer de ona katıldı. "O kız ve kız kardeşi son koruyucu ailelerinden ayrıldıklarında hayalet gibi gözden kayboldular."

"Peki patronun eski sevgilisinin nereye gittiğini neden umursuyor?" Diğer Varisler arkamdayken ona yaklaşıp sordum.

"Çünkü ona tam olarak eski sevgilim diyemem," diye seslendi başka bir ses ve evin kapısı açılıp kocaman bir adam dışarı çıkarken kafamı kaldırdım.

verandaya çıktı ve bize baktı. "O kıza benim olmasını teklif ettim ve o da evet dedi. Onu bu bağılıktan kurtardığımı hatırlamıyorum."

Uzun boylu ve esmerdi, kollarında tam kol dövmesi ve elmacık kemiğinin üzerinde çete sembolü vardı. Gözleri buz gibiydi ve bana bakışından neden burada olduğumu tam olarak anladığını anlamıştım.

Sözlerini küçümseyerek homurdandım. Bu tür pislikler Sırf küçük bir köşesine büyük bir gölge düşürdükleri için dünyanın sahibi olduklarına inanıyorlardı. Ama dünya kocaman bir yerdi ve burası da küçük bir bok çukuruydu.

"O kız kimseye ait değil," diye homurdandım. "Hele hele altın sıçtığını sanan yarı kiralık bir gangsterden başka bir şey değil. Timsahlarla dolu bir nehirde akıntıya karşı yüzen iribaş."

"Yani kendini timsah mı sanıyorsun?" Zane alay etti, sanki yırtıcı bir hayvanmış gibi sırtarak bana baktı.

"Onun gibi bir şey," diye karanlık bir şekilde cevap verdim, gözlerim yarım saniyeliğine sürüngen yarıklarına dönüştü ve aynı hızla tekrar eski haline döndü.

Bir an tereddüt etti, devam etmeden önce bunu hayal edip etmediğini anlamaya çalışırken gözleri kısıldı.

"Ben de Tory'nin hiçbir şeyden korkmadığını sanıyordum, ama yüzünü göstermeden peşime güzel çocuklarını taktı. Bana söylemek ister misin? Kafalarınızı nereye göndereyim de alsın?" Zane bize yaklaşırken bir adım aşağı inerek sordu.

Çetesi de ayağa kalktı, birkaç çocuk polislere gözcülük yapmak için sokağa fırlarken bazıları kemerlerinden silahlarını çıkardı.

"Hepiniz bizden çok mu korkuyorsunuz da silah kullanıyorsunuz?" Seth çeteye bir psikopat gibi sırtarak alay etti. Ateş etmeye başarlarsa kolayca kalkan oluşturabilirdik ama bu tür bir büyüü fark etmelerini önlemek çok daha zor olurdu.

"Tamam, sana bir anlaşma teklif edeceğim," dedi Zane, kot pantolonunun arkasından bir tabanca çıkarırken tam önümde durmak için hareket etti. Çenesini kaldırdı ama ben hâlâ daha uzun boyluydum ve gözlerini gerçeğin üzerine dikerken ona sııttım. "Silah yok. Ama içinizden hayatta kalan son kişi ölmeden önce bize onun nerede olduğunu söylemek zorunda."

"Pekâlâ," diye kabul ettim çünkü onun kazanma ihtimali sıfırdan da azdı. "Ama her birinizin ağzını burnunu kırdığımızda,

Tory'yi korkak bir solucan gibi o arabada ölüme terk ettiğin için ne kadar üzgün olduğunu anlatan küçük bir video hazırlamalısın."

Adamlarının hepsi bu yorum üzerine homurdanmaya başladı ve her taraftan bize doğru yaklaştılar. şimdiden on sekiz kişi saymıştım ve bir kavga çıkacağını anladıkları için evden daha fazlası çıkmaya başlamıştı.

"Anlaştık," diye tısladı Zane ve ben de yumruğumu Emir'imın tüm gücüyle onun kendini beğenmiş suratına doğru savurdum.

Onu ayağından yere düşürdüm ve etrafımda katliam yaşanırken kükreyerek peşinden atladım.

Seth bir grup gangsterin üzerine atlarken uludu ve Max de mücadelenin içine dalarken güldü.

Zane'e dört yumruk attım ve verandadaki koca herif bana çarptı ve ikimiz de yere yuvarlandık. Üstüme çıkmayı başardı, parmak eklemlerini çeneme vurdu ve ben doğrulup burnunu kıracak kadar sert bir kafa atmadan önce kan akıttı. Kanı yüzüme sıçradı ve o geriye doğru düşerken vahşice güldüm, kendimi ayağa kaldırdım ve yerde kaldığından emin olmak için onu tekmeledim.

Caleb bir çığlık atarak yanımdan geçti, birkaç rakibinin arasında ona her vurmaya çalıştıklarında ıskalayacakları kadar hızlı dans ediyordu ama doğaüstü doğasını ele verecek kadar hızlı değildi. Yumruklar savurdu

Yumuşak görünen ama Vampir yeteneklerinin gücüyle dolup taşan bir şeydi bu ve gangsterler acı çığlıklarıyla etrafına dağıldılar.

Yeni bir rakip ararken sert bir ağırlık bana çarptı ve Roxy'nin diğer eski sevgilisi kolunu boynuma dolayıp beni boğmaya çalışırken neredeyse ayaklarımdan düşüyordum.

Etrafımda döndüm ve geriye doğru koşarak onu iki yanımda ezdim. Evin duvarı mide bulandırıcı bir çatırtı ile sarsıldı ve anında tutuşu gevşedi. Dövüşe geri koşarken onu yere yığılması için bıraktım.

Çetenin yarısı yere yığılmıştı ve geri kalanlar ne olduğunu anlayamamış gibi bize bakıyorlardı.

Kalabalığa baktığımda, bir adam belinden bir silah çıkardı ve bana ateş etti. Adam daha doğru düzgün nişan alamadan kenara daldım ve kurşun arkamdaki motosikletlerden birine çarptı. Yuvarlandım, parmaklarımı ölümcül bir sırtışıla motosiklete doğru salladım ve mermiyi bahane ederek alevler içinde kalmasını sağladım.

Adam tekrar ateş etti ama etrafımda saf ısıdan bir duvar oluşturmuştum ve mermi yaklaşımadan eriyip yok oldu.

Max tekrar ateş edemedi üzerine atladı, silahı elinden kaptı ve kan akarken horoz gibi öterek kafasına vurdu.

Zane tekrar ayağa kalktı ve büyük bir öfkeyle bana döndü, yanından geçerken bir çim sandalyeyi kaptı ve tüm gücüyle bana doğru savurdu.

Yüzümü korumak için bir kolumu kaldırdım ve metal çerçeve beni bir adım geriye atacak kadar sert bir şekilde çarptı. Ama Ejderha gücümle bu, onun umduğu gibi beni yere sermeye yetmedi.

Dudakları aralandı ve ben yumruğumu tekrar suratına indirmeden yarım saniye önce kaşları çatıldı. Ve bu o kadar iyi hissettirdi ki

neredeyse memnuniyetle inliyordu.

Dövüşün geri kalanı etrafımda bitiyordu ve ben o ukala tavrıyla, kendi yapmış gibi görünen boktan dövmeleleriyle ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyle Zane'in üzerine düştüm.

Sert bir şekilde karşılık verdi, dudağımı patlattı ve kaburgalarımı morarttı, ama benimle boy ölçüşemezdi ve çok geçmeden onu kanlı ve hırpalanmış bir şekilde altına aldım.

Kafamı kaldırdığımda diğer Varislerin zafer sırtışılarıyla etrafımda döndüklerini ve dövüşün kendilerine düşen kısmını tamamladıklarını gördüm. Yıldız Geçidi'ne alındığımdan beri hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum kendimi onlara. Ve bunun benim hatam olduğunu fark ettim. Bana ve Roxy'ye olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için onlardan uzaklaşıyordum ama onlar geri çekilmeme izin vermemişlerdi.

Bu berbat küçük gezi bile bana yardım etmek için planlanmıştı ve kaç kişinin kendileri için bunun yarısını bile yapabilecek arkadaşları olduğunu merak ediyordum.

Caleb cebinden Atlas'ını çıkardı ve ben Zane'in gömleğinin önünden tutup onu verandaya sürüklerken, özür dileyebilmesi için kapıya doğru oturttum.

"Ona üzgün olduğunu söyle," diye hırladım.

Zane çoktan şişmiş gözleriyle bana baktı ve ayaklarıma tükürdü.

"Sana hiç nasıl tanıştığımızı anlattı mı?" diye sordu karanlık bir kahkaha atarak,

Sanki onu öldürmemiz umurunda bile değilmiş gibi. Belki de umurunda değildi. Onun gibi insanlar uzun yaşamayı beklemezler. Muhtemelen kazandığımız için işini bitirmemizi bekliyordu.

"Umurumda değil," diye homurdandım.

"Her lanet olası gün evimin önünden mini etekler ve dekolte tişörtler giyerek geçerci, gözüme çarpmak için elinden ne geliyorsa yapardı."

Ona bir dişini kırarak kadar sert bir yumruk attım ve ağzından akan kana rağmen güldü.

"Ve onu buraya gelip beni görmeye nasıl ikna ettiğimi biliyor musun?" diye sordu bana sırtarak.

Sihir derimin yüzeyinde yuvarlanırken ona hırladım ama Max koluma bir el koydu ve o piçi öldürmemi engellemek için sakinleştirici etkisini üzerimde hissettirdi.

"Islık çaldım. *Islık* çaldım ve dizime vurdum, o da koşu koşu gelip kucağıma oturdu. Henüz on yedi yaşında bile değildi ve çetemdeki erkeklerin yarısından daha büyük taşakları vardı. İşte o zaman onu tutmaya karar verdim.

Ve bana kalırsa, o hâlâ benim."

O anda hiçbir sakinleştirici etki beni ona yumruk atmaktan alıkoyamazdı. Yumruğumu karnına indirdim ve öne doğru savruldu, karnını tutarken acıya karşı hırıltılı bir ses çıkardı.

"Madem ona bakacaktın, neden onu o arabada ölüme terk ettin?" Hırladım ve bakışları bir an için korkuyla titredi, sanki gerçekte ne olduğumu hissetmiş gibiydi.

"Ne kadar seksi olursa olsun, bir sürtüğü kurtarmak için ölmeyecektim," diye mırıldandı ve Caleb benden önce ona yumruk attı.

Caleb, Atlas'ı tekrar ona doğrultarak, "Ona üzgün olduğunu söyle," dedi.

"Siktir git," diye tükürdü Zane, söz verdiği kelimeleri söylemektense ölmeyi tercih ediyormuş gibi çenesini kaldırarak.

Bunu yapmayacağını görebiliyordum, kahrolası gururu onun için hayatından daha önemliydi. Ama öldürmeye değmezdi. Hadım etmeye? Belki de. Ama

Öldürmek mi? Baş ağrısına değmez. Yine de Roxy'nin özrü olmadan buradan ayrılmayacaktım.

"Ona üzgün olduğunu söyle," diye emrettim, sesim zorlamayla kalınlaşmıştı.

Zane'in dudakları aralanırken gözleri büyüdü ve dili istemediği halde kelimeleri söylemek zorunda kaldı.

"Özür dilerim," diye soluk soluğa kaldı, gözleri sanki o ana geri götürülüyormuş gibi parlıyordu. Devam ederken elleri hafifçe titredi. "Yaptığım şey için çok ama çok üzgünüm. Zayıf ve korkak biriydim. Seni orada öyle bıraktığım için kâbuslar görüyordum. Çok korkmuştum..." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve onu kontrolümden bırakmadan önce şaşkınlıkla diğer Varislere baktım. Onu özür dilemeye zorlamıştım ama geri kalan her şey onun suçuydu. Belki de içten içe tam bir ahmak değildi. Ama her halükarda, neredeyse kızın ölümüne neden olan lanet olası bir korkaktı.

Caleb kaydı keserken, "Buraya asla geri dönmeyecek," dedim. "Yani onu unutsan iyi olur."

Ondan uzaklaşırken Zane bana baktı ve parmaklarımın sıradan bir hareketiyle yanan bisikletten çıkan alevleri sıradaki bisiklete sıçraması için gönderdim. Ve bir sonrakine. Sokağa geri döndüğümüzde hepsi alev alev yanıyordu ve yaralı gangsterler cehennemden sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Biz uzaklaşırken Seth onlara neşeli bir el salladı ve bir an için elini kaldırıp sırttıktan sonra bir gizlenme büyüsünü bozdu ve Atlas'ı aniden avucunda belirdi.

"Onu dövüşün üzerine asmak için hava büyüsü kullandım," dedi vahşi bir sırıtışla. "Her şeyi filme aldım."

Başlangıcını bizim için tekrar çalarken hepimiz güldük ve bir an için dördümüzün bir grup psikopat gibi gangsterlerin arasından geçmesini izledim. Omzumu Cal'ın omzuna çarptım ve o da bir kolunu bana doladı.

ona sırtıttı. Dün Zane'e yumruk atarak yaptığı aptallık için onu affedebilirdim. Bunu yapmak istememişti ve bundan sonra dişlerini Roxy'den uzak tuttuğu sürece sorun yaşamaya devam etmeyecektik. Beni sıktı ve aramızdaki gerginlik eriyip giderken rahatlayarak iç çekti ve ben de kalbimdeki acının bir kısmının çözüldüğünü hissettim.

Yaralarındaki hasarı hafifçe iyileştirmek için elimi yüzümde gezdirdim ve cildimdeki kanı temizlemek için su büyümü kullandım.

Diğerleri de aynısını yaptı, Max Seth ve Cal'a su büyüyle yardım ederken Seth bizi başka bir ara sokağa yönlendirdi.

"Hazır buradayken bir mola daha vermek ister misin?" diye sordu baştan çıkarıcı bir şekilde.

"Nereye?" Caleb sordu.

"Vegas'ın eski dairesine gidip orada onları kızdırmak için fotoğraflarımızı çekebileceğimizi düşündüm."

"Neden?" Max kaşlarını çatarak sordu.

"Çünkü az önce dövdüğümüz şerefsizler hakkında bir şeyler ararken adresi buldum ve gidip görmemenin ayıp olacağını düşünüyorum. Muhtemelen o ezikten olabildiğince uzak olmak için şehrin diğer tarafına taşınmışlar. Hadi ama, merak etmiyor musun?" Bize lanet olası köpek yavrusunu verdi.

ve hepimiz pes ettik.

Hayatımıza girip her şeyi değiştirmeden önce nerede yaşadıklarını görmek istediğimi itiraf etmeliyim. Ben Ölümlüler aleminde ve kesinlikle bu gibi yerlerde çok fazla zaman geçirmemişlerdi, bu yüzden onları bugün oldukları Fae'ye dönüştüren yer hakkında daha fazla şey keşfetmek ilgimi çekti. Ne zaman onları büyürken hayal etmeye çalışsam, elim boş dönüyordum ve sadece hayatlarına bir bakış atarak bile Roxy'nin savunmacılığını daha iyi anladığımı hissediyordum. Daha fazlasını görmek onu daha iyi anlamama yardımcı olabilirdi.

Seth üzerimize bir avuç yıldız tozu attı ve birkaç dakika içinde bir apartman bloğunun parçası olması gereken karanlık bir merdiven boşluğunda belirdik.

"Burası mı?" Max etrafımızı saran nemli koku karşısında burnunu kırıstırarak sordu.

"Aldığım adres bu. Geçen sefer sadece tekrar bulabileceğimden emin olmak için yeterince yaklaştım, o yüzden içeri girene kadar emin olamam." Seth omuz silkti. "Eski daireleri dördüncü katta. Orion onları akademiye getirdiğinde herhangi bir şey için geri dönmeleri gerekebilir diye mühürlemişti ama bildiğim kadarıyla hala bizim eve geldikleri gece bıraktıkları gibi duruyor. hayatlar."

Bunu düşününce kalbim biraz daha hızlı çarpmaya başladı. Roxy'nin benimle tanışmadan önce nasıl bir kız olduğuna bir göz atmak. Onu bana pençeleri ve dişlerinden başka bir şey göstermemesi için zorlamadan ve kışkırtmadan önce.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve ağır adımlarımızın sesini duyan diğer sakinler dönüp kaçıştılar, dikkatimizi çekmemeyi umarak kendi dairelerine geri döndüler.

Seth sonunda kapıyı kapattı ve bizi yapışkan halılı ve kırık ışıklı bir koridordan geçirerek en uçtaki, üzerinde ters dönmüş bir yedi asılı olan kapıya götürdü.

Lance'in büyüünün tanıdık özünün tenime değdiğini hissederken, bir itme büyüü beni arkamı dönüp işemeye çağırdı. Sadece ölümlüler üzerinde işe yaraması gerektiği için çok güçlü değildi, bu yüzden kolayca parçaladım. Max kapı koluna uzandı ve kilit mekanizmasının içine yönlendirdiği bir miktar hava büyüüyle kilidi açtı.

Kapı açıldı ve Seth yaramaz bir okul çocuğu gibi kıkırdayarak önce o içeri girdi, geri kalanımız da onu takip etti.

Daire, kırk metre kareden fazla olmayan tek bir odadan ve sol tarafımızdaki bitişik küçük bir banyodan oluşuyordu.

Çatlaklarla zikzak çizen ve dışarıdan içeriye sürekli soğuk hava giren bir pencerenin altında, uzak duvara yaslanmış iki kişilik, yıpranmış bir kanepede vardı.

Caleb bir Faelight'ı yukarı fırlattı ve oda aydınlanarak duvarların yarısına yapışmış dökülen yeşil boyayı ve geri kalanında açıkta kalan yıkık dökük duvarları ortaya çıkardı.

Lekeli döşeme tahtaları botlarımın altında gıcırdarken boğazımdaki yumruyu yuttum.

Max küçük mutfığa doğru ilerlerken, "Burası doğru yer olamaz," diye mırıldandı.

Birkaç dolabı açmasını ve içlerinde tek bir fasulye konservesinden başka bir şey bulamamasını izledim.

Seth kaşlarını çatarak boş alana bakıyordu, sanki burada bir şekilde saklanmış başka bir şey bulmayı bekliyordu ama hiçbir şey olmadığı açıktı.

Odanın solunda tek bir çekmeceli dolap duruyordu ve kısmen kırık olan çekmecedен birkaç parça giysi çıkıyordu.

"Sanırım gitsek iyi olacak," dedi Caleb kısık bir sesle, rahatsız bir şekilde kıpırdanırken kaşları gerilmişti.

Onunla aynı fikirdeydim. Burada bulunarak davetsiz misafir oluyorduk. Bu bir şaka değildi, bu özeldi, Solaria'ya gelmeden önceki hayatlarına bir bakıştı ve bizimle paylaşmayı teklif etmemişlerdi. Lance bana kötü bir mahallede boktan bir apartman dairesinde yaşadıklarını ve geçinmekte zorlandıklarını söylemişti ama benim hayal gücüm bu düzeyde bir yoksulluğu canlandırmaya yetmemişti. Anlayamıyordum, bir ailenin kızlarının nasıl olup da

Vahşı Kral bir şekilde bu bok çukuruna düşmüştü. Lance hiç ortaya çıkmasaydı onlara ne olurdu?

"Bir yatakları bile yok," dedi Seth boğazının arkasından bir iniltiyle. "Sence biri mi aldı yoksa-"

"Sanırım kanepeler katlanabiliyor," diye mırıldandı Max. "Ve bir battaniye var, yani..."

Eski püskü battaniyeye baktım ve Roxy'nin akademideki ilk gecesinde üzerindeki kıyafetleri yakma anısı bir an için aklıma geldi. Çok öfkelenmişti ve o zaman bunu çoğunlukla hepimizin önünde çıplak olmasına bağlamıştım. Ama cebindeki parayla ilgili bana bir şeyler söylediğini hatırladım. O zamanlar bunun benim için bir anlamı yoktu, para benim için hiçbir şeydi, ihtiyacım olandan ya da harcayabileceğimden çok daha fazlasına sahiptim ve aynı durumda olmayan birini hiç tanımamıştım.

Ama bu soğuk, kirli ve içinde yiyecek olmayan odaya baktığımda Dolaplar ve yatak yerine lanet bir kanepeler. O gece ona tam olarak ne yaptığımı fark ettim. O parayı nereden bulduğunu bilmiyordum ama anlamaya çalıştım. Bana yetkin bir hırsız olduğunu çoktan göstermişti ve bu konuda hiç de özür dilememiştir. Ve şimdi nedenini biliyordum. Bu şekilde hayatta kalmışlardı. Ve ben bunun için onu küçümsemiştim. Oysa bunun onu ne kadar güçlü kıldığını görmeliydim. Ben ne zaman hayatta kalmak için böyle savaşmak zorunda kalmıştım? Hayatım boyunca bir kez bile aç kalmamıştım.

Utancı omurgamı yaladı ve çenem gerildi, çünkü kendi sık kafalı davranışımın derinlikleri bana gösterildi ve dilimi safrayla kaplamaya yetecek kadar kendimden nefretle doluyordum.

Bakışlarım sehpanın üzerine bırakılmış bir yığın kâğıda takıldı ve sayfalarından birini kaldırıp en üste ilıştırılmış fotoğrafa baktım. İkizler yedi yaşlarında olmalıydılar ve

Aynı bakışlar, onları hala ayırt edebiliyordum. Darcy'nin kolu alçıdaydı. Roxy, gözlerinde meydan okuyan bir bakış ve dudaklarında bela vaat eden bir somurtmayla diğer elini tutarken, bakışları yumuşak ve umutluydu. Koruyucu ailelerinden birinin yanında gördükleri bakımın bir özeti de resim ve *zor* kişilikleri nedeniyle onları yanına alacak deneyimli bir ailenin seçilmesi için kısa bir öneri.

Ölümlülerin onları neden zor bulduğunu çok iyi biliyordum. Fae'ler sınırları zorlamak, istedikleri şey için savaşmak ve Güç arayışlarında her fırsatta otoriter figürler. İkizler Fae oldukları için evden eve dolaştırılmışlardı. Bizim dünyamızda davranışları övülürdü ama burada cezaya maruz kalmışlar ve bu yüzden bir aile sahibi olma şanslarını kaybetmişlerdi.

Evrakların geri kalanına bir göz attım ve bunun şu olması gerektiğini fark ettim

Lance'in onları almaya gelmeden önce onlar hakkında topladığı bilgiler. Okul raporları, hastane kayıtları, bulundukları diğer evleri detaylandıran daha fazla sosyal hizmet dosyası vardı. Hatta birkaç polis raporu bile vardı. Tory Gomez'in sabıka fotoğrafları ve tutuklandığı şeylerin kısa bir açıklaması vardı, ancak kendisine karşı herhangi bir suçlamada bulunulmamış gibi görünüyordu. Yine de bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu tahmin ettim. Peki o zaman onlara ne olacaktı?

Dilimi ısırđım ve kâğıtları bir araya getirerek kalın bir zarfın içine koydum, böylece onları yanımda götürebilir ve Roxy'ye geri verebilirdim. İsteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum ama onları burada bırakmak doğru gelmiyordu.

Caleb gözüme takıldı ve hiç konuşmadan çekmeceli dolabın yanından bir çanta aldı ve içine giysilerini doldurdu. Hâlâ acınacak derecede boştu. işi bitmişti ve burada başka bir şey yoktu.

Max kısık bir sesle, "Hadi eve gidelim," dedi ve Seth cebinden yıldız tozunu çıkarmadan önce son bir kez çorak daireye bakarken inledi.

Hepimiz birbirimize bakarken, "Bundan başka kimseye bahsetmeyeceğiz," dedim.

"Hayır," diye onayladılar ve bir an sonra yıldızlar tarafından süpürüldük ve akademiye geri götürüldük.

İki hafta. *İki* lanet hafta boyunca bir tavşan gibi bir deliğe saklanmışım. Ve bunun daha fazla devam edemeyeceğini biliyordum. Özellikle de dün gece Müdür Nova'dan durumumu anlayışla karşıladığını belirten bir e-posta aldığım da, ancak derslere geri dönmem ve bir Fae gibi hayatla yüzleşmem gerekiyordu.

Atlas'ım duruşmanın ertesi günü iade edilmişti, artık kanıt olarak gerekli değildi. FaeBook'tan, internetten uzak durdum, bunun yerine Orion'un bana verdiği Phoenix kitaplarını gözyaşlarımla sayfalara zarar vermemeye çalışarak saatlerce inceledim. Gözyaşlarımda hepsi üzüntü gözyaşları da değildi. Birçoğu öfkeydi. Kafa karışıklığı. İncinmişim. Bunu bana, bize, *kendisine* nasıl yapabiliyordu?

Ona bu soruyu soramamak beni delirtiyordu. Tüm hayatını bir kenara atarken aklından neler geçtiğini bilmem gerekiyordu. Belli ki buna duruşma sırasında karar vermişti. Savunmasını değiştirerek beni kendisini sevmeye zorladığı zavallı küçük bir öğrenci gibi gösterdi. Mide bulandırıcıydı. Öfkelenendiriciydi. *Aşağılayıcıydı.*

Ama dünyadan saklanmaya devam edemezdik. Onunla yüzleşmek zorundaydım. Tory, Yıldız Çarpması geçirdikten sonra dönemin ilk gününde ortaya çıkacak kadar güçlüydü ama dünyam yıkıldığında ben de onunla birlikte yıkılmışım. Bu yüzden kendimi yerden kazımanın ve kız kardeşimin kitabından bir yaprak almanın zamanı gelmişti.

Tüm bunların en kötü yanı, Orion'un yalanı o kadar sağlamdı ki, gerçeği haykırıp bağırısam bile, herkes hâlâ onun Karanlık Baskısı altında olduğumu ve onu sonsuza dek sevdiğime inanmaya zorlandığımı düşünecekti.

Ağzından çıkan o sözleri düşündükçe ruhuma bir öfke dalgası daha yapıştı. Ama sonra onu hapishanede tek başına hayal ettim ve öfkem yerini acıya bıraktı. Ve herhangi bir hapishane değil, hayal edilebilecek en kötü Fae'ler için maksimum güvenli bir hapishane. Darkmore Cezaevi.

Üniformamla aynanın karşısında durdum, saçlarım yüzümün etrafında sallanıyordu ve cildimin uykusuzluğundan kaynaklanan solgunluğunu gizlemek için ince bir makyajla boyanmışım.

Duruşmadan bu yana binlerce kez kendimi gölgelere teslim etmek istemişim. Her zaman oradaydılar, bedenimin altında sanki fısıldayan hayaletler varmış gibi dolanıyorlardı. Yine de çağrılarına asla cevap vermedim. Cevap verdiğim an, sonsuza dek onların içinde boğulacağımı biliyordum.

Bana *onu* hatırlattığı için içim burkularak mavi saçlarıma baktım, sonra çantamı omzuma atıp kapıyı kilitleyerek odadan çıktım ve merdiven boşluğuna yöneldim. Öğrenci grupları beni gördüklerinde duraksadılar, birbirlerinin kollarını çekiştirdiler ve nefeslerinin altında fısıldaştılar.

"Seni tekrar görmek güzel Darcy," diye seslendi hayatımda hiç konuşmadığım bir kız bana.

Merdivenlerden inerken çenemi sıktım, hiçbir şey söylemedim ve etrafımda sempati sözcükleri çınladı. Bu, fahişe denmesinden daha kötüydü. Şimdi bana kurban diyorlardı. Orion'un beni bir tür canavar gibi avladığına inanıyorlardı.

The Orb'a ulaştığımda kalbim gümbür gümbür atıyordu ve içeri girerken çenemi daha yukarı kaldırdım. Geraldine oturduğu yerden sıçradı, ağzı

sanki büyük bir konuşma yapacakmış gibi açıldı ve ben de ona sertçe başımı salladım.

"Lütfen şov yapma," diye yalvardım yaklaşırken ve dudakları yavaşça kapanırken koltuğuna çöktü, gözleri yaşlarla doldu.

"Geri dönmek çok güzel," diye nefes aldı ve elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı.

Almasına izin vermedim, kaşlarım birbirine dikilirken bir simit aldım ve kendimi meşgul etmek için yağlamaya başladım. Ama yiyemedim. Kendimi kaybetmişim.

aynı gün Orion kendini cehenneme atmıştı.

Diego ve Sofia'nın gözlerini üzerimde hissettim, The Orb'un tamamından bahsetmiyorum bile ve Tory aniden koşu kıyafetleriyle belirip yanıma düştüğünde minnettar oldum, varlığı bana güç verdi.

Bir süre sonra Darius geldi ve kahvesini sevdiği çikolatalı gofretlerden biriyle birlikte bırakıp tek kelime etmeden uzaklaştı.

Tory boğazını temizledi, kahvesini alıp bir yudum aldıktan sonra herkes gözlerinde sorularla bana baktı.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedim arkadaşlarıma, aralarına bakarak.

Tyler daha yakına eğildi, sanki her kelimemi bekliyormuş gibi simidini çiğniyordu.

"Orion beni zorlamadı, yalan söyledi," dedim kararlı bir şekilde.

"Onlara doğruyu söyledim," dedi Tory. "Aksini söyleyenler gidip başka bir masaya oturabilir, öyle değil mi Geraldine?"

"Kesinlikle doğru," dedi Geraldine göğsünü gururla kabartarak. "Varlığımın hiçbir zerresi gerçek kraliçelerin sözlerini sorgulayamaz. Eğer siz öyle diyorsanız, öyledir."

Sofia kararlı bir şekilde başını salladı ve Diego bile Orion'a karşı gelmenin onun için kolay olacağından emin olmama rağmen aynı fikirde görünüyordu.

"Ve iinizin rahat etmesi için, en harika halama soracağım Brenda senin için ona göz kulak olur. Darkmore'da şıfacı olarak çalışıyor ve ona göz kulak olmak için elinden geleni yapacağından şüphem yok. herhangi bir darbe ya da sıyrık olup olmadığına dikkat edin."

"ok naziksiniz, teşekkür ederim," dedim, ciğerlerimden hava boşalıırken. Bu olayda arkadaşlarımla yanımda olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ama şimdi öyle olduklarını biliyordum ve bu kadar uzun süre onlardan uzak kaldığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Beni ne kadar nemседiklerini gözlerinden okuyabiliyordum. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmamayı tercih ederim, tamam mı?"

"Duydunuz mu?" Geraldine tüm masaya seslendi. "Kraliemiz Darcy'nin karşı karşıya kaldığı son olaylar hakkında tek bir kelime bile etmeyeceksiniz, yoksa ayın parlak arka yüzü adına sizi cezalandırırım!"

Herkes başıyla onayladı ve ben de ona teşekkür ederek gülümsedim. A.S.S.'nin saflarında, Küre'de bana doğru bakan başka hiçbir öğrenciyle muhatap olmadan kahvaltıyı bitirmeyi başardım. Ama insanların mırıldandıklarını, sırttıklarını, kaşlarını attıklarını, fikirlerini oluşturduklarını ve dedikodulara başladıklarını gördüm. Saraydaki olaylar şimdiye kadar orman yangını gibi yayılmış olmalıydı. Ve çoğu insanın ben ve Orion hakkında kararını çoktan vermiş olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Jüpiter Salonu'na doğru yürürken, Kardinal Büyü dersine Orion olmadan katılacağımı düşündükçe kalbim sıkışıyor, ne söylendiğini bilmek istediğime karar veriyordum. Canımın yanacağını biliyordum. Ama görmezden gelirse, bununla yzleşemezdim. Bu yüzden Atlas'ımı çıkardım ve ismimi Faegled'ladım, en üstteki makaleye dokunduğumda midem düğümlendi - tabii ki Gus Vulpecula tarafından.

Tory Atlas'ıma uzanarak, "Darcy, yapma," diye uyardı, ama Jüpiter Salonu'na girerken yan adımlarla ondan uzaklaştım.

"Görmek istiyorum," dedim kararlı bir şekilde, ses tonumda pazarlığa yer

yoktu.

İç çekti ama beni durdurmak için başka bir hamle yapmadı.

Bakışlarım makalenin en üstündeki Orion fotoğrafına takıldı ve kalbim göğüs kafesime çarptı. Bu bir sabıka fotoğrafıydı, gözleri ölü gibi bakıyordu, başı öne eğikti, duruşmada taktığı kravat boğazından sarkıyordu. Siyah beyaz resmin üzerinde onu korkunç ve ölümcül gösteren gölgeler vardı. Ve makalenin başlığı beni Atlas'ımı en yakın duvara fırlatacağım.

Zodiac Akademi profesörü, bir Vega Prensesine iğrenç bir şekilde tecavüz ettiği için Darkmore Cezaevinde 25 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Solaria halkı son otuz yılın en çok televizyonda yayınlanan davasının sonucunu öğrenmek için nefeslerini tutarken, Solaria Mahkemesi, Zodiac Akademisi'nin eski Kardinal Büyüsü öğretmeni ve saygın Pitball koçu Lance Orion'un, Gwendalina (Darcy) Vega'yı akademiye kaydolduktan sadece birkaç hafta sonra başlayan ve devam eden bir cinsel ilişkiye zorlamak için Karanlık Zorlama (bir tür manipülatif kara büyü) kullandığını doğruladı.

Zaten bağımlı olan zihniyle, Orion Solarian'ı suistimal etmiş gibi görünüyor.

Prenses, ancak hastalıklı ve çarpık bir komplo olarak tanımlanabilecek bir şekilde. Prenses'i ilk kez yüzme havuzuna sürüklediğine dair ayrıntılar ortaya çıktı.

İlk hamlesini yapabileceği suda bir hava kapsülü yaratarak kendini ona zorla kabul ettirdi. Hiç şüphesiz, Gwendalina'nın akıl hastalığı geçmişi onu Orion'un telkinlerine daha da duyarlı hale getirmiştir ve Orion'un prensese yaşattıkları için sadece acınabilir, tüm bunlar olurken de onun düşüncelerini ve anılarını büyüleyerek, onun ilerlemesini istediğine inanmasını sağlamıştır.

Bu korkunç ifşaattan sonra giderek artan bir endişe var ki, zihni tacizcisi tarafından sonsuza dek bozulmuşken, insan sadece ne tür bir Mezuniyetten sonra ne kadar rahatsız bir kadın olduğu ortaya çıkacak.

Fae Akıl Sağlığı Enstitüsü'nün onu çağırmaya çalıştığına dair söylentiler var.

değerlendirme için. Ancak Bayan Vega, yorum yapmaları için onları, ne yazık ki bir kuzgun olduğu ortaya çıkan asistanına yönlendirdi.

Lance Orion'a gelince, geçmişi, kocasını büyüülü bir kazada kaybettikten ve kızı yıllar sonra ortadan kaybolduktan sonra dul annesine karşı soğuk davranarak uzun yıllardır izlediği yıkıcı rotayı ortaya koyuyor.

daha sonra (Clara Orion'un mucizevi bir şekilde yeniden ortaya çıkışıyla ilgili haberler için on dördüncü sayfaya bakınız). Stella Orion oğlunun hapis cezasının açıklanmasının ardından şu yorumu yaptı "Bu haber beni çok üzdü ve derinden yaraladı. Oğlum uzun yıllardır kendinde değildi ve ne yazık ki bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

işler daha da kötüye gitti. Sevgi dolu bir anne olarak, yaşadığı sorunları aşmasında ona yardımcı olurdum. Oğlum için her zaman açık bir kulağım vardı, ama belki de onda hep bir şeyler eksikti."

Atlas'ımı kapattım ve ellerim yumruk haline gelirken çantama geri koydum.

Tory, "Hepsi saçmalık," diye mırıldandı ve ben de başımı salladım.

"Biliyorum ama bu tüm dünyanın yuttuğu bir saçmalık," diye homurdandım. "Ve bunu kendi kendine yaptı."

"Günaydın canım," Washer'ın sesi irkilmeme neden oldu ve bana dokunmak için uzandığında geri çekildim. Tory bana Kardinal Büyüsü derslerimizi geçici olarak devraldığını söylemişti ve şu anda dünyada görmek isteyeceğim son kişiydi. "Çalışmalarına tekrar derinlemesine daldığını görmek harika. Ama sana hizmetlerimi sunmazsam hata etmiş olurum." Tory'ye bakarken yanık yüzü sempatik bir gülümsemeye dönüştü. "İkiniz de son zamanlarda kendinizi dikenli bir çalılıkta çıplak sürüklenmiş gibi hissediyor olmalısınız. Bu yüzden içinizde kıvranan o karanlık duyguları çekip çıkarmamı isterseniz, size yardım etmeye çok istekliyim."

"Bir krdan bütün olarak yutmayı tercih ederim ama teşekkürler," dedi Tory soğukkanlılıkla ve Washer dudak bükerek tekrar bana döndü.

"Ama sen canım, kendi zihnini bilmediğin için çok sıkıntılı olmalısın. Düşüncelerini ayırtırabilir, neyin gerçek olup neyin olmadığını anlamana yardımcı olmaya alıabilirim. Sana dokunduğu zamanların her birini en ince ayrıntısına kadar gözden geçirmemiz gerekecek, ama bunları içinizden atmanız çok faydalı olacaktır."

"Ben kendi aklımı bilirim," dedim kararlılıkla. "Orion mahkemede yalan söyledi."

Bunu söylemenin anlamsız olduğunu biliyordum. Kimse bana inanmayacaktı. Ama bunu söylememek kendime ihanet etmek gibi geliyordu. Orion bana bu konuda hiçbir seçenek bırakmamış olsa da, tüm dünyanın beynimin yıkandığını düşünmesine izin veremezdim. Ve onun adını temize çıkarmaya çalışmaktan vazgemeyecektim.

Tory ile bu konuyu yüzlerce kez konumutuk ve Anka Kularının Karanlık Zorlama ile elde edilemeyeceğini herkese bildirmenin zamanının geldiğine karar vermiştik.

Tarikat güçlerimizin her türlü istilacı zihinsel büyüyü engelleyebileceğini. Ama bunu öylece ağzımızdan kaçırıp gazetelerin görmezden gelmesine izin veremezdik. Doğru ŗekilde ele almalıydık. Bu yüzden Darius avukatlarıyla birlikte bir temyiz başvurusu üzerinde çalışıyordu.

bunu bir yargıç önünde kanıtlamamıza izin verin.

"Canım benim." Washer bir adım daha yaklaştı, misk kokulu parfümü boğazındaki birkaç düğmenin arasından görebildiğim ağdalı göğü bölgesinden bana ulaıyordu. "İyilemenin ilk adımı olanları kabullenmektir.

Profesör Orion iyi, çok iyi bir adama benziyordu, ama ne yazık ki içlerinde karanlık bir tohum büyüdüğünden ŗphelendiėiniz kişiler asla öyle değildir."

"Beni taciz etmedi," diye tersledim, sesim tüm sınıfın bana dönmesine neden olacak kadar yükseldi. "Ve bu okuldaki tek sapık *sensin*."

Washer'ın dudakları gücenerek aralandı. "Affedersiniz? Şu anda duygu yoğunluğu içinde olduğunuzu anlıyorum ama öfkenizi bana yöneltmeyin Bayan Vega."

Özür dilemeyi reddederek dudaklarımı büzdüm. Neden özür dileyecektim ki? Her zaman insanların izni olmadan kişisel alanlarına girip duruyordu. İğrenç biriydi ve Orion'un bu adam tarafından değil de tüm dünya tarafından sürünge olarak adlandırılması gerçek bir şakaydı.

Washer kaşlarını acınası bir şekilde çattı, görünüşe göre omzumu okşayıp sınıfın önüne doğru yürürken bana izin veriyordu. "İçeri gelin, bugün sizi yeni profesörünüze teslim edeceğim. Kendisi her an burada olabilir. dakika."

Kapı açıldı ve insanlar içeri girerken mırıldanmaya başladılar. Bakışlarım Jillian'la kıkırdayan Kylie'ye takıldı ve onun sırttan yüzünü ve gözlerinde dans eden ışığı gördüğümde içimi öfke kapladı. Benden intikam aldığı için kendinden çok memnundu. Benim bile yapmadığım bir şeyin intikamını. *Kaltak.*

Tory kaşlarını çatarak bana yaklaştı. "O kendini beğenmiş suratındaki gülümsemeyi dağıtmamı ister misin?"

"Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Canının bundan çok daha fazla yanmasını istiyorum." "Ooh, bu çok karanlık, Darcy," dedi Tyler, kolunu Sofia'nın omzuna atarak

Bizi içeri kadar takip ettiler. "Bunun için buradayım. Sadece bana haber vermeyi unutma, böylece aşağı indiğinde kameramı hazır tutabilirim."

Sofia üst dudağını geriye doğru sıyrarak, "Bence yaptığı şey için cehennemde bir süre kalmayı hak ediyor," dedi.

Hepsi bu konuda çok kararlı bir şekilde benim tarafımdaydı ve bu kalbimin buzlarının çözülmesini sağladı. Hikayemden şüphe etmediler. Sadece körü körüne inandılar. Bunun için onlara ne kadar teşekkür etsem azdır.

"Yıldızlar onu cezalandıracak," dedi Diego hırlayarak.

"Cezalandırmazlarsa dünyada adalet kalmaz, güzelim." Elini koluma koydu ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona baktım, kalbim sıkışmıştı.

"Orion'dan nefret ederdin," diye nefes aldım.

Bakışlarımı kaçırdı. "Sanırım göz göze gelmeye başlamıştık. Ve Tory sizi birlikte gördüğünü söyledi, gerçeği biliyor. Bu benim için yeterli."

Bunun için ona inanılmaz derecede minnettardım ve sıra boyunca ilerlerken elini sıkmak için uzandım.

Sınıfa girdik ve Washer masadan bir kutu eşya toplarken ben her zamanki yerime, Diego ile kız kardeşimin arasına oturdum. Orion'un masası. Belli ki çekmeceleri doldurduğu şeyler. Ve kör edici bir korkuya kapıldım - *tüm eşyaları nereye götürülmüştü?*

Evi boşaltılmış mıydı? Eşyaları atılmış ya da Bir yerde depoda mı? Buraya hayatının büyük bir kısmını vermişken, varlığının akademiden bu kadar hızlı ve keskin bir şekilde uzaklaştırıldığı düşüncesi kaslarımı gerdi.

Atlas'ımı çıkardım ve göğsümde savaşılan endişeyle Darius'a bir mesaj gönderdim.

Darcy:

Lance'in eşyalarına ne olduğunu biliyor musun?

Darius:

Onları depoda tutuyorum. Merak etme, hiçbir pisliğin onun eşyalarına dokunmasına izin vermem. Eğer saklamak istediğin bir şey olursa bana haber ver.

İçimi bir rahatlama kapladı ve bir cevap daha gönderirken yavaş bir nefes aldım.

Darcy:

Teşekkür ederim. Temyiz nasıl gidiyor?

Darius:

Kiplings belgeler üzerinde çalışıyor. Onları aldığım da ve ne gerekeceğini size bildireceğim.

P.S.

Döndüğüne sevindim. Yalnız kalma. Kız kardeşin olduğunu biliyorum ama onun hakkında konuşmak istersen ben her zaman buradayım.

Sözleriyle kalbimin ağırlığı azaldı ve ona karşılığında yapabileceğim tek şeyi sundum.

Darcy:

Sen de, Darius. Onun için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Washer, "Ah, işte geldi," diye seslendi ve ben de kuzguni saçları beline kadar inen bir kadının odaya adım attığı kapıya döndüm.

Çok güzeldi, neredeyse mide bulandırıcı derecede. Sanki cildinin her santimi parlatılmış ve cilalanmış, makyajı inanılmaz derecede kusursuzdu. Sanki bir Faechat filtresi takmış gibiydi, bu da onu neredeyse güzelliğiyle parıltıyordu.

Badem gözleri eyeliner ile özenle boyanmıştı ve dolgun dudakları kırmızıya çalıyordu. Giydiği diz boyu siyah elbise vücudunu sarıyordu. Ufak tefek ama kıvrımlı bir vücudu vardı, göğüsleri yukarı doğru itilmiş ve alçakgönüllülükten uzak bir şekilde sergileniyordu ve boynunda, alışılmadık renkteki gözleriyle uyumlu bir akuamarin taşı olan bir kolye asılı duruyordu.

"Sınıf, bu Profesör Highspell," diye duyurdu Washer. "Her ne kadar Profesör Orion hepimizin özleyeceğini *kesin* bir dille öğretmiş olsa da-" İçini çekerken durakladı. "- Yeni profesörünüzün ihtiyaçlarınızın karşılandığından emin olacağından hiç şüphem yok, değil mi tatlım?"

"Honey Highspell? Bir çeşit kiralık eskort mu?" Tyler homurdandı ve Highspell ona doğru yürüdü, parmaklarını saçlarının arasına soktu ve sonra

geriye doğru çekerek onu yukarı bakmaya zorladı.

"Diline dikkat et," diye mırıldandı. "Yoksa başın belaya girebilir. Ve her zaman suça uygun bir ceza bulurum." Çapkınca kıkırdadı, sonra bir panter gibi masaya doğru yürüdü ve ilgisiz bir şekilde Washer'a elini salladı. "Gidebilirsiniz."

Başını salladı, görünüşe göre nüfusun yüzde doksan dokuzunu gözetlemesine rağmen onun cazibesine kapılmamıştı. Gözlerini bariz göğüs dekoltesi yerine kızın yüzüne sabitledi ve kapıdan çıkmadan önce sıkıca gülümsedi.

Highspell kışını masaya yasladı ve uzun, manikürlü tırnaklarıyla uyluklarının iki yanını kavradı. Gözleri sınıfın üzerinde geziniyor, sanki her birini hafızasına kazıyormuş gibi bir yüzden diğerine geçiyordu. Ne zaman Bana ve Tory'ye ulaştığında, üst dudağı neredeyse belli belirsiz bir şekilde geri çekildi. "Sanırım odadaki filden bahsetmek benim için uygun olur," dedi.

nazik bir gülümseme. "Lance Orion, Fae toplumunun saygın bir vatandaşı olan ve öğretmenlik derecemiz için birlikte eğitim almaktan zevk duyduğum kişi, korkunç bir suçtan hüküm giydi. İşlemediği bir suçtan."

Dudaklarım aralandı ve bu kadında bir müttefik bulmak üzere olup olmadığımı merak ederek Tory ile baktık.

"Onu Darkmore Cezaevi'nde ziyaret ettikten sonra, başına gelenlerin gerçek hikayesini anlamaya başladım." Gözleri bana dikilmişti ve hiç de sempati duymuyordu. "Kraliyet kanı taşıyan bir kız tarafından manipüle edildi, kız kardeşiyle birlikte bu dünyaya gelen ve yalan söyleyip hile yaparak taht için gerçekten düşünülen bir kız."

"*Yalancı*," diye tersledim ve parmaklarını bana doğru savurdu, bakışlarını benden bu kaltağın suratını parçalamaya hazır görünen Tory'ye çevirirken dudaklarımı birbirine yapıştıran sert bir buz çizgisi oluştu. Ve ben cidden onu destekliyordum.

Parmaklarımı ağızıma götürdüm, buzu yakmak için parmak uçlarıma ısı verdim ama büyü delicesine güçlüydü. Onun bir yalancı olduğunu ortaya çıkarmak için çaresizdim. Bu kadın Orion'u ziyaret etmemişti ve Orion da ona böyle bir şey söylememişti.

Kalbim göğüs kafesime çarparken öfkem etimin altında fokurdadı.

"Zavallı Lance, Darcy Vega'nın onu gerçekten sevdiğini sanıyordu, ama o Onu manipüle etti, vücudunu ona verdi ve mahkemede ayağa kalktığında, her zaman planladığı gibi kendini onun için feda etti."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Tory ve Highspell'in bakışları onun üzerine düştü. "Siz de farklı değilsiniz, değil mi Bayan Vega?" dedi karanlık bir sesle.

"Bir Varisi sana aşık olması için manipüle etmek, ancak yıldızlar ikinizi birlikte çağırdığında onu bir kenara atmak. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama bu kızlar güçlü erkekler üzerinde bir tür kara büyü kullanıyorlar ve bunun ne olduğunu öğrenmek için ikinizi de çok yakından izliyor olacağım."

Kylie'nin sesi odanın içinde çınlarken dudaklarımı birbirine yapıştırarak buzları eritmeyi başardım.

"Sonunda birinin bunu görmesine çok sevindim, Profesör Highspell. Geldiklerinden beri onları ifşa etmeye çalışıyordum," dedi havalı bir şekilde.

"Adın ne senin?" diye sordu Highspell.

"Kylie Major," diye yanıtladı parlak bir şekilde.

"Böyle bir şeyi başarmak için yetenekli bir Fae olmanız gerekir Bayan Binbaşı ve Profesör Orion'un notlarına göre siz vasatın altındasınız." Highspell masumca omuz silkti ve arkamda Kylie'nin kızarmış yanaklarından yayılan ateşi hissedebiliyordum. Görünüşe göre yeni öğretmenimiz kimseyle arkadaş olmak istemiyordu. Yalakalarla bile.

Tyler'ın masasına tünemek için ilerledi, bacak bacak üstüne attı, böylece eteği uzun bronz bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı. Elini

tahtaya doğru salladı ve tahtada bir soru belirdi.

*Mutatio Emirleri ile Divisus Emirleri arasındaki fark nedir?
Emirler mi?*

"Bugün, dönem başından bu yana öğrendiğiniz her şeyden sınava tabi tutulacaksınız ve dersin sonunda hepinizi sıralayacağım. Not defterlerinizi çıkarın ve her soruya cevap vermeye hazırlanın." Tyler'la konuşmak için eğildi, göğüsleri iyice yüzüne geliyordu. "İyi bir çocuk ol ve üzerinde herkesin adının yazılı olduğu bir sınıf haritası çiz. İlk birkaç soruyu atlayabilirsiniz.

sorular." Göz kırptı ve bir kedi gibi masadan kayarak tekrar sınıfın önüne doğru ilerledi. "Başlayın," diye emretti.

Sorularla uğraşırken çenemi sıkıyor, ellerimin öfkeyle titremesini engellemeye çalışıyordum. Bu kadın iğrençti. Onu sadece beş saniyedir tanıyordum ve Washer'ı her gün ona tercih ederdim.

Tory'nin Atlas'ı çaldı ve aldığı mesajı kontrol ederken Atlas'ı masanın üzerinden usulca kaydırarak kucığına koydu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, sonra Atlas'ını bana uzattı.

Darius'un eski erkek arkadaşı Zane'in gönderdiği videoyu izledim,

Tory'den özür diliyordu, yüzü kan içinde ve morarmıştı. O piçin hak ettiğini bulduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve bir an için odadaki cadıyı unuttum. Tory'nin Atlas'ının arkasına geçtim ve onu

Gözleri aşka çok benzeyen bir şeyle parlıyordu. Darius'un eski sevgilisinin suratını şiddetle parçalamasından dolayı yapış yapış olacağına güvenin.

Ama bu benim de ondan daha çok hoşlanmama neden oldu ve dudaklarıma bir sırtış yerleşti.

"Aslında benimle savaşması için ona ihtiyacım yok," diye homurdandı ve ben de gözlerimi devirdim.

"Vegas!" Highspell tersledi ve gözleri yılan gibi yarıklara dönüşerek bize doğru yürüdü. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" İkimiz de cevap vermeyince dişlerinin arasından tıslayarak elini Tory'ye uzattı. "Ver onu buraya. Şimdi."

Tory isteksizce kaşlarını çatarak Atlas'ını uzattı ve Highspell masasına dönüp Atlas'ı yerine koymadan önce bir süre ekrandaki videoya baktı. Parlak, leopar desenli el çantasından kendi Atlas'ını çıkardı ve sanki bizi kaydedecekmiş gibi havaya kaldırarak önümüze döndü.

"İkiniz de masalarınızın üzerinde durun," diye emretti ve ben de boğazımdaki yanma hissini yutarak itaat ettim, yukarı tırmandım ve Tory'nin yanında onun üzerinde durdum.

"Sınıfımda bir video izleyin ve sınıfımda sizin için bir video çekilsin," dedi Highspell hain bir gülümsemeyle. "Güçlü bir adama benziyorsun." Diego'yu işaret etti ve onu yukarı çağırdı. "Buraya gel ve bunu benim için kaydet." Görünüşe göre Highspell bu sınıftaki erkeklerle arkadaş olmayı umursamıyordu.

Diego ayağa kalkarken kaşlarını çatı, Atlas'ı ondan almak için hareket etti ve bize doğrulturken özür dileyen bir bakış attı.

Highspell yine o yılan benzeyen ifadesiyle aramıza baktı ve onun bir Medusa olduğunu iliklerime kadar hissettim. Kylie ile aynı auraya sahipti, gözlerinde aç bir pitonun tehlikeli parıltısı vardı.

"Sınavımı bozmaya bu kadar kararlı olduğunuz için fazladan bir tur daha yapacaksınız. Sorularıma yanlış cevap vererseniz cezalandırılacaksınız. Eğer cezalarınıza karşı koyarsanız, dönemin geri kalanında benimle birlikte gözaltında olacaksınız. Ve bana güvenin, bu Fae gibi cezalarınızla burada yüzleşmekten çok daha tatsız olacak," dedi Highspell, uzun kuzguni saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden savurduktan sonra başını kaldırarak

Ellerini. Avuçlarında büyü titreşirken kalbim çılgınca çarpıyordu. "Soyu tükenmiş Ophiotaurus Tarikatı büyülü güçlerini nasıl güç?"

Tory'ye baktım, hiçbir fikrim yoktu. Bize bu hiç öğretilmemiştii ve neden öğretilsin ki?

Birlikte omuz silktik ve parmaklarını bize doğru salladı ve küçük buz parçaları sağ yanağıma doğru uçtu. Derimi sıyırdıklarında nefesim kesildi ve kan yüzümü ısıttı. Tory'ye baktım, onun da yanağının kesildiğini gördüm ve öfke damarlarımda bir cehennem gibi patladı. Karşılık vermemek çok zordu. Bunun için onu yok etmek istiyordum. Ama kız kardeşime tek bir bakışım, bu inekle fazladan saatler geçirmeye değmeyeceğini doğruladı.

Tiksintiyle Highspell'e döndüm, bir sonraki sorusunu bekledim ve ona cezadan şikâyet etme zevkini tattırmayı reddettim.

Devam ederken gözleri parlıyordu. "Bir Kithendium Glow solucanını şişelemek için hangi büyüü kullanırdınız?"

Dilimi ısırđım ve sabırlı bir bakışla ona baktım. Kendi tatmini için bizi kamerada kana bulamak istiyordu. Tüm sorular cevap vermek imkansızdı. Bu yüzden ona eşit bir şekilde baktım ve parmaklarını oynatmasını bekledim.

İkinci darbe diz üstü çoraplarımla eteğimin kenarı arasındaki çıplak teni kesti. Uzandım ve kız kardeşimin elini tuttum.

Diego'nun elinde titreyen kamerayı kabul etmeyerek meydan okurcasına ona baktık.

Oyun üniformalarımız yırtılana ve kesiklerden kan sızana kadar devam etti. Sonunda tekrar oturmamıza izin verdiğinde parmaklarımla arasından kan damlıyordu, Diego'dan Atlas'ı kaptı ve bir şeye dokundu Ekran.

"Belki de FaeBook arkadaşlarınızın gönderime yaptığı yorumlar size sınıfımda rahatsız edici olmamanız gerektiğini hatırlatır." Hafif bir kahkaha attıktan sonra Atlas'ını çantasına geri koyarak odanın önüne geri döndü.

Nabzım kulaklarımda atıyor, çenem gıcırıyor ve sıcaklık her yerimi istila ediyordu. Sanki dünya bize karşı dönüyor, her iyi şeyi alıp toz haline getiriyordu. Ve yıldızlardan da en az Profesör Highspell'den nefret ettiğim kadar nefret ettiğime karar verdim.

Ders bitip de ben ve kardeşim tam not almış olmamıza rağmen sınıfın en alt sıralarında ilan edildiğimiz an çok öfkelenmiştim. Bizi kopya çekmekle suçlamış ve kâğıtlarımızı yırtarak ya adil bir şekilde sıralamada yükseleceğimizi ya da hiç yükselemeyeceğimizi söylemişti.

Tory ve arkadaşlarımdan ayrıldım ve kampüsün diğer ucundaki Aer Tower'a doğru yola çıkmadan önce bahanelerimi sıraladım. Derimdeki kesikler hâlâ acıyordu ve kan beyaz tişörtümü kırmızı lekelerle boyamıştı. Öğle yemeğinden önce boş bir dersim vardı ve önümüzdeki iki saat boyunca kimsenin etrafında olmak istemiyordum. Artık canıma tak etmişti. Highspell'in saçmalıkları öfkemi doruğa çıkarmıştı. tekrar yüzeye çıktım ve buna dayanamadım. Parçalanmaya başladığımda midemde hastalık dönüyordu.

Burada olmaz. Herkesin önünde olmaz.

Çok geçmeden kuleye koştum, duygular beni yutarken ve gölgeler fısıldamaya başlarken üst kata koştum, onlara teslim olursam her şeyi boğacaklarını vaat ediyorlardı.

Hepsini bastırmaya çalıştım ama bir çıkışa ihtiyacım vardı ve kendimi odama giden koridoru geçip çatıya çıkan merdiven boşluğuna ulaşana kadar tırmanmaya devam ederken buldum. Kapıya doğru koştum, iterek açtım ve rüzgâr etrafımda savruldu, binanın yan tarafındaki devasa türbinin sesi kulaklarımda inledi.

Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve kollarımı havaya kaldırarak gökyüzüne bağırdım.

Aynı anda ve bir sel halinde sihrimi serbest bıraktım. Vücudumdan vahşi ve kaotik bir fırtına halinde bir hava kasırgası döküldü. Onu tuttum ve havayı kulenin etrafında dönecek şekilde kullandım, onu gökyüzüne doğru yükseldikçe daha da büyüyen ve her şeyi karanlıkla örten devasa bir fırtına bulutları sütununa dönüştürdüm.

Türbin, kulenin kenarlarında kıvrılan şiddetli kasırganın içinde daha hızlı dönüyor ve rüzgâr saçlarımı girdabın içinde uçuruyordu.

Her şeyi içime atarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Tüm acıyı, incinmeyi, ihaneti.

Bunu nasıl yaparsın? Birbirimize verdiğimiz her sözü nasıl bozarsın? Nasıl her şeyi bir kenara atıp bir hoşça kal bile demezsin?

Cevaplar için yanıp tutuşuyordum. Ona gitmem gerekiyordu ama bunu nasıl yapacaktım?

"Darcy!" diye bir ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu ve fırtına dönmeye ve giderek daha da kararmaya devam ederken kollarımı bırakarak döndüm.

Kapı arkasından kapanırken Seth kapının yanında durdu, yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Bana öyle bakma," diye tersledim. "Buna hakkın yok." "İçeri gel," diye teşvik etti. "Konuşabiliriz."

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye hırladım. "Beni yalnız bırak."

Kolları iki yanında gevşedi ve saçları fırtınada dalgalanırken başını salladı. "Bunu yapamam."

"Neden?" diye sordum, kalbim paramparça olmuştu. Beni bu halde görmesini isteyeceğim son kişi oydu. "Benden ne istiyorsun? Acım yeterli değil mi? Daha kendi etinden payını almadın mı?"

Bir adım daha yaklaştığında bedenim ürperdi, gözleri acıyla parlıyordu.

"Bunu hiç istemedim," dedi ciddiyetle, başını sallayarak.

"Canın cehennemel!" Ciğerlerimi sızlatarak bağırdım. "Bana ve Lance'e işkence ettin. Şimdi gözümün önünden kaybol yoksa bütün bu fırtınayı başına yıkarım."

Seth bir adım daha yaklaştı ve ben de ellerimi tehditkâr bir şekilde kaldırdım. Kalın bir sesle yutkundum, bakışları yanağımdaki kana ve vücudumdaki kızarmış kesiklere kaydı. "Ne yaptığımı biliyorum. Bunu inkâr etmiyorum."

"O yüzden beni rahat bırak, Seth," diye hırladım. "Benim mutsuzluğumla zaten olduğundan daha fazla yıkanmak zorunda mısın?"

"Hayır... Ben..." Bir elini dağınık saçlarının arasından geçirirken çenesi titriyordu. "Ben de bunun acısını çektim, tamam mı?"

"Bu da ne demek şimdi?" Bir adım daha yaklaştığında tısladım ve büyü avuçlarımda karıncalandı, çok yaklaşırsa onu parçalamaya hazırdım.

Ağzını açıp kapatırken bir şeylerle mücadele ediyor gibiydi, sonra gözleri tekrar benimkileri buldu ve ağır bir nefes onu terk etti. "İşte gerçek." Omuzları düştü ve aniden kırılmış gibi göründü, başı eğildi ve utanç köşeli yüz hatlarını renklendirdi. "Bu okula girdiğin andan itibaren sana karşı savaşmaya hazırdım. Sen benim rakibimdin ama beklemiyordum... Seni sevmeyi de beklemiyordum. Her ayağa kalktığında sana saygı duymayı. Senden nefret edememekten nefret ediyordum. Ve bu bundan daha fazlasıydı..." Sanki bir sonraki sözlerini söylemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini benden kaçırdı.

"Ne?" Birden gözümü başka tarafa çeviremeyerek, sakladığı her neyse onu duymam gerektiğinden emin bir şekilde bastırdım.

"Seni kıskanıyordum, Darcy. Seni ve kız kardeşini," diye zorladı. "Tüm bu... bu lanet *baskıdan* uzakta büyüdünüz," diye son kelimeyi tükürdü. "İkiniz de hayatım boyunca üzerime çöken ağırlıktan kurtulmuştunuz."

dünyamıza girdin ve uğruna acı çektiğim her şey sana teslim edildi. Yaptığın her hareketin izlenmesinin, kaydedilmesinin, yargılanmasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Ve sadece basın tarafından değil, ailem tarafından da. Kardeşlerim beni seviyor olabilir ama sürekli zayıf noktalarımı arıyorlar, hata yapmamı bekliyorlar ki Alfa olarak yerimi çalıp tacı ele geçirebilsinler.

Bu bizim doğamızda var. Ama sen... en çok da *sen* çok masumdu. Çok *iyiydin*. Dünyadan hiç etkilenmedin çünkü benim gibi zafer için kanını akıtmak zorunda kalmadın."

"Ölümlüler dünyasında işim hiç kolay değildi," dedim inanamayarak. "Ve ben bunu hiç istemedim."

"Bunu şimdi biliyorum, gerçekten... Biliyorum. Ama o zamanlar, sana her baktığımda, yozlaşmadan büyümenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum ve seni her incittiğimde, kimsenin o kadar erdemli olmadığını kendime kanıtlamak için içindeki karanlığı görmek istiyordum. Ama yaptığım her şeyden sonra, sende bulabileceğim hiçbir kara kalp yoktu. Dünya seni ezmeye çalıştığında bile asla benim gibi olmadın." Bana gerçekleri açıklarken boğazı düğümlendi ve o devam etmeden önce ne diyeceğimi bilemedim. "Senden ne istediğimi asla çözemedim, tek bildiğim beni ele geçirdiğin, beni delirttiğin. Bir süre benim dengim olduğunu düşündüm ve bu yüzden sana kafayı taktım. Belki de içgüdülerim beni seni eşim olarak almaya itiyordu. Ama sonra..."

"Sonra ne olacak?" Nefes aldım, aniden her şeyi duymaya ihtiyacım vardı. Dürüstlüğünün en derinliklerini.

"Sonra sen ve Orion'u öğrendim ve... kendimi kaybettim." Ruhumu kemiren karanlık bir bakışla beni sabitledi. "Seni bozduğunu düşündüm. Onca insan arasından *o*. Sen geldiğinden beri benden tutkuyla nefret etmeye karar veren pislik profesör. Seni kötü yapan oydu. Beni değil. Ve bundan nefret ediyordum. Yutamadım. Bu yüzden seni cezalandırdım. Seni cezalandırmak istedim.

Senin için çektiğim onca acının intikamını. Tüm geceler boyunca beni senin için sessizce delirten şeyin ne olduğunu merak ettim. Kıskançlık mı, nefret mi, aşk mı? Hangisi olduğunu ya da hepsinin bunda bir rol oynayıp oynamadığını bilmiyordum." Tekrar öne çıktı, böylece aramızda sadece bir metre vardı. "Ama bir süre sonra Orion'un sana nasıl imrendiğini gördüm. Nasıl

seni kötü yapmamıştı, *sen* onu iyi yapmıştın. Ve bunun sadece bir kaçamak olmadığını fark ettim. Birbirinize bakışınız sanki... sanki kopmaz bir bağ sizi birbirinize bağlıyordu. Kimsenin söylediği ya da yaptığı bir şey bunu değiştiremezdi. En azından ben. İşte o zaman ne yaptığımı anladım. Seni nasıl parçalara ayırmaya çalıştığımı, Derinlerde bir yerde sen de benim kadar kötüydün, oysa tek yaptığım sende bulmak için çok uğraştığım canavara dönüştüğüm gerçeğini görmezden gelmekti."

Sözleri havada asılı kalmış, tenimi öpüyor, içeri alınmak için yalvarıyordu. Ama onları kabul etmek, bunu neden yaptığını anlamam anlamına geliyordu. Ve ben bunu yapmak istemedim. Beni çizdiği gibi iyi bir kız olmak istemiyordum. Kötü olanın ben olduğumu kanıtlamak istiyordum. Beni incittiği için onu bu kuleden atabilecek kız. Ama bunun yerine orada öylece durdum, kayboldum ve sarsıldım.

Seth'in gözleri beni delip geçti. "Sana yaptıklarım için kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum ve senden asla af dilemeyeceğim. çünkü bir damlasını bile hak etmiyorum. Ama ne olursa olsun, çok özür dilerim Darcy."

Rüzgâr kulaklarımda uğuldadı ve taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüp havayla buluştukları anda buz gibi soğudular. Seth'ten hiç özür dilemesini istememiştim. Bırakın beni gerçekten istediğine inandırmasını, bir tane bile beklemiyordum. Ama şimdi bu sözcükler dilinden dökülürken, o özre ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ettim. Onun yüzünden kalbimde ne kadar öfke ve acı biriktirmiştım. Yaptığı korkunç şeyleri geri alamayacağını biliyordum.

Ben. Ama sonunda gözlerinde pişmanlığı görebiliyordum. Kızgın bir çocuğun gözümün önünde pişmanlık duyan bir adama dönüştüğünü görebiliyordum.

Seth öne doğru ilerledi, aramızdaki mesafeyi kapattı ve başımı ona bakacak şekilde eğerken çenemi parmağıyla başparmağı arasına aldı. "Fark etmem gereken bir şey daha var. Sen asla benim eşim olamazsın, Darcy Vega. Çünkü biz eşit değiliz. Sen akla gelebilecek her yönden benden çok daha iyisin."

O anda kollarına mı düştüm yoksa beni mi sardı bilmiyorum ama birdenbire beni göğsüne bastırdı ve bu fırtınada ayaklarımı yere basmamı sağlayan tek sağlam şeyin o olduğunu hissettim. O, benimle ilgili gerçeğe tanıklık eden birkaç kişiden biriydi.

Ben ve Orion. Bunu ilk elden görmüştü ve sahip olduğumuz şeyin inkâr edilemez olduğunu itiraf ettiğini duymak, parçalanmış, acı çeken ruhumun bir parçasını rahatlatı.

"Bunu neden yaptı?" Rüzgâr beni iliklerime kadar dondururken vücudundaki ıslığı çalarak ona sordum.

"Belli değil mi?" diye iç geçirdi, çenesini başıma yaslayarak. "O seni koruyordu, bebeğim. Bu suçun mutlak sorumluluğunu üstlenerek, adının basında lekelenmemesini sağladı. Kraliyet için desteğini kaybetmeyeceksin. Aksine, daha fazla sempati kazanacaksın."

Haklı olabileceğini anladığımda içimden hıçkırık sesleri yükseldi ve yüzümü göğsüne gömerken ellerimi gömleğinin arkasında birleştirdim. Parmaklarını boynumda gezdirdi ve iyileştirme büyüsü cildimi yıkadı, Highspell'in üzerimde işaretlediği acı veren kesiklerin her birini buldu ve onları ördü.

"O yeni profesör bundan paçayı sıyrabileceğini sanıyorsa ölü bir kadın olacak," diye homurdandı Seth, kolları etrafımda sıkılaşıırken sesini şiddetli bir korumacılık dolduruyordu.

Ondan teselli almak yanlış hissettirmeliydi, ama korkunç, korkutucu derecede doğru hissettirdi. Sanki artık her şeyde arkamı kollayacakmış gibi. Ama bu doğru olamazdı. Hiç mantıklı değildi. Hâlâ bir savaşın karşı tarafındaydık. Ama Lionel tahtı ele geçirirse o savaşın asla çıkmayacağını tahmin ediyordum.

Artık hepimizin düşmanıydı. Bu da bizi müttefik yaptı.

Etrafımızdaki fırtına dinmeye başlarken alçak bir ses tonuyla, "Kylie ile ilgilenmemiz gerekiyor," dedi. "Bu kız onun için çok fazla büyüdü. botlar."

Son gözyaşlarımı da yutarak geri çekildim. "Kylie Major benim."

Dilini yanağına bastırdı, gözlerine tehlikeli bir gölge düştü. "Yine de beni bu gösterinin bir parçası olma zevkinden mahrum bırakmazsın, değil mi bebeğim? Haftalardır ona söylemek için can attığım birkaç sözüm var. Ama ilk sen söylemek istersin diye düşündüm ve erteledim."

Bir kez olsun onunla aynı takımda olmayı tuhaf bularak başımı salladım. Elini kaldırdı ve bileğindeki gösterişli saati kontrol etti. "Öğle yemeği vakti. The Orb'da olacak."

"O zaman gidelim." Onun yanından geçip merdiven boşluğuna yöneldiğimde beni takip ettiğini hissettim, fırtınanın son dalgaları da arkamdan geliyordu. Ben aceleyle aşağı inerken kalbim taşa döndü ve Seth Capella yanımda yürüdü. Av peşindeki sinsi bir hayvan gibi.

The Orb'a birlikte girdiğimizde gözler bize çevrildi ve Geraldine ağzı açık bir şekilde ayağa kalktı ve elindeki sandviç düştü.

Bakışları görmezden gelerek Kylie'yi aradım ve onu Jillian, Marguerite, Mildred ve bir grup akılsız Hore ile birlikte gördüm. Adrenalin, bir büyü dalgasıyla birlikte uzuvlarıma yumuşak bir şekilde yuvarlanırken ona doğru bir çizgi çizdim. Tory yanımda yürümek için hareket etti, nerede olduğumu fark ettiğinde sözsüzdü.

ve aniden Darius, Caleb ve Max de sanki manyetik olarak Seth'in yanına çekilmiş gibi cisimlendiler.

Marguerite, biz yaklaşırken Kylie'nin omzuna dokunarak bizi işaret etti; Varisler'den bana ve kız kardeşime bakarken yüzü soluyordu.

Masalarının etrafında toplanırken Kylie'ye, "Kalk," dedim ve önümde ayağa kalkıp Seth'e bakarken gözleri büyüdü.

"Sethy, neler oluyor?" diye sordu masumca. "Vegas'la ne yapıyorsun?"

Son iki haftayı Kylie'yi yok etmek istediğim tüm korkunç yolları düşünerek geçirmiştım. Ve şimdi karşımdaydı, ne yapmak istediğimi tam olarak biliyordum. Kendimi onun standartlarına indirip onu aşağılamayacaktım, onunla alay edecek, onu incitecek. En azından beklediği şekilde değil.

Gömleğinden bir avuç yakaladım, onu benimle burun buruna sürükledim ve Çıglık attı, saçları yüzüme doğru saldıran zehirli yılanlara dönüştü. Ama ben hazırdım, tenime yakın bir hava kalkanı oluşturdum, böylece dişleri ona çarptı, teni yeşile dönerken ve gözleri yarıklara keskinleşirken bana ulaşamadı.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı ve bir hava büyüsu patlamasıyla omuzlarımı itti, ama kendimi yerimde sabit tutmak için kendi sırtıma hava gönderdim.

"Bana hayatımın aşkına mal oldun," dedim sakın ama tehlikeli bir sesle. "O hapiste çünkü eline fırsat geçer geçmez beni yok etmek için sabırsızlandın. Hem de elimi bile sürmediğim bir Kurt için. Bunun seni benim için ne hale getirdiğini anlıyor musun?"

"Düşmanın mı?" diye sordu acı acı, Seth'e tekrar bakarak, sanki onun kendisine kefil olmasını bekliyormuş gibi.

"Hayır, bu seni bir hiç yapar," diye homurdandım. "Artık var olduğunu kabul etmediğim değersiz bir oksijen yığını."

"Neden o sokak süprütüsünün yanında benim üzerimde duruyorsun, Sethy bebeğim?" Kylie alt dudağı titreyerek ona ihanet edercesine sordu.

"Ben senin bebeğin değilim," dedi Seth soğuk bir sesle. "Uzun zamandır da değilim. Olduğum zamanlarda bile sadece senin değildim. Hiçbir zaman da olmadım. Etrafta dolaştığımı açıkça belirttim. Eşimi bulana kadar tek bir kişiyle yetinmem. Ama ben seni düzeltmeyi bırakana kadar bunu inkar etmeye devam ettin."

"Ben senin eşinim, sadece henüz farkına varmadın," diye ısrar etti, meydan okurcasına somurtarak.

Seth hırlayarak yaklaştı. "Ben Solarya tahtının varisiyim. Senin damarlarında bir otobüse yakıt sağlayacak kadar bile güç yok. Çiftleşebileceğimizi nasıl düşünebildin? Sen sadece düşük doğumlu, düşük huylu, düşük sınıf bir *yıllansın*."

Çenesi düştü ve geçmişte Seth kalbini kırdığı için ona acımış olsam da artık onun için üzölmeyi bırakmışım. Orion'un hayatını resmen mahvetmişti. Ve ben de karşılığında onun mahvolmasını istiyordum.

"Bu doğru değil!" diye bağırdı, hala inkar ediyordu ve bu noktada sadece utanç vericiydi.

"Doğru," diye hırladı Seth tehlikeli bir şekilde. "Sürüm etrafta yokken sen sadece kullanışlı bir yatağımdın. Ve bana olan takıntından bıktım usandım artık."

Sonunda sustu, gözleri sanki ben suçlamışım gibi bana döndü. bir şekilde Seth'in ondan hoşlanmamasına neden olmuştu. Ama bunu kendi başına başarmıştı.

Çevremde Tory, Marguerite'e meydan okuyordu ve bunun bir kavgayla sonuçlanabileceğini söyleyebilirdim ama istediğim bu değildi. Kylie'nin her şeyden çok değer verdiği tek şeyi elinden almak istiyordum. Gururunu, küçük arkadaşlarından gördüğü saygıyı, etrafını sardığı güvenlik çemberini.

"Kylie Major artık beni ve kız kardeşimi destekleyen hiç kimse tarafından görülemez!" Odaya seslendim ve Seth parmaklarını çevirerek sesimin on kat daha fazla yükselmesini sağladı.

Darius'un gözlerini yakaladım ve ben devam etmeden önce bakışlarında karanlık bir parıltıyla başını salladı.

"Onu görmeyeceksin, duymayacaksın, hatta hastalıklı tatlı parfümünü bile koklamayacaksın.

Üzerindeki şeytani kokuyu saklamak için giyiyor," diye net bir şekilde konuştum, sesim Küre'nin etrafında çınladı ve Tory küçük bir zafer kahkahası attı.

"Bu Varisleri destekleyen herkes için de geçerli," diye gürledi Seth aniden ve dudaklarımın kenarını büken bir gülümsemeyle ona baktım. Karanlık ve vahşiydi ve tadı ağızımda yeniydi. Ama sonunda gücümüzü bunu hak eden biri üzerinde kullanmak iyi hissettiriyordu. Bana küfrettiği, bana güldüğü, yüzüme tükürdüğü onca zamanı düşündüm. Onun altında olduğumu düşünüyordu, ama önümüzdeki beş saniye içinde kendini besin zincirinin en altında bulduğunda kaba bir uyanış yaşayacaktı.

"Onunla birlikte görülen herkes aynı muameleyi görecek. O resmen bir *hiç*," diye devam etti Darius, gözlerinde aç bir intikam parıltısıyla.

Kylie'nin çenesi sanki ona yumruk atmışım gibi gevşedi ama bu gerçekten de yumruk atmış olmamdan çok daha tatlıydı. Arkadaşları ondan uzaklaşmaya başladı ve Mildred omuzlarını geriye doğru bastırıp başını dik tutarak odanın diğer tarafına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Marguerite önce Tory'ye, sonra da bana uzun uzun baktı, sonra Mirasçılara baktı, başını eğdi ve diğer arkadaşlarıyla birlikte koşarak uzaklaştı.

Kylie yalnız kaldı, titremeye başladığında Düzen formundan geri döndü. Varisler ona sırtlarını döndüler ve biz de onları takip ettik.

"Bekle!" diye bağırdı sesindeki çaresizlikle, ama onu duyamadım. Kimse duyamazdı. Tek başına acı çekecek ve yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Görünmez, görmezden gelinmiş, *hiçbir şey*.

OceanofPDF.com

Ruhlar Sarayı evim gibiydi ve bu o kadar gerçek dışıydı ki, bununla ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Bahar tatili benim ve Darcy'nin ilişki yükümüzü kapıya park ettiğimiz ve orada bırakmak için çok iyi bir çaba gösterdiğimiz gerçeklikten kaçış rüyası gibiydi. Coğunlukla.

Akşamları Darius'la biraz mesajlaşıyor olabilirim de olmayabilirim de. Ya da çok. Zane'e yaptıklarının videosunu gördükten sonra önce memnun olmuş, sonra kızmış, sonra da ne hissedeceğimi bilememiştim. Onun benim yerime savaşa girmesini istemiyordum ve Zane çok iyi bir nedenden ötürü toz içinde bıraktığım biriydi. Ama sonra, Dragon'un maço saçmalıkları üzerine birkaç gün düşündükten sonra videoyu tekrar izledim, Zane'in gözlerindeki gerçek pişmanlığı gördüm ve kendimi... *iyi* hissettim. Hatta aklanmış.

O pislik hastaneden çıktıktan sonra bana sayısız mesaj göndermişti. Bir kez bile iyi olup olmadığımı sormadı ama ona geri dönmemi istedi, sorunumun ne olduğunu sordu, hatta kaza için beni azarladı ve buna neden olan tartışma için beni suçlamaya çalıştı. Görünüşe göre, başka bir kızın aletini emmesine izin vermesinin önemli bir şey olmadığını anlamalıydım

Çünkü onu öpmedi ya da becermedi ve hep beni düşünüyordu. Şerefsiz. Gerçekten onda ne bulduğumu bilmiyordum.

Tamam, bu bir yalandı. Onda özgürlüğü görmüştüm. Yirmi bir yaşındaydı, kendi çetesini kurmuştu, sokaklarda saygı görüyordu ve arka cebinde her zaman bir tomar para vardı. Aptalca bir şekilde onun gibi bir adamın bana ve Darcy'ye bakabileceğini, bize ait olabileceğimiz bir yer sunabileceğini düşünmüştüm. Bu, benimle ilgilenmesi için bir başkasına güvenmenin aptalca bir hareket olduğunu anlamadan ve bunu bir daha asla yapmamaya yemin etmeden önceydi.

Ve ateşliydi. Darius Acrux kadar değil. Ama her zaman tehlikeye ve karanlığa karşı bir şeyler hissetmişimdir ve bu kombinasyonu bir kas yığınının sararsanız, aslında kendinize bir Tory kriptoniti bulmuş olursunuz. *Lanet olası seksi dangalaklar.*

Benim sonum olacaklarını hep biliyordum.

Her neyse, beni ölüme terk eden ve sadece ortalama büyüklükte bir siki olan ama nasıl kullanılacağını bilmeyen Baxter'ı uzun zaman önce unutmuştum. O arabada boğulduğuma dair kâbuslar gördüğümde bile, o kâbuslarda pek yer almıyordu. Özellikle *onun* beni terk etmesinden ziyade kapana kısılmış ve yalnız olmamla ilgiliydi. Bu yüzden Baxter'la ilgili büyük planlarım yoktu.

Onun için intikam. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde gündemimde bile değildi. Ama onun bu kadar alçaldığını ve bana yaptıklarını gerçekten önemseydiğini itiraf etmek zorunda kaldığını görmek oldukça tatmin ediciydi. Ve bu fikir Darius'un benim için onu dövmesi çok seksiydi. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

Darius'un bana onurunu koruması gereken bir prensesmişim gibi davranması üzerine ona soğuk davrandığım bir haftanın ardından, bir akşam devasa saraya baktım, en azından prenses kısmının tamamen yanlış olmadığını kendime itiraf ettim ve bana gönderdiği mesajlardan birine cevap vermeye karar verdim. Tek bir kelimeydi. *Teşekkürler.* Ve bu bir nevi O zamandan beri yaklaşık bin mesaj için sel kapıları.

Artık bir zorbanın olduğu bir evde büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında çok şey biliyordum ve Lionell'in ona yaşattığı en karanlık şeylerden bazılarını bile anlatmıştı. Tuttuğu Pitball takımı hakkında bilmek istediğimden çok daha fazla ayrıntı, onun ve diğeri Varislerin yıllar boyunca yaptıklarıyla ilgili sayısız komik hikaye ve çok daha fazlasını biliyordum. Ona boktan koruyucu aileler, bisiklet soygunları, kız kardeşimle paylaştığım aşk ve aslında kaç tane eski erkek arkadaşım olduğunu söylemeyi reddettiğim hikayeler anlattım. Çünkü hepsinin peşine düşmesine gerek yoktu. Örneğin, beşinci sınıftaki erkek arkadaşım Johnny Briggs beni terk ettiği için gerçekten suçlanamazdı - en iyi arkadaşının arkasında külotumu göstermiştim

Her şeyden sonra kaymak. Uyurken bir Ejderhanın onu ziyaret etmesini asla hak etmiyordu.

Onunla mesajlaşırken Darius'la olan durumumun gerçekliğini düşünmeme izin vermedim. Aramızda gelişen bu garip ilişkinin aslında bundan daha fazlasıyla sonuçlanamayacağı gerçeği gibi. Ona gerçekten sahip olamayacağım gerçeğine odaklanmak, hatta onu istediğimi kendime itiraf etmek istemiyordum. Mesajları beni gülümsetiyordu. Ve en azından şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Darcy, Lance'den ayrılışını kabullenmiş görünüyordu. En azından küçük bir kısmını. Hâlâ yıkılmış ve kalbi kırılmıştı, ama aynı zamanda bunu bölümlere ayırmayı, gün içinde mümkün olduğunca aklından çıkarmayı başarıyordu. Yine de geceleri uyuyana kadar ağladığını bana itiraf etmişti. Ama artık yatağını paylaşmamı istemiyordu. Bunun acısıyla kendi başına yaşamayı öğrenmek istiyordu çünkü bunun gerçekten yıllarca sürmesi gibi korkunç bir ihtimal vardı.

Her gün keşfetmek için sarayın yeni bir bölümünü seçiyorduk ve artık geniş koridorlarda ve tonozlu koridorlarda neredeyse hiç kaybolmuyordum. Kaldığımız süre boyunca Kraliçe'nin odasını ana ikametgahımız olarak tutmaya karar vermiştik.

Burada ve ben bunu yüksek sesle itiraf etmekten hoşlanmıyorduk ama annemize ait olan odalarda olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı.

Doğumumuzla ilgili parçaları giderek daha fazla bir araya getirmeye başlamıştık.

ve hatta Vahşi Kral'ın ününü kazanmasının nedenleri hakkında bazı makaleler okumuştı. O bir canavardı. O bir canavardı.

Acımasız ve gaddar bir liderdi, uyulması imkansız kanunlar yaratır ve bunları çiğneyen Fae'leri ölümle cezalandırırdı.

Ama aynı zamanda eşyalarının arasında annemize yazdığı aşk mektuplarıyla dolu bir kutu bulduk ve annemizden ve hatta hamileliğinden duyduğu sevinçten bahsederken kullandığı şefkatli üslup kalbimi sızlattı.

Onun iki yönünü bir araya getirmek çok zordu ve hala bizim için nasıl bir ebeveyn olacağını anlayamadım.

Annemiz hakkında bir fikir edinmek daha kolaydı. Krallığın zorlu bölgelerinde hayır kurumları yönetmiş ve projeleri finanse etmişti. Burs vermeye başlamıştı.

Yoksul ailelerden gelen gelecek vaat eden Fae'lerin akademilere girebilmeleri için programlar düzenlemiş ve insanların güç istismarına dayalı ilişkilerden kaçmalarına yardımcı olmak için kadın sığınma evlerini finanse etmişti. Yine de açıkça acımasız bir çizgisi de vardı. Bizi ölümlü çocuklarla değiştirdi, bu yüzden öleceklerini bile bile. Ayrıca kralın bazı zalim planlarına müdahale etmiş, ancak diğerlerini idam ederken onun yanında durmuştu. Bunu anlamamıştım. Ama onlar hakkında kesin olarak bildiğim şey, birbirlerini ve bizi sevdikleriydi. Ve belki de bu benim bazı şeytanlarımla barışmam için yeterliydi.

Saray o kadar büyüktü ki, buraya geldiğimiz günden beri her öğünü farklı bir odada, terasta, verandada veya bahçede yedik ve yaklaşık iki hafta boyunca hala seçeneklerimiz tükenmemişti.

Konaklamamızın son sabahında Dük'ün Terası'nda (bu yerde *altı tane* ucube teras vardı) kahvaltı ederken bir uşak gelip bir misafiri anons etti.

Darcy tostundan başını kaldırdı ve ben de tostumun son lokmasını Gabriel bize katılmak için dışarı çıktığında krepleri ağzıma attım. Göğsü açıktı, kanatları dışarıdaydı ve uşak ona bakarken kendi dilinde boğulacakmış gibi görünüyordu. Ama bir hafta boyunca ganimet şortlarıma, crop toplarıma ve denizci ağzıma tahammül ettikten sonra, personel bizim asla geleneksel türden prensesler olmayacağımızı anlamaya başlamıştı, bu yüzden uyum sağlamaya çalıştığını tahmin ettim.

İkimiz de Gabriel'i kucaklamak için ayağa fırladık ve o da bize sırtarak sarayın ötesindeki muhteşem araziye bakarken güneş ışığında küçük ferforje masaya oturdu. Her elemente ve mevsime adanmış bahçeler, içine atladığınızda sizi arazide bir tura çıkaran sihirli küçük teknelerin bulunduğu dolambaçlı bir nehir vardı. Ayrıca, her biri mükemmel bir şekilde iklimlendirilmiş kendi yaşam alanlarına yerleştirilmiş çeşitli büyülü yaratıklardan oluşan bir hayvanat bahçesi ve keşfetmeye bile başlamadığımız daha fazlası vardı.

"Yemek yedin mi?" Gabriel sandalyesini geriye doğru çevirip kanatlarına yer açmak için üzerine çıkarken ona sordum.

"Henüz değil," diye itiraf etti. "Bugün gelip ikinizi görmemi isteyen çok ısrarcı bir imgelem tarafından uyandırıldım."

Ayakta kalan uşağa baktım ve sandalyemde geriye yaslandım. "Bir kuzu ol Jeeves ve arkadaşımıza biraz krep getir?" Sırtarak söyledim.

Hizmetçiler bize el pençe divan durma ısrarımızı reddetmişlerdi ve aslında kendimiz için bir şeyler yapmaya çalıştığımızda oldukça sinirleniyorlardı, bu yüzden sonunda akran baskısına boyun eğmiştik. Ama onlara patronluk taslamayı ciddiye almayı reddediyordum, bu yüzden her şeyi yapabildiğim en dangalakça şekilde istedim ve etkili olması için bir yığın alaycılık kattım. Aslında buna bayıldıklarından oldukça emindim. Ama belki de sevmemişlerdir.

Uşak koşarak uzaklaştı ve Darcy bana gözlerini devirdi. "Tory'ye aldırma, o bütün uşaklara Jeeves diyor çünkü onların hepsini hatırlayamıyor. isimler."

"Sen de yapamazsın," diye belirttim.

Yemin ederim, bu adam yaklaşık on beş uşaktan biriydi ve kendilerini tanıttıkları falan da yoktu, sadece rastgele aralıklarla ellerinde atıştırmalıklarla ortaya çıkıp hayalet gibi kayboluyorlardı. Etrafta dolaşmak için gizli geçitler kullandıklarından oldukça emindim, ama henüz onlara girmenin bir yolunu bulamamıştım.

"Hayır, ama sadece kibarca gülümsüyorum ve bundan bahsetmiyorum," dedi sanki bu çok daha iyiymiş gibi.

"Peki, imgelemin sana başka ne yapmanı söyledi?" Gabriel'e gülümseyerek bakarken sordum.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Ama bugün buraya gelmemin gerçekten önemli olduğu hissinden kurtulamadım, işte buradayım."

Darcy ile bakıştık ve içimi bir ürperti kapladı. Bugünlerde ilahi müdahalenin en büyük hayranı olmadığımı kabul edebilirdim ama Gabriel'in öngörülleri nadiren yanlış çıkmıştı. Ayrıca nadiren ikimize de yardım edebilmişlerdi ve Darcy'nin, inek Kylie'nin kameralar yerleştirip onun ve Orion'un hayatlarını mahvedeceğini öngöremediği için biraz acı hissettiğini biliyordum. Ama her zaman bu kadar çok farklı şey ve insanla ilgili öngörülere odaklanmanın onun için zor olduğunu tahmin ediyordum. Ve artık Görü'nün nasıl çalıştığını yeterince bildiğim için, eğer aktif olarak bir şey ya da biriyle ilgili bir görü görmeye odaklanmaya çalışmıyorsa, o zaman bu görülerin ona genellikle beklenmedik bir şekilde gelmediğini anlıyordum.

Darcy başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama tam o sırada gözleri terastan aşağıdaki tertemiz çimenliğe inen basamaklara takıldı.

"İkinizden biri bunu görüyor mu?" diye sordu alçak bir sesle.

Daha dikkatli bakınca kaşlarımı çattım ve en üst basamakta, güneş ışığında belli belirsiz gümüş bir parıltıyla parıldayan çıplak bir ayak izi görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Onları takip etmeliyiz," diye açıkladı Gabriel, öyle ani bir hareketle ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesini devirecekti.

"Nereye?" Ben ve Darcy de ayağa kalkarken sordum ve gümüş halkalı gözlerindeki boş bakış nefesimin kesilmesine neden oldu.

"*Cevaplar*," diye cevap verdi, hem ona benzeyen hem de hiç benzemeyen güç dolu bir sesle.

İngelem onu serbest bıraktığında omuzları gevşedi ve bize şaşkınlıkla bakarken elini tutmak için uzandım.

"İyi misin?" Kafasını temizlemeye çalışır gibi salladığında nefes aldım.

"Bu... normal bir ingelem gibi değildi. Sanki yıldızlar benim aracılığım ile konuşuyor gibiydi." Kaşlarının çatılması bana bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatıyordu ve Darcy de ona yaklaşırken parmaklarını sıktım.

"Onların istediklerini yapmak zorunda değiliz," dedim meydan okurcasına. "Eğer bu yolu izlemek istemiyorsanız, onlara gidip kendilerini tekrar becermelerini söylemekten mutluluk duyarım."

"Geçen sefer senin için çok iyi gittiği için mi?" Darcy kaşlarını bana doğru kaldırarak sordu.

"Yan," diye alay etti Gabriel aramıza bakarken ve ben gözlerimi devirdim.

Tamam, belki haklı olabilirdi ama bu, benim de buna izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Onların intikamından korktuğum için artık tüm hayatımı o ışıltılı pislikler belirliyor. "Ama aslında yine de bu yolu izlememiz gerektiğini düşünüyorum," diye ekledi. "Nereye varacağını bilmiyorum ama içimden bir ses... *aydınlatıcı olacağını söylüyor.*"

Darcy'ye baktım ve ben başımı sallarken o da omuz silkerek kabul etti.

"Tamam o zaman, hayaletlerin ürpertici ayak izlerini takip edelim. Bunun için endişelenmeye gerek yok," dedim ve üçümüz çimenliğe doğru ilerlerken Gabriel bir kahkaha attı.

Önümüzde daha gümüşü ayak sesleri belirdi ve içimi bir ürperti kapladı. Küçük havuzlar ve gürül gürül akan derelerle dolu su bahçesine çıkmadan önce kar ve buz beyazı güllerle dolu kış bahçesini geçerken omurga.

Sessizlik içinde küçük köprülerin üzerinden patikayı takip etmeye devam ederken sarayı çok geride bıraktık, neredeyse fiziksel bir beklenti duygusu bizi tüketiyordu.

Yüzeyi boyunca tembelce süzülen teknelerle nehri geçtik ve parıldayan mavi su dikkatimi çekti. Bir meyve bahçesinden geçtik ve bahçenin sonundaki köşeyi döndüğümüzde kendimizi kraliyet labirentinin girişini işaret eden çiçekli leylak salkımından yapılmış büyük bir kemerin önünde bulduk.

"Hizmetkârlar bizi labirente girmememiz konusunda uyardılar," diye mırıldandı Darcy, labirentin önünde duraksarken, ayak izleri içeriye doğru ilerliyordu. "Fae'lerin oraya girdiklerini ve bir daha çıkmadıklarını söylediler."

"Görünüşe göre yüz yılı aşkın bir süredir kimse merkezine ulaşamamış," diye ekledim sessizce.

Aptalca söylentilerle alay etmek istiyordum ama porsuk labirentinin derinliklerine açılan ve üzerimizdeki güneş ışığını kapatacak kadar yüksek duvarları olan güzel kemerli geçidin önünde durmak kendimi ölçülemeyecek kadar küçük hissetmeme neden oluyordu Bir şekilde. Labirentte beni geren ve sihrimin derimin altında titremesine neden olan bir şey vardı.

Gabriel derin bir nefes aldı ve omuz silkti, kanatları hareketle birlikte yükselip alçaldı, böylece siyah tüyleri koluma sürtündü.

"Cevapları istiyorsak, içeri girmek zorundayız," dedi basitçe.

"Neyin cevapları?" Darcy sordu ve cevap vermeden önce uzun bir süre tereddüt etti.

"Her şeyi."

"Kulağa umut verici geliyor," diye mırıldandım. *Lanet olası yıldızlar.*
"Sanırım içeri giriyoruz o zaman?"

Diğerleri başlarını salladı ve labirentin içinde kalan karanlığa doğru ayak izlerini takip ettik.

Aniden kaybolmadan önce ayak izlerini birkaç tur takip ettik ve arkamızdaki çit, buraya gelmek için kullandığımız patikanın üzerinde büyüdükçe hışırdadı.

"*Hareket* ederse kimsenin merkezini bulamamasına şaşmamalı," diye homurdandım. "Neden yukarı ve ortaya doğru uçmuyoruz?"

Gabriel başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Eğer cevapları istiyorsak, merkezi doğru şekilde bulmalıyız. Meydan okumayla yüzleşin ve onun üstesinden gelin."

"Elbette var," diye mırıldandım. Çünkü yıldızlar hiçbir şeyin kolay olmasına izin vermez, özellikle de bizim için.

Darcy yavaşça, "Sanırım bir sonraki sağdan gitmemiz gerekiyor," dedi ve ben onu sorgulayamadan aynı fikirde olduğumu fark ettim.

"Ben de öyle," dedi Gabriel ve hepimiz o yoldan ilerlemeden önce birbirimize baktık.

Labirentte ilerledikçe başka ayak izi yoktu, içgüdülerimiz bir şekilde yoldaki her çatalda birbiriyle aynı hizada kalıyordu. Ürkütücüydü ama bir şey *doğru* hissettiriyordu. Üçümüz birlikte karanlığa doğru ilerliyorduk.

Son bir köşeyi döndük ve labirentin ortasına geldiğimizde, saf, gümüş rengi kocaman bir söğüt ağacının yapraklar bizi bekliyordu.

Hep birlikte ilerledik, yaprakları kenara itip altlarına basarken bir an bile tereddüt etmedik.

Ağacın altındaki gölgelikte, üzerine oymalar kazınmış taş bir kemer duruyordu. Anka kuşları, Harpiller, Ejderhalar, bir Hydra ve yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı. Hepsi içler acısı güzellikteydi ve tam olarak anlayamadığım bir hikâye anlatıyordu.

Kemerin ötesinde, gümüş ayak izlerinin karanlığa doğru indiği taş bir merdiven vardı.

Üçümüz birlikte aşağı inerken Gabriel bir yandan benim, diğer yandan da Darcy'nin elini tuttu.

Ayak seslerimiz yerin altındaki boşlukta yankılanıyor ve aldığımız her nefes büyümüş gibi görünüyordu.

Ortasında duran gümüş renkli su havuzunun ışııyla aydınlanan boş bir odaya girdik, o kadar durgundu ki yüzeyi bir ayna gibi görünüyordu.

Hep birlikte önünde diz çökmek için hareket ettik, sanki bedenlerimiz bizi buraya getiren ruh tarafından yönlendiriliyordu.

Yansıtıcı havuza bakmak için öne doğru eğildik ve kendime bakarken nefesim ciğerlerimde tılandı. Suyun dışında, üstümde bir bluz ve şort yoktu ve saçlarım yanımda örgülü değildi. Kraliçelere layık altın bir elbise giyiyordum ve siyah saçlarımın uçuşan buklelerinin üzerinde yakut işlemeli gümüş bir taç duruyordu.

Soluma baktım ve Darcy'nin yansımada benimle aynı şekilde giyindiğini, Gabriel'in ise ince siyah bir takım elbise ve gömlek giydiğini, siyah saçlarının üzerine süssüz gümüş bir yüzük taktığını ve ellerinin arasında parıldayan kristal bir küre tuttuğunu gördüm.

Onun görüntüsüne bakarken, bazı özelliklerinin bizimkilere ne kadar benzediğini fark ettim. Burnunun düz eğimi, burnunun kavisi

Kaşları ve gözlerinin şekli.

"Gabriel..." Yanımdaki adama bakmak için döndüğümde nefes aldım ama yavaşça uzanıp havuza dokunduğunda odağı havuzda kalmıştı.

Dalgalar suyun üzerinde parıldayıp dans ediyordu ve ben tekrar suya baktığımda, aniden saraya son gelişimizde yaşadıklarımıza benzer bir görüntünün içine çekildim.

Bu sefer annemi görür görmez tanıdım, gerçi sadece bizim yaşlarımızda görünüyordu. Eskiden gladyatörlerin giydiği türden garip bir deri zırh giymişti ve yemyeşil bir ormandaki devasa ağaçların gövdeleri arasından kayarken elinde bir mızrak tutuyordu.

Gabriel yanımda, "Bu bir Voldrakian Evlilik Duruşması," diye nefes alınca kaşlarım daha da çatıldı.

"Bir ne?" Tısladım.

"Solaria'nın güneyindeki bir krallık olan Voldrakia'da, toplumun seçkin üyeleri, katılan Fae'lerin cesaretini test etmek için tasarlanmış denemelerde yer alır. Bu, prestijli ailelerin çocuklarını vahşi doğada iki hafta hayatta kalmaları için öne sürdükleri, hayatta kalmak için gerekli malzemeler için ölümüne savaştıkları kanlı ve acımasız bir oyundur. Büyüleri Uyandırılmadan önce gerçekleşir ve ormanda gizlenen canavarlardan hayatta kalmak için canla başla savaşacak diğer yarışmacılara kadar her türlü tehlike vardır. Denemenin sonunda kim hayatta kalırsa onunla nişanlanacaktır.

diğer hayatta kalanlardan biri. Daha sonra büyülu eğitimlerini alırlar ve Mezun olduktan dört yıl sonra evleniyorlar," diye açıkladı Gabriel alçak sesle, annemin ağaçların arasından süzülüşünü izlerken.

"Bu... çok yoğun," diye mırıldandım.

Görücü usulü evlilik kısmı beni ölüm oyunları kısmından daha çok korkuttu.

"Farklı krallıklar farklı şeyler yapar," diye omuz silkti, biz dikkatimizi tekrar vizyona çevirirken.

İzlediğim kız bir Kraliçe gibi görünmüyordu, her şeye göğüs germeye hazır bir savaşçı gibi görünüyordu ve o anda onunla gerçek bir birlik duygusu hissettim. Hayatta kalmak için savaşmanın ne demek olduğunu biliyordum ve onun bakışları

Gözleri o kadar tanıdık geliyordu ki, onu tanımış olma arzusuyla kalbim sızladı.

İmgelem değişti, dönüştü ve oyunda savaştığını, ölümcül siyah gözleri olan pullarla kaplı bir canavarla tek başına mızrağıyla savaştığını ve kazandığını gösterdi. Bir kamp kurdu, yiyecek aradı, diğer yarışmacılarla dövüştü.

Ve sonra bir gece, bir çocuk kendi mızrağıyla kampına girdi ve uyurken boğazına bastırdı.

Onun için duyduğum korkuya o kadar kapılmıştım ki, gölgeler arasında gizlenmiş yüzüne bakmam bir anımı aldı. Ama baktığımda neredeyse ağlayacaktım çünkü Gabriel'e baktığıma yemin edebilirdim. Çocuk ateşin ışığında kıpırdandığında, onun o olmadığını anlamak için yüzünde yeterince farklılık gördüğümde çarpan kalbim bir nebze sakinleşti. Ama bu sadece kalbimi korkunç derecede umutsuz bir olasılığa açtı.

"Yıldızlar beni seni bulmam için gönderdi," diye mırıldandı çocuk ve annem onun sesiyle irkildi.

"Seni tanıdım, Marcel," diye nefes aldı, sanki daha önce bir şekilde tanışmışlar gibi, ama tanışmadıklarına dair kesin bir bilgiyle sarsıldım. Canlı olarak değil. Sadece rüyalarında.

"Yarın öleceğim," diye cevap verdi ve sesinde üzüntü yoktu, sadece gerçeği sakin bir şekilde kabullenmişti. "Hayatımı senin ve oğlumuzun hayatı."

Annemiz ayağa kalktı ve ona doğru uzanırken mızrağını kenara itti ve onun yanında dizlerinin üzerine çökerken mızrağı yere fırlattı.

"Oğlumuz dünyayı değiştirecek, çağının en büyük Kahini olacak. Nesil," diye nefes aldı Marcel annemizi öpmek için eğildiğinde ve sözlerinin inandırıcılığı bana bundan hiç şüphesi olmadığını gösterdi. O bunu *görmüştü*.

"Hayatı zor olacak," diye nefes aldı annemiz dudaklarına doğru, onu üzerine çekerken ve bir damla gözyaşı yanağından süzülürken.

"Bir süre için," diye kabul etti. "Ama sonunda en iyi aşk türlerini tanıyacak. Bizimkini hiç bilmese bile."

Annemiz onu tekrar öperken sessiz gözyaşları döktü, yaratmış olduğu çim yatağında uzuvları birbirine dolanırken aralarındaki tutku arttı.

Çok fazla şey göremeden görüntü bulanıklaştı ama bir sonraki görüntü ortaya çıkarken kalbim derin ve baş döndürücü bir ritimle çarparken elim Gabriel'in elinin içine kaydı.

Ertesi sabah birbirlerinin kollarında uyandıklarında, dört iri çocuktan oluşan bir grup ağaçlardan atlayıp etraflarını sararken zafer çiğlikleriyle çevrelenmişlerdi.

Annemiz, Gabriel'in babasının yanında korkusuzca savaşırken iki saldırganı öldürmeyi başardılar ve kaçmaları için can atarken adrenalin vücuduma yayıldı.

Diğer çocuklardan biri ortak çabalarının altında kalarak düştü ama sonuncusu annemize doğru hamle yaptı, tam Marcel mızrağını fırlatacakken Marcel onu engellemek için öne atladı. Mızrak göğsüne saplandı ve kanı annemizi kaplarken annemiz çiğlik attı.

"Oğlumuzu kurtar!" diye bağırdı, dizlerinin üzerinde durmak için mücadele ederken gözünü tuttu ve kendi mızrağını ona saplayan çocuğa doğru fırlattı,

onu kenara sıçramaya zorladı.

"Seni başka bir hayatta da sevebilirdim," diye nefes aldı annemiz, dönüp içinde büyümeye başladığını bildiği minik hayatı kucaklar gibi elini karnına dokundurarak kaçmadan önce kısa bir an için yanağına dokunarak.

Gabriel'in elimi tutuşu o kadar sıkıydı ki morarmaya başlamıştı ve sonunda kim olduğunu anladığı için uzuvlarında bir titreme olduğunu hissedebiliyordum.

Onun annesi bizim annemizdi. O bizim kanımızdı. Bizim *kardeşimizdi*.

Görüş tekrar bulanıklaştı ve annemizi ve diğerlerini izledik. Denemelerin sonunda oyunların galipleri ortaya çıktı. Gabriel'in babasını öldüren çocuk hayatta kalanlar arasındaydı ve gün bitmeden Annemiz kendisi için yapılan seçimden tiksintiyle kaşlarını çatarken, aileler onları birbirlerine söz vermiş, sırtlarını birbirlerinin yıldız işaretleriyle damgalamışlardı.

Bunu bir dizi kısa görüntü izledi; annemizin karnı büyüyor, içinde hayat kabarıyordu. Başına sevgi dolu bir öpücük kondururken Gabriel adını verdiği bir erkek bebek doğurdu. Onunla birlikte evinin koridorlarında koşturduğunu, üzerine titrediğini, onunla oynadığını, onu öylesine net bir yoğunlukla sevdiğini gördük ki, bunu izlemek kalbimi sızlattı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Kaderinde evlenmek olduğu adamın gazabından korunmak için varlığı gizlenmişti. Kendi krallığında bir prenesti ama kaderinde evleneceği adam konusunda kendi seçimini yapmasına izin verilmiyordu.

Akademiden mezun olduğunda, Solaria Kralı'nın ziyaretiyle aynı zamana denk gelen evlilik hazırlıklarına karıştı.

Onun babamızla tekrar buluşmasını, ikisi için öngördüğü aşkı ona göstererek güvenini kazanmasını izledim. Babamız onu Solaria'ya götürmek ve kendisiyle evlenmek için ayarlamalar yaparken, nişanlısı onları öğrenmesin diye ilişkilerine başlarken sarayın etrafında gizlice dolaştılar.

Dört yaşındaki Gabriel'i Vahşi Kral'la tanıştırmasını ve tüm krallığımızı korkudan titreten adamın güneşin tüm sıcaklığıyla gülümsemesini izledik. Onu sorgusuz sualsiz yanına aldı, onunla oynadı, ata binmeyi öğretti ve Hydra formuna geçtiğinde onu sırtına alıp gökyüzünde uçurdu.

Kapalı kapılar ardında en mutlu aileler olarak üçünün bir arada olduğu anları izlerken kalbim sızladı. Babam onu gerçek Varisleri doğduğunda evlat edinmeyi planlasa da, dünyaya onun evlatlık olarak evlerine aldıkları yetim bir çocuk olduğunu söylediler.

Acı verecek kadar tatlı ve akıldan çıkmayacak kadar hüzünlüydü. Hepimizden çalınan bir hayatın bu mükemmel peri masalı. Varlığından bile haberdar olmadığımız bir kardeş.

Elbette her şey rüyalar ve masallardan ibaret değildi ve babamızın krallıkta yaptıklarına dair imgelemlerin altında yatan bir şeyler vardı. Su perisi saldırıları ve annemizin onlara karşı geldiğini görebildiği ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın ortaya çıkaramadığı komplolar.

Sonunda mutlu aile sahneleri eriyip gitti ve annemizin varlığının tanıdık hissi odadan kayarken ve gümüş havuz tekrar hareketsizleşirken görüntüler soldu.

Mekânın büyüü etrafımızda çıtırdarken derin bir nefes aldım ama geri çekilemeden önce omurgamda bir ürperti dans etti ve yumuşak bir ses dikkatimi çekti. Sanki biri başka bir odada fısıldıyor gibiydi, ses oradaydı ama kelimeler yoktu. Sonra ikinci bir ses daha katıldı,

Bir üçüncüsü, bir dördüncüsü, ta ki etrafımızdaki hava yıldızların fısıltılı sesleriyle dolana ve tüylerim diken diken olana kadar.

Mağaranın çatısından bir damla sıvı altın düştü ve gümüş havuza sıçrayarak yüzeyinde mükemmel bir dalgalanma çemberinin yayılmasına neden oldu

Yıldızlar bize başka bir vizyon hediye etmeden önce.

Anne babamızın öldüğü geceye ışınlanırken gözlerimi havuzdan ayıramıyordum. Daha başlamadan önce bile baktığım şeyin bu olduğunu biliyordum, sanki fısıltılar anlayamasam da bana söylemişti.

Duman havaya karıştı ve kendimi kaçınılmaz olanı izlemeye zorlarken nefesim kesildi.

Astrum yedi yaşındaki Gabriel'in omuzlarını kavrayıp söyleyeceklerini dinlerken annemiz ve Vahşi Kral yatak odalarında, odanın arka tarafındaki gizli bir kapının yanında duruyorlardı.

"Onu kimsenin bulamayacağından emin olmalısınız," diye ısrar etti annemiz.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Onun anılarını ve yeteneklerini de engellemelisin. Tehlike geçene kadar Görü'ye gelemez yoksa bulundu."

"Anne? Senden ayrılmak istemiyorum," dedi Gabriel eteğini çekiştirirken ve Gabriel onu kollarının arasına alarak yanına düştü.

"Keşke tüm kalbimle böyle olmak zorunda olmasaydı," diye hıçkırdı. "Ama söz veriyorum bir gün kız kardeşlerini bulacaksın. Bir gün bu krallığı düzeltmek ve halkımızı ona musallat olan tehditlerden kurtarmak için bir şansın olacak."

"Al bunu," diye emretti Kral, Astrum'un kollarına kırmızı bir kumaşın içine gizlenmiş bir şey sokarak.

"Ama efendim, ben buna layık değilim! Buna layık olmam mümkün değil-"

"Eğer onu kullanmaya kalkışırsan ölürsün," diye hırladı Kral, her yönüyle şöhreti kadar vahşi görünüyordu. "Bu senin için değil. Çocuklarım

için.

Sakla onu. İyice saklayın ve hafızanızdan silin."

"Elbette majesteleri," diye kabul etti Astrum, nesneyi titreyen parmaklarıyla pelerininin altına sokarken.

"Gabriel'in ya da kızların onları kimin koruduğunu öğrenmelerine asla izin veremezsin," diye burnunu çekti annemiz. "Eğer sen hâlâ hayattayken kim olduğunu öğrenirlerse,

Kader dönecek ve onlar öldürülecek. Ben bunu *gördüm*. *Asla*

öğrenemezler-" "Anlıyorum Kraliçem," diye cevap verdi Astrum, annemin saçlarını okşayarak

sevgiyle. "Son nefesime kadar çocuklarına göz kulak olup onları koruyacağım ve kim olduğumu asla bilmeyecekler. Tüm yıldızlar üzerine yemin ederim."

"Bundan daha fazlası üzerine yemin edeceksin," diye hırladı Kral, Astrum'un elini tuttu ve diğer eliyle yüzünü kavradı. "Benimle bir ruh anlaşması yapacaksın."

"Evet, efendim," diye onayladı Astrum, gözleri korkudan çılgına dönmüştü.

"Sahip olduğun her şeyle çocuklarımızı uzaktan koruyacaksın ama sen hala nefes alırken onların kimliğini keşfetmelerine *asla* izin vermeyeceksin. Ve eseri düşmanlarımla asla bulamayacağı ve sadece çocuklarımla ortaya çıkarabileceği bir yere saklayacaksın. Bu yemine ruhun üzerine yemin et. Her iki görevde de başarısız olursan, ruhun yıldızların muhafazasından koparılacak ve tüm zamanlar boyunca acı ve sefalet içinde yanmaya bırakılacak. Yemin ediyor musun?" diye sordu Vahşi Kral.

"Yemin ederim," diye yanıtladı Astrum, babamın gözünü tutarken çenesini kaldırdı ve aralarından kırmızı ve siyah bir büyü parıltısı geçerek etlerine batmadan önce vücutları.

Kral, Gabriel'i kollarından çekip başına bir öpücük kondurduktan sonra onu Astrum'un kollarına iterek ikisini de gizli geçide girmeye zorlarken annemiz hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Gabriel bağıyor ve onlara geri dönmek için mücadele etmeye çalışıyordu ama Astrum onu sıkıca tutuyordu, yüzünde ıstırap okunuyordu.

Astrum onu geri çekerken annemiz "Tek yolu bu," diye hıçkırdı ve öyle olmamasını dilediğini söyleyebilirdim.

Kral aralarındaki kapıyı kapatırken kederle haykırdı ve ğluna son kez veda ederken kalbim onun için acıyla burkuldu.

Gabriel'e dönüp onu kollarıma almak istedim ama imgelemlerin bizimle işi henüz bitmemişi ve her şey yeniden değişi.

İki bebek beşiiklerinde çığlık atarken annemiz başlarında duruyor, onları sayamayacağım kadar çok Nympha'dan korumak için savaşırken vahşi vuruşlarla büyü yapıyordu.

Babamız odanın diğer ucundaydı, öfkeyle bğrrken ve sarayın duvarlarını titretecek kadar güçlü bir büyüyle savaşırken daha da fazlasıyla savaşıyordu.

Daha fazla Nimf'in odaya girmesini ve babamızın acı dolu bir çığlık atmasını dehşet içinde izledim.

Annemizin çığlıkları kulakları sağır ederken, korkunç ölüm ıngırakları Periler havayı doldurdu ve sondalarıyla onun kalbini delip büyüsünü çalacak kişi olmak için savaştılar.

Hepsi aresizlik içinde onu almak için annemizden uzaklaştılar ve onlar kaçarken, arkalarında bir adam ortaya ıktı.

Lionel Acrux odaya girdiğinde kalbim donarak göğsümde katı bir yumru haline geldi ve annemiz yüzü şokla kaplı bir şekilde hareketsiz kaldı.

"*Sen,*" diye soluk soluğa adama dehşet içinde baktı ve imgelemlerinin ona bunu göstermediğini anlayabiliyordum. "*Seni arkadaşımız sanmıştım. düşün-*"

"İşte burada hata yaptınız Kraliçem," diye mırıldandı Lionel ona yaklaşırken, büyüsünün son kırıntılarıyla kalkanını korumak için savaşırken kendi gücü odada uğulduyordu. "*Gerçek Fae'lerin*

Arkadaşlar. Sadece kullanabileceğimiz ya da zirveye giden yolda *yok* edebileceğimiz insanlar. Korkarım siz ve Kralınız için ikincisi olma zamanı geldi.

Ailenin aradan çekilmesiyle krallıktaki en güçlü dört Fae'den biri haline geldim. Ve sonra tahtı tek başıma ele geçirmenin bir yolunu bulmam an meselesi."

"Neden bana bunu söyleme zahmetine giriyorsun?" diye soluk soluğa sordu, Nimfler kocasının işini bitirip bir sonraki yemeklerini hissederek ona doğru yaklaşımaya başladıklarında yüzü gözyaşlarıyla boyanmıştı.

"Gerçekten beni birkaç *ölümlü* ile kandırabileceğini mi sandın? Bebekler mi?" Lionel alaycı bir ifadeyle, hâlâ koruduğu beşiğe tiksintiyle baktı. "Prensesleri büyüyüp bana tekrar meydan okumaları için hayatta bırakmayacağım."

"Onlardan vazgeçmeden önce öleceğim," diye tısladı annemiz.

"Her halükarda öleceksin," diye kabul etti Lionel. "Ama benim şansıma, istemesen de onlardan vazgeçeceksin."

"Asla."

Lionel ona bir adım daha yaklaşırken gülümsemesi derinleşti ve tekrar konuştuğunda sözleri kalın ve Karanlık Zorlama ile doluydu. "*Bana onları nereye sakladığını söyle.*"

Dudakları ayrılmaya zorlandığında annemizin gözleri panikle açıldı ve ne kadar karşı koysa da dili kelimeleri söyledi.

Lionel, kadın yerimizi söylediğinde karanlık bir şekilde gülümsedi ve vahşi bir ateş büyüğü patlamasıyla onu çevreleyen kalkanı parçaladı ve Nimfler ödülleri almak için.

Döndü ve kız daha ölmeden odadan çıktı. Ona kalbimi ikiye bölen bir acıyla baktım, tıpkı bir su perisinin kalbini sondasıyla delmesi gibi ama orada bulmayı beklediğim acı yerine, ölümüne rağmen bir şey kazanmış gibi dudaklarını hafif bir gülümseme süsledi.

"Biliyordun," diye nefes aldım. "Ölmeyeceğimizi biliyordun."

İmgelem son kez yer değiştiren, Dönüşen ailemizin ölümlüler âleminde mışıl mışıl uyuduğu evin dışında duran gölgeli figürü izledik. Ateş Lionel'in yüzünü aydınlatırken, eline yanan bir küre alıp eve doğru fırlattı ve alevleri, kömürleşmiş tuğlalar ve külden başka bir şey kalmayana kadar alev alev yanmaya teşvik etti. Bekledi ve izledi, sonra da itfaiyeciler tarafından küllerin arasından çıkarılmamızdan sadece birkaç dakika önce yüzünde memnun bir sırıtişla bir yıldız tozu parıltısı içinde oradan ayrıldı. Bir değil Hiç de mucize değildi. Sadece iki Anka kuşu, alevler içinde yeniden doğmuş ve annemizin öngördüğü gibi güvendeydi. Ama o hiç bilmiyordu. Ta ki biz 18 yıl sonra ortaya çıkana kadar.

Görüntü, gümüş havuzdaki yansımalarımıza tekrar bakana kadar kayboldu ve beynim az önce bize verilen tüm bilgilerle şişerken nefesimi tutmak için savaştım.

Darcy, Gabriel'e dönerken, "Sen bizim kardeşimizsin," diye nefes nefese kaldı.

Ben de ona doğru döndüm ve aramıza baktı, yüzü o kadar çok duyguyla boyanmıştı ki dayanmak zordu.

"Dünyada o kadar uzun süre yalnız kaldım ki geçmişimin gizemlerini ortaya çıkarmaktan vazgeçtim," diye nefes aldı. "Mutluluğu kendi ailemi yaratmakta buldum... ama şimdi... *hatırlıyorum*. İmgelemler anılarımın üzerindeki engeli kırdı ve annemi, babanı hatırlıyorum... İkinizi doğduğunuz gün evlat edindim ve ölene kadar sizi sevip koruyacağıma söz verdim."

Darcy de aynısını yapınca ona doğru atıldım ve üçümüz hıçkırığa hıçkırığa ağlayan, gülen, mutlu, üzgün, tamamen kafası karışmış ve yine de tamamen kendinden geçmiş bir yığının içine düştük.

Yeni keşfettiğimiz şeylerin yarısını nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum ama şunu biliyordum: Lionel Acrux bir yıldız Nymphs ile çalışıyordu.

uzun zaman. Anne babamızın ölümünü planlamış ve bizi de öldürmeye çalışmak için ölümlü dünyaya kadar takip etmişti. Uzun zamandır ölümlerimiz üzerinde çalışıyordu ve bizden bir hayattan daha fazlasını çalmıştı. Evimizi, ailemizi ve *krallığımızı çalmıştı*. Ve bunu elinde tutmasına asla izin vermeyecektim. Öyle ya da böyle, ne olursa olsun Lionel Acrux'un sonu gelecekti. Ölecekti.

Ama az önce gördüğümüz şeylerin tüm dehşetine ve acısına rağmen, orada da çok saf ve iyi bir şey vardı. Hayal bile edemeyeceğimiz bir şey bulmuştuk. Ailemizin bir başka üyesini. Ve yemin ederim ki Gökyüzündeki yıldızlara, onun bir daha bizden alınmasına *asla* izin vermeyeceğimi söyledim.

Zodiac'a geri dönmek buzlu bir gölün yüzeyinin altından kaymak gibiydi. Burayı seviyordum ama şimdi her şey Orion'u çağırıyordu. Pazar sabahı uyandığımda, bilincimi kazandığım anda gerçeklik üzerime çullandığında göğsümdeki tanıdık düğüm sıkılaştı. Acı beni yutmadan önce, yatağımın ucuna bastıran bir ağırlık dikkatimi dağıttı. Doğruldu ve orada kıvrılmış bir adam gördüğümde bir çığlık attım. Onu tekmelemeye başladım ve bir hırıltıyla yataktan fırladı. Eşofmanından başka bir şey giymeyen Seth'e baktım, o da beni burada bulduğu için en az benim onu bulduğum kadar şaşırılmış gibi bana bakıyordu.

"Ne oluyor be?!" Bağırđım.

Başını ovuşturarak odaya baktı ve avucundan bir şifa büyüsü fişkırdı. "Kahretsin... Sanırım ne olduğunu biliyorum."

"Beş saniye içinde açıkla yoksa ben-"

"Sorun değil," dedi, avuçlarını masumca kaldırarak, boğazından bir sızlanma kaçtı. "Dün gece sürümle *biraz* sarhoş oldum. Ve sonra bir şeyler düşünmeye başladım..."

"Ne gibi şeyler?" Ben talep ettim. Bu saçmalık için çok erkendi. Ne haltlar dönüyordu?

"Sen ve Orion... ve benim bir pislik olmam... ve senin dün gece akademiye geri dönmen ve burada tek başına üzgün olman ve... benim doğamda değer verdiğim insanları rahatlatmak var ve sanırım ben... kendimi içeri bıraktım."

"Seth!" Seni uyardım. "Sen ciddi misin? Odama girip *yatağında mı* uyudun? Bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkında mısın?"

Tekrar mızımızlandı, bir adım daha yaklaştı. "Pek sayılmaz. Bu benim Tarikatım... Elimde değil. Yıldız Geçidi'ne girdiğinden beri Darius'la her gece yatardım ama bunun için beni diri diri doğrardı. Sarhoşken, sanırım buraya girebileceğimi biliyordum ve..." Omuz silktilti ve ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona bakakaldım. "Ben giderim." Başını eğdi ve kalmasını söylememi umduğunu belli eden köpek gibi bir iniltiyle kapıya doğru ilerledi.

Ona bu seçeneği vermediğim için kaşlarımı çattım ve kapıdan çıkarken iç geçirdi, arkasından kapatmadan önce durakladı. "Sana daha iyi büyü yapmayı öğretebilirim.

İstersen bir ara kilitlersin?"

"Çık dışarı!" Kapıyı kapattı ve koridorda kederli bir uğultu yayıldı.

Lanet olası deli kurt adam.

Yataktan kayarak çıktım, anahtarı sıkıca kilide soktum ve Kardinal Büyüsü'nde öğrendiğim basit bir büyüyle daha sıkı kilitledim. Görünüşe göre bu, izinsiz giren Varislere karşı pek işe yaramıyordu.

Banyoya girdiğimde yerde ıslak bir havlu ve havada duş jelimin kokusunu buldum. *Dün gece lanet olası bir duş almış mıydı?*

Lavaboda boş bir cips paketi de vardı ve onu da alıp çöpe attım ve başımı salladım. Bu adamın sınırları yoktu.

Orion tutuklandığından beri ilk kez gecenin çoğunda uyuduğumu fark ettim. Elbette, uykuya dalmadan önce neredeyse sabahın biri olmuştu ve şu anda ancak şafak söküyordu, ama ben Her zamanki gibi kemik yorgunu. Sarayda geçirdiğim zamanın yardımı oldu. Ve bunu öğrenmek

Gabriel bir aileydi ve hayatım boyunca eksik olan ruhumun bir parçasını bulmuş gibiydim. Çok anlamlıydı. *Tabii ki* kan bağıımız vardı. Elbette o bizim kardeşimizdi. Ama diğer vahiyleri işlerken Gördüklerim aklımın alamayacağı kadar fazlaydı. Lionel ailemizi öldürmek için Nimfleri kullanmış, sonra da bizi öldürmeye çalışmıştı. Tam olarak şaşırdığımı söyleyemezdim ama tahtı kendisi için güvence altına almaya çalışırken katlandığı yollar beni dehşete düşürmüştü. Taht için yapabileceklerinin sınırı olmadığını artık biliyordum. Ve bir kez tahtını ele geçirdiğinde ceset sayısı hızla artabilirdi. tüm gücü ele geçirmek için harekete geçti. Varislerin ailesi ölümcül bir tehlike altındaydı. Biz de öyle.

Zihnimi meşgul edecek ve düşüncelerimi Orion'dan uzak tutacak bir şey olsun diye yıkandım ve odamı temizlemek için biraz zaman harcadım. İşe yaradığından değil. Sanki göğsüme bir ok saplanmıştı ve onu çıkarmadıkça iyileşme şansım yoktu. Ama çıkarmak istemiyordum. Bu acıya katlanmak istedim çünkü iyileşirsem bu her şeyin bittiği anlamına geliyordu. Ve ben bu kadarı asla kabul edemezdim.

Bunun yerine zihnimi mümkün olduğunca Gabriel'e ve ailemizin hayatta kalan bir üyesinin daha olduğunu bilmenin sıcaklığına odakladım. Yıllarca ailemin hayalini kurmuş ve nasıl olduklarını merak etmişim ama bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Ve şimdi bir tane vardı, bu dünyadaki en rahatlatıcı duyguydu.

Tüm odamı temizleyip yatağıma oturduğumda yine endişelenmeye başlamıştım. Sırf bir şeyler yapmak için Atlas'ımı elime aldım ve burç yorumumu okudum.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştular!

Uranüs haritanıza girdi ve bu nedenle öngörülemeyen değişikliklere hazırlıklı olmalısınız. Bunlar iyi ya da kötü olabilir, ancak Plüton Şu anda burcunuzu etkiliyor, en kötüsüne hazırlanmak en iyisi olabilir. Bir dönüşüm size doğru geliyor. Ancak doğru bir tutumla yaklaşmakta olan türbülansla başa çıkabilmelidir.

Kaşlarım birbirine çarptı. İşlerin nasıl daha da kötüye gidebileceğini göremiyordum.

şu anda olduklarından daha kötü. Ama sanırım buna inanmam saflık olurdu. Lionel hâlâ tahta geçebilirdi. Benim dünyam her zaman daha fazla kargaşanın içine düşerim. Ölümlüler diyarında büyümek bana bunu kanıtlamıştı. Tam da koruyucu ailelerimizin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğümde, yeni bir eve taşınıyor ve daha derin bir cehennemle karşılaşılıyordu.

FaeBook'a tıkladım, ben ve Orion hakkındaki gönderileri hızla geçtim ve Tyler'ın gönderdiği bir gönderide durakladım.

Kylie Major'ı gören oldu mu? O Geçen gün Varisler ve Vegas'la yaptığı bir tartışmadan sonra ortadan kayboldu ve nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok... #missingmajor #ghostgirl #ithoughtismelledheryesterday #medusaloser

Victoria Pauley: *Hiçbir fikrim yok, belki de #whiningwilly olduğu için bir Ejderha onu yemiştir*

Jasmin Hosseini: *Bir gözyaşı havuzunda eridiğini ve @Seth Capella'nın tüm sürüsüyle gözyaşlarında yıkandığını duydum #saltysoak*

Elke Henderson: *Yan not: Bu bok soğuk kanlıydı! Vegas ve Mirasçılar şimdi takım mı oluyor? Artık kimi desteklediğimi bilmiyorum #allofthemgetmehot #varislerinpaylaşımı #whychoose*

Amy Milton: *Mildred Canopus'un bıyığında saklandığını duydum
#hairyhideshow #combtakeyourhome*

Telisha Mortensen: *Belki bir Pegasus osuruğuyla uçup gitti ve şimdi
bir gökkuşağında yaşıyor #maybeshellmarryaleprechauna
#preshitterglitter #sparklefart*

Kylie Major: *Buradayım göt herifler!!! @Seth Capella yeterince acı
çekmedim mi?*

Seth Capella: *Ah canım, birisi onun FaeBook hesabını hacklemiş
olmalı çünkü yorumlara gerçek bir insanmış gibi cevap vermeye CESARET
edemiyor.*

Kylie Major: *Lütfen bebeğim!!!*

Seth Capella: ***Şarkı: Oynatmak için tıklayın - Madison
Avenue'dan Don't Call Me Baby***

Gülmekten kendimi alamadım. Sonunda tam olarak hak ettiğini alıyordu.

Kapı çalındı ve Seth'in geri dönüp dönmediğini merak ederek kaşlarımı
çattım ve ayağa kalkarak kapının kilidini açtım ve kesin sınırlar koymaya
hazır bir şekilde çekiştirerek kapıyı açtım, ama gelen o değildi. Darius
orada duruyordu.

Siyah uzun kollu gömleği ve kot pantolonu vardı, kaşları çatıktı ve gözleri
okuyamadığım bir duyguyla doluydu.

"Ne oldu?" Nabzım yükselirken sordum. Biri kuleye girmesine izin
vermediği sürece buraya gelmiş olamazdı ama bu binada onun girişini
reddedecek tek bir hava elementali olduğundan şüpheliydim. "Tory iyi
mi?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi karanlık bir sesle. "Bu kız kardeşinle ilgili
değil. Lance'le ilgili."

Boğazım düğümlendi ve ciğerlerimin çalışması durdu. "Peki ya o?"

"Onu ziyaret edeceğim. Aslında şimdi. Senin de gelmek isteyeceğini düşündüm."

Sanki biri göğsüme uzanmış ve kalbimi içinden çekip çıkarmış gibi hissettim. "Tabii ki istiyorum," dedim nefes nefese, ona doğru yalpalayarak. "Ama nasıl? Onu görmeme izin vermeyeceklerine eminim."

Panik, umut ve dehşet aynı ölçüde içimi doldurdu. Hazır değildim. Ama asla hazır olamayacaktım. Ve bu şansı hiçbir şey için kaçırmayacaktım.

"Seni içeri sokmak için sana bir illüzyon büyüsü yapacağım ve bugün ziyarette görevli olan bir gardiyana para ödedim. Kimliğinizin gizlendiğini bildiren uyarı büyülerini dikkate almayacaktır, ancak vardiyası dokuzda bitmeden oraya varmamız gerekiyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Hiç gelmeyeceğini düşündüğüm bir fırsattı bu. Sonunda Orion'dan cevaplar alabilirdim ama bundan da öte, iyi olup olmadığını öğrenebilirdim. Yaşayıp yaşamadığını... acı çekip çekmediğini.

İlerledim ve kollarımı Darius'a dolayarak onu sıkıca kavradım. "Teşekkür ederim."

Ben geri adım atarken gözleri zifiri karanlığa büründü. "Bu tek seferlik bir anlaşma, anlıyor musun? Seni oraya ikinci kez sokamayacağım."

Bu gerçeği özümstedim ve bu gerçek üzerime bir ton tuğla gibi çökerken başımı salladım. Bir kez. Kim bilir kaç yıl boyunca bu böyle olacaktı?

Onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım ama Kiplings yasada, kanıt uğruna birine Karanlık Zorlama uygulanmasına izin verecek bir boşluk bulmaya çalışıyordu. Koşullar ne olursa olsun bu tamamen yasa dışıydı. Ve görünüşe göre Kiklops sorgusu bir seçenek olmayacaktı çünkü artık anılarımla oynandığı varsayılıyordu. Ama hâlâ umutları vardı. Ve Orion temyizi kabul ettiği sürece, en azından

Yargıca gerçeği söyleyebilir ve Anka Kuşlarının Sirenler gibi Emirlerden gelen yasal zihinsel istilayı engelleyebileceğini kanıtlayabilir.

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokup Darius'u koridorda takip ederken korku içimi kemiriyordu. Kot pantolon ve buruşuk lacivert bir atlet giyiyordum ve ellerim temizlik ürünleri kokuyordu ama boş ver. Orion'a gitmek için bir saniyemi bile boşa harcamayacaktım.

Alt kata inip sabahın serin havasına çıkarken koridorlar ölüm sessizliğine bürünmüştü. Güneş bir kara bulut denizinin ardına gizlenmişti ve gök gürültüsü uzaklarda uğursuzca gümbürdüyordu, ancak henüz yağmur yağmıyordu. Soğuğu kovmak için Anka ateşimin damarlarıma girmesine izin verdim ve Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Kampüsün kuzeyine ve çitlerdeki bizi dışarı çıkaracak gizli boşluğa doğru hızlı adımlarla yola çıktık.

"Nasılsın?" Dünya Toprakları'nda aceleyle ilerlerken Darius'a sordum.

Homurdandı, ben onun öfkeli temposuna ayak uydurmak için yarı koşarken omzunun üzerinden bana baktı. "İyi değil. Ya sen?"

"İyi değil," diyerek içimi çektim.

"Doğrusunu söylemek gerekirse ona çok kızgıyım," diye mırıldandı. "Ve aramızdaki bu bağ, annesini özleyen bir kurt yavrusu gibi ona özlem duymama neden oluyor."

Kaşlarımı çattım, yüreğim onun için burkuldu. "Baban onun hakkında başka bir şey söyledi mi?" Ses tonumdaki umudu gizlemek imkânsızdı.

"Hayır," diye homurdandı. "Üzgünüm Darcy... Sanırım onu orada çürümeye bırakacak ve bizim de bu bağ yüzünden acı çekmemize izin verecek."

"Ama o senin Gardiyanın," diye nefes nefese kaldım.

"Sanırım babamın da umurunda değil," dedi sessizce ve dikenli teller göğsüme dolandır gibi oldu. "Bana yeni bir tane bile alabilir.

Ama yine de Lance'e olan özlemim sonsuza dek sürecek. Ve başka bir pisliğe bağlanmaktansa bir elimi kesmeyi tercih ederim."

Adil değildi. Doğru değildi. Orion onun için onca fedakârlık yaptıktan sonra Lionel onu nasıl hapiste bırakabilirdi? İsteyerek ya da istemeyerek. O Ejderha pisliği ona bu kadarını borçluydu.

"Avukatınız temyiz hakkında ne dedi?"

Darius, "Lance'e belgeyi bugün imzalatabilirsek devam edebiliriz," dedi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Yapacağız," dedim kararlılıkla. "Sadece onunla biraz mantıklı konuşmamız gerekiyor."

Sertçe başını salladı. "Ya da onu dövmek," diye mırıldandı.

Çitlere ulaştık ve diğer tarafa geçtik, sonra Darius bana döndü, bakışları yüzümde gezindi. "Seni Max'e benzeteceğim, bugün onun kimliğini kullanmana izin verdi ve taklitçilik karşıtı korumalarını kaldırdı," dedi ve bu düşünce kalbimi ısıttı. Varislerin iyiliğine mazhar olmak çok garipti. Özellikle de o kadar uzun zaman boyunca vücutlarında iyi kalpli bir kemik olmadığını düşünmüşken. "Gözlerini kapat ve kıpırdama."

"Acıyacak mı?" Merak ettim, beni Orion'a götürdüğü sürece her türlü cehennemden geçeceğimi biliyordum.

"Hayır, ama ben bunu yaparken hareket edersen yanlışıyla burnunu kesebilirim. O yüzden kıpırdama yoksa seni Lance'e götürdüğümde o kadar da güzel olmayacaksın."

Son derece ciddi olduğu belli olmasına rağmen bir kahkaha attım ve gözlerimi kapatıp mümkün olduğunca hareketsiz kaldım.

Isı tenimi yaladı, kafa derimden geçti, sonra sıcaklık yayılmaya devam etti, ayak parmaklarıma kadar inerken tenimi karıncalandırdı. Başım dönmeye başladı ama büyü üzerime akmaya devam ederken ayaklarımı yere sağlam bastım.

"İşte," diye duyurdu ve gözlerimi açıp aşağıya baktığımda kendimi eskisi gibi buldum.

"İşe yaramadı mı?" Kaşlarımı çattım.

"Bunu göremezsiniz. Bu başkaları için bir yanılsama, aksi takdirde Şu anda o kıyafetler için üç beden büyüksün. Kimse anlamasın diye sesini de değiştirdim."

"Yani şu anda sana Max gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

"Evet." Bir kese yıldız tozu çıkardı ve ona doğru ilerledim, bir tutamı havaya fırlatırken sinirlerim beni ele geçirdi.

Yıldızlardan oluşan bir galaksinin içinde sürükleniyorduk ve ayaklarım kısa süre sonra sert toprağa çarptı. Darius beni sabitledi, sonra keskin bir dönüş yaptı ve ben de üzerimizde bir duvar gibi yükselen ve ötesinde ne olduğunu gizleyen devasa metal çite baktım. Her iki yönde de geniş bir düzlük boyunca uzanıyordu. Önümüzde, ayakta duran iki muhafız tarafından yönetilen bir kapı vardı. iki tarafındaki kuleler.

"Kendinizi tanıtın!" diye bağırdı içlerinden biri, avucunda alevler kıvrılarak elini kaldırdı.

"Darius Acrux ve Max Rigel," diye seslendi Darius, yanına gittiğimde omuzları geriye doğru itilmişti. "Lance Orion'u ziyaret etmek için buradayız."

Alevler muhafızın elinde söndü ve kapının diğer tarafındaki birine işaret etti.

Bir an sonra, topraktan derin bir uğultu yükseldi ve Kapı ortadan ikiye ayrılarak içeriye doğru açıldı ve iki yanında birkaç zırhlı kamyonun park ettiği düz bir yol ortaya çıktı. Yol doğrudan çimenlik araziden geçiyor ve en az yarım mil uzakta görünen bir iç tel örgüye giden yolu kesiyordu. Bunun ötesinde sabah güneşinde parıldıyor gibi görünen devasa bir kubbe vardı. Yapı muazzamdı ve bir

Bu mesafeden bile içinde bir parça yeşil görülebiliyordu ama ne olduğunu anlayamadım.

Darius kapılardan geçerken yol gösterdi ve bir bariyerden geçerken büyü bedenimi karıncalandırdı.

"Buyurun, sizi asansöre götüreyim," diye seslendi siyah üniformalı, genç, sarışın bir kadın, göğüs cebinde Memur Lucius olduğunu belirten bir rozet vardı.

Bizi en yakındaki zırhlı kamyonun arkasına bindirdi ve ben de kalbim göğsümde öfkeyle çarparken Darius'un yanına tırmandım. O yolda ilerlerken, içimde savaşılan çelişkili duyguları görmezden gelmeye çalıştım. İçimde, beni sadece delirteceklerini biliyordum. Ben Orion'u görmek için yanıp tutuşuyordum ama çok gergindim ve kendisini burada uzun yıllar geçirmeye mahkûm ettiği için ona hâlâ çok kızgındım, ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Kısa süre sonra iç çevre için ikinci bir kapıdan geçtik ve aracın üzerinde başka bir büyü dalgası çatırdadı ve yüzeyinde mavi ışık kıvılcımları oluşturdu. Ön camdan ileride beliren kubbeye baktım. Üzerimizde yükseliyordu, büyümlü enerjinin çapraz bir deseni içerideki inanılmaz alana yayılıyordu. Görebildiğim kadarıyla, içinde büyümlü bir ortam vardı, en yakın tarafta bir orman bize doğru yükseliyor, sağında kayalık tepelerin ipucu tırmanıyor ve hatta daha ileride bir an için kar görünüyordu. Kubbenin altındaki eğreti gökyüzünde bulutlar yoğun bir şekilde asılı duruyor, şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü homurdanıyordu.

"Lanet olsun, bu da ne?" Araba, kubbenin kenarından yaklaşık yüz metre uzakta duran büyük bir metal binaya doğru saparken nefes aldım.

Memur Lucius, kamyon binanın yanında yavaşlarken, "The Order Yard," diye cevap verdi ve bizi binaya yönlendirirken bundan başka bir açıklama yapmadı.

Darius'u arabadan çıkarken takip ettim, içeri girerken nabzım bir seviye daha yükseldi. Başka bir memur cam bir paravanın arkasında oturuyordu ve bir güvenlik kapısı yolumuzu kesiyordu.

"Ah Bay Acrux, Bay Rigel." Ayağa kalktı, ikimize de başını eğdi ama bana ne sakladığımı bildiğini gösteren uzun bir bakış attı.

"Lütfen teker teker kapsüle girin." Darius'u ileriye doğru yönlendirdi ve Darius kendinden emin bir şekilde içeri girerken metal kapı kayarak açıldı, ardından tekrar kapandı.

Kapı bir an sonra yeniden açıldı ve ben boş alana geçtim, camdan muhafıza bakmak için döndüğümde başka bir kapı yolumu kesti.

"İki ayağınızı da yerdeki kutulara koyun, Bay Rigel," diye talimat verdi ve ben de ayaklarımı dizdim, bir şey olmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. "İşte bu kadar. Tamam, hepsi bitti."

Solumdaki kapı açıldı ve içeri girdiğimde Darius'u büyük bir asansör kapısının yanında beni beklerken buldum. Ben yaklaşırken kapılar açıldı ve parlayan gümüş boşluğa doğru yürüdük, tam kapılar kapanırken geri dönüp kapılara baktık. Asansör hızlı bir tempoyla alçaldı ve Orion'a gittikçe yaklaşırken kalbim gğmde kt küt atmaya baladı.

Gğmde garip bir karıncalanma hissettim ve ağzıma kireçli bir tat doldu. İğdsel olarak Anka Kuuma uzandım ama uyuyor gibiydi, uyandırılmıyordu.

"Emrim," diye nefes nefese kaldım ve Darius başını salladı.

"Bu Emir Bastırıcı gaz. Buraya yedi gün yirmi dört saat pompalıyorlar, bu yüzden muhafızlar gibi günlük panzehir almadığınız sürece yer değitirmeniz imkansız."

Bu duygudan hiç hoşlanmamıştım. Sanki vücudumun bir parçası kopup gitmiş gibiydi. "Yani Lance... kimseyi ısıramaz mı?" Onun bu yerde açlıktan ölmesi düşüncesi dayanılmazdı. Bu hiç düşünmediğim bir şeydi ve onu bu duvarlardan söküp atmak ve asla geri almalarına izin vermemek istememe neden oldu.

"Yukarıdaki büyük kubbede olmadığı sürece olmaz. Orası emirlerine erişmelerine izin verilen yer," diye açıkladı Darius ve göğsümdeki bir düğüm biraz hafifledi. En azından tamamen kesilmemişti, ama yine de dışarıda geçirdiği zaman arasında ona erişememek zor olmalı.

Onu gördüğümde düşüncelerimi sıraya koymaya çalıştım. Çok fazla Kafamda ona söylemek istediklerimin versiyonları varken, onu gerçekten gördüğümde ağızımdan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alt dudağımı çiğniyor, gittikçe daha fazla heyecanlanıyordum.

Kapılar kayarak açıldı ve önümüzde kısa bir koridor uzanıyordu, koridorun en ucunda bir bekleme odası vardı. Fae'ler tek renkli alanda toplanmış, sağlanan metal sandalyelerde oturuyorlardı. Bizi gördüklerinde insanların ağızları açık kaldı, birbirlerine baktılar, birkaçı başını eğerken diğerleri hayretle bakakaldı. Böyle bakılmak dünyanın en garip duygusuydu. Tory ve ben akademiden düzenli olarak bu tür bir ilgi görecektik kadar ayrıldım. Ve bir an için Varis olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi tahmin ettim.

Bir gardiyan kapının yanında durmuş, saatini kontrol ediyordu. "Alfabetik sıraya göre çağrılacaksınız ve size verdiğim oda numarasına gideceksiniz," diye anons ettikten sonra Atlas'ını çıkarıp ekrana dokundu. "Acrux, Darius ve misafir." Bize baktı, biz yaklaşırken saygıyla başını eğdi ve elini kapının yanındaki tarayıcıya bastırınca kapı sorunsuzca açıldı. "On üç numaralı oda." Bize kapılarla dolu koridoru işaret etti ve O tarafa doğru giderken kalbim boğazıma düğümlendi.

Bu gerçekleşiyor. Onu gerçekten goreceğim.

Koridordaki sessizlik tüylerimi diken diken etti. Burası soğuktu ve hava çok inceydi. Yeraltında bu kadar uzakta olmak tedirgin ediciydi. Sanki bu hapishane kendi başına bir diyarmış gibi, çok derinlerine inmek istemediğim bir diyar. Ve eğer burada geçirdiğim birkaç dakikadan sonra böyle hissediyorsam, Orion aklını kaçırıyor olmalıydı.

On nc kapiya ulaştık ve Darius kapiyı açtı, ben onu içeri kadar takip ederken görüşümü engelledi. Odayı boş bulduğumda ciğerlerimden ağır bir nefes düştü.

"Nerede o?" Tısladım.

"Sadece bekle," diye homurdandı Darius, Orion'u görmek için en az benim kadar endişeli görünüyordu. Parmakları esniyor ve kasları geriliyordu. Bir susturucu baloncuk yarattı ve etrafımda yayıldığını hissettim. "Ben sana işaret verene kadar onunla konuşma. Sana burada yalnız başına biraz zaman kazandıracağım, görüntü ve sesin engellendiğinden emin olmak için kameralara buz atmam gerekiyor. Yayını izleyecek olan gardiyana ödeme yaptım ama bu Lance'e tam bir st aramasına mal olacak."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Omuz silkti. "Kendini hapse göndermeyerek bu zahmetten kurtulabilirdi."

"Lanet olsun," diye nefes aldım, susturucu balonu bıraktığında boğazım düğümlendi.

Kapiya bakarken kalbim göğüs kafesimin sınırlarını tırmalayan çaresiz bir hayvana dönüşmüştü. Bekliyordum, bekliyordum, bekliyordum.

Ya buraya geldiğim için kızgınsa? Ya da zlrse?

Ya burada yaralanmışsa? Katiller ve yozlaşmış kişilerle sıkışıp kalmış, saldıırıya uğramış, dövülmüş ya da-

Kapı açıldı ve Orion göğsünde dört sembol bulunan turuncu bir tulumla odaya girdiğinde nefes almayı bıraktım. Bir çift diş, iki elementi ve numarası. Yüz elli.

Sakalları uzamıştı ve abanoz saçları uykusuzluktan çökmüş gibi görünen gözlerine dökülüyordu. Onu bu halde görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Tamamen çökmüş görünüyordu. Sanki onu son gördüğümdeki adamın yarısı gibiydi.

Darius ona doğru koştu ve ikisi sertçe kucaklaştı. Birbirlerini sıkıca kavradıklarında aralarındaki bağın havada parladığını neredeyse görebiliyordum.

"Kahretsin, seni özledim," diye homurdandı Darius.

Orion parmaklarını arkadaşının sırtına geçirirken inledi, vücudundaki gerginlik canımı acıttı.

Darius aniden hırlayarak onu geri itti. "Seni lanet olası pislik," diye tersledi. "Aklından ne geçiyordu senin?"

Orion'un gözleri bana kaydı ve Max'i burada gördüğüne şaşırdığı belli olan kaşlarını çatıp tekrar Darius'a baktığında nabzım yerinden fırlayacak gibi oldu. "Yapmak zorundaydım," dedi gözlerinde bir direnç parıltısıyla, ama bunu genişletmedi.

"Evet, önce sen ona açıklayabilirsin." Darius çenesini bana doğru salladı ve arkadaşı çıkışa doğru ilerlerken Orion'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Kameralar buz tutarken bana başıyla bir selam verdi ve sonra kameradan çıktı.

odaya girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kapı kapandığı anda yanılısamanın tenimden kalkıp kelebekler gibi uçtuğunu hissettim.

"Hayır," diye soludu Orion, bir adım geri çekilerek. "Seni buraya o mu getirdi?!" diye kükredi ve bedenimi bir titreme sardı.

"Evet," dedim çenemi kaldırarak, kendimi onun kollarına atılmamak için zorlarken göğsümde kıvranan ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak. Ona çok kızgındım. Ve

İhanete uğramış ve incinmiş. Ama sonra onu böyle görmek... sanki bu yerde cehennemi yaşıyormuş gibi, öfkemin kalbimin yeniden paramparça olduğunu hissedecek kadar azalmasını sağladı.

"Kilo vermişsin," diye hırladı gözleri üzerimde gezinirken.

Hiçbir şey söylemedim, boğazım çok sıkılmıştı.

"Benim yüzümden acı çekmene izin verme," dedi sert bir ses tonuyla.

Göğsümdeki baraj yıkıldı ve öfke diğer tüm duygulara galip geldi. "Bu bir emir mi yoksa beni Karanlık Baskı altına almaya mı çalışıyorsun?" Buz gibi sordum.

Çenesi titredi ve bir sonraki yemeği için açlık çeken bir avcı gibi bana doğru yaklaştı. Gözleri her santimetrekaremi taradı, boğazı titriyordu ve Havadaki somut enerji beni yuttu.

Beni duvara sıkıştırdı, aramızdaki boşluğun azlığı nefesimin kesilmesine neden oldu. Artık tarçın gibi kokmuyordu, sabun ve sefalet gibi kokuyordu. "Bu bir emirdir. Ve sen de buna uyacaksın. Buradan git ve burayı unut. Beni de unut. Her şey bitti. Bitti. Hayatına devam et."

Sözleri bir bıçaktan daha keskindi, sesindeki boşluk bana genellikle yönelttiği sıcaklığı özlememe neden oldu.

"Buna benim adıma karar veremezsin." Gözlerimi kırıştırdım ve dilimi yuttum. "Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu. Kendi hayatın da dahil olmak üzere her şeyi bir kenara attın. *Neden?*" Haftalardır aklımdan çıkmayan o soruyu sordum. Beni geceleri uykusuz bırakan, tek bir kelimeyle gölgelerin içine dalıp unutmak istememe neden olan soruyu. Ama unutmadım. Güçlü kaldım. Ve şimdi bana bu cevabı borçluydu.

"Nedenini biliyorsun," diye hırladı. "Sen Solaria'nın prensesisin-"

"Siktir git." Avuç içlerimi göğsüne doğru ittim ve bir hava büyü patlamasıyla sendeleyerek geri çekildi. En kötüsü de dövüşmemesiydi, yüzüne damgasını vuran kabullenmişlik ifadesiyle bana bakıyordu.

Adım atmaya başladım, nabzım her yerde gümbürdüyordu ve sonunda öfkem tüm gücüyle geri geldi. "Yaptığın şeyi yapmaya hiç hakkın yoktu!" Ona doğru döndüm ve suçlayıcı bir şekilde onu işaret ettim. "Bir planımız vardı. Darius'un avukatının dediklerini yapsaydın hapse girmekten kurtulabilirdin."

"Bu benim hayatım Darcy, ne istersem onu yaparım," dedi kesin bir ifadeyle.

Bu isim karşısında irkildim ve başımı salladım. Ona karşı her zaman Mavi'ydim ama diğer her şeyle birlikte bunu da benden almıştı.

"Yani bu kadar mı?" Nefes nefese sordum, rüzgâr ciğerlerimi parçalamıştı. "İşimiz bitti mi? Bitti. *Sen* öyle dedin diye mi? Bizim için savaşma şansım bile olmadı mı?"

Gözleri karardı ve bakışlarını benden duvara çevirirken yaralı bir canavar gibi baktı. "Evet."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" Ona doğru hamle yaptım, ellerimi bir başka hava patlamasıyla ona doğru fırlattım. Sendeleyerek uzaklaştı, sırtı duvara çarptı ve benimle savaşmak için elini bile kaldırmaya zahmet etmedi. Bileklerindeki parlayan kelepçeler büyü kullanamamasını sağlıyordu ama bu beni fiziksel olarak durdurmaya çalışamayacağı anlamına gelmiyordu. Sadece bunu yapacak kadar umursamıyor gibiydi.

"Söyleyeceklerim bu kadar," dedi içinde hiçbir duygu barındırmayan boş bir ses tonuyla. Hiçbir şey. Umurunda değil miydi? Kalbimi paramparça ettiği için özür bile dilemeyecek miydi?

Onu tekrar görmeyi hayal ettiğim onca zaman içinde, ondan gelen bu kutup cephesini asla tahmin edemezdim. Bu ilgisizliği. Hayal ettiğim her şeyden daha kötüydü.

Gözyaşlarım akmaya başladı ve onları saklamak istedim ama artık dünyada onları durdurabilecek hiçbir güç yoktu.

"Neden?!" Tekrar bağırdım, sesim çığdı. "Bana dürüst bir sebep söyle. Bu kadarını hak ediyorum."

Gözlerinde gölgeler dönüyordu ve bir an için onların içine girmiş olmasından korktum. Çok uzak, çok canavarca görünüyordu. Sanki beni seven adam artık onun içinde yaşamıyordu. Kalpsiz ve soğuk görünüyordu ve tıpkı dünyanın kendisini öyle sanmasına izin verdiği zalim yaratık gibiydi.

Sessiz kaldığında yavaşça ona yaklaştım, hava canlıydı. Aramızdaki boşluğu kapattığımda elektrik enerjisini hissediyordum. Ve aramızdaki bu zorlayıcı bağın hâlâ var olduğunu bilmek beni rahatlatan bir şeydi, sadece bunu kabul etmeyi reddediyordu. Elimi uzattım, yaklaştıkça göğsüne bastırdım, avucumun altında kalbinin güçlü atışını hissettim ve içinden gerçeği çıkarmaya çalıştım.

Çenesi kilitlendi ve gözleri o kadar yoğun bir şekilde bana odaklandı ki tek bir nefes bile alamadım.

"Cevap ver bana," diye fısıldadım, sesimde bir yalvarış vardı. Buna ihtiyacım vardı. Buna ihtiyacım vardı.

Ondan bir açıklama almadan yaşamak işkenceydi. Yine de sessiz kaldı ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Seth beni kurtarmaya çalıştığını söyledi. Bu doğru mu?"

"*Seth*," diye tısladı, sanki adı zehirmiş gibi. "Neden Seth Capella'yı dinliyorsun ki?" Sesinde tehlikeli bir ton vardı ve nefesimi tuttum.

"Yani senin sorularına cevap vermemi istiyorsun ama benimkilere cevap vermiyorsun?" Elimi yukarı kaydırıp ensesini kavradım ve göğsüm onunkine hafifçe degecek şekilde yaklaştım. Odadaki ışıkların bizi birbirimize bağlayan enerjiyle titrediğine yemin edebilirdim.

Parmak uçlarımda yükseldim, onu öpmek için can atıyordum, savunmasını aşabilirsem eriyip erimeyeceğini merak ediyordum. Eğer öpüşürsek, neden uğruna savaşılmaya değer olduğumuzu hatırlayacaktı.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, bakışlarında anlamını bilmediğim bir çaresizlik vardı. Sonra elimden kurtuldu, yanımdan geçip gitti.

ve bana sırtını dönmesi, başka bir Fae'ye yapılabilecek en büyük hakaretti. Ve çenem gevşedi.

"Git," diye hırladı. "Ve geri gelme. Her şey bitti Darcy. Hayatına devam et."

"Bitmek zorunda değil," diye soluk soluğa bağırdım, dehşet vücudumdaki her organı sarmıştı. "Burada olman umurumda değil. Ay'da da olsan seni sevmenin bir yolunu bulurum."

"Beni sevmeni istemiyorum. Gitmeni ve asla geri dönmemeni istiyorum." Bu sözler beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Panik ruhumu parçaladı.

Beni ele geçiren adama baktım, bana uzaklaşmamı söylüyordu. Onu bir daha asla görmememi.

"Bunu kastetmiyorsun," dedim, beni uzaklaştırmasını engellemek için çaresizce.

"Biliyorum," diye homurdandı soğuk bir şekilde, umursamazca. "Her kelimesinde ciddiym. Çık dışarı."

Geri çekildim, kapıya ulaştığımda titremeye başlamıştım. Arkamdaki kolu kavradım, çaresizlik içinde ona bakarken gözümü kırpamadım.

"Lance," diye son bir kez denedim, acımdan kör olmuşum. "Lütfen bunu yapma."

"Çık dışarı!" Bana doğru döndü, kapıyı işaret ederken bakışları zift gibi karanlıktı.

Kalbim boğazıma düğümlendi ve kolu çevirerek koridorda kaçarken Darius'u itip kakarak geçtim. Buradan kaçmam gerekiyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Eğer alamazsam boğulacaktım.

"Darcy!" Darius seslendi, ayak sesleri peşimden geliyordu.

Güvenlik görevlisi beni bekleme odasına geri alırken mavi saçlarım etrafımda uçuştı, görünüşüme bakarken gözleri kısıldı. "Dur bakalım." diye başladı ama Darius peşimdeyken açık asansöre doğru koştum.

"Hiçbir şey görmedin!" Darius ona bağırdı ve adamın yanakları kızararak başını eğdi.

Asansör yükselmeye başladı ve Darius bana bir kez daha illüzyon büyüsü yaparken ellerimi yüzüme bastırdım. Kapılar açılır açılmaz dışarı çıktım ve güvenlik görevlisi nihayet bizi dışarı çıkardığında bir ciğer dolusu hava çekerek binanın yanındaki tozlu zeminde dizlerimin üzerine çöktüm.

Darius kolumu tutarak yanıma düştü. "Ne oldu?"

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissederken bir elimi göğsüme götürerek kelimeleri çıkaramadım.

"Ne dedi o?" Darius sordu.

"Bittiğini söyledi," diye zorla söyledim, sonunda nefesimi tutmayı başarırken gözyaşlarımı sildim. Binanın duvarına yaslanmak için hareket ettim, altımdaki zemin dengesiz görünüyordu. Her şey kırılmıştı. Her şey mahvolmuştu. Dünya, birkaç dakika önce içinde bulunduğum dünya değildi.

Darius üzerimde yükseldi, ben de onun gölgesine düştüm, yüz hatları kararlılığa dönüştü. "Burada bekle," diye hırladı. "Onunla konuşacağım. Ve temyiz başvurusunu imzalayacağından emin olacağım."

Başımı salladım, hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken başımı ellerimin arasına aldım. Tüm konuşma zihnimde tekrarlandı, ta ki ben yeniden parçalanana, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar. Gitmemi istiyordu. Onun yakınında olmamı istemiyordu. Bunun için beni mi suçluyordu? Nasıl suçlayabilirdi ki? Bu seçimi o yapmıştı. Ama belki de şimdi buraya gelmişti.

ne kadar korkunç bir hata yaptığını fark etti. Belki temyizi imzalayabilirdi ama bu aramızdaki şeyleri düzeltmezdi.

Darius sonunda geri döndü ve ben onu durduramadan yumruğunu yanımdaki duvara indirdi.

"Darius," diye soluk soluğa ayağa kalktım, kolunu yanına düşürmüştü ve kan çimlere damlıyordu. "Ne oldu?"

"İnatçı bir pislik gibi davranıyor," diye tükürdü. "Temyiz başvurusunu imzalamayacak. Burada kalacak ve çürüyecek çünkü o dürüst bir pislik."

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Gözlerinde acıma duygusuyla bana bakarken kolunu tuttum. Ve bundan nefret ettim.

"Özür dilerim," dedi ağır bir sesle, sanki bunu tüm benliğiyle söylüyormuş gibi. "Yatağını yaptı, şimdi de içinde yatmaya kararlı."

"Hayır," diye boğuldum ve beni kollarının arasına aldı, aniden beni dik tutan tek katı şey haline geldi. "Darius," diye hıçkırdım.

"Lütfen bir şeyler yapın."

Hiçbir şey söylemedi ama sessizliği her şeyi anlatıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Arkadaşını kurtarmak için dünyanın öbür ucuna bile giderdi ama Orion kendine yardım etme kararı almadığı sürece bunların hiçbir anlamı yoktu.

Kendimi toparlamayı başardığımda sessizce, "Bunu senin için yaptı," dedi. "Bu kader, adın lekelenmeden toplumda yükselebileceğin anlamına geliyor."

"İnsanların hakkımda ne düşündüğü umurumda değil," diye homurdandım. "Bu seçimi benden aldı."

"Biliyorum," dedi alçak bir ses tonuyla. "Ama... onun fedakârlığını boşa harcayamayız." "Ne diyorsun sen?" Suçlayarak kollarından geri çekildim.

sesimde, kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Bu, şu anda onun için yapabileceğiniz en iyi şeyin, ona umduğu şeyi vermek olduğu anlamına geliyor. Geri çekilin, akli başına gelene kadar ona zaman tanıyın. Mektup göndermeyin, aramaya çalışmayın."

"Ama-"

"Başka yolu yok," dedi Darius acımasızca. "Senin hayatına devam ettiğini düşünürse beni dinlemeye başlayabilir. Ve zamanla... belki de onu

temyizi kabul ediyorum." Söylediklerine kendisi bile ikna olmuş görünmüyordu. Bunları beni mi yoksa kendisini mi yatıştırmak için söylediğini bilmiyordum. Orion'un fikrini değiştirme ihtimali çok düşüktü. Bu kaderi o seçmişti. Ve eğer karar verdiği buysa, bunu sonuna kadar götürecektir kadar inatçı olduğunu biliyordum.

Gerçeklik on tonluk bir ağırlık gibi üzerime çökerken son bir gözyaşı sessizce yanağımdan aşağı süzüldü. Kalbimin kırık parçaları göğsümde pürüzlü bir şekilde oturuyor, tam kalbime kadar delip geçiyordu. Acımayan tek bir parçam bile yoktu.

Hepsi bu kadardı. Tek seçeneğim buydu. Buradan uzaklaşmalı ve arkama bakmamalıydım. O kadar küçük bir umuda tutunmalıydım ki, neredeyse hiç parlamıyordu.

Yıldızlar o kadar aleyhimize dönmüştü ki, bizi destekleyip desteklemediklerini merak ettim.

Ben ve Lance Orion resmen bitmiştik. Tanıdığım en güzel, en saf aşk bir anda elimden alınmıştı. Ve ben nasıl iyileşeceğimi bilmiyorum.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Kaosun ardından sükûnet gelir ve bu mutlulukla yıkanmak cazip gelebilir, ancak uyarmak gerekir: Kendinizi en güvende hissettiğiniz anda karanlığın yükselmesi muhtemeldir.

Uranüs haritanıza giriyor, bu nedenle ani şokların ve değişikliklerin size doğru gelebileceğinin farkında olun. Şimdi kendinizi kötü hissetmeye başlamanın zamanı değil.

çevrenizde rahat edeceksiniz. Bazen bu gezegenin getirdiği kozmik sürprizlere uyum sağlamak zor olsa da, hızlı düşünmeniz gerekecek yanlış kararlar vermekten kaçınmak istiyorsanız. Şimdi düşünmeden hareket etmenin tam zamanı - ama unutmayın, hiçbir şey görüldüğü kadar basit değildir.

Geraldine'in sözleriyle: Beni bir Ejderha dildosuyla yanlamasına becer. Hayatımda daha fazla kaosa ihtiyacım yok.

Yıldızlardan gelen mesajı tekrar okurken iç çektim. O parlak Pislikler kesinlikle benim için vardı. Onları bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirdim ki?

Darius kahvemle yaklaştığında Atlas'ıma homurdandım ama o kahveyi masaya bırakmak yerine oturdu. Darcy ile Orion'u ziyaret etmek zorunda

kaldığı için dünkü koşumuzu kaçırdığına dair bana mesaj atmıştı ve belli ki

Bu konuda bir şikayetim yok ama güne onunla başlamak biraz berbattı. Ve dersler bugüne kadar devam etmediği için, bu sabah Ignis House'un dışında benimle koşmak için bekleyene kadar onu görmemiştim. Her zamanki gibi sessiz koşumuza başlamıştık ve ben kendimi olabildiğince zorlayıp onu da bana ayak uydurmaya zorladığım için koşunun büyük bir kısmında kendimi gülümserken bulmuştum. Onunla koşmanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama öyle olduğunu kabul etmek zorundaydım. Onun her gün geleceğini bilmenin bana kendimi önemli hissettiren bir yanı vardı. Ve

Her ne kadar üzerimde böyle bir etkisi olduğunu kabul etmek istemesem de artık bunu inkâr edemiyordum. Yaptığı ve söylediği şeyleri önemsemeye başlamıştım ve... Tanrım, onunla yüz yüze nasıl konuşabilirdim ki?

Kan yanaklarıma hücum etti ve nedense bakışlarımı Atlas'ımdan kaldırıp ona bakmam çok uzun sürdü.

Bu garipti. Ben biliyordum, o biliyordu, lanet olası kahve bile biliyordu ve yine de buradaydık.

Orb'un yarısı kahvaltı telaşı için zaten doluydu, bu yüzden yıldızlar bu beklenmedik kahvaltı randevusuyla iyiydi. Randevu değil. Açıkçası bunu bir randevu olarak düşünmedim. Bu sadece asla birlikte olmamayı seçmiş bir Anka Kuşu ve bir Ejderha'nın diğer insanlarla dolu bir odada oturup yiyecek ve içecek tüketmesiydi. Kahretsin. Eğer kafamda sözel ishal varsa, lanet olası bir dangalak gibi konuşmadan ağzımdan düzgün bir cümleyi nasıl çıkaracaktım?

"Merhaba," dedi, dudaklarının arasında bilmiş bir gülümseme oynayıyordu, bu da dikkat dağıtıcıydı.

Nefret ve seksi nefes almak kadar kolay yapabiliyordum. Her gün benimle koşmaya gelen ve kahvemi getiren bir adama merhaba demek ise imkânsızdı. Harika.

Bunu neden düşünmemiştim? Tüm çocukluk anılarımı ve sırlarımı mesaj yoluyla dökerken, onları okuyan yıldızlara karşı dürüst bir yarı-tanrı olduğu neden aklıma gelmedi? Ve neden ondan uzakta geçirdiğim birkaç hafta ve aramızdaki sayısız mesaj beni onun varlığında daha da garip hissetmek? Birbirimizi daha iyi tanımamızın bu durumu daha *az* tuhaf hale getirmesi gerekmez miydi? Bunun yerine, tuhaf olan Bayan Tuhaf ile tanışmış ve şu anda midemde bir parti veren ve kahvemi tüketme fikrini tamamen dayanılmaz hale getiren bir grup tuhaf bebeğe sahip olmuştu.

"Benden kazandığın bisikleti görmeye gittin mi diye merak ediyordum?" diye sordu, yüzündeki ukala ifadeden gitmediğimi çok iyi bildiği anlaşıyordu. Aslına bakarsanız, o anahtarı arabamın derinliklerine itmiştim.

külot çekmecesini ve bunun hakkında hiç düşünmeyi reddettim. Tabii ki külotumu çıkarmam gerektiği ve onu fark ettiğim zamanlar dışında. Ve bazen canım sıkıldığında ve gezintiye çıkmayı hayal ettiğimde...

"Umm, biraz meşguldüm," diye geçiştirdim, uzanıp masadan kahvemi aldım, böylece ellerimle yapacak bir şeyim vardı. O tekrar konuşurken kahvemi dudaklarıma götürdüm.

"Ben de bunun, kışının nerede olduğunu bilmeyen bir kertenkele heriften bir şey istememenle ilgili olduğunu düşünüyordum. dirseği ve sadece nefret seksi için mi iyi?"

Yarı nefes nefese kaldım, yarı güldüm ve yüzde yüz ağzıma dolan sıcak kahveden boğulmaya başladım. Ciğerlerimi parçalamaya başladım ve masaya koymaya çalışırken neredeyse tüm bardağı kucağıma dökecektim. Su sihrimi kontrol altına almaya çalışırken elimi göğsüme götürerek öne doğru eğildim ve kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce küçük kahve damlalarını ciğerlerimden geri çekmeye çalıştım. Ama

Tekrar doğrulup elimi ağzıma götürdüğümde bunun için çok geç kaldığımı anladım.

Darius eskiden kanımı öfkeyle kaynatan ama şimdi tam anlamıyla yıkıma uğradığım için yanaklarımı kızartan o şekilde sırtıyordu.

"Pislik herif," diye mırıldandım hiç kin gütmeden.

"En azından ben tutarlı biriyim," diye alay etti, gözleri parlayarak beni süzdü.

utanç ve karnımdaki o küçük ucubeler bir tür ters takla rutinine başladılar.

"Senin bir pislik olduğunu zaten biliyordum. Şimdi senin hakkında bildiğim diğer şeyleri de kafamda oturtmaya çalışıyorum," diye itiraf ettim.

"Çuvalda ne kadar iyi olduğum gibi mi?" diye sordu, öne eğildi ve sesini taşıyamaması için alçalttı, ama bunun gerçekten başardığı tek şey, ses tonundaki çakıl taşını daha belirgin hale getirmek ve ayak parmaklarımın spor ayakkabılarımın içinde kıvrılmasını sağlamaktı.

"Seni ilk gördüğümde bunu tahmin edebilirdim," diye takıldım ve onu o kadar uzun zamandır istediğimi itiraf ettiğimi fark ettim.

Yüzündeki ukala gülümseme bunu hiç umursamadığını gösteriyordu ve yemin ederim kızarıklığımın arttığını hissedebiliyordum. Tory Vega'nın yüzü kızarmazdı. Ben böyle değildim. Ve midemdeki o tuhaf şeyler yine iş başındaydı ve -

Lanet olsun, garipler kelebek. Lanet olası kelebekler! Bana ne oluyor böyle?

"Hadi o zaman Roxy," diye ısrar etti. "Neden hâlâ gezintiye çıkmadığını söyle bana?"

Dudaklarım aralandı ve ne söyleyeceğimden emin değildim. Bisiklet hakkında ne hissedeceğime henüz karar verememiştim, onu gerçekten kabul edip etmeyeceğimi bir kenara bırakın ve ona bakmadan park halinde bırakarak

hiç var olmamış gibi davranabilir ve bu şeylerin hiçbirini anlamadan kurtulabilirdi.

"Pislik olmadığın zamanlarda seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bunun için endişelenme, Roxy. Ben hâlâ bir pisliğim," diye beni temin etti.

Ona bakarken dudağımı ısırdım, karşımdaki sandalyeye rahatça hükmediyordu, koşumuzdan sonra şeytani bir şekilde dağılmıştı, siyah saçları dağınıktı ve giydiği bol atlet terli göğsünü o kadar çok ortaya çıkarıyordu ki

Bakmayı kes. Henüz su büyüyle temizlenme zahmetine girmemişti ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Darius Acrux bir antrenmandan sonra yalanabilir görünüyordu.

"Kanıtla," dedim kendimi durduramadan. Çünkü onun tüm inceliklerini tanımaktan gerçekten keyif almaya başlamıştım ama içindeki karanlığın beni ne kadar aydınlattığı konusunda kendime yalan söyleyemezdim.

Ağzının kenarı sanki zihnimin içine bakabilir ve orada saklanan tüm ahlaksızlığı görebilirmiş gibi seğirdi.

Bakışlarını kaldırıp odanın etrafında, bazı profesörlerin kahvaltı için bir araya gelmeye başladığı masalara bakarken onu izledim. Profesör Highspell, Gabriel'in oturduğu masanın kenarına tünemiş, Profesör Rockford'la konuşuyordu. Highspell sanki Gabriel'in dikkatini kan kırmızısı kalem eteğine ve düğmelerinin yarısı açık olan kabarık bluzuna çekmeye çalışıyordu. Gabriel bunu fark etmemiş gibiydi.

onun orada olduğunu fark etmişti, ama saçlarını savurmaya devam ediyor ve onun dikkatini çekmeye çalışırken söylediği her şeye gülüyordu.

"İllüzyon büyülerine başladın mı Roxy?" Darius bana sordu, gözleri kötülükle parlıyordu.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Gerçek yanılsamalardan çok gizleme."

"O zaman sana bir gösteri yapacağım," dedi ve parmaklarını karmaşık bir düzende rahatça bükmesini izledim.

İlk başta bir şey olduğunu düşünmedim ama sonra kahve fincanımın kenarından bir şey fırladı ve elimden daha büyük olan cılız örümceği gördüğümde gözlerim büyüdü.

"Baruvian Cehennem Ağı Örümceği genellikle bu bölgede yaşamaz. Solaria," diye mırıldandı Darius, gözlerim ürkütücü şeye takılı kalırken. I Gerçek olmadığını biliyordum ama bir şekilde beynime bunu kabul ettirmek zordu. "Kıçında ateş yanan bir Manticore'dan daha hızlı hareket edebilir ve özellikle kötü bir ısırganı vardır. Acısının o kadar kör edici olduğu söylenir ki, onu hisseden çoğu Fae ses tellerini yırtacak kadar yüksek sesle çığlık atar. Altlarına işemekten bahsetmiyorum bile."

"Onunla ne yapacaksın?" Önümdeki sehpanın üzerinde sürünmesini izlerken nefes aldım.

Darius'un parmaklarının sıradan bir hareketiyle örümcek masadan sıçradı ve kalçama kondu.

İrkildim, sekiz küçük bacağın tenimin üzerinde gezindiği hissi kalbimin panik içinde çarpmasına neden olurken bir çığlığı zar zor bastırdım.

"Kalbini hızlandırıyor muyum, Roxy?" diye alay etti ve bunun doğru olduğunu inkâr edemedim.

Darius ayağa kalktı ve sandalyesini masanın etrafına çekti, böylece öğretmenleri net bir şekilde görebilecek şekilde yanımda otururken ben kucağımdaki böceğe baktım ve biraz dehşete düşmüş beynimi bunun gerçek olmadığına ikna etmeye çalıştım.

Örümcek bacağımdan sıçradı ve masaların altında bizden uzaklaşmaya başladı. Darius'a baktım ve onun beni izlediğini hissettim. onun yaratımı.

"Etkileyici," diye itiraf ettim. Varislerin eğitimde bizden çok daha ileride olmaları beni her ne kadar çıldırtsa da

Bu kadar ileri gitmek için çok çalışmış olmalarını da takdir ediyordu.

"İllüzyonların işe yaramasının tek yolu bu değil," diye mırıldandı.
ve aniden bir elin yanağıma dokunduğunu hissettim.

Herhangi bir el değil. *Onun eli*. Nasırlarının sertliğini ve etinin altında yanan ateşin sıcaklığını, gerçek ellerinin açıkça bana yakın olmamasına rağmen tanıdım.

"Bu inanılmaz," diye nefes aldım. Gözlerimi kapatsam bana gerçekten dokunduğuna inanabilirdim.

"İnanılmaz mı istiyorsun?" diye alay etti ve elinin yanağımdan boynuma doğru kaydığını hissettim, sonunda göğsümü okşamadan önce köprücük kemiğimi fırçaladı. Meme ucum sertleşti ve elini vücudumda hissettiğimde neredeyse nefes nefese kaldım.

"*Darius*," diye uyardım ama bu bir uyarı gibi çıkmadı. Sesim sert ve yalvarır gibiydi ve gözlerinin kararması bundan çok hoşlandığını gösteriyordu.

Bir korku çığlığı bizi böldü ve dikkatini odanın karşısındaki kargaşaya verdiğinde elinin üzerimdeki hissi kayboldu.

Profesör Highspell ayağa fırlamıştı ve etrafında dönüp onu uzaklaştırmaya çalışırken Baruvian Cehennem Ağı Örümceği'nin eteğine dolandığını gördüm. Örümceğe doğru bir su fırlattı ve Darius, örümceğe hiçbir şey yapmadığı ve sadece eteğinin yarısını ıslattığı için sırıttı.

Odadaki herkes şok içinde ona bakıyordu ve Tyler'ın örümcek göğsüne doğru ilerlerken ve o tekrar çığlık atarken çekim yaptığını görmek beni memnun etti.

Ani bir hareketle boynuna doğru dalışa geçti ve zehirli dişlerini boynuna geçirdi.

Highspell öyle bir çığlık attı ki çığlığı kubbeli çatıda yankılandı ve dudaklarımda küçük, berbat bir gülümseme belirdi.

Yere düştü ve diğeri profesörler ona yardım etmek için yeterince yaklaşmaya çalışırken çırpınmaya başladı.

Darius bileğinin bir hareketiyle büyüü dağıttı ve ben gözlerine bakmak için döndüğümde, eskiden korktuğum iblis bana bakıyordu. Ve bu gerçekten dehşet verici olmalıydı, ama tanıdığım canavarda vücudumun her yerinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı.

İllüzyon kaybolduğunda Highspell'in çığlıkları sessizleşti ve kendine attığı suyla altına işeyip işemediğini anlayamadım ama işediğini umuyordum.

Darius kendini dikleştirdi ve benimle konuşmak için eğilirken ellerini sandalyemin kollarına koydu, beni içine hapsetti ve kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Kimse benim kızımı sikip yanına kâr bırakamaz," diye homurdandı, dudakları bir an için kulağıma değdi ve beni ürpertti.

Ben cevap veremedenden benden uzaklaştı ve odadan çıktı. Ayağa kalktığında bakışlarım tekrar Highspell'e kaydı, nefes nefese kalmış ve hırlayarak bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Gözleri bana takıldı ve gözlerindeki öfke irkilmeme yetti. Belli ki aşağılanması sebebini ben olduğumu düşünüyordu ve ben de dolaylı yoldan öyle olduğumu tahmin ediyordum.

Onunla bir sonraki dersim için şimdiden intikam planları yaptığına şüphe yok.

Mükemmel.

Beni onun boktan listesine daha da soktuğu için Darius'a teşekkür etmeyi unutmamalıydım. Yine de onu herkesin önünde aşağılanmış görmek pek umurumda değildi, bu yüzden sanırım onu serbest bırakabilirdim.

Koltuğumdan kalktım ve kahvaltılık bir şeyler almaya karar verdim, kapıdan çıkmadan önce açık büfeden birkaç hamur işi aldım ve

Ignis House'a geri dönüyor.

Üniformamı giyip ilk dersimiz olan iyileştirme için Uranüs Reviri'ne gitmem gerekiyordu ve bunu öğrenmeye fazlasıyla hazırdım. Sözüm ona bu, ustalaşması en zor büyü türlerinden biriydi ve bu yüzden bizi başlatmak için yıl içinde bu kadar geç bırakmışlardı ama ben bunu mükemmelleştirmeye kararlıyım. Kendimizi çok fazla tehlikeli durumun içinde bulmuştuk ve Lionel, Clara ve Nymph'ler kanımızın peşindeyken, elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız vardı.

Dersimize ilk gelenlerden biri oldum ve eğitim amfisinin dışında beklediğim yerde bana yaklaşıırken Darcy'ye sııttım. Eski bir gotik malikaneye benzeyen devasa binanın doğu kanadının üçüncü katındaydı ve havada temiz bir nane ve adaçayı kokusu asılıydı.

"Ah! Prensesler geldi!"

Sınıfın kapısını açıp bizi içeri buyur eden orta yaşlı profesöre dönüp bakarken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Üzerinde beyaz bir kuşak olan soluk mavi bir cübbe giyyordu ve elinde A.S.S. rozeti yakasına ilıstırılmıştı. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ve bir Nymph tarafından saldırıya uğradıktan sonra Geraldine'i ziyaret etmemize izin veren şıfacı olduğunu hatırlamam bir anımı aldı.

"Sadece Tory ve Darcy, lütfen," diye mırıldandım o sıcak bir şekilde gülümserken.

"Elbette," diye kabul etti dramatik bir göz kırpmayla. "Burada ayrıcalıklı muamele yok! Ben Anne Dickins ve sizin şıfa rehberiniz olacağım, gelin, gelin."

Sınıfın geri kalanı görüldüğünde bizi odaya götürdü ve kendimizi bir hastane yatağını çevreleyen koltuklar ve alanın ortasında tıbbi aletlerle dolu bir masa ile kurulmuş küçük bir amfitiyatronun tepesinde bulduk.

Anne Dickens bizi ön sırada bir çift koltuğa oturttu ve sınıfın geri kalanının gelişini beklemek üzere odanın ortasına doğru ilerlerken bize sevgiyle gülümsedi.

"Bazen hayranları mı yoksa nefret edenleri mi tercih edeceğime karar veremiyorum," diye mırıldandım Darcy'ye ve o da bir kahkaha attı.

"İlk izlenime göre, onu Highspell'e tercih ederim," diye karşılık verdi ve bu konuda ona katılmak zorunda kaldım.

Atlas'ım çaldı ve sınıfın geri kalanının yerlerini bulmasını beklerken cebimden çıkardım. Kimin gönderdiğini gördüğümde kaşlarım kalktı ve bir parça endişe ve bir parça da merakla açtım.

Seth:

Darius sana sadece eski sevgilinle olan oyun randevumuzun özür videosunu gönderdiğini söyledi. Ona aksiyon görüntülerinin daha çok hoşuna gideceğini söyledim ama kabul etmedi, ben de blöfünü görüyorum. Bunun seni ateşlendirmedığını söyle.
yakanın altında..

Ardından bir video geldi ve alt dudağımı çiğnerken ilgiyle üzerine dokundum. Darius ve diğer Mirasçılar bir çetenin kalesine girip çıplak elleriyle hepsinin ağzını burnunu kırmaya başlarken Zane'in ön bahçesinin havadan çekilmiş bir görüntüsüydü.

Görüntüler izlenirken nefesimi tuttum, bakışlarım Darius'a yapıştı. ele geçirilmiş bir adam gibi dövüştü, öfkesini Zane'in kendisine yöneltmeden önce gangsterleri birbiri ardına alt etti. Dışarıdaki sıra sıra motosikletler Ev bir alev topuyla patladı, irkildim, kafamı kaldırdığımda dersin başlamaya hazır olduğunu ve herkesin bana baktığını gördüm.

Darcy kaşlarını kaldırarak gözüme takıldı ve ben de Anne Dickins'e özür dileyen bir gülümseme gönderirken Atlas'ımı aceleyle kilitledim. O aldırış etmedi ve ben de

az önce izlediğim şey yüzünden sırtıtmamı engellemek için savaşmak zorunda kaldım.

Benimle ilgili küçük bir sorun olabilirdi ama Darius'un bunu gerçekten hak eden bazı pisliklere Dragon gibi davranmasını izlemek tüylerimi diken diken etmişti. *Lanet olsun.*

"*Profesör!*" Kylie, etrafında boş sandalyelerden oluşan bir halkayla tek başına oturduğu odanın arka köşesinden seslendi. Dışlandığından beri Jillian bile onu terk etmişti ve bu şekilde tamamen izole olduğunu bilmek bana vazgeçemeyeceğim kendini beğenmiş bir tatmin duygusu veriyordu. "Sınıfta Atlas'ını kullandığı için Tory'yi cezalandırmayacak mısın?"

"Az önce biri osurdu mu?" Tyler, kahkahalar odaya yayılırken gürültünün kaynağını arıyormuş gibi etrafına bakınarak sordu.

"Herkes başlamaya hazır mı?" Anne Dickens gülümseyerek etrafına bakınırken, bakışları Kylie'nin üzerinden sanki orada değilmiş gibi geçerek hafifçe sordu.

Kylie başını eğdiğinde Darcy'nin gözleri muzaffer bir edayla parladı ve ben bir kahkaha attım.

"Evet, onu kesinlikle Highspell'den daha çok seviyorum," diye fısıldadı Darcy bana ve ben de kesinlikle aynı fikirdeydim.

"Sıyrık, kesik, yanık, kırık kemik, iç kanama gibi fiziksel bir yarayı iyileştirmek için kaç farklı büyü olduğunu söyleyebilecek olan var mı?" Anne Dickens seslendi ve dairesel odanın etrafında birkaç el kalktı.

Cevap vermeden önce gülümseyen Sofia'yı işaret etti. "Bir."

"Ignis'e on puan," diye yanıtladı Anne Dickens ve Sofia'yı kısa bir süre alkışladı. Herkes katılıp katılmama konusunda kararsız görünüyordu, bu yüzden birkaç kişi alkışlarken diğerleri garip görünüyordu ve önce kimse gerçekten bir şey yapmamıştı, Anne Dickens yoluna devam etmişti. "İşte bu kadar.

Bir büyü. Ve eğer gençliğinizde İleri Şifa almayı seçmezseniz

Bu yıl, bu sınıfta öğrenmek için zaman harcayacağınız tek büyü bu. Bana nedenini söylemek isteyen var mı?"

"Çünkü bükülmüş bir kemiği tekrar nasıl sertleştireceğinizi öğrendikten sonra başka bir şey bilmenize gerek yok mu?" Tyler seslendi ve birkaç öğrenci güldü.

Anne Dickens ona doğru bir parmak salladı ve o hiç konuşmamış gibi devam etmeden önce bir susturma balonunun içine hapsoldüğü için kahkahası sustu.

"Çünkü iyileştirme diğer büyü türlerine benzemez. Ve neredeyse tüm Fae'ler bunun en zor büyü olduğu konusunda hemfikirdir. İçinizden, gücünüzün *dokusundan* gelir. Çoğu büyü yoktan bir şey yaratmayı içerir. Kendi gücünüze niyetiniz ve yeteneğiniz şekil verir.

Bununla birlikte, iyileştirme büyüleriyle, bu büyüünün yaşadığı en saf halinden nasıl yararlanacağınızı ve tedavi ettiğiniz Fae'nin bedeniyle uyum içinde çiçek açmasını nasıl teşvik edeceğinizi öğrenmeniz gerekir. Bunun nedenini kim bilebilir?"

Kimse bunun cevabını bilmiyor gibiydi ve Anne Dickens yatağın yanında küçük bir arabanın durduğu odanın ortasına geri adım atmadan önce nazikçe gülümsedi. İçinde çeşitli tıbbi ekipmanlar bulunuyordu. Neşterler ve cımbızlar ve içinden bir cam beher aldı.

"Bir Vampir neden şişelenmiş kandan büyü yapabilir?" diye sordu ve bir çift dişi çıkarken bileğini dudaklarına götürdü.

"Vay canına," diye mırıldandı Darcy ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Tarikatları ayırt etmekte giderek daha iyi oluyordum ve onu Pegasus ya da Cantrovian Tavşanı gibi sevimli bir tarikattan sanırdım. Lanet olası bir kan emici değil.

Kendi bileğini ısırmasını ve yarayı tekrar iyileştirmeden önce bir bardak kan boşaltmasını izledik.

"Sihrimiz kanımızda yaşadığı için mi?" Diego teklif etti.

"Evet! Aer'e on puan. Büyümüz DNA'mızın dokusuna işlemiştir. Göğsümüzde hissettiğimiz o boşluk hissinin sebebi Çünkü sihrimiz kalplerimizde yaşar. Ve kalplerimiz onu kanımızla vücudumuzda dolaştırır. Bu nedenle, kanı boşaltılmış olsa bile sihir barındırır. Bu yüzden vampirler onu içer. Ve Nimflerin gücümüzü çalarken sondalarıyla kalbimize saldırımlarının nedeni. Bir su perisinin sondasının içi boştur. Eğer dev bir iğnenin, saldırdıkları Fae'lerin kalbinden doğrudan güç emmek için kullanıldığını hayal ederseniz, bu size sihrimizi nasıl çaldıklarına dair bazı kavramlar."

"O halde herhangi bir Fae büyü kazanmak için kan içebilir mi?" Diego sordu. "Sadece vampirler değil."

"Neden bir denemiyorsun?" Anne Dickens, elindeki kan bardağıyla ona doğru ilerleyerek teklifte bulundu.

Diego'nun dudağı dehşet içinde geriye doğru kıvrıldı ve kekeleyerek bahaneler uydurmaya çalışırken ve kadın bardağı onun eline doğru iterken gülmemek için kendimi zor tuttum.

Anne Dickens ona sertçe baktı ve bize doğru umutsuz bir bakış fırlatarak bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Yemin ederim biraz ağzıma kustum. Vampirler bunu yaptığında neden sorun olmadığını bilmiyordum. Aslında, vampirlerin bunu yapması çoğu zaman çok seksiydi. Ama onun, kızın sıcak kanıyla dolu bardağı dudaklarına götürmesiyle ilgili bir şey, kahvaltımın içimde kronik bir şekilde dönmesine neden oldu.

Yutkunurken boğazının sallanmasını izledim ve Anne Dickens tek parmağıyla uzandı, içmeye devam ettiğinden emin olmak için bardağın dibine bastırdı. Bana yardım ister gibi çılgınca bakarken boğazı tekrar tekrar sallanıyordu, teni biraz yeşile dönüyordu ve ben karar verdim Bugün öğle yemeğimi yeme şansım sıfırdı.

"Ohmagod," diye mırıldandı Darcy nefesinin altından.

"Kendini güçlü hissediyor musun?" Anne Dickens sürahiyi geri alırken kıkırdarak sordu.

Diego başını salladı ve bir eliyle ağızını kapattı ve ben ürperdim. Bunu asla i emezdim.

"Vampirler Düzen formundayken fiziksel olarak en az değişen Fae gibi g r n rl r, ama bu aslında tamamen doğru değildir. Çok fazla Bir Vampirin aslında değişmiş formlarımızdayken tüm Fae'ler arasında fizyolojisini *en çok* değiştirdiğini belirten argümanlar. Dışarıdan bakıldığında sadece dişlerimiz değişiyormuş gibi görünebilir." Bir kez daha geri çekmeden önce bir Vampir üzerinde son derece g l n  görünecek şekilde sırtarak göstermek için dişlerini tekrar çıkardı. "Ancak, *içsel olarak*, bir Vampirin *tüm*

Fae kanı aldığımızda sindirim sistemimiz değişir. Midelerimizde kanı normal yiyecek ve sudan uzak tutmak için ayrı bir bölme vardır. Sonra bağırsaklara benzer bir organlar ağı ve kanı s zen ve ondan sihiri çıkaran damarlar vardır. Kalplerimizde, tükettiğimiz büyünün şeklini Elementimizle yaratabileceğimiz büyünün şekline dönüştürebilen odacıklar vardır.

Yani  rneğin bir ateş Elementalinin kanını içebiliriz ve sonra bedenlerimiz bunu su yaratmak için kullandığımız büyüye dönüştürebilir. Diğer parazit Tarikatların bunu yapmak için kendi yöntemleri var... ama konudan sapıyorum."

Onu hayranlıkla dinlerken tüm sınıf ölüm sessizliğine bürünmüştü ve ben de Fae'ler hakkında hala bilmediğim bir sürü şey olduğunu fark ediyordum.

"şimdi, bu dersin konusuna - ve bu yıl ve önümüzdeki yıl bu konuda ustalaşana kadar benimle alacağın tüm derslerin konusuna - standart şıfa konusuna dönelim. Bir gönüllüye ihtiya ım var."

Hemen elimi kaldırdım ve birkaç kişi şaşkınlıkla bana baktı. Ben ve Darcy tüm sınıflarımızın en iyisi olabilirdik.

Cardinal Magic'ten Profesör Twat Cougar sayesinde) ama temelde hiçbir zaman cevap vermedim veya bir bok için gönüllü olmadım. Ama bu farklıydı. Nasıl iyileşeceğimi öğrenmem gerekiyordu. Bu hayati önem taşıyordu. Ve bu derste kendimi tutarak zaman kaybetmeme imkân yoktu.

Anne Dickens beni öne doğru çağırırken ısılt ısılt gülümsedi ve odanın ortasındaki yatağın üzerine zıplayarak beni bekledi.

Ona doğru yürüdüm, yatağın üzerinde onun yanında dururken üzerimde hissettiğim tüm gözleri görmezden gelmeye çalıştım.

"Pekâlâ Tory, elimi kesip açacağım ve benim için iyileştirmeni istiyorum. Avucunu yaranın üzerine koy, gözlerini kapat ve büyünü tamamen şekilsiz ve *saf bir* güç akışı halinde derinin yüzeyine getir."

Ameliyat tepsisindeki neştere uzanırken başımı salladım. aletleri ve elinin arkasını hafifçe ısırdı, böylece bir kan damlası cildinin yüzeyine aktı.

Yavaş bir nefes aldım ve elimi küçük yaranın üzerine koydum, gözlerim kapalı bir şekilde sihrimi onun söylediği şekilde çağırmaya çalıştım. Birkaç dakika sürdü ama sonunda gücümün onunkine değdiğini hissettim. Bu güç paylaşımı gibi değildi, daha çok benden uzaklaşan bir dalganın tepesine ayak parmaklarımı daldırmak ve geri çekilirken onu takip edip etmemem gerektiğini merak etmek gibiydi.

"Güzel. Şimdi, gücümün akışını sorunsuz bir şekilde karşılamamız gerekiyor. Kanım bu yarayı kendi kendine iyileştirmek için burada. Senden tek istediğim gücünü yaranın olduğu bölgeye vermek ve yaranın iyileşmesine yetecek kadarını verene kadar yavaş yavaş daha fazla vermek. Bu kadar zor olmasının sebebi

Çünkü kendi büyün şekilsiz kalmalı ki benimkinin yolunu izleyebilsin. Bedenim iyileşmek *istiyor*, bu doğal bir şey ve senin tek yaptığın bunu daha hızlı yapmasına yardımcı olmak. Bazı Fae'ler bu büyüyü

Çünkü bunu başarmak için bir başkasıyla denge kurmaya ihtiyaçları yoktur, ama asla bir başkasını iyileştirmeyi öğrenemezler."

Başımı salladım, söylediği her şeyi anlamaya çalışırken bir yandan da büyüme ne yapacağımı söyleme dürtüsüne karşı savaştım.

Uzun bir süre orada durdum, büyümü onunkinin içine sokmaya çalıştım ve defalarca sert bir duvara çarptım. Anne Dickens ve tüm sınıf sessiz bir şekilde olanları izliyordu ve ben de durumun yarattığı baskının beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum.

Dikkatimi görevimden uzaklaştırdım, zihnimi zorlamak yerine bir ninninin sözleri üzerinde gezinmesine izin verirken nefes verdim ve aniden gücüm onunkiyle birleşti ve içeri kaydı.

Avucum ısındı ve gözlerimi açtığımda altından yayılan yeşil bir ışığın parıltısını gördüm, içime heyecan doldu.

Sihir aniden işini bitirip sönmeden önce, gücüm onun bedenini daha hızlı ve daha hızlı harekete geçirirken bile beni baş döndürücü, coşkulu yapan bir telaşla geldi.

Elimi geri çektim ve kesiğin olduğu yerdeki mükemmel deri parçasını gördüğümde nefesim kesildi.

"Bravo, Bayan Vega!" Anne Dickens alkışladı ve bu kez o alkışladığında sınıf da ona katıldı. "Şimdi kopmuş bir bacağı iyileştirebileceğinizden emin olana kadar kontrolünüzü geliştirmeye başlayalım!"

***

İyileştirme büyüsü en son bağımlılığımız oldu ve Darcy ve ben o hafta her akşam kendimizi keserek ve diğerinin iyileştirmesine izin vererek geçirdik. Anne

Dickens bunun zor olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Bir kâğıt kesiğini bile düzeltmek çoğu zaman gerçekten çok zor oluyordu. Büyü öyle bir şeydi ki

Öğrendiğimiz diğer her şeyden o kadar farklıydı ki, daha başlamadan hepsini yeniden öğrenmek zorunda kalıyormuşuz gibi hissettik. Mükemmel bir şekilde yazmaya çalışmak gibi

Normalde sağ elinizle yazarken sol elinizle el yazısı yazıyordunuz. Ama bu konuda ustalaşacaktık. Kendimizi iyileştirmeye kararlıydık ya da Ne zaman ihtiyacımız olsa önemseydiğimiz herkesi.

Cumartesi gecesinin büyük bir kısmını uyanık bir şekilde ders çalışarak geçirdikten sonra sabah dört sularında Darcy'nin odasında uyuyakaldım, alarmım beni uyandırdı ve şok olmuş bir şekilde saate baktım.

Darcy yastığı kafasına geçirirken komodinden atlasımı kaptım ve alarm olmadığını fark ettiğimde dehşet içinde ona baktım. Lanet olası erteleme fonksiyonuydu. Ve Darius'la koşuma on dakika geç kalmıştım bile.

"*Kahretsin,*" diye küfrederek yataktan yarı düştüm ve kıyafetlerimi çıkarırken Darcy'nin dolabını açtım.

Bir çift kırmızı yoga pantolonu ve pembe spor sütyeni aldım, onları çekiştirdim ve korkunç bir şekilde uyuştuklarını fark ettiğimde küfrettim. Ama bunu yapacak zamanım yoktu.

onları değiştirmek. Bensiz gitmeden ya da benden vazgeçmeden önce Aer Tower'dan çıkıp Ignis House'a geri dönmem gerekiyordu.

Darcy'nin banyosunda işemek ve dişlerimi fırçalamak için tam otuz saniye ayırdım ve hepsi bu kadar.

Başka bir şeyle kaybedecek zamanım yoktu, bu yüzden ayaklarımı onun bir çift spor ayakkabısının içine soktum, penceresini açtım ve serin sabah esintisine daldım.

"Tory!" Kanatlarım açılıp soğuk hava hâlâ uyumaya çalıştığı odaya girdiğinde Darcy sinirli bir şekilde bağırdı.

"Özür dilerim!" Geri aradım. "Kapatacak zamanım yok, geç kaldım!"

Kanatlarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde kampüsü geçtim, Ağlayan Orman'ın üzerinden hızla geçtim, Ateş Bölgesi'ne girdim ve

Ignis House'un cam duvarına yaslanmıştı.

Biraz fazla hızlı indim ve bağıcsız spor ayakkabılarımla tökezledim, sonra beni yakalamak için öne doğru hamle yapan Darius'un göğsüne çarptım.

"Özür dilerim," diye güldüm, sırtıtarak ona baktım ve kendimi sabitlememe yardım ederken hareketsiz kaldı. "Ne?" diye sordum. Gözlerimdeki uykuyu kırıştırmaya çalışarak sordum.

"Bana daha önce hiç böyle gülümsememiştin," dedi sert bir sesle ve uzanıp siyah saçlarımın karışık tellerini yüzümden uzaklaştırdı.

"Kapa çeneni, sana her zaman gülümsüyorum," diye cevap verdim yanaklarıma sıcaklık değerken ve parmaklarımı düğümlenmiş saçlarımda gezdirmeye çalışırken.

Fırçalamak için bir dakikanı ayırmalıydın aptal. Umalım da uçmaktan olduğunu sansın.

"Öyle değil," diye karşılık verdi Darius, bakışları üzerimde gezinirken ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Sevimli görünüyorsun."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Ve ben şirinlik yapmam."

Darius bana homurdandı. "Karanlıkta giyinmiş gibi görünüyorsun..."

"Teşekkürler, başka gözlemin var mı Sherlock?" Ona gözlerimi devirerek sordum ama hala sırtıyıordum, bu yüzden iğneleyici sözlerim çok fazla ısırik almadı.

"Şey... Hiç makyaj yapmamışsın." "Ben..."

geç uyandım, o yüzden-"

"Hoşuma gitti," dedi, bana baktıkça gülümsemesi artıyordu. "Uykulu ve masum görünüyorsun. Neredeyse yatağında uyandığını hayal edebiliyorum."

Şu anda kesinlikle kızarıyordum ve bronzlaştırıcı sürmediğim için o da bunun farkındaydı. Biz oyalanırken gökyüzü çoktan kararmıştı ama ben bir an daha yıldızlarla savaştım.

"Eğer geceyi senin yatağında geçirseydim, bunun masum bir yanı olmazdı," diye alay ederek onu daha güvenli, daha az utanç verici

sohbet konuları. Seks gibi.

"Vücudunun benimkine değmesini ne kadar arzuласam da - ki gerçekten arzuluyorum - sanırım bizi ayrı tutan bu lanete karşı tek bir hile yapma hakkım olsaydı, seni kollarıma alabilmeyi isterdim," diye cevap verdi. "Sadece seninle uyanmak, güvende olduğunu bilmek."

Sözleri karşısında kalbim küt küt atmaya başladı ama gökten gelen bir gök gürültüsü cevap vermemi engelledi. Ona hayal kırıklığına uğramış bir gülümseme sundum ve koşmaya başlarken ondan uzaklaştım.

Darius arkamdan geldi, bulutların tekrar dağılmasına izin verecek kadar gerideydi ve ben hızımı artırırken içimde kalan hayal kırıklığı üzerinde durmamaya çalıştım.

Koşumuzu kaçırma riskine girmektense saçımı taramadan ya da makyaj yapmadan ı ışık hızıyla buraya mı geldim?

Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken başımı kendime doğru salladım. Şimdiye kadar bu soruyu bilerek görmezden gelmişim ama ne yaptığımı ciddi olarak düşünmem gerekiyordu. Her sabah onunla koşuyor, her gece mesajlaşıyordum. Ne zaman aynı yerde olsak küçük bakışlar atıyor ve onu çok sık düşünüyordum.

Bu, bir şeyin sonu değil de başlangıcı gibi hissettiriyordu ama bu mümkün değildi.

O istese bile. *Ben* istesem bile. Buna sahip olamazdık. Lanet yıldızlar buna izin vermezdi.

Koşmaya devam ederken zihnim dönüp durdu ve sahip olduğum her şeyle yıldızlara lanet okudum.

Ama bunu neden yapıyordum? Bu konuda kararımı vermemiş miydim? Zaten verebileceğim tek kararı vermemiş miydim?

Darius şimdi bana kendini daha çok gösteriyor olabilirdi. beni incitmeyi bırakmış ve değişmeye çalışıyordu ama bana yaşattığı onca acıyı telafi etmek için yeterince şey yapmış mıydı? Bunu gerçekten düşündüğümde

hala emin değildim. Ama bana mesaj attığında beni gülümsettiğinden, ne zaman bir odaya girsem onu aradığımdan, işleri yoluna koymak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor gibi görüldüğünden emindim. Ve onun hakkında hayatım boyunca herhangi bir erkek hakkında kurduğumdan daha fazla hayal kuruyordum. Tom Hardy'yi bile. Hatta. Tom. Hardy.

Siktir et.

Aqua Gölü'nün etrafında koştuk, kıyıyı dolaştık ve Ağlayan Orman'a doğru ilerledik. Darius her zamanki gibi sessizce arkamdan koşmaya devam etti ama ben geri çekilmeye karar verdim.

Onun yanında koşmaya başladığımda bana baktı ve ben de yolumuza devam ederken zaman zaman kirpiklerimin altından ona kaçamak bakışlar attım.

Öğrenciler patikalarda yürüyordu, böylece bir ya da iki dakikadan fazla yalnız kalmıyorduk ama aslında başka kimseyle de birlikte değildik. Şimdiye kadar yıldızlar aldırıyor gibiydi.

Ağlayan Orman'dan Aer Kulesi'ne ve ötesine kadar koşmaya devam ettik, ta ki genellikle kullandığımız patikanın Küre'ye doğru geri döndüğü ve dar bir patikanın Aer Koyu'nun yukarısındaki kayalıklar boyunca uzanan tarlalara çıktığı kavşağa ulaşana kadar.

Kavşakta duraksadım, uçurumun tepesindeki dar patikaya çıkmadan önce lanet kelebekler mideme geri dönerken bir an Darius'a baktım. Yol boştu ve uçurumun tepesinde kimse yoktu.

Görebildiğim kadarıyla. Eğer oraya koşarsak, gerçekten yalnız kalırdık.

Darius duraklayınca omzumun üzerinden geriye baktım, beni takip etmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ediyordum. Bu konuda yıldızları ne kadar zorlamak istiyordu?

Uçurumun tepesine doğru koşarken peşimden koşmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve ben hızlanırken dudaklarımı bir gülümseme kapladı. Benimle koşmak istiyorsa bana ayak uydurmak zorundaydı.

Ayaklarım pisti dövüyor ve kaslarım eğimi protesto etmek için yanarken nefes nefese kalıyordum.

Koşmaya devam ederken gökyüzü kararmaya başladı ve daha birkaç dakika önce soluk maviden başka bir şey görünmemesine rağmen başımı kaldırıp baktığımda kalın fırtına bulutlarının tepemizde dolaştığını gördüm.

Siktirin gidin, yıldızlar.

Dişlerimi sıktım ve kampüsün merkezine geri dönen ince bir patikayı görmezden gelerek yoluma devam ettim.

Tepemde gök gürliyordu ama duymamış gibi yapıp koşmaya devam ettim.

Uçurumun tepesi önümde belirdi ve Darius'un patikaya vuran ayaklarının sesi beni takip ederken bakışlarımı ona sabitledim.

Bulutlardan dökülen yağmur yanaklarımı ıslattı ve ben kendimi korumak için zahmete bile girmedim.

Uçurumun en tepesine ulaşana kadar koşmaya devam ettim ve sonra durdum. Darius da durunca yüzümü ona döndüm.

"Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu yavaşça, sağanak şiddetlenip yağmur üzerimize yağarken gökyüzüne bakarak. O da kendini yağmurdan korumuyordu ve yağmur şiddetini arttırdıkça tankı derisine yapışyordu.

"Neden yıldızları dinlemek zorundayız?" Yağmurun sesini duyabilmek için sesimi yükselterek sordum.

"Çünkü her şeyi onlar yönetiyor," dedi Darius üzgün bir şekilde, sanki bunun için yapılacak hiçbir şey yokmuş gibi.

"Beni yönetmiyorlar," diye homurdandım.

Bir adım daha yaklaştığımda Darius kaşlarını hafifçe çattı ve gök gürültüsü yeri titretecek kadar şiddetli bir şekilde patladı.

Ne yapacağını görmek için bekledim ve hareket ederken çenesi düştü. Bana doğru da. Yağmur üzerimize o kadar şiddetli yağıyordu ki göz gözü görmüyordu. Saçlarım sırtıma yapışmıştı ve içimi bir ürperti kapladı ama derimin altındaki ateş büyüünün parlamasıyla onu kovdum.

Darius benden birkaç santim ötede durdu ve kirpiklerimde biriken su yanaklarımdan süzülürken ona baktım. Büyük eliyle çenemi kavramak için uzandı ve gök gürültüsü tekrar çaktı, şimşekler Yıldızlar bizi ayırmak için savaşıırken üzerimizdeki bulutlar. "Bundan emin misin?" diye sordu bana.

"Kaderin canı cehenneme," diye hırladım çünkü aramızda olup bitenlere sahip çıkma zamanım gelmişti. "Kimse geleceğimi benim yerime seçemez. Ne istediğimi ben seçerim ve *seni istiyorum*."

Bana gülümsemesi parlak, sert ve adını koymaktan korktuğum bir duyguyla doluydu ama bana bakışı içimi aydınlattı.

"Kaderin canı cehenneme," dedi Darius karanlık bir sesle.

Kavrayışı sıkılaştı ve aramızdaki mesafeyi kapattı, ağzı benimkini öyle bir öptü ki ağrıyan kalbim en acı verici türden bir umutla zonkladı. Gömleğini yumruklarımınla kavradım ve onu öpmezsem gökyüzü çökecekmiş gibi öperken onu daha da yakınımına çektim, öyle olmasına rağmen

Eğer yapsaydım daha çok olurdu.

Gök gürültüsü bir patlama gibi tepemizde patladı, dondurucu soğukta yağmur üzerimize yağdı ve arkamızda yere şimşekler çaktı. Ama umurumda değildi. Onun kollarında geçirdiğim bu an için göklerin öfkesini seve seve kabul ederdim.

Darius beni kendine çekti, dili ağzıma girerken aç bir şekilde hırladı ve beni vahşice, iğrenç bir şekilde, umutsuzca öptü.

Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı boynuna doladığımda bedenim onunkiyle aynı hizaya geldi ve kalbim göğsümden çıkıp onunkiyle buluşmak istercesine acımasızca çarpmaya başladı.

Yıldırım yere o kadar yakın düştü ki bir elektrik çatırtısı omurgamda dans etti. İrkildim ama Darius'u daha sıkı kavradım.

Büyümün üzerindeki engelleri kaldırdım ve özlerimizi birleştirirken Darius'un gücü bir coşku dalgasıyla içime aktı. Bu şekilde birlikte olmamız gerekiyordu, derimin altında ve damarlarımda boyanmıştı, büyüm bile onun için ağrıyor ve gücünün okşamasını arzuluyordu.

Gök gürledi ve ben meydan okurcasına homurdandım, elimi kaldırarak etrafımıza katı hava büyüünden bir kalkan ördüm ve fırtınayı tamamen kestim.

Darius'un büyüü benimkiyle birlikte kalkanın içine aktı, irademizin gücü yıldızların iradesini engelledi.

Toprak ayaklarımızın altında vahşice sarsıldı ve düştük. Darius sırt üstü yere düşerken beni tuttu ve ben bir an için kenara yuvarlandım ama bizi ayırmalarına izin vermeyecektim. Kendimi dizlerimin üzerine ittim, dirseklerinin üzerinde yükselip beni tekrar öperken bacaklarının üzerinde süründüm.

Parmakları ıslak saçlarımdan kayıyor, kirli sakalları tenimi sıyrıyor ve beni öylesine sert öpüyordu ki morartıyor, cezalandırıyor, dağlıyordu ama yine de yetmiyordu.

Fırtına bizi tekrar ayırmaya kararlı bir şekilde büyümüze saldırırken, onu tutmak için mücadele ederken kalbim ağrıyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasına süzülüyordu.

Yağmur etrafımızdaki havayı sarsacak kadar sert çarparken kalkanı tutmak için bedenimden büyü akıttım.

Darius beni kendine doğru çekti ve vücudunun her sert çizgisinde ve çıkıntısında beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum.

İkimiz de sıırıslıkladık, çamura bulanmıştık ve bu durum umurumuzda bile değildi.

Şimşek kalkana çarptı ve kalkan neredeyse bükölürken nefesim kesildi, üzerimizdeki siyah gökyüzüne bakarken öpüşmemiz kesildi. Daha fazla şimşek bulutları parçaladı, etrafımızdaki zemine tekrar tekrar çarptı ve toprağın daha da şiddetli bir şekilde sallanmasına neden oldu. İkinci bir şimşek kalkanımıza çarptığında neredeyse kontrolümü kaybediyordum ve elimdeki her şeyi kalkanı korumak için harcarken gücümün azaldığını hissedebiliyordum.

Yıkılmadan önce sadece saniyelerimiz vardı ve Darius'un çenesini kavramak için uzandım, karanlık gözlerine bir özlem acısıyla baktım.

"Bunu bize yaptığım için özür dilerim," diye nefes aldım. Aramızdaki her şeyin düzeldiğinden henüz emin olmayabilirdim ama düzelebileceğine inanmaya başlamıştım ve bana teklif edildiğinde yanlış bir seçim yaptığımı düşünmeye başlamıştım.

"Sen değildin," diye cevap verdi, bakışlarında acı titreşiyordu.

"İkimiz de öyleydik," diye karşı çıktım, gözyaşlarım yanaklarımdaki yağmura karışıyor.

O daha bir şey söyleyemeden, bir başka yıldırım kalkanımıza çarptı ve onu paramparça etti. Yıldırımın gücü bizi uçurdu ve Darius dizlerinin üzerine çökerken ben beş metre ötemdeki çamura sırt üstü düştüm.

Kendimi yukarı doğru ittim ve yağmur tekrar yağarken ve büyük bir gök gürültüsü bizi uyarırken bizi ayıran mesafeye baktık.

Eğer bunu durdurmazsak, kendimizi öldürtecektik. Her ne kadar göklere meydan okumak ve emirlerine boyun eğmeyi reddetmek istesem de Darcy'yi öylece terk edemezdim.

Tarikat formumu çağırdığımda ve alevli kanatlar derimden fırladığında, çok tanıdık bir doğanın acısı kalbimi parçaladı.

Darius yağmur üzerine yağarken beni izledi, onu tekrar geride bırakmamı beklerken tüm duruşu yenilgiyle doluydu.

"Özür dilerim," diye nefes aldım ve anladığını belli etmek için hafifçe başını salladı.

O benim parçalandığımı göremeden döndüm ve ondan kaçtım, uçurumun kenarından atlarken kanatlarım açıldı ve bizi lanetlemeye gelen fırtına bulutlarına doğru uçarken onları sertçe çıptım.

Sert ve hızlı bir şekilde uçmaya devam ettim, bulutlara daldım ve kanatlarım yağmuru etrafımda buhara çevirirken çıkan tatmin edici tıslamanın tadını çıkardım.

Anka ateşinin beni ele geçirmesine izin verdim, tenimi onunla kapladım ve bulutların içindeki karanlığa doğru uçarken, onların tam ortasından bir yol açarak Emrim'in tüm gücünün tadını çıkardım.

Sonunda fırtınadan kurtuldum ve son yıldızlar ufukta lacivert bir denizde oylanırken gökyüzüne baktım.

Ellerimi kaldırdım ve dişlerimi göstererek, tıpkı beni lanetledikleri gibi onları da lanetleyebileceğimi umarak, Tarikatımın gücünü göklerin üzerine saldı.

İçimden kırmızı ve mavi alevler öyle sıcak bir sel halinde akıyordu ki, etrafımdaki hava parıldıyordu.

"Benim yerime seçim yapamazsın!" Çığlık attım.

Fırtına altımda dağılırken gök gürledi ve bir an için gökyüzünün benimle alay ettiğine yemin edebilirdim.

Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve gökyüzüne, yıldızlara ve onların sakladığı tüm lanet sırlara sırtımı dönerek yere doğru koştum.

Bizi zorla ayırmış olabilirler ama dudaklarım hâlâ o anın hatırasıyla karıncalanıyordu.

Darius'un ağız benimkinde. Ve eğer bu kadarını çalmayı başardıysak, çok daha fazlasına nasıl sahip olacağımı bulacaktım. Uzun zamandır bir hırsızdım ve eğer kaderimi yıldızların pençesinden almak zorunda kalırsam Onlar uyurken, ben de bunu yapmanın bir yolunu bulurdum. Daha önce hiçbir şeyi kafama koyup da başarısız olmamıştım. Ve bu ilk olmayacaktı.

OceanofPDF.com

Resmi olarak üç aydır hapisteydim. Üç lanet ay. Ve onu düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi. Denememe rağmen. Gökyüzünün ağır hiçliğinde kalabilmek için dünyanın çekimine karşı savaşan ay gibi savaştım. Ama her zaman en zoru

Sabahın ilk anları, ranzamda yatarken dünya göğsüme öyle bir baskı yapıyordu ki nefes almak imkânsızdı.

Her şeyi zihnimde tekrar tekrar bitmek bilmeyen bir umutsuzluk şarkısı haline gelene kadar dinledim. Bizim için hesaplaşma günü gelmişti ve onu kaybetmeye ne kadar hazırlıksız olduğumu fark etmişim. Başından beri kaybedeceğimi bilmem gerektiği halde. O şimdiye kadar tanıdığım en güzel fanteziydi. Ama sadece bir fantezi olabilirdi. Ve bu şimdi kör edici bir şekilde açıldı, sanki yıldızlar yanılsamamızın perdelerini geri çekmiş ve içinde kalmanın mümkün olduğunu düşündüğümüz için bize gülmüşlerdi. Ama ikimizi de alaşağı etmelerine izin vermedim. Bu bana Solaria'nın en acımasız hapisanesinde yirmi beş yıla mal olsa bile. Bu ödemeye hazır olduğum bir bedeldi.

Buraya geldiğim anda A Blok'a yerleştirildim ve bir hücre için savaşmaya ya da üç katlı bloğun en altındaki ortak ağılda uyumaya zorlandım. Duruşmadan çıkan tek iyi şey

Damarlarımda dünyayı parçalayacak kadar enerji vardı, bu yüzden ikinci kattaki kırk sekiz numaralı hücrenin sakinlerinin canına okudum, bu bloğun açık liderlerinin bulunduğu üst kattaki hücreyi kazanmaya çalışmakla uğraşmadım. Buraya intikam almak için beni uykumda öldürmek isteyecek uzun süreli bir mahkûmdan görevi devralmaya gelmemiştim. Ben buraya Cezamı tek başıma çekecektim, bu duvarların arasında gizlenen canavarlara karışmayacaktım. Ancak bu yalnız yaşamı güvence altına almak umduğum kadar kolay olmamıştı. Beni hedef almak isteyen herhangi bir puşta karşı koyabilecek yalnız biri olmak, istemeden de olsa kendimi değerli kıldığım anlamına geliyordu. Beni şiddet yanlısı küçük ekiplerine katmak isteyen birkaç çete liderinin dikkatini çekmiştim. Ve ben hiçbirini kabul etmedim.

Düşüncelerimi dağıtacak bir şeyler olmasını dileyerek derin bir iç çektim. Yan döndüm ve kütüphaneden ödünç aldığım bir kitabın sayfaları arasına sakladığım babamın günlüğünü ranzamın yanındaki raftan aldım. Darius günlüğü benim için hapishaneye sokması için bir gardiyana para vermişti ama yazıyı ortaya çıkaracak şifreyi bulma konusunda hâlâ şansım yaver gitmemişti. Her gün, Ailemin her bir üyesine fısıldadığım kelimelerle Sevdiği yiyecek ve içecekler gibi basit şeyler, çocukken kırık kanadını iyileştirdiği kuzgunun adı, herhangi bir arkadaşının veya meslektaşını hatırlayabiliyordum. Ama yine de kelimeler bana kendilerini göstermiyordu. Ve fikirlerim tükeniyordu.

Sabah sayımının başladığını bildiren zil çaldı ve ben de boxerlarımla ranzadan kaydım, hücre kapısına gidip oraya astığım çarşafı yırtmadan önce günlüğü bir kenara koydum. Hücreler küçüktü ve Bir köşede tuvalet ve lavabodan başka bir şey yoktu. Mekânın arka tarafındaki bir havalandırma deliği, Düzen Bozucu gazın hücrelerden serbestçe akmasına ve Mahkumların uyurken emirlerine erişememelerini sağlamak. Bileklerimizdeki kelepçeler sayesinde büyümüz her zaman kesiliyordu.

Etrafında güç emici bir çit bulunan devasa bir beton avludan ibaret olan Sihirli Yerleşke'ye yaptığımız günlük gezi sırasında.

Burada en sevdiğim yer kısa sürede en üstteki Tarikat Avlusu olmuştu. Farklı Tarikatların ihtiyaçlarını karşılamak için yaratılmış olan bu sahte manzara benim için bir sığınak gibiydi. Burası özgürce kan avlayabildiğim, sonra da ormanın sessiz bir yerinde oturup gerçek bir yalnızlık bulabildiğim bir yerdi.

mahkûmların geri kalanı. Hayatım artık o anlarla tanımlanıyordu. Oraya gitmek, sürekli içinde boğulduğum karanlık bir rüyadan uyanmak gibiydi. Kısa bir süre için Tarikatımın ihtiyaçlarına cevap verdim ve bariz nedenlerden dolayı uzak durmak istediğim beş lider dışında buradaki en güçlü kanı avladım.

İlk olarak, Roary Night vardı, Alestria'dan bir Aslan Şekillendirici. Darkmore'da Shades adında görünmez bir ordusu vardı. Kimin onun için çalışıp çalışmadığını asla bilemezsiniz, bu yüzden ondan kaçmak zordu çünkü muhtemelen beni her zaman izleyen birileri vardı. Kendisinin beni acemi olarak istediğinden emin değildim ama kiminle ittifak kuracağımı görmek için izlediği kesindi. Kardeşini buranın dışında da tanıyordum ama görünüşe göre bu bizi arkadaş yapmıyordu. Zaten arkadaş edinmek istediğimden değil.

Sırada Ethan Shadowbrook vardı, bir Kurtadam ve acımasız Lunar Brotherhood çetesinin lideri. Aynı zamanda benim hücre bloğumu da yönetiyordu, yani sürekli onun radarındaydım. Onun düşmanı, Amira Kumari, Oscura Klanı'nın rakip Kurt sürüsünün Alfa'sıydı. Hücre bloklarını onunkiyle değiştirmemi teklif etmişti ve reddettiğimde kendimi Shadowbrook ile aynı hizaya getirdiğimi varsaymıştı. Bu da benim böyle bir şey yapmadığım gerçeğine rağmen bugünlerde benden vebadan kaçır gibi kaçtığı anlamına geliyordu. Dante Oscura ile olan bağlantımı kullanabilirdim.

ama bunun bir anlamı yoktu. Ayrıca, Oscuras'la aynı safta yer alırsam, Ay Kardeşliği'nin gazabına uğrayacaktım. O yüzden baş ağrısını siktir et.

Bir de Gustard La Ghast vardı, Fae Yolu'nu hiçe sayarak ve rakipleriyle teke tek dövüşerek güçlerini iğrenç bir şekilde iddia eden bir grup Fae olmayan pisliği yöneten düpedüz bir psikopattı. Şimdiye kadar onunla çok az münakaşaya girmiştım, ama birkaç kez yanlarına geldiğimde bakışları bana doğru dönmüştü.

Magic Compound'daki insanlarla darbeler. Çifte Elemental olduğum gerçeği güç seviyemi ele veriyordu; herkesin görebilmesi için tulumumun göğsüne basılmıştı. Ve adım zaten yeterince iyi biliniyordu. Orionlar yüzyıllardır Acrux'larla işbirliği içindeydi. Ve Fae'ler gücün tadına vardıklarında, bunu kendi güçleri için kullanmak isterlerdi. Bu yüzden şu anki çıkmazdayım.

Son olarak, Sin Wilder vardı. O diğerleri gibi buranın lideri değildi. Kasıtlı olarak yönetmiyordu, yönetiyordu çünkü en az onlar kadar deli olan güçlü bir orospu çocuğuydu. Bir çetesi yoktu, o da benim gibi yalnız biriydi, ancak birçok insan onu tatlı tutmak için ona hizmet ediyordu. Onunla çok fazla temasım olmamıştı ama karşılıklı bir anlayış oluşturduğumuzu hissediyordum. İnkübüsler bazı yönlerden Vampirlere benzerdi. Bir

Parazit Düzen, cinsel enerjiden beslenirdi ama doğaları gereği yalnız yaşarlardı. Bir keresinde boş kahvaltı masamda karşıma oturduğu için bir Fae'nin tüm elini kırmıştı. En azından, bana göz kırptıktan sonra bunu yaptığını düşünmemin nedeni buydu. Bu, aramızdaki ilişkinin etkileşimler hiç gitmemişti.

"Bir elli!" Memur Cain yaklaşırken havladı. Beni burada değerlendirmekle görevlendirilmiş bir stajyer komiserdi. Kısa kesilmiş saçları ve üniformasını zorlayan kasları olan bir Vampirdi. Bana şok copuyla birkaç kez vurmuş olan kötü bir çizgisi vardı.

Tanıştığımız andan beri birbirimizden hoşlanmamıştık. Vampirler

İçgüdüsel olarak, birbirlerinin yakınında olmaya zorlandıklarında birbirlerine meydan okumaya güdülenmişlerdi, bu yüzden ben ayağa kalkmadan beni aşağıda tutma taktiğinden çabucak bıkmıştım.

Büyüme ya da Tarikat'a erişimim olmadan ona karşı hiç şansım yoktu. Ama doğam beni savaşa aç bıraktı. Yardım edemedim ama onu ittim. Ve ona ne kadar güçlü olduğumu göstermek için can atıyordum. Gerçek dünyada bana karşı hiç şansı olmazdı. Ama burada, o Darkmore Sirki'nin yöneticisiydi ve ben sadece kafesteki bir canavardım. Pençelerim çekildi, dişlerim törpüledi.

Hücremin önüne geçti, tarayıcıyı kaldırıp yüzüme tutarken fırtına grisi gözleri benimkilerle buluştu. Işık üzerimde yanıp söndü ve tarayıcı sayıldığımı söylemek için bipledi, ama Cain gitmedi.

"Dün gece iyi uyudun mu, prenses sikici?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla ve tüylerim diken diken oldu. Bana taktığı küçük lakap, dişleri olsun ya da olmasın, boğazını parçalamak istememe neden oldu.

"Her zamankinden daha iyi. Rüyamda Belorian'ın yüzündeki o sırtışı yediğini gördüm," diye homurdandım. Belorian, geceleri koridorlarda dolaşmak ve herhangi bir mahkûm hücresinden kaçmayı başarırsa, dışarıda gizlenen canavar yaratık için bir ziyafet olmasını sağlamak için yaratılmış bir biyolojik silahtı. Onu hiç görmemiştim ama gecenin karanlığında korkunç çılgınlıklarını duymuştum. Kabuslara konu olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

"Dikkatli ol mahkûm," diye hırladı Cain, dişlerini göstererek. "Yoksa bu gece kendini koridorlarda bulabilirsin. Bunu ayarlamamanın benim için ne kadar zor olacağını sanıyorsun?"

Ona ters ters baktım ve o da bir sonraki hücreye geçerken kendi kendine karanlık bir şekilde gülümsedi.

Sayım yapıldıktan sonra hücrelerimizden çıkarılarak duşlar ve tek çıkışa götüren açılır kapanır köprüden geçirildi.

en alt kat. Altında uğursuz bir boşluk uzanıyordu, çukur kalın, siyah evermist buharıyla doluydu, bu yüzden içine düşen herkes ayağını kaybettiği ve onu soluduğu anda dayanılmaz bir acıya maruz kalıyordu. Ve insanlar düştü - ya da itildi. Ve bir muhafız onları çıkardıktan sonra bile, altı saat boyunca bilinçsiz kalırlardı ve bu süre zarfında uyanana kadar kanlarındaki zehrin acı verici yanmasına maruz kalırlardı.

Omzuma bir el indi ve Ethan Shadowbrook boxer'ıyla yanıma gelip vücudunu kaplayan dövmelerin sanat eserini ortaya çıkarırken içimden uyarıcı bir hırıltı yükseldi. Koyu sarı saçları yanlardan kazıtılmıştı ve her zamanki gibi o gün için şekillendirilmediği için başının tepesinde gevşek bir şekilde dalgalanıyordu. Güzel çocuk yüzü, içinde yaşayan acımasız canavarla uyuşmuyordu. Order Yard'da Kurt Adam formundayken bir adamın kafasını ısırıp kopardığını görmüştüm. Gerçekten. Darkmore'daki en tehlikeli yerd. İnsansız, korumasız, gözetimsiz. Bir Vampir olmak diğer mahkûmların yüzde doksan dokuzundan daha hızlı koşabileceğim anlamına geliyordu, bu yüzden orada kendim için çok endişelenmiyordum. Yine de haftalık ölüm sayısını görmezden gelemezdim.

"Günaydın, Lance."

"Ethan," dedim sertçe, elini omzumdan çekti ve onun yerine sırtımdan aşağı kaymasına izin verdi.

Kurtların dokunulabilir doğası beni her zaman rahatsız etmiştir. Ama içgüdülerimi takip edip onu itmek tehlikeli bir hareketti ve bunu yapmaya değmezdi. Bloğumun çoğu onun sürüsü tarafından kaplanmıştı ve

buradaki liderler arasında en çok onu kendimden uzak tutmaya ihtiyacım vardı. "Sana yeni bir teklifim var," dedi sırtarak.

"Sana söyledim, ilgilenmiyorum," dedim kararlı bir şekilde.

"Ve sana söylediğim gibi *dostum*, sonunda başka bir seçeneğin olmayacak. Yirmi beş yıl mı?" Uzun bir ısıklık çaldı. "Burada benden daha uzun kalacaksın,

Şimdi rütbeni yükseltmeye başlasan iyi olur." "Ben-"

Ben başladım ama o önüme geçti.

"Evet, evet, satın alınamazsın falan filan. Ama dinle..." Kolunu omuzlarıma doğru kaydırды. Boylarımız hemen hemen aynıydı ama bu hareketiyle bana kendimi daha küçük hissettirmeye çalışıyordu. A tamamen anlamsız olan taktik. "Sana reddedemeyeceğin bir şey bulabilirim."

Bana umutla bakarken sessiz kaldım, meraklanmamı ve ne olduğunu öğrenmek için yalvarmamı bekliyordu. Ama bana lanet olası sihirli engelleme kelepçelerimin anahtarını teklif edebilirdi ve ben yine de ilgilenmezdim.

"*Bu konuda yardımcı olabilecek bir adamım var.*" Eli dirseğimin kıvrımına geldi ve beni Darius'a bağlayan Leo işaretine bakmak için kolumu бүktü.

Hırladım, kolumu çektim ve geri çekilmesi için ona ters ters baktım.

"Bu bağların çok can sıkıcı olduğunu duymuştum," dedi hafifçe. "Gidip küçük Ejderha muhafızını koruyamamak seni delirtiyor olmalı."

Çılgınca bile sayılmazdı. Darius'la ilgili rüyalarım neredeyse Blue'yla ilgili rüyalarım kadar sıkı. Ve hepsi de on üç yaşında değildi. Darius'un bana kızgın olduğunu her hatırladığında yüzüne yumruk atması da işe yaramıyordu. Sanki gerçek yumruğu yanağıma çarpıyormuş gibi hissediyordum. Son seferinde kahvaltımın ortasındaydım ve lanet sandalyemden düşmüştüm. Sin Wilder bunun çok komik olduğunu düşünürken, yakınlardaki herkes benim deliliğime yakalanmak istemiyormuş gibi dağılmıştı.

Duşa girdiğimizde Ethan devam etti ve ben havlumu astım. onun yanında soyunurken. "Bu hapları alabilecek bir adamım var, her türlü duyguyu uyuşturuyor. Taşdığın öfke için de iyi gelebilir."

Kara bir bakışla ona doğru döndüm. "Haplarını istemiyorum. Arkadaşlığını istemiyorum. Çetenizin bir parçası olmak istemiyorum. Eğer bir şey yapmadıysam

henüz bu kadar net değil, dillerde konuşuyor olmalıyım. Çünkü benim için gerçekten çok açık." Onun yanından geçip duşlara girdim ve diğer mahkûmların henüz toplanmadığı uzak uca doğru ilerledim. Ethan sürüsüne katıldı ve birbirlerini yıkamaya başladılar, sabunla köpürdüler, sanki diğer insanlar varken bir seks partisi başlatmak tamamen kabul edilebilirmiş gibi.

Vakit kaybetmeden yıkandım ve üst kattaki kahvaltıya gitmeden önce o günkü tulumumu giymek için dışarı çıktım. Yemekhane turuncu tulumlar ve yemeklerini mideye indiren aç canavarlarla doluydu. Bugünlerde iştahlı olmamın tek nedeni kendimi güçlü tutmaktı. Diğer mahkûmlarla teke tek dövüşebilecek kadar güçlü olabilmek için her saatimi alt kattaki spor salonunda geçiriyordum. Burada ölmek istemediğimi hatırlamam için dört dayak yemem, on iki kemiğimin kırılması ve bir ciğerimin delinmesi gerekmişti.

İlk birkaç hafta, herhangi bir şey yapma isteğimin çok az olduğu özel bir tür cehennem gibiydi. İçgüdülerim acıyı unutmak için içmektir. Ama burada alkol bulmak hem zor hem de çok aptalcaydı. Eğer içmenin bir yolunu bulursam, kendimi kısa sürede zayıflamış ve en alt sıralara itilmiş bulacaktım. Ve hayat ne kadar kötü olursa olsun, her şey ne kadar kasvetli ve değersiz hale gelirse gelsin, hala içgüdülerim vardı.

Ve pozisyon için savaşmak her zaman içime işlemiş olacaktı.

Elli bir yaşında buradan ayrıldığımda, hayatımın geri kalanında toplumda güçten utanmaya devam edeceğim gerçeği üzerinde durmak istemedim. Mevki için mücadele etmeme izin verilmeyecekti. Her şeyim elimden alınacak, toplumun kenar mahallelerinde yaşamaya zorlanacaktım. Ve her nasılsa, bunun Darkmore Cezaevi'nden bile daha kötü olacağını düşündüm. En azından burada

Fae olmak. Bu duvarların ötesinde beni bekleyen küçük hayat, varlığımın temel bir parçasını elimden alacaktı. Sanırım bu fikre alışmak için hala yirmi dört yıl dokuz ayım vardı...

Kahvaltım için sıraya girdiğimde, mahkûmlara yemek verenlerin ellerinde taze yiyecek kalmadığı için tek seçeneğim yulaf lapası oldu. Tekrar. Bu her gün oluyordu. Buraya ne zaman gelirim geleyim. Ve bunun için yıldızlara teşekkür etmeliydim. Burada bana en büyük sıkıntıyı yaşatan şey buydu; kendime verdiğim sözü tutmadığım için yıldızların gazabına uğruyordum.

Blue birlikte kalmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Bu yüzden kötü şans her köşede başıma bela oldu. Kendimi radardan uzak tutmak için yaptığım her hareket

Çete liderlerinin en kötü anlarda, örneğin rakipleriyle konuşurken ya da Yerleşke'de büyü yaparken ortaya çıkıp bunu bir tehdit olarak algılamalarına neden oluyordu. Buraya geldiğimden beri bu kadar çok kavgaya karışmamın nedeni buydu. Yerleşkede Christopher adında bir Ejderha puştunun attığı yumrukla ciğerimin delinmesinin ve arkamda bir hıyarın tahtadan yaptığı üç çatallı mızrağın üzerine düşmemin nedeni buydu. Bu yüzden Cain bana atanmıştı, savaşmak zorunda bırakıldığım muhafız

doğam yüzünden. Ve karşılığında, bunun için defalarca cezalandırıldım.

Yıldızlar benim için vardı ama ben umursayacak gücü kendimde bile bulamıyordum. Çünkü Mavi'ye yaşattığım acılar yüzünden bu kötü şansı hak etmiştim. Onun iyiliği için bunu atlatabilirdim. Zamanla benden uzaklaşacaktı. Belki de çoktan geçmişti. Ve tüm bu cehennem bunun için değerdi. Yakında onun hayatından sonsuza dek çıkmış olacaktım. Sonra da yavaş yavaş unutulacaktım.

Kırık bir kalp, şimdiye kadar katlandığım en acı verici şeydi. Ama Darcy Vega'nın kalbine sahip olmayı asla hak etmemiştim. Ve onu mümkün olan en acımasız şekilde geri vermek zorundaydım. Onu kurtarmak için görebildiğim tek yol buydu. Ve güçlenip yaşaması gereken hayatı sürdürüğünde buna değecekti. Bunun gerçekleşmesi için kendi hayatımın da bir kayıp olması gerekiyorsa, onu feda etmeye fazlasıyla hazırdım. Günlerimin geri kalanında ona özlem duyacak olsam bile. Onu

tüm ruhumla özleyecek ve onun için acı çekecek olsam bile.

Dünya dönmeyi bırakana kadar. Burada kalacaktım ve onun için en iyi olanı yapmak için isteyerek acı çekecektim. Ve bir gün nedenini anlayacaktı.

Yulaf lapamla birlikte boş bir masaya oturdum ve bana yöneltilen bakışları görmezden geldim. Buralarda hâlâ tartışma konusuydum. Duruşmam televizyonda iyi bir şekilde yayınlanmıştı ve ben geldikten sonra detaylar hızla yayılmıştı. Yine de söylentilerin çoğu kontrolden çıkmıştı. Bazılarına göre ben düpedüz bir tecavüzcüydüm. Diğerleri içinse bir kahramandım.

Ethan Shadowbrook benim hakkımda ne düşündüğüne Darkmore'a girdikten sonraki bir hafta içinde, Darcy hakkında en ufak bir laf eden herkesi dövdükten sonra karar vermişti. Bir sapık olamayacak kadar güzel olduğumu ve ona aşık olduğumun çok açık olduğunu ilan etmişti. Onu aksi yönde ikna etmeye çalışma zahmetine girmemiştim. İnsanların burada gerçeği anlaması önemli değildi, önemli olan dünyanın geri kalanıydı. Ve görünüşe göre onun bu ifadesi daha fazla mahkûmun da buna inanmaya başlaması için yeterliydi. Roary Night sırf benim tepkimi görmek için bana doğru yürüyüp Darcy'ye sürtük demişti ve ben de bunun için neredeyse onun bağırsaklarını deşiyordum. Bu da bana radarın altında uçma taktiğime ciddi bir şekilde mal olmuştu. Aslında düşündüğümde bu taktiğin oldukça beyhude olduğunu fark ettim. Beni izleyen pislik gardiyan da dahil olmak üzere buradaki en güçlü Fae'lerin dikkatini çekmiştim. Kafamda bir hedef tahtası da olabilirdi.

Belki Ethan haklıdır. Belki de yakında bir seçim yapmam gerekecek.

Cain bir Vampir hızıyla yanıma fırladı ve karanlık düşüncelerimi böldüğü için kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bil bakalım ne oldu, One-Fifty?" dedi sırtarak. "Annen seni görmeye geldi. Zahmet etmesi sadece üç ayını aldı."

Aniden ayağa kalkarak omzumla onu bir adım geriye ittim ve o da hırlayarak copunu belinden kaptı.

"Dikkat et, One-Fifty," diye uyardı. "Annemi görmek istiyorsan ziyarete kadar uslu dursan iyi edersin."

Eğlenerek kuru bir nefes verdim. "Annemi görmektense dilimi kesip bütün olarak yutmayı tercih ederim, o yüzden siktirip gitmesini istediğinde bunu ona söylemekten çekinme."

Cain gözleri karanlık bir şekilde parlayarak kolumu yakaladı. "Daha da iyi," diye hırladı. "O zaman onu görmeni bizzat ben sağlayacağım."

Beni odanın diğer ucundan çıkışa doğru çekiştirirken çenem sıkıştı ve kısa süre sonra koridorlardan aşağıya, görünüşe göre etimin ve kanımın beni beklediği ziyarete doğru ilerliyorduk. Bağırsaklarım jiletli tellerle Cain beni güvenlik kapılarına götürdü ve geri dönemeyeceğimden emin olmak için orada bekledi. Kapıların diğer tarafına geçip ziyaret odalarına açılan kapılarla dolu koridorda durduğum anda tek düşünebildiğim Mavi oldu.

Hayatımın en acı verici anının mahkeme salonundan sürüklenerek çıkarılmak olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Buraya gelmesi, beni görmesi

Yanaklarının çukurluğu, gözlerindeki kırık bakış, vücudunun inceliği. Bunun onu inciteceğini biliyordum ama bu kadar ciddi bir şekilde parçalanacağını hiç beklemiyordum.

En acı verici kısmı ise, onu kollarıma alamamış ve onu gördüğümde içimde oluşan çaresiz, pençeleşen acıya boyun eğememiş olmamdı. Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmak ve gözlerindeki acıyı iyileştirmek hayatımın geri kalanını alsa da onu yok edeceğime söz vermek istedim. Ama bunun yerine Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve onu zorla uzaklaştırdım, daha sert kırdım. Ona bir daha asla zerre kadar sıcaklık gösteremezdim. Bizim için ona asla umut veremezdim.

Çünkü benden uzaklaşması ve ben gelip hayatını mahvetmeden önce yaşaması gereken hayatı yaşaması gerekiyordu.

Üç ay sonra, Darius ne zaman buraya gelse ona kızın hayatına devam edip etmediğini sormaya hâlâ dayanamıyordum. Ben sormadıkça ondan bahsetmeyeceğine dair bir anlaşmamız vardı. Ama sormak kendimi hazır olmadığım bir yıkım dünyasına açabilirdi. Çünkü Mavi hayatına devam ediyorsa, bunu kabul etmem *gerekecekti*. Ve olması gerekenin bu olduğunu bilmeme rağmen, yine de bunun onaylandığı günden korkuyordum. Çünkü bunun beni mahvedeceğini biliyordum.

Bana Honey Highspell'in sınıfımı ele geçirdiğini ve ikizlerden nasıl hoşlanmadığını anlatmıştı ve bu bende onun kafasını ellerimle koparma isteği uyandırmıştı. Kadın öğretmenlik eğitimimiz sırasında çok yapışkandı ve görünüşe göre şimdi arkadaş olduğumuza dair yalanlar yayıyordu ve buraya benim hakkımdaki 'gerçek' hikayeyi öğrenmek için gelmişti. Dünyada benim yerime geçecek onca öğretmen varken Elaine ondan daha kötüsünü seçemezdi.

Dokuz numaralı odaya yönlendirildim ve Stella'nın neden buraya gelmeye zahmet ettiğini merak ederek içeri girerken kendimi çelikledim. Belki kına yakmak ya da gülmek için ya da şöhret için basına sıçratmak istediği bir hikâye uydurmak için. Bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi.

Şık lacivert elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla odanın diğer tarafında duruyordu, koyu renk saçları çenesinin hemen altında keskin noktalar halinde şekillendirilmişti.

"Lance!" diye soluk soluğa bağırdı, öne doğru koştu ve Kollarını bana sardığında ve göğsüme doğru dramatik bir hıçkırık saldıığında kameralar.

Ben de ona sarılmadım, aslında hiç hareket etmedim. "Stella," dedim soğukkanlılıkla. "Ne istiyorsun?"

Geri adım attı ve hava büyüünün gücüyle yüzüme bir tokat attı, lanet elini oraya bastıracak kadar sertti. Harika.

"O zavallı kıza nasıl böyle bir şey yapabildin?"

"Ne söylediğine dikkat et," diye hırladım ölümcül bir ses tonuyla.

Sanki kastettiğim buymuş gibi kameralara baktı, elini salladı.

Kendini toparlayıp dramatik bir şekilde masadaki koltuğuna yığılmadan önce parmaklarına bir büyü yaptı.

Yapacak bir şeyim olmadığını düşünerek kendimi yavaşça karşımdakine bıraktım.

takıntılı yalancı annemin saçmalıklarını dinleyerek kaybederim. Hayatımın sağlıklı birkaç dakikası dışında. Ama sanırım o birkaç dakikadan bu günlerde yedek.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye tısladı, suçlama ses tonunu dolduruyor ve gözlerinden akıyordu. "Bir *Vega* mı?" diye tükürdü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Elbette Stella bir Vega istemiş olmamı, dünyanın bir öğrenciyi yatağıma Karanlık Zorlama ile soktuğuma inanmasından daha çok önemsiyordu. Daha da kötüsü, bu yalanı sorgulamadı bile. Böyle bir şeyi yapabileceğime tüm kalbiyle inanıyordu. Tahminimce Armut dibine düşmüş. Ama o bilmiyordu ki, ben lanet gezegenin öbür ucundaki bir meyve bahçesindeydim.

Sessiz kaldım ve seçeneklerimi değerlendirdim. Ona gerçeği söyleyerek nefesimi boşa harcamayacaktım. Eğer o ve Lionel, Darcy'yi gerçekten zorladığıma inanıyorlarsa, bu hala onlara karşı gelmediğimi düşündükleri anlamına geliyordu. Şu anda burada yapabileceğim pek bir şey yoktu ama Darius'a babasını yenmesi için elimden gelen her konuda yardım edecektim.

Stella içini çekti, gözlerinin altındaki görünmez yaşları sildi. "Seni burada böyle görmek çok zor, ailemizin adını lekeliyorsun."

"Hadi ama anne, ailemin adına bir sürü utanç getirdim.

Bana pranga vurmadan önce," diye alay ettim ve gözleri keskinleşti, ağlamaklı davranışı bir anda unutuldu.

"Görüyorum ki hapishane bile tavrını değiştirmemiş, Lance. Anneni bu kadar strese sokman beni üzüyor. Basın

Röportaj için peşimde koşuyorlar, üzerimdeki baskı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, aslında tüm ilgiyi üzerine çektiğini düşünüyorum," dedim, bu boktan şovda kurbanı oynamaktan ne kadar hoşlanacağını çok iyi biliyordum. Zavallı anne, oğlunun gerçekte ne kadar sorunlu olduğunu asla görememiş, ona sadece yüzüne geri fırlatılması için. Klasik Stella.

"Hiç de değil! Oğlumun neden bir Vega prensesini hedef alacak kadar rahatsız olduğunu açıklamaya çalışmak zorundayım," diye yakındı. "Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı? Lionel Acrux'un oğlunun koruyucusu olan senin, zaten akli dengesi bozuk olduğu söylenen bir kızla oynaşıyor olman-"

"Bu bir yalan," diye tersledim, sesim odada sert bir şekilde çınlıyordu. Benim hakkımda istediği her şeyi söyleyebilirdi ama Mavi'ye gölge düşürmesine izin vermeyecektim. "Gazeteler saçmalıklarla dolu ve sen biliyorum."

Stella gözlerini devirdi. "Kendini nasıl daha iyi hissedeceksen, bebeğim." Ağzımda talaş haline gelene kadar dişlerimi sıktım. "Ne için buradasın?"

"Ben... Lionel'la seni buradan çıkarması için konuşmaya çalışıyorum."

"Hayır," dedim küçümseyerek. Lionel'ın yirmi dört yedi saat beni izleyebileceği kilitli bir eve transfer edilmek istemiyordum. Bu cehennemde olmaktan daha kötüydü.

"Saçmalama!" Stella bağırdı. "Darius için daha erişilebilir bir yerde olman gerekiyor. Bu senin *görevin*."

Koltuğuma geri oturarak dudak büktüm. "Ve bir evde kilitli bir Gardiyan olarak ne işe yarayacağım?" Darius'u daha düzenli görme fikri çok cazipti ama ruhumu Lionel Amca'ya gümüş tepside sunmadan önce ölürdüm. Yirmi beş yıl boyunca bana sahip olacaktı. Hayır, teşekkür ederim.

Stella'nın buna verecek bir cevabı yoktu, onun yerine bakışlarını bileğindeki elmas işlemeli bileziğe çevirdi. "Clara'nın dönüşü zor oldu," diyerek konuyu o kadar hızlı değiştirdi ki neredeyse kamçılanacaktım.

"O nasıl?" Kız kardeşimi düşündüğümde sesim bir oktav alçaldı, belki gölgeler onun üzerindeki etkisini kaybetmiştir diye umuyordum.

"Lionel'in sağ kolu olarak neredeyse benim yerime geçti." Stella kekeledi, gözlerinde gerçek yaşlar parlıyordu. Annemin en çok önemseddiği şey buydu. Güç. Ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya her zaman istekliydi. Bu süreçte kendini alçaltmak zorunda kalsa bile.

İçim burkuldu, bakışlarımı ondan kaçırdım. Bırakın Clara'yı, Lionel'in yatağına düzenli olarak düşmesi bile yeterince kötüydü. Bunu midem kaldırmıyordu.

"Sen sadece bir piyonsun Stella," diye homurdandım. "Sümüklü bir mendil kadar işe yaramazsın. Bu benim için yıllardır gün gibi ortada, bu yüzden sana ağlamadığım için kusura bakma."

"Baban benimle böyle konuştuğunu duysa çok kızardı," diye haykırdı.

"Babam bugün burada olsaydı karşımda oturan kadından utanırdı," diye tersledim.

Babamın öldüğü gün annemin aklını yitirmiş olduğu tartışılabilirdi. Onu sevdiğini biliyordum, ama bugünlerde ondan ne zaman bahsetse, sahte bir hayranlık ve beni çocukken yetiştiren adama hiç benzemeyen aşırı tatlı hatıralarla konuşuyordu. Bazı şeyler uydurmuştu.

zihninde canlandırdı ve bunun doğru olduğuna karar verdi. Ama bu *benim* gerçeğim değildi. "Sakın onu bana karşı kullanmaya kalkma," diye ısrar etti. "Eğer o

hala hayatta olsaydı, bugün benim yanımda duruyor olurdu, tıpkı benim gibi sana karşı şiddetli bir hayal kırıklığı yaşıyor olurdu."

Kazıyı görmezden gelmeye çalıştım ama göğsümdeki kemiği ve siniri keserek arkasında açık bir yara bıraktı. Babamın sevgisi, zihnimde kapalı bir kutuda sakladığım, sessizce imrendiğim bir şeydi. Onun ölümünden bu yana olan her şey tarafından dokunulmamış ve bozulmamıştı. Ama ona olan sevgimin bir saçmalık olma ihtimali, onun da babam kadar zalim. Onunla ilgili sahip olduğum lekesiz çocukluk anılarının dışında annem olarak Fae'yi düşünmek dayanılmazdı. *Ya bir yalanı sevdiysem?*

"O iyi bir adamdı," diye hırladım, buna inanmaya kararlıyım. "Neden burada olduğumu anlardı."

"Ne biliyorsun ki? Sen çocukken öldü," dedi küçümseyerek. "Onun kanı benimkinden daha koyu akıyordu."

"Seninkinin katran kadar kara olduğunu kanıtlamak için seni seve seve keserim," dedim acımasızca ve gözleri kısıldı, bakışlarında öfke dolaştı.

"Bu yakında imkansız olabilir," dedi kendini beğenmiş bir tavırla ve kaşlarını çatmama neden oldu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Ayağa kalktı ve ben de onunla birlikte kalktım, cümlesini bitirmeden kaçmaya çalışmasını beklerken masanın etrafından dolaştım. Kendini önemli göstermek için böyle şeyler yapmayı severdi. Beni burada cevapsız sorularla bırakmak onun en sevdiği zihin bulandırma yöntemlerinden biriydi.

Kolunu tuttum ve derimin altındaki gölgelerin kıpırdadığını hissettim, onunkilerin altında yaşayanları okşamak için uzandım. Buraya geldiğimden beri onları kilit altında tutuyordum, muhafızlar onları öğrenirse başka bir yargıcın önüne sürüklenecek, Cyclops sorgusuyla gerçeği dünyaya anlatmaya zorlanacak ve hiç şüphesiz aynı lanet gün içinde idam edilecekti.

"Sanırım bilip bilmemenin bir önemi yok," diye düşündü. masumca bana bakıyor. "Burası senin için bir fark yaratmıyor ki."

Her neyse."

"Ne değil?" Ben ittim.

"Lionel çok özel bir obje bulmaya yaklaşıyor," dedi, koyu renk gözleri Tarikatıyla ilgisi olmayan bir açlıkla parlıyordu.

Dramatik duraklamayı bitirip bana cevabı vermesini beklerken nabzım hızlanmaya başladı. Nimfleri avlanırken gördüğümüz şey bu olmalıydı, Lionel onları neden tüm krallığı araştırmakla görevlendirmişti.

"İmparatorluk Yıldızı," diye nefes aldı ve kalbim mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı.

"Bu bir efsane," diye karşılık verdim hemen ama bakışlarındaki coşku bundan şüphe duymama neden oldu. Sanki ellerinde benim bilmediğim bir kanıt varmış gibi.

"Öyle bir şey yok. O gerçek. Ve her geçen gün ona daha da yaklaşıyoruz. Lionel ona sahip olduğunda, onu kullanarak kendisinin ve sadık tebaasının diğer Fae'lerin gücünden etkilenmemesini sağlayabilir. Solaria'da hiç kimse onu tahttan indiremeyecek. Herkes onun fethedilemez gücünün altında kalacak." Elimden kurtuldu, kapıya yöneldi ve başka bir şey söylemeden kapıdan geçip gitti, beni yüzümde patlayan bombayla baş başa bıraktı.

İmparatorluk Yıldızı'nın binlerce yıl önce gökyüzünden düştüğü ve Solaria tahtına oturan ilk kraliçe tarafından, düşerken gökyüzünde oluşturduğu parlak kavisi gördükten sonra bulunduğu varsayılıyordu. Onu ele geçirdikten sonra, geceleri sanki yıldızın kendisinden gelen ve ona kara büyüünün yollarını anlatan fısıltılar gibi görüler almaya başladı. Bunu öğrenen ilk Fae'ydi ve güçlerini kendi yararına kullanıyordu.

Sonra, bir nesilden diğerine, öğrendiği sihir bilgisiyle birlikte yıldızı varislerine aktardı. Ve yıldız büyük torununun eline geçtiğinde, yıldızın sahip olduğu başka bir gücü keşfetti. Derinliklerinde büyü barındırabiliyordu. Bu yüzden ölmeden önce, halefleri için ona bir hediye aşıladı.

Efsaneye göre ilk armağan ölümlerle konuşma gücü veren bir büyücülük armağanıydı. Her geçen nesille birlikte daha fazla yetenek eklenmiş, efsane bulanıklaşarak yetenekler hakkında anlatılan hikayeler vahşi ve abartılı bir hal almıştır.

Kraliyet kanı taşımayan hiç kimsenin yıldızı kullanamayacağı söylenirdi, ancak söylentiler çok geniş bir alana yayıldıkça, birçok kişi onu çalmaya çalıştı. Bu yüzden Zodyak Loncası adında, İmparatorluk Yıldızı'nı korumak ve kraliyet mensuplarının elinden asla çıkmamasını sağlamak için kara büyü konusunda eğitilmiş güçlü Fae'lerden oluşan bir topluluk kuruldu. Yıldızın nasıl saklandığına dair binlerce versiyon vardı; bazıları bir kılıç veya bıçağın kabzasına gömülü olduğunu söylerken, diğerleri bir taç, bir yüzük, bir kadeh olduğunu söylüyordu. Ve gücünü çevreleyen efsaneler daha da vahşi ve çeşitliydi.

Hikâyenin çoğu versiyonunun üzerinde hemfikir olduğu tek bir şey vardı, o da yıldızın sahibini büyülü saldırılara karşı savunmasız kılacak bir yeteneğe sahip olduğuydu. Yani eğer yıldız gerçekten varsa ve Lionel onu ele geçirirse, bu sadece dünyamız için bir tehdit değil, bildiğimiz yaşamın da sonu olacaktı.

Darius

Okul yılı sona ererken, sınav sezonu da sert geçti. Ders çalışma bağımlılığından muzdarip herkes için Sfenks destek grupları vardı, insanlar sınav stresinin altında ezildikçe sürekli Fae Fae kavgaları patlak veriyordu. Baskı ve bir dizi sözde ders çalışmayı artırıcı tılsım, iksir ve büyü, kampüs çevresinde bunları satın alacak kadar saf olan her aptala satılıyordu.

Dikkatimi dağıtan şeylerden uzakta çalışmak için diğer Varislerle birlikte mümkün olduğunca sık King's Hollow'a çekiliyordum. Müdür Nova, Venüs Kütüphanesi'nden nadir bulunan metinleri almamıza bile izin vermişti, böylece kitaplıklarda gizlenen hayran kulüplerinden uzak durabilecektik ve ben de Mildred'den mümkün olduğunca çok durumda etkili bir şekilde uzak durabildiğim için mutluydum.

Ayrılmamızın tek dezavantajı Roxy'yi istediğimden çok daha az görmemdi. Hâlâ her sabah onunla koşuyordum ve kayalıklara çıkıp yıldızları inkâr etmeye çalıştığımızdan beri ona bir daha dokunmamış olsam da, o günden beri aramızda çok şey değişmiş gibi hissediyordum. Bunu başlatan o olmuştu. Kendini fiziksel olarak ifade etmeyi duygusal olarak açılmaktan çok daha kolay bulduğunun tamamen farkında olsam da, artık benimle her ikisini de istediğine inanmak için her türlü nedene sahiptim. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Lance'in gidişyle birlikte, Yıldız Geçidi durumumuzdan kurtulmanın bir yolunu araştırmak için fazla zaman ayıracak kimse kalmamıştı. Özellikle de cevaplar için arşivleri araştırırken ve oradaki yazıların yarısı hiçbirimizin boş zamanımız olsa bile okuyamayacağımız eski dillerdeyken bakmak için zamanım yoktu. Bu da Roxy ve benim üzerimdeki laneti kaldırmak için kaydedilmiş olabilecek her türlü ilerlemenin durma noktasına geldiği anlamına geliyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu *olduğuna* bile ikna olmuş değildim ama beni kıcımdan ısırmak, kalbimi sökmek ve sonunda kendi kalp kırıklığımda boğulmama neden olmak için geri dönebilecek bir duyguya kapılmıştım - umut.

Bundan bir çıkış yolu bulabileceğimiz, bir şekilde birlikte olabileceğimiz fikrini düşündükçe, ruhum bunun gerçek olması için daha çok ağrıyordu. Beynimin mantıklı kısmı kendimi bu duyguya ne kadar teslim etmek istemese de, elimde değildi. Onun hakkında her yeni şey öğrendiğimde, soracak daha fazla soru buluyordum. Onu her görüşümde, onun için bir öncekinden daha şiddetli bir şekilde acı çekiyordum. Bu fikre kendimi kaptırmıştım. *Ona kendimi* kaptırmıştım. Ve gerçekten her şey umutsuz olsa bile bundan geri dönüş yoktu.

Ona kalmaya gelmeden önce yaşadığı yeri sormuştum. Akademiye gittiğimde bana yarım bir cevap vermiş, "dalış" demiş ve ayrıntıya girmeden devam etmişti. Ona benim ve diğer Varislerin orada olduğumuzu söylememiş olmam içimi kemiriyordu. Onun ve Darcy'nin eşyalarının olduğu çanta dolabımın dibinde duruyordu ve ne zaman kıyafetlerimi çıkarsam vicdanımı yakıyordu. Sorun şu ki, bu konuyu onunla düzgün bir şekilde konuşmak için onu yalnız yakalamak istiyordum ve bunu yapmak imkansızdı. Ayrıca sınavları sırasında onu üzerek sınavlarını sabote etmek de istemiyordum. Bu yüzden şimdilik yalancı bir pislik olduğum gerçeğiyle yaşamak zorundaydım. Orada olduğumuzu itiraf edebildiğim zaman af dileyecek ve ona bir şans teklif edecektim.

Bu konuda benimle tam bir konuşma yaptı. Sadece mahremiyetine girdiğimiz için çok üzölmeyeceğini ve benden tekrar nefret etmeyeceğini umuyordum.

Son zamanlarda ben de daha düzenli olarak eve gidiyordum, annem ve Xavier'i elimden geldiğince kontrol etmek istiyordum. Neyse ki babam Clara'yla birlikte giderek daha sık evden uzaklaşıyordu. İmparatorluk Yıldızı'nı arıyordu ama şimdiye kadar onu bulma konusunda hiç şansı olmamış gibi görünüyordu. Biz de yerini araştırıyorduk, ondan önce elimize geçirmek için can atıyorduk, ama şu ana kadar tek bir sağlam ipucu bile bulamamıştım.

arayışımızı takip etti. Onu bulduğu günden korkmaya başlamıştım, çünkü öylesine büyük bir şevkle arıyordu ki, onu ele geçirmesinin felaket olacağını tahmin edebiliyordum. Ama önce onu nasıl bulacağımızı bulamazsak, bu konuda ne yapabileceğimizi bilmiyordum.

Yakında ona meydan okumak zorunda kalacağımı biliyordum. Ama artık kara büyü yapmama yardım edecek Lance olmadığına göre, ona meydan okuma riskini göze alamazdım.

bu eğitimi kendi başıma ilerlettim. Yine de Roxy ve Darcy ile buluşup gölgelerle pratik yapıyordu ama aynı şey değildi. Kara büyü gölgelerle bağlantılıydı ama kemiklerin gücü ve bu türden diğer büyüler onlarla çok az ilgisi var. Ve kızların bu tür bir büyüün yıkıcı gücüne çok yaklaşımları riskini göze alamazdım. Çok iyi bir sebepten dolayı yasaklanmıştı.

Sebepten. Keşke babama karşı üstünlük sağlamanın başka bir yolu olsaydı. Ama hazır olmadan ona meydan okursam, bana yağdıracağı cezalar ölçülemezdi. Ve öfkesi beni de kapsayacak şekilde

Benim de değer verdiğim herkesi. Onun gazabının sevdiklerimin üzerine düşmesini göze alamazdım. Ona saldırdığımda, kaybetmek zorundaydı. Daha da ötesi, *ölmesi* gerekiyordu. Ve bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, henüz bu savaşı kazanacak kadar güçlü değildim.

Final sınavımızı - yazılı Astroloji - bitiriyorduk ve bu biter bitmez her

şey sona eriyordu. Sonra uzun, yalnız bir yaza bakıyordum.

Acrux Malikanesi'nin tam gözünün içine.

Daha da kötüsü, derslerimin çoğunda diğer Varisler arasında sonuncu olacağımı biliyordum. Özellikle de yazılı sınavlarda. Dördümüz sınıfımızdaki her derste diğer tüm öğrencileri kolayca geride bırakıyorduk ama

Aramızda her zaman hangimizin zirveyi çalacağına dair bir savaş vardı. Ama Lance benden bu kadar uzaktayken, Koruyucu bağı kaşınıyor ve yerine getiremediğim umutsuz bir ihtiyaçla yanıyordu. Kulağımda sürekli nefes alıp veren bir gremlin gibiydi, kokuşmuş nefesi burnumun altında dans ediyor ve onu görmezden gelmeme izin vermiyordu. Bu da en hafif tabiriyle dikkat dağıtıcıydı. O vardı ders çalışmayı çok zorlaştırıyordu ve sınavlarıma konsantre olmak bile neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Onu haftada bir ziyaret ediyordum, ama bu onu doyurmaya yetmiyordu. ve notlarımın düşeceği anlamına geliyordu. Bu da babamın öfkeleneyeceği anlamına geliyordu. Eğer diğer varisler birçok derste beni geçerse, Dördünün en zayıfı olduğum hakkında söylentiler çıkmaya başladılar. Bunun saçmalık olduğunu ve diğer Varislerin asla benim konumumu elimden almaya çalışmayacaklarını bilsem de, Babam zayıflıkla ilgili her türlü skandaldan nefret ederdi.

Tamamladığım kâğıda bakıp başparmağımı sayfanın altına bastırarak sihirli imzamları mühürlerken nefesimin altında bir iç çektim. Profesör Prestos'un gözlerini yakaladım ve ona işimin bittiğini haber verdim. Ayağa kalkıp Jüpiter Salonu'nun zemin katındaki sınav salonundan çıkmadan önce.

Diğer Varisler beni beklerken dışarıda güneşin altında oyalanıyorlardı ve hepsinin benden önce bitirmiş olması bile ne kadar geciktiğimin bir göstergesiydi.

"Özgürüz!" Seth beni fark edince uludu ve Max heyecanla kükreyerek bir hava büyü patlamasıyla kendini havaya fırlattı.

Sınavların bitişini kutlamak için.

Onlarla birlikte ben de güldüm ve sınavların baskısı omuzlarımdan inerken rahat bir nefes aldım. Sınavlar bitmişti. Ve diğer Varislerin altında bir sıralamaya sahip olsam bile, yine de sınıfımızın geri kalanını bir mil geride bırakacaktım. Son sınıf öğrencilerinin bile yapamayacağı sihirleri yapabilecek kapasitedeydim ve bunu yazılı sınavlarda gösterdiğim gibi uygulamalı sınavlarda da defalarca kanıtlamıştım. Dolayısıyla bunun ötesinde endişelenmemin bir anlamı yoktu.

"Bu akşamki parti için sabırsızlanıyorum," dedi Caleb geniş bir gülümsemeyle, güneşin tenini öpmesine izin vermek için yüzünü arkaya yatırırken.

Herkes Shimmering Springs'te verilecek partiyi konuşmaya başladığında ben de blazer ceketimi çıkarıp kravatımı gevşettim. Aqua House bu yıl en çok puanı kazandığı için partinin ev sahipliğini Max yapıyordu ve bu konuda kendini çok beğenmişti.

"Grus'la çıkıyorum," diye açıkladı Max ve hepimiz şaşkınlıkla ona baktık.

"Evet mi dedi?" Seth başını heyecanlı bir köpek yavrusu gibi eğerek sordu. "Hayır. Aslında beni yaklaşık elli ayrı kez reddetti," dedi Max. itiraf etti. "Ama kapısına gidip benimle gelmesini talep edeceğim. Babamdan onunla herkesin önünde çıkmak için yeşil ışık bile aldım... tabii onu ikna edebilirsem."

"Bunu nasıl başardın?" diye sordum. Geraldine Grus ve ailesi o kadar kraliyet yanlısıydı ki, Roxy ve Darcy'nin yüzlerini kıç yanaklarına dövme yaptırdığını öğrensem şaşırırmazdım.

Max masum bir şekilde, "Ona Vegas'ın en büyük savunucularından birinin aniden gemiden atlayıp onun yerine Varis ekspresine binmeye başlamasının ne kadar iyi görüneceğini söyledim," diye cevap verdi.

"Onun binmesini istediğın şey bu değil," diye takıldı Cal.

"Ve bağılılığını değıştirmesine imkân yok," diye küçümseyerek homurdandım.

"Bunu biliyorum... ama babam bilmiyor." Max o kadar geniş bir şekilde sırttı ki, ona bu planın berbat bir fikir olduğunu ve babası Geraldine'in Vega Takımı'nda olduğunu anladığında yüzüne patlayacağını söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Onun hayallerini yıkmayacaktım.

Küre'ye doğru yola çıktık ve ben grubun arkasından takip ederken cebimden Atlas'ımı çıkarıp Roxy'ye mesaj atmayı düşündüm. Genelde akşamları yataklarımızda yalnız kalıp sohbetlerimize konsantre oluncaya kadar birbirimize mesaj atmazdık ama birinci sınıfların bu sabah son pratik değıerlendirmeleri vardı ve onun sınavlarının nasıl geçtiğini bilmek istiyordum.

Siktir et.

Darius:

Ne giyyyorsun?

Bunun hangi noktada standart sohbet açıcımız haline geldiğinden gerçekten emin değildim, ama aslında birbirimizle seks yapmaya başlamamıştık. Bir parçam bunu gerçekten çok istiyordu ama ne zaman konuşmaya başlasak, söylediğı şeylere kendimi o kadar kaptırıyordum ki o noktaya hiç gelemiyordum. Ve eğer bu çizgiyi aşarsak yıldızların bunu fark edip birbirimize mesaj atmamızı da engelleyeceğinden korkuyordum. Bunu riske atamazdım. Kurallarını aşmak için Caleb'ı kullandığımızda kesinlikle bundan hoşlanmamışlardı ve onunla bu iletişim noktasını kaybetmeye dayanamazdım.

Mesajıma cevap olarak, *şu* başlıkla bir fotoğraf gönderdi
ya komik ya da utanç verici, ama birkaç tekila içtim, bu yüzden

Siz karar verin. Fotoğrafta, Pitball stadyumundaki soyunma odalarında duruyordu ve Pitball formamı bir elbise gibi giyerken aşırı müstehcen bir şekilde kameraya surat asıyordu.

Bakışlarım onun üzerinde gezindi, altındaki diz boyu akademi çoraplarını ve arka planda bankın üzerine atılmış buruşuk üniformayı gördüm. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Yemin ederim ki bu kız hiçbir zaman olmaya çalışmadığı zamanki kadar ateşli olmamıştı.

Darius:

Sende kalmalı, sana daha çok yakışıyor.

Roxy:

Bunu ciddiye almayı seçiyorum. Zaten uyumak için yeni bir tişörtlü ihtiyacım var, diğer tişörtün cidden hırpalanıyor.

Bununla ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Tişörtlerimden birinin içinde uyuduğunu mu söylüyordu? Çünkü gerçekten öyle görünüyordu. Ve bu fikir beni aptal gibi sırtmaya itti.

Darius:

Bunu bir hediye olarak düşün. Hazır bahsetmişken, ne zaman gidip Bisikletin mi?

Ona bisikleti biraz fazla sık sorduğumu biliyordum ama hala bakmaya gitmemiş olması beni rahatsız ediyordu. Neden olmadığını tam olarak anlayamıyordum. İstemiyorsa, geri götürmemi söyleyebilirdi, ama eğer O zaman neden lanet olası şeye bakmaya bile gitmemişti?

Roxy:

Benim de sana bir hediye var, sanırım değiş tokuş yapabiliriz.

Mesajını okurken hareketsiz kaldım. Neden benim için bir şeyi vardı? Benim doğum günüm değildi. Bir hediye hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Ona bir cevap göndermem gerekiyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Neden biri sana sakso çekmeyi teklif etmiş gibi sırtıyorsun?" Seth bana sordu ve yüz hatlarımı düzeltmeye çalışırken başımı kaldırdım.

"Ben sırtmam," diye cevap verdim ona gözlerimi devirerek. "Ara sıra sırtıyorum.

Hepsi bu kadar."

"Peki, ara sıra ne diye sırtıyorsun?" Cal öne atılıp Atlas'ımı elimden kaparak sordu.

Ona küfrettim ama okumak için uzaklaşırken sadece güldü.

"Neden kızaracakmışsın gibi hissediyorsun?" Max duygularımı anlamaya çalışırken kolumu yakalamak için uzanarak sordu.

"Siktir git. Kesinlikle yüzüm kızarmıyor."

Cal, "Tory ona bir hediye almış," diye mırıldandı ve ona bir cevap yazmaya başladığında inledim.

"Geri ver onu," diye homurdandım, onu yakalamaya çalışmadan. İstemediğı sürece onu yakalayamayacağım kadar hızlıydı.

"Yarım saat içinde bizimle otoparkta buluşacak," dedi Cal, Atlas'ımı sırtarak bana geri fırlatırken.

"Biz mi?" Gönderdiği mesajlara bakarken iç çekerek sordum. Ona üç ayrı kez şeker bebek demiş ve her mesajını bir dizi saçma emoji ve sayısız öpücükle bitirmişti. Bunun ben olmadığımı açıklamak için ona tekrar mesaj atmayı düşündüm ama cevaplarındaki gülme emojileri bana tahmin ettiğini düşündürdü.

"Evet. Bir refakatçiye ihtiyacın var, unutma," dedi Cal, sanki yıldızlar dinliyormuş gibi gökyüzünü işaret ederek. Ve muhtemelen dinliyorlardı da. Pırıltılı pislikler.

"Bu neden siz dangalaklar anlamına gelmek zorunda?" Otoparka doğru ilerlemeye başladığımızda sordum.

"Çünkü küçük Ass Squad'ını da getiriyor," diye cevap verdi, sanki bunu büyük bir grup durumu haline getirmek isteyeceğimiz çok açıkmiş gibi. Gerçi yalnız olamayacağımız için bu konuda fazla seçeneğimiz olmadığını tahmin ediyordum.

"Grus geliyor mu o zaman?" Max hemen sordu ve Seth dramatik bir şekilde inledi.

"O kıza karşı cidden soğukkanlı davranmaya başlaman gerekiyor," dedi. "Konu ona gelince oyununu tamamen kaybettin."

"Koca memeli Barry'leri onu kör etmiş," diye şaka yaptım, alay konusunu üzerimden atıp Max'e yönelttiğim için mutluydum.

"Elimde değil," diye inledi Max. "O benim kendi kişisel çılgın, kıvrımlı, tamamen bağımlılık yapan Killblaze markam gibi."

"Onu uyuşturucu bağımlılığıyla mı kıyaslıyorsun?" Seth alay etti. "Tüm dünya boka batıyor. Bunun farkındasınız, değil mi? Tüm okula - hayır - tüm *krallığa* bizimle Vegas arasında seçim yapmalarını söyledik ve şimdi onlarla takılmaya ve küçük hediyeler alıp vermeye gidiyoruz ve Max onların baş destekçisinin üzerine gidecek ve bu basına sızacak ve sonra ne olacağını kim bilir."

"Şikayet eden birine göre, tüm bunlardan oldukça mutlu görünüyorsun," diye yorum yaptım.

Seth kurt gibi sırtarak, "Çok mutluyum," dedi. "Vegas tam bir baş belası olabilir ama onlar geldiğinden beri hayat çok daha ilginç oldu."

Hepimiz buna güldük ve otoparka doğru ilerlerken hızımızı artırdık.

Kimse, yıldızları beni ve Roxy'yi yeniden düşünmeye zorlamak için yaptığımız bu küçük planda bir şekilde başarılı olursak, yepyeni bir sorunumuz olacağı gerçeğinden bahsetmedi. Ama sanırım hiçbirimiz bu sorunu düşünmek istemiyorduk.

Vega'ya sahip olmamla ilgili sonuçlar. Zaten bunun henüz işe yarayacağını düşünmek için bir neden yoktu. Ve eğer işe yararsa... o zaman o köprüyü nasıl geçeceğimizi bulmamız gerekecekti.

Roxy ve arkadaşlarından önce vardığımız için Seth beyaz Faezerati'sinin kontağını açıp müziği başlatırken biz de pahalı arabalarımızın kaputlarına yaslanarak pozisyon aldık.

Cal bizden uzaklaştı ve iki dakika içinde elinde bir kasa birayla geri döndü; Roxy'nin gelmesini beklerken sohbete katılmaya çalışarak bana attığı birayı kabul ettim.

Asansörün kapıları açılmadan bir süre önce bisikletin etrafına yerleştirdiğim algılama büyüğü onun varlığıyla harekete geçince tenimde bir büyü ürpertisi oluştu.

Roxy, kutlama içkilerinin etkisiyle biraz tökezleyen Darcy ve Geraldine'le birlikte dışarı çıktığında üzerinde hâlâ benim pitball formam vardı.

Geraldine, Max'i gördüğünde hıçkırarak, "İşte buradasın seni yalancı istakoz," dedi ve elindeki tekila şişesini kaldırarak Max'i işaret etti.

Max, kız yürürken tüm hayalleri gerçek olmuş gibi sırttı. Seth'in arabasından gelen müzikle sanki bir otoparkta değil de bir gece kulübündeymiş gibi dans ederek ona doğru ilerledi.

Roxy ona kıs kıs gülerken, Darcy de sandıktan bir bira kapmak için yanımdan geçerken bana yarım bir gülümseme sundu ve zıplayarak Cal ve

Seth arabasının kaputunda.

"Sonunda seni buraya getirdim," dedim, Roxy beni ilgiyle izlerken ona yaklaşarak.

"Ben zayıfım," diye itiraf etti. "Motosiklete baktığım anda ağzımın suyunun akacağını ve bütün gün ve gece ona bineceğimi biliyordum. Bu yüzden eğer direnme umudum olmasını istiyorsam, ondan uzak durmalıyım."

"Darius hakkında da mı böyle hissediyorsun?" Seth seslendi ve ben de gönülsüzce ona hırladım. Tüm bu grup takılma durumu şimdiden ciddi can sıkıcıydı. Sadece onun bana bakmasını istiyordum ve onun da aynı şeyi isteyip istemediğini merak ediyordum.

"Pitball formamı giymenin bir nedeni var mı?" Bakışlarım onun üzerinde gezinirken sordum.

"Sınavların sona ermesi nedeniyle Pitball stadyumunda özel bir kutlama yapmaya karar verdik," diye cevap verdi omuz silkerek. "Bir cesaret oyunu oynuyorduk ve Geraldine bunun çok komik olduğunu düşündü."

Kendinden oldukça memnun görünen Grus'a bakarken dudaklarım eğlenerek seğirdi. Aslında, hepsi bize bakıyordu ve ben boğazımı temizleyerek tekrar başka tarafa baktım.
mahremiyet ölçüsü.

Çenemi sallayarak arsanın uzak tarafındaki bisikleti işaret ettim ve Roxy yanıma gelirken gülümsemeye çalıştı.

Bisiklete yaklaşırken göz ucuyla onu izledim. Üzerine bir örtü örtmüştüm ama acaba üzerine bir de fiyonk falan mı koysam diye düşünüyordum. Ama o pek fiyonk takacak bir kıza benzemiyordu ve ben de pek fiyonk takacak bir adam değildim.

Bisikletin önünde durduğunda alt dudağını ısırđı ve diğerkleri de izlemek için hareketsiz kalırken kapağı tutmak için uzandım.

Ona odaklanırken gözlerinin üzerimizde olduğu hissini görmezden gelmeye çalıştım ve bakışlarım yüzünde sabit kalırken örtüyü çırptım.

Kaportasından motoruna, özel lacivert boyasından motor kapağının üzerindeki takımyıldızı şeklindeki elmas işlemelerine kadar her şeyi incelerken gözleri büyüdü ve dudakları aralandı.

"Vay anasını Darius," diye nefes aldı yaklaşp parmak uçlarını elmasların üzerinde gezdirirken. "Bu sana ne kadara mal oldu?"

"Hepsinin seni böyle gülümseteceğini bilseydim sana elli tane alırdım," diye cevap verdim ona yaklaşırken.

"Bu sınırlı sayıda üretildi, elli tane yapmadılar," diye alay etti ve bakışları bisiklete takılı kalırken koluma hafifçe vurdu.

"Onu gezdirmek ister misin?"

"Biraz fazla tekila içtim," diye suratını astı. "Onu hâlâ çalıştırabilirsin."

Bakışları benimkilerle buluşmak için kalktı ve anahtarı kontağa yerleştirerek motosikletin üzerine otururken bana verdiği gülümseme tamamen tehlikeliydi.

Arabayı çalıştırdı ve motorun derin kükremesi boşluğu doldururken gözlerini kapatıp takdirle inledi. Pitball formamın içinde o şeye binerken o kadar seksi görünüyordu ki, anında ona karşı sertleşmişim ve ona dokunamadığım için neredeyse inleyecektim.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle motoru birkaç kez devirdi ve sonunda motoru durdurup kulaklarımızın kendine gelmesine izin verdi.

"Bunu tamamen kazandığımı biliyorum ve bunun için sana teşekkür etmeme falan gerek yok," dedi bana bakarken.

"Ama?" Ben sordum.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi, sesi aletimin seğirmesine neden olacak şekilde sertti.

Bakışlarının sürekli ağzıma kayması, aramızdaki bu mesafeyi kapatmak için onun da benim kadar çaresizce can atıp atmadığını merak etmeme neden oldu. Yavaşça uzandım ve kazağımın kenarını çekiştirerek tenine değmesini sağladım.

"Bunu giymen hoşuma gidiyor," dedim bakışlarım onun sırtında yazılı olan isminin üzerinde gezinirken.

"Öyle mi?" diye sordu, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Evet. Biraz fazla," diye itiraf ettim ve lanet dudağını tekrar ısırırken bakışları kasıklarına kaydı.

Yıldızlar yeni bisikletini yakmadan önce formayı bırakmam için kendimi zorlamak zorunda kaldığımda inledim.

"Ona ne aldın?" Seth seslendi ve ben de ona sinirli bir şekilde hırladım.

"Siz sadece çenesini kapatıp duvara falan mı bakacaksınız?" Tersledim. "Hiç şansın yok," diye karşılık verdi Max.

Geraldine, "Rahatsız edici bir barakuda olma," diye azarladı ve bu daha da kötü olabilirdi.

Roxy bir kahkaha attı ve bisikletten indi. Her ne kadar Araba kullanamayacak kadar çok tekila içmişti, bana sarhoş gibi görünmedi, bu yüzden sadece üç ya da dört shot içtiğini tahmin ediyordum.

"Bu... biraz tuhaf bir hediye," diye tereddütle itiraf etti. "Ve eğer istemiyorsan kabul etmek zorunda değilsin."

"Neden kabul etmeyeyim ki?" Ben sordum.

"Çünkü kalıcı gibi bir şey," diye cevap verdi.

"Beni kaybettin," diye itiraf ettim.

"Doğru. Orion olmadan önce..." Devam etmeden önce özür dileyerek kız kardeşine bir bakış attı. "*Gitmeden* önce bize Anka kuşları, yeteneklerimiz ve onlarla yapabileceğimiz şeyler hakkında bazı kitaplar verdi. Ve bir de

Birçoğu spekülasyon ya da efsane gibi görünüyor ya da belki de hepsini çözemedik, ama bu eski senaryoda da bir şeyler vardı ve - uzun lafın kısası, Darcy bir şeyleri Anka ateşiyle aşılayabileceğimizi anladı. Ben de biraz araştırma yaptım ve Anka Kuşlarının diğer Tarikatlardan ve Karanlık Baskıdan gelen müdahaleleri nasıl engelleyebileceğini anlatan tozlu eski bir kitap bulmayı başardım. Kısacası *bunu* ben yaptım." Büyük, altın rengi bir Bileğindeki bileklik, alevle yaldızlanmış bir çift Anka kuşu kanadına benziyordu ve yarım daire oluşturacak şekilde genişçe açılmıştı.

Bunun değerini anında anladığım için içimdeki Ejderha derimin yüzeyine çıktı ve onu kapıp tüm odaya *benimkini* haykırmamak için çok çalışmam gerekti.

Roxy'nin yeşil gözleri, bakışlarımdaki arzuyu okumuş gibi eğlenerek dans etti ve devam etmesini beklerken ağzımın kenarından bir gülümseme geçti.

"Evet, güzel bir şey ama sihrinin işe yaramasını istiyorsan onu saklayamazsın. En azından bu şekilde değil" dedi.

"Nasıl o zaman?" Elime bastırdığında sordum ve metalin sıcaklığı tenimi karıncalandırdı.

"Buna Anka Öpücüğü deniyor. Ve temelde bir kanal," diye açıkladı. "Sanırım bunu Anka ateşimin bir kısmını derinin altına yerleştirmek için kullanabilirim.

Ama bunu yaptığımda, bilezik etinle kaynaşacak ve seni damgalayacak, tıpkı Koruyucu işaretin gibi-"

"Beni sana bağlayacak mı?" diye sordum.

"Hayır. Seni ateşimin bir parçasına bağlayacak. Onu sana hediye edeceğim ve marka onu derinin altında güvende tutacak. Benimle hiçbir bağı yok,

Sana sunduğum ateşten sonsuza dek vazgeçmiş olurdum. Ama damganın büyüğü olmasaydı, ateş çok sıcak yanar ve acı verici bir şekilde senden tekrar dışarı çıkardı." Utangaç bir şekilde gülümsedi ve ben de bir kahkaha attım.

"Neden yeni bir dövme yaptırmak için senin ateşinin onda bir delik açmasını göze alsın ki?" Seth arkamdan sordu ve sözümün kesilmesi üzerine ofladım.

Neden burada yoklarmış gibi davranamıyorlar?

"Çünkü bir kez içinde yaşamaya başladığında, benim için olduğu gibi çalışacak. Hiç kimse zihnini etkileyemeyecek. Hatta-"

"Bu babamın beni Karanlık Zorlama'dan alıkoyabilir mi?" Kalbim kendi kendine tökezlerken nefes aldım.

"Evet. En azından, eğer doğru yaptıysam öyle olmalı..." Roxy bana içinde zerre kadar saçmalık olmayan utangaç bir gülümseme verdi ve onu öpmemi engelledikleri için lanet yıldızlara o anki kadar öfkelendiğimi hiç hatırlamıyorum.

Darcy, "Doğru olanı yaptı," diye araya girdi. "Sana vermek istemedenden önce o büyüünün üzerinden binlerce kez geçmiş olmalı."

Roxy gözlerini devirerek, "Sadece yanlış yapmak ve kazara seni yakmak istemedim," diye açıkladı.

"Eğer yıldızlar bunun için bizi cezalandırmasaydı seni hemen şimdi öperdim," diye inledim, heyecanım içime doldu ve kendimi fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldım.

"Güzel bisikletin yanında olmaz," diye kabul etti ama bakışları yine ağzıma düştü, sanki çok cezbedilmiş gibiydi. "Yani, benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Sikeyim evet." Ona sağ kolumu uzatıp ne yapması gerekiyorsa yapmasını teklif etmeden önce hızlıca tişörtümü yırtıp attım.

Diğerleri daha da yaklaşarak etrafımızda bir çember oluşturdular ama ben onları görmezden geldim, Roxy bileziği sağ elimin üzerinden geçirip dirseğimin altındaki çıplak deri parçasına bastırana kadar ön kolumdan yukarı kaydırırken bakışlarım Roxy'ye sabitlendi.

"Hazır mısın?" diye sordu, kirpiklerinin altından bana gerginmiş gibi bakarak.

"Sana güveniyorum."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını bileziğe bastırdı, siyah saçları etrafına döküldü ve metalin temas ettiği ette derin bir yanma hissederken kolumu gizledi.

Alevlerin şiddeti arttıkça homurdandım ve yanık derimin altından damarlarıma doğru kayarak vücudumun her yerinde hissedilene kadar fırtına gibi esti.

Her türlü ateşe alışkındım ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Vahşi ve fırtınalı, vahşi ve özgürdü. Dilimde tadını alabiliyor ve kulaklarımda çıtırdadığını duyabiliyordum. Her şeyi tüketiyor ve hiç bitmiyordu ama yine de bir şekilde son derece coşkuluydu.

Roxy geri çekilip umutla bana bakarken alevleri nihayet etimin altına yerleşti ve artık ezici olmaktan çıkıp sadece var oldular. Kendi Ejderha Ateşimle dans ediyorlardı ve bedenimin etrafında sıçradıkça bu his neredeyse gıdıklıyordu.

Ben koluma bakarken Geraldine, "O zaman kazımı ye ve bana Gertrude de," diye nefes aldı.

Bilekliğin olduğu yerde, etimin üzerinde yeni bir dövme buldum. Kolumun etrafında kıvrılırken neredeyse yaşamla dalgalanıyor gibi görünen bir çift çarpıcı kanat.

"İşe yaradı mı?" Roxy sordu, yıldızlar araya girmeden önce aramıza mesafe koymak için tekrar geri adım atarken bakışları Max'e kaydı.

Max bir elini omzuma koymadan ve mutluluğu tenimin altına itmeden önce gözüme takıldı. Beni sırtıtmam için yeterince besledi, sonra hiç durmayacakmışım gibi hissedene kadar daha sert ve daha sert gülmeye başladım. Ama bu doğru değildi, gülmek istemiyordum ve istemediğime karar verdiğim anda durdum. Zihinsel kalkanlar koymak gibi değildi. Anka Ateşi öyle çalışmıyordu. Sadece emrimi dinledi, bedenimi sardı.

Max'in sihrini, alev makinesinin önünde sağlam durmaya çalışan bir kağıt mendil gibi yok etti.

Gülmeyi anında kestim ve Max büyüsünün daha fazlasını içime iterken homurdandı. Etrafımdakiler gülmeye başladı, Roxy ve Darcy hariç hepsi kendi ateşlerini yakarak onları bundan korumaya çalışıyordu.

Sonunda pes ettiğinde, onun gücünden tamamen farklı bir nedenden dolayı sırtıttıyordum.

"Beni özgür bıraktın," diye nefes aldım ve Roxy'ye ete kemiğe bürünmüş efsanevi bir yaratılmış gibi bakarak bunun karşılığını nasıl ödeyebileceğimi düşünmeye çalıştım. Az önce yıldızlardan dilediğim her dileği dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle yanıtlamış ve karşılığında bana hiçbir şey olmamış gibi omuz silkme teklifinde bulunmuştu.

"Yaz boyunca o lanet canavarla birlikte o eve dönmene ve onun merhametine kalmana izin vermeyecektim," diye hırladı şiddetle. Korumacı bir şekilde. Sanki ben onun değer verdiği ve korumak istediği bir şeymişim gibi, aynı şekilde ben de ona göz kulak olmak için yanıp tutuşuyordum.

Diğerlerine baktım ama bunu dinlemek için burada olmaları gerçekten umurumda değildi. Ona karşı ne hissettiğimi zaten biliyorlardı, o halde neden bunu hepsinin önünde söylemeyeyim ki?

"Seni sevdiğimi zaten söyledim Roxy," diye homurdandım ve bana şaşkınlıkla bakarken gözleri büyüdü. "Ama şimdi seni istediğimi de söylüyorum.

Sadece sen. Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yap."

"Darius," diye nefes aldı, bizi biraz yalnız bırakmak için biraz geri çekildiklerinde bakışları diğerlerine kaydı. Üzerimize bir susturucu balon fırlatabilirdim ama ne anlamı vardı ki? Onun hakkında ne hissettiğimi bilmeleri umurumda değildi. Onlar bizim ailemizdi ve ayrı kalmamız için bizi teşvik etmeleri gereken tüm nedenlere rağmen, bizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Çünkü onlar bizim mutluluğumuzu önemsiyorlardı.

ve bunun da daha önemli olduğunu çok daha önce fark etmeliydim.

"Anladım," dedim ona yaklaşırken. O kadar yakındık ki neredeyse birbirimize dokunuyorduk. "Neden böyle bir seçim yaptığını anlıyorum. Sonsuzluk güvenmediğin birine vermek için çok uzun bir süre. Ama ya sonsuzluk sadece bir gün olsaydı? Ya sahip olduğumuz tek şey bugünse ve saat gece yarısına doğru ilerliyorsa? Ya kendini bana vermek sadece bu anlama geliyorsa? Gece yarısına kadar benim olmak. O zaman sonsuza dek benim olur muydun?"

Roxy bana bakarken gözleri büyüdü, alt dudağını dişlerinin arasında sürüklerken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve ben sadece hayır demek için hala sahip olduğu tüm nedenleri düşünebiliyordum.

"Sana yaptıklarımın sonra neden sonsuza kadar benimle kalmak istiyorsun?" diye sordu.

bundan şüphe edebilirdi. "Sana yıldızlar tarafından gerçek aşk teklif edildi ve kalbini isteyerek ona açtın, sadece benim onu yumruğumda ezmeme için. Peki neden ikinci bir şans istiyorsun?"

"Çünkü kalbimin derinliklerinde bana verdiğin cevabı hak ettiğimi biliyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "O zaman da senin sevgine layık değildim, şimdi de layık değilim. Ama bana sonsuza kadar verseydin, her saniyesini layık olmaya çalışarak geçirirdim."

Bana sanki daha önce hiç bakmamış gibi bakıyordu ve gözlerini tutup cevabını beklemek için her şeyimle savaşmak zorundaydım. Çünkü bunu yapmalıydım. Onun da bununla mücadele etmeye istekli olup olmadığını ya da gerçekten her şeyi umudun ötesinde mahvedip mahvetmediğimi bilmek zorundaydım.

Bana bakarken gözleri geniş ve korkuluydu ama gözlerinde başka bir şey de vardı. Güçlü, korkusuz ve kırılmamış bir şey. Hayatında benim ve başkalarının ellerinde yaşadığı onca şeye rağmen.

"Evet," diye nefes aldı Roxy, sesi yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibi titriyordu. "Artık inkâr etmeye devam edemem. Kalbimin istediğini inkâr etmekten bıktım."

"Sonsuza dek mi?" Onayladım, ona o kadar yaklaştım ki teninin tatlı kokusu beni sardı ve bir daha asla nefes almak istemedim.

"Sonsuza dek," diye kabul etti, üzerimize o kadar ağır gelen bir sonlulukla ki bir an nefes alamadım.

"O zaman yıldızları yeniden düşünmeye zorlamanın bir yolunu bulmalıyız," diye hırladım şiddetle. Hayatım boyunca şu ya da bu şey için savaşmışım ama karşımda duran kız kadar istediğim başka bir şey yoktu. Ve onun için son nefesime kadar savaşmaya hazırdım.

Diğerleri alkışlamaya başladı ve ben onlara gözlerimi devirirken Roxy güldü. Onu tekrar yalnız yakalayabileceğim gün, bu lanet olası şaperon cehennemine kıyasla tam bir rüya olacaktı.

"Gabriel," dedi Roxy, bana bakarken gözleri umutla parlıyordu. "O bize bir okuma yapabilir."

Atlas'ını eline alıp ona bir mesaj gönderirken kalbim küt küt atıyordu. Onun da bu konuda benim kadar emin olduğunu bilmek bana her türlü ezici duyguyu hissettiriyordu. Ve her zamankinden daha fazla, onu kollarımla sarmak ve bir daha asla bırakmamak istiyordum.

"Bizimle güçlendirme odasında buluşacak," diye duyurdu ve Caleb'a baktım, ama onu duyamayacak kadar Seth'in söylediği bir şeyle ilgileniyordu.

Roxy arkadaşlarımızın arasından geçerek otoparkın uzak tarafındaki açıklığa yöneldi ve Pitball tişörtümü çekip çıkararak sütyen ve külotuyla çıkıntıya tırmandı. Havaya sıçramadan önce omzunun üzerinden bana bir sırtıfış fırlattı ve havalanırken sırtından alevli kanatları çıktı.

Bensiz hızla uzaklaşırken küfrettim, ayak kabılarımı tekmeleyip pantolonumu indirdim ve katlayıp dişlerimin arasına sıkıştırarak arkasından atladım.

Düşerken yer değiştirdim ve diğerleri arkamızdan tezahürat yaparken onun peşinden koşarken kanatlarımı sertçe çııptım.

"Gerçek ve en parlak aşkı aramak için oraya git!" Geraldine ağladı ve hıçkırı hıçkırı Max'in kollarına düşerken omzumun üzerinden geriye baktım. Max buna hiç aldırmıyor gibiydi ve ben de Roxy'nin peşinden giderken pullu Ejderha kafamı salladım.

Bu kız tam anlamıyla deliydi. Ama itiraf etmeliyim ki, beni biraz etkilemeye başlamıştı.

Gölün kenarına inip vites değiştirdiğimde Roxy çoktan Pitball formamı giymişti ve pantolonumu geri çekmemi beklemeden güçlendirme odasına yöneldi.

Gabriel gölün altındaki Elemental dengeli kubbede bizi bekliyordu. Oturmam için elini salladığında ona endişeyle baktım. Karıştırdığı tarot kartları destesinden başını kaldırmadan Roxy'nin yanında onun karşısında durdu.

Gabriel desteyi kesip bize uzatırken, "Bir şey görebileceğime söz veremem," diye mırıldandı. "Daha önce ne zaman Elysian Eşleri hakkında bir şeyler görmeye çalışsam, yıldızlar pek yardımcı olmadı."

"Sadece bir şansımız olup olmadığını bilmek istiyoruz," dedi Roxy uzanıp tereddüt etmeden ondan bir kart alırken. "Bunu değiştirebileceğimize dair en ufak bir işaret..."

Gabriel ona üzgün bir gülümseme sundu ve sonra bana baktı. Bakışları anında daraldı ve bana kızgın olduğu hissine kapıldım.

"Ne?" Ben sordum.

"Ciddi olsan iyi olur, Darius," diye hırladı. "Eğer ona dünyayı sunmayacaksan ben de sana yardım etmeyeceğim. Ve eğer onu bir *daha* incitirsen, seni avlar, taşaklarını keser ve kolye olarak takarım."

"Tanrım, Gabriel," diye mırıldandı Roxy ve sadece kaş hareketleriyle iletişim kurmaya çalışıyor gibi göründükleri için aralarına baktım. Çok garipti.

"Burada bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordum.

"Nasıl olsa yaz bitmeden öğrenecek," dedi Gabriel omuz silkerek, gözleri Roxy'nin üzerindeydi. "Ve biz dünyanın öğrenmesine hazır olana kadar bunu gizli tutacak."

"Neyi biliyorsun?" Ben talep ettim.

Roxy içini çekti ve bana bir bakış attı. "Bahar tatili sırasında Gabriel'in üvey kardeşimiz olduğunu anladık."

"Ne?!" Roxy kaşlarını bana doğru kaldırırken sesim başımızın üstündeki cam tavanda yankılanarak bağırdım. "Sen bir Vega mısın?" Gabriel'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakarak sordum.

"Hayır. O annemizin oğlu," dedi Roxy, dramatik davranıyormuşum gibi gözlerini devirerek. "O aynı zamanda zamanımızın en büyük Kahini ve Lionel'ın bunu öğrenip sırtına kocaman bir hedef tahtası çizmesine hazır değiliz. O yüzden..."

"Kahretsin." Uzun bir süre ikisinin arasına baktım ve sonra elimi yüzümde gezdirdim. "Benden sakladığın başka bir şey var mı?"

Bir kez daha bakiştılar ve ben de onlara hırladım.

"Şu anda bilmen gereken bir şey yok," dedi Gabriel ve desteyi bana uzatırken konuşmayı kapattı. "Sadece buraya sormak için geldiğin soruya odaklan."

Bir nefes verdim ve kendimi sakinleşmeye zorlayarak Roxy'ye odaklandım

yanımda. Onun benim olmasını ne kadar istediğimi ve bunun için neleri feda edebileceğimi.

Kartlara uzandığımda, içlerinden biri benim için şarkı söyledi ve anında desteden çektim.

Roxy kartını yere bıraktı ve hiçbirimiz kartın sahibini görünce şaşırmadık. Aşıklar bize bakıyor. Şeytan'ı yanına koydum ve yanağımın içini çiğnedim. Bu dünyanın sonu değildi, Şeytan kısıtlamayı temsil edebilirdi, ama aynı zamanda bağımlılık anlamına da gelebilirdi ve ben kesinlikle Roxy Vega'ya bağımlıymışım gibi.

Gabriel ona desteyi tekrar uzattı ve o da Kule'yi yere bıraktı. Kaos, kargaşa, kişisel dönüşümler... Kartın ardındaki çeşitli anlamlar, kaderimizi bu şekilde değiştirmeye çalışarak bekleyebileceğimiz türden şeylerdi.

Bir sonraki kartım Yıldız'dı ve ters olmasaydı iyi olabilirdi. Umutsuzluk, kopukluk... başarısızlık, *eğer* doğru okuyorsam, ki bir an için öyle olduğuna inanmak istemedim.

Gabriel'in çenesi gerildi ve Roxy'ye desteyi tekrar uzattı. Çarkıfelek. Tersten. *Hay sikeyim.*

Roxy alt dudağını çiğnedi ve Gabriel yorum yapmadan desteyi toplayıp tekrar karıştırdı.

Gabriel kartların düşmesinden rahatsız olmuş gibi görünerek, "Seni uyarmıştım," diye mırıldandı.

"Orada bir cevap mı okudun?" Ben sordum.

"Pek sayılmaz," diye homurdandı. "Kalp ağrısı, kaos, katliam - bu zaten ilişkinizin tarif kitabı. Kesinlikle evet ya da hayır değil."

Roxy bir kart daha çekerken kahkahalarla dolu bir nefes bıraktı. Aşıklar. Bu sefer Gabriel ona her kartı çekti ve sonra yavaşça onları ortaya koydu, onları yorumlarken nefesinin altında mırıldandı.

Güverteyi tekrar toplarken, "Durum pek iyi görünmüyor," diye itiraf etti.

"Peki ne kadar kötü?" diye sordum ama cevap vermeden desteyi bana uzattı.

Onunla sessizlik içinde bir okuma daha yaptım ve sonunda oflayıp puflayarak kartları topladı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi iç çekerek. "En azından somut bir şey yok. Sanki kaderin bıçak sırtında dengede duruyor ve sen dengeyi şu ya da bu şekilde değiştirene kadar bunun senin için nasıl sonuçlanacağını göremiyorum. Bir şeyler değişmediği sürece bundan daha iyi bir okuma yapamayacağım. Ve o zaman bile..."

"Ne?" Roxy talep etti.

"Yıldızların ne kadarını ortaya çıkaracağını hâlâ bilmiyorum. Bence bu sadece birlikte çözmeye çalışmanız gereken bir şey."

Gabriel'in omuzları düştü ve Roxy'ye bakmak için döndüğümde nefes nefese kaldım. Çenesi, *benimle uğraşma* bakışı olarak bildiğim o inatçı şekilde dikilmişti. Aslında bana bakmadığı zamanlar oldukça ateşliydi.

"Kehaneti deneyebilirim," diye önerdi Gabriel. "Ve tealeaves. Ben de bir kristal küre alacağım ve..."

Konuşması kesilip doğal olmayan bir şekilde durgunlaştığında kaşlarımı çatarak ona baktım, gözleri bir hayalin içinde kaybolmuş gibi parlıyordu.

"Ateş," diye homurdandı Gabriel, etrafımızdaki duvarlarda yankılanan ve tüylerimi diken diken eden bir sesle. "Yaptığın her şey bilmek ve yanmayı sevmek. Kaos ve katliam. Aradığınız her şeyin sonu. Şeytan'ın yükselişi."

"Ne?" Roxy soluk soluğa ona doğru uzandı ama elini tutup geri çektim. Bir görüde kaybolmuşken bir Kahin'e dokunulmaması gerektiğini çok iyi biliyordum.

Havada sülfür ve kanın demir tadı gibi garip bir koku vardı.

Gabriel nefesini tuttu ve başını geriye doğru eğerek başımızın üzerindeki cam kubbeye baktı.

Biz de yukarı baktık ve camın içinde bir görüntü belirene kadar suyun cama çarpışını izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Roxy'nin parmakları benimkilere dolandı ve karanlık bir enerji dalgası odayı kaplarken onu sıkıca kavradım.

İmgelemde babamın kırmızı bir beze sarılı bir şeyi kaldırıp göğsüne yakın tuttuğunu ve gözlerinde zafer ışıltılarının parladığını gördüm. Onu çözmeye başladığında yıldızlar çığlık atıp lanet okudu ve tuttuğu nesne onları iradesine boyun eğdirirken şiddetli bir inkârla başımı salladım.

Gökler değer verdiğimiz herkese karşı döndü. Bize Lance'i hapishanede gösterdiklerinde sadece bakabildim, sessiz tehditler onun etrafında gizleniyordu ve parmaklıklar ardında kaldığı süre uzadıkça daha tehlikeli hale geliyordu. Darcy bir keder ve öfke kuyusuna düştü, kendi kaderini umursamadan dünyaya karşı saldırdı. Diğer Mirasçılar ve Xavier, kötü şansın peşlerini bırakmaması, onları mutluluktan alıkoyması ve tekrar tekrar tehlikeye atması nedeniyle katliama sürüklendi.

Bu arada şans babamdan yanaydı. İmparatorluk Yıldızı'na sahip oldu ve onu planlarını gerçekleştirmek için kullanarak annemi bir kenara attı ve yanında Clara ile tahtta.

Gücü arttıkça tüm Solaria'nın üzerine bir gölge düştü ve vizyonların Nimflerin hareketlerini tahmin edemeyeceğini bilsem de, izlediğim şeyin onların etkisi olduğunu kalbimde hissettim.

"Kaos, katliam, umutsuzluk, *ölüm*," Gabriel'in sesi duvarlarda yankılandı ve damarlarıma dayanılmaz bir soğukluk girdi. "Tabii önce İmparatorluk Yıldızı'nı bulmazsan."

Görüntü kayboldu ve bakışlarım Roxy'nin gözlerine kaydı, o da gözlerinde korku dolu bir ifadeyle bana baktı.

"Kazanacak mı?" diye nefes aldı, kaçacakmış gibi elini elimden geri çekti, ama kaçışını engellemek için hareket ettim.

"Bekle," diye yalvardım, az önce gördüklerimizi anlamaya çalışırken sesim çatallaşıyordu. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Belki de-"

"Ya artık çok geçse, Darius?" diye sordu. "Eğer gücü böyle artarsa beni öldürür. Darcy'yi öldürür. Bunun olmasına izin veremem."

Gabriel imgelemin etkisinden sıyrılırken nefes nefese kaldı. "Onu henüz bulamadı," diye homurdandı. "Hâlâ zaman var. Hâlâ bunu değiştirebilecek şeyler var.

kader."

"Ne yapabiliriz?" Roxy, az önce maruz kaldığı görüntünün dehşetinden onu rahatlatmak istercesine öne doğru kayarak sordu.

"I..." Gabriel bir an için dikkatini topladı, hayal kırıklığı içinde oflamadan önce gözleri parladı. "Kesin cevap benden saklı. Ama doğru iz üzerinde olduğunu biliyorum ve eğer dikkatini arayışından başka yöne çekecek bir yol bulamazsak, ondan önce bulacak zamanımız olmayacak."

"Onu bulması ne kadar sürer?" diye sordum ve Gabriel'in bakışları, cevabımızı bulmaya çalışmak için hayallerinin girdaplı akıntısına geri dalarken odaklanmadı.

"Üç hafta. *Tabii* onu oyalamayı başaramazsanız," diye yanıtladı sonunda. "Bu işin gidebileceği altı yol var ve bunlardan sadece ikisi o zaman diliminde onu bulmasını engelleyecektir. Ancak onu oyalamanın bedeli yüksek olacaktır."

"Ne?" Roxy talep etti. "Fiyatı nedir?"

Gabriel cevabı ararken kaşlarını çattı ve sonunda cevabı verdiğinde kanım dondu.

"Kraliyet kurbanı," diye duyurdu. "En yüksek türden."

"İş oraya varmayacak," diye homurdandım, bunu düşünmeyi bile reddederek. Kimse babamı durdurmak için kan ve ölümle ödeme yapmayacaktı. Çok fazla acıya sebep olmuştu.

Zaten.

"Tek bildiğim bu," dedi Gabriel, imgelemin yoğunluğunun getirdiği güçsüzlüğe karşı savaşırken başını öne eğerek.

"O zaman yıldızı ondan önce bulacağız," diye duyurdum. "Kaderiyle oynamak için üç hafta yeterli bir süre."

Ayağa kalkıp odadan çıkarken Roxy iri gözlerle beni izledi ve onu kardeşiyle ilgilenmesi için yalnız bıraktı.

Onun için savaşmaya yemin ettikten sonra onu terk etmek içimi parçalıyordu ama babamdan önce o lanet İmparatorluk Yıldızı'nı nasıl bulacağımı bulmalıydım.

Çünkü her ne kadar soyluların kanından nefret etmek ve korkmak üzere yetiştirilmiş olsam da, artık bu krallıktaki gerçek canavarın her zaman eve çok daha yakın olduğunu biliyordum.

Ve hâlâ nefes aldığım sürece Roxy'ye ya da kız kardeşine zarar vermesine izin vermeyi reddettim.

Kirli Pitball formamla Aer Tower'a geri döndüm, ruh halim sefalet ve umutsuzluk arasında bir yerde. Dönemin son günüydü ve sezonun son Pitball maçını kaybetmiştik, yani turnuvayı Neversky Akademi kazanmıştı.

Eğitimde geçen üç ay berbat geçmişti. Profesör Prestos koçluğu devralmıştı ama yoğun sosyal hayatı ve Orion'dan devraldığı Elemental Savaş dersleri arasında başa çıkmakta zorlanıyordu. Bu okula ne kadar zaman ayırdığını fark etmemi sağladı, Aslında buradaki personelin yarısından daha fazla kendini adamıştı. Antrenmanlarımız onsuz dağılmıştı ve benim ve Darius'un sürekli dikkatimizin dağılması final maçımızda bize yardımcı olmamıştı. Sadece iki puan gerideydik ama yine de okul için acı bir kayıptı. Özellikle de turnuva kupasını kazanmayı yıllardır kaybetmemişken.

Üzerimi değiştirmek için stadyumda bile kalmadım, Fae türünün tarihindeki en uzun duşu almak için odama dönüyordum, sonra da yarın için hazırlanıyordum. Tory ve ben yaz için Ruhlar Sarayı'na gidiyorduk. Sınavlarımızı başarıyla geçmiştik ama bu bile kalbimdeki Orion'a dair sonsuz, ezici acıyı dindirmeye yetmemişti.

Arkadaşlarım her şeyin daha kolay olacağını söylemişlerdi ama daha da kötüye gidiyordu. Artık acı bir gerçek içime işliyordu ve bir parçam sadece bir topun içine kıvrılıp yaz boyunca saklanmak istiyordu. Ama bunu yapamazdım. Lionel'dan önce İmparatorluk Yıldızı'nı bulmaya çalışmalıydık. Ve arşivlerden çıkardığımız birkaç eski efsane dışında elimde hiçbir şey yoktu.

nasıl başaracağımızdan emin değildik.

Darius Xavier'e mümkün olduğunca ailesini gözetletiyor, Gabriel de yıldızın nerede saklı olduğunu görebilmek için her gün saatlerce hava tahmini yapıyordu. Şimdiye kadar pek şansları yoktu. Ama biz pes etmeyecektik. Yarın, Tory ve ben sarayın kütüphanesinde araştırma yapacaktık. Geraldine orada yıldızla ilgili koca koca kitaplar olduğunu söylemişti, bu yüzden ne kadar erken ipucu aramaya başlarsak o kadar iyi olacaktı.

Odama vardığımda ayakkabılarımı çıkardım, kapıyı kilitletim ve duşa girerken soyundum.

Birkaç saat sonra çantamı topladım ve siyah bir şort ve gri bir spor sütyeniyle yatağıma oturup eski kraliyet ailesiyle ilgili bir kitabı karıştırırken havadaki sıcaklık boğucu bir hal almaya başladı. Yaz sıcağından kurtulmak için tavana buz döküp havayı soğuttum ve koridorlarda bu geceki kutlamalara hazırlanan öğrencilerin kahkahalarını dinledim.

Atlas'ım çaldı ve mesajlarımı kontrol ettim, akşam yemeğini kaçırdıktan sonra Tory'den gelen birkaç mesaj buldum. Yemek yediğimden emin olmak için her öğünde peşime düşerdi ve kaybolup gitmediğimden emin olmak için beni önemsemesine bayılırdım. Bir öğünü atlamayalı uzun zaman olmuştu ama bu gecenin kaçamayacağım bir ağırlığı vardı. Zodiac'taki ilk yılımızın son günüydü ve Orion'la birlikte kutlama yapıyor olmalıydım. Buraya gelmem için yaptığı her şey için ona teşekkür etmeliydim. Bunun yerine, birbirimizden binlerce mil uzaktaydık ve o yeraltında sefil bir cehennem çukurunda sıkışıp kalmıştı. Ben de

söz vermiştim ve ona yazmamıştım, ama yine de Darius hiçbir şey yapmamıştı.

temyizi kabul etmesi için onu cesaretlendirmede ilerleme kaydettik. Bu da beni asla kabul etmeyeceğinden gerçekten korkuttu.

Gecenin geri kalanını kraliyet ailesi hakkında bulabildiğim her şeyi okuyarak geçirdim ama yıldızın nerede olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadım. Kitabı nihayet bitirdiğimde saat gece yarısını geçmişti ve zihnim endişeyle dolup taşıyordu. *Bir an önce elle tutulur bir şeyler bulmalıyız yoksa mahvoluruz.*

Pencereye doğru ilerledim, içeri biraz hava girmesi için araladım ve bakışlarım Ağlayan Orman'daki bir ışığa takıldı. King's Hollow yönündeydi ama tam olarak nereden geldiğini söylemek için çok karanlıktı. Varislerin hâlâ partide olduğunu tahmin ettim.

Gölgeler çimenlerin üzerinde dans ederken aklım bana oyunlar oynadı. Camdan uzaklaşıp yatağıma uzanırken titredim.

Atlas'ımı elime aldım, FaeBook gönderileri arasında gezinirken sessizliğin beni her zaman zihnimin kenarlarında dolaşan karanlık düşüncelere sürüklemesini engellemeye çalıştım. Orion hakkındaki bir gönderi midemi düğümledi ve elimde olmadan üzerinde durakladım.

Marguerite Helebor: *Profesör Orion'un bir Vega'yı kendisini becermesi için asla Karanlık Zorlama yapmayacağına inanmamın üç nedeni...*

1. Neden zahmet etsin ki? Kızın mavi saçları var ve kuzgunlarla konuşuyor.

Ucubelere karşı bir ilgisi yoksa, itibarını riske atmak için onca öğrenci arasından onu seçmesine imkan yok. #hehadbetbetteroptions

2. Bir bok yapması için onu zorlamasına gerek yoktu. (Güvenilir bir kaynağa göre) sınıfta her zaman onun için salyalarını akıttıyordu. Eminim her gün onun sikini yalamak için yalvarıyordur. #teacherspet #ibetshegotonherkneesforit

3. 1 numaraya bakınız

Sonuç: Darcy Vega Karanlık Zorlama yapabiliyor! Çok açık değil mi? Profesör Orion'u kendisini becermesi için zorladı, sonra da mahkemede suçu ona attırdı. Herkesin arkasını kollaması gerek! Profesör Highspell bile aynı fikirde. #darkvegas #likefatherlikeddaughter #theressomethingnotrightaboutthem

Atlas'ımı homurdanarak yanımdan aşağı fırlattım. Şimdi neden bunu okuyarak kendime işkence ettim?

Marguerite'in sadece birkaç beyin hücresi vardı ama onları bir araya getirmek için çok çalışmış ve ortaya bu ahlaksız yazıyı çıkarmıştı. Şimdiden elli beğeni almıştı ve insanların onun saçmalıklarını gerçekten yalayıp yuttuğuna inanamıyordum. Orion'un hikayesini yutmaları yeterince kötüydü, şimdi de kendilerininkini de uyduruyorlardı.

Öfkeyle yan döndüm ve en azından onu ya da orospu takımından başka birini bütün yaz boyunca görmek zorunda kalmayacağım için rahatladım.

Atlas'ım pırıldadı ve tekrar elime aldım, Gabriel'den bana ve Tory'ye gelen grup mesajını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Gabriel:

Hayatımın aşkı doğuma girdi! Eve gidiyorum. Dile benden

Şans!

P.S.

Yakında saraya gelip İmparatorluk Yıldızı'nı aramanıza yardım edeceğim. Bu arada bir şey görürsem, size haber veririm.

Uzun zamandır yüzümde gördüğüm en büyük, en içten gülümseme yayıldı ve yatağında doğrulup bir cevap yazdım, ona bir dizi mutluluk mesajı gönderdim

sonunda emojiler. Küçük yeğenlerimle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Bir ailemiz olduğunu düşünmek ılgıncaydı, hem de aktif olarak büyüyen bir aile.

Gabriel'in ailesiyle birkaç ay önce tanıştıktan sonra, onları yazın saraya getirmek için sabırsızlanıyordum. Özellikle şimdi tanışacak yepyeni bir kk hayat olacaktı. *Oooh ve kucaklaşmak için.* Tory'ye kısa bir mesaj attım ama Gabriel'inkine henüz cevap vermemişti, o yüzden uyuduğunu tahmin ettim.

Darcy:

İlk kucaklaşma hakkı benim!

Glmsemem geçmiyordu ve *bir* kez olsun gerçekten *mutlu* hissetmek çok güzeldi. Yerleşmeye çalışmaktan vazgeçtim ve yatağımı tekmeleyerek yataktan kaydım.

Spor ayakkabılarımı giyip kapıdan çıktım, ceplerim olmadığı için Atlas'ımı yanıma alma zahmetine girmedim. Bu vahşi enerjiyi harcamak için yürüyüşe çıkacak ve zihnimi biraz uyuyabilecek kadar sakinleştirmeye alışacaktım. Gerçi bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyordum. Bu heyecan verici haberin yanı sıra, masamın üzerinde İmparatorluk Yıldızı hakkında bize bilgi verebilecek bir yığın kitap vardı. Eğer uyuyamazsam, onları incelemek için önümde uzun bir gece olduğunu görebiliyordum. Ama şu anda sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı.

Kısa süre sonra Aer Tower'ın ötesindeki çim düzlüğe çıktım ve Ağlayan Orman'a doğru ilerledim. Bir lamba direğinin parlayan turuncu ışığında bir diğerine geçtim ve A.S.S.'lerden herhangi birinin orada takılıp takılmadığını görmek için Küre'ye uğrayıp uğramayacağımı merak ettim. Birçok insan geceyi orada geçirmiş ya da çoktan evlerine dnmşti. Buranın bütün yaz boş kaldığını düşünmek tuhaftı ve burayı zleyeceğimden emindim.

Ormanın derinliklerine doğru ilerleyip Küre'ye doğru dönen uzun rotayı

takip ederken hava tenime sıcak bir şekilde değiyordu.

Arkamdaki patikada bir yerde ayak sesleri duydum ve dönüp arkama baktığımda kimseyi göremedim. Bunun beni tedirgin etmesine izin vermemeye çalıştım, ancak ayak sesleri tekrar duyulduğunda kendimi hızımı artırırken buldum, sonra üzerimde bir yerlerde yapraklar hışırdadı.

Sadece Fae'lerin Tarikat formları.

Ama nedense öyle hissetmedim. Sanki izleniyormuşum.... avlanıyormuşum gibi hissettim.

Hızımı artırdım ve her ihtimale karşı avuçlarımdaki büyüü hazırladım ve arkamdan bir kez daha ayak sesleri duyuldu.

Omzumun üzerinden geriye baktım, avuçlarımda içine ateş doldurdum ve kalbim göğsümde daha sert çarparken karanlık patikayı aradım. Son elektrik direğinden epeyce uzaklaşmıştım ve yolun bu köşesi kalın bir gölgeyle örtülmüştü.

Belki de buradan uçup gitmeliyim.

Tam arkamda kemiklerimi sızlatan bir çingırak sesi duyuldu ve arkamı döndüğümde korku kalbimi parçaladı. Eller beni yakaladı ve ciğerlerimden kopan bir çığlık gecenin içinde yankılandı.

Ciğerlerim sesi durdurdu ve göğsümde hapsederek başımın dertte olduğunu bilme ihtimalini ortadan kaldırdı.

OceanofPDF.com

Atlas'ım çaldığında dünyaya homurdandım, beni uykudan uyandırdı ve onu görmezden gelmek için yastığımın altına saklanmaya çalıştım.

şimdi beni kim arıyor?

Arama biter bitmez bir başkası başladı ve kimin beni bu kadar ısrarla aradığını merak ettiğim için içimi bir tedirginlik kapladı.

Gecenin bir yarısı.

Yastığı ittim ve Atlas'ıma uzandım, ekrana baktım ve arayan kimliğinde Diego'nun adını gördüğümde şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Seninle bir gece yarısı seks görüşmesi yapacağımı düşünüyorsan, ahabap, kesinlikle yanılıyorsun," diye hırladım cevap verirken.

"Tory! Çok şükür, ben de sana ulaşmaya çalışıyordum. Annem ruh ağına bir anı daha ekledi. Ve bu çok kötü. *Gerçekten kötü.*" Panik içindeki sesi kalbimi yerinden oynattı ve Lionel'ın yıldıızı bulup bulmadığını merak ederken içimi bir korku kapladı. oktan boku yemiş miydik?

Gabriel onun planlarını bozmak için   haftamız olduğunu söylemişti ve ben de onu İmparatorluk Yıldıızı'na ulaştırmak için bu kadar zamanımız olduğuna inanmak istemiştim ama belki de buna güvenerek kendimi kandırmıştım.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye tersledim yatağımdan ve penceremden yıldızlarla kaplı zifiri karanlık gökyüzüne baktım.

"Lionel Darcy'yi aldı."

Kıpırdamadan düştüm, derimdeki her santim kan, vücudumda hızla ilerlerken beni kör edecek kadar yoğun bir soğuk dalgasıyla dondu. Kulaklarım çınlıyor, kalbim çarpıyor ve Atlas'ımı bir can simidi gibi sıkıca kavırıyordum; kemiklerimin jöleye dönüşmesini ve yerde bir hiç yığınının yığılmamı engelleyen tek şey buydu.

"Neredeler?" Ben talep ettim.

"Tam olarak emin değilim. Ama *sanırım* Orion'ların evindeler. Oraya sadece bir kez gittim ama sanırım bulundukları odayı tanıdım." Titrek cevabı geldi ve sesindeki korku benimkini kovmaya yetti.

Gerçek Fae'ler korkunun onları durdurmasına izin vermezdi. Kardeşimin bana ihtiyacı vardı ve önemli olan tek şey buydu. Eğer izin verirsem korku beni tüketirdi. Ama ben buna izin vermedim. Duygularımın etrafındaki duvarları sertleştirdim, felç edici korkuyu Lionel Acrux'un dokunamayacağı kalbimin derinliklerine kilitledim ve harekete geçtim.

"Bana her şeyi anlat," dedim dolabıma koşup yırtarcasına açarken ve Darius'un Pitball formasının altına bir çift siyah yoga pantolonu giyerken.

"Onu kocaman bir yemek salonunda, ızgarasında kükreyen bir ateşin olduğu bir yerde tutuyorlar.

Lionel ve Clara oradadır. Darcy bir sandalyeye bağlı ve aradıkları eşya hakkında bilgi almak için ona işkence ediyorlar. Senin de onu aradığını biliyorlar-"

"Neredesin sen?" Spor ayakkabılarımı tekmeleyip kapımı iterek açarken tersledim.

"Aer Tower'dan yeni çıktım, cevap vermezseniz gelip kapınızı kıracaktım ve-"

"Geri dön ve odasına git," diye emrettim. "Bak bakalım onu nereye götürdüklerini doğrulayacak bir şey var mı?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Takviye alıyorum. İşim bitince sana geleceğim." Aramayı kestim ve merdivenleri hızla çıkararak Darius'un en üst kattaki odasına ulaştım.

Yumruğumu kapısına vurdum ve hemen cevap vermeyince kolu denedim. Kapı kilitliydi ama Kardinal Sihir sınavımızda sihirli kilitler vardı ve onlara hakim olmak için çalışmalar.

Darcy'ye duyduğum korku dikkatimi dağıttığından konsantre olmak için kendimi zorlamam gerekti ama üçüncü denemede kilidin zayıf noktasını bulmayı başardım ve gücümü oraya aktararak büyüü bozdum ve aynı nefeste kapıyı iterek açtım.

Karanlık alana adım attığımda duman ve sedir kokusu üzerime sinmişti ama yeni yapılmış yatağa bir bakışım onun burada olmadığını anlamamı sağladı.

Siktir!

Kapısını arkamdan *tekmeleyerek* kapatırken numarasını çevirdim ama cevap vermedi, elektronik telesekreteri bana *lütfen mesaj bırakın* saçmalığını söyledi. Bunu yaptım çünkü yardımına ihtiyacım vardı ve tekrar arayacak vaktim yoktu.

"Darius, sana ihtiyacım var." *İyi ki kulağa acınası gelmiyor.*

Ama Darcy için gururumu seve seve ayaklar altına alırdım. "Lionel Darcy'yi kaçırdı. Onu Orion'ların evinde tutuyor ve İmparatorluk Yıldızı'nı arayışımızla ilgili bilgi almak için ona işkence ediyorlar. Eğer bunu alırsan..." Bir nefes çektim ve kendi güvensizliklerimi ve gururumu buz gibi bir hiçlik çukurunun derinliklerine ittim. "Lütfen sadece gel. Onu kaybedemem. *Yapamam.*"

Aramayı kestim, banyosuna koştum ve bir kese yıldız tozu almadan önce jakuzi küvetinin altındaki paneli bir ateş büyüü patlamasıyla yok ettim

gizli zulasından.

Pitball formasını yırtıp yere attım, böylece sadece üstümdeki tişörtü giyiyordum ve kanatlarımı alev alev yanan tenimden çıkarabiliyordum.

Darius'un penceresini iterek açtım ve

kanatlarımla gecenin içine dalıp gökyüzünde Aer Tower'a doğru yarıştım.

Daha önce hiç uçmadığım kadar hızlı uçtum, diğer yarımın başının belada olduğundan emin olduğumda keskin bir acı kalbimi burktu. Onu ne kadar zamandır ellerinde tuttuklarını biliyordum. Ona ne yaptıklarını. Ya da şu anda ne yaptıklarını. Kontrol altına almak için savaştığım panik, barajdan kurtuluyordu.

Bu dünyada her şeyle başa çıkabilirim ama bununla değil. Onunla değil. Eğer Darcy'ye bir şey olursa, dünyadaki tüm ışık benden çalınmış olacaktı.

O benim karanlığımın ışığı, acımın neşesiydi. Onu hayatın kendisinden daha çok seviyordum ve o yanımda olmasaydı hayat diye bir şey olmazdı.

Penceresine ulaştım ve açtım, içeri atlarken Diego'nun korkuyla çılgık atmasına neden oldum. Odası darmadağınikti ama bu günlerde sık sık öyle oluyordu. Odasını ele geçirilmiş bir kadın gibi temizlemekle bir tür vahşi ayı gibi yaşamak arasında gidip geliyordu. Orion gittiğinden beri bazen odayı toparlayacak kadar önemsemediğini, bazen de temizlediğini tahmin ediyordum.

Sadece onunla ilgili olmayan bir şey elde etmek için çılgınca çabalıyordu.

Onun tutuklanmasından bu yana çektiği acıyı düşündükçe kalbim sıkışıyor. Ve şimdi o lanet olası Ejderha piçi pençelerini ona da geçirmişti.

Ama onu benden almasına izin vermektense ölürüm daha iyi.

"Burada bir şey var mı?" Diego yaşadığı şoku atlatırken sordum.

"Atlas'ı," diye işaret etti. "Ve kapısı kilitli değildi."

"Bana anıyı göster," diyerek elimi ona uzattım ve o da hemen tuttu.

Beni yanındaki gölgelere doğru sürüklediğinde nefesim kesildi ve karanlığın içinden beyaz bir bulut belirdi, paylaştığı anılar sisin içinden önümde belirdi.

Gotik görünümlü bir evde uzun bir koridorda yürüyen bir kadının gözlerinden bakıyordum, yüksek topuklu ayakkabıları ahşap döşeme tahtalarına çarpıyordu.

Bir kapıya yaklaştı ama kapı açılmadan önce havayı delip geçen bir çığlık koptu ve Darcy'nin sesini tanıdığım anda göğsümde bir acı hissettim.

Çığlık azalırken kadın kapıyı iterek açtı ve Darcy'nin odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlandığını gördüğümde içimdeki korku beni ikiye bölen bir acıya dönüştü.

Lionel onun önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, ona bir soru sorarken sesi canlı bir heyecanla doluydu.

"Bana nerede saklı olduğunu söyle," diye hırladı.

"Siktir git," diye tısladı Darcy, Clara neşeyle kıkırdarken dudaklarından kan tükürdü.

"Yine mi baba?" diye sordu hevesle.

Lionel sertçe başını salladı ve avuçlarından kalın gölgeler dökülürken ellerini Darcy'nin şakaklarının iki yanına koymak için uzandı.

Darcy öyle bir çığlık attı ki, içim öfke ve ona yardım etmek için duyduğum çaresizlikle dolduğundan ruhumu parçalara ayırdı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Diego bizi gerçekliğe geri sürüklerken ve gölge dünya kaybolurken farkına bile varmadım.

"Orion'ların evi olduğuna emin misin?" Gözyaşlarımı kırıştıtırıp Diego'yu bakışlarıma kilitlerken talepte bulundum.

"Evet," diye nefes aldı.

"Oraya daha önce hiç gitmedim. Bu yüzden beni götürmen gerekecek."

"Nasıl?" diye soluk soluğa kaldı, gözleri korkuyla irileşmişti.

"Yıldız tozum var ve onu kullanmak için bizi kampüs dışına çıkarabilirim."

Cevabını beklemeden etrafına bir hava büyüğü ağı fırlattım ve onu peşimden sürükleyerek pencereden geri sıçradım. Kampüsü çevreleyen büyüğü sınırdaki boşluğa doğru olabildiğince hızlı uçtum ve Diego'yu onu taşımak için kullandığım hava büyüğü balonunun içinden çığlık atarken benimle birlikte sürükledim. Ama onun oraya yürümesini bekleyerek kaybedecek zamanım yoktu, bu yüzden umursamadım.

Gökyüzünden bariyerin yanına indim, Diego korkuyla nefes alırken onu yanımda ayaklarının üzerine yatırdım.

"Haydi," diye emrettim savunmadaki boşluktan dış dünyaya doğru ilerlerken.

Darius'u son bir kez daha aradım ama Atlas'ım ikinci zil sesini duyamadan kapandı. Lanet ettim ve onun yerine cebimden yıldız tozunu çıkarıp Diego'ya uzattım.

"Daha önce hiç yıldız tozu kullanmadım," diye nefes aldı ve gözlerindeki dehşet neredeyse onu tüketmeye hazır görünüyordu.

"Çok kolay. Sadece üzerimize at ve gitmemiz gereken yere odaklan," diye cevap verdim.

"Tamam..." Diego keseden bir tutam yıldız tozu aldı, titrek bir nefes verdi ve sonra onu başımızın üzerine fırlattı.

Kucaklarına doğru sürüklenirken yıldızlar etrafımızda dönüp duruyordu ve ben sadece çok geç olmadan oraya varmayı umabiliyordum.

Bir ağı hapsolmuştum, beni yakalayan kişi beni yerimde tutmak için güçlü büyüler yaparken bağlarıma karşı kıvranıyordum. Avuçlarımda ateş yakarak kurtulmaya çalışırken korku damarlarımda dolaşıyordu.

"Bırakın beni!" Sert bir zemine atıldığımda ve sırtım da zemine çarptığında çığlık attım.

Sarmaşıklar aniden çözüldü ve King's Hollow'daki salonun ortasındaki Varislere baktım. Seth, Caleb ve Max, bir illüzyonla Su Perisi sondası gibi görünen parmaklarını bana doğru sallayıp kahkahalarla gülüyorlardı.

İçimi bir rahatlama kapladı ama öfke de hemen onun yerini aldı.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandım, ayağı kalktım ve avuçlarımdaki ateşi söndürdüm, ama intikam almak için kışkırlarını yakmayı aklımdan geçiriyordum.

Darius odanın köşesinde birasını yudumlarken onlara başını sallıyordu.

"Onlara bunun aptalca olduğunu söyledim," dedi.

"Çok komikti." Seth kahkahalar atarak kanepeye yığıldı.

"Bir Pegasus boynuzunu kışına sokmuş gibi çığlık attın." Caleb kulaktan kulağı sırtarak onun yanına düştü.

"Sen bilirsin." Ellerimi kalçalarımaya koyup kaşlarımı kaldırdım ve Vampir bir an için kaşlarını çatı ama sonra tekrar dağıldı. Onlar kendilerini kaybederken Seth ona sokuldu ve Max bana yaklaşıarak Gökkuşığı Suyu denen bir şeyden bir şişe ikram etti.

"Bizimle bir içki iç, küçük Vega," dedi ve buzdan bir bardak çıkarıp içine sıvı döktü. Bir şekilde çok renkli kaldı ve baştan çıkarıcı bir şekilde parıladı.

"Bu şey de ne?" Fincanı aldım, kokladım ve burnuma ilahi bir tatlılık doldu.

"İnsanın başını döndürüyor," dedi Max, gözleri parlayarak. "Ve kesinlikle gülmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Roxy nerede?" Darius bir koltuğa çöküp Atlas'ını şarj yuvasına takarak açarken sordu.

"Her zaman kalçama bağı değil," diye takıldım. "Yatmaya gitti." Meyve suyundan bir yudum aldım ve aslında bir Varis'in bana verdiği bir şeyi isteyerek içtiğimi fark ettim. Lanet olsun, *Max Rigel'e ne zaman güvenmeye başladım?*

Seth ve Caleb'in kahkahalarının etkisi geçmeye başlamıştı ki kollarıma bir enerji hücumu oldu ve dudaklarımdan bir kahkaha patladı. Max hemen elini kolumun üzerinde gezdirerek bu duyguyu içime çekmeye çalıştı ve o benim mutluluğumdan beslenirken ben bariyerlerimi kaldırmaya zahmet etmedim.

"Bu da bir değişiklik oldu," dedi Max, kaşları çatılmıştı. "Son birkaç aydır senin hakkında ne zaman bir okuma yapsam, tek hissettiğim üzüntü oldu."

"Çok üzücü," diye katıldım vahşi bir kahkaha atarak, içimden daha fazla kahkaha yükselirken Gökkuşığı Suyu'nu sehpanın üzerine bıraktım.

"Hey, hadi başka birine şaka yapalım, şu şapkalı çocuğa ne dersin?" Caleb heyecanla koltuğunda zıplarken Seth de onun yanında bir köpek yavrusu gibi havlamaya başladı. İkisi bazen tuhaf bir şekilde sevimli oluyorlardı.

"Adı Diego," dedim, hâlâ gülerek. "Ohmagod şapkası çok garip." Bir başka neşe dalgası beni ele geçirirken karnımı sıktım ve Max bana şişeyi tekrar uzattı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken elimi sallayarak reddettim. "Onun -şapkası -büyükannesinin -ruhuna -örölmüş," dedim ve Seth kahkahalarla uluyarak ayağa fırlayıp şişeyi kaptı. Gökkuşağı Suyu'nu içmeden Max'in elinden aldı.

Caleb öne atılarak elinden kaptı ve bir lokma yuttu, Seth ise geri almaya çalışırken onu göğsünden itti.

Darius "Siktir," diye soluğunu tuttu ve hepimiz ona doğru döndük, yüzündeki karanlık ifade kalbime bir hançer gibi saplanırken neşem nihayet azaldı. Atlas'ını kulağına götürdü, belli ki bir şeyler dinliyordu ve Caleb aniden şişeyi yere bıraktı, o da duyunca öne doğru fırladı.

"Neler oluyor?" Endişe içimi yakıp kavururken sordum. "Başı belada," diye kahkaha attı Caleb, sonra da bir elini meyve suyunun etkilerini yutmaya çalışırken ağzını kapattı.

"Ne demek başı dertte? Kimin?"

Darius aniden ayağa kalktı, teninden sıcaklık yayılıyordu. "Roxy babamın seni kaçırdığını düşünüyor."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Neden - nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama seni bulmak için Orion'ların evine gitti. Geri aramaya çalıştım ama hat kesikti."

Panik tüm uzuvlarıma yayıldı ve beni bir saniyeliğine dondurdu.

"Siktir - hayır - ona yardım etmeliyim." Caleb karnını tutarken güldü ve özür dilemek için elini salladı. "Komik değil - duramıyorum."

Darius bir elini sırtına vurdu ve elindeki büyü bir anda parladı. yeşil dalga. Caleb bir an için boğuldu, sonra Gökkuşağı Suyu'nun etkilerinden kurtulunca nefes aldı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, ifadesi bir anda ölümcül bir ciddiyete büründü.

Pencereye doğru döndüm ve korku gözümü kör ederken kanatlarımı sırtımdan çıkardım.

"Darius, yıldız tozuna ihtiyacım var," diye yalvardım, dehşet damarlarımda Anka ateşi yaratıyordu. Ona ulaşmam gerekiyordu. Hemen şimdi. "Peşinden gitmeliyiz

Onu!" Bağurdım ama Caleb bir anda yanıma koşarken ve diğer Varisler harekete geçerken bağırmama gerek olmadığını fark ettim.

"Çevrede buluşalım," diye bağırarak Darius odanın kenarındaki sandığa doğru yürüdü ve içinden şişkin bir sırt çantası alıp Seth'le birlikte kapıya doğru koşarken Max'e fırlattı. Caleb pencereyi iterek açtı ve tek kelime etmeden dışarı fırladı, kaşları endişeyle gerilmişti.

"Herkes geliyor mu?" Pencere pervazına tırmanırken şaşkınlıkla nefes aldım.

"Tabii ki öyleler," diye sertçe homurdandı Darius ve bu söz üzerine kalbim sıkıştı.

Pencereden atladım, kanatlarımı serbest bıraktım ve nabzım şakaklarıma vururken Ağlayan Orman'ın üzerinde süzüldüm.

Geliyorum, Tor. Dur bakalım.

Seth'in uluması aşağıdan geldi ve ağaçların altında yarışırken Max'i sırtında taşıyan devasa beyaz Kurt formuyla onu gördüm. Kendimi Darius'un altın Ejderha formu tepemden geçerken kanatlarım ve tepemden gelen bir kükreme beni ürküttü. Rüzgâr üzerimden hızla geçerek beni sürükledi ve bir kez daha onu geride bırakarak Dünya Toprakları üzerinde süzüldüm ve Orion'un çitte bıraktığı boşluğa yakın bir yere indim.

Panik beni içten içe kemiriyordu ama aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Lionel ondan ne istiyor? Neden orada olduğumu düşünsün ki?

Caleb bizi bekliyordu, parmaklarını endişeyle saçlarında gezdiriyordu ve Darius ağır bir gümbürtüyle onun yanına indi.

Kanatlarımı kaldırdığımda, ağır pençelerin gürültüsü arkamızıdaki zemini yırttı ve Seth ile Max geldiğinde döndüm. Seth, Darius'la aynı anda yer değiştirdi ve Max sanki bu rutini daha önce binlerce kez yapmışlar gibi taşıdığı çantadan onlara giysiler fırlattı. Seth ve Giyindikleri anda Max çantadan bir kese yıldız tozu aldı ve aramızda tek bir kelime geçmesine gerek kalmadan çitteki boşluktan geçtik.

Beni takip ederken Seth'in elleri kollarımın üzerinde gezindi, boğazından bir inilti çıktı. "O iyi olacak. Onu geri getireceğiz."

Başımı salladım, Max çitten geçerken ve Darius ondan keseyi alırken kendimi çelikleştirdim.

Darius eline bir tutam toz alırken "Bir arada kalın," diye emretti ve hepimiz daha da yaklaştık. "Babam hafife alınacak biri değildir."

"Ya bu bir tuzaksa?" Nefes aldım, göğsüm sıkıştıyordu, kız kardeşime duyduğum dehşet hava almamı zorlaştırıyordu.

"O zaman olabildiğince hazır olacağız," dedi Caleb acımasızca. "Birlikte, hesaba katılması gereken bir gücüz."

Başımı salladım ve hepsinin körü körüne benimle birlikte savaşa giriyor olmasından dolayı rahatlardım. En azından böyle hissediyordum. Sanki Darius'un fırlatmak üzere olduğu yıldız tozunun ardında koca bir savaş bekliyormuş gibi.

Onu havaya fırlattı ve avuçlarımdaki büyüü hazırladım, ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama kız kardeşimi geri almak için her şeyle yüzleşebilirdim.

Orion Malikânesi'nin arazisinde sürünerek ilerledik, bizi gölgelerin arasında gizlemeye yardımcı olması için yapmayı başardığım bir gizleme büyüsünün içine sıkıştık. Doğrudan incelemeye karşı koyacak kadar iyi değildi ama ılık yaz gecesinde bizi karanlık bahçede gizlemek için fazlasıyla yeterliydi.

Diego bana o kadar yakın duruyordu ki sürekli sırtıma çarpıyordu ve ben de ona dışarıda beklemesini söylemek istiyordum. Sınıfta çok daha iyiydi, ama Elemental Savaş derslerimizdeki en güçlü grubun yakınında bile değildi ve burada karşılaştığımız herhangi biri onu kolayca alt edebilirdi.

Eğer yetenekten bahsediyorsak, teknik olarak benden çok daha üstünlerdi, ama iş o noktaya gelirse, kurnazca davranmayacaktım. Dövüş sınıfımızda öğrendiğim ilk derslerden biri, gücün çoğu zaman beceriden daha ağır bastığıydı.

Zaman. Lionel ve Clara'nın bana pek yardımcı olmayacak kadar güçlü oldukları açıktı ama Diego'nun ailesi ya da başka bir Fae buradaysa, onlara karşı galip gelebilecek kadar güçlü bir yumruk atabileceğime bahse girmeye hazırdım.

Bina çoğunlukla karanlıktaydı ama evin doğusunda, alt pencerelerin bazılarını örten perdelerin arasından ışık parlıyordu.

İçgüdülerim bana orada olmaları gerektiğini söylüyordu ama doğrudan oraya gitmeyecektim.

"Dikkat dağıtman gerekiyor," diye tısladım Diego'ya. Üzerimizde bir susturma balonu vardı ama normal bir seviyede konuşmak doğru gelmiyordu.

"Ne gibi?" diye sordu, gözleri korkuyla açılmıştı.

"Ben bir ateş yakacağım ve ben evin uzak tarafına gittiğimde, sen de hava büyüünü kullanarak alevleri harekete geçireceksin.

dikkat çekip sonra da kaçmak. Baba Acrux ve gölge sürtüğü koşarak gelecek, ben Darcy'yi alacağım ve sonra buradan uçup gideceğiz. Yıldız tozunu bölüşmeliyiz, böylece yangın kök salar salmaz akademiye geri kaçmak için kendi payını kullanabilirsin."

"Ya işler ters gider ve yakalanırsan?" diye tısladı endişeyle. "O zaman hala akademiye geri dönmen ve Darius'u çağır ve gelip kışımı kurtarmasını sağla." Darius'u bu işe bulaştırma fikri içimi burktu. Eğer ortaya çıkar ve babasına karşı bize yardım etmeye çalıştığını gösterirse, Lionel'ın misilleme olarak ona ne yapabileceğinden emin değildim. Her halükârda geleceğini bildiğim için de oldukça şaşırmıştım. Bu yıl aramızda çok şey olmuştu ama itiraf etmeliydim ki şu anda, iş boka sardığında, Elinden gelse yanımda olacağını biliyordum. Bu da ona güvendiğim anlamına geliyordu. Ve bundan daha şaşırtıcı bir şey olamazdı.

"Emin misin?" Diego gitmemi engellemek için elimi tutarak sordu.

"Kız kardeşim içeride Diego," diye hırladım. "Ölümün kendisi bile beni ona yardım etmekten alıkoyamaz."

"Tamam," diye kabul etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını bana doladı. "İyi şanslar," diye nefes aldı.

"Sen de." Kendi payını aldıktan sonra yıldız tozu torbasını ondan aldım ve dikkatimi evin uzak köşesinde küçük bir ateş yakmaya verdim.

Diego hava büyüleriyle alevleri körüklemenin kontrolünü ele geçirdi ve ben devasa binanın etrafından dolanırken ondan uzaklaştım.

Duvarın yarısında açık bir pencere buldum ve gizlice içeri girdim, binanın içindeki sesleri dinlemek için durakladığımda boş bir küvetin içine düştüm.

Karanlıkta kapıya doğru sürünürken her şey sessizdi ve nabzım sabitti. Bir evde fark edilmeden nasıl hareket edeceğim konusunda kendime güvenmek için payıma düşenden daha fazla hırsızlık yapmışım. Ev hırsızlığı pek bana göre değildi ama insanlar genellikle bir bisikleti çalmanın en basit yolunun anahtarlarını çalmak olduğunu unuturlardı. Ve eğer insanlar pencerelerini açık bırakırken anahtarlarını kapının yanındaki bir kancada asılı bırakacak kadar aptallarsa, o zaman gerçekten içeri girip onları almamı istiyorlardı.

Darcy evin içinde bir yerlerden çığlık atarken kapıyı yavaşça aralayıp koridora çıktım.

O sesi kalbime inen bir yumruk gibi duydum ve hiç tereddüt etmeden ona doğru koşmaya başladım.

Susturucu baloncuğum boş koridorda hızla ilerlerken ayak seslerimi gizledi ama çığlıkların kaynağına yaklaştıkça kendimi yavaşlamaya zorladım.

O odaya dalmak ve kız kardeşime elini sürmeye cüret eden her pisliği öldürmek istiyordum ama kendimi akıllı olmaya zorlamam gerekiyordu. Diego'nun dikkatini dağıtarak onları dışarı çekmesini beklemek zorundaydım.

Koridorun sonundaki bir kapının altından ışık sızıyordu ve içeriden gelen Lionel'in sesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Şimdi söyle yoksa daha çok acı çekersin," diye hırladı ve buz gibi ses tonuyla kanım dondu.

Bir şeyin kırılma sesi ve ardından bir lanet duyuldu. Duman kokusu koridoru doldurdu ve kıvrımlı bir merdivenin altına eğilip gizlenme büyümün beni saklamasına izin verdiğimde kireçli bir tat dilimi kapladı.

İçimdeki korku başını kaldırma fırsatını yakaladığında ürperdim ve onu kovmak için Anka ateşimin rahatlığını çağırmaya çalıştım. Ancak alevlerin ısıtıcı sakinliği yerine, Emrimi çağırmaya çalışırken etimin altındaki canavardan hissettiğim tek şey bir uyuşukluk hissiydi.

Kapı önümde patlayarak açıldı ve bir hareket bulanıklığı benden uzaklaşıp evin uzak ucundaki ateşin kaynağına doğru ilerlerken gölgelerin içine geri çekildim. Bir an sonra Lionel da odadan çıktı, botları döşeme tahtalarına çarparken kapı arkasından sallandı ve Clara olduğunu umduğum Vampir'i dumanın kaynağına doğru takip etti.

Koridorun sonunda gözden kaybolmasını beklerken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım ve sonra ileri atıldım.

Etrafımdaki gizleme ve susturma büyülerini bıraktım ve elime bir buz bıçağı alıp doğruca kız kardeşimi tuttukları odaya doğru koşmadan önce havadan sağlam bir kalkan fırlattım.

Oraya girip onu yakalamalı ve bu evden çıkmalıydım. Dışarı çıktığımızda kanatlarımızı serbest bırakıp uçabilirdik. Clara bile bizi bulutlarda yakalayamazdı. Lionel Ejderha formuyla bizi kovalayabilirdi ama ben daha önce bir Ejderha'yı uçurmuştum.

akademiye dönmek için cebimdeki yıldız tozunu kullanacaktık. Sakin ol.

Kapıyı iterek açtım ve birkaç adım ileri koştuktan sonra şaşkınlık içinde boş yemek odasına bakarken hareketsiz kaldım. Orada kocaman bir

Odanın sağında maun bir masa ve en uçta da ocakta bir ateş vardı. Uzun bir pencere malikânenin arazisine bakıyordu ve perdeler genişti. Odanın etrafındaki apliklerde yanan ateşler ama ne Darcy'den ne de başka birinden hiçbir iz yoktu.

"Aptallığını daha önce hesaba katmalıydım," dedi Lionel'in sesi arkamdan geldi ve beni çevreleyen kalkanı sıkıca tutarken etrafımda döndüm.

"Kız kardeşim nerede?" Dudakları ölümcül bir sırıtışa dönüştüğünde ve kapının arkasında durduğu yerden uzaklaştığında hırladım. Beynim bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalıştı - az önce onun dışarıdaki koridorda uzaklaşmasını izlemiştim.

"Doğru ya, birinci sınıfta bir illüzyonu nasıl algılayacağınızı öğretmiyorlar, değil mi? Ne yazık ki Varisim kadar sınıf *atlamayı* sağlayacak bir ailen yok," diye alay etti Lionel, parmaklarını şaklatarak. Darcy'nin çığlıkları havayı doldurdu ve tüylerim diken diken oldu. "O burada değil mi?" Nefes aldım, bunu fark ettiğimde içime bir rahatlama yayıldı bir tuzaktı. İçine girdiğim için aptal, salak bir kaltaktım ama o anda umurumda bile değildi. Çünkü bu Darcy'nin hâlâ güvende olduğu anlamına geliyordu.

"Sanırım sen de Clara'nın peşinden koridorda yürüdüğüme inandın?" diye alay ederken bana bir adım daha yaklaştı ve benim buza tutunuşum sıkılaştı bıçak elimde.

Bakışları üzerimde gezinirken gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir açlık vardı.

Üzerinde beyaz bir gömlek vardı ve düğmeleri açılarak kaslı göğsü ortaya çıkarılmıştı; burada neredeyse Darius'un ki kadar çok dövme görmek beni şaşırtmıştı. Ama onun dövmeleri oğlununkiler gibi güzellik ve güçle dolu değildi.

Hepsi de etinde kıvranıyor gibi görünen rünlerden oluşuyordu.

Sanki gölgelerden inşa edilmiş gibiydiler ve bakışlarım üzerlerinde ne kadar çok oyalanırsa, bunun doğru olduğundan o kadar emin oluyordum.

Bana doğru yaklaşırken yavaşça geri çekildim, beni bir çıkışa yaklaştıracaksa bu avcıya karşı av rolünü oynamaktan mutluydum.

"Diego senin için mi çalışıyor?" Bize ihanet ettiği düşüncesiyle içimdeki öfke alevlenerek homurdandım. Mükemmel bir çifte ajan, bizi gözetlemek için gönderildiğini itiraf ederek güvenimizi kazanıyor, sonra da fikrini değiştirdiğine inanmayı seçtiğimizde bizi aptal yerine koyuyordu.

"Bundan daha iyiydi. Polaris'li çocuk gerçekten de senin cazibene kapılmış zavallı bir örnek. Ama benim sevgili Clara'mı hesaba katmadı. Gölgelemler üzerindeki hakimiyeti, seninle bağlantısı olan herkesin gözlerinin içine bakmasını sağlıyor.

Polaris ailesinin ruh ağı. Taraf değiştirdiğini biliyorduk ama onu yerinde bıraktık, istese de istemese de sizi izlemek için onu kullandık."

"Peki neden şimdi ondan vazgeçiyorsun?" Tekrar geri çekildim ve pencereye yaklaşma numaramı anlamamasını umarak sordum.

"Çünkü bir Vega'ya ihtiyacım var. Kahinim kız kardeşinin odasından çıkacağını ve böylece senin onu bulamayacağını öngördü. Ve en kötüsüne nasıl bu kadar kolay inanacağını. Drusilla'nın ağı hafızasını yaratmak için sevgili kız kardeşinin işkence gördüğü bir illüzyonu izlemesi birkaç dakika sürdü. O da bunu omurgasız oğluna ilettil ve sen de Gwendalina'yı kurtarmak için bir savaşçı gibi saldırdın, oysa gerçekte sadece kasabın doğrama tahtasına koşan bir kurbanlık kuzuydun."

Bu planın derinliklerini kavrarken kalın kalın yutkundum. Yıldızların, tüm bunların gerçekleşmesine izin vermesi için her şeyi sıraya koyma şekli. Neden onu kayırdılar ve bizi lanetlediler? Gerçekten de bu kadar istekli miydiler?

Bütün krallık bu delinin elinde mahvolacak mı?

"Benden ne istiyorsun?" Soğuk gözlerine bakarken çenemi kaldırarak sordum.

Sarı saçları nasırlı yüzünden uzaklara savrulmuştu ve Darius'ta onun görünüşünden çok az şey olduğu için mutluydum.

"Bir şey arıyorum," dedi yavaşça, bana doğru bir adım daha atarken dudaklarını ıslatarak. "Kraliyet kanına bağlı bir şey."

Yüzümü boş tuttum, bizimkinden bir şey anlamasını istemedim. Yüzümdeki ifadeye bakılırsa İmparatorluk Yıldızı'nı bulmaya çalışıyordum. Henüz şansımız pek yaver gitmemişti ama Gabriel'in bize yol gösteren imgelemleri sayesinde nerede olduğunu bulma yolunda biraz ilerleme kaydetmiştik.

"Ama onunla ilgili rahatsız edici bir şey öğrendim," diye devam etti, sanki kremalı çay içerken hoş bir sohbet ediyormuşuz gibi. "Onu kullanmak için kraliyet kanına ihtiyacım olduğu ortaya çıktı. Sonra düşündüm ki, *sende* fazlasıyla kan var."

"Kanımdan bir damla bile içmeyeceksin," diye hırladım.

Bana güç vermesi için Anka kuşumu bedenime doğru itmeye çalıştım ama hâlâ uyuyormuş gibi hissediyordum ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kalbim boş yere çırpınıyordu.

Lionel sanki hamlemi yapmamı bekliyormuş gibi hevesle beni izliyordu ve bunu gerçekten yapmam gerektiğini fark ettim.

"Hadi bakalım *Prenses*, vakit kaybetmeyelim."

Parmaklarımı ona doğru salladım ve aramızdaki boşlukta bir ateş topu patladı, ben dönüp pencereye doğru koşarken onu bir anlığına kör etti.

İkinci bir ateş topu önümdeki camı parçaladı ve çıkıntıya sıçradım, ancak dışarı çıkamadan hava büyüünden oluşan sağlam bir duvara çarptım.

Kıçımın üzerine düşerken küfrettim, elimdeki buz bıçağını ona doğru fırlatırken etrafımda inşa ettiğim kalkanı sıkılaştırdım.

Lionel'in bakışları onu kolayca eritirken neşeyle parladı ve kalkanıma çarpan bir ateş büyüü patlaması fırlattı.

nefesim kesildi.

"Neden bana biraz Anka ateşiyile vurmuyorsun?" diye alay etti, ben de ayaklarının dibindeki döşeme tahtalarından sarmaşıklar çıkarıp vücuduna doladım.

Lionel dikkatini sarmaşıklarla savaşmaya vermek zorunda kaldığında Anka kuşuma tekrar ulaşmaya çalıştım ve onu tenimden çekmeyi başaramadığımda kalbim panik içinde çırpındı.

"Bana ne yaptın sen?" Hırladım, sarmaşıklara daha fazla büyü yaptım ve onları bacaklarının etrafına kilitlemek için buzla kovaladım.

"Tarikat yeteneklerini, hizmetlerini sunmadan önce kaçmak için kullanmanı istemedim, bu yüzden evi Tarikat Bastırıcı ile doldurduk. Sevgili Anka Kuşu'nu saatlerce çağıramayacaksın - en azından Clara ve benim gibi panzehirden bir doz almadığın sürece." Lionel sırttı Bu tuzağın tüm boyutlarını açıklarken bana baktı ve bu kadar inatçı bir aptal olduğum ve doğrudan içine girdiğim için kendime lanet ettim.

Dehşet içinde ona bakakaldım ve Lionel bu fırsatı değerlendirerek sarmaşıklarımı ve buzumu güçlü bir ateş büyüseliyle yok edip bana doğru uçurdu.

Buna hazırlandım, alevlerin sıcaklığı sadece gücümü artırırken etrafımda kendi ateşimi oluşturdum ve onun tüm ateşini de kontrolüm altına aldım, patlamayı emerek ona on kat geri fırlattım.

Kendini korumak için savaşırken ona hırladım ve saldırımı kalkanının yüzeyinin her yerinde dondurduğum bir su seliyle takip ettim, parçalanmış kalkanına doğru koşarken onu kontrol altına almak için kalkanı gittikçe kalınlaştırdım

Tekrar pencere.

Hava kalkanının yolumu hâlâ kapattığını görünce hayal kırıklığı içinde küfrettim ve buzun çatlama sesi odayı doldururken dikkatimi duvara çevirdim.

Gücü ellerimde topladım ve sahip olduğum her şeyle duvara ateş ve hava fırlattım. Evin yan tarafından tuğlalar ve harç patladı ve üzerime daha fazlası yağarken kalkanımı sıkıca kavradım.

Evin duvarında açtığım boşluğa doğru koştum ama Lionel arkamdan alev alev yanan kırbaçlar fırlattı.

Hava kalkanımın etrafında kıvrıldılar, onu sıkıca sardılar ve kalkanı sağlam tutmak için savaşıırken beni durma noktasına çektiler.

Lionel beni kendisine doğru sürüklemek için kırbaçları kullanırken ayaklarım parke zeminde geriye doğru kaymaya başlayınca nefesim kesildi.

Dişlerimi sıktım ve kırbaçların daralttığı yanlarına odaklanarak kalkanıma daha fazla güç verdim.

Hava büyüü kalkanımın tepesine öyle bir güçle çarptı ki nefesimi kesti ve ben yanları tutmaya odaklanmışken onun büyüü benimkini delip geçti.

Bir hava kafesine hapsedilip ayaklarımdan çekilirken çığlık attım.

Sırtım maun yemek masasına çarptı ve hava büyüünün kordonları beni aşağıda tutmak için etrafımda dönerken acı omurgamda parçalandı.

Onlara karşı her şeyimle savaştım ama kollarım yerinde sabitlendikçe, gücümü isteğime göre bükme daha da zorlaştı.

Lionel ayaklarımdan dibinde durmak için hareket etti ve ben bağlara karşı çırpınırken ona lanet ettim, bir bacağımı kurtarmayı başardım ve burnunun ortasına tekme attım.

Yüzüne kan sıçrarken dudaklarından muazzam bir hırıltı koptu ve kendimi büyüünün geri kalanından kurtarmak için bir Tom kedisi gibi savaşıırken içimi bir zafer parıltısı doldurdu.

Lionel bacağımı yakaladı, parmakları baldırıma öyle bir kuvvetle saplandı ki, bacağımı tekrar masaya sabitlerken çığlık atmama neden oldu.

Ama pes etmeyecektim. Birilerinin kaprislerine boyun eğmeyi reddediyordum.

Bu psikopatı ve özgürlüğümü elde etmek için kanımı akıtmaya fazlasıyla hazırdım.

Gölgeler tenimin altında keskin bir şekilde yaladı ve nefes almak kadar kolay bir şekilde onların kontrolüne girdim, etimi kana susamış karanlıkla kapladım.

Gölgeler bedenimden kıvrılarak hevesle ona doğru uzandı ve beni zapt etmeye çalışırken bileklerine dolandı.

Derisinin altına girip kalbine, ruhuna ve gücüne doğru ilerlerken onları teşvik ettim.

Gölgelerim onu istila ettiğinde Lionel homurdandı ve açlıklarının bana bulaştığını hissettiğimde dudaklarımı çarpık bir gülümseme kapladı. İstedikleri şeyin peşine düştükçe, beni daha sıkı kavırıyor ve çağrıları daha tatlı geliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Lionel benimle dövüşmeye çalışmıyordu, bunun yerine ben karanlığın içine daha da daldıkça gözleri neşeyle parlıyordu.

"İşte bu," diye nefes aldı, bacağımdaki tutuşu beni zapt etmek yerine okşayana kadar gevşedi. "Onu kucakla."

Gölgelerin bana verdiği zevkle tüm bedenim karıncalanırken, sözleri kulaklarımda çınlayan bir çan gibi geliyordu. İçlerine daha da girmem için can atıyor, en tatlı şarkı gibi adımları çağırıyorlardı. Ama sundukları unutulmaya yaklaştıkça, kız kardeşimin sesinin hatırası beni geri çağırırdı.

Bir meydan okuma hırıltısıyla karanlıktan uzaklaştım, bileklerimi tutan büyü kordonlarını çekiştirirken sırtım masaya yaslandı ve gölgeleri etimin altına geri ittim.

Lionel'in dudakları alaycı bir ifadeyle geriye kıvrıldı ve sihrini serbest bacağımanın etrafında hızla dolaştırarak onu da bağladı.

Ellerim masaya düz bir şekilde bastırılırken hava büyüğü ellerimin etrafını sıkılaştırdı ve onları sıkı bir kalkanla sarmalayarak hareketsiz kalmalarını sağladı.

büyü yapamıyordu.

"Ne istiyorsun lan sen?" Yüzüne verdiğim hasarı iyileştirmek için uzandığında ona bağırdım.

"Bana boyun eğecek bir Vega'ya ihtiyacım var," diye mırıldandı masanın etrafında dolaşırken, bana bakarken gözleri parlıyordu, bir tahtanın üzerindeki kelebek gibi altında sıkışmış, sadece sonunu bekliyordu.

"Ölsem daha iyi," diye hırladım.

Lionel sanki onun için bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmişim gibi dudak büktü. "Bu kadar çok Fae'nin bu kelimeleri sanki hiçbir şeymiş gibi ortaya atması beni hep şaşırtmıştır. Evet, ölüm basit bir kurtuluş olabilir, ama ya kolay bir kurtuluş değilse?

İlişki mi? Ya burada durup şartlarımı kabul edene kadar seni parça parça kesersem? Ne zaman ölüme yaklaşırsan, seni iyileştirip yeniden başlayabilirim. O zaman bana ne kadar direnebileceğini düşünüyorsun?"

Gözlerimin içine bakmak için hareket etti ve ben de yüzüne tükürdüm.

Psikopat neredeyse hiç irkilmedi ama saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için uzandığında bakışları açlıkla karardı.

"Beni durdurmak için tek yapman gereken kendini gölgelere bırakmak," diye nefes aldı masanın etrafında dolaşırken, parmakları boynumdan ayak bileğime kadar vücudumda gezindi ve ayaklarımın yanında durmadan önce tenimden bir tiksinti ürpertisi çekti. "Bir kez teslim olduğunda Karanlığın gücüne karşı, Gölge Prenses'i isteyerek takip edecek ve gerektiğinde emirlerimi yerine getireceksin."

"Asla," diye homurdandım ve dudaklarının köşesi eğlenerek seğirdi.

Spor ayakkabımı çıkarıp başparmağını ayağımın tabanında gezdirirken korkumu bastırmak için mücadele ettim.

"Ne yapıyorsun?" Kemerinden bir bıçak çıkarırken kaslarım gerilerek sordum.

"Tam olarak kime ait olduğunu bilmen gerekiyor," diye nefes aldı Lionel, yüz ifadesi açlıkla aydınlanmıştı. "Ve Tarikat formun kilitlendiğinde artık Ejderha ateşine karşı bağışıklığın kalmayacağına dair küçük bir teorim var. Sence bu mesajı anlamam için daha kaç kez adımı etine kazımam gerekecek?"

Ayağımdaki tutuşu aniden sıkılaştı ve bıçağı masanın üzerine koyup bir parmağını kaldırarak büyüsunün erimiş sıcaklığını hissedebilmem için ayağımın tabanına yakın tuttuğunda panik içinde masaya doğru eğildim.

"Bekle," diye soluklandım ama o hiç vakit kaybetmeden parmağını etime bastırdı ve ayağıma A harfini kazımaya başladı.

Acı kör ediciydi, vücudumdaki her sinir yanıyormuş gibi parlıyordu ve ben bağlarıma karşı direnirken onun büyüsu beni zapt ediyordu. Ateşin acısını daha önce hiç hissetmemiştim ve bu bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Parmağını derimin üzerinde gezdirirken içimi yırtan yanık etime işledi ve beni acıyla yaktı.

Söylemek istediğim çığlığa karşı dilimi ısırdım, her şeyimle ona karşı savaşırken kanın tadını aldım ve kalbim patlayacağından korktuğum kadar sert attı.

Lionel sonunda soyadını tamamlayan X işaretini ayağıma damgalamayı bitirdi ve gözümün kenarından bir damla yaş süzülürken nefes nefese kalarak masaya yaslandım. Ama orada işi bitmemişti.

"Yanıklarla ilgili tek sorunum," dedi yavaşça, elini kaldırırken bıçağı masadan alıp derime bastırdı. "Kanadığınızı göremeyeceğim için."

Bıçak etimi ısırduğunda boğazıma bir çığlık saplandı ve isminin altına bir acı çizgisi çizerek görmeye çok hevesli olduğu kanı döktü.

Neredeyse bayılıyordum ve kanlı bıçağı çektiğinde bir kez daha masanın üzerine düştüm ve göğsüm kabararak kendime gelmeye çalıştım.

Düşüncelerimin kontrolünü yeniden kazanmak.

Yanımdan geçip parmaklarını karnımda nazik bir okşayışla gezdirirken yüzünde beliren gülümseme, bıçağın öpücüğünden bile daha kötüydü.

"Benim için çığlık atacaksın Roxanya," diye söz verdi bıçağı kaldırıp kaburgalarımda gezdirirken ve etimi kendi kanımla boyarken. "Bu sadece bir zaman meselesi."

Bıçağı bir kez daha kaldırdığında kaslarım sıkıştı ve işkencesinin acısı yeniden başladığında gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı.

Gözlerimi kapattım ve kız kardeşimi düşündüm, onun burada olmadığı ve bu canavardan uzakta güvende olduğu gerçeğine odaklandım. Acı içimi parçaladığında ve gölgeler ondan kaçmak için içlerine girmem için yalvardığında bu bilgi bana güç verdi.

Ama ben yapmadım. Reddettim. Bana ne yaparsa yapsın, onun kuklası olmayacaktım.

Bu yüzden bedenimi oymasının ve beni ateşiyle tekrar dağlamasının acısına karşı dişlerimi sıktım ve çığlık atmamak için tüm gücümle savaştım.

Arazinin kenarındaki sık ormanlık alandan geçerek ilerideki eve doğru koşuyorduk. Dikkatleri üzerimize çekme ihtimaline karşı hiçbirimiz Faelight kullanmaya cesaret edemedik.

Kalbimde, Tory'nin yakın olduğundan emindim. Onu neredeyse hissedebiliyordum.

Engibeli tozlu zeminde koşarken çam kokusu burnuma doluyor, varlığım beni çağırıyordu. Lionel'ın ona sahip olduğunu bilmek içimde öfkeyle nefreti birbirine karıştırdı. Ve ona ne yapıyor olabileceğine dair görüntüler, içimdeki öfke denizinde neredeyse boğulmama neden oluyordu. Eğer kız kardeşime zarar verdiyse, onu öldürecektim. Anka ateşimin her zerresini kafasına indirecek ve onu bu dünyadan sonsuza dek yakacaktım.

Bir baykuşun ötüşü içimde bir adrenalin patlamasına neden olurken, ağaçların arasında ilerliyor, karanlık ormanda sessiz bir balonun içinde koşuyor ve Tory'ye giderek daha da yaklaşıyordum.

"Bekle," diye tısladı Caleb ileriden, sırtını bir ağaca dayamıştı ve kulağını eve doğru çevirdiğinde onun önünde yavaşladık. Hepimiz birlikte kalmaya karar vermiştik, takım olarak daha güçlü olduğumuzu düşünmüştük. Ve eğer önümüzde bir tehlike varsa, onunla grup halinde yüzleşmek yalnız yüzleşmekten daha iyiydi.

"Ne oldu?" Darius sabırsızca homurdandı, sanki büyüsü serbest kalmak için can atıyormuş gibi parmaklarını esnetti.

"Çatırtı duyabiliyorum."

"Ateş," diye homurdandı Seth, havayı koklarken duman kokusu bana da ulaştı.

"Evet ve... burada, geldiğimiz yolun gerisinde bir hareketlilik var. Çevrenin ötesinde," dedi Caleb, odaklanırken gözlerini kapatarak. "Çok uzakta ama bu tarafa doğru geliyor."

"Ne oldu?" Endişeyle eve doğru bakarak sordum. Burada bir dakika daha oyalanmak istemiyordum ama Caleb endişeleniyorsa beklemek zorundaydım.

"Ayak sesleri," diye nefes aldı. "Bir sürü. Çok ağırlar...." "Periler," diye homurdandı Max ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"O halde etrafımız sarılmadan harekete geçmeliyiz," diye hırladı Darius ve Caleb başını salladı ama o ilerleyemeden kolunu yakaladı.

"Kalbinizle değil aklınızla düşünün," diye uyardı, sonra bana baktı. "İkiniz de. Oraya hazırlıksız giremeyiz."

Darius onun elinden kurtuldu. "Ne yaptığımı biliyorum. Burada zaman kaybediyoruz."

Koşmaya devam etti ve ben de peşinden koşarken içimi bir endişe kapladı, nabzım boğazımın dibine doğru sertçe çarpıyordu. Dört Varis buradayken, Tory'yi kurtaracak kadar güçlüydük, bunu biliyordum.

Ağaçların arasından evin görüntüsünü yakaladım, bir ucunda közler parılıyor, duman sanki yangın yeni söndürülmüş gibi yıldızlarla süslü gökyüzüne doğru yükseliyordu. Açık bir geceydi, ancak bize fazla ışık verecek bir ay yoktu. Ama bu sadece düşmanlarımızdan iyi saklandığımız anlamına geliyordu. Lionel Tory'yi buraya çekmiş olabilirdi ama bizim ortaya çıkıp planlarını altüst etmemizi beklemiyordu. Avantaj bizdeydi, sadece onu elimizde tutmamız gerekiyordu.

Darius ağaçların kenarına ulaştı ve büyük bir çamın yanında durakladığında yanına koştum, etrafımızdaki karanlığı bir güçle kullanıyormuş gibi görünüyordu.

Bizi gizli tutmak için bir illüzyon. Varislerin arkamızda toplandığını hissettim ve gerginlik omurgamı diken diken etti.

"Şimdi ayrılmalıyız," diye önerdi Seth. "Tory'nin yerini bulduktan sonra Lionel burada olduğumuzu anlamadan içeri girebiliriz."

"Dalga dalga üzerine gelmeye devam edebiliriz," diye kabul etti Max. "Birlikte hareket etmek daha güvenli değil mi?" Caleb homurdandı.

Tory'nin çığlığı havayı delip geçti, kalbim korkudan yerinden fırlayacak gibi oldu ve hiç düşünmeden eve doğru koşmaya başladım. Darius yanımdan hızla geçip arka kapıya doğru koşarken beni geride bıraktı, kolları yanında ileri geri hareket ediyordu.

Gölgeler aniden içimde yükseldiler, düşüncelerime çarpıp görüşümü bulanıklaştırdıkça çekimleri ezici bir şekilde güçlendi.

Ne oluyor?!

Bacaklarım sıkıca kilitlendi ve yere yığıldım, sesim göğsümün derinliklerinde kısılmıştı, Darius'a bağırarak için serbest kalamıyordum.

Caleb bir anda yanımdaydı, beni kollarının arasına aldı ve ben acı içinde kıvrılırken ağaçların arasına doğru koşmaya başladı.

Beni üçünün arasına yatırdı, iyileştirici ışığı etime bastırırken küfrediyordu, gözleri panikten çılgına dönmüştü.

"Onun nesi var?" Seth telaşla sordu. "Kahretsin, bilmiyorum," diye tısladı Max.

"Darius koşmaya devam etti," diye tısladı Caleb. "Neredeyse eve varmak üzere."

Beni iyileştirmeye çalışmayı sürdürdüler, ama bundan kurtulamadım ve dudaklarım sıkı sıkıya kilitlenmişti, onlara söylememi engelliyorlardı.

Gölgeler

göğsümü parçalıyor, vücudumun her santimetresine girip kök salıyorlardı.

Başımı tırmalarken acı gözümü kör etti ve içimi çalkalayıp ağrıttı.

"Dayan Darcy," diye inledi Seth, daha fazla iyileştirici ışık sunarken elimi tutuyordu.

Max avucunu alnıma bastırdı ve duygularımı çekip neler olduğunu anlamaya çalıştığını hissettim. Ama duygularımın içine giremedi. Gölgeler beni yere hapsederken bedenimin kalesini yıktım. Bedenim izin verseydi çılgılık atabilirdim ama artık bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Sanki bir hücreye hapsedilmiş, kendi bedenimin içinde işkence görüyordum.

"Ona yardım edebilirim," diyen Clara'nın sesi kulaklarıma ulaştı ve içimi kanımı donduracak kadar keskin bir korkuyla doldurdu. Ama tek yapabildiğim orada yatmak, ağaçların arasındaki karanlığı avlayarak onu aramaktı. Clara'nın kahkahası ormanın içinde çınlarken Varisler ayağa kalkarak önümde koruyucu bir duvar oluşturdular. "Bunca yolu beni görmek için mi geldiniz çocuklar?"

"Göster kendini!" Max havladı, dövüşmeye hazırlanırken avuçlarını buz kapladı.

Caleb harekete geçmek için hazırlandı, gözleri ileri geri gidip geliyordu, saldırmaya hazır bir avcı gibi karanlığın içinde onu arıyordu.

Gölgeler beni kukla ipleri gibi çekip ayağa kaldırırken damarlarıma buz damlıyordu; görüşüm, bakışlarım Varislerin kafalarının arkasına sabitlenene kadar yavaşça dağılan siyah bir sisle örtülmüştü.

Ellerim kendiliğinden kalktı ve Clara'nın iradesine boyun eğmek zorunda kaldığımda, beni rahatsız eden gölgeleri mutlak bir şekilde kavradığımda uyarıda bulunmaya çalıştım.

Duman avuçlarımda içinde dönüyordu ve onları uyarmak için tek bir ses çıkarmaya çalışırken tüm gücümle savaştım ama faydası olmadı.

"Hadi bir oyun oynayalım," diye şarkı söyledi Clara. "İlk ölen kazanır!"

OceanofPDF.com

Darius

Cehennem zebanileri beni kovalıyormuş gibi Lance'in çocukluk evine doğru koştum. Göğsümü yırtan bir çatlak vardı, beni parçalıyor ve etimin tüm katmanlarını soyuyordu, ta ki içimde babamın olmam için yorulmadan çalıştığı canavardan başka bir şey kalmayana kadar.

Ama eğittiği canavarın ona sırt çevireceğini hesaba katmamıştı. Hayatımdaki tek iyi şeye dokunduğu için ona yağdıracağım gazabı hesaba katmamıştı.

Yıllardır onu alt etmek için çalışıyordum ve tek yaptığı beni zorlamaktı. Bu gece sona erdi.

Roxy'nin çığlıkları bahçede yankılandı ve ben bu çığlıkların acısını kalbime saplanan bir hançer gibi hissettim.

Onu öldürecektim. Yeter artık.

Diğerleri geride kalmıştı ama nedenini öğrenmek için yavaşlayamadım. Roxy'nin bana ihtiyacı vardı. O evde her ne halt oluyorsa, kötüydü. Ve kalbimi onunkine bağlayan zincir, bir an bile daha acı çekmesine izin veremezdi.

Eve dalarken arka kapıyı menteşelerinden yarıya kadar söktüm ve yeni söndürülmüş bir yangının duman kokusunun boğazıma takıldığı içeriye daldım.

Ama koşmaya devam ederken, soluduğum tek şeyin bu olmadığını fark ettim. Ejderham etimin altında elik zincirlerle kilitli olduğu için elimden kaydı ve Roxy'nin Anka Kuşu'nu beni doğuran deliye karşı kullanmasını engellemek için her yerin Emir Bastırıcı ile doldurulduğunu fark ettiğimde gsm gmbrdetecek kadar yüksek sesle hırladım.

nemli değildi. Onu dişlerimle ve penelerimle paralamama gerek yoktu, çıplak ellerimle onu mutlu bir şekilde lime lime ederdim.

Tam koridora çıktığımda Roxy tekrar çığlık attı ve yemek salonundan gelen ışık bakışlarımı ona doğru çekerken onun acı dolu sesi içimde bir şeyleri kıldı.

Kapıyı açtım ve aynı nefeste su fışkırttım, suyu babama yönelttim, çünkü onu Roxy'nin üzerinde dururken buldum, Roxy yemek masasına hava büyüsüyle bükülmüş iplerle tutturulmuştu.

Kendini korumak için savaşırken dudaklarımdan bir kkrete yükseldi ve tenini kaplayan kanı gördüm, kelimeler etine sayısız kez yakılmıştı. Acrux. Onun adı. *Benim* adım. Mükemmel tenini kırmızıyla süslüyor.

Babam bana bir şeyler bağırıyordu ama ben duyamıyordum. Sevdığim kızın, babamın oynaması için bir et parçası gibi masanın üzerine yatırılmış olmasından başka hiçbir şeyi kavrayamıyordum.

Yıllar boyunca bana bunun gibi sayısız şey yapmıştı. Kardeşimi de dövüp boyun eğdirmişti. Ama onu değil. Bir daha ona dokunmasına izin vermeyecektim.

Buzla kaplı yumruklarımla odanın öbür ucuna saldırdım ve hücum eden bir Minotor'un gücüyle kalkanına çarptım.

Babam büyüsünü korumak için savaşırken dudakları vahşı bir hırılıyla geri çekildi ama yumruklarımı tekrar tekrar ona savururken içimdeki öfkeyle hiçbir şey boy lşemezdi.

Kalkanı çatladı ve beni durdurmaya çalışırken ciğerlerimdeki havayı çaldı. Büyümün son zerresini bir sonraki yumruğuma aktarıırken irkilmedim bile.

Babamın kalkanı parçalandı ve yumruğum yüzüne çarparak konsantrasyonunu bozdu, böylece hava bir kez daha ciğerlerime geri döndü.

Onu altımda yere serdim ve Ejderhasının tüm vahşiliğiyle hırlayarak ateşle kaplı yumruklarıyla karşılık verdi, yumruklarını yanlarıma çarptı ve kemiklerimdeki etleri yaktı.

Roxy adımı söylüyordu ve sesinin çığlık atmaktan kazandığı sertlik, kalan azıcık kısıtlamamı da kırmaya yetmişti.

Babam beni üzerinden atmayı başardı ama anında karşılık verdim, yeni bir kalkan oluşturmamdan saf ateşten bir dalga ona çarptı, onu canlı canlı kaynatacak kadar sıcaktı.

Yumruğumu sıkarken kendi yaralarımın acısını görmezden geldim ve buzdan hançerler ona doğru fırladı, o öfkeyle böğürürken etini kesti.

Ayağa kalktı ve bana doğru koştu ama ben yere buz attım. önünde, kayarken yumruğumu karnına indirdim ve kaburgalarının kırıldığını hissettiğimde vahşice gülümsedim.

Kollarını bana doladı ve öfke dolu bir çığlıkla beni yere serdi. "*Yerde kal!*" diye bağırdı yüzüme, çeneme bir yumruk indirirken sesi Karanlık Zorlama ile doluydu. "*Ve kalbini kıran kızı kırışımı izle.*"

Kolumdaki yeni yara izi sıcaklıkla alevlenirken ve Roxy'nin sahip olduğu Anka kuşu aleviyle benden uzaklaşırken, kendini ayağa kaldırdığında hareketsiz kaldım.

Beni yeteneklendirdi, uzuvlarımdan geçti ve bu komutları avladı. Onun gücü, adamın kara büyüsünü bir hiçmiş gibi yakıp yok etti ve bıçağı tekrar onun üzerine kaldırdığında, bakışlarım onunkilerle kilitlendi.

Sanki benim acım onunkinden daha çok canını yakıyormuş gibi bana bakıyordu ve ona ne yaptığını düşündükçe içimdeki öfke yeni boyutlara ulaştı.

Babam sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, işine odaklanmış, etini bir kez daha kesmek için bıçağı kaldırıyordu.

Bir kalp atışında ayağa kalktım, büyü ölümcül bir niyetle uzuvlarıma dolanırken kaslarım güçle şişti.

"Beni küçümsemeyi gerçekten bırakmalısın baba," diye hırladım ve bana doğru döndü, kara büyüğü beni tutmayı başaramayınca gözleri şaşkınlıktan çılgına dönmüştü.

"Nasıl?" diye soluk soluğa sordu ama ona cevap verme zahmetine girmedim.

Ona o kadar büyük bir güçle vurduğum ki, bir cehennemin ortasında duvara çarpmadan önce odanın diğer tarafına fırladı.

Alevlerin onu yutmasını isterken peşinden gittim ve o da alevleri söndürmek için var gücüyle savaştı.

Kendini ateşten fırlatıp tekrar benimle çarpıştığında, buna hazırdım. Yumruklarımız ve öfkemiz birbirine karışarak yere düştük, her birimiz diğerine boyun eğdirmeye ve zaferimizle duvarları kırmızıya boyamaya kararlıydık. Ama ilk kez savunmasındaki çatlakları hissedebiliyordum, üstünlüğü ele geçiriyordum. İçimdeki canavar artık onun kanının kokusunu almıştı ve kana susamışlığı geçene kadar rahatlamayacaktı.

Bugün Lionel Acrux'un sevdiğim birini inciteceği son gündü. Ben hükmetmek için doğmuştum.

Ve ben de kanımla yerimi alacaktım.

Avuçlarımdan patlayan gölgeler Seth'in üç Varis'in etrafına ördüğü kalkana çarptı ama darbenin gücü onları yere yuvarladı. Clara bana sesimi tam zamanında geri vererek çılgılık atmamı sağladı.

Üçü de saniyeler içinde tekrar ayağa kalktılar, bana doğru döndüler ve havaya kaldırdığım ellerimi gördüklerinde geri çekildiler. Parmaklarımdan arasında uğursuzca dönen gölgeler.

"Durduramıyorum," diye nefes nefese kaldım, kalbim güçlü bir şekilde çarpıyordu. "Benden uzak dur."

"Siktir," diye tükürdü Seth, kalkanını etraflarına siper ederek.

"Dışarı çık ve bizimle kendin yüzleş, seni korkak!" Caleb ağaçlara doğru kükrerken benden bir güç dalgası daha patladı.

Üçü birbirinden ayrılarak çalılıklara çarptı ve bedenim keskin bir şekilde Max'e doğru döndü, avuçlarım havaya kalkarken ileri doğru adım attım. Ellerimden gölgeler fişkırdı ve hareket etmesi için ona yalvarırken dehşet beni sardı. Vücudu yok oldu ve bunun orada bıraktığı bir yanılsama olduğunu fark ettim, önümdeki ağaçların arasından hızla geçtiğini gördüğümde kalbim rahatladı.

Clara iradesini bir kez daha içime bastırdı ve aniden Seth'e doğru koşmaya başladım, gölgeleri ona doğru savuruyordum, böylece ayakta durmak zorunda kaldı.

tüm gücüyle yere ve kalkanına sarıldı. Güvenlik balonunun etrafını saran karanlık iplikçikleri, bir kavanozun etrafındaki piton gibi sıktıkça sıkıyordu. Tüm çabasını onu korumak için harcarken kükredi ve savunmasını aşarsam ne olacağından korktum.

"Kesin şunu!" Clara'nın kahkahası tepemizdeki gölgelikte bir yerden çınlarken ona bağırdım.

Caleb bir bulanıklık içinde hareket etti, onu avlarken ağaca hızla tırmandı ve dalların arasında kayboldu.

"Beni yakalayamazsın!" Clara şarkı söyledi, sesi bizden uzaklaşıyordu ama bana olan tutuşu hiç gevşemedi.

Gölgeler Seth'in kalkanının etrafını gittikçe daha sıkı sarıyordu ve kalkanın bükülmeye başladığını hissettim, büyü Beşinci Element'in yoğunluğu altında zar zor dayanıyordu.

Bana bir ağırlık çarptı ve Max bileklerimi kavrayıp ellerimi buzla bağlayarak kilitletiğinde tüm ağırlığıyla yere çarptım. Başımın üstünde.

"Sorun değil, seni almasına izin vermeyeceğim," diye homurdandı, gözleri bu sözle parlıyor ve bana tutunacak bir parça umut veriyordu.

Seth yanıma koşarken, "Bağlayın onu," dedi.

"Çabuk ol," diye yalvardım, avuçlarımın içinde gölgeler oluşuyor, buzu kırmak için çabalarken köpürüyorlardı.

"Kahretsin." Max dizlerinin üzerine çöktü, ellerini uzattı ve ellerimi giderek daha fazla buzun içine soktu.

Arkasında beliren bir karaltı kalbimi dehşetle titretti. "Dikkat et!"

Clara Max'in sırtına bir bıçak sapladı ve Max kükreyerek üzerimden düştü, beyaz gömleğinden kan sızıyordu. Seth onu yakalamak için sarmaşıklardan bir ağ ördü ama Caleb'in peşinden koşmasıyla bir anda yok oldu. Elinden gelen her şeyi onun yoluna fırlatıyor, ormanı parçalara ayırıyor ve

Etrafımızdaki ağaçları inletirken, gövdeleri onun gücüyle neredeyse kırılıyordu.

Seth Max'i iyileştirmek için ileri atıldığında buz parmaklarımın etrafında parçalanmaya ve çatlamaya başladı.

"*Seth*," diye yalvardım, kalbim küt küt atıyordu. "Git buradan."

Buz avuçlarımdan patladı ve kendimi onlara fırlatmak zorunda kaldım, iki gölge ipini boğazlarına doladım ve boğulmalarını sağladım.

Seth bir avuç içi fırlattı ve rüzgâr bana doğru püskürdü, beni sert toprağın etkisinden kurtaran bir hava yastığının üzerinde yakalamadan önce beni uçurdu. Hava beni bastırmaya devam etti ama o yarı yarıya Max'i iyileştirmeye odaklanmıştı ve bedenimden başka bir gölge dalgası sarmalandığında büyü yol verdi.

Ayağa kalkmaya zorlandım, onlara doğru koşuyordum ve Clara elime buz gibi bir hançer tutuşturarak tekrar yanımdan hızla geçti. Sesi bana geri seslenirken içimi korku kapladı. "Hadi birkaç Varis'i doğrayalım, Darcy!" sanki bir oyunda eğleniyormuşuz gibi tekrar güldü.

Bıçağı sıkıca kavramamı sağladığında dişlerimi sıktım ve Max ve Seth aceleyle ayağa kalkıp beni savuşturmak için ellerini kaldırdıklarında onlara doğru yürüdüm.

"Kendini tutma," diye yalvardım, yüz hatları gerginlikle kaplanırken kalbim korkunç bir şekilde çarpıyordu. "Beni durdurmak zorundasınız."

Seth ve Max'e gölgeler fırlatırken Darcy'den uzaklaştım ve onlar da ona durması için bağırdılar. Hedefime odaklanmaya devam ettim, ağaçların arasından bir iz açtım ve bunun sorumlusu olan kaltağa doğru döndüm.

Clara Orion'a doğru ilerlerken dişlerimi gösterdim, ona doğru gelirken gölgeli gözleri bana doğru bakıyordu ve sanki benim gelişim onun lanet olası gününü güzelleştirmiş gibi dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gel de yakala beni küçük vampir," diye seslendi, diğerlerinin etrafında dönerek onları aramıza sokmaya çalışırken benden uzaklaştı.

Darcy bir gölge kırbacı fırlattığında ve Seth son anda siper almak zorunda kaldığında ona hırladım, homurdanması ne kadar güçlü olduğunu ele veriyordu

Saldırı olmuştu. Max, Darcy'yi de engellemek için gücünü havaya kaldırdı ve Darcy kollarının etrafında daha fazla gölge kıvrılırken onlara kaçmaları için yalvardı.

Clara küçük bir kız gibi gülerek onların etrafında dönmeye devam etti ve ellerimi ona geçiremeyeyim diye onları aramızda tutmaya çalıştı. Hayal kırıklığı içinde homurdandım ve tekrar benden uzaklaşmaya çalışırken onu yavaşlatmak için etkimi ayaklarının dibindeki yere fırlattım.

Çukura doğru tökezledi, sarmaşıklar onu hızımı hesaba katacak kadar uzun süre yakaladı.

Onlardan kurtulmaya çalışırken ben de onun üzerindeydim.

Yarattığım çukura düşerken ağırlığımı ona verdim ve toprak etrafımızda yükselip onu altıma gömerken ellerim boğazına kilitlendi.

Daha sert sıkıldığımda Clara manik bir şekilde güldü, ateş büyümü ona karşı da kullanırken avuçlarım sıcaklıkla yanıyordu.

Gölgeler kollarını yaladı, o uzandı ve onu sardı. Parmaklarım bileklerime dolandı ve buz gibi güçleri vücuduma acı verirken nefesim kesildi.

Onu bir anda serbest bıraktım, toprak büyümü onu toprağın altına gömmek için zorlarken çukurun kıyısına geri fırladım, kurtulmaya çalışırken saldırıya giderek daha fazla güç yığdım.

Gücümü sıkıca kavrarken hırladım, onu toprakla boğdum ve zemini sıkıldıkça sıkıttım, ta ki-

Clara topraktan fırladı, bir gölge dalgasına binerken çılgınca kıkırdadı ve dişlerini göstererek doğruca bana doğru atladı.

Yüzüne ateş fırlatmak için yana döndüm ama alevler onu korumak için yönlendirdiği gölgeler tarafından yutuldu.

"Kocaman adam olmuşsun Caleb," diye kıkırdadı bir sonraki hamlemi beklerken ve ben onu tamamen görmezden geldim. Bu şey çocukken Darius'un evine geldiğimde oynadığım kız değildi. Her ne sikimse O artık Fae değildi.

Çukurun etrafından dolandım ama kara büyüsünden bir dal bileğimi yakaladı ve kaçamadan beni ayağımdan çevirdi.

Çenem yere çarptı ve dişlerim dilimi keserken kan tadı aldım.

Yuvarlanmaktan başka bir şey yapamadan Clara üzerimdeydi.

Kalçalarımın üzerine otururken siyah gölgelerden oluşan bir pelerin etinin etrafında kıvranıyordu, gölgeler bana doğru yöneldikçe etrafta beliriyordu. Onun

Buz gibi soğuk eller göğsüme bastırdı ve sahip olduğu karanlık içime işleyip ölümcül bir hassasiyetle kalbimi avlarken nefesim kesildi.

Gölgelerin dokunduğu her yer acıyla canlandı ve kafatasımın şimdiye kadar yaptığım en kötü şeylerin anılarıyla yankılanmasına neden oldu.

"Lezzetli görünüyorsun Caleb," diye inledi Clara, bakışları boğazımda gezinirken dişlerini yalıyordu.

Hamle yapmasını bekledim ve bir hareketle çenesini avucumun içine aldım. Derim ateş büyüyle yandı ve çenesinin kırıldığını duyana kadar gelişmiş gücümle çenesini bükerken acı içinde inledi.

Diğer yumruğum da aynı hareketle onun yan tarafına çarptı ve o üzerimden savrulup iğrenç gölgelerini de beraberinde götürürken rahat bir nefes aldım.

Kollarımı ateşle kaplarken başka bir hırıltıyla ayağa fırladım ve o tekrar ayağa kalkarken altındaki zeminin titremesine neden oldum.

Ağaçların altında karanlık bir lekeden başka bir şey gibi görünmeyene kadar etrafındaki gölgeler yükseldi. Dersimi almıştım. Şunlar Gölgeler bir daha bana yaklaşmadı ve o bana doğru koşarken kenara çekildim, ona bir alev seli fırlattım ve kara büyüsunü geri yaktım.

Yer sarsılıp altına çökerken hayal kırıklığıyla inledi ve Seth ile Max'e doğru bir bakış attığımda Clara'nın dikkatinin dağılmasının onlara avantaj sağladığını gördüm.

Darcy gölgelerle peşlerinden koşmaya zorlanırken onlara kaçmaları için bağırıyordu ama Clara'nın tüm dikkati ona rehberlik etmediği için saldırıları özensizdi.

İhtiyacım olan tek cesaretlendirme buydu. Ellerime odundan mızraklar geçirip birbiri ardına Clara'ya fırlatırken dişlerimi gösterdim.

Birinden atlamak zorunda kaldı ve bir sonraki gölgeler tarafından tüketildi, ama ben yavaşlamadım, sadece daha fazlasını var ettim.

Diğerlerini kurtarmak istiyorsam Darcy'yi Clara'nın elinden kurtarmalıydım. Ve bu işi yapmanın kesin bir yolu vardı.

Clara Orion'un ölmesi gerekiyordu. Ve bu sefer, geri dönemeyecekti.

OceanofPDF.com

Seth bir hava patlamasıyla Max'i başımın üzerinden fırlattı. Arkama düştü ve kaslı kolunu omuzlarıma dolayarak beni zapt etmeye çalıştı.

Kolumu başımın üzerinden geriye doğru uzattım ve diğer elimdeki bıçağı almaya çalışırken yüzünün etrafına gölgeler düşürerek onu boğdum. Avucunun içine buzdan bir bıçak attı ve bıçağı düşürmemi sağlamak için elimi kesti. Kan akarken nefesim kesildi ama tüm gücümle istememe rağmen parmaklarım bıçaktan ayrılmadı.

"Durun - ona zarar vermeyin!" Seth ileriye doğru koşarken talepte bulundu.

Serbest kalan elim Seth'e doğru döndü ve duman bir iblis gibi ona doğru savruldu. Ona karşı kalkan oluşturdu ve gölgeler etrafını sarıp onu benden uzaklaştırırken Max boğulmaya başladı.

Tam ileri doğru adım atacakken bacaklarımı dondurdu ve beni yerimde tutmak için buzun vücudumda daha da ilerlemesine izin verdi.

"Kaçın!" Israr ettim ama beni burada bırakmayacaklarını belirten bir bakış attılar, tam da Clara Caleb'ın peşinden koşarken.

Adam korkutucu bir güçle sırtına odundan mızraklar fırlatırken arkasından gölgeler fişkırdı ama o onları tekrar tekrar eritti.

Buz kollarımı iki yanıma sıkıştırdı ve bıçak elimden kayarak ayaklarımın dibindeki yumuşak toprağa saplandı.

Rahatlama nefes alış verişlerimi düzene soktu ama bu sadece bir an sürdü çünkü ağaçlardan gelen tıkırtı ve emme sesi bana ulaştı.

Ağır ayak sesleri bu tarafa çarparken ve karanlıktan canavarca bir form çıkarken her parçam dehşetle dalgalandı; Nymph, uzanmış parmakları ve ruhumun derinliklerine işleyen çingirak sesiyle üzerimizde yükseliyordu. Budaklı, ağaca benzeyen gövdesi üzerimde belirdi, yaklaşırken kırmızı gözleri bana kilitlendi.

Seth ve Max önümde omuz omuza koşuyorlardı ve ben yardım edemediğim için, Clara'nın iradesine, gölgelere bağlı olduğum için nefret ediyordum. Özümü yiyip bitiriyorlar, beni aç çağrılarına inandırmaya çalışıyorlardı.

Teslim ol Darcy, diye fısıldadı Clara'nın sesi kafamın içinde. Karanlığa gel.

Burada özgür olabilirsin.

Seth ileri atılarak beyaz Kurt Adam formuna büründü ve vahşi bir hırıltıyla Su Perisi'nin boğazına atladı. Siren formu kontrolü ele geçirip havadaki çingirak büyüsunü bastırmaya çalışırken, lacivert pullar Max'in çıplak kollarında ve ensesinde gezindi.

Etrafımdaki buz kırılmaya başladı ve ciğerlerim beni pençesine alan güce karşı koymaya çalışırken zorlandı. Ama faydası yoktu ve Gölgeler bir kez daha özgürlüğüne kavuşurken etrafımdaki buzlar paramparça oldu.

Nimf, Seth'i kötü bir çatırtı sesiyle bir ağaca çarptığında ve kalbim dehşet içinde sıkıştığında, benden döküldüler, Max'in etrafından dolandılar.

Ben onu canavar için hareketsiz tutmaya zorlanırken, Clara'nın emrinden kurtulamadığım için, bu karanlık yarattığı durduramadığım için nefret ederken, Su Perisi Max'e yaklaştı. Anka kuşumu çağırdım ve o da başını kaldırdı ama gölgeler onu aşağıya, daha derine itmeye devam etti.

"Dur!" Su Perisi elinin sivri uçlarıyla Max'in kalbine doğru uzanırken çığlık attım.

Gölgeler.

Canavarın sondaları göğsünü yararken öfke ve acıyla kükredi ve ben çığlık atıp yardım için yalvardım, bakışlarımı bize doğru acımasızca parıldayan yıldızlara çevirdim.

Ağaçların arasından fırlayan başka bir su perisi Max'i öldürmek üzere olana çarptı ve onu yere yuvarladı. İkisi kavga etmeye başladı, toprağı yırttılar ve bu sırada bir ağacı devirerek altımdaki toprağın titremesine neden oldular.

Seth bir anda üzerime atladı ve ağır pençeleri beni yere sererken Max'i bağlayan gölgeler onu serbest bıraktı. Bir saniye sonra sıçrayarak uzaklaştı, Nymph'lerin üzerine atladı ve onlar dövüşürken uzuvlarını parçaladı. Nimflerin böyle davrandığını hiç görmemiştim ama bir Varis'in büyüsünün ödülünün ortalama bir Fae'den daha değerli olduğunu tahmin ediyordum.

Max aceleyle ayağa kalktı, ellerini yeniden tutarken onlardan uzaklaştı. büyüsü. Ben de ayağa kalkmaya zorlandım, ellerim bir kez daha havaya kalktı ama bu sefer Max beni zapt etmeye çalışmadı, koştu.

Sayırsız yaradan akan hastalıklı ılık kan damlaları derimin üzerinde kayarken masaya doğru çırpındım ve bedenim acıdan titrerken Lionel'a elimden geldiğince renkli bir şekilde küfrettim.

Darius, kalbimi aynı ölçüde çarptıran ve acıtan acımasız bir vahşilikle savaşıyordu. Tamamen korkusuzdu, babası onu geride tutmak için savaşırken o tamamen önündeki adamı bitirmeye odaklanmıştı. Sahip olduğu her şeyi saldırmaya harcıyor, babasının en kötü vuruşlarını engellemek dışında kendini savunmaya neredeyse hiç zaman ayırmıyordu.

Lionel öfkeliydi, içindeki Ejderha açıkça görülüyordu ve oğluna vurduğu her darbeye onu öldüreceğinden daha fazla korkuyordum.

Darius Ejderhasının tüm gücüyle kükreyerek odanın dört bir yanına yayılan alev selini, alevler içini boşaltmadan kendini havayla koruyan Lionel'a doğru fırlattı.

Darius tekrar ona doğru koştu ama duman dağıldığında Lionel, vücudunu saran gölgeler ve gözlerindeki manik parıltıyla onu karşılamak için öne çıktı.

Bakışları, büyülu zincirleriyle masaya bağlı kaldığım bana kaydı ve doğrudan bana doğru bir kara büyü patlaması fırlattığında haykırdım.

Darius darbenin geldiği yöne doğru sıçradı ve göğsüne aldığı darbeye karşı kalkan oluşturma şansı olmadığı için masaya doğru savruldu.

"Darius!" Nefes nefese kaldım, ona yardım etmek için can atarken bağlarımı çekiştirdim ve o da gölgelerin neden olduğu hasarı iyileştirmek için mücadele ederken homurdandı.

Babasından uzaklaştı, gözlerinde acıyla bana bakarken onu oyalamak için buz parçaları fırlattı.

Ayak bileğimi yerinde tutan büyülü zincire uzandı ama başımı şiddetle salladım.

"nce işini bitir," diye tersledim, beni kurtarmaya çalışarak bir an bile vakit kaybetmesini istemiyordum.

Lionel yolumuza daha fazla gölge fırlattı ve Darius gölgeler içine işlerken hırladı, gölgeleri tekrar alevler lehine kovmadan önce elleri bir an için karanlıkla kıvrandı.

Ellerimi hareketsiz kılan hava büyüsünü parçalamak için savaşırken yaralarımın acısına karşı dişlerimi sıktım. Lionel oğluyla ne kadar uzun süre savaşırsa, beni tutan büyü üzerindeki hakimiyetinin o kadar zayıfladığını hissediyordum ve büyü kırıldığı anda ben de hazır olacaktım.

Lionel bedeninden gölgeler fırlattı ve odadaki tüm ışık aniden karardığında nefesim kesildi. İçimdeki gölgeler onunkilerle birleşmek ve dünyayı kasıp kavurmak için can atarak derimin yüzeyine doğru yükselirken göğsümde derin, vurucu bir ritim başladı.

Bana seslendiklerinde, bedenimin acısından kurtulacağımı vaat ettiklerinde ve bana isteyebileceğim tüm gücü ve daha fazlasını sunduklarında, coşkunun sınırında inledim.

Ama ben g istemedim. Hiç sahip olmadım. Öyle bir şey değildi. Arzuladığım şey sevgiydi. Aile. ylece alamayacağınız ve *kazanmak* zorunda olduğunuz türden şeyler.

Bir ılık atarak içimdeki tüm gücü çektim ve gölgeleri geri itmek için kullandım. İçimdeki karanlık enerji Gölgeler Lionel emrediyordu ve benimkini sürgün ettiğim gibi, onunkini de ondan çaldım, onları tekrar kilitledim ve odayı bir kez daha ortaya çıkardım.

Darius hiç vakit kaybetmeden öfke dolu bir feryatla ileri atıldı ve yumrukları buzdan eldivenlerle kaplanarak Lionel'ı yere yıktı ve yüzüne doğru kükrerken korkunç bir vahşilikle ona vurmaya başladı.

Birbirimize yaşattığımız onca şeyden sonra bana aşkını teklif eden bu vahşi yaratığın, onu mahveden adamı alaşağı edişini izlerken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Darius onu ölümden daha azıyla tatmin olmayacak bir vahşilikle dövdü. Ellerini, kollarını ve hatta yüzünü bile kan kaplamıştı ama Lionel altında debelenirken o yine de pes etmedi. Yüz hatları kararlı bir öfke maskesine bürünmüştü ve onunla ilgili her şey İçimi rperten bir şiddet ve tehlike.

Onu buna iten öfkenin bana olan hislerinden kaynaklandığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ve benim için her şeyi göze alabileceğini bilmek, onu izlerken vücudumdaki acının kaybolmasını sağladı.

Darius vahşiydi, acımasızdı, gaddardı, kırılmıştı ve *benim olmuştu*. Ve o anda, içindeki karanlığın hiç dinmesini istemiyordum. Onu istiyordum. Onun ruhunun her hasarlı, ahlaksız, kirli parçası, benim ruhumun tüm çarpık, harap olmuş parçalarıyla uyum sağlamak için yaratılmıştı. Ve eğer yıldızlar bundan hoşlanmasaydı, gökyüzüne tırmanır ve onun için hepsini yerle bir ederdim.

Babasını öldürmesini izledikten hemen sonra.

İki perinin daha savaşa katılmasıyla uluyarak perilerin etrafında koşturdum. Kurt formumdayken büyüme dokunamazlardı ama bu sadece dişlerime ve pençelerime güvenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Max canavarların her birine buz bıçakları fırlatırken geride durdu ama Clara onu bir silah gibi kullanırken Darcy arkadan ona doğru yaklaşıyordu.

Darcy'den kendini bir kez daha korumak zorunda kalan Max'e doğru koşmak yerine, üzerine atıldığım periden uzaklaştım.

Geldiğimi haber vermek için havladım ve gölgeler ondan dalgalar halinde dökülürken öne doğru sıçradım ve binlerce kez pratik yaptığımız bir hareketle kürkümü yakaladı, ağaçlara doğru yuvarlanırken bacağı sırtımda sallandı.

"Lanet olsun," diye homurdandı Max, bir eli kürkümdeydi, kavgaya doğru geri dönerken nefesleri ağırlaşıyordu, onu ve Clara'yı ararken zihnim Caleb'e doğru hançerleniyordu.

Yakında yorulmaları gerekiyordu, Emirlerinin tüm gücüyle çok uzun süredir savaşıyorlardı. Elbette bu böyle devam edemezdi. İçlerinden biri pes etmeliydi, sadece Clara olması için dua ettim.

Caleb'ın o sürtüğü dize getirebileceğine güveniyordum ama yapamadım. Onunla tek başına yüzleşmesinden duyduğum korkuyu görmezden geldim. Ama onun hızıyla kolayca yardım edemezdik. Bu yüzden Nimflere odaklanmak zorundaydık.

Ağaçların arasında bizi avlamaya çalışan bir su perisine doğru koşarken Max dik oturdu. Canavara buz püskürttü ve her santimini dondurarak onu bize doğru körlemesine tkezliyor.

Yerden sıçradım, çenelerimi açtım, dişlerim kafasına kenetlenirken boğazımda bir hırıltı vardı. Tüm gücümle ısırđım, çenemde ölene kadar buzu ve kemiğiyi parçaladım, altımda yere çakıldı.

Kle dönüştüğünde uludum ve kanı sıcak ve yoğun bir şekilde çenemden aşağı aktı, ağzımda iğrenç bir acı tadı vardı.

"Seth - çekil!" Darcy bağırdı ve avuçlarından bize doğru fırlayan bir gölge dalından kaçınmak için tam zamanında döndüm.

Max bir buz kalkanı yaptı ve onu koluna takarak peşimizden gönderdiği gölgeleri saptırmak için kullandı.

Biri arka bacağımı yakalayıp yere doğru yuvarlanınca irkildim ve onu sırtımdan uçururken korku omurgama hücum etti.

Max bir ağaca çarptı ve ben ona doğru yuvarlandım, koştuğum hızdan duramadım, devasa ağırlığım onu altımda ezdi. O Acı içinde homurdandı ve ben de endişeyle patilerimin üzerine fırladım, iyi olup olmadığını kontrol etmek için yüzünü yaladım.

"Defol buradan, aptal," diye hırladı ama hiçbir yere gitmiyordum.

Kırık kaburgalarını iyileştirirken hırıltılı bir ses çıkardı ve bize doğru koşan Darcy'ye bakmak için başımı çevirdim, arkasında kan kırmızısı gözlerini bana ve Max'e dikmiş bir Nymph vardı.

"İkiniz de kamalısınız!" Darcy yalvardı, bizimle bir kez daha savaşmak zorunda kaldığında gözlerindeki acı açıkça görülüyordu. Ama ben bir santim bile kıpırdamayacaktım.

Max iyileşene kadar.

Parmakları kürküne dolandı, tam o sırada uzanmış ellerinden bir gölge bize doğru koşmaya başladı ve Max kendini sırtıma atarken ben koşarak uzaklaştım.

Bir gölge önümüzde bir ağaca çarptı ve düşmeye başlayınca irkildim, düşmeden önce altına girmeye çalışmak için hızımı artırırken başımı eğdim.

Bir Su Perisi peşimizden koşarken omzumun üzerinden baktım ve ağaç yere çakılmadan hemen önce altına girdim, devasa gövdesi korkunç yarattığı mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere indirdi.

Yere düşen Su Perisi'yle yüzleşmek için geri döndüm, yerdeki tozu tekmeledim ve Max buzdan bir mızrağı şiddetli bir darbeye kafatasına sapladı. Su Perisi yankılanan bir çığlıkla toza dönüştü ve ben de Caleb'i ararken kulaklarımı sağa sola çevirerek ağaçların arasına daldım.

Neredesin Cal? Bana iyi olduğunu göster.

Bir Vampir tüm hızıyla bana çarpıp Max'i sırtımdan yere düşürmeden ve onun yerine geçmeden önce bir hava sesi duyuldu. Clara'nın tırnakları etime batarken, yeterince hızlı yavaşlayamadığım için birkaç vuruş boyunca koşmaya devam ettim.

"Evet!" diye heyecanla bağırdı, tutunabilmek için dizlerini kürek kemiklerime dayadı.

Kendimi yere attım, sertçe yuvarlandım ve başımın ağırlığını yüzüne çarparak acı içinde çığlık atmasına neden oldum. Bir anda ayağa fırladım ve o da bana doğru fırladı, yumruğu çeneme çarptı. Misilleme olarak ona saldırdım, hamle yaptım ve ısırdım ama o ışık hızıyla hareket ediyor, neredeyse kemiklerimi kıracak kadar sert yumruklar atarken benden kaçıyordu.

"Şapşal köpek yavrusu," diye alay etti ve benim saldırıp dişlerimi koluna geçirmeme yetecek kadar uzun bir süre durakladı.

Bırakmadım, pençelerimi toprağa gömdüm ve bir kemik için savaşıyan bir köpek gibi onu çekiştirdim. Ve bu, onun lanet olası kol yuvasından koparacağım bir kemikti.

Acı içinde çığlık attı ve beni ondan uzaklaştıran büyük bir gölge patlaması yarattı, ben de onu bırakmak zorunda kaldım.

İçimi parçalayan bir acıyla ağır bir şekilde yere düştüm, kendimi yukarı doğru iterken patim yumuşak bir şeye sürtündü. Max'in çantasını gördüm. Orada hızlıca yer değiştirdim, eşofman altımı çıkardım ve ağaçların arasına dalmadan önce üzerime geçirdim. İyileşmek için kendime birkaç dakika kazandırmam gerekiyordu, vücudumdaki ağrıyan yaraları onarıırken bir kurt yavrusu gibi sessizce karanlığa doğru ilerliyordum.

"Dışarı çık, dışarı çık küçük kurt," diye şarkı söyledi Clara, sonra birisinin ona vurma sesi bana ulaştığında bağırdı. "Ah, Caleb Altair - uslu dur!"

"Siktir git gölge orospusu," diye tükürdü ve ben de ona yardım etmek için geri döndüm, Gözden uzak bir ağacın arkasına gizlenip bir sarmaşığı yavaşça Clara'ya doğru salarken adrenalin kanıma karışıyordu. Zar zor fark edebildiğim bir bulanıklık içinde dövüşüyorlardı ama bir kez olsun kaçmıyorlardı. Ve Vampirler kaçmadığında, sinsi Kurtlar tarafından yakalanabilirlerdi.

Bileğimin bir hareketiyle, sarmaşık mükemmel bir anda fırladı, Clara'nın ayak bileğine dolandı ve yüzüstü yere düşmesi için onu kökünden söktü. Caleb bu avantajı bir saniye bile boşa harcamadı, elindeki odun mızrağı genişledi ve darbeye ivme kazandırmak için daha yükseğe kaldırdı.

Kocaman, sert bir el aniden arkamdan beni kavradı ve Caleb'e doğru fırlatıldığımda öfkeyle bağırdım ve Su Perisi sondalarını doğrudan kalbime bastırmak için aşağıya indi, çingırağı göğsümdeki büyüü ele geçirmeye çalıştı. *Hay sikeyim!*

"Dur," diye hırladı Clara Caleb'a. "Yoksa Kurt ölür."

Dehşet beni ele geçirdi ve ölümümün gözlerimin önünde çok net bir şekilde parladığını gördüm. Cal hırladı, dişlerini göstererek bana baktı ve bakışlarında korku vardı.

"Bıçakla onu, Cal!" Talep ettim ama mızrağı bir kenara fırlattı ve bakışlarını bana sabitleyerek geri çekildi.

Clara ayağa fırladı ve bir yay aldı. "Bitirin işlerini!" diye bağırdı ve ağaçların arasına daldı.

Sondalar göğsüme saplandı ve ben de öfke ve acı dolu bir çığlıkla ellerimi kaldırdım, karşı koymak için ulaşabildiğim küçük büyüü çağırdım.

Gücüm bedenimden kaçamadan, Caleb Nymph'in sırtına atladı, kabuğa benzeyen boğazını ısırды ve kalbimin çarpmasına neden olan bir barbarlıkla onu parçaladı.

Caleb bir hayvan gibi boğazını parçaladığında Su Perisi vahşi bir çığlık atarak benden uzaklaştı. Ayağa kalktım ve yardım etmek için ileri atıldım, elime bir mızrak aldım ve Nymph'in göğsüne bir homurdandı. Yuvarlanıp kül oldu ve Caleb önümde yere düştü, solgun ve sarsılmıştı, ağzı kan içindeydi.

Dudaklarındaki iğrenç siyah maddeyi silmek için uzandım ve gözleri iki sonsuz kalp atışı boyunca benimkileri deldi.

"Yardım edin!" Max bağırdı ve ikimiz de dönüp koşmaya başladık.

Max'i bir ağaca sıkıştırmıştım, Clara onu oraya bağlamam için beni zorlarken gölge kirpiklerine sarılmıştı. Dişlerimi sıktım, Anka Kuşu'mu derimin yüzeyine çıkarmaya çalışırken içimi kazdım.

Lütfen, lütfen bana gel.

Ateş bir an için çevremde yanıyor gibi göründü, gölgeler daha da şiddetli bir şekilde şişmeden önce tutuşlarını hafifletti ve etimin derinliklerine bir acı ısırığı gönderdi.

"Yeter!" Çılgılık attım ve Clara beni Max'ten uzaklaştırarak onu orada bağlı bıraktı ve nefes alışverişim düzleşti.

Karanlığa gel, ne gerekiyor güzel kız? Kardeşimi kaybetmek seni yeterince incitmedi mi? Onu sevdiğini biliyorum. Tüm bu kalp kırıklığı Gölgelere teslim olursan yok olursun, Clara'nın sesi kafamı doldurdu ve gölgeler göğsümden yılan gibi geçip içimde kıvrılan karanlık duygulardan beslenirken onu engellemeye çalıştım. *Ben de onu seviyorum.*

"Onu sevmiyorsun, ona zarar veriyorsun - sen onun kız kardeşi değilsin, sen bir canavarsın! Kendimi sana vermektense onun için sonsuza kadar acı çekmeyi tercih ederim!" Ağaçların arasında onu bulmaya çalışarak bağırdım ama kahkahaları etrafımdaki her yerden geliyor gibiydi.

Yürümeyi bırakmak zorunda kaldım ve başım aşağı eğilerek bana yarısı toprağa gömülü olan bıçağı gösterdi.

"Hayır," diye homurdandım, onu almak için eğilmemi sağlamaya çalışırken damarlarımda ateşler yanıyordu. Karşı koymayı başardım, kafatasımda kör edici bir ağrı başladığında nefeslerim düzensiz geliyordu. Ama onu almaktan vazgeçtim.

Sadece biraz daha.

Bunu durdurmak

zorundayım.

Gölgeler bedenimin içini tırmalıyordu, artık her zamanki gibi sakinleştirici ve yatıştırıcı değillerdi. Clara'nın bana karşı kullandığı keskin bir silahtı. Ama beni Varislere karşı kullanmasına izin vermektense onun gazabıyla yüzleşmeyi tercih ederdim. Onlara zarar veremezdim.

Sesi bir kez daha zihnimi doldurdu ve onu pençeleyip sonsuza dek kovmak istedim. *Sadece gölgelere git, bırak seni götürsünler. Sana göz kulak olacağım, Darcy.*

"Cehenneme git!" Bağırđım ama karanlık içimde büküldü, direncimi bir kez daha boğdu ve bıçağı almak için eğilmemi sağladı. Kabzası avucumda buz gibi soğuktu ve beni Max'e doğru çevirip şiddetli bir niyetle ona doğru yürürken ruhumu parçalayan korkuyla daha sert savaştım.

"Kesin şunu!" Çığlık attım. "Ona zarar verme."

Caleb bir bulanıklık içinde bana doğru fırladı ve beni yere sermesini beklerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ama Clara muazzam bir çarpışmayla onun önünü kesti ve ikisini de benden uzağa yuvarladı.

Gölgeler tenimin altında geziniyor ve beni tekrar Max'e doğru adım atmaya zorluyordu, bağlarına karşı mücadele ederken ona gittikçe yaklaşıyordum.

"Kurtulmalısın," diye yalvardım Max'e. Elim havaya kalkmış, bıçağı boğazına dayamış, ona bir adım yaklaştığımda vurmaya hazırlanıyordu.

"Yapamam," diye homurdandı Max, ellerini onu bağlayan gölgelerden kurtarmaya çalışırken daha da zorlanıyordu. Gözlerinde gerçek korku titreşiyordu ve ben gözyaşlarımı kırıştırdım, ellerim titremeye başlamıştı.

"Max," diye inledim.

Anka kuşumun yardımına gelmesini diledim ve onu karanlıktan çıkarmaya çalışırken gücünden faydalandım. Ve yavaşça yükselmeye başladı, derimin altında en ufak bir kıvılcım yanarken damarlarım enerjiyle uğulduyordu. Ama artık çok geçti, eller beni diğer tarafa çevirdiğinde kolum saldırmak üzere öne doğru savruldu.

Bıçak saldırganın boğazını kesti ve kendimi Seth'in gözlerine bakarken bulduğumda her parçam çığlık attı, açık yaradan kan akarken beni tutuşu gevşedi.

"Hayır!" Geriye doğru sendeleyerek giderken sesim titreyerek bağırdım, hâlâ kolumu tutuyor ve beni de kendisiyle birlikte yere sürüklüyordu.

Max bağıırıyordu ama kulaklarımdaki şiddetli çınlama dışında net bir şey duyamıyordum.

Pençeleyen bir dehşet beni kavradı ve gölgeler beni bütünüyle ele geçirmek için yükseldi.

Seth bana yapışmış, kana karşı hava almaya çalışıyordu. Elim hâlâ bıçağa kilitlenmişti ve yaptığım şey yüzünden gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardım, karanlığın daha da derinlerine düşüyordum.

Soğuk bir su akıntısı gibi etrafımı sarıyor, çarpan kalbimi ve içimi tırmalayan korkuyu hafifletmeye çalışıyordu. Ama sonra gözlerim Seth'inkilerle buluştu ve ondan uzaklaştım, Clara'nın bana yaptırdığı şey yüzünden içimde şiddetli bir sıcaklık oluştu.

"Sadece dayan," diye boğuldum, kollarım yanlarıma kilitlenmişti ve ona yardım etmemi engelliyordu. Onu o halde, kanlar içinde ve altımda ölürlen görmek içimde bir şeyleri kırdı.

Karnımın en derin bölgelerinde tutuşan ateş, şiddetli bir kıvılcım yağmuru halinde içimde patladı, saf ıstırap beni körüklerken varlığımı yırttı ve bana karşı koyma gücü verdi.

Anka Kuşum başını kaldırdı ve ateş daha parlak, daha sıcak yandı, başım geriye düştü, böylece yıldızlara bakmak zorunda kaldım, tüm gökler üzerimde tutuşmuş gibi görünüyordu.

Ateş bedenimdeki iğrenç karanlığı kovalarken, kararmış, bozulmuş her parçasını avlayıp yakarak yok ederken nefes nefese kaldım. Kanatlarım ateşli bir ışık fırtınasıyla sırtımdan fırladı ve gölgelerin sonuncusu da sürgün edildi. Gitti.

Özgürdüm ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama öyleydi. Ve Clara artık beni kontrol edemiyordu.

Ellerimi çılgınca Seth'in boğazına bastırdım.

Kan akışı ve iyileştiremeyeceğimi bildiğim şeyi iyileştirmeye çalışmak. Büyüm onunkine bağlanmaya çalıştı, tekrar tekrar başarısız oldu ve sonunda bize sınıfta öğretildiği gibi ona bağlanmayı başarana kadar. Ama yaranın boyutunu anında hissedebiliyordum ve ne kadar enerji akıtırsam akıtayım ona doğru, düzeltemedim. Bunun için eğitilmemiştim. Nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum. Ve bu bana en çaresiz acıyı yaşattı.

"Yardım edin!" Çığlık attım, sesim kısıktı ve umutsuzlukla doluydu.

Kanlı parmaklarını yanağımda gezdirmek için uzandığında Seth'in dudaklarından korkunç bir inilti döküldü. "Birlikte," diye mırıldandı ama gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken ne demek istediğini anlamadım, eli beni inciten bir sonlulukla yere düştü.

Max aniden yanıma geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Seth'in boğazına sardı.

"Onu iyileştir," diye yalvardım, bunu yapabilecek kadar yetenekli olmadığımı biliyordum. Ama Max'e güç verebilirdim.

"Clara," diye tısladı Max uyarırcasına ve Caleb'i boğazından yakalayıp bir ağaca çarparken başımı kaldırdım.

Ayağa kalktım, kanlı ellerimi kaldırıp Anka ateşimi serbest bırakırken bacaklarım titriyordu, bir kasırğa gücüyle ona doğru gönderdim, döndüğünden beri hayatımıza cehennemden başka bir şey getirmeyen bu kaltağı yok etmeyi hedeflerken dişlerimi sıktım.

Öfke etimin altında fokurdadı ve damarlarımdan akan tehlikeli ateşi körüklemesine izin verdim, ona merhamet göstermedim.

Ateşim kendini korumak için kullandığı gölgeleri delip karanlığa doğru kaçarken Clara acı içinde çığlık attı ve Caleb dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri yerdeki Seth'e kilitlendi ve bize katılmak için ileri atılırken yüzü dehşetle kaplandı.

Ellerimi kaldırdım ve dizlerimin üzerine çöküp bileğimi Caleb'a uzatmadan önce Clara'yı uzak tutmak için etrafımızda öfkeli bir ateş çemberi oluşturdum.

"Isır beni, ihtiyacın olan her şeyi al. Hepsini," diye talep ettim.

Hiç tereddüt etmedi, dişleri bileğimi kesti ve elleri Max'inkilerle birleşerek Seth'in boğazına yapıştı.

Max boştaki elini koluma dayadı ve bana ciddi bir yoğunlukla baktı. "Bırak duygularınla besleneyim."

Başımı salladım, engellerimi zorlayarak içimdeki çılgınca kedere erişmesini sağladım ve o da bunu benden çekip büyü rezervlerini doldururken yüzünü buruşturdu.

Yeşil iyileştirici ışık aralarında daha parlak bir şekilde parladı ve pürüzlü yara örülmeye başladığında kalbim çılgınca çarptı. Ama eğer

çoktan gitmişti, eğer çok geç olsaydı-

Üzerimizdeki ağaçlardan bir gölge düştü ve Clara alev çemberinin içine indi, vücudu Emrim'in kırmızı ve mavi ateşiyle aydınlandı. Caleb dişlerini benden kurtardı ve ben de ayağa kalkarak onunla Varisler arasına girdim, ellerimi kaldırdım ve ölmesini arzularken ona hırladım.

Vücudumdan muazzam bir güç fişkırttım ama o kıkırdayarak yanlara doğru fırladı.

"Sanırım oyunu Seth kazandı," diye alay ederken ben ona nefretimi kükreyerek avucuma bir Anka ateşi kırbacı fırlattım ve havada savurdum.

Bu sefer yeterince hızlı değildi ve sırtını yakarak acı içinde çığlık atmasına neden oldu. "Seni kaltak!"

Bana doğru koştu ve yaklaşmaya çalışırken önüme bir ateş kalkanı attım, kalkanla çarpıştığında çığlık atmasına neden oldum. Onun yerine Varislere doğru fırladı, onlara doğru uzandı ve ben de aceleyle etraflarına bir ateş halkası daha ördüm, dış halkayı söndürerek onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Alevler tarafından geri çekilmeye zorlanırken tısladı ama zafer kazanmış bir ifadeyle bana bir şey salladı ve bıçağı ele geçirdiğini fark ettim.

"Sen bir canavarsın," diye küfrettim. "Ve yaptıkların için seni öldüreceğim." "Ne yapmışım?" diye sordu masumca, kirpiklerini kırıştırırken

yana doğru adım attı ve ben de onu taklit ettim, onu görüş alanımda tutmak için ters yöne doğru hareket ettim.

"İnsanları incitiyorsun. Kim olduğunu bilmiyorum ama sen Clara Orion değilsin.

Sen sadece gölge ve ölümle dolu içi boş bir şeysin," diye tükürdüm.

"Peki sana hangisini vermemi tercih edersin Darcy Vega? Gölge mi, ölüm mü?" Parmaklarını büktü ve ben de kalkan olmaya hazırlandım.

Arkasındaki ağaçlardan bir su perisi fırladı, sondalarını boynunun arkasına sapladı ve kolunu kaldırarak onu havada asılı bıraktı.

çığlık atarken bacakları tekmeliyor ve dönüyordu.

İleriye doğru koşup ellerimi ona doğrulttuğumda kalbim şok içinde çılginca çarpıyordu, bu yaratığın ne halt ettiğinden emin değildim ama bundan faydalanacağımdan emindim. Avuçlarımdan ateş çıktı ama Clara elini havada çevirdi ve Nymph kontrolü ele geçirdiği anda onu düşürdü, ateş topu onun yerine gökyüzüne doğru fırladı.

Dizlerinin üzerine yere çöktü ve hırlayarak ensesini tuttu. Tüm enerjimi bir kez daha topladım ve bir efor çılgılığıyla serbest bıraktım, ancak Vampir hızıyla yoldan fırladı ve öfkeyle lanetlememe neden oldu.

Ağaçların arasından hızla geçen karaltısını takip etmeye çalıştım ama onu göremedim ve avuçlarımı yukarı kaldırırken bakışlarım önümdeki Su Perisi'ne döndü. Bir şey ona saldırmadan önce elimi tuttu. Bana yardım etmişti. Ya da öyle görünüyordu. Ama neden?

Su Perisi benden bir adım uzaklaştı, başını itaatkâr bir şekilde eğdi ve ben ona bakarken kalbim göğsümde titredi, ne yaptığını anlamaya çalışırken ellerimin etrafında ateş kaynıyordu.

Clara aniden arkadan omuzlarına atladı, uzandı ve bıçağı göğsüne tekrar tekrar saplayarak bir ses çıkarmasını sağladı.

Korkunç bir feryat sesi. Su perisi, bir psikopat gibi ona saldırırken yere düştü, bıçakladı ve kalbimin alarmla titremesine neden oldu.

"Prensesinize saldırmaya nasıl cüret edersiniz?" diye hırladı, yaratık onun altında titrerken.

Meydan okuyan bir haykırıyla Anka ateşinden bir tünel açtım ve Nymph'in üzerinden sıçrayarak gülerek kenara çekildi.

"Kötü kız," diye azarladı, benimle dövüşmek için ellerini kaldırdı ve ben de onu bitirmeye hazır bir şekilde ayaklarımı diktim.

Başını kaldırdı ve aniden acı çekiyormuş gibi boğazını sıktı. "Baba, hayır! Geliyorum!"

Ateşimi olabildiğince hızlı saldı, kanatlarım beni yerden kaldıracak kadar çırparken vücudumdan bir cehennem akıttım, onu bitirmeye kararlıydım. Hızla uzaklaştı ve ateş arkasından bir yol açarak yeri siyaha boyadı. Ama evin yönünde kaybolurken çok hızlıydı ve bir kez daha başarısız olduğum için omuzlarım çöktü.

Varislere döndüm, etraflarındaki alevleri söndürdüm ve Max ile Caleb'in hâlâ Seth'i hayata döndürmeye çalıştıklarını gördüm. Dehşet kalbimi yeniden sardı.

O ölemez. Ölürsa buna dayanamam.

Tam yanlarına gitmek üzereydim ki gırtlaktan gelen bir öksürük kulağımı yakaladı ve Nymph'in düştüğü yere geri döndüm.

Orada çamura ve kana bulanmış bir çocuk gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Kuzguni saçlı ve soluk tenli bir çocuk. O perinin yerinde yatıyor olması mümkün olmayan bir çocuk.

"Diego?" Soluk soluğa ileri atıldım, yanına çöküp göğsünü kaplayan yaralara bakarken şaşkınlık ve korku beni boğuyordu.

Bana göz kırparken ellerimi teninin üzerinde gezdirdim, yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri özür dilemekle doluydu.

"Çok üzgünüm Darcy," diye mırıldandı.

"Anlamıyorum," diye hıçkırdım, yaralarımı sarmaya çalışıyordum ama çok derindiler ve onun sihrine tutunacak bir şey bulamıyordum. "Max!" Çığlık attım ama Diego kolumu tuttu, panik beni ele geçirirken başını salladı.

O burada olamaz. Neden burada?

"Fae büyüsü beni iyileştiremez," diye fısıldadı ve olduğu şeyin gerçekliği boğazımı bir mengene gibi sardı.

"Nasıl olur da.... nasıl burada olursun?" Umutsuzca onu iyileştirmeye çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ama bunun faydasız olduğunu görebiliyordum. Benim büyüm onunkini yakalayamıyordu, diğer Fae'lerde olduğu gibi değildi, ama kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen bu gerçeği nasıl kabul edebilirdim? Bu neydi?

Ne demek istiyorsun?

Lütfen ölme.

"Ben senin düşmanın değilim," diye yemin etti ve buna inanmam için gözlerindeki ihtiyacı görebiliyordum. Başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarına sıçrarken elini buldum ve başka ne yapacağımı bilmeden sıkıca tuttum.

"Kötü şeyler yaptım," diye fısıldadı, nefes alıp vermesi gittikçe azalıyordu.

"Göreceksin... şapkamı almalısın." Öksürdü ve kan beneklendi

Dudaklarını hızla sildim, onun için daha fazlasını yapamadığım için nefret ediyordum. "Sadece dayan," diye yalvardım ona, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor ve acı veriyordu

kalbimin etrafını sarıyor. "Yapabileceğim bir şey olmalı."

Başını hafifçe salladı, yüz ifadesine kabullenme yerleşmişti. "Sadece faydalı olmak istedim. İyi miydim? İyi bir arkadaş mıydım?" diye sordu, gözünden bir damla yaş süzülerek.

"Sen en iyi arkadaşsın Diego," diye söz verdim ve ağzının kenarından hafifçe bir gülümseme yükseldi.

"Sen her zaman... evimdeymişim gibi hissettim," dedi gırtlaktan gelen bir nefesle, sonra korkunç bir şekilde hareketsiz kaldı, gözleri cam gibi yüzeylerinde yansıyan yukarıdaki yıldızlara sabitlendi.

"Hayır," diye inledim, keder beni ele geçirdiğinde öne doğru düştüm ve daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek onu kollarıma sardım. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Bu doğru.

Sakın ölme. Ölemezsin.

Bedeni aniden küle dönüştü ve kalıntıları rüzgârda dans ederek

uzaklaşırken içimden boğuk bir acı sesi yükseldi, kayboldu, sonsuza dek gitti. Arkadaşım. A

Bir daha asla göremeyeceğim bir çocuk.

Bir el omzuma düştü ve Seth'i orada bulmak için döndüm, dudakları şokla ayrılmıştı, boğazına kan bulaşmıştı ama bir şekilde sonunda iyileşmişti. Onu canlı bulmanın verdiği rahatlamayla kendimi kollarına attım,

Tam olarak ne zaman onu sadece affetmekle kalmayıp, onu gerçekten bu kadar derinden önemsemeye başladığımdan emin değildim. Onun iyi olduğunu bilmenin ağırlığı Diego'yu kaybetmenin boğucu kederiyle karıştığında vücudum titredi.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım o bana sarılırken.

"Bu senin hatan değil," diye yemin etti ve bana daha sıkı sarıldı.

"İyi olmana çok sevindim," dedim nefes nefese ve başıma sokuldu.

"Sen de," diye fısıldadı yanağıma doğru, gözyaşlarım akarken.

Kollarının güvenliğinde daha fazla kalamayacağımı biliyordum.

Tory'ye ulaşmalıydım. Savaşmak zorundaydım. Bunu yapan kaltağı yok etmeliydim.

Seth kulağıma, "Buna bir son verelim, bebeğim," diye homurdandı ve ben de göğsüne doğru başımı salladım.

Ayağa kalktım, gözyaşlarımı zorlayarak ve kederimi gömerek diğer Varislere baktım, şimdi bizi birbirimize bağlayan güçlü bir bağ vardı. Önemli olan tek bir düşman vardı ve onu yenmenin zamanı gelmişti. Birlikte.

Darius

Babamın boğazını sıkıca kavradım ve kaslarındaki güç altımda gevşemeye başladığında ona doğru hırladım. Yarattığı canavarın gözlerine bakarken gözleri dehşetle açılmıştı ve beni kendi suretinde çok iyi inşa ettiğini fark etti.

Hayatını doymak bilmez bir susuzlukla güç peşinde koşarak geçirmiş ve beni de aynı şeyi yapma sanatında eğitmişti. Ama kibrinden hayati bir şeyi unutmuştu. Benimle gücüm arasında duran Fae, *kendisiydi*.

Botları döşeme tahtalarına sürtünüyordu ve ölüm ona yaklaştıkça avuçlarının altındaki sıcaklık bile azalmaya başlamıştı. düşüncesiyle hafifledim. Onun gölgesinin olmadığı bir hayat, sahip olduğum her güzel şeyin üzerine karanlık düşürüyordu. Xavier özgür olabilirdi. Annem de. Roxy ve kız kardeşi güvende olacaktı. Lance'i hapisten çıkaracak güce sahip olacaktım. İstedğim her şeyi yapabilecek güce sahip olacaktım.

Ve bu gücü onun kanıyla satın almaya fazlasıyla istekliydim.

Canını sıkarken homurdandım. Xavier için. Lance için. Anne için. Roxy. Ve *ben*.

"Baba!" Clara'nın dehşet dolu çığlığı bana çarpmadan bir an önce geldi ve işini bitiremeden beni babamın üzerinden düşürmek için tüm gücünü kullandı.

"Hayır!" Roxy dikkat etmem için bağıırken ben de kükredim.

Ayağa fırladım, başladığım işi bitirmek için ona doğru koşarken avucuma bir buz bıçağı attım. Bir adımdan fazla ilerleyemeden, Clara bana sırtırken elini kaldırarak hızla yoluma çıktı ve içimdeki gölgeler etimin altına yayılıp uzuvlarımı kontrol altına aldığında sarsılarak durdum.

"Uh, uh, uh, yaramaz çocuk," dedi Clara, sahip olduğum her şeyle içimdeki gölgelere tutunmasına karşı savaşıırken bana bir çocukmuşum gibi parmağını sallayarak. Buz bıçağı elimden düştü ve tüm umutlarım ve hayallerimle birlikte yerde bir hiçlik birikintisi içinde erimeye başladı.

Babam öfke dolu bir hırıltıyla yuvarlandı, ona verdiğim zararı iyileştirmek için bir elini boğazına götürürken kendini dizlerinin üzerine itti.

"Fae gibi dövüşmeye ne oldu, seni korkak!" Clara'nın büyüüne karşı mücadele ederken böğürdüm.

Onu bitirmeye, onun terör mirasını yok etmeye ve hayatımı ondan geri almaya çok ama çok yaklaştım.

"Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi, Darius," diye tısladı Peder kendini iyileştirmeye devam ederken. "Kazanmak, sahip olduğun avantajları kullanmakla ilgilidir. Ve benim Muhafızım seninle boy ölçüşemeyecek bir avantaj."

"Zavallı babacığım," diye mırıldandı Clara, babasının önünde diz çökerken, yanaklarını avuçlarının arasına alırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bana ihtiyacın olduğunda burada değildim. Ben kötü, çok kötü bir kızım..."

Kız ona yaklaşıp yanağındaki kanı yalamaya başladığında babam onu görmezden geldi.

"Sana dünyayı sundum evlat," diye hırladı bana. "Peki sen ne yaptın Seçmek mi? Bildiğin her şeyi tehdit eden bir kız. Kimin babası

krallığımızı neredeyse yok eden bir vahşiydi. Kalbini nefes almak kadar kolay kıran biriydi."

"O olmadan dünyanın benim için hiçbir anlamı yok," diye tükürdüm ona, bakışlarım masadan beni izleyen Roxy'ye kaydı, kocaman gözleri benim için korkuyla parlıyordu.

"Öyle mi?" Babam o kadar ani ayağa kalktı ki Clara'yı kış üstü yere düşürdü ve Clara onun arkasından koşarken oflayıp pufladı.

"Ne yapacağız kralım?" diye heyecanla fısıldadı Roxy'ye doğru ilerlerken ve kalbim panikle güm güm attı.

"Yapma," diye nefes aldım, babam uzanıp derisine bir X işareti çizdiği yanağına dokunurken sesimdeki dehşeti gizleyemedim.

Ona yaptıklarına bakmaya zor dayanıyordum. Ailemin bir üyesinin onun çektiği acı ve ıstıraptan sorumlu olmasından duyduğum suçluluk beni içten içe kemiriyordu.

Roxy sadece çenesini sıktı ve bekledi, her ne planlıyorsa onu protesto etmek için dudaklarından tek bir kelime bile geçmesine izin vermedi.

"Bu kızı öldürmen için ne gerekiyor, Darius?" Babam bana tehlikeli bir sesle sordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim hemen. "Önce ben ölürüm."

Sözlerim üzerine babamın gözlerinde zafer parladı ve nedenini anlamaya çalışırken nabzım panik içinde attı. Benim için her şeyi mahvedebilecek bir kıza karşı hissettiklerimden memnun olması için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

O mu?

Elini Roxy'nin yanağında gezdirdi ve işaret parmağıyla yüzündeki kanlı kesiklerin izini sürerken Roxy irkildi. Avucunun altında yeşil ışık yandığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve yavaşça, vücudundaki her kesik ve yanık iyileşti, ta ki yeniden bir bütün olana kadar, masanın üzerinde nefes nefese onu bağlayan alevli ipleri çekiştirirken.

"Umarım sana teşekkür etmemi beklemiyorsundur," diye tısladı, adam ona yutmak istediği bir şeymiş gibi bakarken yüzünü ondan uzaklaştırdı.

"Bırak onu gitsin," diye yalvardım. O adama hayatımda hiçbir şey için yalvarmamıştım ama onun için yapardım. Umurumda bile değildi. Hiçbir bedel çok yüksek, hiçbir fedakârlık çok büyük değildi. "Ne istersen yaparım, kim olmak istersen olurum. Mildred'le evleneceğim, emirlerine uyacağım, istediğin varis olmak için her gün çalışacağım. Sadece onu rahat bırak."

"Öyle olacak," diye homurdandı babam.

Masanın etrafından dolaştı, Roxy'nin elini kendi eliyle kavramak için uzandı ve içimde panik yaratan bir şekilde gülümsedi.

Roxy'nin bakışları benimkilerle buluştu ve bakışlarında korku titreşirken alt dudaklarını ısırırdı.

"Roxanya Vega," diye homurdandı babam, dudaklarında karanlık bir gülümseme belirirken ona bakıyordu. "Kendi hayatını tehlikeye atarak benim hayatımı koruyacaksın. Hiçbir şey senin için bundan daha önemli olmayacak-"

Geçmişimden gelen kelimeler üzerimde yankılanırken "Hayır," diye nefes nefese kaldım. Lance'i uğruna çok çalıştığı hayatı terk etmeye zorladığı ve ondan her şeyini çaldığı zaman söylediği sözler. "*Lütfen*. Bunu ona yapma!" Roxy korkuyla babamla benim arama bakarken, Clara'nın beni tutmasına karşı tüm gücümle savaştım, panik beni kör etti.

"Adiuro te usque in sempiternum," diye devam etti, kadim büyüyü yaparken gözleri güçle parlıyordu ve bir güç zinciri Roxy'nin elini kendi eline bağlarken Clara heyecanla alkışladı. "Adiuro custodiet te milhi in filium."

Roxy, büyüünün gücü vücuduna girip onu istila ederken, onu değiştirirken ve onu büyüyü kendisine dayatan adama bağlarken nefesi kesildi.

Gölgelerle var gücümle savaşırken dudaklarımdan bir kükreme yükseldi, ama üzerimdeki hakimiyetleri tamdı ve ben denedikçe Clara'nın

vahşı gülümsemesi daha da büyüdü

kontrollerini kırmak için.

"Adiuro te usque ad mortem!" Baba haykırdı ve büyüünün gücü odada yankılanırken duvarları titretti.

Büyü Roxy'nin içine işlerken Roxy çığlık attı ve babam öne doğru düştü, bağıın yakıcılığına karşı mücadele ederken kendini onun üzerine attı.

Büyünün işleyişini izlerken kalbim onun için paramparça oldu, bu travmaya tanıklık etmek zorunda kaldığım için uzuvlarım titriyordu.

Sırtını masaya yaslayan Roxy'nin babamın elini tutuşu sıkılaştı. Yemin ederim ruhumun parçalandığını ve içimde solduğunu hissedebiliyordum. onun hayatını çalmasını izledim.

Aralarındaki sihir dalgası kayboldu ve Baba, Clara için tuttuğu Yengeç sembolünün yanında kolunun kıvrımındaki yeni İkizler damgasına bakarken karanlık bir şekilde gülümseyerek onun elini bıraktı.

Roxy'nin tenindeki Koç izine bakmaya dayanamıyordum ama yüzünde öyle dehşetli bir tiksintiyle bakıyordu ki adamın ne yaptığını çoktan anladığı belliydi.

Babam ondan uzaklaştı, doğrudan bana bakarken gözleri zaferle parlıyordu.

"Beni *asla* yenemeyeceksin, Darius," dedi alçak bir sesle. "Ama her denediğinde, bedelini ona ödeteceğim."

Clara aniden beni gölgelerden kurtardı ve kendimi babama doğru fırlatırken kükredim, bana kalan her damla büyüyle ona ateş etmeden önce ellerimin arasında bir ateş fırtınası oluşuyordu.

Büyüm bir uçuşuma çarpan bir dalga gibi hava kalkanına çarptı.

Dumanların arasına daldım ama onu yakalayamadan yumuşak bir beden bana çarptı.

Roxy hava sihrini kullanarak bacaklarımı altımdan çekip belinden yakaladı ve ben yere düşerken onu da benimle birlikte aşağı indirdi.

Üzerime binip buzdan yapılmış hançerini boğazıma dayadığında gözleri yaşlarla doldu, bıçak derimden bir damla kan çekecek kadar sıkıca bastırdı.

"Ona zarar vermene izin veremem, Darius," diye nefes aldı ve bakışları öfke ve çaresizlikle alevlenirken bu fikirden duyduğu dehşet açıldı ve babamın ölümü için yaptığım tüm planlar etrafımızda yıkıldı. "Artık onun Koruyucusu benim. Önce beni öldürmen gerekecek."

Darius bana sanki dünya başıma yıkılmış ve ben kollarından kopmak üzereymişim gibi bakıyordu.

Aniden ayağa kalktı, beni kucağından kaldırıp ayaklarımın üzerine dikti ve arkasından iterek babasına ve Clara'ya dişlerini gösterdi.

"Fiyatını söyle. Bunu geri almak için ne istersen," diye hırladı, bir eli bileğime kenetlenmişti, sanki beni tutabilirse bunların hiçbirinin gerçekten yaşanmayacağını düşünüyordu.

Clara kahkahalara boğuldu, sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi ellerini çıırttı. "Görmüyor musun, Darius?" diye sordu. "Bu mükemmel bir şey. Şimdi hepimiz sadece

Büyük, mutlu bir aile. Birbirimizi sevmeye ve babamızı mutlu etmeye devam edebiliriz. Belki onu paylaşmana bile izin verir. Bazen?"

Darius'un beni kavrayışı sıkılaştı ve hırladı, bu kavgayı bitirmek için can atıyormuş gibi omuzlarını geriye attı ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu Şimdi.

Beni geçmeden bunu yapmasının hiçbir yolu yoktu. Lionel'a saldırdığında, onun önüne atlamadan önce hareket ettiğimin farkında bile değildim ve Darius'un bana saldıracağı düşüncesi bile

kafamı onu nasıl hareketsiz bırakacağıma dair düşüncelerle dolduruyordu. Ama bu çok boktan bir şeydi çünkü bu dünyada en çok istediğim şey Lionel'ın ölmesiydi... değil mi?

"Bana fiyatını söyle," diye öfkeyle sordu Darius ve Lionel'ın dudaklarında, tüylerimi diken diken eden bir gülümseme belirdi.

"Bu bir pazarlık değil *evlat*," dedi. "O artık bana ait." "Lanet ellerini onun üzerinden çekeceksin," diye hırladı Darius ve ben Parmaklarımı koluna dolamak için uzandım, o diğer bileğimi tutmaya devam ederken ona verdiğim Anka Öpücüğü'nün izine dokundum.

"Ben kadere inanmam," diye tısladım. "Kadere, tanrılara, ilahlara, iblislere ve hatta hayatımı benim yerime seçen kertenkele pisliklerine de. Yani beni kendinize bağlayabilir, lanetleyebilir ya da esir alabilirsiniz ama *ben seçmediğim* sürece *asla* sizin ya da bir başkasının olmayacağım."

"Sanırım bunu seçeceksin," diye mırıldandı Lionel ve sesinin derin gürültüsü biraz... yatıştırıcıydı. *Ne oluyor lan?* "Koruyucu bağı beni korumandan daha fazlasını yapar. Beni arzulamanı da sağlayacak."

"Onu gerektiği gibi sevmeni sağlayacak," diye ekledi Clara, ayaklarının üzerinde zıplayarak.

"Asla," diye yemin ettim.

"Fiyatın ne?!" Darius bağırdı ve birbirimize sarıldığımız yerde titrediğini hissedebiliyordum, tenindeki titreme beni de titretiyordu. Bu öfke ve korkuydu ve çok daha kötü bir şeydi çünkü gözlerindeki dehşet dolu bakış, bunun geri alınabileceğine gerçekten inanmadığını söylüyordu. Bunu yaşamıştı. Biliyordu.

"Benimle gel, Roxanya," diye emretti Lionel, kendini beğenmiş bir eşek gibi çenesini sallayarak.

Tanınmaz bir parçam tam da bunu yapmak için acı çekerken lanet olası ayağım kaydı. Ona gitmek, iyi olduğundan emin olmak, uzanıp ona dokunmak

ve-

Bana ne yaptı böyle?

Kapı pat diye açıldı ve Darcy, Caleb, Seth ve Max neredeyse içeri düşerken biz de etrafımızda döndük.

Hepsini burada görmek kalbimi yerinden oynattı, vahşi ifadeleri ve kararlı duruşları bana benim için geldiklerini açıkça söylüyordu.

Hayatım boyunca bu tür bir sadakatle güvenebileceğim sadece bir kişi olmuştu. Ve onu yakın zamana kadar düşmanım olarak gördüğüm erkeklerle çevrili görmek, ruhumda özlemini çektiğimi bile bilmediğim bir şeylerin alevlenmesine neden oldu.

"Sayıca azsınız," diye hırladı Darcy, yumruklarını alevler kaplarken gözleri Lionel'a kilitlenmişti. "O yüzden kız kardeşimin gitmesine izin ver."

"Sanırım Fae'lerin nasıl dövüştüğünü unutuyorsun, Gwendalina," diye güldü Lionel. "Ama eğer beni tek başına alt edebileceğini düşünüyorsan, denemekten çekinme. Aksi takdirde ikinizi de yanımda götüreceğim."

Darcy ellerini kaldırdı ve tuttuğu alevleri bir öfke ılgılığıyla ona doğru fırlattı.

Korku içimi kapladı ve panik içinde bir ılgılık atarak ileri atıldım, Darius'un elinden kurtulurken kollarımı havaya kaldırdım ve Lionel'ı korumak için bir kalkan fırlattım. Kendimi koruyamadığım için ateş topu göğsüme isabet etti ve Darcy haykırarak beni yere düşürdü.

Lionel irkilmedi bile, dudakları eğleniyormuş gibi seğiriyordu. hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Clara onu da korumak için diğerleriyle aramıza bir gölge nehri atmıştı ve odanın ortasında kıvranmaya devam ederken onlarla bağlantımız kesilmişti.

Darcy şaşkınlıkla bana bakarken Clara arkamdan, "Bunu yapmamalıydın," diye tısladı.

"Neler oluyor Tor?" diye sordu, acı göğsümü bir mengeneyle sıkıştırılmış gibi sıkarken bakışları hepimizin arasında gidip geliyordu.

Cevap veremeden içimdeki gölgeler canlandı ve ayağa kalkıp Lionel ve Clara'nın önünde durmak için hareket ettiğimde uzuvlarım karanlık enerjiyle doldu. Bana neler olduğunu anlamaya çalışırken damarlarıma adrenalin doldu ve Darius da gölgeler tarafından kontrol edilerek yanıma taşındı.

"Onları öldürelim mi?" Clara şekerli bir sesle sordu.

Lionel kararlı bir ifadeyle, "İkizlere ihtiyacım var," dedi.

"O değil," dedi Clara hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, Darcy'yi göstererek. "Gölgeler onu terk etti."

Bunun doğru olup olmadığını anlamaya çalışırken dudaklarım aralandı ve Darcy'nin bana bakışı bunun doğru olduğunu gösteriyordu.

"O zaman sanırım hiçbirine ihtiyacımız yok," diye yavaşça onayladı Lionel. "Ve diğer Konsey koltuklarının varislerini ortadan kaldırmak sadece benim yükselişimi daha sorunsuz hale getirecek..."

Clara heyecanla kıkırdadı ve içimde büyüyen gölgelerin vücudumu kaplamak için hareket ettiğini ve avuçlarımda canlandığını hissedebiliyordum.

İstemediğim ellerimi kaldırdım ve Darius da yanımda aynı şeyi yaptı. Gölgeler o kadar ani bir şekilde üzerimizden fırladılar ki nefesimi kestiler, ham güçleri bir kasırga gibi içimi parçaladı ve daha önce hiç hissetmediğim bir enerjiyle odaya çarptı.

Darcy, Seth ve Max, dördünü de korumak için en güçlü hava kalkanlarını havaya kaldırdılar ve gölgeler onlarla çarpıştığında, dördünün de ayaklarını yerden kesen yankılı bir patlama oldu.

Bir çığlık dikkatimi duvardaki deliğe çekti ve dışarıdaki hareketi fark ettiğimde nefesim kesildi, neredeyse ağaçların kendilerinin

Ne olduğunu anlamadan önce yer değiştiriyordum. Yıldız ışığının aydınlattığı arazide bir sürü Nymph bu tarafa doğru geliyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Caleb o da dışarı bakarken ve diğerleri dehşet içinde bakarken.

Ne Lionel ne de Clara en ufak bir endişe duyuyor gibiydi ve belki de işin en korkutucu kısmı da buydu.

Clara neşeyle gülerken ellerim tekrar havaya kalktı ve bir sonraki saldırıya hazırlanmak için çırpınan Darcy'ye bakarken içimi korku kapladı.

"Bununla savaşabilirsin Tory - sen de kurtulabilirsin!" diye bağırdı ve ben de bunu yapmak için var gücümle savaştım, ama Anka kuşum Emir Bastırıcı gaz sayesinde hala içimde derin bir uykudaydı, farkında bile değildim

Nereden başlayacağımı.

Ellerimde yine bir öncekinden bile daha güçlü bir g oluşuyordu. Darius da gölgelerle savaşmaya çalışırken yanımda küfrediyordu. Ama bu işe yaramadı, gölgeler daha da şiddetleniyordu ve her an onları Darcy ve arkadaşlarımdın üzerine salmak zorunda kalabilirdim-

"Bekle," diye çaresizce soludum, acaba en ufak bir Deli bir adamla pazarlık yapma şansım yoktu. "Beni istiyorsun, değil mi? Gölgelere teslim olmamı ve sana kanımı vermemi mi istiyorsun? Vereceğim. Hepsini. Ne istersen. Sadece kız kardeşimi bırak. Hepsinin gitmesine izin ver."

"Tory hayır!" Darcy bağırdı ve bizi ayıran gölgeler nehrine rağmen bana doğru hamle yapmaya çalışırken Seth onu yakaladı.

Darius yanımda öfkeyle, "Cesedimi iğnemeniz gerek," diye homurdandı ama o da benden daha fazla hareket edemiyordu.

Gölgeler etraflarına dolandıkça ellerim titriyordu ama Darcy ve Mirasçılara yapacaklarından bana olabileceklerden çok daha fazla korkuyordum.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve Lionel'ın eli omzumdan kayarken ürperdim, ama bunun tiksinti mi yoksa zevk mi olduğunu anlayamadım ve onunla kurduğum bu bağı neredeyse en korkutucu yanı da buydu.

"Kız kardeşine hoşça kal de," diye nefes aldı, dudakları kulağıma değdi ve beni yeniden ürpertti.

"Ve Darius," diye boğuldum. "Hepsini. Hepsini burada bırak. O zaman ne istersen yaparım."

"Eğer onunla gidiyorsan, ben de geliyorum," diye hırladı Darius.

Lionel, "Her halükarda seni bulmak için koşarak malikâneye geri dönecek," diye alay etti ama ben onu duymazdan geldim.

"Anlaştık mı?" Ben talep ettim.

Bir duraklama oldu, sadece Nymph'lerin eve daha da yaklaşan sesleri bize ulaştı ve onların gelişinden duyduğum korku Tüm vücudum uyuşmuş gibi hissediyorum.

"Kendini gölgelere teslim ettiğin an üçümüz de gideceğiz," diye onayladı Lionel, aç gözlerle beni süzerek. "Tik tak."

Clara gölgelerimdeki tutuşunu bıraktı ve Darius hala onun pençesinde donmuşken sendeleyerek öne doğru yürüdüm.

Darcy bana bağırmaya başladı, tekrar düşünmem için yalvardı, savaşmaya ve kazanmaya yemin etti ama Nymph'ler gelirken, hiçbir şey olmadığını biliyordum.

bir seçim yapmam gerekiyordu. Lionel ve Clara gitmeme izin vermeyeceklerdi ve artık savaşacak zaman yoktu. O ordu gelmeden önce buradan gitmeliydi yoksa onu kaybedecektim ve bunun düşüncesi bile beni darmadağın ediyordu.

Sadece Clara'nın aramıza ördüğü gölge duvarı onu benden uzak tutuyordu ve onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım, biliyordum. Ama tek yol buydu.

Göğsüm kabarmış ve gözlerimden yaşlar süzülürken Darius'a döndüm, bana sanki bunu yaparak kalbini söküyormuşum gibi baktı. Ama ben yapmadım.

bir seçeneğim var. Kardeşimin aşkı için her şeyi yaparım. Ve onu korumak için de her şeyi yaparım.

"Darcy'yi buradan çıkarmanı istiyorum," dedim. "Eğer bana söylediğin her şeyde ciddiysen, eğer birazcık bile hissediyorsan, onun güvenli."

"Bunu yapma," diye yalvardı ve babasına boyun eğerek ona verdiğim acıyı hissettiğimde kalbim acıyla çarptı.

Öne doğru eğildim, aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarının benimkilere değmesi daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ısıtırdı, çünkü ne olduğunu biliyordum. Ne olması gerektiğini. Bu bir vedaydı.

"*Lütfen*," diye nefes aldım, geri çekilirken gözlerimi açmayı reddediyordum ve onun sıcaklığı benim için kaybolmuştu.

"*Roxy*," diye hırladı ve bu tek kelimenin verdiği acı beni boğmaya yetti.

"Şimdi," diye tersledi Lionel ve kalbim onun için yeniden kırılırken kendimi Darius'tan uzaklaşmaya zorladım.

Zayıf olduğum için gölgelerin içeri girmesine izin verirken bakışlarım Darcy'ninkilere kilitlendi. Bu karanlıkla tek başıma yüzleşemezdim. O olmasaydı neye sahip olacağımdan bile emin değildim.

Seth onu tutarken gözyaşları yanaklarından aşağı aktı ve benim karanlığa gömülüşümü izledi.

Son birkaç ay içinde gölgelerin bana sunduğu unutulma vaadinin kaç kez cazibesine kapıldığımı sayamadım ama onlarla savaşmamın nedeni hep o olmuştu. Şimdi benim de onlara teslim olmamın nedeninin o olması kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Ama bu gerçeğin acısı üzerime çöktüğünde, gölgeler onu sahiplenmek için yükseldi. İçimdeki tüm acıları, kalp kırıklıklarını ve üzüntüleri sahiplenmek ve sanki hiçbirinin önemi yokmuş gibi onları alıp götürmek için.

Gölgeler, damarlarımda en keyif verici şekilde akan bir dalga gibi üzerimden geçip gittiler. Etimein altından geçerek beni o kadar yoğun bir zevkle aydınlatıyorlardı ki onlara hizmet etmek uğruna diğer her şeyi unutupordum. Onlar coşku, kendinden geçme, mutluluk ve öforiydi ve beni tüm şeytanlarımdan kurtardılar. Artık acı, kalp ağrısı, keder ya da umutsuzluk yoktu. Sadece yozlaşmaya aç olan ve günah içinde büyüyen en karanlık yanlarım vardı. Yüzümde bir gülümseme ve içimden kaçan bir inilti ile beni almalarına izin verdim.

Sonunda karanlığı içeri davet ederken dudaklarım.

Sonunda pes etmek rahatlatıcıydı. Artık acı, pişmanlık ya da ıstırap yok. Sadece güç.

Ve ben de bundan payıma düşeni almaya fazlasıyla hazırdım.

OceanofPDF.com

Kız kardeşimi kurtarmak için bir şey yapamadan Lionel devasa yeşil Ejderha formuna dönüştü, tavanı yıktı ve pençeleriyle Tory ve Clara'yı yakaladı.

Dünya kelimenin tam anlamıyla etrafımıza yıkılırken çığlık attım ve kendimi koruyacak gücüm yoktu, kardeşimin peşinden koşmaya çalışırken kalbim umutsuz, kırık bir melodiyle çarpıyordu.

Darius düşen çatının arasından bana doğru koştu ve tüm ev çökerken Max ve Seth'in bizi koruduğunu fark etmem bir anımı aldı.

Etrafımızdaki duvarlar yıkıldı ve Lionel kız kardeşimi alıp götürürken kalbim de onlarla birlikte yıkıldı ve onunla birlikte tüm umutları da çalmış gibi görünüyordu.

Bir ton molozun altına gömüldük ve bir güvenlik baloncuğunun içinde sıkışıp kaldığımız için karanlık çöktü.

Ellerimi çatıya çevirip Varislere baktım. "Kalkanın üstünü açın, molozları patlatacağım," dedim ve dediğimi yaptılar, bana güvenerek kalkanı hava büyüümün patlamasına izin verecek kadar açtılar.

enkazdaki delik. Bir saniye bile kaybetmedim, altıma hava vererek kendimi kırık çatıya doğru ittim ve Darius diğerlerinden biri tarafından peşimden fırlatıldı.

"Darcy," diye homurdandı ama onu duymazdan geldim, ayağa kalkıp çatının paramparça olmuş parçalarını hızla yukarı kaldırırken gökyüzünü aradım, Tory'yi gölgelerin ve Lionel'in pençelerinin arasında kaybetmenin acısı içime yayılıyordu.

Lütfen geri gel. Sensiz olmaya dayanamıyorum.

Ben tuğlaları ve harcı tırmanırken Darius yanımda kaldı ve enkazın tepesine ulaştığımızda Varisler arkamızdan hızla yaklaştı.

Nimfler enkazdan bize doğru tırmanıyorlardı ama umurumda değildi.

Sonunda Lionel'ı uzaktan gördüğümde bakışlarımı gökyüzünde tuttum, koyu yeşil formu gece gökyüzünde neredeyse kamufle olmuştu.

Kanatlarımı bedenimden ayırmaya çalışırken dişlerimi sıktım, nafile olsa da Emir Bastırıcı'ya karşı savaştım. Ama Tory'yi geri almalıydım. Onu bu kadere terk edemezdim.

Darius hırlayarak kolumu yakaladı. "Akademiye geri dönmeliyiz, seni koruyacağıma söz verdim."

Max, Seth ve Caleb etrafımızda bir üçgen oluşturup Nymph'leri uzak tutmak için onlara büyü fırlatırken, "Siktirin gidin, bırakın beni," diye hırladım.

Max, "Evin etrafındaki koğuşları kırdım, böylece buradan yıldız tozuyla çıkabiliriz," diye seslendi.

Darius cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı ve ben de onun peşinden gitmek için çaresizce keseyi elinden kapmaya çalıştım ama o keseyi ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

"Bizi Acrux Malikânesi'ne götür," dedim kolunu pençeleyip neredeyse kan akıtarak. Bizim için kendini feda ettiğinde kalbimin yarısı sökülüp alınmıştı ve bana başka seçenek bırakmamıştı. Ama ben bunu kabul etmeyi reddettim.

"Onunla bu şekilde savaşamayız. Yeniden toplanmalıyız. Ve seni güvende tutacağıma söz verdim, bu yüzden seni Zodiac'a geri götürüyorum," diye hırladı Darius, gözyaşlarım yanaklarımda sıcak izler bırakırken beni kendisine doğru sürükledi.

"Bu senin yapacağın bir seçim değil!" Çığlık attım, beni tutmaya çalışırken göğsünden ittim ve elindeki yıldız tozu kesesini açmaya çalıştım.

Aynı anda.

"Gitmemiz gerek amına koyayım," diye bağırdı Caleb, arkasını dönüp yıldız tozunu ondan kaparak.

"Hayır!" diye bağırdım. Bağırdım, havaya bir avuç fırlattığında kurtulmaya çalıştım ve yıldızlardan oluşan bir galaksiye çekildik, kalbim paramparça oldu, etrafımda ışık parçacıklarıyla yayılan evren kadar parçalanmış hissettim.

Ama kalbimin parçaları parlamıyordu, karanlık, pürüzlü ve acı doluydu.

Ayaklarım yere çarptı ve Darius beni göğsüne çekti, kampüsü çevreleyen çitlerin ötesine indiğimizde kolları beni şiddetli bir kucaklamayla ezdi. Sonunda pes ettim ve kollarında parçalandım.

"Hollow'a gidebiliriz, bir plan yaparız," diye mırıldandı Seth, gözyaşlarım serbestçe akarken elini sırtımda gezdirdi. Kız kardeşim için, Diego için. Kaybettiğim her şey için.

Varlığımın her zerresiyle Orion için yanıp tutuşuyor, onun kollarına atılıp sözleriyle teselli bulmaya çalışıyordum. O ne yapacağını bilirdi. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulurdu. Ama o gitmişti. Beni hayatından çıkarmıştı ve şimdi Tory de gitmişti ve ikisinin de kaybıyla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Katlanılamayacak kadar ağırdı.

"Onu öylece onunla bırakamam," diye tısladım, çılgınca bir enerji uzuvlarıma çarparken kendimi toparlamaya çalışıyordum. Darius'un kollarından çıktım, gözyaşlarımı silerken kalbimin demire dönüşmesini istedim, odaklanmaya ihtiyacım vardı. Savaşmak için.

"Kazanamayacağız," diye şiddetle kabul etti Darius. "Onun için dünyayı yıkarım ama bu gece kazanamayız."

Bu sözleri kabul etmekten nefret ediyordum ama kesinlikle doğru olmadıkça bunları söylemeyeceğini biliyordum. Hepimiz yorgunduk, zayıf düşmüştük ve Lionel'ın bir sonraki hamlesinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Ama onu kurtarmak zorundaydım. Onu kurtaracaktım. Bunu yapmak ruhumun tüm kırık parçalarına mal olsa bile.

Varisler etrafımda daire şeklinde toplanırken, "Bu iş daha bitmedi," diye homurdandım. Aralarına baktım, gözlerinde direnç buldum, başlarını sallamaları bana onun için de savaşacaklarını vaat ediyordu. En son Darius'un koyu halkalı bakışlarıyla karşılaştım ve başı öne eğildi.

Çenesini yakaladım ve gözlerimin içine bakması için yukarı çektim. "Ondan vazgeçme."

"Asla," diye yemin etti kan dökmeyi vaat eden karanlık bir hırıltıyla. "Ama korkarım babam tahtı ele geçirecek, Darcy. Ve artık kız elinde olduğuna göre onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Çenemi sıkarken boğazımı kesen keskin yumruyu yuttum. "O zaman yemin ederiz. Tam burada. İmparatorluk Yıldızı'nı ondan önce bulacağımıza. Ona karşı tek şansımız bu."

Elimi uzattım, bunu gerçekten yapıp yapmayacaklarını merak ediyordum, ama hepsi tereddüt etmeden ilerlediler ve ellerini benimkilerin üzerine koydular.

"Yıldızların üzerine yemin ederim ki İmparatorluk Yıldızı'nı Lionel'dan önce bulacağız," diye nefes aldım. "Ne pahasına olursa olsun."

Hep bir ağızdan konuştular, beşimizi de yıldızlara bağlı bir sözle birbirine bağlayan sihirli bir alkış evrende yankılandı. "Ne pahasına olursa olsun."

Güçlü eller üst kollarımı kavradı ve gözlerimdeki gölgeleri kırıpıştırana kadar beni sarstı.

Acrux Malikânesi'nin tepesindeki yüksek bir kulenin çatısında duruyordum, ılık rüzgâr saçlarımı çekiştiriyor ve yıldızlar tepemde ısıltı ısıltı parlıyordu.

"İşe koyulmaya hazır mısın Roxanya?" Lionel gözlerimin içine bakarak mırıldandı ve ben de ona bakarak iç geçirdim. Onunla ilgili bir şey bana ait olduğumu hissettiriyordu.

"Ne işi?" Gölgele etrafımda kayarak tenimi öperken ve kulağıma tatlı sözler fısıldarken kaşlarımı çatarak sordum. Acıkmışlardı... çok acıkmışlardı.

"Beni memnun etmek istiyor musun?" Lionel sordu, beni bakışlarını tutmaya zorlarken eli çenemi kavramak için hareket etti.

Gözleri Ejderhası gibi koyu yeşildi ve derinliklerine bakıp gölgelerini ararken, benim için de yükselip yükselmeyeceklerini merak ederken tüm dikkatimi üzerine çekti. Dönüşü için burada tuttuğunu tahmin ettiğim gri bir pantolon, beyaz bir düğme ve kahverengi mokasen ayakkabılar giymişti.

Kalbim daha sert atarken "Evet," diye nefes aldım. Onu memnun etmek istiyordum. Bunu *her şeyden daha çok istiyordum*.

"Aferin kızıma." Yüzümü tuttuğu yerden iterek beni bir adım geriye itti ve arkasını dönüp içeri yönelirken Clara öne atılarak onun elini tuttu.

Kıvrımlı bir merdivenden inişlerini izlerken dudağım kıvrıldı ve ben de arkalarından gitmek zorunda kaldım.

Aşağı indik. Aşağı, aşağı ve aşağı. Ta ki tüm yaz sıcaklığı çalınana ve kalbimin içindeki boşluk kadar soğuk olan Malikânenin çok altındaki bir koridora girene kadar.

Lionel uzun bir taş koridordan geçerken ateş büyüleriyle aplikleri yakarak bize yol gösterdi.

Clara onun elini tutarak ileri geri salladı ve gölgeler içimde dönerken bakışlarım aralarındaki temas noktasında daraldı.

"Neden?" Daha fazla dayanamayınca tersledim.

"Çünkü ben favoriyim," diye tısladı Clara, omzunun üzerinden bana hırlamama neden olan bir bakış fırlatarak.

Lionel ağır ahşap bir kapıyı açmak için hareket ederken tısladı ve ben de onları içeri kadar takip ettim. Büyük taş odaya bakabilmem için Clara'yı kenara çekti. Odanın ortasında kollarında ve bacaklarında kalın deri kayışlar olan bir sandalye vardı. Sol taraftaki duvar boyunca bir dizi kanca, bıçak ve diğer işkence aletleri asılıydı ve sağ tarafta bir soğuk su tankı duruyordu.

"Favori olmak ister misin, Roxanya?" Lionel, Clara'nın elini bırakıp bana doğru bir adım atarken mırıldandı.

Gölgeler içimde yer değiştirdi, anlayamadığım bir aciliyetle bunu hissetmek için can atıyordum. "Evet," diye nefes aldım, sandalyeye oturdum ve beni bağlarken bekledim.

"O zaman bana kimi sevdiğini söyle." Soru karşısında kaşlarını çatarken benden uzaklaştı, gölgeler vahşi ve derimin altında kaynıyordu.

Cevap vermeye çalışırken gözlerimi kapattım, kaybettiğim bir şeyin parıltısını yakalayana kadar içimdeki hiçliğin derin uçurumunu araştırdım.

"Mavi saçlı bir kız," diye nefes aldım anıların yankıları kalbimde kıpırdanırken. "Ve karanlık ruhlu bir adam."

Bir şey karnıma çarptı ve vücuduma çarpan elektriksel acı dilimi beni milyonlarca parçaya böldü, acı etime hükmetti ve gölgeler onunla ziyafet çekmek için açlıkla şaha kalktı.

İşkence bedenimde sürerken zevkle inledim ve gölgeler bir anlığına gözlerimi perdelediğinde görüşüm karardı.

Sandalyede öne doğru sarktım, kalbim hızla çarparken nefes nefese kaldım ve gölgelerin saf gücüyle yıkanırken uzuvlarımdaki mutluluk beni mahvetmekle tehdit etti. Çok fazla acı ve çok fazla zevk vardı. Acıdan mı yoksa coşkudan mı çılgılık attığımı bilmiyordum.

"Yanlış cevap Roxanya," diye homurdandı Lionel önümde dururken, nefesimi tutmaya çalışırken bakışlarım pahalı makosen ayakkabılarına takıldı. "Kimi seviyorsun?"

Başımı yavaşça geriye doğru eğdim, bakışlarım onun her santimetresinde gezinirken sonunda gözleriyle ve gözlerinin içinde beni bekleyen dipsiz derinliklerle karşılaştım.

Kolumdaki Koç damgası ona daha yakın olma ihtiyacıyla yanıyordu ve gölgeler bu acıyı tekrar gömmeden önce bir anlığına hissetmeme izin verdiğinde inledim. Ama bu bana cevabımı vermek için yeterliydi.

"Sen," diye nefes aldım ona bakarken ve gözlerindeki karanlık ruhumdaki gölgeler gibi çiçek açtı. "Sadece sen."

[Zodyak Akademisi'nin 6. Kitabını şimdi ön sipariş vermek için buraya tıklayın!](#) (Yayın büyük olasılıkla öne çekilecektir)

Lanetli Kaderler'in sonunu mu tartışmak istiyorsunuz?

Gelin ve şimdi Facebook'taki tartışma grubuna katılın ve diğer okuyucularla neler olup bittiğini konuşun!

[Katılmak için buraya tıklayın.](#)

Geraldine Kısa Öykü Alarmı!

Zodyak Akademisi'nde Ay Tutulmasında neler olduğunu okumak ister misiniz? Hesaplaşma'dan Geraldine'in bakış açısı???

[ÜCRETSİZ KISA ÖYKÜMÜZÜ almak için buraya tıklayın](#)

[Şimdi!](#)

[OceanofPDF.com](#)

Solaria dünyasından daha fazla kötü çocuk ister misiniz?

**KARANLIK FAE: BİR ZODYAK AKADEMİSİ YAN SERİSİ!
BİRİNCİ KİTAP ŞİMDİ ÇIKTI!**

**İLK ÜÇ BÖLÜMÜ ÜCRETSİZ İNDİRMEK İÇİN BURAYA
TIKLAYIN!**

[Amazon.com](https://www.amazon.com)

[Amazon UK](https://www.amazon.co.uk)

[Amazon CA](https://www.amazon.ca)

[Amazon AU](https://www.amazon.com.au)

**Kalpsiz bir Ejderha Şekillendirici, soğukkanlı bir Basilisk, kibirli
bir Aslan Şekillendirici ve düşünceli, dövmei bir Harpy'nin
Ortak...?**

Ben.

Elise Callisto. Vampir. İntikam meleği. Ve kardeşimi öldürdüğü için onlardan birini yok etme görevindeki bir kız. Sadece henüz hangisinin yaptığını bilmiyorum.

Yeni bir ilaçla kafayı bulmuş bir **kurt adamın** kışını tekmelediğimde Killblaze adlı tehlikeli ilaç, son sözleri benim için karanlık bir gerçeklik çizdi. **Aurora Akademisi'nin Kralı kardeşimi öldürdü.** Sorun şu ki, o okulda **dört kral var** ve her birinin bir **nedeni var.**
acımasız doğaları.

Aurora Akademisi kalbi zayıf olanlara göre bir yer değil. **En** hafif tabirle, benim kasabam Solaria'nın **en aşağılık Fae'lerinin krallık** ikamet ediyor. Okulun kendisi bu kasabayı yöneten **iki çete** tarafından bölünmüştür. Lunar Kardeşliği ve Oscura Klanı. Ve tahmin edin ne oldu? Krallardan ikisi okuldaki çeteleri yönetiyor, birbirlerine karşı nefretleri o kadar büyük ki **Koridorlarda kan dökülmeden bir gün bile geçmediğini duydum.**

Kırılgan bir bebeğe benzeyen minyon, lila saçlı bir kız olabilirim ama henüz dişlerimle tanışmadılar. Ve gerçekten neden burada olduğumu bilmiyorlar. Ya da **etimi ve kanımı benden alan Fae'yi alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı.**

Kadere inanmam, ama şunu biliyorum ki... **Beni öldüren Kral Kardeşim yürüyen bir ölü.** Ve **intikamımı** almak için kalbimi, bedenimi ve ruhumu feda etmeye hazırım.

Bu, Zodyak Akademisi dört dünyasında geçen bir ters harem serisidir. Vega İkizleri Uyandırılmadan yıllar önce. Karakterler arası geçişler, karanlık ve ateşli bir romantizm ve başınızı döndürecek çarpık bir cinayet gizemi bekleyin.

Tüm yayınlarımızdan haberdar olmak ister misiniz?

VIP POSTA LİSTEMİZE ŞİMDİ KAYDOLUN!
[ABONE OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Zodyak Akademisi'ni beğendiniz mi? Lanetli Kaderler?

O zaman lütfen yorum bırakın!

[Amazon](#)

[Goodreads](#)

Her eleştiri, serinin daha yükseklerle çıkmasına ve yeni okuyucular bulmasına yardımcı olan bir balon gibidir. Bağımsız yazarlar için bu inanılmaz derecede önemli bir şey

ve çok ama çok şey ifade ediyor.

Susanne ve Caroline'den teşekkürler :)

[*OceanofPDF.com*](#)

CAROLINE PECKHAM VE SUSANNE VALENTI'DEN DAHA FAZLASI

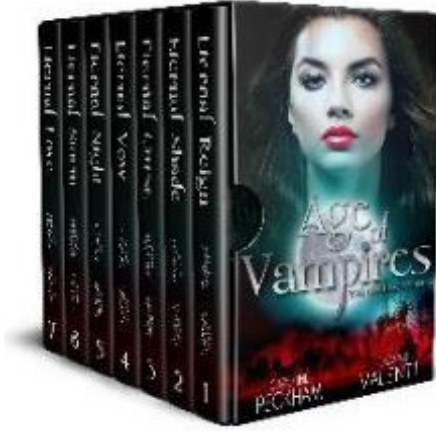
Bir sonraki kitabı beklerken, neden diğerk
KOMPLE serimize dalmıyorsunuz? [Çağının](#)
[Vampirler Destanı mı?](#)

Tamamen farklı ama tamamen alingan iki ikiz,
kontrolü ele geçiren vampir prenslerin saltanatıyla
yüzleşiyor

Amerika'nın.

Biri azılı bir avcının elindeyken, diğeri vampir
kraliyet ailesine gönderilmişken, ezeli düşmanları
olan acımasız adamlara aşık olmaktan
kurtulabilecekler mi?

..?

FULL Yedi Kitaplık Seri Kindle ile ücretsiz
Sınırsız

[Hemen almak için buraya tıklayın!](#)

OceanofPDF.com

CAROLINE PECKHAM'IN KİTAPLARI

DOĞAÜSTÜ ZORBALAR VE CANAVARLAR

(SUSANNE VALENTI İLE BİRLİKTE YAZILMIŞTIR)

ZODYAK AKADEMİSİ: BİR AKADEMİ KABADAYISININ
KÖKENİ (SERİNİN ÖN ROMANI)

ZODYAK AKADEMİSİ: UYANIŞ ZODYAK

AKADEMİSİ: ACIMASIZ FAE

ZODYAK AKADEMİSİ: HESAPLAŞMA

VAMPİRLER ÇAĞI DESTANI

(SUSANNE VALENTI İLE BİRLİKTE YAZILMIŞTIR)

ETERNAL REIGN

SONSUZ GÖLGE

SONSUZ LANET SONSUZ

YEMİN SONSUZ GECE

SONSUZ FIRTINA

SONSUZ AŞK

VAMPİR OYUNLARI ROMANLARI

A GAME OF VAMPIRES (SERİNİN ÖN BÖLÜMÜ - ÜCRETSİZ)

- E-POSTA LISTEME ABONE OLDUĞUNUZDA ÜCRETSİZ!

ABONE OLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

VAMPİR OYUNLARI: 1. SEZON

[V OYUNLARI](#)

[V GAMES: MEZARDAN YENİ ÇIKMIŞ](#)

[V GAMES: ŞAFAKTAN ÖNCE ÖLÜ](#)

VAMPİR OYUNLARI: 2. SEZON

[KURT OYUNLARI](#)

[KURT OYUNLARI: GÖLGE ADASI](#)

[KURT OYUNLARI: PARÇALANMIŞ](#)

[KADERLER](#)

VAMPİR OYUNLARI: 3. SEZON

[AVCI DENEMELERİ](#)

AVCI DENEMELERİ: KARANLIĞA DOĞRU (ÇOK YAKINDA)

[ISAAC'IN YÜKSELİŞİ SERİSİ](#)

[SÜRÜNEN GÖLGE](#)

[KANAYAN KAR](#)

[DÖNEN](#)

[GELGİT](#)

[AĞLAYAN](#)

[GÖKYÜZÜ](#)

[ZAYIFLAYAN](#)

[IŞIK](#)

ISAAC'IN YÜKSELİŞİ ROMANLARI

[DÜŞEN ATEŞ \(BİRİNCİ BÖLÜM\)](#)

[DÜŞEN ATEŞ \(İKİNCİ BÖLÜM\)](#)

Yaklaşan yayınlarımdan haberdar olmak isterseniz, VIP posta listeme

katılmanızı çok isterim.

ABONE OLDUĞUNUZDA BEDAVA KİTAP!

[En son bilgileri ve daha fazlasını www.carolinepeckham.com adresinde bulabilirsiniz.](http://www.carolinepeckham.com)

[Gelin ve Facebook'ta merhaba deyin](#)

[Ya da beni Twitter'da takip edin @carolinepeckham](#)

[Ya da Goodreads'teki sayfama uğrayın](#)

OceanofPDF.com

SUSANNE VALENTİNİN KİTAPLARI

YALANLAR KAFESİ DESTANI:

[Zincirlen](#)

[miş Bağlı](#)

[Kırık](#)

[Bağlı](#)

[Özgür](#)

YALANLAR KAFESİ ROMANI:

[Kesme Cam](#)

[Közler](#)

TAINTED EARTH DESTANI:

[Etkilenmiş](#)

[Değiştirilmiş](#)

[Uyarlanmış](#)

[Gelişmiş](#)

VAMPIRLER ÇAĞI DESTANI:

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

[Eternal Reign](#)

[Ebedi Gölge](#)

[Ebedi Lanet](#)

[Ebedi Yemin](#)

[Ebedi Gece](#)

[Ebedi Fırtına](#)

Sonsuz Aşk

DOĞAÜSTÜ ZORBALAR VE CANAVARLAR

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

Zodyak Akademisi: Bir Akademi Zorbasının Kökenleri (Bir Prequel
Novella

Seriye)

Zodyak Akademisi: Uyanış Zodyak
Akademisi: Hesaplaşma

Yeni sürümler ve daha fazlası hakkında en son bilgileri

www.susannevalenti.com adresinde bulabilirsiniz.

[Susanne'ı Facebook'ta ziyaret edin](#)

[Goodreads'te kitaplarını TBR'ınıza ekleyin](#)

OceanofPDF.com